

Giới thiệu Đuôi Nhỏ Thật Ngọt

Editor: envi

Nhân vật chính: Đường Ôn - Hứa Hành Niên

Cao lãnh học trưởng x làm nũng mềm mại học muội.

Thể loại: 1V1, #ngọt, #thanh mai trúc mã, #sủng, thanh xuân vườn trường

Chuyện tình yêu thời học sinh luôn luôn ngọt ngào đáng yêu.

Bối cảnh của câu chuyện được diễn ra chủ yếu ở trường học.

Trích đoạn ngắn:

Sân trường giờ ra chơi ầm ập.

Học sinh tụ tập trò chuyện.

Một học muội, tân sinh viên lớp mười, lớn mật thân nhiên nói chính mình thích học trưởng Hứa Hành Niên".

Mọi người giật mình nhìn về hần, về mặt hóng chuyện.

Hần lại không chút để ý đầu ngón tay vẫn xoay xoay bút, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thẳng đến nửa tháng sau, có người gặp được Hứa Hành Niên mạnh mẽ đem học muội bế lên, khóa vào trong ngực khi dễ, học muội tức giận đến nổi hai chân loạn choạng, hơn nữa còn muốn cắn hần, vừa tức giận kêu: "Hứa Hành Niên ngươi đại phôi đàn -.- "

Toàn trường điên cuồng truyền nhau, học muội tân sinh viên theo đuổi cao lãnh học thần.

Lại sau này vào sinh nhật của Hứa Hành Niên, bạn học cả lớp vụng trộm chạy đến nhà hần muốn cho hần một kinh hi.

Kết quả nhìn thấy học muội đang mặc áo ngủ đem Hứa Hành Niên nhấn trên sofa thân mật.

Mọi người: "?????????"

Mọi người: "Các người ở chung?"

Hứa Hành Niên nhấc mí mắt lên, đem đầu nhỏ của vị học muội đang mặt đỏ tai hồng kia ấn vào trong ngực, điềm nhiên mở miệng --

"Chúng ta từ nhỏ đã đính hôn."

□ Câu chuyện này hàng ngày sẽ tạt một đồng cầu lương vào mặt hội cầu độc thân FA chúng ta, sủng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 1: Anh chưa làm thế này cho ai cả

Editor: envi

Sáng sớm

Ánh nắng mặt trời le lói xuyên qua tán cây chiếu vào cửa sổ sát đất, rải rác trên khắp sàn nhà, mấy chú chim nhỏ kêu chiêm chiêm nghi chân trên cây, tròn tròn mắt nhìn vào phòng.

"Xèo xèo"

Chảo dầu sôi lộp bộp trên bếp, dầu ăn bắn ra tung tóe, đập trúng cho vào một chiếc khuôn hình trái tim, lòng đỏ trứng được bao bọc bởi 1 lớp màng trắng mỏng.

Mùi sữa tươi ngọt ngào lan khắp phòng ăn, một tiểu cô nương đeo tạp dề ca rô màu hồng nhạt đứng trong nhà bếp, bàn tay trắng nõn cầm xẻng rán, chau mày, vội đứng cách xa kệ bếp, lại nhìn không được liếc mắt nhìn vào chảo rán.

"Dầu sẽ không bắn vào người cháu đâu." Di Cẩm nhìn đáng vẻ đỏ của cô, cười dịu dàng.

Tiểu cô nương dài giọng "Ồi" một tiếng, dè dặt đi đến, đôi mắt to tròn đen láy nhìn chăm chăm vào lòng đỏ trứng đang nở lộp bộp.

Trong chốc lát, lòng trắng trứng quện vào, di Cẩm bèn lấy nắp nồi nắp lại.

Khuôn mặt Đường Ôn bị khí nóng hấp hơi làm đỏ lên, nhón chân lấy đĩa sứ trên tủ bếp, hai tay cầm đĩa, bộ dáng thật ngoan ngoãn: "Bao lâu mới chín hả dì?"

"Tầm ba đến năm phút là được." Di Cẩm cười trả lời, "Không thì con lên gọi Hành Niên dậy trước đi?"

"À, được ạ." Cô gật gật đầu, để đĩa trong tay xuống, chạy lên tầng hai.

Chắc là dậy rồi nhỉ?

Cô nghĩ như vậy, vừa đi vừa ngậm nga hát, bước chân chậm lại, hành lang được ánh mặt trời nhuộm 1 màu vàng rực rỡ, cả người tắm trong ánh nắng cũng trở nên ấm áp.

"Cốc cốc cốc ——"

Không ai trả lời.

"Cốc cốc cốc ——"

Gõ mạnh một chút, nhưng vẫn không ai trả lời.

Đường Ôn buồn bực "Ồ" một tiếng, nghi hoặc nghiêng mặt sang, đem tai dán lên cửa, nghe ngóng động tĩnh trong phòng —— sột sột sột sột, hình như là tiếng dép lê ma sát với sàn nhà.

"Lạch cạch ——"

Cửa mở ra từ bên trong.

"Chào buổi sáng!" Nghe được tiếng khóa cửa chuyển động, Đường Ôn lập tức đứng thẳng dậy, đôi mắt xinh đẹp cười tí, mí dưới cong cong như vầng trăng khuyết tắm kén nhà ra.

Hứa Hành Niên đứng ở cửa ngáp một cái, biểu cảm lười biếng, tóc tai bù xù như buộc mấy sợi dây ăng ten ở trên đầu.

Anh nghiêng đầu dựa vào cửa, mở mí mắt ra đánh giá cô gái nhỏ xinh xắn trước mặt, sau đó hữu khí vô lực hừ một tiếng:

"..... Ừ."

Đường Ôn: "Xuống ăn sáng đi, hôm nay là khai giảng đó."

"..... Khai giảng?"

Vừa ngủ dậy vốn dĩ ý thức còn đang mơ màng, nhưng vừa nghe đến hai chữ này, anh bừng tỉnh mở to mắt, lập tức tỉnh táo không ít.

Đường Ôn cười hi hi, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay nói: "Em xuống dưới chờ anh nhé?"

Hứa Hành Niên không nói chuyện, tầm mắt dừng lại trên chiếc tạp dề kẻ ca rô màu hồng phấn, ngắm nghía thật cẩn thận.

Tiểu cô nương nhìn theo ánh mắt của anh, cho rằng anh muốn hỏi tạp dề này ở đâu ra, bèn nắm chặt đầu ngón tay ngoan ngoãn mà giải thích: "Cái này là ngày hôm qua em vui đi Cầm mua lúc đi dạo phố....."

"Ừ," anh lên tiếng, lại đột nhiên hỏi, "Còn kiểu dáng nào khác nữa không?"

"À..... Có," cô bị hỏi đến có chút ngốc, nói "Còn cái cù cái găm thò nữa"

"Cù cái găm thò?"

Anh nhướn mày.

"À không phải," ý thức được mình nói sai rồi, Đường Ôn liếm môi dưới, sửa lại cho đúng, "Thò găm cù cái."

"Ừ."

Anh thất thần đáp một câu, hai mắt lại nhìn thêm lần nữa, sau đó nói: "Lát nữa anh xuống."

"Vâng!"

Hoàn thành nhiệm vụ, Đường Ôn cảm thấy thật thỏa mãn, lại chạy chậm xuống phòng bếp dưới lầu, đúng lúc đi Cầm cũng đang mở nắp nồi lên, món ăn đại công cáo thành.

Trứng chiên vàng ruộm trông thật ngon mắt, bà lại cẩn thận dùng xẻng rán đem trứng bày ra đĩa, rải một ít mè mà Hành Niên thích ăn.

Đem sữa bò, bánh mì, trứng chiên lần lượt bung ra bàn ăn, mẹ Hứa cũng đã rời giường, thấy Đường Ôn đang phết tương cà, có chút kinh ngạc.

"Ôn Ôn sao cháu dậy sớm vậy?"

Cô có chút ngượng ngùng, đỏ mặt đưa miếng bánh mì nhỏ cho mẹ Hứa, nhỏ giọng nói: "Bối vì hôm nay là khai giảng ạ."

Di Cầm nghe xong, không nhịn được cười, trêu cô: "Dậy sớm vậy là để làm bữa sáng cho Hành Niên, ngày hôm qua còn đặc biệt đi mua một cái tạp dề, đúng là càng ngày càng hiểu chuyện."

Lời này nói ra đúng lúc Hứa Hành Niên đang xuống tầng nghe được.

"Cũng không phải....." Tiểu cô nương còn muốn giải thích, nhưng có muốn thì cũng chẳng có cơ gì, âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Mẹ Hứa cười giải vây giúp cô: "Được, con cũng mau ăn đi, áo đồng phục mới mặc có vừa không?"

Hôm nay là ngày khai giảng của trường Nhất Trung thành phố A, học sinh mới nhận giấy báo nhập học đều phải báo số đo trong lớp, trường học làm áo đồng phục xong sẽ gửi về nhà.

Lúc Đường Ôn báo kích cỡ, vẫn luôn rối rắm không biết có nên báo đại một số cho xong chuyện không, bởi vì lúc ấy còn 1 tháng nữa là nghỉ hè, cô sợ trong khoảng thời gian đó mình sẽ cao thêm.

Nhưng trên thực tế, ngoại trừ việc tóc dài thêm, cô chẳng cao lên tẹo nào.

"May là mình báo đúng số đo." Cô túm chiếc nơ xiêu xiêu vẹo vẹo trước ngực, đứng thẳng, gầy da bị chà đến bóng loáng phản chiếu ánh sáng chói mắt dưới cái nắng gay gắt của mặt trời.

Hứa Hành Niên đi tới, tiện tay bỏ cặp sách xuống chỗ ngồi bên cạnh, liếc mắt thật nhẹ ngắm nhìn cổ chân mảnh khảnh sau chiếc quần đen của người kia, im lặng không nói.

Mẹ Hứa thấy anh ngồi xuống, cười hỏi: "Hành Niên, hôm nay con lên đọc diễn văn hả?"

Hứa Hành Niên lớn hơn Đường Ôn một tuổi, học lớp 11 Nhất Trung, lễ khai giảng hôm nay anh đại diện toàn thể học sinh lên đọc diễn văn.

Tiểu cô nương đang sửa sang chiếc nơ dựng tai lên nghe, ngạc nhiên thò đầu qua, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh anh, mong cọ qua cọ lại ——

Hai chân đứng đưa qua lại, nhưng không với nổi tới sàn nhà.

"Hôm nay anh diễn thuyết hả?"

Khuôn mặt hiền hòa cười híp mắt nhìn anh, lúm đồng tiền thật sâu, ngọt ngào như rót mật.

Hứa Hành Niên liếc mắt nhìn cô một cái, cô nhóc cách anh rất gần, mái tóc dài chấm eo theo động tác nghiêng người của cô mà trượt xuống, vừa vịn cọ nhẹ vào phần tay lộ ra ngoài của anh, hương thơm gần trong gang tấc cứ quấn quanh nơi chớp mắt.

Hỏi ngửa.

Anh bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, cầm thìa gấp một miếng trứng chiên, lười biếng nói một câu ——

"Ừ."

"Thế thì tốt quá!"

Tuy rằng lúc anh học cấp hai đã đại diện cho học sinh năm nhất, nhưng khi đó cô còn chưa học xong tiểu học, chỉ có thể ngắm ảnh mẹ Hứa đi về chụp được, cứ tiếc hùi hụi mãi.

Lần này xem như thực hiện được một mong ước đã lâu rồi.

Hứa Hành Niên há miệng, cắn một miếng lại làm người ta nhìn là muốn ăn trứng chiên ngay lập tức, nhai hai cái, cảm giác độ mềm vừa đủ, ai ngờ còn chưa kịp khen, giữa hai hàm răng liền kêu "rắc" một tiếng.

Anh dừng một chút, không phản ứng kịp.

"Ăn ngon không?"

Đường Ôn mong chờ nhìn anh, lông mi cong dài như sợi bàn chải, giọng nói vô cùng mềm mại.

Hứa Hành Niên nhìn ánh mắt mong chờ của cô, liếm khô môi, nhai nát vỏ trứng rồi nuốt vào bụng, nhân nhặt "Ừ" một tiếng, xem như đáp lại.

Tiểu cô nương thờ phào một hơi, cuối cùng yên lòng ngồi ăn bữa sáng của mình.

Mẹ Hứa cười một tiếng, đẩy cốc trên bàn đến trước mặt Đường Ôn: "Ôn Ôn, cháu uống nhiều sữa bò một chút."

Cô ngoan ngoan gật đầu, nâng cốc lên, nhìn về phía Hứa Hành Niên, lại liếc cốc sữa bò trong tay anh, tròn mắt đảo đi đảo lại giữa hai người.

Hứa Hành Niên hiểu ý cô, nhăn mày, không tình nguyện cầm cốc thủy tinh của mình lên cộng vào cốc dán hình nhân vật phim hoạt hình của cô một cái, sau đó cam chịu uống một ngụm.

Anh không thích uống sữa bò, thậm chí có thể nói là ghét nhất là uống sữa bò.

Nhưng Đường Ôn thì hoàn toàn ngược lại.

Thấy hai người ăn cũng hòm hòm rồi, mẹ Hứa nói: "Chú Lý đợi bên ngoài rồi đấy, khai giảng không được đến trễ."

"Dạ."

Hứa Hành Niên đáp một tiếng, rút khăn giấy lau miệng, thuận tay với lấy cặp đặt trên ghế.

Thấy anh đứng dậy, Đường Ôn cũng đem miếng bánh mì cuối cùng nhét vào miệng, xách cặp lên, khuôn mặt vì nhiều đồ ăn mà phình lên, lẩm bẩm nói: "Di Hứa, di Cầm, hẹn gặp lại."

Đầu tháng chín thời tiết hanh khô, ra đến cửa tiếng ve đã râm ran khắp ngõ, đầu đầu cũng nghe hơi nóng chùng chình, cả gió cũng thấy mỗi một mà dừng chân ngại ngại.

Tiểu cô nương bối rối buộc mở tóc dài đang xoắn tán loạn lại, lấy dây buộc tóc ở cổ tay buộc thật nhanh thành tóc đuôi ngựa, cả người nhìn qua bỗng trở nên có tinh thần hơn không ít.

Chú Lý là tài xế của nhà họ Hứa, hay đưa đón hai người họ đi học, lúc này đang lẳng lặng chờ ở ngoài biệt thự trong hoa viên, thấy hai người đi ra, cung kính đi đến mở cửa xe cho họ.

"Chú Lý, chào buổi sáng, hôm nay cháu đến Nhất Trung học đó." Đường Ôn vẫy tay, trong ánh mắt cất giấu vô vàn vui sướng.

Chú Lý cười tủm tỉm đáp lại: "Cấp ba học hành khó khăn hơn cấp hai nhiều, cố lên nhé."

Cô mềm giọng vâng một tiếng, ngồi vào xe, rồi "rầm" một tiếng đóng cửa xe lại.

Hứa Hành Niên từ bên kia cửa xe ngồi vào, mở cửa sổ xe ra một chút, trong hoa viên, hương hoa ngọt ngào vấn vít quanh mặt, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Xe chậm rãi lăn bánh, Hứa Hành Niên lấy đi động từ túi áo trong, cảm tai nghe vào, chuẩn bị nghe nhạc thả lỏng một chút, ai ngờ còn chưa mở ứng dụng nghe nhạc ra thì nghe thấy tiểu cô nương bên cạnh nắc một cái rất kêu.

Không hề báo trước, chính cô cũng giật nảy mình, sau khi phản ứng kịp, cô vội vội vàng vàng bịt chặt miệng, mặt đầy hoảng loạn.

Nhưng có nhện lại cũng không có hiệu quả, ngay sau đó, cô lại nắc thêm phát nữa, bà vai gầy mềm mại theo đó mà run lên.

Xong rồi, ăn đến nghẹn rồi.

Khuôn mặt nhỏ của Đường Ôn nhăn lại thành bánh bao, mặt mũi gì đó ném hết sang Thái Bình Dương luôn rồi.

Hứa Hành Niên buông đi động quay mặt sang, bốn mắt nhìn nhau, anh nhấp môi dưới, dùng ánh mắt chỉ chỉ túi nhỏ trên đùi cô: "Uống nước đi."

Đường Ôn lắc đầu, ngay sau đó lại nắc một cái, lúc sau mới áp ứng nói: "Em quên mang mất rồi."

Vừa rồi vội đuổi theo anh nên không kịp lấy bình nước.

Anh rũ mi mắt, hình như muốn nói gì đó, đang định mở miệng thì bị tiếng lẩm bẩm của cô cắt ngang: "Không có việc gì đâu, lát nữa là ổn thôi."

Hứa Hành Niên thờ dài một hơi, lấy bình nước ấm của mình trong cặp sách ra, nghĩ nghĩ, mở nắp rồi rót nước vào đó đưa cho cô.

Tuy rằng là nước ấm, nhưng miệng bình vẫn còn ít hơi nóng mờ mờ, cô chớp nhẹ mắt, chân chừ thả tay đang bịt miệng ra, nhận lấy nước. Nhưng vừa cầm bình chưa nóng tay, cô hống lại nhìn không được cuộn lên, người cô run lên một chút, nước trong nắp bình sủi thì trào ra ngoài.

Cô nhóc quần bách liếc nhìn người bên cạnh.

Hứa Hành Niên: "....."

Anh liếm môi dưới, tự nhiên nổi lên hứng thú, không chút để ý chống khuỷu tay lên cửa sổ xe bên cạnh, nghiêng đầu đánh giá cô.

Đường Ôn vội vàng nâng bình giữ ấm lên uống nhanh hai ngụm, chỉ sợ nhìn không được lại nắc tiếp.

Vậy mà hai ngụm căn bản cũng không có tác dụng.

Uống tiếp bảy tám ngụm nữa, cô cảm cốc nước ấm, hơi túi thân nghiêng đầu qua, vô cùng đáng thương nhìn Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên nhăn mày, khô miệng nhẹ cong lên, trong giọng nói có chút vui sướng khi người gặp họa: "Ai bảo em uống nhiều sữa bò làm gì."

Anh đây là đang trách ngược cô đấy hả?

Đường Ôn chu miệng, quay đầu đi không để ý đến anh nữa.

Mắt thấy sắp đến trường học, cô gấp đến mức tay chân đồ đầy mồ hôi, cầm cốc nước ngồi nghiêm chỉnh, muốn dần con nắc xuống. Hứa Hành Niên quét mắt liếc cô một cái, lặng lẽ với tay ra sau lưng cô, nhân lúc cô không chú ý, vỗ lưng cô một cái.

Lực đạo không nhẹ không nặng, thế nhưng rất hữu hiệu.

Cô ngó ra nhìn anh, hai giấy, ba giấy, còn chưa phản ứng kịp vì sao anh lại vỗ lưng cô, con nắc cụt đã bay biến.

"Ôi?" đôi mắt cô nằng nặc chẳng sáng lên.

Xe dừng bên đường, cách cổng trường không xa.

Hứa Hành Niên xách cặp lên, mở cửa xe, đôi chân dài thẳng tắp bước xuống.

Đường Ôn nhìn quanh bốn phía một chút, vội vàng theo sát phía sau anh, từ cửa xe bên kia dè dặt bước xuống, hai chân ngoan ngoãn dính chặt vào nhau.

Qua cửa sổ xe, cô vẫy vẫy tay nhỏ chào tạm biệt chú Lý, siết chặt cốc nước trong tay, đưa cho Hứa Hành Niên.

"Em cầm đi." Hứa Hành Niên hip mắt đánh giá cô, ra chiều suy nghĩ, bèn vươn tay chỉnh lại cái nơ làm cô hậm hực lúc sáng.

Ánh mắt Đường Ôn dừng lại trên khớp xương rõ ràng nơi ngón tay của chàng thiếu niên, lại chậm rãi dịch chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm thần sắc nghiêm túc của anh trong chốc lát, liếm liếm cánh môi, nghĩ đi nghĩ lại đành im lặng.

Cô chỉ là cảm thấy, động tác của anh rất thuần thực, trong lòng hơi khó chịu.

Hứa Hành Niên thấy cô muốn nói lại thôi, cắn môi xoắn suốt, khẽ cười một tiếng, sờ đầu cô ——

"Anh chưa làm thế này cho ai cả."

"..... Dạ?"

Suy nghĩ bị bại lộ, cô có chút quần bách, ngẩng mặt lên, lại nhìn không được chớp mắt vài cái.

"Lúc trước anh thấy người ta làm nên có để ý," anh để nắm tay bên môi ho nhẹ, âm thanh trầm thấp cực kỳ dễ nghe ——

"Sợ em không biết làm."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chuyên gia cào loạn tâm người khác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Thời tiết oi bức quá thế đáng

Hơi nóng che trời lấp đất lên vào từng ngõ ngách trong khuôn viên trường, dòng nước nghịch ngom trong hồ cũng phẳng lặng hơn vì môi một, con đường lát đá bị nung đến nóng rẫy, chỉ có hàng rào đầy những dây thường xuân lan rộng tạo nên cả một vùng râm mát, thi thoảng vài phiến lá lại lặng lẽ lia cành.

Hứa Hành Niên chia tay Đường Ôn ở cổng để lên bục chuẩn bị diễn thuyết, cô được một đàn chị trong Hội học sinh dẫn dắt, một bên giúp cô làm quen với hoàn cảnh, một bên đưa cô đến văn phòng làm thủ tục nhập học.

Đi bên Đường Ôn là một bạn nữ vóc người cao gầy, tầm 1 mét 7 gì đó, trong khi Đường Ôn 1 mét 6 cũng không đến, hai người đi cạnh nhau nhìn không giống cùng tuổi tí nào.

Nhưng cô ấy rất nhiệt tình, thấy trán Đường Ôn mồ hôi nhễ nhại liền đưa khăn giấy của mình cho cô.

"Chào cậu, tớ tên Tống Tử San, tớ học 10A1 ý." Giọng cô ấy sang sảng, như gió chiều xuân tháng ba tháng tư, thấm vào ruột gan.

Đường Ôn nhìn qua, đón nhận ánh mắt đầy thiện ý của cô ấy, cười nói: "Tớ là Đường Ôn, cũng học 10A1."

"Thế thì chúng ta là bạn cùng lớp rồi," cô ấy cũng cười rộ lên,

"Mong được chiếu cố!"

"Được." Đường Ôn mềm giọng đáp, đôi con ngươi hip lại, lộ ra hai má lúm đồng tiền duyên dáng.

Đàn chị đi đằng trước bọn họ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn cô nhóc nhỏ nhắn đáng yêu kia, nhìn không được đáp lời: "Em tên Đường Ôn hả, tên hay thật, bố mẹ đưa em tới à?"

"Dạ.....?"

Cô nằng nê suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy chú Lý cũng coi như là người lớn đã chăm nom cho cô từ nhỏ, vì thế liền gật gù đầu.

Đàn chị cười hi ha tiếp lời: "Chào em, chị là Đồng Kha, học 11A1, chị là cán bộ kỉ luật ở Hội Học Sinh."

Cô câu nhẹ khước miệng "Vâng" một tiếng, lễ phép nói: "Em chào chị."

Tống Tử San cũng phụ họa gọi một tiếng.

Ba người đi theo tốp phía trước, Đồng Kha là người rất rộng rãi, mặt mày hớn hờ giới thiệu cho các cô cảnh vật trong trường, nhà ăn, cả các khu vực xung quanh nữa.

Hai người nghe rất nhập tâm, sau đó đi tham quan trường học.

Khu dạy học cách văn phòng rất gần, dọc đường đi, ngoại trừ nhà để xe còn có một cái căn tin rất lớn. Không ít người vây quanh trước cửa căn tin, có phụ huynh cũng có học sinh, tiếng người ồn ào, chen chúc như đi mua đồ ăn ngoài chợ.

"Đây là căn tin trường mình, lúc nghỉ giải lao có thể tới đây mua nước hoặc đồ ăn vặt." Đồng Kha giới thiệu.

Đường Ôn trầm ngâm nhìn sang, bên cạnh căn tin có một cây đại thụ xanh ngắt, tán rộng như bàn tay che cả một vùng trời, ánh sáng le lói nghiêng ngả xuyên qua kẽ lá, vung vãi khắp mặt đất như những miếng bạc vụn vờ.

Dưới bóng cây, một bóng người thon dài đứng bên lan can, sơ mi trắng, quần tây, vài chiếc khuy nơi cổ áo không được cài, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Chàng thiếu niên không chút để ý nhìn chăm chăm cửa căn tin, lòng bàn tay trái cầm một chai nước khoáng, đầu ngón tay phải toan mở nắp chai, hai giấy sau lại vụn lại.

Tiếng ve ồn ào.

Đường Ôn nhìn mũi, cảm giác như nắng gắt làm lông mi cô cũng nóng lên, mồ hôi mồ kê túa ra khắp lòng bàn tay.

Hình như Hứa Hành Niên đang đợi ai đó.

Khoảng cách không tính là xa, Đường Ôn có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của người kia.

Nắp chai bị vụn ra vụn vào vô số lần, cuối cùng anh mở nắp, rũ mắt xuống, ngửa đầu uống hai hớp.

Hầu kết theo động tác uống nước của anh trượt lên trượt xuống, đường cong xương hàm đang hơi nâng lên thật hoàn mỹ.

Uống xong, hình như có giọt nước đọng bên miệng, anh nhấc mi mắt, vron đầu lưỡi nhẹ liếm môi trên.

Động tác rất nhanh, nhưng cực kì đều người..

Đường Ôn nhìn đến mức mặt đỏ tím đập, tay chân bủn rủn hết cả, thất thần đến nỗi suýt nữa dẫm vào cục đá dưới chân.

Cốc nước của anh còn ở chỗ cô, tí nữa lại còn phải diễn thuyết, chắc chắn là muốn bổ sung H2O cho cơ thể, cho nên mới đến căn tin mua nước.

Cô nghĩ như vậy, đầu nhỏ nhìn về nơi đó mấy lần, lúc sau lại nhìn không được giương mắt nhìn nhiều thêm vài bận.

Nhưng mà lần này, người mặc sơ mi trắng kia dường như phát hiện điều gì, nhìn hẳn về bên này.

Bốn mắt nhìn nhau ——

Cảm giác như nhìn trộm bị phát hiện, mặt nhỏ của Đường Ôn đỏ bừng trong thoáng chốc, vội vàng hoảng loạn rời tầm mắt đi, tay nhỏ khăn trương nắm chặt vạt áo, lòng bàn tay lại chầy đầy mồ hôi.

Đồng Kha tưởng cô không thoải mái, quan tâm hỏi: "Em làm sao vậy? Bị cảm nắng hả?"

"À...Không phải ạ," cô vội vàng lắc đầu, gượng cười, thành khẩn nói, "Cảm ơn chị quan tâm."

Khẩu Nhạc dừng sức chín trâu ba bò mới thoát ra được, kem trong tay sợ là sớm đã tan mất một nửa, cậu ta vừa xé vỏ kem vừa đi về phía tầng cây tránh nắng, chưa đi tới gần đã thấy Hứa Hành Niên cầm một chai nước khoáng đang mở, cứ ngơ ngác nhìn về phía nhà xe.

Cậu ta nghĩ hoặc hỏi: "Cậu đứng đây làm gì?"

Không ai phản ứng.

"Này!" Cậu cầm một miếng kem, khua tay loạn xạ trước mặt Hứa Hành Niên, che mắt tầm nhìn của anh.

Hứa Hành Niên lúc này mới thông thả ung dung vụn nắp chai lại, không thêm để ý đến tên nhóc kia, chỉ tự lẩm bẩm: "Vừa nãy mới bắt được một con thỏ đang rình trộm."

"Hả?"

Khẩu Nhạc cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Hứa Hành Niên mỉm cười, lưỡi biếng bời thêm một câu ——

"Chuyên gia cao loạn tâm người khác."

——

Đồng Kha dẫn bọn họ đến văn phòng rồi lại đi tiếp một đợt học sinh mới nữa, Đường Ôn và Tống Tử San xong xuôi tất cả thủ tục. Cách đại hội chào đón học sinh mới lúc 10 giờ còn một lúc nữa, hai người định vào phòng học ngồi nghỉ chút.

Phòng học của bọn họ ở tòa nhà Thanh Hoa, hợp với hướng mặt trời, từ cửa sổ nhìn qua, vừa vặn có thể thấy sân thể dục của trường.

Hai người chưa kịp lau bàn học phủ đầy bụi liền nghe thấy mấy bạn cùng lớp ngồi bên cạnh thảo luận về tiết mục dân vũ của các anh chị lớp 12 đang tập trên sân thể dục.

Sức nóng tản ra trong không khí, nắng gắt đan xen chiếu vào, chia phòng học thành hai nửa sáng tối.

Đường Ôn rút ra một chiếc khăn ướt mới tinh, mới vừa nghiêng người lau bàn học được hai bận, đôi mắt đã bị một ánh sáng gay gắt chiếu thẳng vào.

Tầm nhìn bỗng xanh lè.

Cô cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía bên cửa sổ, nơi tụ nguồn sáng là mặt đồng hồ đeo tay. Dưới ánh nắng rọi xuống, mặt đồng hồ bóng loáng theo động tác của chủ nhân mà khúc xạ thành một ánh sáng chói mắt, vừa vặn chiếu tới hướng này.

Đường Ôn lập tức tỉnh táo.

Cô nhận ra chiếc đồng hồ này, giống quà sinh nhật cô tặng Hứa Hành Niên.

Khi đó anh rời rắm rất lâu mới nhận, cũng may khi đó anh bảo là: "Anh rất thích."

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô, chủ nhân chiếc đồng hồ kia chuyển ánh mắt từ ngoài cửa sổ sang nhìn cô, cách hai cái bàn nghỉ hoặc dò xét cô nàng ——

"Bạn ới?"

Cậu ta nghiêng đầu, thờ gọi một tiếng.

"À, hà."

Đường Ôn mơ mơ màng màng mềm mại đáp một câu. Cho đến khi đối diện với ánh mắt ngờ vực của đối phương, ý thức được vừa rồi mình thất thố, lập tức thấy quần bách, lắp bắp nói: "Thật...thật ngại quá, nãy tớ không để ý."

Đôi tay trên bàn theo bản năng rụt về, duỗi thẳng, khăn ướt trong tay cũng bị bỏ lại trên mặt bàn.

Người kia nhìn bộ dáng phạm sai lầm sợ bị trừng phạt của cô, xì một cái cười ra tiếng, trong ánh mắt ánh lên tia thiện trọng như có như không, nhẹ nhàng cảm: "Tớ tên Tô Úy Nhiên, cậu tên gì?"

Thấy cậu ta không có ý làm cô khó xử, trong lòng cô yên lặng tặng cậu một chữ "người tốt", lại cầm khăn ướt lên, giới thiệu tên mình cho cậu: "Đường Ôn."

"Ôn trong ôn nhu?"

"Ừm" Cô gật gật đầu, cười nhẹ.

"Tên khá hay đấy." Cậu ta lười biếng một tay nâng cằm, ánh mắt nhẹ đảo qua ngón tay đang cầm khăn ướt của cô, lại dừng ở túi khăn giấy nơi góc bàn.

Mặt dưới của túi là màu hồng bưởi đào, bốn mặt căng phồng, phía trên dán hình gấu con trong phim hoạt hình, xung quanh lại trang trí thêm vài thứ đáng yêu.

*Bưởi đào:

Các bạn nữ đều thích mấy đồ màu hồng phấn như thế sao?

Tô Úy Nhiên lại tập trung nhìn chiếc túi, phát hiện bên thân túi có bốn chữ màu hồng nhạt, nét chữ như con nít —— "Trẻ con chuyên dụng".

???

Người này mấy tuổi vậy!?

Đề tận lực nhìn cười ra tiếng, cậu ta cuống quýt nắm tay che miệng, lấp la lấp liếm ho nhẹ một tiếng.

Cảm nhận được ánh mắt người kia, Đường Ôn nhìn đồ vật để nơi góc bàn, sau vài giây phản ứng, cô chớp chớp mắt: "Cậu muốn dùng cái này à?"

"Hả?"

Không chờ cậu ta phản ứng lại, một đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn liền duỗi đến góc bàn cầm lấy túi khăn ướt, xé phần miệng dính phía trên, nhẹ nhàng rút ra một tờ.

Hai người cách nhau một cái bàn, cô nhìn nhìn, cảm thấy hơi xa, nhưng cuối cùng vẫn dùng tay đỡ trên mặt bàn, cong lưng, duỗi cánh tay dài qua đưa đồ.

Tô Úy Nhiên hơi sững sốt.

Thấy cậu ta không nhận, Đường Ôn hơi mờ mịt, không xác định hỏi: "Cậu không cần sao?"

Cậu ta gờ môi phản ứng lại, bối rối mà đứng lên, cánh tay dài duỗi ra, để như trở bàn tay rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Đầu ngón tay truyền tới cảm giác lạnh lạnh, mềm mại trơn nhẵn, như con mèo nhỏ cào vào lòng bàn tay vài cái.

Nghĩa ngựa.

Tô Úy Nhiên chưa dùng khăn ướt bao giờ, cậu ta luôn cảm thấy nam sinh dùng mấy đồ dùng nhỏ của nữ sinh cứ ẽo là thế nào, nhưng khi nhìn ánh mắt thiện ý của Đường Ôn, nhất thời không chống đỡ được.

Chậm rãi nắm chặt khăn ướt trong lòng bàn tay, cậu ta do dự khẽ liếm nhẹ khóe môi, chậm rãi nói: "Cảm ơn."

"Không có gì."

Tiểu cô nương thiện chí cười lắc đầu, đôi mắt hạnh trong tròng nhìn chằm chằm Tô Úy Nhiên từ dưới lên trên khoảng hai giây, mới phát hiện cậu ta thật sự rất cao, chắc khoảng 1 mét 8 gì đó.

A, con trai bây giờ đều cao như này sao?

Nghĩ lại bản thân từ lớp 6 chiều cao đã chẳng du di được bao nhiêu, đầu nhỏ hơi ù rù, nhăn mũi, nghiêng đầu lau bàn tiếp.

Tô Úy Nhiên không còn hứng thú xem dân vũ nữa, cứng nhắc ngồi trở lại trên ghế, thực sự cảm thấy cổ họng mình bị mặt trời nướng khô luôn rồi.

Suốt một nhìn về phía chiếc đuôi ngựa nhỏ đang bận rộn lau bàn, ánh mắt khóa lấy đôi lông mày và lông mi cô gái, lông mi rất dày, ánh mắt trời phù xuống như đắp lên đó một tầng lụa mỏng, mềm mềm mại mại, nhìn đến mức lòng cậu hơi ngứa.

Cô nhóc này có chút....

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô dâu nhỏ nhà cậu tới kìa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Hình như năm nay số lượng đầu vào của trường đặc biệt nhiều, tiếng người ồn ào, Đường Ôn cùng Tống Từ San đi theo sau các bạn học, tìm chỗ ngồi xuống.

Hội trường của Nhất Trung so với tưởng tượng còn lớn hơn nhiều, bốn phía đều là biểu ngữ chào đón học sinh mới, trên sân khấu, thành viên của Hội Học Sinh đang bận rộn thử mic.

Đường Ôn chọn một chỗ hơi xa, vừa ngồi xuống đã gấp không chờ nổi mà ngó nghiêng nhìn về phía sân khấu, ánh mắt ngập tràn mong đợi, thế nhưng nhìn nửa ngày cũng không thấy hình bóng quen thuộc kia đâu.

Suy tư một lúc, Đường Ôn trầm nghĩ có lẽ anh đang chuẩn bị sau hậu trường.

Tống Từ San nhìn thấy dáng vẻ này của cô, có chút nghi hoặc: "Cậu tìm gì thế?"

"Người quen."

"Ồ? Làm trong Hội Học Sinh à?"

"Ừ..... Đúng vậy."

Cô nhớ rõ Hứa Hành Niên đúng là có giữ chức trong Hội Học Sinh...

Vừa dứt lời, bạn học các cô vừa mới làm quen trong lớp Tôn Phi Phi ngồi một bên ngo lại đây, giọng bắt quái: "Nghe nói Hội Học Sinh nhiều trai đẹp lắm."

Tống Từ San lật lật sổ học tập trong tay, nhìn không được quay đầu trêu chọc cô ấy: "Cậu nhìn trúng ai, chị đây quân sư cho cậu một chút?"

"Được đấy." Tôn Phi Phi sáng khoái đáp.

Ba người nói chuyện phiếm một lát, không lâu sau lễ khai giảng đã bắt đầu, sau khi hai MC nói lời chào mừng, người đầu tiên lên phát biểu hiển nhiên là hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng tầm 50 có lẽ, để quã tóc Địa Trung Hải điển hình, không cao lắm, nhưng bộ dáng nhìn qua có hơi hung dữ, không phải người dễ chọc vào.

**Tóc Địa Trung Hải*

Trong đại sảnh, khí lạnh điều hòa thoáng thoáng. Đường Ôn lười biếng dựa người vào ghế mềm, con buồn ngủ từ từ kéo đến, cô đỡ trán, bỗng cảm thấy mí mắt nặng trĩu, ánh đèn cũng chậm rãi trở nên nhòe nhoẹt thành những điểm sáng nhỏ.

Cứ thế, đầu cô càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp ——

Đột nhiên, di động để trong ba lô rung lên, âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ để dọa cô nhảy dựng.

Cô nhắc mí mắt, gạt mình vài giây, chột dạ nhìn bốn phía xung quanh như làm chuyện gì trái với lương tâm vậy..

Vậy mà những học sinh khác cũng giống cô, ịu xiu ngồi một chỗ, hoặc là uể oải nghe thầy phát biểu, hoặc là dựa vào ghế mềm mơ màng sắp ngủ...

Cô phòng má vỗ vỗ đầu mình, trong lòng yên tâm mà nhẹ nhàng thờ ra.

Chống tay quá lâu, cánh tay cô hơi mỏi, Đường Ôn cau mày lấy tay kia xoa bóp, lại thò tay vào cặp lấy điện thoại ra.

Tin nhắn của Hứa Hành Niên, chỉ đơn giản mấy chữ ——

[Đừng ngủ, điều hòa lạnh lắm.]

Như ném một viên đá xuống mặt hồ tĩnh lặng, sau khi xem xong tin nhắn này, cô nháy mắt liên tục mấy lần, theo bản năng ngửa đầu nhìn về khu nghỉ ngơi bên cánh gà.

Công cuộc tìm người thất bại.

Dưới khán đài thiếu sáng không nói làm gì, cho dù bây giờ đèn đuốc sáng trưng, trong này nhiều người như vậy, chắc anh không thấy được cô đâu.

Vậy anh.....Sao lại biết cô ngủ gật nhỉ?

Cô vốn là học sinh ngoan ngoãn, lúc nghe thầy cô giáo phát biểu có bao giờ ngủ...đầu.

Không chờ cô kịp định thần, không khí đang nặng nề xung quanh bỗng nhiên như quả bóng bị ai chọc thủng, dùng một cái sôi động hẳn lên, cùng với tiếng vỗ tay bùm bụp như sấm bên tai.

Tôn Phi Phi ngủ đến mơ màng, lúc này bị làm tỉnh, sững sờ hỏi: "Nói xong rồi à?"

Đường Ôn gật gù đầu, giọng mềm như bông, trả lời: "Hình như thế."

Thấy thầy hiệu trưởng một đầu địa trung hai phiều dật đi xuống, cô dụi nhẹ đôi mắt nhấp nhem, đáng ngồi đoàn chính, chờ MC lên giới thiệu chương trình.

Trái tim như bị lỏng chìm cạ qua, có chút đứng ngồi không yên.

"Tiếp theo là đại diện học sinh — Hứa Hành Niên lên phát biểu."

MC nhẹ nhàng nói một câu mà làm trái tim Đường Ôn như nhảy lên tận cổ, khăn trương nuốt nước miếng, liếc mắt một cái chuẩn đét nhìn về phía cánh gà, trong nháy mắt đã khoá chặt hình bóng người mặc sơ mi đứng trong góc kia lại.

Trong tay anh cầm bài diễn văn, đáng đứng thẳng tắp, dưới đủ loại ánh sáng chồng lên nhau, thân hình đỉnh đạc càng trở nên cao lớn.

Đôi chân dài nhẹ bước đến rồi dừng lại đứng trước mic, đứng ngược sáng, đường nét khuôn mặt được ánh sáng tôn lên góc cạnh rõ ràng, vô cùng tuấn tú.

Dưới khán đài, không khí bỗng trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Đường Ôn tỉnh ý nghe được Tôn Phi Phi bên cạnh hít sâu một hơi.

"Kính thưa các thầy cô và các bạn học..."

Anh mở tập diễn văn ra, bình tĩnh tự nhiên bắt đầu phát biểu.

Giọng anh vốn đã hơi lạnh lạnh, sau khi vỡ giọng lại càng thêm khàn khàn, trầm thấp, âm thanh ấy quanh quẩn khắp hội trường, cực kỳ dễ nghe.

Đôi mắt Tôn Phi Phi sáng long lanh, hạ giọng, đứng ngồi không yên hỏi: "Đàn anh này tên gì vậy trời!?"

"Ai mà biết được!" Bạn học bên cạnh cũng sôi nổi hẳn lên, meo meo nói, "Tớ cứ tưởng đại diện học sinh là một con mọt sách chính hiệu, ai ngờ lại đẹp trai đã man như này chứ!"

Tôn Phi Phi lại quay đầu về phía Đường Ôn và Tống Tử San: "Hai người các cậu biết không?"

Tống Tử San lắc đầu nói trước: "Tớ chịu."

Đường Ôn thấy cô ấy phóng ánh mắt chờ đợi về phía mình, khựng lại một chút, khuôn mặt nhiễm ý cười cong cong, ngữ điệu mềm mại: "Hứa Hành Niên."

"Hành" là khối ngọc bội được đính trên miếng hoành ngọc thời cổ.

*Hoành: nằm ngang. Nhưng nếu để thuần Việt như thế thì nghe không trang nhã lắm nên tớ để nguyên từ Hán Việt.

Mẹ Hứa nói, bởi vì anh sinh vào cuối năm, ông nội còn tặng anh một khối hành ngọc gia truyền làm quà, thế nên mới có cái tên Hứa Hành Niên.

Tôn Phi Phi nhỏ giọng nhắc lại cái tên đó, cười rộ lên: "Đọc lên nghe êm tai thật ý!"

Không chờ cô nàng nói năng gì, một bạn học nam ngồi sau có ý xấu ngắt lời cô: "Xời, cậu mơ mộng cái gì, người ta chắc có bạn gái rồi, mấy chị học lớp 11 toàn gái xinh thôi."

"Nhờ may chưa có thì sao!" Cô nàng lập tức quay ngoắt đầu lại, "Cậu xem, anh ấy từ đầu đến chân đều toát lên dáng vẻ của người không nhiễm khói lửa nhân gian."

Nói xong lại quay sang chế nhạo bạn học nam kia: "Nói đi cũng phải nói lại, có phải cậu nhầm trùng đàn chị nào rồi phỏng?"

"Tớ....."

Bạn nam kia cật lực biện hộ cho bản thân.

Tôn Phi Phi đứng chuẩn nhà ngoại giao, vừa rồi trong lớp trêu đùa với các bạn rất hứng chí, bây giờ tự nhiên có thể cùng bọn họ ồn ào nhốn nháo.

Đường Ôn nhìn các bạn đùa giỡn cũng thấy vui lây, không nhịn được bật cười.

Nhưng mà cười không đúng lúc cho lắm, mấy bạn học ngồi hàng trước đang chăm chú nghe diễn văn rục rịch quay đầu nhìn cô nàng.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, mặt Đường Ôn nóng lên, liếm liếm môi, bối rối nhỏ giọng nói xin lỗi.

Chờ đến khi mọi người quay lên, cô mới âm thầm thở ra một hơi, giương mắt lên nhìn lại thấy Hứa Hành Niên lúc này đã bỏ tập diễn văn xuống, ánh mắt thẳng tắp rơi xuống vị trí bên này, về mặt hồ hững.

Đường Ôn theo bản năng nắm chặt quai cặp để trên đùi.

..... Bị phát hiện rồi?

Cô phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người lên, đôi tay quy củ đặt lên đùi, giống học sinh tiểu học đang chăm chú nghe giảng.

Ánh mắt Hứa Hành Niên lóe lên, ngưng trọng hai giây, rất nhanh đã nhìn về hướng khác.

Trải qua một buổi sáng mang hơi hướm lễ rửa tội học đường cùng với những luật lệ nghiêm khắc của nhà trường, các học sinh năm nhất bụng đã đói meo, sau khi hội tan tiệc tàn, chân trước chân sau chạy thẳng đến nhà ăn.

Nhà ăn của Nhất Trung nổi tiếng nhiều đồ ngon.

Đường Ôn nhớ đợt ôn thi cấp 3, việc để đèn đọc sách cực kì nhạ nhẽo, khi đó thứ cô chờ đợi duy nhất chính là thức đêm ngắm Hứa Hành Niên về nhà.

Nhà ăn Nhất Trung mở cửa cả buổi tối, anh sẽ luôn gói ít đồ ăn mang về, đem vào bếp hâm nóng rồi cho cô ăn đêm.

Khi đó cô ngồi trước bàn ăn ăn ăn, còn anh thì giúp cô kiểm tra bài tập, kiên nhẫn chỉ ra những chỗ sai rồi giảng lại cho cô.

Suy đi tính lại, hình như đồ ăn Nhất Trung cô đều ném qua rồi.

Ra khỏi hội trường, Tôn Phi Phi thân thiện đi cùng hai người Đường Ôn và Tống Tử San, Đường Ôn chậm nhiệt, ít nói nhất, vừa yên lặng nghe bạn nói chuyện, vừa nhìn quanh quất, muốn nhìn kỹ khung cảnh xung quanh một chút.

Ngoài hội trường trồng một hàng dài những cây Pháp đồng, tán cây rậm rạp, che kín cả một khung trời xanh biêng biếc, những mảng nắng nghiêng nghiêng rơi xuống, hun cháy rồi dường như muốn thiêu trụi những

chiếc lá đã khô quắt lại.

*Cây Pháp đồng: cây ngô đồng nước Pháp

Đường Ôn hơi nhũn mày, tầm nhìn bị ánh mặt trời chiếu vào đến lóa mắt, vốn chỉ định ung dung nhìn lướt qua rồi thôi, không ngờ ánh mắt lại bị hai bóng người đứng dưới tàng cây chỗ hội trường hấp dẫn.

Nam sinh thân hình cao lớn, nắng vụn rơi đầy bả vai, đứng đối diện anh là một bạn nữ mắt ngọc mày ngài, mặc váy trắng tươi trẻ thanh lịch, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời như được dát lên một tầng sáng long lanh, rực rỡ.

Đáng đáp kia ngược lại thực sự có vài phần hương vị khuynh quốc khuynh thành.

Đường Ôn vô thức thả chậm bước chân, nhìn đến mức hơi xuất thần.

Phi Phi tình mắt, cũng thấy hai người kia, kinh ngạc kêu lên: "Kia là đàn anh lên đọc diễn văn lúc nãy đúng không!"

Tống Tử San cũng thăm dò nhìn qua đó, ngữ khí y hệt Tôn Phi Phi: "Kia là chị MC đúng không!?"

"Oa, hai người này đứng một chỗ đúng kiểu cảnh đẹp ý vui luôn." Tôn Phi Phi vỗ đùi, ngửi ra được mùi vị đau thương trong giọng nói của cô ấy.

Nghe đến đây, Đường Ôn sững sốt một chút, sờ sờ chớp mũi, mím môi không biết nên nói gì.

Tống Tử San không thấy phản ứng của cô, tiếp tục cười góp giọng cùng Tôn Phi Phi: "Đôi mục tiêu đi chứ còn gì nữa?"

Họ bàn luận bên này, nhìn sang bên kia thì thấy bạn nữ đã nói xong, cười yếu ớt, vẫy vẫy tay rồi đi.

Hứa Hành Niên lấy di động trong túi ra, mở khóa, ngón tay vói khớp xương rõ ràng gõ chữ nhanh như bay.

Bên này Tôn Phi Phi vẫn một mặt hoa si, nhìn chăm chăm động tác nơi ngón tay người kia, kích động tím lầy góc áo Đường Ôn: "Oa các cậu xem, ngón tay anh ấy đích thị là một kiệt tác nghệ thuật."

Cô ấy vừa dứt lời, Hứa Hành Niên cũng nhấn gửi tin đi, ngừng đầu lên.

Trái tim Đường Ôn lộp bộp một tiếng, một loại dự cảm ập vào lòng.

Quả nhiên...

Gần như đúng lúc anh vừa ngừng đầu, điện thoại Đường Ôn nắm trong tay cũng rung lên.

Ánh mắt Tống Tử San và Tôn Phi Phi cùng nhìn về đây, bốn con mắt đồng loạt nhìn cô nàng.

"..... Chắc là tin nhắn nộp tiền điện thoại."

Cô cười xấu hổ, nhưng không mất ý tứ, nghiêng người, vừa mở điện thoại ra thì quả nhiên là tin nhắn của Hứa Hành Niên——

[Đang đâu đấy?]

——

Ngày đầu tiên nhập học của học sinh năm nhất, học sinh lớp 10 lớp 11 cơ bản là đến nhận lớp rồi lấy sách vở mới, nghe chủ nhiệm lớp phổ biến vài việc nội bộ là có thể về.

Khoảng 4 giờ chiều, chú Lý đứng giờ đánh xe tới, Hứa Hành Niên một mình đi đến, không thấy Đường Ôn đâu bên đứng ngoài cửa xe chờ cô.

Cổng trường biến người tập nập, xe đỗ dưới một cây hòe già, Hứa Hành Niên đưa mắt nhìn quanh, muốn tìm thân ảnh nhỏ nhắn như chú chim sẻ ấy trong dòng người ồn ã, nhưng thật sự không dễ tí nào.

Lục Hoài Sâm vừa lúc đạp xe tới, thấy Hứa Hành Niên, thiếu đòn huyết sáo một phát, nhướn mày: "Bạn yêu, có một mình thôi à? Nhìn cô đơn phết nhỉ..."

Hứa Hành Niên ném ánh mắt khinh thường về bên đó, mặc kệ cậu ta.

"Trưa nay thấy cậu ăn cơm với Khâu Nhạc," một tay cậu ta đỡ ghi đông, vỗ vỗ bả vai Hứa Hành Niên, trịnh trọng nhiều chuyện, "Sao thế, bị em gái ngoan ngoan mềm mại nhà cậu bỏ mặc hả?"

Cũng không phải là bỏ mặc...

Lúc trưa, sau khi Hứa Hành Niên họp xong liền nhắn tin cho cô luôn, vốn định ăn trưa với cô, ai ngờ con nhóc kia trả lời bảo muốn tâm sự tuổi mới nhũ với bạn mới.

Ngồi cũng đúng, anh đành phải thôi rồi hẹn Khâu Nhạc ra quán ăn ngoài trường dùng bữa.

Lục Hoài Sâm nghĩ cẩn thận, dùng khuỷu tay chọc chọc bả vai anh: "Hôm nay cậu phát biểu cũng ra dáng lắm, mấy em gái năm nhất ngồi gần tớ cứ bàn luận về cậu mãi."

Hứa Hành Niên nhún nhát nhấc mí mắt, đáng vẻ không có hứng thú.

"Chắc là vị kia nhà cậu cũng nghe được mấy lời tầm bậy rồi."

"?"

Hứa Hành Niên nghiêng đầu hồ nghi, cuối cùng cũng dừng mắt trên mặt cậu ta.

Lục Hoài Sâm nhéo cằm, làm ra vẻ đang tìm từ để nói, ai ngờ mới vừa nhìn thoáng qua đã thấy người quen trong đám đông.

Cách cổng trường không xa, Đường Ôn ôm một chồng sách chậm rì rì đi tới, sườn mặt bánh bao trắng nõn đang ngó nghiêng dò đường, trên chóp mũi đỏ bừng dính đầy mồ hôi, trông ngốc y hệt mấy chú gấu trên phim hoạt hình.

Lục Hoài Sâm "Chậc" một tiếng, nhắc cằm, ôm bả vai Hứa Hành Niên, nụ cười trên mặt đầy ái muội ——

"Nhìn kia, cô đâu nhỏ nhà cậu tới kia."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: VẬY em có nói cho họ biết quan hệ của chúng ta không?

Editor: envi

Ăn cơm trưa xong, giáo viên chủ nhiệm tập hợp cả lớp lại, sai mấy bạn nam đi phát sách mới cho lớp.

Đường Ôn rất hưng phấn, mỗi lần nhận được một quyển sách mới đều nghiêm túc viết tên xuống.

Nét chữ của cô không liền nhau, dù là viết cái gì cũng phải viết từng nét, từng nét một, nhìn qua giống học sinh tiểu học đang tập viết.

Khi cô chỉ mới vừa viết được một quyển, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện có mấy bạn học đã ra về, từng tốp người nối đuôi đi về phía cổng trường.

Nghĩ thầm Hứa Hành Niên có lẽ cũng đã tan học, Đường Ôn không khỏi có chút gấp, tốc độ viết nhanh hơn một chút, soạt soạt hai nét, ngòi bút nhỏ như sắp bị tốc độ nhanh như gió kia làm gãy.

Giáo viên phổ biến cũng sưng sưng rồi, sau khi dặn dò một vài điều cần lưu ý trong buổi huấn luyện quân sự ngày mai liền cho lớp nghỉ.

Cô buông bút, thở dài một hơi, hơi nùng nịu lẩm bầm vài tiếng, lắc lư chiếc đầu nhỏ rồi ngẩng mặt lên.

Khi cô định bỏ tất cả sách vở vào ba lô, liền bị cục diện trước mắt làm cho hoảng sợ.

"....."

Sao lại nhiều sách như này, cô không nhớ vừa rồi lại phát nhiều sách đến vậy...

Chồng sách này hình như còn cao hơn cô.....?

Cô giật mình chớp mắt vài cái, có chút khó tin.

Làm sao mang đồng này về đây?

Chẳng lẽ kéo đi.....?

Cô nằng nặc chống tưởng tượng một màn hài kịch trong não, cảnh tượng chính mình dùng bao tải kéo một chồng sách cao hơn cả bản thân lê lét ra cổng trường..... Hình ảnh quá ảo diệu, bỗng cô nường không dám nhìn.

Hay là nhờ Hứa Hành Niên?

Đường Ôn nhăn mũi, có hơi do dự.

Sợ là anh rất bận.....

Khi cô còn đang đầu mưng không biết đường nào mà lần, Tô Úy Nhiên ôm chồng sách đi qua hành lang liếc mắt nhìn cô nằng, nghi hoặc hỏi: "Này, cậu đứng đó làm gì thế?"

"À," cô ngẩng đầu lên, đáng vẻ sầu bạc mái đầu, "Tớ đang nghĩ làm sao để vác đồng sách này về nhà... Nhiều như này thì nặng lắm."

Cậu ta nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: "Mang về nhà làm gì, hành lang bên ngoài phòng học có tủ mà, cậu không thấy à?"

"Thế á?"

Cô trờng mất nhìn, sau hai giây phản ứng, lập tức để sách xuống chạy chậm ra ngoài phòng học, phát hiện thế mà thực sự có một cái tủ đựng bên tường.

....Cạn lời.

Cô vươn tay đập cái "bộp" lên trán mình.

Tô Úy Nhiên đi ra, đặt sách của mình lên ngăn trên cùng của tủ, sau đó cúi đầu hỏi Đường Ôn: "Số thứ tự của cậu là bao nhiêu?"

Cô trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, thành thật trả lời: "... Số mười lăm."

Tô Úy Nhiên khựng lại, chậm rãi nhìn về phía ngăn tủ của mình bên tay phải...vậy mà số thứ tự của hai người họ lại sát nhau.

"Của tớ là số mười bốn này!"

Đôi mắt ngạc nhiên của cậu ta sáng lên một chút, cười rồi cúi đầu xuống nhìn cái đầu nhỏ chậm chạp kia, chỉ thấy đầu nhỏ cũng vui mừng "Oa" một tiếng, sau đó chậm rãi trượt qua tay phải của cậu.

Cô ngửa đầu xem xét một lát, biểu cảm hình như hơi buồn.

Tô Úy Nhiên chưa kịp nói chuyện liền thấy cô nằng thở dài, vất vả nhón chân, một tay giữ chặt phía dưới ngăn tủ, một tay đuối ra với lấy chìa khóa treo trên tủ.

Sờ soạng cả nửa ngày, không với tới.

Tô Úy Nhiên nhìn không nổi nữa, cánh tay dài đuối nghiêng ra, để như trò bàn tay lấy chìa khóa xuống.

Đường Ôn: "....."

Cô hạ mũi chân, khuôn mặt nhỏ xấu hổ hơi hồng, cọ cọ chớp mũi, thành thành thật thật nói lời cảm ơn.

"Ôi trời, không có gì đâu," cậu ta phát tay, vỗ vỗ bả vai cô nằng ra chiều an ủi.

"....." Đầu nhỏ quan sát cậu chàng từ dưới lên trên một phen, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi sườn mặt cậu, ngập ngừng trong chốc lát rồi tràn đầy mong đợi hỏi, "Cậu có thích uống sữa bò không?"

"?"

Cậu ta cũng không biết Đường Ôn đang tự hỏi "Uống sữa bò có thật là giúp tăng trưởng chiều cao không nhỉ", đầu óc tạm đình công luôn.

Lúc cậu ta đang định trả lời, tiểu cô nường lại đột nhiên thở dài, khoát tay nói "Ồi thôi", sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo vào lớp dọn sách vở.

Tô Úy Nhiên khô lời.

Dưới sự trợ giúp của Tô Úy Nhiên, cuối cùng cô cũng thành công bỏ được sách chuyên dụng vào tủ, sau đó lấy ra vài quyển sách giáo khoa ít dùng đến, định mang về nhà.

Dành cả thanh xuân để ôm được chồng sách, vất vả lắm mới ra đến cổng trường, lại bị dòng người chen chúc xô đẩy đến thất điên bát đảo, Đường Ôn ngẩn chân nhìn xung quanh một hồi lâu, mới thấy xe chú Lý và Hứa Hành Niên.

Đương nhiên còn có cả Lục Hoài Sâm.

Đường Ôn biết Lục Hoài Sâm, cậu ta và Hứa Hành Niên đã chơi với nhau từ cái hồi còi chuông tắm mưa, lâu lâu lại tới nhà họ Hứa ăn chực, tính tình rất chỉ là ảm ỉ.

Không biết cậu ta ôm vai bá cổ Hứa Hành Niên nói chuyện gì, trong cái khí nóng hầm hập của chiều hè, nhìn mặt anh hơi đỏ một chút, biểu cảm mắt tự nhiên liếm liếm môi dưới.

..... Chắc là do trời nóng quá?

Đường Ôn nghĩ như vậy, bước chân không khỏi nhanh hơn một chút.

Chỉ thấy Hứa Hành Niên vỗ cái móng heo của Lục Hoài Sâm đang đặt trên vai mình xuống, cũng mặc kệ cậu ta ở sau người kêu la, đẩy cậu ta ra liền đi về hướng cô luôn, trông hơi vội.

Anh nhận lấy chồng sách Đường Ôn đang ôm trong tay, ấn đường nhíu lại: "Sao phát sách giáo khoa mà không gọi cho anh?"

Lại còn nặng thế này.

Cũng không biết cô ấy nâng đỡ nó lại đây thế nào với cơ thể nhỏ bé kia nữa.

Đường Ôn cúi đầu túm nhãn áo đồng phục, nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt hết sức thành thật, nói: "Em sợ anh bận mà."

Anh bận?

Không nghĩ nữa, Hứa Hành Niên thu mắt, ánh mắt ý bảo em đứng ra kia đi. Cô nàng ngoan ngoan vòng qua đứng ở gốc cây bên tay phải anh, đứng trên thềm đá, khoảng cách chiều cao của hai người lập tức được rút ngắn.

Lên xe, Hứa Hành Niên đặt sách vở xuống gót chân, khóa cửa xe lại, ngăn cách những ồn ào bên ngoài. Đường Ôn lắc lắc cái tay đau nhức, cười chào chú Lý.

Điều hòa trong xe rất mát, Đường Ôn dùng khăn giấy lau sạch mồ hôi trên trán rồi mở cặp, cẩn thận lấy bộ quần trang của mình ra như bảo vật, cười nhẹ: "Anh xem này, ngày mai em cũng được tập quần sự."

Hứa Hành Niên liếc mắt nhìn bộ quần áo màu xanh cây cải, khựng lại rồi cầm tay áo lên xem xét một chặp, lẩm bầm: "Dài quá."

"Dạ?" Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn theo hướng tay anh, khó hiểu.

Anh hờ hững xua tay, không nói gì nữa.

Đường Ôn cũng quen với cái kiểu hờ hững hững của người kia rồi, nghiêng mặt đi nhằm chán nghịch nghịch khuy áo.

Khuy áo bị đùa nghịch như chiếc chuông nhỏ bay bay theo chiều gió, liên tục phát ra những tiếng vang thanh thúy suốt cả đường đi.

Hứa Hành Niên chăm chú nhìn đầu ngón tay trắng nõn của cô, nhẹ nhấp môi, đẩy mắt ánh lên một tia sáng nhỏ ——

"Đứng rồi," anh nhéo mí tâm, hỏi, "Lúc anh đọc diễn văn lúc sáng em ngồi dưới cười gì thế?"

Đường Ôn ngẩn ra một chút, cứng nhắc dừng động tác trong tay lại, sóng lòng cuộn cuộn nhấp nhô ——

Vậy mà anh thấy cô cười!?? Xa như vậy mà cũng thấy.....???

Bị đương sự hơi như thế, cô nhóc quần bách đồ mặt, nắm chặt hai tay, lí nhí giải thích nguyên nhân cho anh nghe.

Hứa Hành Niên nghe xong, bắt đầu đi bật cười: "Anh còn tưởng em cười mấy lời anh nói."

"Hả?"

Đầu nhỏ ngẩng lại, cô nhớ hình như lúc đó anh đang đọc nội quy nhà trường..

Nội quy trường học thì có gì buồn cười?

Thấy cô năng ra chiều khó hiểu, Hứa Hành Niên nhin không được nắm tay thành quyền, đặt lên môi họ nhẹ nhàng che giấu ý cười, đọc lại nội dung lúc ấy một lần nữa: "Trường học cấm yêu đương, thân thiết quá mức với bạn khác giới....."

Đường Ôn: "....."

Khuôn mặt nhỏ như đồ thấm nước, nói đồ là đồ ngay được.

Lúc về đến nhà, di Cầm đang chuẩn bị bữa tối trong bếp, mùi thơm từ canh xương sườn tỏa ra bốn phía, luồn qua khe cửa đem hương bay đi khắp nơi.

Nhà họ Hứa ở trong một biệt thự nhỏ hai tầng, tầng một là phòng khách, lúc này không có một bóng người, sô pha nơi góc tường bị ánh nắng lấp mắt một nửa.

Chỉ chờ lát sau, từ cửa truyền đến tiếng gầy da cọt xát trên sàn nhà, Đường Ôn lấy chìa khóa từ trong túi ra, vặn ổ, vui sướng đẩy cửa vào nhà.

Hương thơm ập vào mũi khiến cô vui vẻ đến nổi mở to hai mắt.

Cô kéo kéo ống tay áo người phía sau, ngửi khí tràn đầy hoan hi: "Là món xương sườn em thích nhất đó!"

Hứa Hành Niên gạt đầu, thay giày xong, dọn sách vở rồi về phòng mình trên tầng hai.

Đường Ôn nhăn mũi, nhíu mi xuống, thành thực đi theo sau anh, bước từng bước lên lầu.

Mở cửa phòng mình ra, anh đặt sách vở lên góc bàn học, mở cửa sổ để gió thổi vào, lại đem bồn hoa nhỏ đặt lên bệ cửa sổ.

Vừa xoay người, còn chưa nhắc chân đã bị bạn nhỏ đằng sau không phanh kịp đâm đầu vào ngực mình.

Cô không cao, đáng người nhỏ nhỏ gầy gầy, còn phải hơi nhón chân mới đứng đến cằm anh.

Đường Ôn xoa đầu, khịt mũi hử hử vài tiếng, cái mặt bánh bao nhăn lại thành một nhúm.

Hứa Hành Niên vừa thấy liền cười, nâng tay lên xoa xoa đầu cô.

Cô nhóc lại như làm nũng, ngón tay nắm lấy cổ áo sơ mi của anh, ngứa đầu, dùng ánh mắt ngập tràn mong đợi nhìn Hứa Hành Niên.

Anh nhìn chớp mũi đỏ ửng của cô, miệng hơi mỉm, vuốt tay lau những giọt mồ hôi còn đọng trên trán, trầm ấm hỏi: "Sao thế?"

"....."

Cô suy nghĩ trong chốc lát, không biết nên mở miệng thế nào.

Lúc trưa ngồi trong nhà ăn nghe được rất nhiều lời bàn luận về Hứa Hành Niên, năm học lớp 10, thành tích học tập của anh không chỉ xuất sắc, lại còn tích cực tham gia các hoạt động trong trường, trong khi cô lúc đó đang vật lộn trong giai đoạn ôn thi cấp ba nước sôi lửa bỏng, buổi tối mãi khi anh tan học về nhà mới được gặp, chưa kể nói chuyện cũng toàn là về thành tích học tập của cô.

Thực sự cảm thấy việc vắng mặt trong một giai đoạn trưởng thành của anh khiến cô cực kì phiền muộn.

Chưa kể đến việc cô nghe nói có rất nhiều bạn nữ ưu tú si mê anh trai nhà mình gì gì đó nữa...

Thấy cô nhúc nhủ mấy, Hứa Hành Niên vươn tay nheo nheo lông bàn tay trống không của cô, hỏi nhỏ: "Em lại suy nghĩ linh tinh gì đấy?"

Cảm nhận được hơi ấm nơi lòng bàn tay lan đến tận tim, cô cầm lại ngón cái của anh, ăn ngay nói thật: "Hôm nay em nghe được rất nhiều chuyện về anh."

Hứa Hành Niên nao nao trong lòng, đột nhiên nhớ tới mấy lời "tầm bậy" trong miệng Lục Hoài Sâm.

Lúc học lớp 10 anh rất ít khi để ý mấy tin đồn gì đó, cơ bản là không thèm quan tâm đến chuyện bên ngoài, cùng lắm là lâu lâu nghe Lục Hoài Sâm nhảm chán đến tai nhái, anh chỉ xốc mí mắt, vào tai này ra tai kia.

Nhưng giờ xem ra, hình như không thể không để ý.

Hứa Hành Niên gơ tay nhẹ nheo mặt thật tròn tròn của người kia, miệng khẽ mở, cười như không cười nói: "Vậy em có nói cho họ biết quan hệ của chúng ta không?"

Đường Ôn vừa nghe, mở to hai mắt nhìn: "Có thể nói sao?... Không tốt lắm đâu."

Chính anh lúc sáng vừa đọc nội quy nhà trường là không được thân thiết quá mức với bạn khác giới đấy!

Huống chi, các bạn nữ trong lớp hình như rất thích Hứa Hành Niên.....

Nếu cô nói với họ rằng mình và Hứa Hành Niên đã có hôn ước từ nhỏ rồi, chẳng phải sẽ biến thành kẻ thù chung của cả lớp sao?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Có hơi sợ cô khóc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Nhà họ Hứa và nhà họ Đường là bạn lâu năm, ông nội hai nhà hồi trẻ còn là chiến hữu, hơn nữa lại ở cùng tiểu khu, tự nhiên cũng trở thành hàng xóm thân thiết.

Hứa Hành Niên từ nhỏ đã ít nói, không nhiều bạn bè lắm, khi đó Đường Ôn cả ngày ngốc nghếch bám mõng anh không khác gì cái đuôi nhỏ, anh đi đâu cô theo đó, mở miệng ra là ngọt ngào gọi "Anh Hành Niên", gọi đến mức Hứa Hành Niên cũng đỏ cả mặt.

Năm Đường Ôn bảy tuổi, nhà họ Đường muốn rời khỏi Trung Quốc sang Mỹ định cư, Đường Ôn không nỡ, cứ túm tay áo Hứa Hành Niên khóc mãi.

Ông nội Hứa thấy thế, cảm thấy hai đứa nhỏ rất xứng đôi, cùng ông nội Đường đi xem cái quê nhân duyên, phát hiện bát tự hai đứa nhỏ thể mà rất hợp, nếu kết hôn thì đối với vận thể hai nhà đều có lợi.

Hai ông lão vô cùng vui sướng, lập tức tìm người làm chủ, cho hai đứa nhỏ nên duyên từ bé, hai nhà kết thành thông gia.

Mẹ Hứa dờ khóc dờ cười, cảm thấy dùng cách này ràng buộc con cái thì không thích hợp lắm, liền dứt khoát cho Đường Ôn ở nhà mình luôn, thứ nhất là bồi dưỡng tình cảm, thứ hai là cho cô làm quen với sinh hoạt trong nhà.

Cứ như vậy, Đường Ôn ở với nhà họ Hứa tám chín năm, mỗi lần Lục Hoài Sâm nhìn thấy Đường Ôn, đều trêu chọc gọi cô là "con dâu nuôi từ bé nhà họ Hứa", lần nào cũng làm hai người kia mặt đỏ tai hồng.

.....

Hứa Hành Niên nghĩ lại một chút, cảm thấy đúng là không ổn thật, cô còn chưa hòa nhập với tập thể, nếu nói cho người ta quan hệ của hai người, kiểu gì cũng giống như cô đang cố tình khoe mẽ.

Huống chi, quan hệ giữa hai người họ vốn bị ràng buộc bởi hôn ước, hình như thiếu mất vài quá trình...

Nghĩ thế, đôi mắt đen nhánh của Hứa Hành Niên ánh lên tia sáng, khi rủ rỉ, ánh mắt đặc biệt nhu hòa: "Thế thì em đừng để ý những lời đó nữa."

Đường Ôn hít mũi, miệng nhỏ dẩu lên, suy tư gật gật đầu.

"Được rồi, anh về phòng trước đã, tị nửa xuống ăn cơm."

"Vâng."

Chờ Hứa Hành Niên đi, cô mới dọn dẹp sách vở trên bàn, thay đồ ở nhà, xem tin nhắn trong điện thoại rồi mới chậm chạp xuống tầng ăn cơm.

Mới vừa đi đến chỗ ngoặt cầu thang, một con mèo quýt béo mập kêu "meo" một tiếng, thân hình mập mạp chạy lại đây, cọ cọ vào đôi dép bông đầu thỏ của cô.

"Chào buổi tối Nguyệt Nguyệt!" Cô ngồi xổm xuống, ôm chú mèo béo mập mềm mại vào ngực, cảm lấy móng của nó.

Cô gặp bạn nhỏ này hồi lớp 6, là mèo hoang cô nhặt được trong vườn hoa ngoài tiểu khu.

Hôm đó lúc lớp dạy múa của cô tan học, ngoài cửa sổ đột nhiên có mưa, nhiệt độ không khí cũng chợt hạ xuống. Chú Lý nghi lâm, Hứa Hành Niên cầm ô tới đón cô, còn mang cho cô một bộ áo khoác.

Trên đường trở về, màn mưa dày đặc, bóng đêm lẫn với ánh đèn đường nhòe nhoẹt trong làn mưa bụi chiết xạ thành màu lưu ly.

Cô cầm cán ô, tung tăng nhảy nhót tránh nẩy vũng nước trên đường, nhưng mưa quá lớn nên cuối cùng vẫn bị dính tí bùn vào giày trắng.

"Chậm thôi." Hứa Hành Niên sợ ô tồ đi qua bắn nước lên người cô nên đi bên ngoài.

Đi đến cửa tiểu khu, ánh sáng tối lại, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ đèn đường. Toàn bộ tiểu khu chìm trong yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa to như thác đổ.

Gió hơi lớn, cô cảm ô không nổi nên dứt khoát đóng ô của mình lại, cùng Hứa Hành Niên che chung một cái.

Hứa Hành Niên đi bên phía rìa ngoài, nhẹ nghiêng người thay cô che mưa chắn gió.

Lúc này, cô tỉnh mắt phát hiện trong bụi cây hình như có hai con mắt tròn xoe long lanh như viên pha lê, nhìn kĩ, là một con mèo quýt nằm dưới tán cây co rúm người lại, run cầm cập.

"Anh nhìn kia!" Đường Ôn túm lấy tay áo Hứa Hành Niên, chỉ chỉ vào bụi cây cách đó không xa.

Anh hiểu ý nhẹ nhìn lướt qua bụi cỏ, liếc qua lại phát hiện người cô vì cựa quậy mà lệch ra khỏi tầm chắn của ô, theo bản năng nghiêng ô về phía cô nàng, ngăn gọn "Ừ" một tiếng.

Đường Ôn vẫn luôn thích mấy con vật nhỏ lông lá gọn gàng, nhìn lông bé mèo bị mưa xối ướt sũng, không khỏi có chút đau lòng, nửa ngồi xổm xuống dùng tay giúp nó che mưa.

Hình như chú mèo bị dọa sợ, đột nhiên cong người lên, nhìn cô bằng ánh mắt cảnh giác.

Đường Ôn không để ý, ngược lại còn quan tâm nó: "Đáng thương quá, nhìn còn ốm nhom nữa."

Cô nhóc trước sau chỉ quan tâm bé mèo nhỏ, không để ý lúc mình túm tay áo Hứa Hành Niên đã vô tình cọ nhẹ qua mu bàn tay anh.

Đầu ngón tay lạnh lẽo cách lần da thấm vào tận đáy lòng, Hứa Hành Niên nhủ ần đường, suy nghĩ một lát, nắm tay cô trong lòng bàn tay.

"Chúng ta mang nó về nhà được không anh?"

Cô đột nhiên quay mặt sang, ánh mắt trong màn đêm vô cùng sáng ngời.

"Muốn nuôi?"

"Vâng vâng!"

Cô vội vàng gật đầu, khuôn mặt bánh bao nhỏ xinh ngập tràn mong đợi.

Nghĩ đến việc mấy năm nay cô chưa từng nuôi thú cưng, thực ra lúc 5, 6 tuổi cô nuôi một chú chó Bắc Kinh, nhưng sau này nhà họ Đường chuyển đến Mỹ liền đem cho người khác, cô cực kì không nỡ.

*Chó Bắc Kinh

Giờ thấy bé mèo nhỏ này không có chốn để về, lòng thương khiến cô nổi lên xúc động muốn chăm sóc nó ——

Hứa Hành Niên trầm ngâm một lát, nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, cuối cùng gật gù đầu: "Được."

"Oa anh thật tốt!"

Giọng nói cô mềm như bông, âm cuối cao lên, mang theo một tia vui sướng, ánh mắt rớt đầy ý cười cong thành vầng trăng non.

Anh bị ý cười của cô làm vui lây, khóe môi cong lên, khuôn mặt đầy dịu dàng.

Mà khi đó Đường Ôn cũng không biết, Hứa Hành Niên bị dị ứng lông mèo.

Sau đó liền đem chú mèo quýt về nhà nuôi, đặt tên là "Nguyệt Bán" (ngay rằm), nữ danh "Nguyệt Nguyệt", hy vọng về sau nó có thể béo lên một ít.

Lúc đó cô lên mạng tìm rất nhiều tài liệu liên quan đến việc chăm sóc mèo, còn cùng đi Cẩm đi mua không ít thức ăn cho mèo. Nửa tháng đầu tình trạng cơ thể nó vẫn không tốt lắm, khiến cô không ngừng lo lắng, nửa đêm cũng phải dậy đi xem nó.

Có một hôm, khoảng rạng sáng, Hứa Hành Niên dậy đi uống nước, nghe thấy mấy tiếng sột soạt vang lên ngoài hành lang, tưởng có ai đi toilet nên không quá để ý, ai ngờ cẩn thận nghe lại, lại nghe được tiếng nước nở nhẹ.

Anh kéo cửa ra, thấy Đường Ôn không biết làm sao đứng ngoài hành lang, mặt đầy nước mắt.

"Làm sao vậy?" Anh vội vàng hỏi.

"Nguyệt Nguyệt..... Nó....." Bà vai cô từng đột từng đột run rẩy, hơi thở đứt quãng, nửa ngày mới run run rẩy rẩy nói ra một câu, "Nó cứ nôn thôi."

"Nôn lâu chưa?"

Cô nắc cụt nói: "Nôn một ngày rồi, thức ăn cũng không ăn, mãi mới ăn được một ít thì lại nôn ra, trước khi đi ngủ vẫn tốt, kết quả vừa rồi em dậy nhìn mới phát hiện nó lại nôn hết cả ra..... Em, em cũng không biết nên làm gì bây giờ."

Hứa Hành Niên mím môi, đi vào phòng cùng Đường Ôn.

Nguyệt Nguyệt ù rù nằm trong ổ, mắt lim dim, hơi thở thoi thóp.

Hứa Hành Niên ngồi xổm xuống nhìn, cảm gậy treu mèo để trên giá, đưa đến trước người nó, thử sờ lông rồi cảm nhận nhiệt độ trên người Nguyệt Nguyệt.

Trước nay anh chưa nuôi mèo bao giờ, đáng vẻ cảm gậy treu mèo trông hơi vụng về.

Nguyệt Nguyệt có vẻ cũng không quen anh, mờ to mắt, nghiêng đầu trốn đi, móng vuốt dưới bộ lông vươm ra cào tay anh, kêu "meo meo".

Một người một mèo trừng mắt nhìn nhau trong chốc lát.

Suy nghĩ một lát, Hứa Hành Niên đứng dậy, có chút bất đắc dĩ: "Đưa nó đi bệnh viện đi."

Tiểu cô nương đứng phía sau hít hít cái mũi, dùng mu bàn tay lau loạn nước mắt nước mũi trên mặt, nghẹn ngào nói: "Đã trễ thế này rồi..."

"Không sao, để anh gọi cho chú Lý."

Anh nhìn Đường Ôn khóc đến sưng cả mắt, ánh mắt trầm xuống, vươn tay muốn giúp cô lau sạch nước mắt.

Nhưng cánh tay mới nâng lên được một nửa, anh như nhớ tới điều gì đó, bèn dừng lại, chần chừ một lát, cuối cùng vẫn buông xuống.

"Em đi thay quần áo đi, rồi ôm nó ra phòng khách."

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu, anh xoay người rời khỏi phòng.

Quay về phòng, anh nương theo ánh đèn quan sát cánh tay vừa nãy bị mèo cào.

May là không đỏ lên.

Hỏi còn nhỏ sang nhà họ hàng chơi, cùng em họ chơi với mèo ở trong sân, mới chơi một tí hai cánh tay liền nổi đầy nốt đỏ, mẹ Hứa vội vội vàng vàng mang anh đến bệnh viện, bác sĩ nói anh bị dị ứng với lông mèo.

Lúc Đường Ôn đem Nguyệt Nguyệt về nhà họ Hứa, mẹ Hứa còn hơi nghi ngại, nhưng Hứa Hành Niên lên hứa với mẹ là sẽ không lại gần nó, bà mới miễn cưỡng cho nó ở lại.

Chú Lý ở cùng tiểu khu với họ, sau khi cúp điện thoại liền vội vàng chạy tới.

Tiết trời cuối tháng mười, Đường Ôn mặc đồ bảo hộ cho Nguyệt Nguyệt, quần nó trong một tấm thảm lông, Hứa Hành Niên thấy cô ăn mặc phong phanh, lại chạy vào phòng lấy áo khoác của mình, hai ba lần bọc cổ kín mít.

Đến bệnh viện thú y mất 20 phút chạy xe, lòng Đường Ôn như có lửa, bị mấy dấu hiệu bệnh lý trên mạng dọa cho sợ tới mức lòng bàn tay ứa đầy mồ hôi lạnh, sợ mình không chăm sóc tốt cho nó.

Nghĩ đến nãy ngày được chăm bẵm cho nó, chớp mũi bỗng chua xót, hốc mắt dần ngập nước như sắp tràn bờ đê.

Hứa Hành Niên nhìn cô cổ nén nước mắt, mím chặt môi, không nói một lời.

Năm ấy anh chỉ mới mười ba tuổi, cũng không biết nên an ủi cô thế nào.

Tới bệnh viện thú y, dừng xe, xếp hàng, đăng ký, rồi vào phòng khám.

Chặt vật đến hai giờ sáng, ba người mới coi như thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Bác sĩ chuẩn đoán nguyên nhân dẫn đến nôn mửa là do vi khuẩn kí sinh trong ruột mèo, đây là bệnh thông thường, mèo hoang lưu lạc bên ngoài ăn linh tinh rất dễ mắc bệnh này.

Chú Lý hiểu trước, nhẹ nhàng giải thích cho Đường Ôn.

Bác sĩ thấy bộ dạng lo lắng đến mức nắm chặt cả tay lại của Đường Ôn, đi tới dịu dàng sờ sờ đầu cô bé, cười nói: "Không sao đâu, cô cho nó uống ít thuốc là khoẻ thôi, cháu đừng lo."

Đường Ôn nhắm mắt nhìn bác sĩ: "Thật à?"

"Ừ."

Bàn tay ấm áp, khuôn mặt hiền hòa, ngữ khí lại dịu dàng của cô bác sĩ khiến Đường Ôn cảm thấy mùi thuốc sát trùng gay mũi bỗng trở nên dễ ngửi hơn nhiều.

Thấy bác sĩ đem khăn giấy lau mặt giúp mình, Đường Ôn hít mũi, miễn cưỡng nuốt nước mắt về, nghẹn ngào nói: "Cháu cảm ơn."

Hứa Hành Niên vẫn luôn để ý cảm xúc của cô, nhìn thấy bà vai run run của Đường Ôn dần bình ổn lại mới buông lỏng lỏng bàn tay đã tứa đầy mồ hôi.

Có hơi sợ cô khóc.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 6: Em đừng khóc mà

editor: envi

Bác sĩ kê đơn thuốc cho Nguyệt Nguyệt, sau đó nhắc nhở chút việc ngày thường cần lưu ý, cùng vài biện pháp dự phòng.

Lúc chú Lý đi lấy thuốc, hai người ngồi chờ trong hành lang bệnh viện. Ánh đèn mờ nhạt, trong phòng bệnh lâu lâu lại truyền ra tiếng mèo kêu the thé, y như lấy một cái bàn chải xù xi cọ qua cọ lại khiến lòng Hứa Hành Niên phát ngứa, anh cố ức chế cơn ngứa khó chịu ấy lại.

Nhưng trên thực tế, anh thật sự cảm thấy rất ngứa.

Vừa rồi, nương theo ánh đèn nhìn xuống mu bàn tay mới phát hiện đã sưng đỏ cả một mảng, thế nên hai cánh tay cũng không ngoại lệ.

Nhưng Đường Ôn cũng không biết.

Lúc này cô còn đang ngồi trên ghế dựa đỡ dành mèo nhỏ, tình trạng của Nguyệt Nguyệt giờ đã khá hơn, nó ăn một ít cá khô mấy cô y tá trực ban cho, sợ nó khát, cô lại cho nó uống chút nước.

Đường Ôn mặc áo khoác của Hứa Hành Niên, tay áo hơi dài, hai cánh tay nhỏ nỗ lực với ra ngoài cổ tay áo, chạy đến chỗ bàn tiếp tân lấy nước.

Vốn dĩ mặt bàn đã cao tới đỉnh đầu Đường Ôn rồi, bình nước lại đặt tí trên bàn tiếp tân, đến cốc giấy cô cũng không với tới nổi.

Y tá lúc này đang đi toilet, hìu quạnh vô cùng, nên không ai giúp cô được.

Dùng hết sức bình sinh nhón chân lên, một cánh tay nhỏ lay lay mặt bàn, dốc hết sức lực với lấy túi cốc giấy xếp trên bình nước.

Vắt và lăm mồi túm được một góc túi nhỏ, không biết ở đâu đột nhiên vang lên tiếng chó sủa, dọa cô sắc mặt tái nhợt, không cẩn thận dùng sức kéo cả cái túi xuống.

"Ồi ——" cô khẽ kêu một tiếng, theo bản năng ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt.

Không ngoài dự liệu, túi nilon đựng cốc giấy "Bộp" một phát nện lên đỉnh đầu cô nằng, rồi lại nhẹ nhàng bật ra, dừng lại bên đôi chân đặt trên sàn nhà.

Đường Ôn mở mắt nhìn về phía đó, cũng may là cốc giấy không bị văng ra lung tung.

Hứa Hành Niên đang ngẩn ngơ nhìn áp phích quảng cáo nghe thấy tiếng ồn liền quay mặt sang, thấy cô nhóc kia đang ngồi bệt dưới đất, chu miệng xếp lại cốc giấy.

"Sao thế?" Anh vội vàng đi tới, tiếng giày thể thao khiến đèn cảm ứng trên đỉnh đầu sáng lên từng đợt.

"Em muốn lấy nước." Cô liềm liềm khòe môi, đứng dậy, ôm chầm lấy cốc giấy, nhìn bình nước, rồi lại nhìn Hứa Hành Niên.

Ánh đèn màu xanh lam mờ mờ chiếu lên gò má thâm thối của chàng thiếu niên, như biển cả sâu đến vô tận.

Hai người trừng mắt nhìn nhau chằm chằm vài giây, mãi đến khi đèn cảm ứng trên đầu vụt tắt, cô mới nhắm mắt, thở khì: "Em với không tới....."

Hứa Hành Niên: "....."

Giờ anh mới thấy bình nước phía sau cô, sau khi hiểu ra, hai ba bước chạy đến cầm lấy mấy chiếc cốc trong tay cô, rút một chiếc ra, bỏ mấy chiếc còn lại lên nắp bình.

Tiếng nước chảy vang vọng trong hành lang tĩnh mịch càng thêm nhiều tai.

Lúc này cô y tá nhỏ ở quầy tiếp tân cũng đã trở lại, trong ngực còn ôm một chú mèo không biết chuẩn ra từ phòng bệnh nào, chỉ thấy nó kêu "meo" một tiếng, hai con mắt trừng lớn như chuông đồng, đứng hình nhìn chằm chằm dòng nước chảy ra từ vòi nước.

Đường Ôn nhìn động tác lấy nước của Hứa Hành Niên, đuôi mắt đảo qua, đột nhiên thấy lòng bàn tay đang đỏ lên của anh.

Khuôn mặt nhỏ nghi hoặc thò lại gần: "Tay anh bị sao vậy."

Anh theo bản năng rút tay lại, ho nhẹ một tiếng, giọng hơi thấp: "Không sao."

Đúng lúc anh đưa cốc giấy trong tay cho Đường Ôn, con mèo đang nằm trong ngực y tá đột nhiên nhảy ra, đầm đã loạn xạ bỏ nhào lên khuỷu tay anh, móng vuốt dưới bộ lông xù dề chặt lên cánh tay anh, cách ông tay áo, cái đầu gặm tay Hứa Hành Niên.

Anh hoảng sợ, cốc giấy trong tay rơi xuống đất, nước đổ ra sàn.

Y tá nhỏ hét hồn, vội vàng vòng qua bế con mèo nhỏ kia lên, ôm thật chặt vào ngực.

Đường Ôn cũng bị dọa cho hoảng váng, duỗi tay cầm lấy bàn tay Hứa Hành Niên, gấp gấp hỏi: "Sao rồi? Nó có cắn anh không!?"

Y tá nhỏ cười cười xin lỗi: "Ngại quá, dọa mọi người rồi, nhưng mà không cần lo lắng, con này là mèo con nên răng chưa dài đâu."

Vừa dứt lời, Hứa Hành Niên liền hắt xì một cái thật vang, thấy ánh mắt căng thẳng của Đường Ôn, cô còn chưa mở miệng, ngay sau đó anh lại hắt xì thêm vài cái..

Y tá thấy lòng bàn tay anh nổi đầy nốt đỏ, nhắm mi lại, nghi hoặc hỏi: "Cậu bị dị ứng lông mèo hả?"

"Gi ạ!?" Đường Ôn sững sốt.

Hứa Hành Niên khịt mũi, cố tình tránh ánh mắt cô, chậm rãi gạt đầu.

Cô y tá buồn bực nói nhỏ: "Hình như còn bị dị ứng rất nặng..." Nghĩ một lúc lại như an ủi mà nói, "Không sao đâu, về nhà bôi thuốc mỡ là hết."

Tiểu gia hóa nằm trong lòng cô y tá lại còn không thành thật, túm cổ áo cô nghịch vô cùng vui vẻ, thấy thế, cô y tá vội vàng chào tạm biệt hai người, nhanh chân ôm con mèo con vào phòng.

Trong đại sảnh vắng vẻ chỉ còn hai người.

Bóng đêm càng sâu, hành lang càng thêm phần tịch mịch, đồng hồ treo tường vang lên từng tiếng "tích tắc, tích tắc".

Hứa Hành Niên nhặt cốc giấy rơi xuống đất lên, thuận tay ném vào thùng rác, lại cầm một chiếc cốc mới, tiếp tục rót đầy nước rồi đưa cho Đường Ôn.

Cô ngơ ngác nhận lấy, cánh môi run nhẹ nhẹ, con ngươi đen nhánh dần ánh lên tia sáng trong suốt.

"Anh ngứa không..." Cô cẩn thận hỏi, tai nóng rực, ngẩng đầu lên, trong giọng nói mang theo đôi phần nức nở.

"Không sao mà."

Anh nhẹ nhàng trả lời, gương mặt nhìn, phát hiện chớp mũi cô nàng ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhủ chặt lại, biểu cảm dường như có thể khóc ngay được, trong lòng không khỏi căng thẳng, vươn tay giữ cô.

"Biết thế em đã không nuôi rồi," cô càng nghĩ càng khổ sở, chớp mắt vài cái, nước mắt to như hạt đậu chảy xuống, cắn môi lắm lắm, "Ai em cũng không chăm sóc cho tốt."

Cô hơi giận bản thân, không quan tâm đến Hứa Hành Niên, lại còn hại Nguyệt Nguyệt phải đi bệnh viện.

Nỗi áy náy góp lại thật lâu, rồi trào ra như nước lũ tràn bờ.

Hứa Hành Niên không chịu nổi cô khóc, nhìn thấy cảnh này không khỏi luống cuống tay chân: "Không phải... Không phải lỗi của em đâu." Anh hàm hồ giải thích, hơi khản trương.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng lên vào, thổi lên cổ anh.

Anh nhủ chặt mày nhìn nước mắt trên hàng mi run rẩy của cô, mím môi, nâng tay lên, đặt lòng bàn tay ấm áp lên đầu cô nàng, xoa nhẹ hai cái như an ủi.

Tóc cô ảm áp mượt mà như lông thỏ, kẻ sát trong lòng bàn tay, cào cho lòng anh ngứa ngáy.

Mặt đỏ tai hồng.

Đường Ôn ngăn ra, đôi mắt hơi sưng đỏ nhìn anh, môi khô nứt.

"Em đừng khóc mà."

Giọng nói sạch sẽ nơi anh bỗng trở nên dịu dàng, như gió xuân thổi ba phả vào mặt, mềm nhẹ lướt qua, lan khắp đáy lòng.

Trong khoảnh khắc đó, Đường Ôn cảm thấy đôi mắt Hứa Hành Niên như ngân hà rộng lớn, ngay cả những vì tinh tú trên bầu trời đêm dường như cũng bị lu mờ.

Cô như mất đi khả năng ngôn ngữ, nắm chặt ngón tay, trong lòng cơ hồ nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngọt lắm

editor: envi

Ánh trắng như tấm lụa mỏng phủ kín những nẻo đường, ánh sáng đèn đường heo hắt rọi lên hè phố, dần dần tạo thành một màu trắng đục.

Bố Hứa choàng tấm áo của màn đêm về nhà, lải nhải vài việc vặt trong công ty, vừa ngồi xuống, Đường Ôn liền hiểu chuyện đem chén canh đặt trước mặt ông.

Bố Hứa thấy thế, khẽ cười một tiếng, dừng đĩa hỏi cô: "Ôn Ôn, hôm nay khai giảng thấy thế nào?"

Cô ngồi vào chỗ, cầm đĩa lên, cười nhẹ đáp: "Chủ nhiệm lớp cháu họ Doãn, là cô giáo dạy toán, tính tình có vẻ khá tốt ạ."

Cô hơi khát nước, liếm môi dưới, nâng chén canh trước mặt lên uống một ngụm. Canh vừa mức ra, trên mặt bát còn vẩn vít chút khí nóng, sức nóng hầm hập ấy làm đầu lưỡi cô tê dại, nhắm mắt hít một ngụm khí lạnh.

Hứa Hành Niên liếc cô một cái, nhăn mày, vội đưa bát canh đã nguội của mình cho cô, rồi lại bưng bát canh nóng kia về.

Đường Ôn chớp chớp mắt, nâng bát canh anh đưa uống ừng ực, hoa thơm quả ngọt xuống bụng cô cả, lại còn vui vẻ rung đùi ra chiều đắc ý, lặng lẽ ợ một cái thật nhẹ.

Mẹ Hứa cười cười, nói chen vào: "Thế lớp con với lớp Hành Niên cách nhau xa không?"

"Dạ?"

Vấn đề này làm khó cô rồi, tuy cô biết khu mình học cũng có một vài lớp khối 11, nhưng có xa hay không cô cũng không rõ lắm, lúc ở trường cô còn chưa kịp thấy Hứa Hành Niên đâu.

Hứa Hành Niên ung dung gấp rau, háng giọng nói: "Không xa, cách một tầng thôi ạ."

"Thế ạ?" Cô tò mò nghiêng đầu qua.

Cô ngạc nhiên không phải vì lớp bọn họ ở hai tầng liền nhau, rất gần, mà là vì anh lại biết lớp của cô, thậm chí biết cả vị trí cụ thể, trong khi cô chưa bao giờ nhắc đến việc cô học 10A1.

Hứa Hành Niên lại gấp rau, tầm nhìn không nhanh không chậm dừng lại trên người cô nàng, ánh mắt kia hình như muốn nói: Tìm hiểu việc này đối với anh không phải dễ như trở bàn tay hả?

Đường Ôn: "....."

Cô cười ngây ngô, rồi cúi đầu và com.

Lúc mặc thử bộ quần phục của mình, Đường Ôn rốt cuộc cũng hiểu cái câu "Dài quá" của Hứa Hành Niên lúc ở trên xe.

Ông tay áo quá dài, tay cô thì lại nhỏ, cổ tay áo lớn đến mức bao cả bàn tay cô lại, vung hai lần trông y như hát tuồng.

Đường Ôn chân trần đứng trên giường, dẫm lên ga trải giường, lâu lâu lại nghịch nghịch ống tay áo, nghĩ về buổi huấn luyện quân sự mình chờ mong đã lâu.

Đang xuất thần, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa lanh lảnh, cô vội vàng sửa lại hai bím tóc, háng giọng nói: "Vào đi ạ."

Hứa Hành Niên bưng một cái bát thủy tinh vào, bên trong là dưa hấu vớt táo đã gọt, vừa ngắm nghía cô nhóc vừa để bát lên góc bàn: "Mẹ bảo anh mang lên cho em."

"Cảm ơn đi giúp em nhé!" Cô cười rộ lên, nhảy nhót trên chiếc giường mềm mại.

Anh dựa vào tủ sách, không chút để ý nhìn lướt qua cổ tay áo rộng thùng thình của cô, nhướn mày cười khẽ một chút: "Bảo sai cỡ hả?"

Không nhắc tới còn tốt, vừa nói đến chuyện này, cô nàng lập tức ỳ khuất nhủu mày, thảm nói: "Đây là size nhỏ nhất rồi."

Cô cứ tưởng là sẽ vừa cơ.

Ý cười nơi đáy mắt Hứa Hành Niên càng đậm, ung dung bước đến, nhẹ cầm đôi tay không an phận của cô, dưới ánh mắt khó hiểu của Đường Ôn, anh nghiêm túc đem cánh tay áo dài thùng lùng xắn lên.

Động tác của anh rất chậm, ngón tay thon dài ấn lên vài chỗ, khớp xương trắng nõn đều đều, những đường gân trên mu bàn tay uốn lượn tạo nên cảm giác vô cùng mê người.

Tiểu cô nương trừng lớn mắt nhìn anh, không nhìn được cong cong khoe miệng, lộ ra hai má lúm đồng tiền ngọt ngào.

"Ngày mai nhớ mang nước đây." Xắn xong một ống, anh lại cầm ống tay kia lên, vẫn không quên nhắc nhở cô.

"Đúng nhì," cô vô vô ốt, "Cốc nước của anh vẫn ở chỗ em này."

"Mai đưa đi Cẩm là được."

Đường Ôn gật gật đầu. Cô đứng ở trên giường, cao hơn Hứa Hành Niên hẳn một cái đầu, hiếm khi có thể rũ mi ngắm anh.

Tai anh trông thật mềm, vành tai rõ ràng, nhờ ánh sáng trong suốt từ đèn bàn mà cơ hồ có thể thấy được mạch máu dưới da. Vành tai dày mà tròn trịa, nhìn kĩ còn có thể thấy một tầng lông tơ ngắn ngắn mềm mại.

Nhìn qua xúc cảm có vẻ không tồi.

Trong đầu Đường Ôn vừa nảy ra ý nghĩ như vậy, cô nghiêng đầu chớp chớp mắt, không hề báo trước mà vươn tay ra, dùng đầu ngón tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve vành tai người kia.

Động tác trên tay Hứa Hành Niên hơi dừng một chút.

Tay người kia nhỏ xinh mềm mại, lòng bàn tay kẻ sát quai hàm anh mang theo hơi ấm, tay áo dài rộng theo động tác trên đầu ngón tay cô vô tình cọ vào cổ anh, chọc cho tai anh không nhìn được mà hồng lên, một mảnh nóng bỏng.

"Ôi, Niên Niên, vành tai anh mềm thật đấy."

Mỗi khi tâm tình cô tốt đều thích gọi anh như vậy, ánh mắt trong trẻo, đuôi lông mày đều nhiễm ý cười ngọt ngào.

Yết hầu Hứa Hành Niên không tự chủ được lăn lên trượt xuống vài lần, cảm giác miệng hơi đắng lưỡi hơi khô. Anh rũ mắt, háng giọng, nghe như đang dụ dỗ cô "Ừ" một tiếng, thanh âm trầm trầm như tiếng sấm.

Sau khi nói xong cũng không có ý tránh đi, lại còn hơi nghiêng người về phía cô, tùy cô lôi kéo, vuốt ve.

Tiểu cô nương không chú ý đến biểu cảm mặt tự nhiên của anh, chơi một lát rồi buông tay ra, lại nhìn đường xương tai của anh một lát, lẩm bẩm nói: "Nghe nói lớn lên lỗ tai như này có phúc lắm..."

"Gi?"

Cô không xác định nói chậm lại: "Hình như thế..... Em nhớ rõ ràng là có người nói thế mà."

Im lặng

"Ôi trời, anh chắc chắn là có phúc!"

Cô liếm môi dưới, bàn tay nhỏ mềm mại vỗ nhẹ nhẹ bờ vai anh, về mặt chắc chắn.

...Tiếp tục im lặng.

Hứa Hành Niên không nói, bỏ tay áo đã được xắn gọn gàng ra.

Dù đã được xắn lên, bộ quần áo mặc trên người cô vẫn chà khắc gì cái bao tải, cũng may là dùng thắt lưng ít nhất vẫn có thể thắt gọn lại.

"Mũi có vừa không?"

Hứa Hành Niên có chút lo lắng nhìn quanh đầu cô, quả thực chính là đầu củ cái nhỏ đúng bằng lòng bàn tay trong truyền thuyết.

"Cũng vừa." cô đáp qua loa, ánh mắt nhìn chăm chăm đĩa hoa quả nơi góc bàn, nuốt nước miếng, vươn đầu ngón tay ra chọc chọc cánh tay Hứa Hành Niên, chờ mong nhìn anh.

Hứa Hành Niên bất đắc dĩ thở dài, lùi ra sau hai bước, cánh tay dài vươn tay bung khay hoa quả lên, rồi đưa đến trước mặt cô nàng.

Hai mắt Đường Ôn sáng lấp lánh, vui sướng cầm lấy xiên tre xiên một miếng salad táo đã được ướp, gấp không chờ nôi bỏ vào miệng.

Miệng cô rất nhỏ, cho một miếng vào miệng, má trái nhét đầy đồ ăn mà phình to ra.

Hứa Hành Niên cầm khay, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô chăm chú, ý cười thấp thoáng.

Mỗi khi ăn gì đó, mặt mũi cô sẽ cong thành một đường, ăn được đồ ngon còn rung đùi đắc ý, nhìn qua trông rất hạnh phúc.

Nuôi bụng thêm được mấy miếng hoa quả, cô nhóc hưng phấn nhảy nhẩy, y như con thỏ con.

"Anh cũng ăn đi này."

Cô dùng lại, lẫu bầu hai câu, dùng xiên tre cẩn thận khẩy hạt dưa hấu ra, cầm lên đưa đến bên miệng anh.

Hứa Hành Niên hơi khựng lại, độ nóng bên tai lan ra cả mặt, giờ tay không cầm khay hoa quả lên nắm lấy cổ tay trơn bóng của cô, đưa đến bên môi, cắn một miếng dưa hấu.

Hương trái cây thơm ngát trong miệng, thịt quả mềm mại, y như bàn tay đang được anh nắm trong tay lúc này.

Nghĩ đến đây, anh bỗng dừng cười thật khê, đôi mắt thâm thúy lóe sáng.

Đường Ôn nghi hoặc ghé sát người lại: "Thế nào?"

"Ngọt lắm." Anh nghiêm trang nhìn cô.

Cô nhún mũi, nếm thử, nhai nuốt thật kỹ, sau một lúc lâu mới hồ nghi nghiêng đầu ——

Gi vậy..... Dưa hấu ngọt thế cơ à...?

Tác giả có lời muốn nói (aka lời của editor): tất nhiên là bạn nhỏ Đường Ôn quá ngọt rồi=w= cuối cùng cũng bò lên top 100+ (Tần Giang) rồi. Tội khốc QAQ

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tập quân sự

Editor: envi

Nắng gắt như thiêu như đốt treo lên đỉnh đầu, không khí bí bách, mặt đất bị nướng đến nóng rẫy, cỏ cây xanh mướt cũng ù rũ.

Trên sân thể dục một mảnh yên tĩnh.

Các bạn học đội nắng đứng trên sân thể dục, quần phục trên người đã đầm ướt mồ hôi. Đường Ôn đứng thẳng tắp, ngón tay dán chặt sườn quần, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn hàng ngũ phía trước.

Họ đã đứng tư thế quân đội này hai mươi phút rồi.

Huấn luyện viên lắc lắc cái vòng trong tay, trùng hợp đứng lại bên người cô.

Chẳng được bao lâu, cô liền cảm giác mồ hôi trên đầu theo sợi tóc chảy xuống dưới, chảy một đường đến cằm, lại lách tách rơi lên khuy áo, phát ra tiếng vang trầm trầm.

Cô nhú mày.

Lúc này một con muỗi bay đến bên tai cô, kêu ong ong, làm cô mất tập trung, mũi chân đang đứng ngay ngắn nhìn không được ngo ngoáy.

Trời đã nóng đến mức mà chê quý hờn rồi, lại thêm một con "quý gây sự" từ đầu bay đến, đúng thật là "Song khó làm môn".

*Sample từ câu song hỷ làm môn. **Song hỷ(khó) làm môn** mang ý **nghĩa** hai niềm vui (việc khó khăn) tới cửa cùng một lúc.

Cô hít sâu một hơi, quai hàm cắn chặt, nhắm mắt lại rồi không ngừng niệm trong lòng ——

Nó sắp bay đi rồi nó sắp bay đi rồi.....

Kiên trì một chút, kiên trì một chút.....

Cũng có phải một con sâu nhỏ đâu mà loạn!

Khuôn mặt cô nàng nhăn tít, nhủ thầm hết sức hùng hồn đầy lý lẽ, biểu cảm thập phần khổ sở.

Ai ngờ con muỗi hỗn xược ngang ngạnh như muốn đối nghịch với cô, cứ vo ve vo ve bên tai cô mãi, như kiểu biết cô không có biện pháp đối phó với nó nên thích làm gì thì làm.

Cô nhủ mấy lại, liếc mắt nhìn huấn luyện viên đứng bên cạnh, hít mũi hai cái, quyết tâm——

Kệ đi, liều ăn nhiều!

Đúng lúc cô định nhanh tay kết liễu con muỗi, Tô Úy Nhiên đang đứng chếch trước mặt cô tự nhiên "xì" một phát bật cười.

Mọi người, bao gồm cả huấn luyện viên đều nhìn về phía cậu ta.

"Cười cái gì!" Giọng nói của huấn luyện viên sang sảng bên tai cô, dọa cho thân dưới Đường Ôn theo phản xạ có điều kiện mà run lên, đôi đồng tử mờ to.

Con muỗi kia hình như cũng bị giật mình, lượn hai vòng rồi xách đuôi bay đi.

Huấn luyện viên xoay người lại, bước ba bước rồi dừng lại trước mặt Tô Úy Nhiên, cậu ta thấy thế ngay lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, miệng oang oang——

"Báo cáo huấn luyện viên! Vừa rồi em xì hơi ạ!"

.....

Âm thanh hỗn hậu trầm thấp vang vọng trong sân thể dục rộng lớn.

Mọi người đang đứng trong hàng không khỏi buồn cười.

Thầy huấn luyện nghe thấy thế, mấy nhũ càng chặt, to tiếng nói: "Tôi làm cậu xì hơi đấy hả!?"

"Báo cáo huấn luyện viên! Không có ạ!"

"Vậy cậu xì với hơi cái gì hả!?"

"Báo cáo huấn luyện viên! Rắ* là thứ không nhận được đâu ạ!"

Cả lớp thực sự không nhận được nữa, tất cả đều cười phá lên, tư thế quân đội gì đó liền trở nên xiêu vẹo.

"Nghiêm!" Huấn luyện viên quay phát đầu lại, trừng mắt quét một vòng quanh học sinh trong lớp.

Tất cả mọi người đều không dám cười nữa, thu lại biểu cảm trên mặt, tiếp tục ngẩng đầu đứng nghiêm.

"Em! Chạy ba vòng cho tôi!"

"Rồ! Thưa huấn luyện viên!"

Tô Úy Nhiên nghiêm trang bước ra khỏi hàng, quay phái, nhấc tay lên, miệng hô to "Mốt hai mốt".

Lúc chạy qua người Đường Ôn còn khe liếc cô một cái.

Đường Ôn có chút ngốc, chớp mắt vài cái, nhìn cậu ta đã chạy xa.

Không hiểu sao cô lại cảm thấy ánh mắt kia có chút ý vị thâm trường, giống như muốn nói, cậu ta bị phạt chạy ba vòng là do cô hại đấy.....

Trải qua được hơn nửa buổi chiều tra tấn ấy, rốt cuộc cũng chờ được tiếng còi hiệu nghỉ ngơi, thầy huấn luyện vừa hô "giải tán" một cái là cả lớp nhao nhao thả lỏng tay chân.

Đường Ôn và Tống Tử San cũng ném luôn hình tượng thực nữ gì đó ra sau đầu, khoanh chân đặt mông ngồi luôn xuống đất, nhún nhún bả vai nhìn nhau, iu xiu như hai cây cải thìa bị phơi héo.

Tôn Phi Phi thể lực luôn luôn dư thừa, lúc này vẫn còn tỉnh lực mười phần mà chạy đến giá bóng rổ, lấy bình nước của ba người đến.

"Cảm ơn." Đường Ôn cười cảm kích, cầm bình nước của mình lên uống liền mấy ngụm lớn.

Tôn Phi Phi nhìn động tác uống nước của cô, đột nhiên nhớ ra: "À đúng rồi Đường Ôn, tớ nhớ hôm qua cậu cũng cầm một cái bình giữ nhiệt màu đen, giống bình đôi với cái này này... Cái đó của bạn trai cậu hả?"

Một ngụm nước nấc lại trong cổ họng, trong nháy mắt, Đường Ôn ho khụ khụ đến nổi đỏ bừng cả mặt.

"Khụ khụ khụ..."

Cô vỗ ngực, nâng mắt lên mới phát hiện mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt bất quái nhìn mình, lòng run lên, sợ cô chủ nhiệm nghe được, vội vàng lắc đầu, hàm hồ nói: "Siêu thị giảm giá đấy, mua một tặng một nên tớ đổi sang dùng."

Đang nói dở thì thầy tổng phụ trách cùng vài anh chị lớp lớn xuất hiện ngoài cửa sân thể dục, xách theo mấy thùng nước khoáng, chậm rãi đi về phía đám học sinh năm nhất bọn họ.

"Ôi."

Tôn Phi Phi hí hóp mắt thấy, vội vàng ném chai nước khoáng trong tay mình ra xa.

Đường Ôn: "....."

Tầm mắt mọi người đều bị cảnh đó hấp dẫn, không ai rảnh rỗi đi truy cứu lời biện minh sứt sẹo của Đường Ôn nữa.

Nhìn kỹ, cô mới phát hiện ra Hứa Hành Niên cũng ở trong đó, bên cạnh còn có mấy đàn anh quen mắt thấy ngày hôm qua, cùng với Lục Hoài Sâm khi nào cũng cười toe toét như gió xuân.

Mới vừa bước lên mặt cỏ của sân thể dục, thấy tổng phụ trách liền bịn bịn chỉ huy bọn họ phát nước cho các em, nghe lệnh, họ chia nhóm 2:2 tản ra đi phân phát nước.

Đường Ôn tỉnh mắt thấy Hứa Hành Niên lôi Lục Hoài Sâm đi về phía đội ngũ của mình, sợ tới mức phản xạ có điều kiện từ mặt đất ngồi dậy, tay nhỏ cuống quýt vỗ vỗ bụi đất trên người.

Tống Tử San nghi hoặc nhìn cô một cái, rồi cũng đứng lên cùng cô.

Lục Hoài Sâm cau nhàu mặt, xách mấy chai nước khoáng đã được xếp ngay ngắn lê lét về phía học sinh 10A1 bên cạnh giá bóng rổ, mấy người trong lớp ủa lại như ong vỡ tổ, đặc biệt là con gái, đều dùng

ánh mắt trông mong đứng xếp hàng lấy nước.

Hứa Hành Niên rút một chai ra, thấy Đường Ôn đứng ngay góc bên kia, nhẹ nhàng đi tới, cầm chai nước khoáng nhẹ nhàng vỗ lên mũi trên đầu cô một cái.

"Nhìn góc cái gì thế hả?"

Đường Ôn liếm liếm đôi môi hơi khô, nhận nước trong tay anh, cười hi hi nói: "Nhìn anh đẹp trai đó."

Giọng cô nhẹ nhàng, như kẹo bông gòn mềm mại chạm vào lồng ngực Hứa Hành Niên, anh không chớp mắt nhìn chăm chăm cô nàng, chăm chú xem cô vận mở nắp chai, rồi uống nước, hai má căng lên như khinh khí cầu.

Tầm mắt mọi người đều đang tập trung bên phía Lục Hoài Sâm, hơn nữa thân hình cao lớn của Hứa Hành Niên vừa vận chấn mắt cơ thể nhỏ xinh của Đường Ôn, nên không ai chú ý tới bên này.

Cô uống nước xong bên lấy mu bàn tay lau khô môi, nháy mắt nhìn anh, ý cười dịu dàng.

Cũng không biết Hứa Hành Niên có phải mang theo đồ hạ nhiệt không, anh tới càng gần, cô liền cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều, cả một buổi trưa lo âu bức bối đều biến mất không thấy tăm hơi.

Hứa Hành Niên nắm tay, ho nhẹ một tiếng, len lên đưa tay qua, nhanh chóng nhét vào túi cô thứ gì đó.

Đường Ôn ngẩn người, lục tìm trong túi áo quần phục, phát hiện là một đồng giấy gói cứng, mỗi một cái đều rất nhỏ, nắm trong tay kêu lạo xạo.

"Giấy đây à?" Cô meo meo hỏi anh, đôi mắt hạnh phúc đến tròn xoe.

"Kẹo." Anh lòi ít ý nhiều trả lời.

Đường Ôn bị hạ đường huyết nhẹ, ra cửa thường xuyên nhét vào túi ít kẹo, bắt quả hôm nay lúc rời nhà hơi vội nên quên lấy.

Anh luôn ghi nhớ ít việc mà nhiều lúc cô đăng trí quên mất, từ chuyện lớn như đồ bệnh cho đến những điều vụn vặt trong cuộc sống.

Nghĩ đến đây, cô liền không nhịn được mà vui vẻ ——

"Cảm ơn Niên Niên."

Đường Ôn nhẹ nhún mảy, khuôn mặt trong trẻo cười tít, đáy mắt như tầm nằm lại cong cong tròn trịa hình cánh cung, lộ ra răng nanh nghịch ngợm trắng tinh.

Lộp bộp ——

Hứa Hành Niên cảm thấy ngực trái mình đập thình thịch, yết hầu khô khốc trượt lên xuống, mặt cũng bắt gặp hơi nóng lên.

Mà tiểu cô nương kia chẳng hay biết gì, lại còn lắc lư cánh tay cọ qua cọ lại nắm lấy góc áo anh.

Hứa Hành Niên liếm liếm môi, bối rối kéo nhẹ vành mũ của cô, vốn định trừu cô một chút, ai ngờ mũ thật sự quá lớn, anh vừa đụng vào một cái liền lỏng lẻo rơi xuống, hoàn toàn trùm cả lên mắt cô nàng.

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Tập quân sự (2)

Editor: envi

Thật vất vả và nhện đến lúc tan học, vừa lên xe, Đường Ôn liền bật mode máy hát lên, đem những điều ghen cả một ngày kể về với Hứa Hành Niên như trút đậu vào sọt rác.

Hứa Hành Niên nghiêm túc nghe, lâu lâu lại nhìn cô nàng đang hùng hục khí thế kia.

Do thời tiết nóng bức, trên cánh mũi nhỏ nhắn dính đầy mồ hôi, khuôn mặt bị phơi nắng đỏ ửng lên, dây buộc tóc rơi xuống lỏng lẻo trên lưng, mép mũi huấn luyện ép mái tóc dài thành nếp.

"Ôi, lúc thấy huấn luyện phát hỏa dọa em gần chết," cô đá chân lung tung, bả vai đặt trên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn sườn mặt Hứa Hành Niên, "Cảm giác còn hung dữ hơn thầy Hồ nữa."

Thầy Hồ là chủ nhiệm cấp 2 của cô, sở trường là trung ra bộ mặt hung thần ác sát, Đường Ôn mỗi lần nói chuyện với thầy ấy đều run rẩy không ngừng.

Có một lần cô bị thầy Hồ gọi vào văn phòng "đàm đạo" về thành tích môn vật lý của cô, cô kiểm tra không đạt tiêu chuẩn, thầy Hồ liền mắng cho cô một trận, còn nói muốn gọi phụ huynh đến trường nữa.

Cô trước nay chưa từng bị dạy dỗ đến thâm thương như vậy, ủy khuất cúi đầu, nước mắt khổ sở như sợi trần châu đứt hạt, từng giọt nối nhau rơi xuống.

Lúc ấy Hứa Hành Niên cũng ở văn phòng, bị đáng về này của Đường Ôn dọa sợ, cũng không rảnh lo thầy cô xung quanh còn ở đây, lòng nóng như lửa đốt chạy đến trước mặt níu cô lại.

Cô ngẩn người, nước nờ ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thầy Hồ tuy rằng không dạy Hứa Hành Niên, nhưng đã nghe qua danh học sinh ngoan đạt nhiều giải thưởng trong trường này, hướng hồ các thầy cô trong tổ ôn thi vào cấp 3 không ai là không khen ngợi cậu nhóc này.

Anh đột nhiên lao tới làm ông rất mờ mắt, cánh tay ở không trung múa may một nửa lại xấu hổ buông xuống ——

"Em, em đến đây làm gì!"

Anh nhìn thoáng qua thầy Hồ, ngữ khí lãnh đạm: "Phụ huynh của em ấy à."

"Hả?"

Hứa Hành Niên cầm bài thi trên bàn lên, lật xem vài giấy, nói: "Thưa thầy, em sẽ dạy em ấy thật tốt, bảo đảm lần kiểm tra sau em ấy sẽ được 80 điểm."

"....."

"Không có việc gì thì bọn em đi trước."

Không chờ thầy Hồ phản ứng lại, Hứa Hành Niên đã kéo Đường Ôn ra khỏi văn phòng trước.

Mỗi khi Đường Ôn nhớ tới chuyện này, đều sẽ cảm lòng không được mà bật cười, giờ cũng vậy, đập đập chân cười "khanh khách" hai tiếng, hưng phấn sán đến ôm cánh tay Hứa Hành Niên cọ qua cọ lại.

Mũ trên đầu cô vốn đã lỏng lẻo rồi, cô vừa cọ một cái, rơi xuống dưới cái búp, lăn xuống gầm xe.

"Úi."

Cô mềm mại kêu một tiếng, ngồi dậy, cánh tay nhỏ duỗi xuống gầm xe nhặt mũ lên.

"Xời ả." Cô nhặt mũ lên rồi đặt trên gối, cọ loạn lung tung, tóc lại lộn xa lộn xộn như đũa ngóc.

Hứa Hành Niên: "....."

Chẳng được bao lâu cô nằng đã lần quay ra ngủ, vẫn duy trì tư thế ôm chặt cánh tay Hứa Hành Niên, anh thấy cô đang ngủ say, rón rén để mũ cô qua một bên.

Về đến nhà, Hứa Hành Niên cảm cạp cô đi vào hoa viên trước, cô thì ủ rũ ủa tàn đi theo sau, chậm rì rì đi chuyển bước chân, ngáp một cái rồi lại định vươn tay dụi mắt.

Hứa Hành Niên thấy thế, vội vươn tay ra giữ tay áo cô lại: "Tay bẩn."

Cô mơ mơ màng màng hé mắt, nũng nịu hừ hừ: "Nhưng mà có ken đấy."

Hứa Hành Niên nghe xong, nghiêng người, hơi cong lưng, nheo mắt lại, nương theo ánh đèn lau ken nơi khóe mắt cho cô, động tác chậm rãi lại nghiêm túc, trong ánh mắt chứa đầy dịu dàng.

Bóng đêm miên man, trong bụi cỏ truyền đến từng đợt tiếng ếch kêu om sòm, ánh đèn vàng ảm áp rơi trên mặt đất, tạo thành một màu trắng đục rải trên thảm đá.

Khuôn mặt Đường Ôn chìm trong sự mơ màng, lông mi khẽ run, tiếng hít thở trầm thấp an tĩnh y như lấy một cây búa nhỏ gõ nhẹ vào màng nhĩ anh.

"Còn ken nữa không?" Anh kiên nhẫn ôn hòa hỏi.

Cô mơ hồ lắc đầu, nửa tỉnh nửa mê túm chặt góc áo chàng thiếu niên.

Mở cửa, bật đèn phòng khách, trong này không có lấy một bóng người. Hứa Hành Niên lấy dép lê đầu thỏ cho cô từ trên giá để giày, đặt trước chân cô, cô nhóc gật gật đầu, dùng mũi chân trái dè lên gót giày bên phải để cởi giày ra.

Đột nhiên, một thứ màu trắng lướt qua đôi dép, sau khi bay một đường parabol hoàn hảo trên không trung, sau đó nhẹ nhàng "đặt chân" xuống tấm thảm trên bậc thang, Đường Ôn hí mắt nhìn qua, nháy mắt, đôi con ngươi mở thật to.

Buồn ngủ cùng mỗi một gì đấy bay hết lên chín tầng mây luôn.

Hứa Hành Niên thấy phản ứng của cô, nghi hoặc nghiêng đầu: "Sao vậy?"

Máu trong nháy mắt rần rần chạy lên não, mặt cô đỏ bừng, hai chân mất thăng bằng, thụp một phát ngồi hấn xuống đất, trong tâm tay vừa vịn là "vật thể không xác định" vừa mới bay ra ngoài kia ——

Ánh mắt Hứa Hành Niên cũng trùng hợp dừng lại nơi vật kia.

.....

Đường Ôn tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt.

Tối hôm qua lúc tra mấy hướng dẫn khi tập quân sự, thấy có người nói lột một miếng băng vệ sinh vào giày sẽ thoải mái hơn một chút, cô cứ thế làm theo, ai mà biết được lúc cởi giày lại thế này.....

Xấu hổ khủng bố.....

Cô mở một mắt khẽ len lén nhìn anh, quả không ngoài dự kiến, sắc mặt Hứa Hành Niên trong nháy mắt đen đi hai tông, khóe môi mòng hơi run rẩy.

"....."

"Anh đi chuẩn bị nước tắm."

Anh ho nhẹ một tiếng, lê dép lê đi về phía phòng khách, để một mình Đường Ôn xoắn xuýt ngồi dưới đất.....

Buổi tập quân sự hôm sau, nhiệt độ còn nóng hơn cả hôm qua.

Mồ hôi trên lưng dính đắp như nhựa cao su, Đường Ôn cảm giác cả người khó chịu, cơ thể khô khốc, y như quả bóng cao su xì hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Thầy huấn luyện đang nghiêm túc chỉ huy mấy hàng nữ đi đều, mấy bạn đã đi xong xếp thành hàng đứng phía sau len lén vô đầu bứt tai, nhỏ giọng nói chuyện.

Đường Ôn đứng đầu hàng nữ, đứng trước cô là một bạn nam cao như "tường thành" đứng cuối hàng, ai cũng cao hơn cô hẳn cái đầu.

Thời tiết oi bức làm cô mất tập trung, thất thần nghĩ đến việc trong túi mình còn thừa ít kẹo, quây bán quả vật xếp đầy hoa quả ướp lạnh tươi xanh ngon mắt trên kệ để hàng, thêm cả tủ lạnh bày rất nhiều kem dưa nhân socola.

Không đợi cô thèm đến nổi nuốt nước miếng ừng ực, tâm trí đang bay đi nơi nào đã bị tiếng huýt sáo đánh trở về, cô theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra âm thanh, mí mắt bị ánh mặt trời chói chang phơi đến mức nóng lên.

Tần Phong tóc để chôm, cà lơ phát phơ ngâm 1 cọng cỏ không biết lấy từ đâu, vô lại nhìn cô như rồng mây: "Cậu là Đường Ôn?"

Cô chớp mắt suy nghĩ trong chớp lát, hơn nửa ngày mới tìm được ấn tượng về người này trong đầu, gật gật đầu: "Đúng vậy."

Nghe nói hỏi cấp 2 tác phong của Tần Phong không tốt, các bạn nữ trong lớp đều lảng lẽ tránh cậu ta, cơ bản là đứng trước mặt cậu ta cũng không dám. Tên này rất ương ngạnh, ý nhà mình có tiền nên chuyên gia lấy mạnh hiếp yếu, khi còn nhỏ còn bị nhà trường đuổi học vì tội đánh em lớp dưới.

" Bao nhiêu tuổi?"

"15." Đường Ôn thành thật trả lời, nghĩ nghĩ thì vẫn nên cho đối phương một nụ cười lễ phép.

Tần Phong dừng một chút, hỏi tiếp: "Cậu học ngoại trú hay nội trú?"

"Học ngoại trú."

Tần Phong nhỏ còng cò trong miệng ra, lưu manh cười nói: "Tí nữa tan học mời cậu ăn kem nhé?"

Bạn nữ bên cạnh lên kéo tay áo Đường Ôn, hình như muốn nhắc cô dừng giao du với tên Tần Phong này, cô hiểu ý bạn, hít hít mũi hơi nghẹn, nghiêm túc lắc đầu nói: "Không cần đâu, cảm ơn."

Cô phoi nằng đến nỗi ngậy ngấn cả người, chân tay vô lực, căng chân nhũn ra, cảm giác như đạp lên bông mềm, hơi khó chịu.

Tần Phong bên này còn đang dụ dỗ cô, ra cái vẻ khôi hài dương khỏe miệng: "Đừng ngại, tất cả mọi người đều là bạn học cả, về sau còn giúp đỡ lẫn nhau nữa....."

Đường Ôn một câu cũng không nghe vào, cô chỉ cảm thấy lỗ tai mình kêu ong ong, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cơ thể cũng run rẩy không đứng thẳng nổi.

Rất nhanh, hai mắt cô đã tối sầm lại, mất ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tới xem em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

11A1 vừa học xong tiết vật lý, Lục Hoài Sâm ngáp một cái từ trong cơn mơ ngủ tỉnh lại, lấy Coca ở góc bàn đổ ra, đang mơ hồ thì Khâu Nhạc trốn học đi chơi bóng về ồn ào bước vào lớp.

"Sâm ca, cái tên Tần Phong lớp 10 kia lại gây chuyện rồi." Anh đặt mông ngồi trên ghế, tùy tiện lau mồ hôi.

"Cái thằng tóc dê chòm như cái mỏ gà kia á?" Lục Hoài Sâm có ấn tượng với người này, nhướn mày hỏi: "Làm sao vậy?"

*Cho những ai chưa tưởng tượng ra được bộ lông đầu của Tần Phong

"Lúc tập quân sự đi treu gái, làm tiểu cô nương người ta ngắt luôn rồi."

Chòm tóc của Tần Phong còn cao hơn cả mấy cái đầu chạy theo trào lưu dờ hơi này, sợ là hôm nào đi mưa sét đánh một phát đánh cậu ta thành Bao Thanh Thiên luôn cũng nên, cả người toàn đồ hiệu xanh xanh đỏ đỏ, không ngờ cái loại nhân cách nông thôn nửa mùa này còn có thể đi treu chọc con gái nhà người ta.

"Ôi tớ cũng có biết đâu, tiểu cô nương kia giờ chắc được đưa đến phòng y tế rồi, tớ nhìn rồi, vừa trắng vừa nhẹ nhàng, trông nhỏ nhỏ rất đáng yêu."

Nho nhỏ đáng yêu?

Lục Hoài Sâm nhàu mày, hỏi tiếp: "Lớp mấy?"

Khâu Nhạc tiếp tục nói: "Hình như cùng lớp với Tần Phong.. Cái lớp đang tập đội hình đội ngũ ấy, chắc là 10A1."

Vừa dứt lời, Hứa Hành Niên đang ngồi bên phải bọn họ đọc sách đột nhiên ném bút đi, "két" một tiếng đẩy ghế dựa ra, xoay người đi về hướng cửa sau.

Chạy nhanh như gió.

Khâu Nhạc lại cảm thấy đầu óc mình đình công rồi, nghĩ hoặc nhìn về phía Lục Hoài Sâm: "Cậu ấy đi đâu thế?"

Lục Hoài Sâm hí hóp mắt, đóng chai Coca lại, gãi vò tò ra nghiêm trang: "Cậu ấy đi thư một chút xem mình có chọc em gái nhỏ đến ngắt đi không."

"..... C!gt???"

Lúc Đường Ôn tỉnh lại, cảm giác trên cánh tay nóng rất một mảnh, ngơ ngác nhìn chung quanh một vòng nơi mình đang nằm, đại não có chút mơ hồ.

Bác sĩ y tế thấy cô tỉnh rồi, đi tới lấy trong túi ra một túi socola đưa cho cô, cười giải thích: "Bạn học, lúc cháu tập quân sự bị tụt huyết áp nên ngắt xiu, là bạn cháu cống cháu tới đây."

Cô "Ồ" một tiếng, hơi ừ rừ cong cong khỏe miệng, nhận socola xong còn không quên lễ phép nói lời cảm ơn.

Lúc tập quân sự bị ngắt nhất định là do quên tiếp đường cho cơ thể... Chắc là không làm ra chuyện gì mất mặt đâu?

Trước khi ngắt đi đang làm gì nhỉ?

Đường Ôn vò tóc, không nhớ nổi, lại hỏi bác sĩ: "Bạn đưa cháu đến đi rồi ă?"

"Ừ..... Hình như là đi mua đồ cho cháu, nghe nói cháu tụt huyết áp rất lo lắng."

"Hóa ra là thế... Cảm ơn bác sĩ ạ."

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, cô nghiêng mặt nhìn, vậy mà là Hứa Hành Niên.

Tiểu cô nương nửa mừng nửa lo, nắm chặt góc chăn cười cười: "Sao anh lại tới đây?"

Anh lời ít ý nhiều: "Tới xem em."

Đường Ôn có chút buồn bực, tin tức bây giờ đều truyền nhanh như vậy sao?

"Em không sao đâu, anh không về học à?" Cô sờ túi socola bác sĩ cho, xé vỏ, nhưng cả hai tay đều là mồ hôi nên hơi trơn.

Hứa Hành Niên thấy thế, cúi tay lấy thanh socola đi, xé vỏ ngoài, theo đường vân trên giấy thiếc bên ngoài bẻ socola thành từng thanh nhỏ, rồi đưa cho cô.

Tiểu cô nương lộ ra cắn một miếng, vừa nhai vừa trộm liếc Hứa Hành Niên, thấy anh không chớp mắt mà nhìn chăm chăm mình, trong lòng run lên, vội vàng chuyển tầm mắt.

Sau một lúc lâu, cô hít hít mũi, cực kì chân thành nói: "Em sai rồi. Lần sau nhất định sẽ không quên bỏ sung đường, sẽ không để bản thân ngọt xiu như này nữa."

Cô tụt huyết áp sẽ ngắt đi, bệnh này không phải ngày một ngày hai, sau mấy lần xiu mới rút kinh nghiệm, có thể tại đẳng trí mà quên tiếp đường cho cơ thể, lần này chắc là đem đầu óc phơi đến hồng rồi nên mới quên việc này.

Làm Hứa Hành Niên lo lắng, lòng cô rất khó chịu.

Anh không làm khó cô nữa, tùy ý nhìn đồng hồ, nói: "Anh đi mua vài thứ cho em nhé?"

Tiểu cô nương vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu, anh mau về học đi, đã có bạn mua cho em rồi."

Anh khựng lại, rất hứng thú mà ngẩng mặt, khoanh tay trước ngực: "Tần Phong?"

"Dạ?"

Đường Ôn có điểm ngốc... Tần Phong gì?

Cô có một tật xấu, đó là mỗi lần tề xiu đều sẽ không nhớ được mấy chuyện nhỏ nhặt xảy ra trước đó, vấn đề này rõ ràng khiến cô không phản ứng kịp.

Đường Ôn nuốt nước bọt, tròng mắt tròn xoe ngây thơ vô số tội nhìn anh, chờ đáp án của anh.

Hứa Hành Niên thờ dài——

"Không có gì đâu."

Ngay sau đó liền tiến gần lại dùng mu bàn tay kiểm tra độ ẩm trên trán cô.

Đầu ngón tay anh còn vương hơi lạnh, giống viên đá được lấy ra từ tủ lạnh, đặt lên trán rất thoải mái.

Đường Ôn nắm cổ tay anh, cười nói: "Em không sao thật mà, anh mau về học đi."

Nói xong còn mờ lòng bàn tay anh ra, nhét một thanh socola vào.

Hứa Hành Niên mới ra khỏi cửa phòng y tế liền trực tiếp giáp mặt với Tô Ủy Nhiên và Tống Tử San đang ôm một túi đồ ăn vặt lớn trong tay, ánh mắt giao nhau trong không trung trong chốc lát, Hứa Hành Niên mím môi, ánh mắt dừng lại trên tóc Tô Ủy Nhiên ——

Không phải đầu chòm trong truyền thuyết.

Anh hơi yên tâm một chút, nghiêng người đi lướt qua họ.

Nhưng Tô Ủy Nhiên đã nhận mây, cảm thấy trông anh cứ quen quen, suy nghĩ nửa ngày mà vẫn không nhớ ra.

Tống Tử San cúi đầu không để ý, vô cùng lo lắng bước vào phòng y tế, vừa thấy Đường Ôn đang nằm ở trên giường gặm socola, nháy mắt liền thờ phào một hơi ——

"Cậu tỉnh rồi hả? Làm tớ sợ muốn chết!" Cô ấy lăm bắm rồi đặt túi đồ lên tủ đầu giường, lấy mấy gói kẹo mềm trong đó ra đưa cho Đường Ôn.

Đường Ôn cười hiền: "Cảm ơn cậu."

Tống Tử San ngồi bên mép giường, phẩy phẩy tay như quạt, thờ hồn hên nói: "Vốn dĩ là cậu bị tụt huyết áp, tớ còn tưởng cậu bị Tần Phong dọa cho bất tỉnh nhân sự."

"Tần... Phong?"

Cô vừa nhai kẹo vừa nghĩ, các bộ phận trong óc chậm rãi hoạt động, rồi cuộc cũng nhớ ra chuyện nhỏ nhặt này.

"Đúng vậy, thế là cậu ta đi đâu cũng nhao nhao khoe cậu bị vẻ đẹp của cậu ta làm cho ngất."

Đường Ôn: "....."

Báo sao lúc này Hứa Hành Niên lại xuất hiện ở phòng y tế, cái tin quý này truyền nhanh như virus vậy.

Trước khi về lớp, Hứa Hành Niên tiện đường tạt qua phòng họp của Hội Học Sinh cầm một phần báo cáo, Đồng Kha cũng ở bên trong, sau khi thấy anh vào liền cười nhẹ——

"Báo cáo kiểm tra kỉ luật giữa giờ của các lớp đều ở trong đó."

Cô đưa báo cáo cho Hứa Hành Niên, chỉ vào cột "chữ ký của hội trưởng" ở dưới, anh hiểu ý gật gù đầu, buông đồ trong tay xuống, tùy ý cầm bút trên bàn lên.

Nhân lúc anh kí tên, Đồng Kha nghỉ hoặc nhìn thanh socola bọc trong giấy thiếc anh vừa buông xuống, tò mò hỏi: "Cậu thích ăn socola à?"

Động tác trên tay khựng lại, ánh mắt anh liếc nhẹ qua bàn rồi lại tập trung vào tờ báo cáo, nhẹ "Ừ" một tiếng.

Ồ...?

Cô khó hiểu nhũn mây, nhận lấy tài liệu anh đưa qua.

Hứa Hành Niên không để ý đến phản ứng của cô ấy, chỉ nhìn báo cáo trong tay, nói: "Trước tiết tự học buổi tối đi kiểm tra kỉ luật các lớp nhé."

Cô đáp: "Tớ đã thông tin đến các thành viên trong ban rồi."

"Ừ."

Anh rū mĩ cầm đồ trên bàn lên nắm chặt trong lòng bàn tay, cầm báo cáo ra ngoài.

Đồng Kha nhẹ nắm chặt đầu bút, nhìn bóng anh đã khuất, có chút khó hiểu ——

Không phải là...anh ghét ăn đồ ngọt nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Về sau hai bọn mình thường xuyên ra ngoài ăn được không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Tô Úy Nhiên và Tống Tử San trở về tập quán sự tiếp, Đường Ôn nằm ở phòng y tế nhằm chán chơi Anipop, đang vắt óc nghĩ làm sao để qua cửa này đây thì Hứa Hành Niên đã gửi tin nhắn đến ——

*Game Anipop

[tan học ăn com với anh nhé?]

Cô nghĩ nghĩ, nhanh chóng rep lại ——

[Được ạ, em muốn ăn cá tê cay ở công trường.]

Mấy ngày nay rất nhiều lần tan học cô đều trộm nhìn bảng hiệu cá tê cay kia, cô rất thích ăn cá, lại còn là kiểu không cay không vui nữa, nghĩ là đã muốn chảy nước miếng.

Bên kia anh cũng hồi âm rất nhanh ——

[Nghe em.]

Nhắn xong tin, Hứa Hành Niên để đi động xuống, cầm tài liệu trực ban trên bàn cách một lối đi nhỏ ném cho Lục Hoài Sâm, người sau ngăn ra, lập tức tò vè xem không hiểu.

"Lát nữa tôi ra ngoài đi ăn."

Ý là, bảng biểu giao cho cậu làm.

Lục Hoài Sâm trừng mắt nhìn anh một cái, hạ giọng nói: "Tôi cũng muốn hẹn hò có được không hả?"

Anh không thềm đề ý: "Ồ."

Lục Hoài Sâm xì một tiếng khinh miệt: "..... Đồ trọng sắc khinh bạn."

Anh không tình nguyện nhận tài liệu, giần đến ngứa răng.

Hoàng hôn lặn về tây, trong tiệm cá tê cay cũng có rất nhiều học sinh trung học giống họ, sóng đôi đứng trước quầy xếp hàng lấy com.

Ánh đèn ấm áp chiếu xuống. Đường Ôn quy củ đứng xếp hàng, bộ quần phục màu xanh cây cải cô mặc ngà sang màu xanh đen, tóc tùy ý buộc đằng sau, chen chúc trong đám người y như cái bao tải to xụ.

Hương khí mờ mịt, cô không chớp mắt nhìn người phục vụ bụng nổi đi qua người mình, mùi hương như có như không vẩn vít nơi chớp mũi, chộc cô nước miếng giàn giụa, theo bản năng túm góc áo Hứa Hành Niên, ánh mắt ngây ngốc.

Người đằng sau nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng, nâng tay che mắt cô.

"Anh làm gì thế." Cô bắt mắt bỏ tay anh ra, liếc mắt nhìn anh, khóe miệng xụ xuống.

"Nước miếng chảy rồi kia." Anh nghiêm trang chỉ.

"Ừ." Chiếc bao tải to sụp hoảng loạn một trận, thật nhanh dùng tay áo lau khôe miệng.

Bên này Hứa Hành Niên cứ cười mãi, Đường Ôn thấy thế, lập tức hiểu ra ——

"Được lắm, anh dám lừa em." Biểu cảm rất chi là hung dữ, rừ tay áo làm bộ muốn đi đến đánh anh.

Ấm ỉ một trận, rất nhanh đã đến lượt bọn họ lấy cơm, chiều cao Đường Ôn vừa vịn cao hơn quầy ăn một cái đầu, đi tới ngoan ngoãn vúi vào một bàn tí mi xem thực đơn.

Hứa Hành Niên không đói lắm, cũng không có ý kiến bắt bẻ gì, một tay chống lên bàn rừ mi xem cô lao lực rồi rầm, đầu ngón tay hờ hững gõ nhẹ lên bàn đá.

Tiểu cô nương nắm chặt nắm tay tinh toán trong chốc lát, lại lo lắng mình lẽ mề quả làm cho người đứng hàng sau khó chịu, khịt mũi, gian nan chọn "cá nướng hương cay".

"Chọn cái này được không anh?"

Hứa Hành Niên gật đầu: "Được."

Cầm số lẻ lư đến chỗ ngồi ngay gần cửa sổ, đúng vị trí mà cô khá thích. Cô hưng phấn dựa vào sô pha, hai chân giẫm lên thanh bàn, tầm mắt xuyên qua cửa sổ thủy tinh ngắm nhìn muôn hình vạn trạng bên ngoài.

Chờ đến khi phục vụ mang đủ đồ ăn lên, Hứa Hành Niên rót một cốc nước ấm cho cô.

Đường Ôn cầm cốc nước, khuôn mặt bị hơi nóng hun đến mờ mịt, cộng thêm ánh đèn vàng trong tiệm cơm, ngũ quan dường như càng thêm phần nhu hòa.

Hứa Hành Niên nhìn cô một lát, mờ khóa điện thoại, dùng camera chụp lại dáng vẻ này của cô.

Trong nhà ăn đột nhiên vang lên tiếng đàn vi-ô-lông, âm thanh du dương dịu nhẹ quán quít bên tai. Vành tai nhỏ của Đường Ôn giật giật, ánh mắt sáng lên.

"Ồ, đây là ca khúc anh kéo trong lễ nhập trường hồi cấp 2 này."

Hứa Hành Niên hơi ngần ra, đúng thế thật.

Chuyện 3 năm trước mà cô vẫn nhớ rõ ràng.

Cá tề cay được mang lên rất nhanh, người phục vụ thân thiện châm lửa dưới đáy nồi cho họ, Đường Ôn cầm đũa nhảm chán khều khều nắm kim châm, rồi buông đũa ra, kéo tay Hứa Hành Niên nhìn đồng hồ đeo tay của anh.

Bàn kê bên có mấy bạn nữ thì thoáng lại quét mắt về phía này, nhỏ giọng bàn tán.

Đường Ôn không để trong lòng, sửa phần tóc mai của mình, nâng mặt ngây ngốc cười rộ lên.

"Cười cái gì?"

"Lâu rồi chưa được ăn cơm riêng với anh."

Nghĩ ngợi một hồi, cô lại nói: "Về sau hai bọn mình thường xuyên ra ngoài ăn được không?"

Hứa Hành Niên lựa hết rau trên cá nướng ra, không cần nghĩ ngợi đã trả lời: "Được."

Cá nướng chín rồi, anh lấy đũa gấp phần thịt không có xương cá cho cô, xong lại vớt ít miếng bò vào bát cô.

Đường Ôn gấp không chờ nổi bỏ đồ ăn vào miệng, thịt cá rất tươi ngon, nước canh vừa cay vừa nóng, hương thơm lan khắp miệng.

Cô thích ý dùng đũa chân, nhẹ nhấp một ngụm nước chanh.

Hứa Hành Niên ung dung lựa thịt cá, gấp một miếng, nghiêm túc kiểm tra đi kiểm tra lại, để hết sang bàn nướng của cô.

"Cẩn thận xương."

Anh dặn.

Đường Ôn dùng đũa đưa chân, lại gấp một miếng cá lên rồi nhướn người, đưa tay đến miệng anh: "Anh cũng ăn đi."

Hứa Hành Niên rừ mắt nhìn thịt cá bên miệng, ngần ngo...

Xung quanh nhiều người như vậy, anh thật sự hơi ngượng.

"Làm sao vậy?" Tiểu cô nương không hiểu, lại duỗi tay ra phía trước.

Nhìn dáng vẻ đầy mong chờ của cô nàng, Hứa Hành Niên hết cách, không thể làm gì khác ngoài ăn miếng cá trên đũa.

"Ngon không anh?" Đôi mắt Đường Ôn sáng lấp lánh, như chứa đầy những ngôi sao sáng ngời trên bầu trời đêm.

Anh rừ mắt, hai sườn mặt hình như nóng lên, nhẹ nhàng đáp ——

"Ngon."

Chờ đến khi hai người cơm nước xong xuôi rồi về trường, sắc trời dần tối đi, sau khi Hứa Hành Niên thanh toán xong ra ngoài, thấy Đường Ôn đang đứng trên thềm đá ngoài cửa hàng nhảy ô vuông, anh ung dung đi đến, từ phía sau nắm lấy cổ áo quần phục của người kia.

"Sao thế?" Đầu nhỏ tò mò quay qua.

Giọng anh hơi trầm: "Mới vừa ăn xong đừng nhảy tới nhảy lui."

"Dạ." Đường Ôn ngoan ngoãn gật đầu, ngửa đầu ợ một cái, lại xoay người nhìn đồng hồ lớn treo trên đài cao của trường.

"Mau về học tiết tự học buổi tối thôi!"

"Ừ, em về lớp đi."

Hai người đi về phía trường học, lúc này cổng trường rất ít học sinh, một mảnh yên tĩnh, ánh đèn mờ nhạt kéo dài bóng dáng hai người đến tận mấy cây cỏ dại mọc đầy góc tường.

Khẩu Nhạc không biết mới đi đâu về, cười xe điện "vèo" một phát lướt qua, di động còn đang phát một ca khúc đầy nhiệt huyết, cơn gió lướt qua thật nhanh ấy làm Đường Ôn đang xuất thần cũng phải giật mình, cơ thể hơi chao đảo.

Trong chốc lát, cậu ta từ ven đường xòe một hình vòng cung quay lại chỗ này, dừng lại trước mặt Hứa Hành Niên, nhéo nhéo cằm: "Ừ, Hành ca."

Không đợi Hứa Hành Niên đáp lời, Đường Ôn đứng bên người anh đột nhiên lại nấc một cái rõ vang.

Hứa Hành Niên: "....."

Hơn phân nửa là do vừa mới ăn no xong, lại bị dọa sợ.

Nghe được tiếng vang, Khâu Nhạc dừng một chút, ánh mắt từ từ dừng lại trên thân ảnh nhỏ xinh đứng bên cạnh Hứa Hành Niên, sau khi nhìn kỹ hai giây, đồng tử bỗng dưng co lại.

"Mẹ ơi!"

Khâu Nhạc giật mình kêu lên, hai con mắt trừng to như chuông đồng, không khác gì gặp quỷ, luống cuống tay chân giữ chặt tay lái.

Hai người một cao một thấp phía sau khó hiểu nhìn cậu ta.

Khâu Nhạc luống cuống tay chân khởi động xe, vừa chạy vừa hô: "Vãi cả chương!!! Bên người Hứa Hành Niên thế mà có con gái!!! Lại còn là người sống!!!"

.....

Âm thanh của cậu ta càng ngày càng xa, mãi đến khi người biến mất ở cổng trường, nhưng tiếng thì hình như còn vọng lại.

Đường Ôn: ".....ợ."

Rồi ngoái đầu lại hỏi: "Anh ấy bị làm sao vậy?"

Hứa Hành Niên thờ dài bất lực, trấn an vỗ vỗ bả vai cô, giọng hết sức ôn hòa ——

"Không sao, cậu ta có bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đưa nước

Editor: envi

Lúc Đường Ôn về lớp, Tần Phong đang đứng ngoài hành lang hóng gió, cô hiển nhiên cũng chẳng để tâm chuyện hồi chiều, bình tĩnh bê ghế đến bên tủ lấy sách vở.

Tần Phong vừa thấy cô, câu môi cười, lười nhác nhét tay trong túi quần dựa vào tủ sách.

Đường Ôn vặn khóa, lạch cạch mở tủ sách của mình ra, vừa lầm nhảm hát vừa tìm sách.

"Cộc ——"

Đột nhiên cánh tủ bên kia phát ra tiếng vang lanh lảnh, sau đó lại đập bộp lại vào cạnh tủ.

.....

Cô sững sốt, chậm rì rì đóng tủ lại nhìn Tần Phong đang dựa vào tủ nhếch môi, xanh mặt nhìn mình.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi!" Cô vội vàng bước xuống ghế, cúi người xin lỗi Tần Phong, ngẩng đầu lên lại cảm thấy khoảng cách chiều cao giữa hai người quá bất lợi để nói chuyện, nghĩ ngợi thế nào lại lần nữa đứng lên ghế.

Tần Phong ba chấm.

Cậu ta hừ cười một tiếng, quả thật đầu chòm bị Đường Ôn đập tù vào, chỉ vào trán mình nói: "Bị cậu đập."

Ánh đèn hành lang hơi tối, cô đưa mắt nhìn sát lại một chút, cũng không cảm thấy có gì khác thường.

Cơ mà quả tóc chòm kia bị đập không "chôm" lên được nữa.

Tiểu cô nương nhăn mũi, hơi quẫn, có liếc mắt nhìn "đầu sỏ gây tội" đang đập qua đập lại như cánh quạt, chợt lóe lên một suy nghĩ, thăm dò: "Nếu không, cậu cũng dùng cánh tù đập lại tớ?"

Tần Phong tiếp tục ba chấm.

Đường Ôn thấy đáng về kia của cậu ta, tám phần là không đồng ý, thờ dài khóa tủ lại, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu không tớ mời cậu uống nước có ga, nhận lỗi với cậu."

Cậu ta nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có lý, cùng đi siêu thị mua nước trái cây, trên đường có thể trò chuyện nhiều hơn, có lẽ còn có thể tiến triển thêm một chút...

Thế là cậu ta liền nhận lời gật đầu, đang muốn mở miệng mời cô đi căn tin thì....trên mặt tiểu cô nương lộ ra biểu cảm vui sướng vạn phần, lập tức nhảy xuống ghế vọt vào phòng học, lát sau liền cầm một lọ Mirinda đi ra.

Đường Ôn: "Cho cậu!"

Tần Phong ba chấm lần 3.

Không ngờ cô nàng này thế mà đã sớm có chuẩn bị.....!!!

Khỏe miệng cậu ta run rẩy nhìn chai Mirinda kia, tay khựng lại giữa không trung, lấy thì không tốt, không lấy cũng không tốt, cứ lúng ta lúng túng như vậy, chẳng được bao lâu, Đường Ôn chủ động đem Mirinda nhét vào tay cậu ——

"Bạn học với nhau cả, không cần ngại!"

Cô chấp tay trước ngực, ngửa khí vừa thành khẩn vừa áy náy.

Tần Phong ngo ngoe nhìn cô chốc lát, trong lòng nổi lên nghi hoặc

Tình thế này hình như hơi sai sai..... cô không thấy là cậu ta đang cố tình làm khó cô, trêu chọc cô hay sao?

Mấy em gái khác không phải lúc đầu thì cãi nhau ầm ĩ với cậu ta, sau đó lại làm nũng bảo anh thật xấu quá đi sao!??

Chẳng lẽ mị lực của cậu ta không còn như xưa nữa?

Tần Phong đang xuất thần nghĩ, chuông vào học đột nhiên vang lên, giáo viên giám sát giờ tự học buổi tối đúng lúc xuất hiện ở chỗ ngoặt hành lang.

Cậu ta đành phải thôi, tùy ý vẫy vẫy tay, phiền lòng than một câu "Thôi bỏ đi".

Vừa dứt lời, trên hành lang truyền đến giọng của giáo viên: "Này hai em kia làm cái gì đấy! Không thấy vào học rồi hả!"

Đường Ôn vừa nghe thấy là giọng thầy tổng phụ trách, trong lòng run lên, vội vàng túm Tần Phong chạy vào phòng học, sợ bị thầy bắt được lại bị ăn chửi tá toi.

"Làm gì thế?" Cậu ta bắt mắt nhìn cô.

"Trời ạ, bị thầy tổng phụ trách bắt sẽ đánh cậu đấy!" Cô dùng sức kéo cậu ta chạy vào lớp.

Ánh mắt Tần Phong rũ xuống, nhìn ngón tay non mịn của cô túm chặt lấy tay áo cậu ta, đầu ngón tay vì dùng sức mà hơi trắng bệch, lập tức liền gọi lên cười, trong lòng nhin không được nghĩ ——

Hừ, quan tâm mình như vậy, xem ra cũng không đến nỗi nào...

Bởi vì cho Tần Phong Mirinda, com chiều lại hơi nệm, cho nên đến nửa tiết đầu, Đường Ôn liền cảm thấy có chút khát.

Bởi vì bọn họ còn chưa chính thức nhập học, cho nên trường chưa phát thẻ nước, nước uống đều là mọi người mang từ nhà đi.

Cô vui đầu nhìn sách giáo khoa một lúc, mặt ù mà yê nâng cằm, cảm giác khát nước đã chiếm đóng toàn bộ dòng suy nghĩ của cô.

Lúc tan học phải đi mua nước trái cây uống mới được.

Cô liếm môi nghĩ.

Chuông tan học vừa vang lên, cô liền đứng lên lôi kéo Tống Tử San cùng nhau đi căng tin, giờ đêm tháng chín đặc biệt thoải mái, ngoại trừ khu dạy học, vườn trường và nhiều khu trong trường đều im ắng.

Một đường thờ gấp chạy tới căng tin, Đường Ôn lần theo đánh dấu trên tường tìm được khu đồ uống, quyết đoán lấy một chai trà hoa nhài mật ong trên kệ để hàng.

Nghĩ một hồi, lại lấy thêm một chai trà xanh hoa nhài bên cạnh.

Sau khi trà xong tiền, cô ôm hai chai đồ uống vội vàng chạy về khu dạy học, sau khi chào tạm biệt Tống Tử San, lại chạy nhanh lên tầng bốn.

Cô nhớ rõ Hứa Hành Niên có nói, lớp của anh nằm ngay tầng trên lớp cô.

Cô nghĩ rồi, nếu mình cảm thấy khát nước, Hứa Hành Niên hẳn là cũng sẽ cảm thấy khát nước, cho nên liền mua trà xanh hoa nhài cho anh.

Trên người Đường Ôn còn mặc đồ tập quân sự, chạy một đường từ căng tin đến khu dạy học, mồ hôi đã tứa ra, khuôn mặt trắng nõn điểm xuyết chút sắc hồng anh đào, đuôi ngựa theo động tác của cô đung đưa qua lại.

Trên hành lang có không ít ánh mắt dò xét cô, có tò mò có kinh ngạc, thẳng đến khi cô dừng lại trước cửa lớp 11A1, cô mới cảm thấy rất khẩn trương, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Không biết Hứa Hành Niên đang làm gì, thấy cô có kinh ngạc không?

Đường Ôn đứng ở cửa tiến thoái lưỡng nan, túm góc áo, ôm hai chai trà hoa nhài trong ngực, nhón hết cả chân lên ngó vào trong.

Quá nhiều người, nhìn không được.

Đương lúc Đường Ôn đang sầu muộn nắm đuôi ngựa của mình, một giọng nữ trong trẻo vang lên bên tai cô, tựa như chỉ cần liếc mắt một cái là giọng nói ngọt ngào ấy sẽ thấm vào lòng ——

"Bạn học, cậu tìm ai vậy?"

Đường Ôn nghiêng đầu qua, đối diện với ánh mắt kia, lời muốn nói liền ngừng lại bên môi ——

Cô ấy chính là MC trong lễ đón học sinh mới lần trước, là người mặc lễ phục đứng nói chuyện với Hứa Hành Niên dưới gốc cây ngô đồng hôm đó!

Cô không đi giày cao gót, nhìn qua so với Đường Ôn không chênh lệch nhiều lắm, mặc dù cũng là mặc áo đồng phục giản dị nhưng hương vị lại khác hẳn người khác, cười nhạt rất xinh đẹp, lóa mắt khiến người ta không rời mắt được.

Nữ sinh này... học cùng lớp với Hứa Hành Niên sao?

Đường Ôn cọ cọ chớp mắt dấn chút mồ hôi, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Em tìm Hứa Hành Niên."

Một nữ sinh đứng bên cạnh cô ấy thì thầm bảo: "Nhiều học sinh năm nhất tới tìm Hứa Hành Niên quá ha."

Đường Ôn hơi giật mình, bạn nữ kia vừa thấy, rũ tay xuống vội vàng lặng lẽ đánh nhẹ người bên cạnh mình vài cái, sau đó cười nói với Đường Ôn: "Hứa Hành Niên đang họp, có chuyện gì thì hết tiết sau em có thể đến tìm cậu ấy."

Hết tiết sau... hết tiết sau cô phải giúp giáo viên phê chữa bài tập ngữ văn, chỉ sợ không có cách nào tới đây.

"Vâng....." Cô hơi ù rũ chau mũi, do dự đưa trà xanh hoa nhài trong tay cho cô ấy, nhỏ giọng dò hỏi, "Chị giúp em đưa cái này cho anh ấy được không ạ?"

Nữ sinh ngăn người, biểu cảm nhìn cô hơi kinh ngạc.

Đường Ôn mơ hồ hỏi lại: "..... Được không ạ?"

Lạc Nhan hồi hồn, nhận lấy chai nước, cười cười: "Đương nhiên là được, em tên gì, để chị nói với cậu ấy."

"Cảm ơn chị." lòng mi cô run rẩy, lúm đồng tiền bên má lõm xuống, "Em tên Đường Ôn."

Lạc Nhan nhắm lại tên cô, trong đôi mắt trong trẻo tràn đầy dịu dàng: "Chị nhớ rồi."

"Vây phiền chị ạ."

Thắng đến khi bóng dáng Đường Ôn biến mất ở chỗ rẽ hành lang, Lạc Nhan mới ngừng trông theo, rử mắt nhìn chai nước trong tay bị Đường Ôn cầm đến mức nóng lên, suy tư điều gì đó mà cong nhẹ khóe môi.

Bạn nữ lúc này thì thâm thờ dài đầy tiếc nuối: "Ồi, có cho thì Hứa Hành Niên cũng không lấy, hai ngày nay bao nhiêu là nữ sinh tới tìm cậu ấy liền."

Lạc Nhan ngược mắt, trong mắt ánh lên vài phần ý cười ——

"Tớ lại cảm thấy..... cô ấy không giống người khác đâu."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nhưng anh thấy em xinh nhất

Editor: envi

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, màn đêm yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ.

Đèn cảm ứng nơi hành lang bỗng chiếu sáng lên, nhóm học sinh ngoại trú ủa ra khỏi khu dạy học như đàn ong vỡ tổ, chân trước nối chân sau hòa vào bóng đêm.

Đương lúc Đường Ôn nắm quai cặp theo dòng người kích động đi ra ngoài, đột nhiên từ phía sau một bàn tay vươn tới, chạm rãi che khuất ánh sáng trong mắt cô.

Cô lẳng lẳng dừng chân, cảm nhận được bóng người bên cạnh bao phủ lên mình, gió đêm ủa đến, mang theo hơi thở tràn đầy hương vị cô đã quen thuộc từ lâu.

Đường Ôn cười rộ lên, bắt được cái tay kia, nâng giọng lên như đánh nhẹ vào khối thạch trái cây núng nính: "Hành Niên!"

Tiếng gọi mềm mại ngọt ngào, như vẩy đường lên cục bột nếp, ngón tay mềm mấp mấp nhẹ nhàng nhéo gan bàn tay Hứa Hành Niên, lòng bàn tay còn đầy mồ hôi ẩm nóng.

Ánh mắt Hứa Hành Niên dừng lại trên đôi má lúm đồng tiền nghịch ngợm của cô, ánh mắt hơi sáng, nâng tay khác lên xoa nhẹ đỉnh đầu cô hai cái, khóe môi mỉm cười thật dịu dàng.

Đường Ôn vẫn duy trì tư thế nâng cảm như vậy, lắc lắc tay anh, hỏi: "Trà xanh hoa nhài em cho anh có uống không?"

Anh hơi nghiêng người, giọng rất nhẹ: "Có."

"Uống ngon không anh?" Nhớ đến hương vị kia, cô liền chưa đã thêm liếm môi, "Em thấy ngon ỏi là ngon."

Cách đó không xa truyền đến tiếng chuông xe đạp kinh kong, Hứa Hành Niên kéo cô đến bên người mình, hai người từ từ dọc theo thềm đá đi về phía cổng trường.

Gió đêm mang đến hơi lạnh se se, quần quít trên tóc mái, Đường Ôn thu tay lại, nhẹ khịt mũi.

"Tết tự học buổi tối em gặp được chị kia xinh thật đấy," cô lững thững đá mấy viên đá vụn dưới chân, "Chính là người giúp em đưa nước cho anh."

Hứa Hành Niên nghiêm túc nghe, nhưng không đáp lời.

"Lúc trước còn là MC lễ khai giảng nữa," dừng một chút lại nói tiếp, "Có vẻ thành tích học tập cũng rất tốt."

Sau khi nói xong lại quay ngoắt qua hỏi anh: "Anh thấy sao?"

Anh không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp: "Ừ."

Giọng cô vẻ không quá để tâm.

Đường Ôn mỉm môi, lại quay đầu về, nhìn qua có hơi buồn.

Hứa Hành Niên cảm thấy cô hơi lạ: "Sao em lại hỏi cái này?"

Cô gục đầu thờ dài một hơi, lời nói lạ lùng: "Hình như em... có hơi ghen tị với chị ấy."

Anh nghi hoặc, gục đầu xuống nhìn cô: "Vì sao?"

"Bởi vì..."

Tiểu cô nương cúi thấp đầu, nắm chặt quai đeo cặp rồi quán từng vòng, dần do nửa ngày, mặt đỏ ửng, ấp a ấp ứng: "Bọn họ đều nói..... anh với chị ấy rất xứng đôi."

Giọng cô nhỏ như muỗi kêu, tựa hồ không thể nghe thấy, nhưng vẫn âm ỉ ngang nhiên đi thẳng vào tai Hứa Hành Niên.

Anh dừng chân lại.

Thấy người bên cạnh bỗng nhiên đứng lại, tiểu cô nương nâng đầu lên, nghi hoặc quay sang nhìn anh ——

Đúng lúc đó, Hứa Hành Niên đột nhiên cong eo xuống.

Không kịp chuẩn bị, cô đối diện với đôi mắt sáng ngời của người kia ——

Đèn đường mờ nhạt, hình dáng anh có chút mơ hồ, hai bả vai khoác lên màu cam ấm áp, ngăn ngăn ngơ ngơ, chiếc bóng mềm mại đến mức khó tả.

Tiếng nói ôn hòa trầm thấp như que diêm quẹt qua thân hộp, lập tức khiến cho nhiệt độ bên tai Đường Ôn nóng lên:

"Nhưng anh thấy em xinh nhất."

——

Đường Ôn tắm rửa xong trở lại phòng, vừa lau tóc vừa đi vào, trong lòng cứ nghĩ mãi về những lời Hứa Hành Niên nói khi tan học, hơn nửa khuôn mặt lập tức thẹn thùng, cô dùng khăn lông che lại, lại khẽ để lộ ra đôi mắt lúng liếng ——

Thực sự cảm thấy Hứa Hành Niên hôm nay và Hứa Hành Niên trong quá khứ không giống nhau.....

Cô ôm mặt trầm tư chốc lát, không nghĩ ra được nguyên nhân, xong lại nhịn không được thấp giọng cười khúc khích, giống như có 500 vạn đồ ngọc đang chạy trong người cô vậy.

Vui vẻ một lát, nghĩ đến việc còn bài tập phải hoàn thành, cô lập tức thở một hơi dài cho bình tĩnh lại, lấy điện thoại trong cặp ra.

Vừa lên mạng liền phát hiện nhóm lớp nổ tung rồi, "Vèo vèo" 99 tin nhắn được gửi đến. Một tay cô lau tóc, tay kia mở tin nhắn nhóm ra xem.

[Bạn học A: Trù đời thật hay giả!?]

[Bạn học B: Thật sao không, tớ tận mắt thấy mà, trên hành lang ấy.]

[Bạn học C: Chẳng lẽ lớp mình chưa gì đã tìm được trùm rồi?]

Cô còn chưa hiểu mô tê gì, nhìn nhìn một lát, phát hiện Tô Úy Nhiên vậy mà cũng lên tiếng.

[Tô Úy Nhiên: Sao có thể chứ, các cậu đừng tám lỉnh tình nữa đi.]

..... Nói cái quý gì vậy?

Cô để điện thoại lên bàn học, xoa tóc ra trước mặt, cong eo, dùng khăn tắm cẩn thận lau sạch sẽ.

Lúc này Hứa Hành Niên ở ngoài gõ cửa, vừa biết là anh, mặt cô lại đỏ lên, ngẩng đầu lên nhỏ giọng hỏi ——

"Sao vậy ạ?"

"Ăn bữa khuya không? Mì trộn trong."

Vừa nghe đến ăn, cô nháy mắt ném hết thẹn thùng gì đó lên trời, đầu nhỏ gật liên tục như gà mổ thóc: "Ăn ăn ăn!"

Hứa Hành Niên đẩy cửa ra đi vào, đặt bát lên bàn học của cô, thuận tiện nhìn sang notebook cô để trên bàn, nhủu mày, trầm giọng nói: "Ăn đi cho nóng."

"Đây ạ." Cô dùng khăn tắm vắt khô tóc, giọng mềm mềm phụ họa theo anh.

Tin nhắn gửi tới điện thoại liên tục, Hứa Hành Niên dựa vào góc bàn, vốn định tìm cuốn từ điển trong này, không nghĩ tới lại bị tin nhắn trong nhóm hấp dẫn ánh mắt.

Anh nhủu mày, khoanh hai tay lơ đãng dựa vào góc bàn, nhìn tin nhắn trong điện thoại không sót chữ nào.

Đường Ôn đang đứng ở trên giường duỗi tay mân mê máy sấy, thật vất vả dùng sức lôi ổ điện ra, thế nhưng ổ lại rơi cái bộp xuống đất, chỉ có thể bắt đắc dĩ cong lưng nhặt lên.

Hứa Hành Niên nghe thấy tiếng ồn, hỏi: "Cần anh giúp gì không?"

"Không cần ạ." Cô tùy tay để hộp điện trên bàn, chân trần đạp lên sàn nhà.

Anh nhắm mi lại, đá đôi dép lê dưới chân mình qua chỗ cô, cô về hơi giận, Đường Ôn le lưỡi, lập tức ngoan ngoãn đi dép vào, cũng đi mũi chân, lạch bạch như chim cánh cụt đi qua bên này.

Hứa Hành Niên nghiêng người đưa bát trên bàn cho cô: "Cẩn thận kéo bóng."

Màn hình di động bên cạnh tối đi, anh tìm được cuốn từ điển Anh-hán trên kệ sách, ngồi dậy, nhìn chăm chăm đỉnh đầu rối bù của Đường Ôn một lát.

Sau một lúc lâu, cô cảm nhận được ánh mắt của anh, nhanh chóng hút mì, ngẩng đầu lên trừng to đôi mắt tròn xoe nhìn anh.

Anh khụ một tiếng háng giọng, ngữ điệu vô cảm: "Bạn học của em duyên phết nhì."

"Dạ?" Cô khó hiểu chớp chớp mắt, nuốt nước dưng trong miệng xuống bụng, "Cái gì ạ?"

Anh thờ dãi: "Không có gì."

Chờ cô ăn mì xong, sau khi đưa bát cho Hứa Hành Niên đem ra ngoài, Đường Ôn mới nhớ tới còn có chuyện tin nhắn trong nhóm lớp nữa. Bản thân cô cũng không phải kiểu người thích bắt quai, mắt nhắm mắt mở bật khung chat ra đọc nhanh, kết quả không nghĩ tới, vừa mở di động ra đã nhận được tin khiến cô giật hết cả mình ——

[Tổng Từ San: Đường Ôn! Cậu mau xem trong nhóm kia!]

[Tổng Từ San: Bọn họ đều nói cậu với Tần Phong yêu nhau!]

[Tổng Từ San: Thật hay giả thế!? Tất cả mọi người đều tag cậu kia!]

[Tổng Từ San: Nhóc con cậu đi đâu rồi!]

Cái quý gì.....

Vậy mà nhân vật chính trong câu chuyện của họ, lại là cô...

Nháy mắt cô cảm giác như bị sét đánh, Đường Ôn tròn mắt há hốc mồm.

Cô thế mà trúng đạn rồi!

Chỉ thấy Đường Ôn nâng tay lên, đập cái bốp lên đầu mình, buồn rầu thở dài một hơi, có chút bực bội xoa xoa mái tóc dài, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.....

Chuyện này phải giải thích sao đây.....

Cô thật sự chỉ đơn giản là cho một chai nước trái cây mà thôi, vì sao mọi người đều có trí tưởng tượng phong phú như vậy chứ...

Cô với Tần Phong còn chưa nói với nhau được mấy câu đâu.

Cô nhủu chặt mày, vừa cắn môi khổ não, vừa nhìn chăm chăm hàng sách vở trên bàn học đến phát ngốc, đột nhiên..... Cô chợt nghĩ đến điều gì rồi trừng lớn mắt, tay đang xoa tóc khựng lại ——

Vừa rồi Hứa Hành Niên vẫn luôn ở đây đọc tin nhắn trong máy cô.....

Chẳng lẽ anh đã đọc được hết rồi!!!!??

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Kiểm tra kỉ luật

Editor: envi

Sáng sớm hôm sau, Đường Ôn cùng Tống Tử San mới về lớp sau khi đi nộp bài tập ngữ văn, liền nghe thấy một trận bàn qua tán lại ồn ào trong lớp, Tống Tử San tò mò túm túm góc áo Tôn Phi Phi, thò lại gần hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tôn Phi Phi buồm tiếng thờ dài, nhìn thoáng qua Đường Ôn, xong lại nói: "Tần Phong ở trong vườn hoa hút thuốc, bị ban kiểm tra kỷ luật bắt được rồi, trừ 20 điểm."

Tống Tử San kinh ngạc "hà" một tiếng: "Sao lại trừ nhiều thế?"

Kỷ luật Nhất Trung chia theo thang điểm một trăm, chín mươi trở lên mới có thể được bầu là ưu tú, trừ một phút 20 điểm liền, đồng nghĩa với việc tháng này vô duyên không nhận được cờ đỏ rồi.

*cờ đỏ (hồng kỳ) dùng để thưởng cho những người ưu tú

Bên cạnh có một bạn học đi tới thò đầu qua góp lời: "Nghe nói là bị hội trưởng bắt được đấy, lớp trưởng có tới Hội Học Sinh hỏi, không biết có lấy lại được điểm không nữa."

"Hội trưởng ban kiểm tra kỷ luật là ai vậy?"

"Hứa Hành Niên."

Đường Ôn đang uống nước không kịp phòng bị liền bị sặc...

Không phải chứ???

Sáng nay cô vẫn luôn đề ý phản ứng của Hứa Hành Niên, cảm thấy anh cũng không có gì khác lạ, không hề có tí biểu cảm tức giận nào hết.....

Cô gái vàng trong làng bát quái Tôn Phi Phi thần bí hạ giọng: "Tớ đoán là điểm này không lấy lại được rồi....."

*Ở đây tác giả dùng cụm "tiểu thiên hậu" (小天后) nhưng tớ edit là cô gái vàng... cho nó gần gũi thôi.

Tống Tử San cũng học đáng vẽ của cô ấy: "Làm sao đây..."

Tôn Phi Phi ngăn ra một chút, muốn nói lại thôi, cứ ngắm nghía Đường Ôn, người kia nghi hoặc chớp chớp mắt, sau hai giây phản ứng, lập tức đỏ mặt xua tay: "Tớ với Tần Phong không thân quen gì đâu!"

"Vậy hôm qua hai cậu...?"

Cô vội vàng bỏ cốc nước xuống rồi nghiêm túc giải thích: "Tớ không cẩn thận để cánh tủ đập vào đầu cậu ta, vì nhận lỗi mới cho cậu ta nước trái cây, bọn tớ không có quan hệ gì sất."

Nghe đến đây, Tô Ủy Nhiên không biết từ nơi nào xông ra, cười ha ha hai tiếng, vỗ bả vai Đường Ôn nói: "Tớ nói đâu có sai, ánh mắt cậu sao có thể kém như vậy được."

Đường Ôn: "....."

Tôn Phi Phi hơi hơi nheo mắt, chậm rãi bày ra dáng vẻ trên thông thiên văn dưới tường địa lý, lúc sau lại cúi thấp đầu, khẽ rón rén nói: "Nghe nói Tần Phong đi truều không ít bạn nữ, bao gồm cả chị Lạc Nhan lớp 11." Sợ bọn họ không biết, cô ấy lại bổ sung thêm, "Chính là MC nữ hôm khai giảng đó....."

Bạn nam ngồi bên cạnh rú lên một tiếng: "Nữ thần Nhất Trung đó!"

"Đừng vậy, nghe nói quan hệ giữa 2 người họ (Lạc Nhan-Hứa Hành Niên) không tồi, lúc trước còn cùng nhau tham gia mấy giải đấu của trường, là nữ sinh hiếm có khó tìm trong trường có thể nói chuyện được với Hứa Hành Niên."

Đúng lúc này lớp trưởng vội vội vàng vàng đẩy cửa sau ra, sắc mặt xanh mét đi vào lớp, đẩy đám người ra đặt mông ngồi xuống, nhặt chai nước khoáng lên "Bốp" một phát ném về phía thùng rác, đen mặt không nói một lời.

Chiếc ghế đáng thương bị cậu ta đẩy ra vẫn chưa hết sợ mà run run, mặt kính trên ghế phát ra những tiếng vang lảnh lảnh. Không cần hỏi cũng biết, khẳng định là ở Hội Học Sinh ăn phải quả đắng.

Những người khác vừa thấy tình cảnh như vậy, khí thế đang hùng hục cũng xẹp xuống, vội vàng u oán chạy về chỗ của mình rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Chuông báo tiết đọc sách buổi sáng đúng lúc này vang lên, trong phòng học vang lên từng đợt tiếng lật sách, Đường Ôn dựng sách giáo khoa lên, nhìn chăm chăm chữ trên đó mà mặt ừ mày ề.

Ngoài miệng thì đọc, nhưng vào đầu thì không được nửa chữ.

Hứa Hành Niên tức giận rồi ư.....

Nhưng buổi sáng rõ ràng vẫn bình thường mà.

Cô nghĩ tới mức xuất thần, cứ thất thường ghi nhớ một đoạn ngắn《Thẩm Viên Xuân, ai biết bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn lại mình giọng đọc của cô.....

Tầm mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Cô gờ mới phản ứng lại, ngây ngốc nâng đầu ——

Tần Phong đứng trước bàn của cô, một tay hút túi, một tay đặt một lon Mirinda đã bật nắp lên bàn cô.

Đường Ôn: "....."

Cả lớp dùng một bộ tư thế xem kịch vui nhìn bọn họ, thậm chí còn có mấy bạn chỉ sợ chuyện không loạn ngà ngón huyết sáo.

Lúc cuối cấp 2 Đường Ôn cũng không phải không bị theo đuổi, khi đó cái gì cũng không hiểu, chỉ biết không thể nhận đồ cho không của người khác, bởi vậy nên cô đều rất lễ phép từ chối, tỷ như có người đưa đồ ăn vặt cho cô, cô liền thành thành thật thật nói mình không đói, đưa cô đồ uống, cô liền nói mình không khát, khách khí đến mức khiến người ta chẳng có cách gì, mà cô không biết ngu thật hay giả ngu, mãi đến khi bạn tốt nhắc nhở mới biết người ta đang theo đuổi mình.

Nhưng hiện tại loại tình cảnh này..... Cô thật sự có chút không hiểu ý của Tần Phong cho lắm.

Cô xấu hổ sờ sờ vành tai đỏ bừng, ngẩng đầu suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là thành thành thật thật cầm lấy chai Mirinda trên bàn trả lại cho cậu ta, chậm chạp lắc đầu: "Cảm ơn cậu, nhưng tôi không nhận được."

Đúng lúc này, một đám người đứng ngoài cửa lớp, nam sinh đứng đầu chăm chú nhìn vào phòng, nhẹ gõ lên cửa lớp vài cái.

Đường Ôn nghe tiếng nhìn về phía cửa, sau khi nhìn rõ người tới là ai, Mirinda trong tay không cầm chắc nổi, bộp một tiếng đập xuống bàn, nước có ga màu nho tím nhảy mắt tràn ra hơn nửa, làm ướt sách giáo khoa trên bàn, cùng hộp bút hình con thỏ màu hồng phấn.

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn ngạc nhiên kêu lên một tiếng, vội vàng dựng lon nước dẩy, đầu tiên là với tay cứu vớt hộp bút —— đó là đồ trước khai giảng Hứa Hành Niên mua cho cô, cô rồi rắm rất lâu mới chọn được.

Một bên Tống Tử San thấy thế, cũng vội vàng rút khăn giấy ra giúp cô lau sạch bàn.

Một bạn nam cao lớn thô kệch trong ban kiểm tra kỷ luật thấy thế, to giọng hét lớn: "Không đọc sách nghiêm túc thì trừ 10 điểm!"

Cậu ta chỉ tay vào Tần Phong đang không ngồi ngay ngắn và Đường Ôn đang đứng nói chuyện.

Cứ như vậy, các bạn trong lớp liền ù rũ mặt mày, bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng đọc khe khẽ.

Đồng Kha cũng nhìn thấy việc vừa xảy ra, cô ấy còn nhớ rõ Đường Ôn, hơn nữa cũng rất có cảm tình với tiểu cô nương đáng yêu này, liền lặng lẽ thò lại gần nói với Hứa Hành Niên: "Tớ quen bạn nữ kia, việc này bỏ qua đi."

Hứa Hành Niên hơi nhướn mày, ánh mắt không chút để ý mà rơi trên người Đường Ôn, khựng lại 2 giây, chân dài nhàn nhả đi đến trước bàn.

Đường Ôn ngồi ngay bàn đầu cạnh cửa sổ, trên bàn còn tí tách tí tách mấy giọt đồ uống, khăn giấy thấm ướt chất cả đồng lợn xộn ở góc bàn, thấy anh đi đến, cô liền quần bách, lập tức gấp tay ngồi thẳng dậy, chớp mũi một mảnh ửng đỏ, rũ mặt, có chút không dám nhìn anh.

Chuyện ngày hôm qua còn chưa biết anh nghĩ thế nào, hôm nay lại...

Mình phải giải thích thế nào đây...

Ài...

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại, có chút không ra nước mắt, miệng xịu xuống.

Hứa Hành Niên chậm rãi dời mắt, ánh mắt thanh lãnh mà nhìn lướt qua Tần Phong đang dựa bên cửa sổ, cậu ta bị nhìn chăm chăm đến mức không rét mà run, kinh thường hừ một tiếng, vung tay áo lạnh mặt ngồi vào chỗ.

Mọi người: "....."

Đôi mắt cả lớp không chớp lấy một cái, tất cả đều cảm thấy có chút thần kỳ...Hứa Hành Niên này cũng quá bức người đi, thế mà bức cho mấy lời thô thiển của Tần Phong không có cửa phun ra!!!

Vị lão huynh này, lợi hại!!

Nhưng mà giấy tiếp theo bọn họ liền không sùng bái nổi nữa ——

Chỉ thấy Hứa Hành Niên chậm rãi mở sổ trực ra, ánh mắt nhìn đến cột lớp 10A1, ấn bút bi, một bên viết chữ một bên lạnh giọng nói: "10A1, giờ đọc sách buổi sáng, trừ 10 điểm kỷ luật."

Quả nhiên vẫn là muốn trừ điểm...

Các bạn học nháy mắt giống quả cà tím héo úa, hai bà vai rũ xuống.

Hứa Hành Niên gấp vở lại, xoay người muốn đi, Đường Ôn đang ngồi nghe thấy đâu đâu cũng là tiếng ai oán bất bình, trong lòng thật sự bất khoan.

Nói như thế nào nhỉ, tại cô nên lớp mới bị trừ điểm...

Cô càng nghĩ càng khổ sở, đầu óc cũng nóng lên, đột nhiên nắm chặt tay đứng dậy, hoảng loạn chạy đến cửa, kéo lấy góc áo đồng phục của Hứa Hành Niên.

Trong thoáng chốc, mọi người kinh ngạc ngừng thở.....

Cảm nhận được nơi góc áo truyền đến cảm giác quen thuộc, Hứa Hành Niên khựng lại, nghi hoặc quay đầu, rũ mắt nhìn người kia ——

Đường Ôn liếm liếm môi, đôi mắt hạnh sáng ngời không một hạt bụi nhìn anh, sự mềm mại trong giọng nói mang theo vài phần làm nũng: "Đừng trừ điểm được không, em viết kiểm điểm, được không anh?"

Lời editor: đang edit chương này nhà hàng xóm lại bật vì anh ghen ghen ghen ghen mà, edit high hân. Hôm qua mình bị deadline dí nên có 1 chương thôi, hôm nay vẫn 2 chương nhè ạ nếu được thì 3 chương luôn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Bản kiểm điểm

Editor: envi

Đường Ôn thật sự không nghĩ tới, lần đầu tiên viết kiểm điểm của cô lại là viết cho Hứa Hành Niên.

Lúc cô bảo viết bản kiểm điểm, mọi người thậm chí cả thành viên trong ban kiểm tra kỷ luật đều nín thở nhìn cô, Đường Ôn bị nhìn chăm chăm đến mức da đầu tê dại, mặt quần bách như sắp nhỏ máu đến nơi, vội vàng xấu hổ buống áo sơ mi của anh ra.

Đúng lúc này, Hứa Hành Niên đột nhiên cong lưng xuống nhìn cô nàng, đôi mắt sâu thẳm như ánh nến lấp lánh trong đêm tối, thẳng tắp dừng lại trên người cô, ngữ khí bình đạm: "Kiểm điểm cái gì?"

Rõ ràng là một câu hỏi rất đơn giản, cô lại cực kì cảm thấy trong lời anh còn có ẩn ý, ngộ ngại giữ lấy lòng cô.

Cô khẩn trương nuốt nước miếng, mềm giọng lắp ba lắp bắp: "Ừm.. Ừm.. không được nói chuyện trong giờ đọc sách buổi sáng....."

"Gi nữa?"

"..... Ừmm.. Không được làm mất trật tự lớp trong giờ đọc sách buổi sáng."

Anh gật đầu: "Còn gì nữa?"

Còn nữa??

Còn gì nữa chứ hả???

Cô cũng không thể trước mặt nhiều người như vậy nói rõ mấy cái tin nhắn tán gẫu kì lạ hồi tối qua đâu!?

"Em....."

Cô nhìn thành viên ban kỉ luật đang tụ tập đứng trước cửa lớp, lại dùng dư quang liếc cá lớp đang nhìn mình chăm chăm, trái tim khẩn trương đập loạn.

Thấy cô không nói lời nào, Hứa Hành Niên lại ghé sát vào một tạo, tóc mái trên trán sắp dán vào mặt cô luôn rồi.

Vàng trán cao rộng, áo sơmi trắng không nhiễm một hạt bụi tán ra hương bột giặt thoang thoảng, cổ áo hơi mở lộ ra xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, đường cong trên cổ cực kì mê người.

Đường Ôn nhìn đến mức mặt đỏ tím đập, giọng nói đột nhiên trở nên khô khốc, nhiệt độ cả người cao đến đáng sợ.

"Ủm....."

Đương lúc cô suy tư không biết nên mở miệng như nào, đột nhiên cảm giác xoang mũi có một dòng nhiệt vọt ra, nhanh chóng chảy xuống chóp mũi ——

Hứa Hành Niên hơi sững sốt.

Đường Ôn: "..... Ôi?"

Lúc cô còn đang ngẩn ngẩn ngờ ngợ, anh đã lập tức vươn tay, nhanh chóng chặn lại máu mũi trên chóp mũi cô.

Dòng nhiệt nhanh chóng được hãm lại, không chảy xuống nữa, nhưng đồng thời cô cũng ngửi thấy mùi tanh.

Đường Ôn: "???"

Sao cô lại chảy máu mũi...???

Lâu lắm rồi không chảy máu mũi nên Đường Ôn hơi hoảng, cau mày không biết phải làm thế nào cho phải.

Hứa Hành Niên bình tĩnh nhìn cô: "Thờ bằng miệng đi."

Cô ngốc nghếch như đứa nhỏ ngoan ngoãn làm theo.

Hứa Hành Niên nhận khăn giấy người bên cạnh đưa qua, lễ phép nói cảm ơn, đem khăn giấy qua định giúp cô lau máu mũi.

Đường Ôn vừa thấy thế, vội vàng lấy khăn giấy trong tay anh, ậm ừ nói: "Em... em tự làm được."

Anh gạt đầu, buông tay rồi nói: "Đi rửa nước lạnh một chút đi."

Nói xong lại dùng khăn giấy lau sạch tay dính máu của mình, đi ra ngoài.

Cô gật gật đầu, cũng không dám nhìn phản ứng của mọi người trong lớp, bóp mũi đi theo anh đi khỏi phòng học.

Đồng Kha quan tâm đỡ lấy bà vai cô, nhủ nầy: "Không sao chứ, cậu ấy dọa em sợ hả?"

"Dạ...?" Cô nghèn nghẹn trả lời, "Không phải đâu ạ."

"Vậy em đi rửa cho sạch đi, bọn chị còn phải đi kiểm tra tầng này nữa..."

Cô hơi hơi nghiêng đầu nhìn Hứa Hành Niên, thấy anh gạt đầu, cũng trả lời Đồng Kha một câu "Vâng", sau đó bước nhanh về phía bồn rửa tay.

Mở nước lạnh ra, Đường Ôn cúi đầu, thật cẩn thận rửa sạch chóp mũi, vừa xả nước vừa thở dài nghĩ:

..... Cô nhìn Hứa Hành Niên mười mấy năm còn chưa chảy máu mũi bao giờ, bây giờ tại sao lại... không chống đỡ nổi thế này!?

Phía sau hành lang chỉ còn lại tiếng đọc sách lảnh lảnh, mới vừa rửa xong, Hứa Hành Niên liền xuất hiện ngay cạnh cô, xé một túi khăn giấy, đưa tay muốn giúp cô lau nước trên mặt, giọng nói trầm thấp: "Không sao chứ?"

Đường Ôn theo bản năng tránh đi, sợ hãi ngó nghiêng xung quanh.

Cô sợ có giáo viên đột nhiên xuất hiện ở tầng này.

Cũng may, hành lang không một bóng người, tất cả đều là tiếng đọc sách.

"Anh kiểm tra xong rồi?" Cô đưa mặt qua cho anh tùy ý chùi thế nào thì chùi.

"Ừ." Anh lại lấy một tờ giấy ra, xé ra rồi vo tròn lại, nhét vào lỗ mũi vừa chảy máu của cô.

Nhìn qua hơi buồn cười.

"Anh vẫn chưa trả lời vấn đề em hỏi đâu?"

"Gi?"

"Em viết bản kiểm điểm được không?"

Cô khẽ mở miệng thở dốc, đôi mắt to không chớp nhìn chăm chăm anh.

Vậy mà vẫn canh cánh chuyện này!?

Anh bật cười thỏa hiệp: "Được."

Cô vui sướng cười rồi lên, ngay sau đó hỏi: "Có phải viết xong là anh không trừ điểm nữa không?"

Anh ra chiều suy nghĩ: "Xem em viết thế nào đã."

"Dạ???"

Cô chưa viết kiểm điểm bao giờ, làm sao biết hay hay dở chứ!?

Cầu tử bán kiểm điểm cô đã nghĩ sẵn trong đầu, cũng không biết có phải do trí nhớ cùng thể lực đồng thời bị tiêu hao hay không, mà hôm nay sau khi tan học, Đường Ôn cảm thấy vô cùng đói.

Nhà ăn buổi trưa trước sau như một khi vào cũng nườm nượp người, cô với Tổng Từ San cầm thẻ cơm đứng xếp hàng, người phía trước đang nhào vào cửa sổ lấy cơm, xong lại lấy thêm cho người bên cạnh mấy suất.

Bụng Đường Ôn đã kêu không dưới 10 lần rồi, Tổng Từ San rót cuộc nhịn không được nữa ——

"Đừng có trách bản cô nương xấu tính," cô ấy nói rồi vén tay áo lên, "Còn như vậy thì tí nữa chúng ta không lấy được thịt kho tàu mất."

Đường Ôn rũ vai: "Haiz, tớ còn muốn ném thử cà tím nguỵ vị nữa."

Vừa nói xong, cô bỗng nhiên nhìn về phía xa cách mình mấy mét, Hứa Hành Niên đang xếp hàng ở chỗ bán mì, anh nhàm chán nghịch đồng hồ đeo tay, híp mắt đánh giá quẩy bát để rau thơm, hơi nhũn mày.

Anh rất không thích ăn rau thơm.

Đường Ôn nghĩ như vậy, đột nhiên thấy nữ sinh đứng trước mặt Hứa Hành Niên quay đầu, không biết cô ấy nói với anh cái gì, anh nghe xong cũng đáp lời, chọc cho nữ sinh ấy cong mắt cười đến là lưu lưu luyến luyến.

Đường Ôn không nhịn được nhón chân lên nhìn diện mạo người đó ——

Là Lạc Nhan.

Phía trước đã có khoảng trống, Tổng Từ San vỗ vỗ bả vai Đường Ôn, cô ngăn người, mới hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần, bước lên hai bước đi lấy cơm.

Lại đảo mắt, cửa lấy mì đã bị đám người lấp mắt, thấy không rõ bóng dáng hai người kia nữa.

Trong lòng cô ít nhiều vẫn hơi khó chịu...

Không nhịn được lại nghĩ, nếu anh không có hôn ước với cô, hiện tại anh...có phải sẽ cùng người khác ở bên nhau không?

—

Nhân lúc đang buổi trưa, cô cũng đã đặt dấu chấm kết cho bản kiểm điểm, Đường Ôn nhẹ nhàng thở ra, bỏ bút vào hộp.

Trên mặt hộp bút hình con thỏ còn vương sắc tím của nước có ga, cô nhéo ngón tay, phát hiện lông chó "tai thỏ" bị thấm một mảnh, khẽ sờ buong tiếng thờ dài.

Dọn bàn xong, cô cầm giấy trên lầu tìm Hứa Hành Niên.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời lười nhác tựa lên hành lang, cô dẫm lên những hạt nắng rơi trên sàn, chậm chạp đi đến cửa lớp anh, từ ngoài cửa khẽ ngó đầu vào trong nhìn xung quanh.

Trong phòng học chỉ có hai người.

Gió nhẹ thổi rèm cửa phát phơ, những tảng nắng chen chúc chiếu vào phòng học, rơi lên sườn mặt cô thiếu nữ, cô ấy một tay chống cằm, thờ nhẹ, tay phải cầm bút Mác, lén lút vẽ bậy hình nhân vật hoạt hình lên mặt chàng thiếu niên đang ngủ bên cạnh, giữa hai đầu mày tràn đầy nghịch ngợm.

Chàng thiếu niên ngủ say nghiêng đầu, cũng không biết mình đang bị "phá tướng".

Đường Ôn nghi hoặc nhìn động tác của cô thiếu nữ, mãi đến khi đột nhiên có người đứng phía sau, cúi sát đầu vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Em làm gì vậy?"

Đường Ôn bị dọa sợ, kêu lên một tiếng, quay đầu lại mới phát hiện là Hứa Hành Niên đang khoanh tay trước ngực.

Mà động tĩnh bên này cũng dọa tới nữ sinh ngồi trong lớp đang chuyên tâm "vẽ tranh", bút đồng Mác trong tay nắm không chặt, "Bốp" một phát rơi lên mặt chàng thiếu niên ——

Ngồi bút vạch lên má một đường vừa đen vừa dài..

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đây là tức giận sao?

Editor: envi

Lục Hoài Sâm bị giấc mơ của mình dọa tỉnh, cậu ta mơ thấy mình bị một con khủng long đuổi cho chạy té khói, từ đỉnh núi đến chân núi, cậu ta vất vả lắm mới bò lên cây được, khủng long kia vậy mà còn vươn đầu lưỡi ra liếm mặt cậu.

Cậu ta kinh hồn tám đảm, choáng tỉnh ——

Tầm mắt mơ hồ dần dần rõ ràng, cậu thấy nữ sinh trước mắt đang mang về mặt chột dạ nhìn mình, hai tay giấu sau người, trưng ra bộ mặt lấy lòng lại không hề xấu hổ, mỉm cười: "Cậu tỉnh rồi."

"Ừ."

Cậu ta nhũn mày, ưỡ oải ngồi dậy, một tay chống sườn mặt nhìn cô một lát, hai giây sau lại cảm thấy mặt mình ươn ướt.

Lục Hoài Sâm sờ mặt, nghi hoặc nhìn cô ấy: "Cậu...làm ướt nước miếng lên mặt tớ?"

Cô ấy thu lại điệu cười là giả, chớp chớp mắt, không hiểu làm "Sao?"

Cậu ta lập tức ghét bỏ ra mặt rồi nhăn mày, tận tình khuyên bảo: "Lạc Nhan, tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, lúc tớ ngủ không cần thể hiện sự si mê của cậu dành cho tớ như vậy, ảnh hưởng không tốt đâu nhớ."

"???"

Thằng nhóc này nói gì vậy!!!

Người này tại sao khi nào cũng thích bày ra cái vẻ đứng đắn để nói hươu nói vượn thế!?

Cô ấy khinh thường "Ồ" một câu, không để ý đến cậu ta nữa, đứng dậy đi về phía cửa lớp...

Đường Ôn thấy cô ấy đi tới, thoáng lui ra phía sau hai bước nhường đường, ngấm ngội một chút, cười nói: "Chuyện đồ uống lần trước cảm ơn chị."

"Không có gì, chuyện nhỏ thôi," cô ấy tự nhiên hào phóng cười rộ lên, giọng rất dễ nghe, "Chị tên Lạc Nhan, là bạn cùng lớp với Hứa Hành Niên..... À, chỉ đơn giản là bạn cùng lớp thôi."

Lục Hoài Sâm không biết sản lại đây lúc nào, dựa vào khung cửa lập lại lời cô ấy: "Đúng, bạn cùng lớp thôi."

Đường Ôn ngửa đầu nhìn cậu ta, mắt hạnh sáng rỡ chớp mấy cái, không nhận được bật cười.

Ngay cả Hứa Hành Niên đứng bên cạnh im im này giờ cũng không may mắn thoát khỏi sự hề hươc này, thấp giọng cười rộ lên.

Lục Hoài Sâm ngo ngắn, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn kỹ hai bọn họ.

"Sao vậy?" Cậu vừa hỏi vừa nghiêng đầu soi vào cửa kính phòng học.

Lạc Nhan nghếch ngom thè lưỡi với Đường Ôn.

"Lạc, Nhan." Lục Hoài Sâm cắn chặt răng, tức muốn học máu chỉ vào mặt mình, gằn từng chữ, "Đây, là, cái, gì?"

Mắt Lục Hoài Sâm bị vẽ thành mắt gấu trúc, hai quầng thâm đen sì, chóp mũi bị tô thành màu đen, má trái thì bị vẽ hình đầu heo rõ ời là rõ, từ mang tai đến khóe miệng lại được trang trí thêm một vệt dài vừa đen vừa xấu.

Cô ấy vội vàng cúi đầu giả vờ nghếch lắc tay, tùy ý trả lời: "Ngẫu hứng sáng tác thôi mà."

"Ờ....."

Cậu ta hít sâu một hơi, chỉ vào tay cô ấy run rẩy, Lạc Nhan thấy thế, cuống quýt trốn sau lưng Đường Ôn, lại còn há hê háng giọng, vui sướng khi người gặp họa chớp mắt liên hồi.

Lục Hoài Sâm thấy thế, vẻ mặt đưa đám ôm chặt Hứa Hành Niên, khộc suốt suốt nói: "Híc, cậu xem, cháu gái tôi lại bắt nạt ông nội của nó rồi."

Lạc Nhan: "....."

Hứa Hành Niên ghét bỏ phẩy móng vuốt của cậu ta xuống, nhìn khuôn mặt toàn dấu tích mực nước của bút đồng Mác, mặt vô cảm: "Tránh xa tôi ra một chút."

Cậu ta nhanh chóng thu hồi biểu cảm, bĩu môi: "Ok thôi." Nói xong lại kéo cánh tay Lạc Nhan, "Đi thôi, đứng đứng đây làm bóng đèn."

Cô ấy nghi hoặc chớp chớp mắt, đi theo cậu: "Làm gì thế?"

"Rửa mặt."

Thấy hai người kia âm ỉ biến mất ở chỗ ngoặt hành lang, Đường Ôn nghiêng đầu nhìn Hứa Hành Niên, hạ mũi chân đang nhón lên xuống, giọng mềm nhũn: "Chị Lạc Nhan..."

Anh lời ít ý nhiều trả lời: "Cái đó em phải hỏi Lục Hoài Sâm."

"Ờ."

Hứa Hành Niên nghiêng mắt, nhẹ liếc tờ giấy cô đang nắm chặt trong tay, khựng lại rồi hỏi: "Cái gì kia?"

Cô cười, nhẹ nhàng lắc lắc tờ giấy như khoe khoang món bảo bối trân quý, khoe môi cong cong lộ ra cặp má lúm đồng tiền: "Bản kiểm điểm đó."

Giọng nói lạnh lạt vang vọng trong hành lang, xôn xao mà tràn đầy, nghe đến mức lòng Hứa Hành Niên bỗng thấy ngứa, không chút suy nghĩ đưa tay qua giữ lấy một tay đang đung đưa qua lại của cô.

Trang giấy không có điểm tựa, mềm oặt rũ xuống trên cánh tay hai người.

Anh lơ đãng nhìn lướt qua từng nét bút tròn trịa như trẻ con, hơi mím môi, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Đường Ôn tỉnh mắt: "Anh cười cái gì?"

Tầm mắt anh thẳng tắp dừng lại nơi đáy mắt cô nàng, thần nhiên nói: "Cười em."

Tiểu cô nương ngáy ngốc mất một lát mới phản ứng kịp, sau đó kinh ngạc trừng đôi mắt hạnh nhìn anh, nâng một tay đang để không lên mặt sờ lung tung mấy bận: "Trên mặt em cũng có mực sao?"

Vừa nãy lúc viết kiểm điểm thiếu chút nữa ngủ mất rồi!

Nên không phải không cẩn thận vẽ lên mặt mấy nét chứ!

Hứa Hành Niên: "....."

Đột nhiên nổi hứng muốn trêu cô, ánh mắt anh hơi lóe lên, im lặng khụ một tiếng, đạo mạo nói: "Có."

Đường Ôn hoảng loạn: "Chỗ nào?"

Hứa Hành Niên duỗi tay, không nhẹ không nặng nhéo lên mặt thịt mũm mĩp của cô, ý cười thích chí không giấu được: "Chỗ này này."

"???"

Đường Ôn lơ mờ nhìn anh, trái tim nhỏ nơi ngực trái như con thỏ nhảy nhót không ngừng ——

Cô như này..... là đang bị ghẹo sao!?

Nhiệt độ giữa trưa không cao lắm, khuôn mặt Đường Ôn bị hơi nóng hun đến mức ửng hồng, khuôn mặt trắng muốt như lòng trắng trứng rất đàn hồi, nhéo thật mềm mại, như kẹo bông gòn mềm mềm ngọt ngọt.

Ánh nắng ngoài cửa sổ lọt vào mang theo một mảnh ấm áp, Hứa Hành Niên ướ oải kê tựa vào tủ ngoài hành lang, khóe miệng hơi cong lên, lưu luyến không muốn buông tay.

Lông mi cô được sắp xếp ngay ngắn trên mí mắt, nhẹ nhàng run rẩy, y như chiếc bàn chải vừa mềm mại vừa tinh tế.

"Anh lừa em....." Tiểu cô nương hơi ngượng ngừng túm chặt tay anh, hình như muốn kéo xuống, nhưng sức quá yếu, liền mềm mại nắm đầu ngón tay người kia.

Anh hào phóng thừa nhận: "Ừ, lừa em đấy."

Tiểu cô nương đơ một lát, không biết trong nảo đã suy nghĩ qua mấy trăm lượt mới thành linh nói: "Có phải mặt em hơi lớn không?"

"Cũng được," Anh trả lời đúng sự thật, "Nhiều thịt."

Nhéo rất thoải mái.

Đường Ôn nghĩ nghĩ, "cũng được" chính là một loại nói giảm nói tránh để an ủi người ta, anh nói "cũng được", ý là nói cô "mặt lớn" một trăm phần trăm, nhưng nếu nói thẳng ra miệng lại quá tổn thương người nên mới dùng cái kiểu trả lời nước đôi này.

Mất hạnh đào quanh, đột nhiên cảm thấy thập phần không ổn, ngay sau đó bất lấy cổ tay anh kéo xuống.

"Sao vậy?" Anh nhẹ nhàng mở tay ra, có chút khó hiểu.

"Có một vị danh nhân nói rằng mặt càng nhỏ sẽ càng to."

"Vị danh nhân nào vậy?"

"Bạn học đấy....." Cô vươn tay cọ mồ hôi trên mũi, dừng một chút lại bởi thêm một câu, "ngồi cùng bàn với em"

Anh không chút suy nghĩ đã bật ra câu hỏi: "Nam hay nữ?"

"Nữ mà....." Cô nghi hoặc trừng mắt, "Hôm nay anh không thấy hả? Một cô gái rất xinh đẹp."

"Ừ, không chú ý."

Anh dứt khoát nói, đồng thời rũ cánh tay xuống lấy bàn kiểm điểm cô đang cầm.

Anh vừa sột soạt rút được mấy centimet, Đường Ôn đột nhiên nhớ tới điều gì đó, bỗng nắm kiểm điểm thật chặt ——

Nhận được ánh mắt khó hiểu từ anh, Đường Ôn chậm rãi rí rí nói: "Bản kiểm điểm này là lần đầu tiên em viết, anh phải xõng xênh một tí đấy."

Cô đang nói đến vấn đề viết "hay hay dở" mà anh yêu cầu trong tiết đọc sách sáng nay.

Hứa Hành Niên nhìn dáng vẻ lấy lòng của cô, đột nhiên lại nổi tâm tư muốn chọc cô chơi, cúi lưng xuống ngang tầm mắt của cô, giọng trầm thấp: "Có gì hỏi lộ không?"

Hỏi lộ?..... Hỏi lộ cái gì đấy?

Đường Ôn vươn tay cọ cọ vành tai đỏ lên vì nắng gắt của mình, cắn môi dưới suy nghĩ nửa ngày, ngẩng đầu hỏi anh: "Tối nay về nhà nấu đồ ăn khuya cho anh nhé?"

Thấy anh không nói lời nào, cô lại thử hỏi: "Trứng vịt Bắc Thảo với cháo thịt nạc?"

"....."

Trăm mặc.

"..... Em bảo đảm không bỏ nhiều muối đâu."

"..... Được."

Nhớ tới lần trước cô khí thế bùng bùng làm đồ ăn khuya cho Hứa Hành Niên, hình như là cuối giai đoạn thi vào cấp 3.

Đó là ngày thứ hai sau khi cô thi chuyển cấp xong, lúc nghỉ hè, cô nhóc vô cùng cao hứng phấn chấn đặt vé máy bay đi Mỹ thăm bố mẹ, vào buổi tối một ngày trước khi đi, lúc cô đang luống ca luống cuống thu dọn hành lý thì Hứa Hành Niên đột nhiên tới gõ cửa phòng.

Mới vừa mở cửa, tầm mắt anh lướt qua đỉnh đầu cô, nhìn đến túi hành lý cô đặt giữa phòng, nháu mày.

"Ngày mai đi à?"

Tiểu cô nương gật đầu như trống bỏi: "Đi đặt vé cho em rồi."

"Sao đi sớm vậy?"

Cô xoa xoa tóc, cười giải thích: "Mẹ gọi điện bảo em về sớm một chút, bảo là mới nuôi một bé mèo, muốn em dạy bà ấy đeo dây cho nó trước."

Anh gật gật đầu, mơ hồ ừ một tiếng.

Đường Ôn thực sự cảm thấy hình như anh có chuyện muốn nói, cong mắt cười hỏi: "Sao vậy ạ?"

Hứa Hành Niên yên lặng ngắm nhìn đôi mắt cô, thật lâu thật lâu sau mới chậm rãi phun ra một câu: "Anh đói."

Anh nghe nói hôm nay cô học đi Chăm công thức làm vài món, yêu cầu này hẳn là sẽ không làm cô khó xử đâu.....

"Dạ!?"

Quả nhiên, biểu cảm Đường Ôn cực kì kinh hi, tay bấm vào đốt ngón tay càng thêm mạnh: "Thật không ạ?"

"Ừm"

Câu này vừa nói ra, tiểu cô nương lập tức bật chế độ tự sướng, đóng cửa phòng lại rồi lôi kéo tay áo Hứa Hành Niên, một đường chạy xuống phòng bếp dưới lầu, nhảy nhót trong đầy chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, nói là định làm bát cháo ngon nhất cho anh.

Cũng không biết là do cô sợ sệt bất cẩn hay do hưng phấn quá mức, sau một hồi bận bịu, phản hình thức của thành phẩm nhìn qua rất ngon mắt, nhưng khi nếm phần "hội dung" thì...

Như đi tranh muối miễn phí ở siêu thị vậy.

Mỗi khi nhớ lại biểu cảm khi cô nếm cháo, anh luôn cảm thấy buồn cười không chịu được.

Thành phẩm của Đường Ôn, mãi mãi không thoát khỏi cái danh "thảm họa ẩm thực".

Anh đứng thẳng dậy, lập tức lấy bản kiểm điểm trong tay Đường Ôn, hờ hững đọc.

Tiểu cô nương chau mày, cúi đầu nhìn chăm chăm hai mũi chân dính sát vào nhau của mình, tự vấn chốc lát, vẫn quyết định vươn ngón tay chọc eo anh.

Hứa Hành Niên rũ mắt nhìn cô.

"Cái đó....." Cô đảo mắt, chọn lọc từ ngữ, "Trước tiết tự học buổi tối hôm qua, lúc em mở tủ không cẩn thận đập vào đầu Tần Phong."

Cô còn thuận tay gõ mấy cái vào chiếc tủ bên cạnh để minh họa.

"Em cảm giác có hơi thất lễ, cho cậu ta nước xem như xin lỗi, kết quả lại bị bạn học hiểu lầm..... Đến nổi sáng nay, em cũng không hiểu sao cậu ta lại làm thế... chắc là đáp lễ thôi."

Cô vậy mà lại đem hành vi chủ động lấy lòng của Tần Phong để theo đuổi mình hiểu thành đáp lễ, cách lí giải này làm Hứa Hành Niên cảm thấy hơi buồn cười, nhẹ nhàng nhếch môi, tâm tình nháy mắt trở nên vui vẻ hơn.

Đường Ôn chăm chú nhìn phản ứng của anh, liếm liếm môi, hỏi: "Có phải anh vì chuyện này mà..... giận không?"

Tức giận?

Thấy anh nhướn mày, cô áp ứng nói: "Chắc là tại Tần Phong làm mất 20 điểm của lớp nhì."

Dứt lời, anh cong ngón tay gõ nhẹ lên đầu cô, thấp giọng hỏi: "Em nghĩ anh là người lấy việc công trả thù riêng vậy hả?"

Đường Ôn cuống quýt lắc đầu như trống bỏi: "Đương nhiên là không phải!" Cô nghĩ một hồi lại cảm thấy không đúng lắm, khẽ thở dài một tiếng, đầu ngón tay bực bội cọ cọ tay áo.

Cô còn tưởng Hứa Hành Niên tức giận là vì cô... Ồ... xem ra vẫn là cô tự mình đa tình.

Hứa Hành Niên nhìn biểu cảm thay đổi trên mặt cô, nhấp môi.

Nói thật, anh không phải kiểu người vì bao che cho ai đó mà lách luật, cho nên trừ điểm là điều tất nhiên, nhưng anh tuyệt đối không thể phủ nhận mình có tâm tư riêng, bởi vì lúc viết ghi chú lí do trừ điểm, anh chưa bao giờ miêu tả tí mĩ như vậy....

Đây là tức giận sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Lạc Nhan: "Tôi cùng Hứa Hành Niên không thân quen chút nào hết."

Lục Hoài Sâm (nhủu mày): "Còn tớ thì sao?"

Lạc Nhan: "Con trai ngốc, ba ba làm sao có thể không nhận ra con chứ."

Bạn học Đường Ôn thành công tiêu diệt tình địch già..... Tình địch thật còn ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Chuông vào học vang lên, người ngồi bàn trước sôi nổi lấy sách giáo khoa ra, Hứa Hành Niên xoay bút ký tên trong tay, nhìn chăm chăm bản kiểm điểm kia đến mức xuất thần.

Vừa rồi, anh nhìn thấy mắt mắt trên mặt Đường Ôn quá rõ ràng.

Cô luôn luôn như vậy, mọi cảm xúc đều viết hết lên mặt, so với những người thích sân si hạch học thì như thế là quá đơn thuần.

Con người càng lớn càng phức tạp, mỗi khi nghĩ vậy, anh tình nguyện mong cô mãi mãi chỉ là một đứa trẻ —— chỉ cần mắt húng là sẽ làm nũng đòi anh dỗ.

Nhưng anh hiểu rằng, họ không thể như trước đây nữa, đã đến lúc chậm rãi hâm nóng quan hệ giữa hai người rồi.

Tính cách của Đường Ôn rất dễ được người khác yêu thích, cho nên mấy tên cứ lòn vòn quanh cô, đối với anh không thể không nói chính là uy hiếp.

Nghĩ vậy thôi cũng làm anh rầu hết cả người.

Lục Hoài Sâm uể oải lật lật quyển vật lí trong tay, len lén liếc Hứa Hành Niên cách một lối đi nhỏ, đặc ý cười nói: "Này, về phương diện làm sao để chung sống với con gái, cậu còn phải học hỏi tớ nhiều."

Cậu ta rất rõ ràng những bản thảo lo lắng trong lòng anh.

"Học hỏi cậu?" Hứa Hành Niên không cho là đúng, lướt qua cậu ta nhìn Lạc Nhan đang nhủu mày giải đề vật lí, dừng một chút, lại cười khế, "Cực không, không đầy một tháng, cậu phải đến cầu xin tớ."

Có một số việc người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc lại tỉnh táo.

"Ờ chứ?" Cậu ta khinh thường hừ một tiếng, "Ờ mà phải cầu xin cậu á, với kinh nghiệm tình trường của tớ khẳng định hiểu con gái hơn cậu đấy."

Hứa Hành Niên ngừng xoay bút, trầm giọng nói: "Cái này không quan trọng."

Lục Hoài Sâm hồ nghi nheo mắt, cảm thấy anh có ý gì đó, nhưng cũng không nghĩ nhiều: "Được thôi, cực thì cực."

—

Lúc chiều, đột nhiên trời đổ mưa, tập quán sự ngoài trời buộc phải dừng lại, tất cả mọi người vào phòng học xếp gấp các trang bị quán sự. Mấy cái bàn được ghép lại với nhau, huấn luyện viên đứng chính giữa, làm mẫu cho các bạn học.

Các bạn nữ trong đội nhỏ tiếng bàn luận ——

"Ồ nhà tớ chưa gấp chăn bao giờ."

"Lại còn muốn gấp thành hình miếng đậu phụ vuông vức, khó lắm đó."

"Ủầy, cậu xem đáng về nghiêm túc của huấn luyện viên kia, đẹp trai thật."

Tổng Từ San thấy Đường Ôn từ trưa đến giờ nói rất ít, hoài nghi hỏi: "Cậu sao vậy?"

Cô hơi ngáy người: "Ờ?"

Tổng Từ San lắc đầu: "Cái đáng về lo lắng sót ruột của cậu rõ ràng quá đấy."

"Có á?" Cô theo bản năng sờ sờ mặt mình, không biết nên tiếp lời cô ấy thế nào.

Cô ấy đột nhiên đổi đề tài: "Cậu đi nộp bản kiểm điểm chưa?"

"Rồi."

"Đàn anh có nói gì không?"

Nói gì ư?

Cô nhớ tới thái độ của Hứa Hành Niên..... Ngoại trừ bắt nạt cô một tí, hình như cũng không nói thêm gì cả, hẳn là ổn thỏa cả rồi.

"Chắc là sẽ không trừ điểm nữa đâu," Ánh mắt Đường Ôn dừng lại nơi tay thầy huấn luyện, nhìn động tác thuần thục của thầy, có chút rối trí(*): "Đề tới tớ hỏi..."

*Tác giả dùng thành ngữ "tâm viên ý mã" (心猿意马) ý chỉ tâm trí rối loạn, như con ngựa mất kiểm soát. Những thành ngữ Hán Việt mình sẽ edit cho thuần Việt nhất có thể và giải nghĩa ở dưới nhé ạ.

"Tớ?"

Ý thức được mình lỡ miệng, cô lập tức lấy lại tinh thần, nghĩ lý do thanh minh: "Ban kiểm tra kỉ luật chắc sẽ đi kiểm tra cả tiết tự học buổi tối nhì?"

"Nhưng hẳn là Hứa Hành Niên sẽ không đi đâu..... Cơ mà sao hôm nay cậu lại chảy máu mũi vậy?"

"....."

"Tại thời tiết hanh khô quá." Mặt cô hơi đỏ, quần bách sở vành tai.

Mãi đến khi thầy huấn luyện tuyên bố các bạn chia tổ ra tự luyện tập, hai người mới ngừng trò chuyện, trở về chỗ để chia tổ. Sáu người một tổ, trừ hai cô ra, tổ này còn có Tô Úy Nhiên cùng ba bạn nữa.

"Bọn mình làm thử xem sao?" Tô Úy Nhiên xung phong nhận việc, đi trước một bước mở chân đã được gấp trên bàn học ra, học đáng vẽ vừa rồi của thầy gấp ba nếp hai nếp.

Cậu ta ở nhà cũng chưa gấp chân cho từ té lần nào, cho dù hồi nãy đã nghiêm túc xem thầy làm mẫu cũng không gấp cho hoàn chỉnh được, huống chi là yêu cầu phải gấp thành hình đậu phụ.

Vậy nên rất nhanh thôi, cậu ta liền bị bạn cùng bàn ghét bỏ: "Cậu gấp cái kiểu gì vậy, như cái bánh mì Pháp."

Cậu ta nhướn mày, khinh thường nói: "Nói thì hay lắm, cậu gấp thử đi."

Bạn ngồi cùng bàn kia nghe thế, lập tức xoa tay hăm hè, nghĩ như thế nào cũng muốn thể hiện trước mặt mấy nữ trong lớp một phen, nhưng ai biết cậu ta loay hoay một trận, các bước đều làm đúng rồi, nhưng cũng không thể ngay ngay ngắn ngắn như mong muốn.

Tô Úy Nhiên vui vẻ, không chút do dự đã kích cậu ta: "Hê hê..... vuông y như bánh cuộn tằm bột (*) luôn."

*Từ gốc là lư đá cốn (驴打滚), tớ không biết dịch là bánh cuộn tằm bột có đúng không nhưng chân dung chiếc bánh ấy đây:

Mọi người bị chọc cho cười rộ lên.

Đường Ôn chớp mắt, ngoan ngoãn nghiêng đầu hỏi ý kiến mọi người: "Cho tớ thử được không?"

Trước lúc tập quân sự, cô vì lo lắng gấp không tốt rồi bị phạt, với cả ở nhà Hứa Hành Niên cũng dạy cho cô rồi nên cũng có luyện qua, hẳn là không có vấn đề gì đâu.

Sau khi mọi người gật đầu đồng ý, cô đi lên, túm hai góc chân, muốn dùng sức rũ chân bầy lên mặt bàn.

Nhưng ai ngờ chân lại hơi nặng, cô dùng sức một lát, nhưng cũng không có hiệu quả.

Đường Ôn: "....."

Cô sờ sờ mũi, mặt không đổi sắc bỏ luôn bước này, đi quanh 4 góc chân vuốt cho phẳng phiu.

Cô nhớ Hứa Hành Niên có nói, nhất định phải dùng bàn tay và cánh tay ép chân xuống nhiều lần, đây là cơ sở để gấp được một chiếc chân vuông vức. Cô dốc hết sức lực, tí mi ấn chân xuống một lần.

Gấp chân, tạo nếp, sau khi làm xong ba bốn bước, cô mệt đến mức mồ hôi đầy đầu, nhưng cũng may chân "đậu phụ" đã thành hình, sau khi ấn giữ nếp chân, cũng chỉ còn bước sửa lại chút cho đẹp.

Tô Úy Nhiên có chút ngạc nhiên, không tiếc lời khen cô: "Oa, cậu giỏi thật đó Đường Ôn!"

Đường Ôn vừa túm góc chân, vừa ngượng ngùng lắc đầu: "Tại cùng ở nhà trộm tập một tí, sợ làm không được sẽ bị thầy phạt."

Hơn nữa, lúc cô thử gấp lần đầu tiên, còn không bằng cái bánh mì Pháp cơ, là Hứa Hành Niên làm mẫu cho cô rất nhiều lần, cô mới dần dần nắm được mấu chốt, sau đó quen tay hay việc.

"Thật là giỏi quá đi," Tống Tử San cười cười, nói xong liền vén tay áo, "Tớ cũng thử xem...Cậu xem cậu gấp đẹp như vậy tớ mà không làm được thì ngại chết."

Hai người nói chuyện bên này, Tô Úy Nhiên tay đút túi dựa vào cửa sổ, nhìn chăm chú vào Đường Ôn đang nghiêm túc nói chuyện.

Khỏe mới cô giương lên, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, ánh mắt xinh đẹp kia ẩn chứa vô vàn ánh sáng, tựa như những vụn sáng nhỏ, nhu hòa lại tươi đẹp.

Đáng yêu không chịu được.

Nhân lúc cô đang nhàn rỗi, cậu ta đột nhiên duỗi tay qua túm chặt lấy tay áo cô, sau khi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô, liền cười vô cùng sáng lạn——

"Không thì cậu dạy tớ đi, chờ lát nữa lúc nghỉ tớ mời cậu ăn kem ly."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Em đã từng nghĩ tới chưa, quan hệ hiện tại của chúng ta là thế nào?

Editor: envi

Mưa nhỏ vẫn rơi tí tách tí tách không ngừng.

Sao trời bị màn sương mù dày đặc che khuất, trên mặt kính còn tụ đầy bọt nước, chảy xuống cửa sổ rồi bắn lên những hạt nước li ti.

Đường Ôn đeo tạp dề, mở tủ lạnh, lấy miếng thịt đã được thái gọn dẻ trong đĩa ra, đặt lên thớt. Điều hòa hơi lạnh, cô lễ dếp lê vào phòng khách tìm điều khiển từ xa, tìm bốn phía khắp sofa nhưng không thấy đâu.

Cô hơi co cánh tay lại vì lạnh, bắt dắc dĩ lại quay vào phòng bếp.

Rửa gừng và hành rồi đặt lên thớt thái thật cẩn thận, kỹ năng của cô cũng không thành thạo cho lắm, động tác cầm chuỗi dao có chút vụng về, đồ thái ra cũng không thực sự đẹp mắt.

Sau khi thái xong, cô nhìn quanh quất khắp nơi, tìm mấy cái đĩa để đựng nguyên liệu nấu ăn.

Lúc này phía sau truyền đến một tiếng động nhẹ, cô quay đầu lại, Hứa Hành Niên duỗi tay lướt qua đỉnh đầu cô, kéo mặt trên ngăn tủ, lấy đĩa ăn sáng ra, đặt lên thớt.

Cô hơi liếc mắt một cái liền bị hút vào đôi đồng tử sâu thẳm của anh, có chút sững sờ.

"Lạnh không?" Anh thấy tay cô lạnh đến mức nổi da gà, cau mày lại.

Cô thật thà gật đầu: "Một chút ạ."

"Anh đi chỉnh điều hòa." Anh bước nhanh ra khỏi phòng.

Đường Ôn lấy gạo trong ngăn tủ dưới kệ bếp, đóng nước rồi vo gạo. Lúc đang vo lần thứ hai thì Hứa Hành Niên quay lại, trong tay còn bưng một ly nước ấm.

"Đề anh làm cho." Anh đưa ly nước đến trước mặt, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhận lấy.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cầm ly nước rồi nhích sang bên cạnh, mũi chân xếp ngay ngắn.

Tay anh rất đẹp, bàn tay khuấy loạn nồi com tựa như một chú cò xinh đẹp, ánh đèn huyền ảo dừng lại nơi sườn mặt anh, họa lên ngũ quan tinh xảo một tầng sáng, lại như rơi xuống căn cổ, mê hoặc lòng người.

Đường Ôn nhấp mấy ngụm nước, nhìn chăm chăm khớp xương tay của anh, lặng lẽ xuất thần——

Vo gạo xong, Đường Ôn buông ly nước xuống đi tìm trứng vịt Bắc Thảo trong tủ lạnh. Trứng vịt Bắc Thảo đã được hút chân không, nhưng vô ngoài lại không có lỗ thủng, cô xé nửa ngày cũng không xé được, dứt khoát dùng răng cắn cho xong.

Hứa Hành Niên nhìn cô nhe răng trợn mắt dùng sức cắn vỏ túi, buồn cười, vươn tay qua lấy túi trứng.

Ánh mắt Đường Ôn vẫn luôn đuổi theo anh, đầy trông mong nhìn anh cầm dao phay trên thớt lên.

"Anh định làm gì thế?" Con dao trom bóng dưới ánh đèn có vẻ đặc biệt sắc bén.

Anh cười khẽ giải thích: "Xé miệng túi."

Nói xong bẻ cắt một đường trên viền túi, sau đó theo chỗ thủng này xé rách ra, tay anh bóp nhẹ một cái, trứng vịt Bắc Thảo hình như rất vui vẻ rót ra, rơi xuống thớt như những viên ngọc xinh đẹp.

Đường Ôn: "....."

Cô bắt nắn vênh miệng, tiến lên túm lấy góc áo anh muốn đuổi người ra ngoài——

"Ai cần anh giúp em chứ." Trong giọng là ba phần oán trách.

Anh luôn chẳng cần làm gì cũng nghiêng nạt chỉ số thông minh của cô.

Cho dù sức túm của cô căn bản chẳng nhằm nhò gì, anh cũng hơi thỏa hiệp, giọng trầm thấp: "Anh không làm gì cả, ở bên cạnh nhìn thôi được không?" Nói xong anh liền thật sự khoanh tay dựa vào kệ bếp bằng đá, nhắc mắt ý bảo cô tiếp tục đi.

Đường Ôn háng giọng, loay hoay cắt xong trứng vịt Bắc Thảo, sơ chế rồi để ra đĩa.

Gạo phải ngâm nước tầm 20 phút, cô dùng khăn giấy lau tay, lấy một viên kẹo trong túi to trước tạp dề, lột vỏ rồi cho vào miệng.

"Anh ăn kẹo không?" Cô lúi rúi hỏi, thò tay vào lục túi của mình.

Từ góc độ của Hứa Hành Niên không thể thấy rõ đồ vật trong túi được, anh có chút tò mò, đi tới đó.

Cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh, Đường Ôn giả trò che túi lại, đôi mắt lúng liếng đảo quanh, nghịch ngợm nói: "Không cho anh xem."

"Đựng gì trong đó thế?"

"Cái gì cũng có, đây chính là túi thần kì của Doraemon đó." Cô nàng đắc ý cười rộ lên, ra vẻ thần bí lui về phía sau một bước, biểu cảm hết sức sinh động.

Hứa Hành Niên chơi bài đều không theo kịch bản, cố ý quay mặt sang chỗ khác, rủi mĩ: "Anh không thèm nhìn."

Đường Ôn xóc mí mắt, lại lấy một viên chocolate từ bên trong ra, ba phát lột vỏ ra, sau đó ném giấy thiếc vào thùng rác, cầm viên chocolate hình đầu thỏ kia đưa tới bên miệng Hứa Hành Niên——

"Anh ăn một viên đi."

Anh nhìn viên chocolate, hơi cúi đầu cắn rồi cho vào miệng.

Cô vừa lòng híp mắt cười, mở vòi nước ra rửa tay, dừng một chút, lại hơi tiếc nuối nói: "Chán thật, hộp bút anh mua cho em bị bẩn mất rồi."

Anh lười biếng xoa nắn huyết Thái Dương, hàm hồ nói: "Không sao, sau đưa em đi mua cái khác."

Đường Ôn lập tức đóng vòi nước lại, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng: "Oa, thế ngày mai nghỉ trưa hai mình đi cửa hàng văn phòng phẩm hả?"

"Ừ."

Anh gạt đầu, bụng ily nước cô đã dùng qua nhẹ nhấp mấy ngụm.

Gạo ngâm cũng hòm hòm rồi, cô lấy giá đựng nước đổ đi rồi thay nước mới, sau đó đổ hết vào nồi, bật lửa lớn để đun.

Nghe tiếng lửa lùng bùng trên bếp, cô nhàm chán chống tay, cúi đầu cọ cọ chà chà đôi dép dưới sàn nhà, được một lát lại đột nhiên ngẩng đầu lên: "Em muốn ăn kem."

Lúc chiều Tô Úy Nhiên nói muốn mời cô ăn kem, tuy cô thêm muốn chết, nhớ tới việc mấy hôm nay không ăn, nước miếng lại giàn ra, nhưng cũng ngại để cậu ta phải khai.

Ánh mắt Hứa Hành Niên từ ngọn lửa màu lam trên bếp chuyển sang mặt cô, nhấp môi, đi về phía tủ lạnh: "Anh nhớ hình như vẫn còn."

Anh mở ngăn đông lạnh, kéo ngăn kéo, lấy một cây kem ốc quế vị dâu tây từ trong đó ra.

"Ồi." Cô kinh ngạc mở to đôi mắt, ba bước liền chạy đến trước mặt anh, vừa định lấy đồ trong tay anh, anh lại cố tình giơ tay lên cao thật cao.

Do nguyên nhân chiều cao, dù cô nhón mũi chân đồng thời giơ cánh tay lên hết cỡ rồi cũng không với tới cây kem ốc quế kia được, cuối cùng dứt khoát từ bỏ.

"Anh chơi trò gì thế....." Đường Ôn nhìn mặt, hơi tủi thân nhìn anh.

Cô phát hiện ra anh khi nào cũng thích bắt nạt cô nhỏ.

"Nếu anh nói, anh có hơi giận thì sao?"

Cô nhất thời không phản ứng kịp, ngốc nghếch hỏi: "Dạ?"

Anh thờ dãi một hơi, làm như đoán được nhất định cô sẽ có phản ứng như này, bất đắc dĩ giải thích: "Em hỏi anh còn gì."

Lúc Hứa Hành Niên nói lời này, ánh mắt chuyển chủ lại dịu dàng, như đang nhìn báo bối mà mình nâng niu từ lâu.

Lòng Đường Ôn run lên, đầu óc nhanh chóng vận hành, tự nhiên nảy ra suy nghĩ —— anh đang nói chuyện Tần Phong sao?

Cô cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, cho dù có ánh đèn che giấu nên không nhìn ra được, nhưng cô nhóc vẫn rất thận thừng gục đầu xuống, luống cuống vuốt tóc gần bên tai mình, giọng mềm mềm, mơ hồ đáp: "Ờ."

Anh vẫn không buông tha: "Ồ thôi?"

Cô lại nhỏ giọng trả lời: "À..."

Anh hơi giương mắt, cúi đầu hỏi: "Đây cũng tính là trả lời hả?"

Thế này chẳng lẽ không tính là trả lời sao?

Không thì muốn cô nói gì nữa...???

Tiểu cô nương bị chọc đến mức mặt đỏ tím đập, dứt khoát xua tay, có chút buồn bực nói: "Em không ăn là được chứ gì!" Sau khi nói xong liền thật sự xoay người sang chỗ khác, bực bội bước nhanh về phía bếp, nhìn chằm chằm nồi đang sôi sùng sục đến phát ngốc.

Hứa Hành Niên cong cong khóe môi, đóng cửa tủ lạnh lại, từng chút từng chút một xé vỏ kem ốc quế.

Tiếng xé vỏ cứ quanh quẩn bên tai Đường Ôn, cô hơi nghiêng mắt nhìn, đúng lúc anh ngẩng đầu lại hoảng loạn rời tầm mắt đi.

Hứa Hành Niên trầm ngâm nhìn, lỗ tai cô hồng hồng mềm mại, có chút đáng yêu.

"Này." Anh đi lên trước đưa kem ốc quế cho cô.

Đường Ôn ngăn ra, sau 2 giây đầu tranh tư tưởng, rất không có cốt khí mà nhận lấy.

"Hy vọng ngày mai trời vẫn còn mưa." Cô cắn phần ốc quế, muốn lảng sang chuyện khác.

Hứa Hành Niên ngưng mắt nhìn một mảnh mưa bụi lất phất ngoài cửa sổ, sau khi ngậy người một lát, rũ mắt xuống, xoay người vứt mấy thứ linh tinh trên thớt đi, trên mặt lộ ra chút bất đắc dĩ.

Lúc này nắp nồi phát ra tiếng khò xì rất nhỏ —— cháo chín rồi.

Cô nhanh chóng nhét miếng kem ốc quế cuối cùng vào miệng, sau đó ném phần vỏ kem thừa đi, vội vàng nhắc nắp nồi ——

Hơi nóng trào ra bất chợt làm mí mắt cô nóng lên.

Hứa Hành Niên thấy thế, theo bản năng đuổi tay qua, dùng mu bàn tay giúp cô che bớt hơi nóng đang bốc lên loạn xạ ngẫu.

Chờ hơi nóng tàn đi một chút, cô đổ trứng vịt Bắc Thảo trong bát vào trong, dùng muôi khuấy đều, sau đó lại đẩy nắp nồi lại lần nữa.

Cô khề len len nghiêng mắt, trùng hợp bắt gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn qua, dừng một chút rồi mỉm cười: "Em cảm thấy bản thân hơi lạ."

Anh ngồi dựa lên kệ bếp bằng đá, kéo một bàn tay cô qua, nắm trong tay mình, ý bảo cô nói tiếp.

"Ừm... Chính là lúc người ta nói về anh và Lạc Nhan, em sẽ dễ ý, người ta nói thích anh, em cũng sẽ cảm thấy khó sợ, lúc anh nói không phải tức giận vì em, em lại cảm giác mất mát vô cùng... Có phải em xấu tính lắm không."

Cô nói mấy câu lại như là rụng rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, khiến đáy lòng Hứa Hành Niên nổi lên từng gợn sóng.

Anh mỉm môi, chậm rì rì viết một chữ "Tâm" xuống lòng bàn tay cô, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt vững vàng khóa cô lại ——

"Đường Ôn," giọng anh trầm thấp ôn hòa, ngón tay thon dài vuốt ve lòng bàn tay cô, nóng bỏng. "Em đã từng nghĩ tới chưa, quan hệ hiện tại của chúng ta là thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Suy nghĩ

Editor: envi

Sáng sớm hôm sau, vết mưa đọng lại trên sân thể dục đã khô bớt, các học sinh năm nhất lại tiếp tục dần thân vào con đường tập quân sự đầy khắc khổ.

Hôm nay Đường Ôn không tập trung lắm, lúc tập đội hình đội ngũ bởi vì xuất thần, không chỉ có tay chân quay lung tung, lúc hô "Nghiêm" còn bị lơ nhịp, kết quả là bị thầy huấn luyện nhắc nhở ra khỏi hàng luyện tập.

Cô nàng còn là người da mặt mỏng, trước con mắt bao người như thể cảm thấy đặc biệt ngượng ngùng, vụng về nửa ngày, còn bị mấy bạn học khe khẽ nói nhò cười nhạo một phen.

Lúc nghỉ ngơi, cô ôm đầu chậm chạp đi về phía giá bóng rổ, mặt đầy chán nản uống nước khoáng. Tô Ủy Nhiên cố ý thờ qua, rón rén đứng bên phải phía sau cô, chọc chọc bả vai trái của cô.

Đường Ôn phồng mắt quay đầu sang trái, không thấy ai, lại quay sang phải, vẫn không thấy ai, cuối cùng dứt khoát dịch chân xoay cả người qua, trùng hợp phát hiện Tô Ủy Nhiên đang giơ tay giữa không trung.

Đôi mắt to vô hại chớp chớp, hằm hồ hừ hừ: "Cậu làm gì thế hả?"

"À..." Cậu ta ngẩn người, gương cười giờ bàn tay đang để giữa không trung của mình lên gãi gãi đầu, "Đầu tóc ngứa."

Cô nhanh chóng nuốt ngụm nước đang ngậm trong miệng xuống, tin là thật bèn gật gật đầu: "Ừ."

Cậu ta khịt mũi, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt mệt mỏi của cô, thấy bông mắt cô hơi thâm, nghi hoặc hỏi: "Tối qua cậu ngủ không ngon sao?"

Cô ngoan ngoãn chậm rãi gật đầu, dừng một chút, lấy một túi khăn ướt nhỏ xinh từ trong túi ra, xé vỏ ngoài rồi rút một tờ, lại nghiêng đầu hỏi: "Cậu muốn dùng không?"

Ánh mặt trời có hơi chói mắt, cho dù Tô Ủy Nhiên cao ráo đã giúp cô che hơn nửa ánh nắng, nhưng cô vẫn thấy nóng đến nổi nheo cả mắt lại.

Mặt thịt cô nhóc mუმ mუმ, nhú mắt lại cực kỳ giống mèo cầu tài, làn da non mịn trắng nõn như có thể nhéo ra nước được, chọc cho lòng Tô Ủy Nhiên run lên, theo bản năng nuốt nước miếng.

Cô khựng lại, thấy mồ hôi trên thái dương cậu ta đã theo gương mặt cháy xuối xuống, vội vàng rút một tờ ra rồi đưa cho cậu: "Này."

"Ồ, cảm ơn." Cậu ta nhận đồ, học đáng vẽ của cô mở khăn giấy ra, đắp lên trán.

Hơi mát nhè nhẹ thấm vào đáy lòng, vô cùng thoải mái, tinh cả người.

Đường Ôn nghiêng người dựa vào giá bóng rổ, cau mày cúi đầu nhìn đôi giày có hơi lòn của mình, câu môi nhắc một chân lên.

Đế giày tạo thành một mảnh nóng rất đến phát đau, chi sợ là giày không vừa chân sẽ làm trầy da.

Tô Ủy Nhiên cũng không nhận ra sự khác thường của cô, cười nói: "Tớ không thể cứ nhận không đồ của cậu vậy được," móc một cây kẹo mút từ trong túi đưa cho cô, "Cái này cho cậu."

Đường Ôn ngẩng mặt, chớp mắt nhìn vỏ kẹo màu sắc sặc sỡ, ánh mắt trong trẻo: "Cậu cũng thích ăn kẹo mút hả!?"

"Hả?" Tô Ủy Nhiên ngẩn ra.

Cô lập tức làm ra vẻ nói có sách sách có chứng: "Nếu cậu không thích ăn thì sao lại có kẹo trong người?"

Tô Ủy Nhiên: "....."

Cậu nên thừa nhận hay phủ nhận đây???

"Đừng vậy, tớ cũng thích," cậu ta trịnh trọng gật gật đầu, nói xong còn xé vỏ kẹo ra, đưa tới trước mặt Đường Ôn, "Tớ mua nhiều quá ăn không hết, không thì cậu ăn giúp tớ một cái?"

"Hả?" Đường Ôn nhìn chằm chằm kẹo mút rồi âm thầm nghĩ, đây là lấy việc giúp người làm niềm vui(*) ư?

*Trợ nhân vi nhạc (助人为乐): thành ngữ chỉ sự vui vẻ khi được giúp đỡ mọi người.

Lúc cô đang do dự suy trước tính sau, lớp trưởng trên sân thể dục đột nhiên hô to tên Tô Ủy Nhiên, cậu ta lập tức quay đầu nhìn, thì ra là muốn cậu ta hỗ trợ dọn một ít dụng cụ tập thể dục, gấp lảm

Đưa kẹo mút trong tay cho Đường Ôn, cậu ta vội vàng nói: "Lớp trưởng kêu tớ rồi, cái này cho cậu, nhất định phải ăn giúp tớ đấy nhé."

Không chờ cô đáp ứng, cậu ta lập tức y như tên siêu trộm xoay người nhanh như tia chớp nhỏ chạy mất.

Đường Ôn đứng tại chỗ hoảng hốt một lát, nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn nhét kẹo mút vào miệng, khối kẹo khiến một bên mặt cô phình lên, có chút buồn cười.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm bàn chân suy nghĩ phút chốc, đương lúc đang phân vân không biết có nên vào toilet kiểm tra một chút không, phía sau bỗng truyền đến tiếng ho khan nặng nề, âm thanh rất nhẹ, lại tựa như một cây búa nhỏ đập vào lòng cô ——

Đường Ôn giật mình, chợt có linh cảm mà nghiêng đầu qua.

Hứa Hành Niên đang lười nhác đứng ngoài lan can, ánh mắt chuẩn xác nhìn cô, sắc mặt thâm thối.

Trái tim nhỏ như nõ đoàng một cái, cô theo bản năng nhéo lòng bàn tay, một cảm giác khẩn trương không tên nhanh chóng lan khắp toàn thân ——

Lại bị anh bắt được???

Cô nuốt nước miếng, do dự nhìn quanh tứ phía, cuối cùng vẫn rón rén đi qua.

"Anh tan học rồi hả." Đường Ôn gương cười, đôi tay không biết đặt nơi nào đành nghịch nghịch nút thắt quần phục.

"Ừ." Hứa Hành Niên cúi đầu đối diện với cô, ánh mắt bình tĩnh.

"Sao lại rảnh rồi tới đây vậy?"

"Đến thăm em," anh thẳng thắn trả lời, "Biết tối qua em ngủ không ngon."

Đường Ôn vừa nghe thế, gục đầu xuống túm góc áo, rất không tự tin nhỏ giọng lầm bầm: "Còn không phải vì anh sao."

Cho dù cô nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, vẫn bị Hứa Hành Niên nghe được, anh cong nửa lưng, đôi mắt đen nhánh cách lưới sắt trời chặt cô lại, cười như không cười: "Anh làm sao?"

"Anh..."

Cô đột nhiên ngừng đầu lên, muốn nói lại thôi, nhìn chăm chăm anh một lúc, không bao lâu mặt lại bắt đầu hơi nóng lên, miệng xịu xuống.

Tại vấn đề nan giải hôm qua anh đề cập đến...

Cô nhàm chán chà xát mũi chân trên mặt đất, nhét tay trong túi, như hôn như giận mà không để ý đến anh.

Tối qua, lúc anh vừa hỏi xong câu đó, cả người Đường Ôn đều ngốc rồi...

*Từ đoạn này ngữ cảnh quay ngược về cuộc trò chuyện trong phòng bếp của hai đứa hồi tối nhé.

Quan hệ gì?

Ở chung nhiều năm như vậy, ngoại trừ việc biết rằng hai người "tương lai" sẽ kết hôn, trước nay cô chưa từng nghĩ tới vấn đề ở "hiện tại".

Cô và Hứa Hành Niên đều chấp nhận đính ước của người lớn hai nhà, giống như bước đi một cách bị động trên lộ trình người nhà đã sắp xếp sẵn, cô chỉ biết rằng mình thật sự rất thích ở bên Hứa Hành Niên, nhưng anh thì sao? Kiểu chung sống như vậy có phải thứ anh muốn hay không.

Đường Ôn nghiêm túc suy nghĩ, mãi đến khi nồi đun phát ra tiếng kêu nhỏ cô mới hồi phục tinh thần lại.

Rút bàn tay bị anh nắm chặt ra, cô cầm cái muôi đặt trên thớt lên, lại khuấy đều cháo trong nồi thêm mấy giây.

Hứa Hành Niên yên lặng nhìn động tác của cô, trầm mặc không nói.

Mãi đến khi đồ cháo ra, tiểu cô nương mới mang về mặt khó xử nói: "Anh để em nghĩ lại đã..."

Nghĩ lại?

Lần này đến lượt đầu óc anh không đủ dùng... Vấn đề đơn giản như vậy còn phải nghĩ lâu thế sao?

Anh cũng không biết, vấn đề này đối với Đường Ôn quá phức tạp.

Quay lại thực tại, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Hứa Hành Niên híp nửa con mắt, vô số ánh mặt trời dừng lại trên mí mắt chàng thiếu niên, hơi chói. Thấy cảm xúc của cô không tốt, đáy lòng anh sinh ra một cổ áy náy, càng nhiều hơn là đau lòng ——

"Dừng nghĩ nữa." Anh đứng thẳng.

Tiểu cô nương nghe anh nói vậy, tiến lên một bước giữ lấy lưới sắt, lẳng lặng ngửa đầu nhìn anh: "Tối em nói cho anh được không?"

Mí mắt anh giật giật, lông mày cứng lại.

Đường Ôn vươn ngón út qua lưới sắt, ánh mắt trong trẻo: "Thật đấy, ngoéo tay."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cho nên Niên Niên à,...

Editor: envi

Bởi vì lúc trưa quá mệt, Đường Ôn bị Tổng Từ San lôi đến ký túc xá ngủ một giấc, không thể đi mua hộp bút với Hứa Hành Niên, cho nên lời hứa này đành đẩy sang buổi tối.

Lúc tan học, Hứa Hành Niên nhấn tin tới báo chắc cô phải đợi anh một lát, cô ngoan ngoãn rep "OK", sau đó đứng dưới cây ngô đồng ngoài cổng trường đợi anh.

Hoàng hôn tùy ý trải khắp chân trời, màn trời như ánh lửa cháy bùng, như thực như ảo.

Cô nhàm chán vung vẩy tay áo quần phục, nhìn học sinh ồn ào ầm ĩ đi về phía cổng trường, xô qua đây lại, lại như bầy ong ủa vào một quán trà sữa, chen lấn trong không gian chật như nêm cối.

Có một đôi tình nhân nhỏ mặc đồng phục vô cùng vất vả mới thoát được khỏi đám đông, hít sâu một hơi, bạn nam nắm thật chặt tay bạn nữ, không biết bạn nam cười nói gì đó, chọc cho bạn gái mình hờn dỗi đánh cậu ta mấy cái.

Thật tốt...

Đường Ôn nhìn quá mức chú tâm, lúc Hứa Hành Niên tới gần cũng không biết, mãi đến khi thân hình cao lớn của anh chắn ánh hoàng hôn lại, cô mới hồi hồn——

"Đang nhìn gì thế?" Âm thanh lưới biếng nơi anh như con suối trong chảy róc rách, cực kì êm tai.

Cô nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng nói: "Không có gì."

Hứa Hành Niên nhìn ra được cô đang che giấu cảm xúc, quay đầu nhìn về phía bên kia, cặp đôi kia đã đi rồi, chỉ còn lại quán trà sữa đang tấp nập kẻ mua người bán, hương sữa trong quán bay đi khắp nơi.

"Muốn uống à?"

"À... Cũng không phải," cô vén mái tóc rối loạn ra sau tai, liếm môi nói, "Đồng quá, để lần sau đi anh."

Nghĩ đến việc giờ nghỉ giải lao của tiết tự học buổi tối khá ngắn, anh cũng không lần lữa nữa: "Đi thôi, đến hiệu sách."

Hiệu sách nằm bên phía đối diện trường, hai người đi một tí là tới rồi, đáng vẽ của chủ tiệm hòa ái dễ gần, sau khi thấy Hứa Hành Niên thì rất vui, hiền lành chào hỏi.

"Chú tìm được cuốn phụ đạo khoa học tự nhiên cháu muốn lần trước rồi." Chú ấy nói xong liền lấy hai quyển sách từ quầy hàng đưa cho anh.

Đường Ôn ghé mắt nhìn qua, tầm mắt dừng lại trên độ dày của quyển sách, còn chưa kịp cảm thán, Hứa Hành Niên liền đem sách đẩy đến trước mặt cô.

???

Cô trừng lớn mắt nhìn anh, không hiểu dụng ý của anh lắm.

"Nhà xuất bản sách phụ đạo này khá thích hợp với em, toán lý hóa không phải là điểm yếu của em sao?"

Cô ngẩng đầu lên, muốn nói lại thôi: "Chỉ là..."

Anh trầm ngâm một lát, rũ mắt: "Anh cũng sẽ giảng đề cho em nữa, không phải lo."

Đường Ôn nghe thế, cuối cùng cũng vừa lòng, cười hi hi nhận lấy.

Hai người đi đến kệ sách bên trong, trong tiệm hiển nhiên có mấy em gái biết Hứa Hành Niên, sau khi nhìn anh một lúc bèn vội vàng cùng người bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện, một em gái khác cũng nhìn về phía anh.

Quả nhiên, Hứa Hành Niên thực sự quá mức thu hút sự chú ý.

Đường Ôn chán nản rũ đầu, thất thần lê tay qua những hàng sách được sắp trên kệ, ai ngờ phần cuối giá sách lại có một khoảng trống rất lớn, cô vừa chạm vào, sách vở bắt đầu như bài domino, ào ào đổ xuống tựa sông cuộn biển gầm, từng quyển từng quyển rơi trên mặt đất.

Đường Ôn: "....."

Tiếng vang quá lớn đã thu hút ánh mắt của mọi người trong hiệu sách.

Xoạt một cái mắt cô đã dó bùng, vội vàng đi ra phía trước nhặt sách lên, thấy ông chủ vội vã chạy tới, lập tức xin lỗi: "Cháu... cháu xin lỗi!"

Hoàng hốt đến mức loạn hết cả lên, ngón tay liền bị một trang sách cửa qua, cô kêu đau một tiếng, tay bỗng rứt lại như bị điện giật, tập trung nhìn kĩ, phát hiện máu đang chảy ra từ vết cửa.

Hứa Hành Niên nghiêng đầu qua xem thì thấy một màn này, mày nhu chặt, đi đến nhẹ nhàng kéo cô từ dưới đất đứng dậy, còn mình thì ngồi xồm xuống nhặt sách rơi dưới đất.

Cũng may ông chủ là người rất tốt, hào sảng xua xua tay: "Không sao đâu, vốn dĩ cái kệ sách này cũng không tốt lắm, không bị thương là được." Nói xong còn kêu nhân viên đem băng cá nhân tới, đưa cho Đường Ôn.

Cô cảm kích nhận lấy, lại không vội dán vào mà nhìn chăm chú những quyển sách trên sàn nhà, nhìn một lúc mới yên lòng.

Hứa Hành Niên đang xếp lại sách dùng dư quang thấy cô đứng đực ra đó, đem sách trong ngực chống lên giá, xoay người sát lại gần cô, lấy băng cá nhân trong tay cô đi.

Đường Ôn hơi sững sốt, ngưng mắt nâng mặt nhìn anh.

Con người anh sạch sẽ, không quá nhiều cảm xúc. Ngón tay thon dài nhanh chóng xé vỏ băng cá nhân, ánh mắt buông xuống nhìn ngón tay đang chảy máu.

"Đau không?" Anh nhìn vào mắt cô, trầm thấp hỏi.

Đường Ôn lắc đầu, mềm mại trả lời: "Không đau."

Anh dùng khăn giấy lau sạch chút máu, lại cẩn thận từng tí dán băng cá nhân lên ngón tay cô, kín mít. Đường Ôn cảm giác mặt mình như bị bóng vậy, vội vàng rút tay ra, ngồi xồm xuống nhặt sách vở trên mặt đất.

Ngực trái cứ đập bùm bùm không ngừng.

Ông chủ vui hơn hờ nói: "Không phiền mấy đứa, vội gì thì mau đi đi."

Cô đầu thế không biết xấu hổ như vậy, nhất quyết phải bỏ sách ngay ngắn lên trên giá mới an tâm.

Chọn một chiếc hộp bút in hoa màu hồng nhạt, còn mua thêm mấy cây bút mực, mãi đến khi hoàng hôn bị màn đêm màu xanh biển nuốt chửng, hai người mới loay hoay ra khỏi hiệu sách.

Trước khi ra cửa, Hứa Hành Niên lại xin ông chủ thêm hai miếng băng cá nhân.

Đường Ôn khó hiểu nhìn anh, anh trầm mặc kéo cô ra cửa, hai ba bước đi vào vườn hoa vô cùng yên tĩnh sau trường học, đứng dưới một cây hộc lớn.

Nơi này tiếp giáp với khu dạy học, ngoại trừ giờ cao điểm ra thì rất ít người qua lại, Đường Ôn còn chưa kịp hỏi ý anh là sao, anh liền dùng ánh mắt ý bảo cô ngồi lên thềm đá bên cây hộc đi.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, chớp chớp mắt: "Sao vậy anh?"

Hứa Hành Niên nửa ngồi xồm trước mặt cô, nhẹ nắm lấy cẳng chân cô, dễ như trở bàn tay cời đôi giày hơi quá khổ ra.

Cởi tất ra mới phát hiện bàn chân đã bị trầy da cả mảng rồi.

Đường Ôn cả kinh, cô vốn dĩ quen chịu đau rồi, không nghĩ rằng Hứa Hành Niên vẫn nhìn ra được.

Cô cắn môi, trức trặc giải thích: "Lúc đi đội hình đội ngũ... bị trầy da..."

"Sao không nói?"

Nếu không phải vừa nãy lúc cô ngồi xuống nhặt sách hơi lao đảo thì anh cũng không phát hiện ra.

Cô thấp giọng lầm bầm: "Đầu có yếu ớt như vậy đâu....."

Anh không nói, xé băng cá nhân nắm chặt trong lòng bàn tay, cảm hai góc nhẹ nhàng dán lên bàn chân cô. Ngón tay anh hơi lạnh, trong lúc vô tình nhẹ cọ qua bàn chân cô, vừa mềm vừa ngứa.

Đường Ôn không chớp mắt nhìn chăm chăm Hứa Hành Niên, ánh đèn đường mờ mờ, thần sắc nghiêm túc nơi anh càng thêm phần dịu dàng ——

Trong nháy mắt, hình như tim lỡ mất một nhịp.

Bóng đêm u mê, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Đường Ôn đi giày vào, đứng thẳng trên bậc thang, sửa lại mái tóc bị gió đêm thổi loạn, híp mắt nhìn về phía người đứng dưới bậc thang, đột nhiên vươn một bàn tay bắt lấy tay áo somi của anh.

Anh ngưng mắt nhìn cô, đối diện với con người trong trẻo của người kia.

Đèn đường bên cạnh cây hộc đột nhiên sáng lên, anh đứng ngược sáng, ngũ quan hơi mơ hồ.

Sau một lúc lâu suy tư, mũi chân cô hơi động, như đã hạ một quyết tâm rất lớn, cong khóe môi, dùng giọng điệu ủy khuất nhẹ nhàng nói: "Em đói."

Rốt cuộc thì.....

Nghe thấy ngữ khí quen thuộc ấy, trong lòng Hứa Hành Niên cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bả vai căng chặt hơi thả lỏng một ít.

"Muốn ăn gì?" Anh thuận thế cầm cổ tay cô, đầu ngón tay hơi dùng sức.

"Không biết....." Cô lăm ba lăm bắm, đột nhiên ánh mắt sáng lên, hất tay anh ra, đuối cả hai tay ra, dẫu môi dưới, "Anh công em đi."

Giọng nói như tiếng chuông bạc ngọt ngào tựa mặt lấm vào lòng, cực kỳ dễ nghe.

Anh nhẹ nhấp môi, cật lực che dấu khóe môi muốn cười, quay người lại, nửa ngồi xổm xuống: "Lên đi."

Đường Ôn nghiêng người về phía trước, vòng tay qua cổ anh, chân cong lên kẹp vào eo Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên giữ chân cô, ra khỏi vườn hoa. Vóc dáng cô rất nhỏ, cân nặng cũng nhẹ, nhẹ nhàng như công một chiếc bao tải bé xíu. Cô gác đầu nhỏ trên đầu vai anh, ngửi được mùi bột giặt nơi cổ áo, vui vẻ thoải mái ——

"Chuyện hôm qua anh hỏi em, em nghĩ kỹ rồi." Cô ngoan ngoãn nghiêng đầu qua, giọng nói nhu hòa.

Hứa Hành Niên ngăn ra một chút, hơi nghiêng đầu.

Tiếng chuông xe đạp nơi ven đường vang lên làm phiền một vị hoàng thượng vô gia cư phía góc đường, hoàng thượng khẽ kêu "meo" một tiếng, cong người bay qua chân Hứa Hành Niên lúi mắt.

"Em thực sự nghĩ rằng đối với anh, chắc chắn là từ nhỏ em đã thích rồi."

"Nhưng hiện tại bất luận chúng ta là quan hệ gì, đều bị ảnh hưởng bởi hôn ước bố mẹ định trước, em không muốn để người khác cảm thấy, anh là vì thuận theo người lớn mới ở bên em....."

"Mọi người đều ở bên nhau trên cơ sở là tình yêu, còn chúng ta, hình như thiếu mất vài giai đoạn....."

Âm thanh tinh tế dịu dàng như con gió mát vẩn vít bên tai, từng tiếng từng tiếng kích thích tiếng lòng Hứa Hành Niên, giây tiếp theo, anh nghe thấy thiếu nữ sau lưng rõ ràng nói ——

"Cho nên Niên Niên à, để em theo đuổi anh nhé."

Bạn đang đọc truyện *Đuối Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Em ấy đang theo đuổi tớ

Editor: envi

Học sinh mới cuối cùng cũng nghênh đón buổi diễn tập quân sự ngày ấy.

Sáng sớm, trước khi xuống tầng, Đường Ôn ở trong phòng lục tung nhưng không tài nào tìm thấy cái huy hiệu gắn trên mũ huấn luyện đâu, cô gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

Khi Hứa Hành Niên qua gỗ cửa, cô đang cong eo ngó vào khe hở giữa gầm giường và sàn nhà, nghe được tiếng anh lập tức chống đầu dậy, phúi phúi khuôn mặt lem luốc xong vội vàng chạy ra mở cửa.

Tóc cô lộn xộn y như tên ngốc nhỏ, trên sợi tóc còn dính vài mảnh lông trên sàn, thờ đốc nắm chốt cửa mở ra.

Hứa Hành Niên trầm mặc một giây...

Thấy ánh mắt kinh ngạc của anh, cô lập tức ngoái đầu lại, sau khi thấy rõ bộ dáng mình từ tấm gương to, cô quần bách không thôi, nhanh chóng đóng cửa lại, rút khăn giấy ra lau mặt, lại vội vã sửa gòn tóc một chút mới mở cửa ra lần nữa ——

Một loạt động tác đúng 5 giây không hơn không kém

Hứa Hành Niên: "....."

Anh tò mò lướt qua đỉnh đầu cô, nhìn vào trong phòng: "Em đang làm gì thế?"

"Em..... em tìm đồ." Cô vất vẩy lăm mớ hồ hấp bình thường được.

Anh tò mò ngắm nghía cô, dưới ánh mắt khó hiểu của Đường Ôn, Hứa Hành Niên chậm rãi cong lưng, kéo gần khoảng cách giữa hai người lại.

Hơi thở ấm áp phun lên mặt cô, Đường Ôn cảm nhận được một trận khô nóng, sợ mặt mình còn bẩn, vô cùng hoảng loạn sờ sờ: "Sao thế anh?"

Hứa Hành Niên đuối tay qua, dưới sự e lệ trốn tránh của cô, anh nhẹ nhàng khảy rơi mảnh lông trên đầu cô ——

"Em tìm gì?"

Anh đứng thẳng, ngữ khí hững hờ.

"Quần hiệu..." Cô rũ người, "Cái mà gắn trên mũ ý, em tìm một lượt rồi, chắc là rơi xuống gầm giường."

Cô nói xong bèn buông chốt cửa ra đi đến trước bàn học, đóng cửa suy tư trong chốc lát, đang định chui vào cái nơi mình vừa chui ra, ai ngờ đột nhiên bị Hứa Hành Niên túm chặt góc áo từ phía sau.

Tay nhỏ đập đập hai cái, không giãy giụa ra được, nghi hoặc xoay người sang.

Anh ôn hòa nói: "Anh có."

*

Lúc Đường Ôn mặc quân phục đi xuống tầng, gấp đầu xuống, bước một bước lại thở dài một cái.

Tối hôm qua Hứa Hành Niên hỏi cô định theo đuổi anh thế nào, cô chém đinh chặt sắt nói muốn chăm sóc anh, kết quả hôm sau đã lập tức tự và mặt.

Tối gần bàn ăn, di Cẩm thấy đáng về này của cô, quan tâm hỏi: "Ôn Ôn, cháu sao vậy?"

Cô không chút suy nghĩ đã lăm bắm nói: "Mặt cháu đau."

"Hà?"

"À không phải ạ....." Cô lập tức ngừng đầu lên xua tay, đôi mắt trong trẻo, "Cháu không sao đâu dì."

Ánh mắt đi Cầm trừng hợp dừng trên chiếc mũi của cô, ôn hòa cười cười, nói: "Quân hiệu này đẹp thật, dì nhớ rõ Hành Niên năm trước cũng được phát một cái."

Đường Ôn đỏ mặt một trận, yên lặng nghĩ thầm, đây là Hứa Hành Niên tự tay đính cho cô 1 phút trước đây..... Cô cong khóe môi, móng vuốt nhỏ không an phận gãi gãi đầu, cuối cùng vẫn trung bộ mặt buồn rười rượi vào phòng bếp giúp Hứa Hành Niên đồ sửa bò.

Tối trường, lúc xuống xe, Đường Ôn trước một bước nhanh nhau ngăn Hứa Hành Niên đang muốn mở cửa xuống xe lại, sau đó vội vàng từ cửa xe bên kia chui ra, vòng một vòng, mở cửa xe cho anh.

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn cong mắt cười, đáng vẻ kiêu đương nhiên: "Nói đúng ra là em phải chủ động một chút."

Đôi mắt anh sáng lên, khóe miệng cong lên ý cười: "Vậy có phải là em nên hộ tống anh vào lớp luôn không?"

"Dạ?" Cô sùng sốt một lát, mở to hai mắt trông rất gì là ngây thơ vô số tội, "Anh muốn em đưa anh đi hả?"

Không cần nghĩ ngợi liền đáp: "Ừ, muốn."

Nếu bị người khác thấy được thì phải giải thích thế nào đây...

"Hừm..... Vậy đi thôi anh."

Hai người chậm rãi đi vào cổng trường, trước kia Hứa Hành Niên đều đi ở khu hiệu bộ, lần này lại thẳng tiến về phía khu dạy học, Đường Ôn như cây cái thả tung ta tung tã theo sau, đầu ngón tay khăn trương vuốt ve chiếc cốc trong tay.

Học sinh ngoại trú thường đến trường muộn hơn so với học sinh nội trú, cho nên dọc theo đường đi cũng không quá nhiều ánh mắt dò xét.

Lúc đi lên tầng ba, cô theo bản năng mà dừng chân một chút, ngừng đầu nhìn Hứa Hành Niên, người kia cũng nghi chân, vân đạm phong kinh hất hất cằm nhìn cô, ánh mắt như muốn nói "tiếp tục" đi.

Tiếp thì tiếp...

Đã nói là sẽ đưa anh tới cửa rồi, không thể nuốt lời được.

Đường Ôn ưỡn ngực, dốc hết sức đi theo anh lên tầng 4, kết quả là khi đi đến chỗ quẹo trên cầu thang, lại hơi sợ mà kéo thấp vành mũ.

Cũng may là sáng sớm trên hành lang cũng không có người đi qua, cô ngại ngừng theo sau anh, một lát sau đã tới cửa lớp 11A1 rồi.

"Tới rồi." Anh dừng chân, xoay người lại.

Đường Ôn néo vành mũ lên kút nhìn thoáng vào lớp, phát hiện có vài học sinh đang tò mò ngó qua đây liền vội vàng chôn đầu xuống.

"Vậy em..... em xuống nhé." Cô chớp chớp đôi mắt ngập nước, giọng mềm mềm nói.

"Ừ." Anh gật đầu.

Đến khi thấy bóng dáng Đường Ôn biến mất ở chỗ rẽ, Hứa Hành Niên mới chịu chạy vào lớp, Lục Hoài Sâm làm đủ trò nhảm chán, chống cằm đọc sách, thấy anh ngồi xuống, không có ý tốt cười rộ lên: "Ồi vừa rồi có phải ấy ấy nhà cậu... Uì! Đừng không nhớ."

"Ừ." Anh lấy sách giáo khoa ra rồi nhàn nhạt trả lời.

"Cậu làm trò gì vậy hả," cậu ta vụn phản khinh thường rồi oán giận, "Sao lại để con gái người ta đưa mình lên lớp."

Hứa Hành Niên dừng động tác trên tay lại, nghiêng đầu qua, hắng giọng nói: "Cậu không nhìn ra được sao?"

"Gì?"

Anh trịnh trọng tuyên bố chuyện lạ: "Em ấy đang theo đuổi tớ."

Nắng gắt như lửa, đứng trên sân thể dục nghe ban giám hiệu nhà trường thị phạm, Đường Ôn cảm thấy mình sắp bị nướng chín rồi, khát nước không chịu được. Ban dịch vụ phát cho mỗi lớp hai loại nước khoáng, cán bộ lớp sẽ chia cho các bạn, cô hí hóp mắt nhìn khắp nơi, phát hiện thùng nước cách cô không xa, dưới chân một bạn nam.

Cô không nhớ tên bạn nam kia lắm nên có hơi ngượng.

"Bạn học, bạn học....." Sợ bị chủ nhiệm lớp nghe được, cô ép giọng xuống rất thấp, hơn nữa chất giọng cô vốn đã nhu hòa, mềm như bông lại tựa như con gió thoảng, gọi mấy tiếng liên tiếp cũng không ai quay đầu lại.

Ngược lại, người đứng chếch bên trái phía trước cô là Tần Phong lại ngoái đầu nhìn cô một cái.

Đường Ôn: "....."

Từ cái lần gây ra một màn hài kịch náo loạn với cô trong tiết đọc sách buổi sáng, cậu ta hình như không còn hứng thú với Đường Ôn nữa, không đến trêu chọc cô nữa, điều này khiến Đường Ôn thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Vốn dĩ cậu ta cũng chỉ muốn chọc cô chơi thôi..

Gần đây Tần Phong cũng phải phơi nắng rất nhiều, đầu chòm bị mũ che mát, nhăn trán nhìn cô, nhắc nhắc mí mắt, ý dò hỏi rõ ràng.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn ăn ngay nói thật: "Cậu có thể giúp tớ lấy chai nước khoáng không?"

Cậu ta nghe xong, lập tức cong eo từ thùng giấy lấy ra một chai nước, đưa cho cô.

Đường Ôn vui mừng ra mặt, duỗi tay định lấy, nhưng ai biết hai chữ "Cảm ơn" còn chưa có cơ hội nói, Tần Phong đột nhiên rút tay về.

Ngẩng đầu lên, đón nhận cô chính là nụ cười chế nhạo của thằng nhóc đấy.

Đường Ôn sừng sốt một chút, biết ngay cậu ta lại lấy cô ra làm trò cười, có chút chán nản thả tay về.

Kiên trì một tí nữa là được rồi——

Thấy cô không có phản ứng gì khác, Tần Phong tự thấy mất mặt, nhún vai rồi lại đưa nước cho cô.

"..... Cảm ơn." Cô thấp giọng nói.

Sau khi nghỉ thức khai mạc hội diễn cử hành xong, các đội hình đội ngũ tạm thời đến khu vực đợi để nghỉ ngơi, chờ hội diễn lát nữa sẽ diễn ra. Đường Ôn nắm chặt chai nước khoáng đến dưới tàng cây, vừa định ngồi xõm xuống nghỉ một lát, Tần Phong liền mom men lại gần cô.

"Uống ngon không?" Thăng nhóc dùng ánh mắt chỉ chai nước trong tay cô.

Uống ngon..... không?

Chẳng lẽ nước khoáng còn có vị gì khác nữa à?

Tuy rằng có nghĩ vậy, nhưng xuất phát từ sự lễ phép nên cũng không thể trả lời như thế, chỉ có thể khách khí gật gật đầu, cười nói: "Ừ, ngọt lắm."

Ái ngờ Tần Phong bỗng cười tà mị, đột nhiên bước lên trước 2 bước, cách cô gần hơn một ít.

Đường Ôn theo bản năng lui về phía sau, khó hiểu đầy mặt.

Não cậu ta vận hành luôn luôn theo một cách hết sức động kinh, cũng không biết nghĩ thế nào, nhét tay trong túi quần đột nhiên nói một câu——

"Cậu có muốn làm bạn gái tôi không?"

*Tác giả dùng thành ngữ "kinh vi thiên nhân"(惊为天入) chỉ sự ngạc nhiên trước sự xuất hiện của ai đó (mang tính chất của thần tiên) hoặc ca ngợi kĩ năng của ai đó. Ở đây chỉ tư duy nhảy cóc đáng kinh ngạc người thường không theo kịp của Tần Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Bạn cùng lớp em đều đưa nước cho người mình thích mà

Editor: envi

Đây là lần đầu tiên cô nghe một lời thổ lộ liều như thế đấy!?

Cô có chút kinh ngạc, lòng bàn tay cầm chai nước khoáng ướt mồ hôi, nhìn ánh mắt nghiêng ngả của cậu ta, không biết nên nói gì.

Trên mặt Tần Phong không có tí nghiêm túc nào cả, dưới cái nhìn của cô, cậu ta vẫn lấy việc cợt nhả với cô ra làm niềm vui.

"Thế nào?" Cậu ta lại đến gần thêm một bước.

Đường Ôn hơi nhấp môi, khó xử nhìn cậu ta, nắm chặt chai nước khoáng trong tay, siết chặt rồi buông ra và ngược lại, cuối cùng vẫn nghiêm túc nói: "Ngại quá. Tôi đã có người mình thích rồi."

Giờ đến lượt Tần Phong kinh ngạc, cậu ta cho rằng Đường Ôn cũng chỉ là một cô gái thành thật ngoan ngoan dễ bắt nạt, căn bản không hiểu "thích" là gì. Dừng một chút, cậu ta lại hỏi: "Ài?"

Cô trầm mặc, không biết có nên mở miệng hay không. Rõ ràng đến Tổng Từ San cô còn chưa nói.

Lúc cô còn đang do dự, thầy tổng phụ trách hấp tấp đi tới từ phía sau, vừa đi vừa hô: "Nói chuyện phiếm cái gì thế, nhanh vào xếp hàng đi."

Các bạn học nghe thấy thế, lập tức khẩn trương như chuột thấy mèo vậy, Đường Ôn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, né nhanh qua tầm mắt của Tần Phong, đứng vào đội ngũ.

Hội diễn tiến hành rất thuận lợi, lớp 10A1 không phụ sự mong đợi của mọi người xếp thứ nhất, lúc lớp trưởng đi lên nhận thưởng, các bạn học phía dưới như được tiêm máu gà vậy, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chẳng qua là sau khi hội diễn kết thúc chính là thời khắc chia ly.

Một vài nữ sinh vây quanh huấn luyện viên chào tạm biệt, tất cả mọi người đều mỉm cười chào thầy huấn luyện, trong lúc nhất thời, không khí có chút nặng nề. Tôn Phi Phi cũng rất luyến tiếc, rõ ràng mấy hôm trước mới bị phạt xong, hiện tại lại chỉ muốn rút nước mắt.

Hát xong bài quân ca cuối cùng, chụp ảnh lưu niệm, mọi người cùng nhau tạm biệt huấn luyện viên đã gắn bó trong nhiều ngày, sau đó giải tán.

Buổi chiều không có tiết, học sinh ngoại trú có thể về nhà, nhưng Đường Ôn lại không nói trước với chú Lý, giờ chỉ có thể lấy điện thoại gọi chú tới đón.

Cô không mang đi động, lại vừa vận muốn đi tìm Hứa Hành Niên báo chuyện cô về trước nên bèn tạm biệt Tổng Từ San, một mình chạy chậm đến khu dạy học.

Lúc này đúng giờ ra chơi, trên hành lang có vài nhóm học sinh đang nói chuyện trên trời dưới đất, tuy rằng không phải lần đầu tiên tới, nhưng cô vẫn khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Từ cửa sau nhìn qua, cô phát hiện Hứa Hành Niên đang ngồi tại chỗ đọc sách, cô liếm liếm cánh môi khô khốc, do dự không biết nên gọi anh như nào.

Lúc này đột nhiên một bóng dáng cao lớn lực lưỡng đứng phía sau, thấy cô, giọng oang oang cười hỏi: "Em gái nhỏ tìm ai vậy."

Đường Ôn ngẩng mặt nhìn về phía anh ta. Hai người một người thi cao to, một người lại nhỏ gầy, đứng chung một chỗ trông rất khôi hài.

Cô nhìn kĩ, nhận ra người này, chính là người cùng Hứa Hành Niên đi kiểm tra tiết đọc sách buổi sáng hôm trước, lúc ấy về mặt của anh ta rất hung dữ, để lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Khấu Nhạc cũng đứng bên cạnh người vạm vỡ ấy, nhìn thấy Đường Ôn thì rất kinh ngạc ——

"Ôi em có phải là ——"

Đường Ôn cũng có một tia ấn tượng với người này, chính là người đã từng bắt gặp cô Hứa Hành Niên đi với nhau ngoài cổng trường, sau đó..... Cười xe điện phóng nhanh như gió chạy mất.

"Cái kia..." Cô vén tóc ra sau tai, có chút khẩn trương giữ lấy khung cửa, "Các anh giúp em gọi Hứa Hành Niên ra được không?"

"Ồiii," Khấu Nhạc luôn luôn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, vừa nghe được mùi bất quá là cả người đều ngo ngoe rục rịch hết cả lên, cao giọng từ cửa gọi với vào, "Hành ca, có mỹ nữ tìm này!"

".....!"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người trong lớp đều nhìn về phía cửa, từng đợt ánh mắt dò xét dừng trên người Đường Ôn, mặt cô đỏ bừng, lập tức kéo vành mũ xuống.

Hứa Hành Niên vừa thấy là cô, nhanh chóng bước ra cửa, đi trước ra cửa sổ hành lang, còn cô chậm rì rì theo sau, nắm đầu ngón tay.

Mọi người đứng ngoài hành lang có vẻ không còn kinh ngạc đối với loại hiện tượng này nữa, chỉ đơn giản liếc nhìn mặt nữ sinh kia một cái rồi dời tầm mắt.

Tạm thời không nói đến việc đầu tóc lộn xộn đè dưới mũ, trên người cô còn có mùi mồ hôi do vừa tập quân sự, vành nón ép xuống rất thấp, diện mạo còn không tự tin để lộ ra, nhất định không phải người xinh đẹp gì.

Hứa Hành Niên hỏi cúi đầu, ánh mắt đối diện với cô, nhũn nhũn nói: "Sao vành mắt em lại hồng thế?"

Cô sờ sờ gương mặt bị nóng đến mức tê liệt của mình, khàn giọng nói: "Vừa rồi mới tạm biệt thầy huấn luyện, cảm thấy rất luyến tiếc."

Nói xong cô lại rũ đầu thờ dài một hơi.

Lúc tốt nghiệp cấp hai cô cũng có cảm giác thương tâm như vậy, nhìn những bạn học trong lớp đã cùng nhau phần đầu giờ đường ai nấy đi, trong lòng chua xót như ngâm chanh vậy, về đến nhà liền buồn bã nằm trong phòng rơi nước mắt.

Hứa Hành Niên biết cô vẫn luôn là người rất trọng tình cảm, mím chặt môi, nhẹ giọng an ủi: "Sẽ còn gặp lại mà."

Đường Ôn ngẩng mặt: "Thật à?"

"Ừ, sang năm chắc sẽ về trường."

Nghe anh nói như vậy, Đường Ôn cảm thấy tâm tình của mình cũng dịu xuống không ít, dịu dàng cười, đưa đồ uống có ga trong tay cho Hứa Hành Niên: "Cho anh này."

"Sao thế?"

Cô chớp chớp đôi mắt linh động: "Bạn cùng lớp em đều đưa nước cho người mình thích mà."

"Thế thôi à?" Khóe môi anh nhúc nhích, cười khê.

"À..... Còn có một chuyện nhỏ nữa." Đường Ôn cười gượng một ngón tay lên. Ngịch ngợm thè lưỡi.

"Chuyện gì?"

Anh mặt bên hỏi, một bên vuốt tay muốn mở chai nước ra, lúc này Đường Ôn đột nhiên vươn bàn tay nhỏ ra làm động tác "dừng lại"——

"Chờ một chút!"

Không chờ anh nghĩ hoặc, cô liền lấy đi cái chai từ trong tay anh, vội vàng cúi cúi móng vuốt nhỏ ướt mồ hôi của mình lên áo, sau đó nắm chặt thân chai, dùng sức mở nắp ra——

Không mở được.

"Hửm?" Cô nghi hoặc nheo mắt lại, theo bản năng tăng thêm lực.

Vẫn không mở.

Hứa Hành Niên nghiêng người tựa bên cửa sổ, một tay chống cửa sổ, rũ mắt hờ hững nhìn cô.

Tiểu cô nương sau mấy lần thất bại, biểu cảm bắt đầu trở nên nhăn nhó, cắn chặt răng, làm ra vẻ dốc hết sức muốn liều mạng với cái nắp chai cứng đầu này——

Nhưng nắp bình vẫn như cũ "tôi không mở là không mở, cho cô tức chết cho cô tức chết".

Nhìn lòng bàn tay Đường Ôn đều bị nắp chai chà xát đến mức hồng lên, Hứa Hành Niên nhủ ẩn đường lại, vươn tay lấy cái chai đi, đầu ngón tay lười nhác cầm nắp bình, nhẹ nhàng vặn một cái.

Mở rồi.

Tiểu cô nương nhăn mặt, mắt hững nói: "Sao em mở không ra chứ, có phải sức em yếu quá không?"

Anh nhẹ giọng giải thích: "Không phải, bởi vì tay em dính mồ hôi."

Cô mở to hai mắt nhìn anh: "Phải không à?"

"Ừ."

Anh vừa nói, vừa theo thói quen đưa nước cho Đường Ôn, cô cũng thuận theo mà nhận lấy, ngoài miệng thì lải nhải: "Hôm nay nóng thật đấy, em còn muốn mở nắp chai cho anh, em thấy chỗ quầy ăn vặt nhiều cảnh đó lắm."

Nói xong liền cầm chai nước giữa đầu ừng ực uống mấy ngụm.

Uống được một nửa, cô rớt cuộc cũng nhận ra có gì đó không đúng lắm——

Không phải là cô mua nước cho Hứa Hành Niên sao.....

Tại sao anh mở nắp xong lại thành cô uống rồi!?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Không được xem album ảnh

Editor: envi

Hứa Hành Niên chân trước vừa đi, mấy nhân sĩ bát quái trong lớp liền bu lại bàn tán kịch liệt.

Khâu Nhạc nằm ườn ra góc bàn của Lục Hoài Sâm, thần bí hạ giọng nói "Nữ sinh đứng ở cửa kia kia, Đường cái gì ấy... Lần trước tớ thấy Hứa Hành Niên một mình đứng với em ấy ở cổng trường."

Tráng Hán cũng nhin không được đi tới góp lời: "Tớ cũng gặp qua rồi, chính là em học sinh mới mà nhìn Hứa Hành Niên xong chảy máu mũi lần trước đấy."

"Ủầy ——" Lục Hoài Sâm mở to hai mắt.

Lại nói, cậu ta sao có thể để em gái nhỏ túm áo túm quần làm nũng vậy chứ.

Lục Hoài Sâm ra vẻ thần bí ngoắc ngoắc tay với bọn họ, chờ đến khi hai người kia thò đầu qua mới không nhanh không chậm thổi khí nói: "Bí mật quốc gia, không thể tiết lộ."

"Xời ạ ——" hai người khinh thường xua tay.

Tráng Hán giả vờ tò vờ đau thương, dùng nắm đấm uy mệnh của mình đấm đấm ngực: "Nhìn người ta xem, hôm qua thì thu hút ngự ti hôm nay lại chòng ghẹo em gái mềm mại, tớ đẩy đến miếng xương cũng không có."

Khâu Nhạc thuận thế cho sườn ngực cậu ta một quyền: "Chỉ cần cậu đổi tên, tớ bảo đảm lập tức sẽ có tiểu cô nương tìm tới cửa."

Tráng Hán: "....."

*

Tiểu cô nương rũ mi nhìn cái chai trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Hứa Hành Niên, tiếp đó lại cúi đầu nhìn cái chai trong tay, tức giận đến mức muốn vỗ đùi đánh đét, ừy khuất ——

"Em quên mất là mua cho anh..... Chờ em tí, em đi mua cho anh chai khác nhé."

Cô nói xong liền đóng nắp chai lại, không ngờ Hứa Hành Niên đột nhiên duỗi tay ra ngăn cô lại, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô, anh mềm giọng nói: "Không sao, cho anh chai này cũng được."

Anh mở tay ra, ngón tay thon dài tạo thành một độ cong đẹp đẽ, lòng bàn tay bị ánh nắng tô lên một màu trắng sáng.

Khớp xương rõ ràng khiến người ta không rời mắt được.

Đường Ôn cong cong khoe miệng, ngoan ngoãn đặt chai nước vào lòng bàn tay anh, sau khi rút tay về, cô vui vẻ mà nắm chặt cổ tay áo quần phục cộ qua cọ lại, nghiêm túc nhìn anh uống nước.

Người cô thích, uống ngụm nước cũng chọc vào lòng cô được.

Đóng nắp chai lại, Hứa Hành Niên liếm giọt nước dính nơi khoe miệng, hơi rũ mắt, hỏi: "Này em nói còn việc nhỏ gì nữa?"

Động tác của cô đột nhiên dừng lại, Đường Ôn ngăn ra, một lúc sau mới bình tĩnh: "À đúng rồi! Buổi chiều không có tiết, em muốn mượn điện thoại anh gọi cho chú Lý, bảo chú ấy đến đón em về."

Dứt lời, Hứa Hành Niên liền móc điện thoại di động từ trong túi ra trực tiếp đưa cho cô: "Em cầm đi này, đi đâu tránh khu dạy học mà dùng, bên này có cameras." Anh chỉ vào một nơi nào đó trên hành lang rồi nói.

Trường học quy định không cho mang điện thoại.

"Ồ?" Cô khó hiểu dò hỏi ý kiến của anh, "Không sao đúng không anh?"

"Ừ." Anh gật đầu.

"Vâng ạ."

Đường Ôn trước nay chưa từng đụng vào di động của anh, vì mỗi người đều có những thứ riêng tư của mình, nhưng ai biết Hứa Hành Niên cứ như vậy yên tâm đưa điện thoại cho cô.

Tiểu cô nương ôm điện thoại màn hình tối thui rồi bắt đầu suy nghĩ bậy bạ: Có lịch sử trò chuyện với nữ sinh không nhì, có phải có rất nhiều người thêm Wechat với anh không nhì, có phải anh có rất nhiều bí mật mà cô không biết không nhì.....

Suy nghĩ của cô lập tức bay đến mấy bộ phim cầu huyết lúc 8 giờ.

Nhìn biểu cảm biến hóa của cô, Hứa Hành Niên xốc mí mắt, nhấc tay gõ lên vành nón cô: "Em lại suy nghĩ cái gì thế hả?"

"Á....." Bị bắt gian tại trận, mặt cô hơi hồng, ngượng ngừng vuốt chóp mũi, "Có nghĩ cái gì đâu....."

Hứa Hành Niên trầm ngâm một lát, đột nhiên nổi tâm tư muốn trêu cô, cố nén cười rồi ra vẻ cường điệu: "Không được xem album ảnh."

"?"

Đường Ôn ngốc một lát, đôi mắt tròn xoe chớp chớp.

Tại sao phải nhấn mạnh là không cho cô xem album ảnh? Chẳng lẽ có bí mật không thể cho ai biết.....

Hay là.....

Hứa Hành Niên thích tự sướng?

Chuông vào học chói tai cắt ngang suy nghĩ của cô ngang, Đường Ôn mạnh mẽ kiểm chế nghi hoặc trong lòng, mũi chân cọ sần nhà, hơi không cam lòng mà thấp giọng nói: "Em biết rồi..... Vậy em đi trước nhé?"

Hứa Hành Niên nâng tay lên, túm lấy vành nón của cô nhấc lên, ánh mắt mềm mại: "Đi đi."

"Dạ!"

Khi Hứa Hành Niên theo tiếng chuông đi vào lớp mới phát hiện mấy nhân sĩ bát quái vây quanh chỗ anh ngồi còn chưa tan hội, anh nhẹ nhàng đi qua kéo ghế ra, nhấc mắt lười biếng hỏi: "Lại đang nói gì thế?"

Khâu Nhạc cùng Tráng Hán đều mím môi sợ hãi lắc đầu.

Ánh mắt anh lại rơi lên người cái tên đang ngồi một bên chống cằm xem kịch vui kia.

Chỉ thấy Lục Hoài Sâm trầm ngâm một lát, lắc đầu thờ dãi: "Chúng tớ đang nói, hai ngày nữa là Hội Học Sinh tuyển chọn thành viên mới rồi, nhân số báo danh vào ban kiểm tra kỷ luật nhiều muốn chết."

*

Để không bị cameras hành lang của trường bắt được, Đường Ôn cầm điện thoại của Hứa Hành Niên rón rén trốn vào toilet.

Điện thoại anh không để mặt khải, hình nền cũng là hình được cài sẵn, các ứng dụng chỉ có vài công cụ xã hội đơn giản cùng một số phần mềm cần thiết, thêm mấy trò chơi.

Đường Ôn mở danh bạ ra, phát hiện đây số đầu tiên ghi chú là "l", cô tò mò mở ra, vậy mà ngoài ý muốn lại chính là số của mình.

Cô cắn chặt môi dưới để nén khúc miệng muốn cười, dùng ngón tay trượt trượt mấy cái, chỉ có mấy số ít ỏi, đều đặt họ tên hết sức quy củ, cô rất nhanh tìm được số chú Lý, nhấn vào, sau khi trình bày tình huống rõ ràng, chú báo hai mươi phút nữa sẽ đến.

Cô thở phào một hơi, lúc khóa màn hình chuẩn bị nhét vào túi thì một ý nghĩ lóe lên, đột nhiên nhớ tới câu thị uy "Không được xem album ảnh" của anh ——

Cho nên trong album đến cùng là giấu bí mật gì?

Anh càng không cho cô xem, cô lại càng tò mò.

Tay Đường Ôn dừng lại ở túi quần vài giây, sau một lúc đấu tranh, vẫn cầm điện thoại lên trước mặt lần nữa.

Nhìn màn hình sáng lên, cô không nhìn được lại phản văn:

Xem không? Không tốt lắm nhì.....

Không xem..... Nhưng mà tò mò lắm.

Tiểu cô nương nghịch nghịch đầu ngón tay rồi rắm nửa ngày, mãi đến khi bác gái lao công xách thùng nước tiến vào và dùng ánh mắt kỳ quái quét qua cô, Đường Ôn mới hậu tri hậu giác nhận ra rằng, thời gian mình ngốc ở chỗ này thật sự quá lâu rồi.

Đầu nhỏ cuối cùng vẫn ù rừ thờ dài, ôi, vẫn là bỏ đi, nhìn lên chuyện riêng tư cá nhân không tốt chút nào, huống chi Hứa Hành Niên đã nhấn mạnh rồi, cô lại càng không thể nhìn.

Đường Ôn liếc mắt nhìn thuốc khử trùng trong tay bác lao công, trong đầu tự động hiện ra hương vị khó ngửi ấy, không nhìn được giặt này mình, lắc đầu bước nhanh ra khỏi toilet trước khi bác đổ thuốc ra.

*

Trung tuần tháng chín, thời tiết ban đêm dần trở lạnh, Hứa Hành Niên vừa tắm xong đi ra thì thấy Đường Ôn đang đứng trên hành lang chơi với mèo, ánh đèn trần hơi tối, bóng dáng mảnh khảnh của cô được kéo dài ra, trùng hợp dừng lại bên chân anh.

Anh cầm khăn lông vắt trên vai lên, vừa lau tóc vừa đi về phía cô.

Đường Ôn đang xoa xoa bộ lông của mèo quýt béo, nghe thấy tiếng bước chân của anh, vội vàng ôm Nguyệt Nguyệt đến đầu cầu thang, nhường đường cho anh.

Mà anh lại cố tình cười đi qua đó, nghiêng người xoa thật nhẹ để không làm ướt tóc cô.

"Này anh đứng xa ra một chút, em còn đang ôm mèo đây." Tiểu cô nương phồng má, lăm lăm trách.

"Không sao mà." Nhìn lướt qua đỉnh đầu cô, Hứa Hành Niên phát hiện cô đứng gần bậc cầu thang quá, vội kéo cô vào trong, còn mình thì hơi lui về sau một tí, đỡ phải chọc cho cô bất mãn.

Nguyệt Nguyệt đang làm nũng nằm trong khuỷu tay Đường Ôn cọ loạn, bỗng nhiên cảm giác được một đợt ánh mắt ngấp trăn căm ghét bắn về phía mình, nó híp con ngươi ngẩng đầu lên, trùng hợp bắt gặp tầm mắt Hứa Hành Niên dừng lại trên người mình ——

Ánh mắt kia, như kiểu nó đoạt đi thứ gì quý giá của anh vậy.....

Nguyệt Nguyệt đẩy một mặt miệt thị nhìn anh, yên lặng chuẩn bị khiến giáp dưới đáy lòng.....

Một người một mèo cứ như vậy giằng co trừng mắt nhìn đối phương một lát, mãi đến khi Đường Ôn thần kinh thô cũng phải chú ý tới bầu không khí không ổn áp cho lắm này, ngu ngơ nhìn Hứa Hành Niên, lại nhìn chú mèo trong ngực, nghi hoặc hỏi: "Hai người sao thế?"

Lúc cô nói lời này còn xoa xoa đầu Nguyệt Nguyệt, tiểu khả ái nháy mắt như được tiêm máu gà, nghe rằng kêu meo một tiếng, cực kì khiêu khích ngẩng mặt béo lên nhìn Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên: "....."

Anh quyết định lát nữa sẽ vứt hết thức ăn cho mèo trong nhà luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24: Bắt nạt

Editor: envi

Hứa Hành Niên nắm tay thành quyền, đặt bên môi ho nhẹ một tiếng, tầm mắt dừng lại trên người Đường Ôn: "Anh có chuyện muốn nói với em."

Tiểu cô nương vẫn chơi với mèo như cũ, đầu cũng không thèm nâng, mềm giọng đáp lại: "Anh nói đi."

"....."

Thấy cô hoàn toàn không đặt sự chú ý lên người mình, Hứa Hành Niên chỉ đơn giản tiến lên một bước, dùng lòng bàn tay uớt át nhẹ che mắt cô lại, trước khi Đường Ôn phản kháng bèn ghé sát vào tai cô: "Vào phòng rồi nói."

Giọt nước trên tóc anh không sai không lệch rơi lên cổ cô, nhẹ nhẹ, lạnh lạnh như mèo cào mê hoặc lòng người, hương thơm do vừa tắm xong nơi anh tràn đầy quanh hơi thở.

Vành tai Đường Ôn nháy mắt trở nên nóng đỏ, bất chợt như bị điện giật, lắp bắp nói: "Được... được ạ."

Hứa Hành Niên thu tay lại, lại nắm tay thành quyền đặt lên môi ho nhẹ, thấy Đường Ôn ngược mắt nhìn, anh ý tứ hất cằm về phía cửa phòng.

Chỉ thấy cô nàng gật đầu thật nhanh, lập tức ngồi xổm xuống đặt Nguyệt Nguyệt xuống sàn: "Nguyệt Nguyệt ngoan nha, về ô của em ngủ đi."

Nguyệt Nguyệt như nghe hiểu lời cô nói, ừ ừ kêu meo một tiếng, lưu luyến không rời tùm tùm ống quần Đường Ôn.

Cô rù rì dỗ nó: "Ngày mai lại chơi với em"

Giờ lại đổi thành Hứa Hành Niên đắc ý, ôm ngực lười nhác chống tay lên thanh chắn cầu thang, từ trên cao liếc xuống nhìn nó.

(Lời editor: xin lỗi mọi người vì chen ngang nhưng bạn học Hứa này bạn tốt nghiệp mầm non chưa?)

Nguyệt Nguyệt cau mày hung tợn trừng mắt liếc anh, nghiêng răng làm ra vẻ "Bỏ cung đang rất tức giận".

Nếu không phải nể Đường Ôn, nó đã sớm nhào lên cắn cho anh một trận rồi, hừ!

Đỗ mèo béo xong, Đường Ôn đi theo sau Hứa Hành Niên vào phòng anh.

Cách bài trí phòng của Hứa Hành Niên rất đơn giản, khi còn nhỏ anh rất thích thiên văn học, Đường Ôn liền mua rất nhiều sách về lĩnh vực thiên văn ở cửa hàng sách, một mình nửa kéo mang về nhà tặng cho anh làm quà sinh nhật.

Tuy rằng hầu hết số sách đó anh đều đã xem qua, nhưng vẫn cực kỳ quý trọng mà bày chúng lên kệ sách, tính ra thì, sách vở các loại trên giá sách này đều là Đường Ôn mua cho anh.

Cô bỏ ra không ít tâm tư đâu.

Tiểu cô nương đóng cửa phòng lại, dẫm lên dép lê theo sát phía sau anh, ngón tay quấn từng vòng quanh lọn tóc dài xoa trên vai, trong lòng nhịn không được lại bồn chồn, miên man nghĩ không biết Hứa Hành Niên muốn nói gì.

Người đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, cô đang xuất thần nên không phát hiện, cứ đi tiếp đi tiếp rồi đụng phải lưng anh ——

"Ồi." Cô theo bản năng kêu một tiếng, nheo mắt lại, xoa trán rồi ngẩng đầu nhìn Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên xoay người lại, biểu cảm cười như không cười, duỗi tay qua giúp cô xoa xoa cái trán bị đụng.

"Chuyện gì thế anh?" Cô ngẩng cao đầu, đôi mắt hạnh trong trẻo phát ra ánh sáng.

Hứa Hành Niên đột nhiên rút tay lại, hơi nghiêng người ngồi lên mép giường, dưới ánh mắt nghi hoặc của Đường Ôn, anh bèn đưa khăn lông cho cô, giọng trầm thấp ——

"Muốn để em lau tóc cho anh."

Đường Ôn ngốc rồi.

Có ý gọi cô vào phòng chỉ để lau tóc? Trên hành lang không thể lau sao?

Lông mày và lông mi cô khẽ run, nhìn anh nghiêng ngẫm, đột nhiên phát hiện vì giờ Hứa Hành Niên đang ngồi nên cô cao hơn anh hẳn một cái đầu, nhưng lúc đứng thì cả vai anh cô cũng không đứng đến.....

Căn bản là do ý thức cô cao nha.

Tiểu cô nương nghĩ như vậy, mỉm cười gật đầu, cong môi nhận khăn lông từ tay anh: "Được ạ."

Cô căn bản không nghĩ tới Nguyệt Nguyệt, nếu để cô biết Hứa Hành Niên ăn dấm với một con mèo, chỉ sợ là sẽ vui quên lối về luôn(*).

*Bên Trung có câu: khi bạn vui, bạn sẽ không tìm được phương Bắc. Vì Trung Quốc nằm ở phía bán cầu Bắc nên có thể ý câu này là vui đến mức quên mất mình đang ở đâu luôn.

Đường Ôn đem khăn lông trùm lên mái tóc ướt rượt của anh, nghiêm túc xoa xoa lau lau. Bốn phía một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng chồng lên nhau của hai người, cô phát hiện ra mùi dầu gội đầu của anh cứ quanh quẩn từ phía, hóa thành một cổ ẩm áp tràn ngập khắp phòng, từ tay đến tim đều ần ần nóng lên.

Lau phần đỉnh đầu một lát, cô mới ý thức được nếu như vậy sẽ không lau được phần ót của anh, nếu muốn lau thì phải vươn tay qua sau tai anh mới được.....

Tư thế đó khác gì đang ôm nhau đâu.

Nghĩ vậy, cô nhịn không được mà lấy tinh thần, hít sâu một hơi, bình ổn trái tim đang đập bùm bùm.

Rõ ràng là cô nói muốn theo đuổi anh mà! Tại sao ngoại trừ việc đưa nước ra thì một tí chủ động cũng không có chứ.

Rốt cuộc là có làm được hay không đây?

Đường Ôn, làm phiền mày tinh táo lại chút đi!

Hứa Hành Niên từ ánh mắt thay đổi thất thường của cô nhìn ra được điều gì đó, nghi hoặc nổi lên, nhún mày dò xét, liếc mắt nhìn thẳng vào đáy mắt cô.

Đường Ôn bị nhìn chăm chăm đến nỗi thấp thỏm không thôi, cổ họng tự nhiên phát ngứa, thế là cô dứt khoát nhắm hai mắt lại, nhanh nhẩu chỉ chỉ giường đệm phía sau anh, chột dạ nói: "Em ngồi sau lau nhé."

Anh khựng lại, chần chừ thu mắt rồi ừ một tiếng.

Cô chậm chạp cúi dép ra rồi trèo lên giường anh, nửa ngồi lên lòng bàn chân. Không có ánh nhìn chăm chú của người kia, cô nháy mắt cảm giác nhẹ nhàng hơn không ít, chuyên tâm lau tóc cho anh.

Lúc này điện thoại nằm ở góc bàn rung lên, anh lấy qua rồi mở WeChat, phát hiện trong nhóm lớp có thông báo.

Đường Ôn trộm liếc qua nhìn một cái, phát hiện trong giao diện ghi chép cuộc trò chuyện có rất nhiều lời nhắc, cô thả chậm động tác, nhìn Hứa Hành Niên mở đoạn hội thoại trong nhóm lớp ra, nhịn không được từ đầu vai anh thò lại gần, tò mò hỏi: "Anh để tên em trong Wechat là gì vậy?"

Anh cố ý thừa nước đục thả câu: "Em đoán xem?"

Đường Ôn nhăn mặt, duỗi tay qua giả vờ muốn cướp điện thoại của anh, ai ngờ anh lại cố tình giơ cánh tay ra phía trước, hại cô chả cướp được gì.

Tiểu cô nương lại vỗ một cái lên vai anh, bắt màn chu miệng lên, hờn dỗi: "Bắt nạt em."

Hứa Hành Niên bật cười, giọng tay nhẹ nhéo mặt cô như dỗ dành, một tay khác nhanh như gió trả lời tin nhắn trong nhóm.

Đường Ôn nắm chặt ngón cái đang để không của anh, đột nhiên nhớ tới vụ album ảnh.

Hứa Hành Niên bình thường không nói chuyện phiếm bao giờ, cơ bản là chỉ trả lời tin nhắn của Hội Học Sinh và nhóm lớp, anh vội vàng đánh xong mấy chữ rồi nâng mắt lên, còn chưa kịp ném đi động qua một bên đã thấy Đường Ôn xoa tay áo, mặt đầy chờ mong nhìn mình ——

Trong đôi mắt sạch sẽ ướt át như có ánh sáng nhỏ.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Em có thể xem..... cái kia... album ảnh không?"

Cô thực sự rất tò mò! Lúc ăn cơm vẫn luôn nhìn Hứa Hành Niên đầy ám chỉ, suy nghĩ rốt cuộc anh có tự sướng hay không!

Hứa Hành Niên khựng lại, bỗng nhiên liếm môi rồi thấp giọng cười rộ lên.

Lòng hiếu kỳ của cô mãnh liệt như vậy, vậy mà vẫn chịu đựng được.

Nghĩ đến cảnh cô nằng ôm điện thoại không ngừng xoắn xýt, lòng anh lập tức nhin không được mà hóa thành một vũng nước ảm, cười duỗi tay qua xoa xoa đầu cô.

"Có cho xem không đây!?"

Anh bất đắc dĩ thỏa hiệp, thuận tay đưa điện thoại cho cô.

Được cho phép rồi, Đường Ôn hưng phấn không thôi, y như đứa trẻ con ôm món đồ chơi yêu quý của mình vậy, cô liếm khòe miệng, nhanh chóng ấn mở màn hình rồi chọn ngay mục album ảnh.

Nhìn một lát, nụ cười trên mặt cô không giữ được nữa ——

Đây đều là.....!

Tại sao đều là hình của một cô gái!!

Cô chớp chớp mắt.

Khoan.....

Đầu ngón tay trượt nhanh xuống, cô nghiêm túc nhìn một lần lại một lần, khó có thể tin mà trừng lớn mắt ——

Ai có thể nói cho cô biết, vì sao trong máy Hứa Hành Niên đều là ảnh chụp lên cô không!!

"Anh anh anh....." Cô kích động đến nỗi đầu lưỡi cũng run rẩy, hai má phồng hồng, đôi con ngươi trong suốt như phủ một tầng sương.

Đã sớm dự trước được phản ứng của cô rồi, Hứa Hành Niên khẽ nhướng mày, cong ngón tay quệt nhẹ lên chóp mũi cô, ánh mắt nhu hòa: "Có vừa lòng với kết quả kiểm tra này không?"

Suy nghĩ của cô đã loạn thành một chùm rối, như bị thôi miên mà gật đầu: "Vừa... lòng lắm..."

Cô lại nghĩ nghĩ —— không đúng!? Cô vừa lòng cái gì chứ!?

Sao cô lại bị anh bắt nạt rồi?

Sau khi định thần, Đường Ôn lập tức mặt đỏ tai hồng, đến cả cổ cũng nóng ran, ánh mắt bối rối không biết nhìn đi đâu.....

Hứa Hành Niên vẫn chưa ngưng cười, ánh sáng trong mắt như những vì sao rực rỡ choán đầy trên bầu trời đêm.

Cô nuốt nước miếng, len lén nhìn mặt anh, trong lòng lộp bộp một tiếng ——

Không được, cô phải bắt nạt lại!

Cô khăn trương nắm chặt nắm tay nhỏ, liếm liếm khòe môi, cảm giác ngực trái có một con thỏ sắp nhảy ra đến nơi rồi.

"Em..."

Cô yên lặng tự cô vũ bản thân, nhắm chặt hai mắt, nhân lúc Hứa Hành Niên đang rũ mắt xuống, rất nhanh vươn mặt ra, thom lên sùnn mặt anh một nụ hôn mềm như bông ——

Không khí phảng phất như đình trệ trong khoảnh khắc ấy.

Sau khi "bắt nạt" xong, Đường Ôn chôn đầu xuống không dám nhìn phản ứng của anh, trong đầu chỉ còn tiếng ong ong loạn hết cả lên, cô chỉ biết là mình muốn chạy thật nhanh trốn khỏi nơi này.

Ai ngờ vào giây phút cô ngồi thẳng eo dậy, hai chân duỗi ra, toàn thân như bị điện giật mà cứng đơ đơ, cả người thẳng tắp ngã oạch xuống giường ——

Cô cô cô... Vậy mà còn bị tê chân nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 25: Em thích ai cơ?

Editor: envi

Hứa Hành Niên vốn dĩ chỉ muốn trêu cô tí thôi, muốn nhìn dáng vẻ mặt đỏ tai hồng nắm chặt tay áo thẹn thùng của cô, ai biết con thỏ con luôn dịu dàng ngoan ngoãn này bị chọc nóng này liền nhào lên "cắn người".

Xúc cảm mềm mại kia, y như chọc vào khối thạch trái cây núng nính, mang theo hương thơm ngọt thanh của cô, hơi thở ấm áp như đem chiếc bàn chải nhỏ phẩy nhẹ qua mặt anh, mềm mềm ngưa ngứa, lập tức đánh trúng vào lòng.

Hầu kết anh hơi lẩn, đáy mắt bình tĩnh như hồ nước nổi lên ngàn gợn sóng, trái tim lỡ nhịp hồi lâu cũng không bằng phẳng lại được.

Có chút muốn mạng.

Nhưng mà, lúc anh còn đang xuất thần, con thỏ to gan kia trườn mắt định co cẳng đào tẩu, ai ngờ không đợi anh kéo cô về, cô liền tự tức mềm nhũn ngã về giường, mái tóc dài như thác nước che cả khuôn mặt lại.

Hứa Hành Niên: "....."

Nên tính sổ luôn, hay tạm thời ghi nợ nhỉ?

Anh hơi nhấp môi, dịu dàng vươn tay vén mái tóc dài đang dính trên mặt cô ra, hai má Đường Ôn ửng đỏ, đáy mắt trong suốt ánh nước dập dềnh, vành tai nóng như muốn cháy đến nơi, liếc mắt không dám nhìn anh.

Hứa Hành Niên thờ dài —— quên đi, anh ghi nợ vụ này.

Tầm mắt anh chuyển đến chân cô: "Chân tê rồi?"

Đường Ôn chần chờ một lát, gật gật đầu.

Hứa Hành Niên kéo thẳng hai chân đang co lại của cô, hơi dùng sức xoa nắn bắp chân, lại từ đầu gối đi xuống mát xa đến mắt cá chân, nhẹ nhàng nắn bóp khớp xương chỗ mắt cá.

Động tác của anh rất dịu dàng, ánh đèn chiếu vào càng tôn lên khuôn mặt góc cạnh, quanh người như được nạm lên một tầng ánh bạc.

Đường Ôn bị thần sắc nghiêm túc kiên nhẫn của anh hấp dẫn, ánh mắt nhìn anh không rời, vốn tưởng rằng anh sẽ không cảm nhận được, nhưng ai ngờ giây tiếp theo liền nghe được tiếng nói khàn khàn ấy chậm rãi vang lên ——

"Đừng nhìn anh chăm chăm thế, anh sẽ khản trương."

Đường Ôn vừa nghe xong, từng quần rồi tằm mắt, cọ cọ chớp mũi ý muốn che giấu.

Một lát sau, anh nâng cô từ trên giường dậy, ôn hòa nói: "Em đi vài bước xem sao."

Cảm giác tê mỏi thật sự đã giảm đi không ít, cô dần dần lép lè, nắm chặt thật chặt tay Hứa Hành Niên, đứng trên sàn nhà nhảy nhảy một lát.

"Không... Không sao rồi." Cô nhẹ giọng lẩm bẩm, rút tay ra từ lòng bàn tay Hứa Hành Niên, nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc đã rối bù.

Sau khi xong xuôi, cô lại bắt đầu lấp ba lấp báp: "Nếu... Nếu không không không có việc gì khá...c thì em đi trước nhé."

Không đề cập chút nào đến chuyện vừa rồi.

"Ừm" anh trầm giọng nói, nghĩ sao lại bồi thêm một câu, "Anh ghi nợ trước."

Ghi nợ? Là sao?

Đường Ôn cảm thấy đầu óc mình lại không đủ dùng rồi, nhưng cô cũng thấy nhẹ nhõm khi nghe được nửa câu đầu, mềm giọng lẩm bẩm: "Ừm... Anh ngủ ngon."

Không chờ anh nói chuyện, cô liền nhanh như chớp chạy ra cửa phòng, trong giây phút đóng cửa lại, cô thở phào một hơi.

Vẫn... Vẫn rất dũng cảm đúng không, nhỉ?

Cô không nhận được vuốt vuốt khuôn mặt đã nóng ran, lẩm bẩm nói nhỏ.

Trong phòng, sau khi Hứa Hành Niên nhìn cô đóng cửa lại, anh liền dùng ngón cái nhéo nhéo lòng bàn tay còn mang theo hơi ấm.

Đột nhiên, anh cười tự giễu, dùng mu bàn tay nhẹ che bớt đi ánh đèn trên đỉnh đầu ——

Chỉ bị hôn một cái thôi mà tim sắp nhảy ra ngoài rồi.

Hứa Hành Niên, tiền đồ của mày đâu?

*

Giải lao giữa giờ, Đường Ôn ghé vào bàn làm đề toán, lớp trưởng từ trước cửa đi lên bục giảng, dùng thước gõ gõ bàn.

"Trước kì nghỉ quốc khánh nhà trường sẽ tổ chức đại hội thể thao mùa thu, mỗi lớp đều phải cử mười người tham gia các hạng mục, cả lớp có ai có nguyện vọng tham gia không?"

Đường Ôn nghe thế, nhăn mũi, lại chôn đầu xuống.

Dây thần kinh vận động của cô không được phát triển cho lắm, ngay cả đạp xe cũng ngà cho được.

Khi đó cô và Hứa Hành Niên chưa lên lớp 1, mẹ Hứa tặng cho hai người 2 chiếc xe đạp, bảo chú Lý đưa họ ra bãi đất trống ngoài biệt thự tập đi.

Từ nhỏ Hứa Hành Niên đã có khả năng tiếp thu rất nhanh, cơ hồ không gì có thể làm khó anh, nhưng đối với cô mà nói thì không dễ dàng như vậy.

Tổng Từ San quay đầu sang cắt ngang dòng suy nghĩ của Đường Ôn: "Cậu muốn tham gia không?"

"Không." Đường Ôn lắc đầu cười cười, "Tớ lảm nhảm gì là được rồi."

Cô ấy lấy đầu bút chọc chọc cằm, nhìn trần nhà suy tư nói: "Tớ muốn tham gia chạy 800 mét, nhưng tớ sợ mình chạy không nhanh ấy."

Tiểu cô nương cổ vũ: "Chân cậu dài như vậy, chắc chắn là không thành vấn đề rồi!"

Tôn Phi Phi ngồi sau hai người mới nói chuyện với bạn khác xong, nhanh nhẩu chọc chọc hai cô gái, trao đổi tin tức với họ: "Nghe nói phần thưởng lần này rất phong phú, hơn nữa còn là đàn anh trao giải nữa đó, các cậu nói xem tới lúc đó Hứa Hành Niên có tham gia không?"

Vừa nghe thấy tên Hứa Hành Niên, lòng Đường Ôn liền bộp một cái, trái tim như muốn nóng lên.

"Nhưng bạn kiểm tra kỷ luật còn phải đi trực mà?" Tổng Từ San cảm thấy hơi buồn cười, vẻ mặt bất quá, nhưn mày, "Sao giờ cậu vẫn còn thương nhớ anh ấy vậy?"

"Vừa thấy dưới tầng xong" cô ấy hít sâu một hơi, liếm liếm cánh môi, "Nếu không tớ cũng đi thử lộ thử xem, như trong phim thần tượng ấy, đàn anh cao lãnh có bao giờ chống cự được trước sự truy đuổi của học muội mềm mại đáng yêu."

Đường Ôn đột nhiên cảm thấy có chút khản trương, vuốt ve bút mực trong tay, muốn nói lại thôi.

"Được đấy," Tổng Từ San cười rộ lên, xoay người lấy bình nước, "Vây chúc cậu may mắn nhé!" Xong lại quay sang Đường Ôn nói, "Chúng ta đi lấy nước đi."

Chờ đến khi hai người đi đến chỗ máy nước, Đường Ôn khẽ ghé sát vào người Tổng Từ San, giọng mềm mại: "Phi Phi sẽ không thật sự thích Hứa Hành Niên chứ?"

Tổng Từ San vừa nghe, "Xùy" một tiếng: "Cậu nghĩ nhiều rồi, cậu ấy hôm nay nói muốn thổ lộ với Trương Tam, ngày mai lại muốn thổ lộ với Lý Tứ, không cần cho là thật đâu, cậu theo đuôi phụ họa là được rồi, cậu ấy cũng chỉ tùy tiện nói thôi, đùa đùa ấy mà."

Tiểu cô nương nghe xong liền ngáy ra, nhưng vẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi cô thật sự khản trương không chịu được, sợ vì chuyện này mà về sau sẽ có xích mích với Tôn Phi Phi.

Tổng Từ San cảm thè vào máy uống nước, nhìn Đường Ôn đang xuất thần, quyết định thừa dịp này nhân rồi bất quá một chút: "Ồn Ôn, cậu có thích ai không?"

Đường Ôn không nghĩ tới Tổng Từ San sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, mặt hơi nóng, ánh mắt theo bản năng có chút mờ mịt: "À..... Có..... Có chứ" càng về sau, ba chữ kia càng ngày càng nhỏ.

"Nói cho tớ được không?" Cô ấy vừa nghe xong, vô cùng nôn nóng giữ chặt bình nước của mình, lấy bình Đường Ôn để trên mặt bàn, sau đó vội vàng quay đầu nhìn cô.

Nghe tiếng nước chảy từ máy uống nước, tiểu cô nương khản trương để hai mũi chân cho ngay ngắn, nuốt nước miếng, nghiêm túc nói: "Hứa...Hứa Hành Niên đó."

Nước đã đầy bình, Tổng Từ San rút thế ra, đưa bình nước cho cô, trêu ghẹo nói: "Sao cậu lại học hư giống Tôn Phi Phi thế hả."

Hiển nhiên cô ấy không tin là thật.

"Không có," Đường Ôn hoang mang khoát tay giải thích, "Tớ không nói cho vui đâu, tớ thực sự thích anh ấy....."

Không biết gần đây bị trùng tà hay gì, cô luôn cảm thấy bốn phương tám hướng đều có thể nghe thấy giọng Hứa Hành Niên, tỷ như lúc này cô còn chưa giải thích rõ ràng cho xong với Tống Tử San, liền nghe thấy một giọng nói cực giống Hứa Hành Niên từ phía sau vang lên ——

"Em thích ai cơ?"

Cô theo đà không chút suy nghĩ liền xoay người nói một câu "Đương nhiên là....."

Sau đó, mới nói được một nửa lập tức hóa đá như băng cát sét bị xước âm, hô hấp cứng lại, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn người kia.

Tống Tử San đang đóng nắp bình, thấy Đường Ôn cứ "Là là là" nửa ngày, nghi hoặc ngẩng đầu lên, nháy mắt cả kinh đến mức thiếu chút nữa đánh rơi bình trong tay.

Cước lực (*) của Hứa Hành Niên có thể sánh ngang với Tào Tháo rồi đấy!?

*Cước lực là sức của bàn chân. Để thuận viết hơi thô nên mình để nguyên hán việt. Câu này ý chỉ HHN vừa "đánh hơi" được có người nhắc mình là chạy tới liền.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Yêu đương thì ghê gớm lắm đấy!

Editor: envi

Máy uống nước bên này tụ tập không ít người, vừa đánh hơi được mùi bát quái liền sôi nổi nghênh cổ sang bên này hóng chuyện. Hứa Hành Niên cầm ly nước đứng trước mặt Đường Ôn, hơi cúi đầu, tầm mắt thẳng tắp tìm được đáy mắt cô, nhẹ cong khóe môi.

Ánh mắt kia như cười như không, như túm lấy chiếc đuôi nhỏ của cô, như chỉ chờ cô ề a xin tha.

Mặt tiểu cô nương đỏ lên, khăn trang vuốt ve chiếc bình, như bị mất khả năng ngôn ngữ nên nói chẳng ra lời, trái tim nhỏ lại bắt đầu đập bùm bùm.

Người này sao lại mưu mô như thế nhỉ.....

Người cô nói là ai, trong lòng anh không phải..... biết rõ nhất sao!?

Tống Tử San vẫn luôn đứng sau chờ Đường Ôn cảm thấy bầu không khí không thích hợp lắm, rất không thích hợp.

Thật sự là quá không thích hợp!

Tạm thời không nói đến việc Đường Ôn kia thẹn thùng đến mức sắp chui vào khe đất đi, tại sao trên mặt Hứa Hành Niên lại treo một nụ cười chói lọi thế kia? Trong đó còn phảng phất cái mùi hôi thối của tình yêu nữa.....

Chắc chắn có vấn đề!

Đường Ôn khăn trang nắm chặt nắm tay, lòng bàn tay đau nhức, quyết định nói sang chuyện khác, mặt mày tươi tỉnh mềm giọng ngửa đầu hỏi: "Anh xuống lầu lấy nước hả?"

Nhìn dáng vẻ sợ chết khiếp liệt của cô gái nhỏ, Hứa Hành Niên không nhẫn tâm làm cô khó xử, thu mắt lại rồi hơi gật đầu.

Cô vươn đầu ngón út ra chỉ chỉ máy uống nước phía sau mình: "Đưa em lấy hộ cho."

Hứa Hành Niên nhướn mày.

Đường Ôn vội vàng lục đi lục lại, lấy thè nước từ trong túi ra, lấy ly trong tay anh, lại đưa ly của mình cho anh cầm.

Nhưng đúng lúc cô định rút tay về, rút cuộc cũng phát hiện có chỗ không được hợp lý cho lắm.....

Tiếng cười nhẹ nhàng của người nọ đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu. Cả mặt cô ửng đỏ, lại giả vờ như chưa từng có một cuộc tình, xoay người sang chỗ khác cầm thè nước vào vùng cảm ứng trên máy nước, da đầu như tê như dại.

Tống Tử San đứng xem kịch giờ mới phóng ánh mắt về phía cái ly Hứa Hành Niên đang cầm, sau hai giây lẳng lặng nhìn chăm chú, cô ấy kinh ngạc hít sâu một hơi.....

Ly của hai người này không phải cùng kiểu nhưng khác màu sao!?

Cô cảm thấy hình như mình vừa khám phá ra một bí mật kinh thiên động địa.....

Nước rất nhanh đã được rót đầy rồi, Đường Ôn vội quay mặt sang, nhét ly nước vào tay anh, xoạt một cái rút tay mình ra. Lúc cô định nói với Hứa Hành Niên một câu hẹn gặp lại rồi bỏ của chạy lấy người, trước mặt đột nhiên lại đưa tới một cái ly nữa.

Cô ngơ ngác nhìn theo cánh tay ấy, phát hiện người đến là Lục Hoài Sâm.

"Em gái cũng lấy giúp anh với, máy uống nước tầng 4 hỏng rồi." Cậu ta cả lợ phát phơ chỉ chỉ lên tầng trên.

Nếu là trước kia, Hứa Hành Niên nhất định sẽ ném cái ly lại cho cậu ta, lạnh mặt nói "Tự lấy", nhưng ly nước cậu ta cầm hôm nay lại có màu hồng phấn trong suốt, sạch sẽ, còn dán hình bông hoa trong phim hoạt hình rất đáng yêu.

Mặt Đường Ôn lộ vẻ nghi hoặc, cực kỳ thẳng thắn hỏi một câu: "Gần đây anh thích màu hồng phấn à?"

Lục Hoài Sâm nghẹn, trước khi Hứa Hành Niên bắn ra một nụ cười nhạo báng đã giành nói trước: "Có người nhờ."

Cô nháy mắt hiểu được, nâng giọng "Ồ" một tiếng, ngữ điệu có hơi ý vị thâm trường.

"Em có tham gia đại hội thể thao không?" Lục Hoài Sâm nói nhiều, rảnh rỗi nhàm chán đi hỏi cô.

"Không à," Cô cầm ly nước xoay người sang chỗ khác, ánh mắt phân vân giữa hai vòi nước ấm và lạnh, lại xoay người dùng biểu cảm cực kỳ lương thiện ngây thơ hỏi, "Chị Lục Nhan thích uống nước lạnh hay nước ấm ạ?"

Lục Hoài Sâm: "....."

Cậu ta khẽ mở miệng, đang định nói "lạnh" thì chợt nghĩ đến điều gì đó, viết hết cả lên mặt, sửa lời: "Ấm... Nước ấm."

Hứa Hành Niên cuối cùng vẫn không nhận được, nắm tay đặt lên môi cười nhẹ một tiếng, cười cậu ta không có tiền đồ.

Lục Hoài Sâm không bỏ qua cơ hội này, mặt báo: "Em gái, Hứa Hành Niên muốn tham gia chạy 1000 mét."

Đường Ôn cầm ly nước "Ồ" một tiếng, đang muốn xoay người sang chỗ khác lấy nước, Hứa Hành Niên đột nhiên đưa ly trong tay mình cho Lục Hoài Sâm, sau đó tiến gần lại chỗ cô, nhẹ nhàng lấy cái ly trong tay cô và thò nước đi.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Cùng với tiếng nước chảy từ máy, dòng nước ào ào từ vòi chảy xuống, Hứa Hành Niên chăm chú nhìn miệng bình, lời ý nhiều nói: "Nóng."

Đường Ôn nghe thế, cười vô cùng vui vẻ, nghịch ngợm thò lưỡi, duỗi tay chọc eo anh: "Anh muốn tham gia chạy 1000 mét ă?"

Lấy đầy nước rồi, anh lấy nắp bình trong tay cô, vừa vặn nắp vừa trả lời: "Ừ."

"Ồ!", cô lập tức bày ra vẻ mặt vô cùng sùng bái, cọ cọ hai bàn tay vào nhau, gót chân run run, "Em đi cố vũ tiếp sức(1) cho anh được không?"

Nghe cô nói vậy, Hứa Hành Niên khựng lại, bỏ tay đang đặt trên nắp bình xuống, chậm rãi cúi người.

Ánh nắng xuyên qua bệ cửa sổ chiếu vào, dát lên bả vai anh một tầng sáng, trong đôi mắt bình lặng như mặt hồ ánh lên những đốm sáng lấp lánh, thắm thùy nhìn thấu biểu cảm của cô lúc này.

Anh đứng ngang tầm mắt với cô, giọng nhu hòa: "Tiếp(2) như nào?"

(1),(2) Đường Ôn dùng từ cổ vũ, tiếp sức (加油), ở đây HHN dùng mình chữ 加 (thêm, tiếp). Các bạn có thể hiểu nó nôm na kiểu

A: Cái này hay ho thế.

B: Hay như nào?

Hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, trái tim tiều cô nung nóng lên, thần kinh toàn thân đều căng chặt, không tự chủ được lại nói lắp: "Tiếp... tiếp cái gì?"

Anh kiên nhẫn lặp lại: "Em định cổ vũ anh thế nào?"

Đại não Đường Ôn chưa load xong, cô thực sự cảm thấy vấn đề này có chút khó hiểu, nắm chặt tay, trong lòng âm thầm nghĩ..... Chẳng lẽ không phải hô vãi câu "Cố lên" sao? Còn có thể cổ vũ chá vũ thế nào nữa?

Thấy cô nghĩ đến nỗi nhũu cả mảy lại, Hứa Hành Niên cười, chợt duỗi tay ra, cong ngón tay chọc vào khuôn mặt mềm mịn của cô gái, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Đôi đồng tử của Đường Ôn lập tức mở to.

Anh ý vị cười rộ lên: "Anh muốn chiều theo sở nộ."

Đường Ôn chớp chớp mắt, ký ức tối qua lập tức hiện về, câu nói "ghi nộ" đầy khó hiểu của anh, kết hợp với hành động vừa rồi, mặt cô lại xoạt một cái đỏ ửng cả lên.

Ồi ời ời..... Sao anh lại thù dai thế hà!

"Nhé?"

Đường Ôn then thùng rũ mắt xuống, từ bàn tay đang nắm chặt đến trái tim đều nổi lên một trận run rẩy, trầm tư một lát, cuối cùng vẫn gật đầu như gà mổ thóc.

Anh vừa lòng đứng thẳng dậy.

Nhìn hai người kia tình chàng ý thiếp, Lục Hoài Sâm tức giận đến ngứa cả răng, thấy Hứa Hành Niên xoay người lại, cậu ta bèn đi luôn về phía cầu thang, xóc mí hỏi: "Có đi không?"

Anh đưa ly nước cho cậu ta, nhẹ "Ừ" một tiếng.

Hai người lững thững lên cầu thang, lúc đi tới chỗ ngoặt, Hứa Hành Niên trộm liếc mắt xuống nhìn tiều cô nung đang bị bạn bè nghiêm hình khảo vấn, khỏe môi hơi câu lên, đến cả bước chân cũng hoan hi vui sướng.

Quét mắt thấy đáy mắt Hứa Hành Niên ngập tràn vui vẻ, Lục Hoài Sâm nhìn không được trọn trắng mắt, ở trong lòng yên lặng tặng anh một ngón giữa ——

Yêu đương thì ghê gớm lắm đấy!

Lời editor: cặp Lục Hoài Sâm-Lục Nhan cũng đáng yêu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ca ca

Editor: envi

Hai người vừa đi, Tống Tử San vội vàng vươn tay kéo cánh tay nhỏ của Đường Ôn như chỉ sợ cô chạy mất vậy: "Cậu nói mau, chuyện này là sao."

Đường Ôn vừa bình ổn nhịp tim đập loạn, lại lần nữa đề thấp giọng, nghiêm túc nói: "Tớ không lừa cậu, tớ thật sự thích anh ấy."

"Hai người quen nhau từ khi nào?" Cô ấy nghĩ nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, vươn ngón tay ra, nói, "Có phải từ vụ cháy máu mũi không!?"

"Không phải," Đường Ôn lắc đầu phủ nhận suy đoán của cô ấy, suy nghĩ nói, "Bọn tớ vốn dĩ quen nhau... ừm... vì người lớn hai nhà quen nhau."

"Vậy các cậu là thanh mai trúc mã hả?"

Cô ngẫm rồi nói: "Ừ... Có thể nói là thế."

Tổng Từ San "Oa" một tiếng: "Vây hai người chỉ là những đứa trẻ vô tư thôi?"

"Cũng không phải," Đường Ôn cười ngại, lại chọc chọc cánh tay cô ấy, "Cậu phải giữ bí mật cho tốt đấy nhé."

Lúc cô nói những lời này, hai người đã đi tới trước cửa lớp, Tô Ủy Nhiên đột nhiên từ bên trong chạy ra, vỗ nhẹ vai cô ——

"Giữ bí mật cái gì?" Cậu ta đầy hứng thú nghiêng đầu hỏi.

Tổng Từ San nói như lẽ đương nhiên: "Đương nhiên là bí mật con gái rồi."

Đường Ôn nhìn cô ấy một cái, hai người nhìn nhau cười.

Tô Ủy Nhiên già vờ khinh miệt "Hừ" một tiếng, lại rũ mắt, vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Đường Ôn: "Cậu có đăng ký hạng mục thể thao nào không?"

Cô lắc đầu.

Đôi mắt Tô Ủy Nhiên sáng lên, nhếch đuôi lông mày lên nói: "Tớ đăng ký chạy 1000 mét, cậu tới cổ vũ cho tớ nhé!"

*

Giữa trưa, nhà ăn ồn ã tiếng người, hương thơm nồng nàn dự dồ người ta thêm nhỏ dần, Đường Ôn cùng Tổng Từ San chen chúc trong đám người tấp nập, xếp hàng chờ lấy cơm.

Cô thất thần cọ cọ mũi chân lên sàn nhà, đầu ngón tay trắng nõn từng chút từng chút gõ nhẹ thè com nắm trong tay, âm thanh thanh thúy hòa vào tiếng ồn trong nhà ăn.

"Nghĩ gì đấy?" Tổng Từ San quay đầu sang hỏi.

Cô liếm môi nhoèn miệng cười: "Nghĩ xem nên ăn gì."

"Tớ còn tưởng cậu đang phiền não không biết nên cổ vũ ai đấy," Tổng Từ San dùng khuỷu tay chọc chọc cánh tay cô, cười ái muội, "Có quyết định gì chưa?"

"Hà?" Cô nghiêng đầu, giờ mới hiểu ra bạn đang nói đến chuyện đại hội thể thao, nói một cách đương nhiên, "Đến lúc đó cổ vũ cả hai không phải là được rồi sao."

"Tô Ủy Nhiên chắc chắn muốn cậu cổ vũ cho cậu ta, nhưng mà Hứa Hành Niên....." Cô ấy hơi nhăn mày lại.

"Anh ấy làm sao?"

"Anh ấy chắc chắn sẽ có rất nhiều người cổ vũ."

"Bạn học, ăn gì?"

Lúc này người đứng trước Đường Ôn đã lấy xong cơm, giọng Tổng Từ San và giọng bác bán com chồng lên nhau nên cô cũng không nghe được lời Tổng Từ San nói, bèn ngoan ngoãn trả lời một câu "Com ạ".

Chờ đến khi bác bán com cầm khay com đến, cô chỉ đồ ăn trong quầy kính: "Cho cháu một phần cà tím ngũ vị và một phần gà khoai tây, cảm ơn ạ."

Lấy được khay com rồi, cô nhìn Tổng Từ San kiểu "tớ ra kia chờ cậu" rồi chen ra khỏi đám người.

Trùng hợp thấy Hứa Hành Niên cũng đang bưng khay com, hình như đang tìm chỗ, không bao lâu, tầm mắt anh liền dừng lại trên người cô. Cô nhếch miệng cười với anh.

Anh để khay com xuống góc bàn, không thêm để ý tới Khâu Nhạc đang ríu rít bên cạnh, vẫy tay với cô.

Lúc này Tổng Từ San cũng vừa vận thoát ra được, nhìn quanh nhà ăn một vòng vẫn chưa tìm được chỗ nào thích hợp, nhưng cô ấy thấy Hứa Hành Niên đang vẫy tay về phía các cô.

Cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn Đường Ôn, lại nhìn Hứa Hành Niên, xác định người anh chỉ chính là bọn họ, hưng phấn túm túm tay áo đồng phục của Đường Ôn: "Chúng ta qua đó đi?"

Cô hơi do dự liếm liếm khóe môi: "Không tốt lắm đâu, ở đây nhiều người như vậy."

"Không thì chúng ta cũng không có chỗ ngồi đâu," thấy cô còn rối rối rầm rầm, Tổng Từ San ra đòn sát thủ, "Cậu không qua thì tớ qua mình đẩy nhé?"

Cô hết cách: "Vây... Đi thôi."

Khâu Nhạc vốn đang tường thuật lại trận bóng hôm qua, thấy Hứa Hành Niên xuất thần, nhện không được nhìn theo ánh mắt anh, giây tiếp theo, liền thấy học muội lớp 10 mềm mại thần bí kia.

Nháy mắt, anh ta dừng câu chuyện lại, mắt bình tĩnh.

Không nói đến việc em gái kia không mặc quần phục nữa, lớn lên vừa thanh thuần lại xinh đẹp, làn da kiểu nộn trắng như sứ, kím đồng tiền tươi như hoa, mềm mại thấm đượm như hương kẹo sữa.

Anh ta còn chưa định thần, em gái kia và bạn cô ấy đã ngồi xuống đối diện. Cô hơi thẹn thùng, nâng mắt nhìn Hứa Hành Niên chăm chú, sau đó lại nhìn sang phía anh ta, ngoan ngoãn chào hỏi: "Chào đàn anh."

Khâu Nhạc có chút thụ sủng nhược kinh, ngăn cả người, lớn vậy rồi mà từ trước tới nay chưa ai gọi anh ta là đàn anh đâu, lại bắt đầu cọt nhá: "Không cần khách khí như vậy, em gọi anh là Khâu Nhạc là được, chính là Nhạc trong Nhạc Phi (núi cao), rất dễ nhớ đúng không? Hai bọn mình cũng coi như là từng có vài lần chi duyên, không biết em tên là....."

Anh ta còn chưa nói xong đã cảm nhận được có một cỗ áp bức từ bên cạnh truyền tới, anh ta cắn chặt hàm răng, run run rẩy rẩy nhìn thoáng qua Hứa Hành Niên, quả nhiên, người kia đang liếc anh ta, con người tĩnh lặng không gợn sóng lạnh như băng, làm anh ta không rét mà run.

Anh ta không tự chủ được nuốt nước miếng, lập tức sợ hãi cúi đầu cầm đũa lên ăn cơm.

Đường Ôn vẫn ngu ngơ, đuôi đầu nhỏ qua thiện lương nói: "Đàn anh, anh nói tiếp đi ạ."

Khâu Nhạc nhắm chặt hai mắt, có khổ mà không dám nói.

Hứa Hành Niên dùng đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn trước mặt cô, sau khi cô nhìn qua mới hỏi: "Anh thì sao?"

Tiểu cô nương không hiểu, ngơ ngác "Hà" một câu.

Anh nhắc nhở: "Em gọi anh là gì?"

Hứa Hành Niên vốn dĩ chỉ muốn nghe cô gọi một tiếng đàn anh cho tên Khâu Nhạc kia không chiếm được tiện nghi thôi, ai biết Đường Ôn chậm rãi cắn một miếng khoai tây, vừa nhai vừa nhìn chăm chăm anh, nhìn mãi rồi đột nhiên đỏ mặt ——

Tiểu cô nương trong trẻo, thẹn thùng vuốt ve vành tai, giọng nói mềm mại như kẹo bông gòn, ngữ điệu bình bình gọi một tiếng:

"Ca ca."

Hứa Hành Niên neho mắt, ngơ ngẩn.

Sau khi phân tích phản ứng của anh, tiểu cô nương buồn bực hơi nhũu mày, có chút chán nản nghĩ thầm: Hôm qua cô đọc tiểu thuyết, nam chính không phải rất thích được nữ chính gọi là "ca ca" sao, nữ sinh không gọi, nam sinh còn chơi xấu lừa người ta! Chẳng lẽ là do cô chủ động quá.....

Đường Ôn chôn đầu xuống, chọc đầu vào chén com hai cái, mềm giọng hỏi: "Không đúng sao?"

Đầu Hứa Hành Niên oành một phát nổ tung, vành tai dần dần nóng lên.

Một lát sau, anh háng giọng ra chiều che giấu, mặt không đổi sắc nói: "Anh không nghe thấy."

Ý là, em gọi lại lần nữa đi.

Đường Ôn: "....."

Khâu Nhạc ở một bên nhìn mà phải trợn mắt há mồm, nhìn không được chửi thầm dưới đáy lòng ——

Còn có cái kiểu không biết xấu hổ như vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đây là phần thưởng

Editor: envi

Nhưng Khâu Nhạc cảm thấy, bản thân cũng rất muốn nghe Đường Ôn gọi lại lần nữa, cắn đầu đầu lên lút ngẩng đầu lên, Tống Tử San ngồi đối diện anh ta này giờ vẫn luôn im lặng hình như cũng muốn nghe.

Hai người liếc nhau, lại không hện mà cùng mà nhìn về phía Đường Ôn, biểu cảm vạn phần chờ mong.

Đương sự lại chậm rì rì cắn đầu, dùng dư quang xem xét phản ứng của người bên cạnh, đối diện ánh mắt cười như không cười của Hứa Hành Niên, cổ cô nóng lên, rốt cuộc cũng hiểu ra ——

Mặt cô đỏ lên, phồng miệng rử mắt xuống, như hết hơi mà đáp nhẹ xuống bàn com, giọng giận dữ mà nghe như muỗi kêu: "Lời hay không nói lại lần hai."

Đáng vẻ tức giận của cô cũng rất đáng yêu, chẳng khác gì con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, như bảo vệ miếng ăn mà kéo khay com về phía mình, làm bộ muốn phân rõ ranh giới với anh.

Hứa Hành Niên hơi sững sốt, tay cầm đầu hơi cứng lại, biểu cảm có chút ngoài ý muốn.

Đầu quá trớn rồi.....

Không biết vì sao, Khâu Nhạc có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, ghen cười thu lại tầm mắt, kéo kéo cằm như muốn nín nhịn.....

Không khí khô nóng ban trưa vẫn chưa tan đi, đã có vài học sinh sau khi dùng xong bữa liền rời nhà ăn luôn.

Chút cảm xúc nhỏ của Đường Ôn vẫn chưa hết loạn đến tận cuối bữa, lúc Hứa Hành Niên gấp thật kho tàu trong phần ăn của mình cho cô, cô đều ngoảnh mặt làm ngo, hết sức chuyển chú ần khoai tây của mình.

Làm cho anh nhìn khoai tây kia cũng chường cả mắt.

Com nước xong, bốn người hai trước hai sau bung khay com chậm rãi rời đi, Hứa Hành Niên đứng đằng sau nhìn chiếc đuôi ngựa ngừng nguẩy của Đường Ôn, cực kì muốn vươn tay ra túm chơi, suy nghĩ nửa giây vẫn quyết định nhìn xuống.

Vốn chưa đồ được người ta, tốt nhất không nên trêu cô thì hơn.

Khu thu dọn khay com đã kín người, bọn họ bị đẩy ra ngoài, dòng người di chuyển chậm như rùa, không khí chen lấn mang theo sự lười nhác và ù rù.

Một bạn nữ đứng bên trái Đường Ôn có chút nôn nóng, bắt đầu bất an đẩy tới đẩy lui trong đám người, lúc cô ấy nghiêng người sang tiến lên trước, một cái bát đặt trên khay com trượt ra, cháo thừa trong đó cứ như vậy đổ về phía Đường Ôn——

Nữ sinh kinh ngạc hô một tiếng.

Đường Ôn bị tiếng hô của cô ấy dọa sợ, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị một lực kéo đi, ngay sau đó, một cánh tay đưa một đường cơ bản chắn bên mặt cô, chặn cái bát kia lại.

Bát sắt choang một cái rơi xuống đất rồi lăn vài vòng, cháo nóng vung vãi khắp mặt đất.

Đại náo Đường Ôn trống rỗng trong chớp mắt, chờ cô phục hồi tinh thần lại, cánh tay Hứa Hành Niên đã dính đầy cháo, đang từng giọt từng giọt chảy xuống mu bàn tay.

Cô chậm rãi trừng lớn mắt, vội vàng đưa khay com của mình cho Tống Tử San, tay chân hoảng loạn rút khăn giấy trong túi ra.

Người gây chuyện bối rối ngẩng đầu lên, vừa thấy là Hứa Hành Niên liền lắp bắp xin lỗi: "Đàn... đàn anh, thật xin lỗi thật xin lỗi."

Anh nhàn nhạt lắc đầu, giữa hai đầu mày không có cảm xúc gì: "Không sao."

Đường Ôn lại đau lòng nhăn mày lại, thấy nữ sinh kia nhặt bát lên rồi đi mới nhỏ giọng lầu bầu: "Đồ hết cả lên rồi còn đầu."

Anh nghiêng ngẫm nhìn tiểu cô nương đang chà chà lau lau, cong nhẹ môi, bất động thanh sắc dần ý cười trong mắt xuống, bắt lấy bàn tay nhỏ đang nắm lấy lòng bàn tay anh, mềm mềm mại mại.

Ra chỗ vòi nước rửa sạch tay, một đám người nói cười ra khỏi nhà ăn, cả Tống Tử San và Khâu Nhạc rất thức thời mà nhanh chóng rút lui, chỉ còn lại hai người kia chậm rì rì đi tới khuôn viên. Tiểu cô nương đẩy mặt u sấu đi bên cạnh, vẫn có chút không yên tâm, nôn nóng hỏi: "Đau không anh?"

Hứa Hành Niên thả chậm bước chân, nhẹ nhàng mày, trong lòng lại nổi lên "đã tâm" muốn trêu chọc cô, hàm hồ trả lời: "Hơi hơi."

Cô vừa nghe, lại kéo tay anh lần nữa: "Đưa em xem!"

Thời tiết nóng như vậy, chắt chắt cháo cũng không mau nguội, hắt vào tay nhất định rất nóng, cái này..... có phải cần bôi thuốc không?

Đường Ôn trước giờ chưa từng bị bỏng, nhất thời cũng không biết làm sao, khuôn mặt nhỏ cau lại nửa giây, thử nhìn anh rồi nói: "Nếu không... để em thử cho anh nhé."

Hứa Hành Niên dùng chân lại.

Tiểu cô nương lấy hơi, khuôn mặt phồng lên như chiếc bánh bao nhỏ, dề dặt kéo tay anh, cứ thối nhe nhệ như vậy. Thần sắc của cô hết sức nghiêm túc, lông mày vừa dày vừa dài và lông mi hơi run rẩy, đáy mắt đầy ánh sáng như dải ngân hà.

Hứa Hành Niên cảm giác yết hầu mình căng chặt, trái tim bình ổn đều bị cái thứ mềm ẩm trước mắt này quấy đến nổi thất điên bát đảo, vừa mềm, vừa tê.

Cô thôi một lúc rồi ngẩng đầu lên, có chút lo lắng hỏi: "Đờ hom không anh?" Nói xong còn phũ ngón cái lên nhẹ nhàng xoa xoa, đầu ngón tay ấm áp, ánh mắt trong trẻo một đường đâm vào đáy lòng anh.

Như bị điện giật, giọng nói anh bỗng khàn khàn, dề nặng âm thanh "Ừ" một tiếng.

Sau đó, không đợi Đường Ôn nói chuyện, anh liền dùng một bàn tay giữ cổ cô, hơi cúi người xuống, một nụ hôn nhẹ rơi lên đỉnh đầu cô gái.

Hương thơm nồng nàn của thiếu nữ nháy mắt tràn đầy trong khoang mũi.

Sau giờ ngo, khuôn viên một mảnh yên tĩnh, Đường Ôn khản trương nín thở, bên tai phảng phất như có tiếng pháo hoa nổ vang không ngừng, lại có thể nghe được rõ ràng âm thanh trái tim đang nhảy nhót bên ngực trái ——

Một tiếng lại một tiếng, không ngừng đập vào màng nhĩ cô.

Hứa Hành Niên nheo nheo bàn tay mềm mại của cô, ý cười nơi đáy mắt ôn hòa, giọng nói thanh lạnh bị gió thổi đi nghe hơi mơ hồ ——

"Đây là phần thưởng."

*

Giải đề toán phức tạp khiến đầu Đường Ôn đau nhức, cô ghé xuống bàn nhắm chán vẽ linh tinh lên giấy nháp, vẽ vẽ, đột nhiên đầu bút di chuyển, viết tên Hứa Hành Niên xuống.

Hồi cấp 2, cô có tình bất chúchữ viết của Hứa Hành Niên, tuy rằng cô viết tên của mình vừa to vừa tròn, nhưng viết tên của Hứa Hành Niên lại rất nắn nót.

Tổng Từ San vừa vận đang muốn thảo luận đề toán trong tay với cô, thấy dáng vẽ này của Đường Ôn, "Xùy" một tiếng, lúc cô vội vàng che nháp lại thì bật cười.

"Đàn anh đúng là đẹp trai thật," Tổng Từ San chống cằm như suy tư gì đó: "Có người mình thích, là cảm giác như thế nào nhỉ?"

Đường Ôn sững sốt một chút, cô đúng là không nghĩ tới vấn đề này.

"Nói thế nào nhỉ....." Cô vuốt cằm ra chiều tự hỏi.

Ai ngờ chuông hết tiết đúng lúc này vang lên, suy nghĩ của cô nháy mắt đã bị quấy rầy, lại đột nhiên "A" một tiếng, lục lọi tiền lẻ trong cặp.

"Cậu làm gì thế." Tổng Từ San nhìn cô đang loạn cào cào.

Đường Ôn dề thấp giọng: "Tớ hẹn đi siêu thị với anh ấy."

Tổng Từ San lắc đầu, thuận tay giúp cô đóng quyển nháp đang mở toang lại.

Tiểu cô nương nhẹ bước đi tới đầu cầu thang, dùng mũi giày cọ lên mặt đất, nhảy nhảy nhót nhót, không lâu sau đã thấy Hứa Hành Niên đi xuống tầng, cô vội vàng đi theo anh, trên mặt toàn ý cười không kiềm chế được.

"Cười ngây ngô cái gì?" Anh hỏi.

Tiểu cô nương hơi ngẩn ra, hồ nghi hỏi: "Em cười sao?..... Không có mà."

Hứa Hành Niên: "....."

Hứa Hành Niên: "Ok, không có."

Đội vợ lên đầu trường sinh bất tử(*).

Câu này tác giả chỉ viết là "Em nói gì cũng đúng" thôi, nhưng mình chuyển thành câu đội vợ lên đầu nghe nó tình thú hơn tí. Ai không thích thì cmt để mình đổi lại nhé.

Căn tin hơi đông, vóc dáng của cô lại nhỏ nhắn, vì sợ bị xô ngã, cô bèn trốn đuôi tay qua túm lấy vạt áo Hứa Hành Niên.

Chẳng bao lâu sao trong tay cô đã có thêm mấy túi kẹo, nghiêng vai qua lại thấy trên kệ để hàng cách mình không xa có bày socola, mặt mày sáng ngời, đuôi tay qua muốn lấy.

Tay cô đã nhỏ, chiều cao lại hạn chế, vươn tay ra nửa ngày cũng không với tới.

Đang phiền não, Hứa Hành Niên đứng sau cô không chờ cô nhờ mình đã đuôi tay lướt qua bà vai cô, dễ như trở bàn tay túm chặt một góc túi.

Ai ngờ lúc này, đột nhiên có người cũng túm chặt một góc khác của túi.

Đường Ôn sững sốt, nghiêng mắt qua ——

Vậy mà lại là Tần Phong.

Spoil nhẹ: chương sau Đường Ôn cực cứng.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29-1

Edior: envi

Bầu không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút xấu hổ.

Đường Ôn dùng đầu ngón tay vuốt ve túi kẹo trong tay, có chút không biết làm sao nhìn hai người kia, lên quơ quơ tay áo Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên cũng không có hứng thú chơi mấy trò trẻ trâu này với Tần Phong, hơi rũ mày, buông ngón tay ra lấy túi socola trắng vị sữa bên cạnh.

Cô luôn không có ý kiến gì.

Tần Phong đột nhiên nở nụ cười, thu tay lại cọ xuống chóp mũi, cúi đầu nhìn Đường Ôn, ánh mắt hơi sáng: "Trùng hợp thật."

Tóc chóm của cậu ta giờ đã thành tóc húi cua, nhìn qua lại có tinh thần hơn không ít, chỉ là làn da bị nắng gắt nướng đen thì vẫn bất biến.

Đường Ôn chần chờ vài giây, trộm liếc Hứa Hành Niên một cái, thấy mặt anh vô cảm nhìn túi chocolate, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng ——

Đang lúc cô muốn chào hỏi với cậu ta, Hứa Hành Niên đem túi trong tay cho cô, nâng mắt nhàn nhạt nói: "Trường học lớn như vậy, không có gì là trùng hợp hết."

Đường Ôn: "....."

Anh nói..... Còn rất có đạo lý.

Sắc mặt Tần Phong đông cứng trong chóp mắt, lại gấu đi rất nhanh không một dấu vết, đem khuỷu tay đập lên kệ để hàng, rử mắt nói: "Buổi tối ăn chocolate không tốt cho răng."

"Cảm ơn đã nhắc nhở," Hứa Hành Niên lại từ giả bên cạnh cầm túi thạch trái cây cho cô, không chút để ý nói, "Cô ấy chỉ ăn ngọt buổi sáng, buổi tối chưa bao giờ chạm vào."

Đến ánh mắt anh cũng không cho Tần Phong lấy một cái, thái độ tàn nhẫn, lời nói cũng hoàn toàn không để lại cho kẻ địch một chút cơ hội phản kích.

Tần Phong hiển nhiên có chút không vui, nhăn mày lại, nhưng vẫn nhẫn nại cười cười: "Chuyện lần trước tôi nói với cậu, suy nghĩ thế nào?"

Thần sắc Hứa Hành Niên trầm xuống, lúc này mới nghiêng đầu nhẹ quét mắt nhìn cậu ta một cái, lại đem ánh mắt gác lên người Đường Ôn.

Đường Ôn bị hỏi ngốc, ngẩng đầu suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ chuyện kia trong lời cậu ta chính là sự kiện "lâm bạn gái".....

Sau khi tính toán một lát, cô quyết định vẫn ăn ngay nói thật: "Cảm ơn cậu, nhưng tớ thực sự có người mình thích rồi ——"

Tần Phong lập tức cắt ngang cô: "Anh ta?" Nói xong ánh mắt liền rơi lên người Hứa Hành Niên.

Đường Ôn gật đầu.

Khỏe miệng tươi cười của cậu ta cuối cùng cũng duy trì không nổi nữa.

Hứa Hành Niên cảm thấy không cần phải ở chỗ này lãng phí thời gian, dặt tay Đường Ôn ra ngoài, trong khoảnh khắc xoay người kia, Hứa Hành Niên liếc Tần Phong một cái sắc lẹm, cái liếc mắt kia lạnh đến tận xương, phảng phất như băng thiên tuyết hàm.

Cậu ta chỉ cảm thấy lòng bàn chân như dâng lên một trận gió lạnh, cảm giác nguy hiểm bất dâm vào gan phổi đang run rẩy.

Nhìn hai người đi xa, Tần Phong liếm liếm môi, rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại, cũng lập tức bám theo sau, trong tay nắm một chai trà đen lạnh.

Lúc trà tiền, Đường Ôn đã sớm lỏ tiền lẻ từ trong túi ra, nhìn nhân viên thu ngân đang quét mã, Hứa Hành Niên đang cầm đồ uống cả đồ ăn vặt của cô đã sớm đứng ở cửa bên cạnh, mở túi giúp cô ấy.

"Ba mươi hai." Nhân viên thu ngân nói.

Cô đưa đủ tiền qua, lễ phép nói cảm ơn.

Tần Phong thấy toàn bộ quá trình, sau khi hấp tấp trả xong tiền đồ uống, chăm chọc mĩa mai nói: "Con trai con nời lớn tướng thế kia mà để con gái trả tiền à?"

Hứa Hành Niên nhấp môi không nói một lời, xách theo túi nilon bước ra ngoài cửa, Tần Phong như cũ không cam lòng yếu thế, chăm biếm một tiếng, ra cửa túm chặt cánh tay Đường Ôn: "Loại người này có gì mà thích chứ?"

Hứa Hành Niên đối với người ngoài luôn không nóng không lạnh, loại người như Tần Phong này lại càng khinh thường không thèm đếm xỉa đến, chọc đến anh thì anh cũng tự nhiên không để thẳng nhóc này yên.

Nhưng anh còn chưa mở miệng, liền thấy Đường Ôn ném phăng tay Tần Phong ra, lại trở tay đánh cái "Bốp" lên cánh tay thối của nó. (đoạn này mình cũng khá cay Tần Phong nên đổi thành "nó" nhé.)

Lực đạo của cô không tính là nhẹ, tiếng vang ấy đã thu hút sự chú ý của mọi người trong bán kính mấy mét quanh đó.

Cánh tay truyền đến từng trận tê mội, Tần Phong nhìn Đường Ôn đẩy mặt tức giận, hoàn toàn sững sốt, tròn tròn mắt.

Dáng vẻ này cùng cô gái nhỏ dịu ngoan mềm mại trong trí nhớ hoàn toàn không giống nhau.

"Ai cho phép cậu gọi như thế đấy hả!" Chất giọng cô vốn mềm mại, nhưng ngữ khí lại như lưỡi dao, rất có uy lực.

Tần Phong cứng miệng, nói không nên lời.

"Anh ấy là 'loại' gì thì tự tôi biết, không mượn cậu chen mồm vào!"

Cô tức giận đến cả mặt đều đỏ, gào lên vài câu, cũng mặc kệ Tần Phong phản ứng gì, vung vẩy lời kéo Hứa Hành Niên giận dữ rời đi.

Cứ như vậy kéo anh đi mãi đi mãi, đi ra rất xa, còn chưa tới khu dạy học, Đường Ôn nháy mắt lại thành quả bóng cao su xì hơi, khễ kháng buông tay, có chút không dám nhìn mặt Hứa Hành Niên.

Lón vận rồi nhưng trước nay cô chưa từng phát hỏa quá mức, cùng lắm là đôi khi thích giở chứng với Hứa Hành Niên thôi, thật sự là chưa từng cãi nhau với người khác bao giờ.....

Nghĩ vậy, lòng cô lại có chút bất an, Hứa Hành Niên có phải sẽ thấy cô vừa rồi quá bạo lực không nhỉ.....

Giống đêm nhẹ nhàng thổi vào mạn màng nhĩ, có chút ngứa, không ngờ cô mới buông tay không bao lâu, Hứa Hành Niên lại cầm lên.

Lòng bàn tay ấm áp dọc theo cánh tay một đường ấm đến lồng ngực, Đường Ôn ngăn người, đứng dưới ánh đèn đường, nâng mắt lên nhìn anh.

Anh rử mi xuống, đáy mắt chiếu xạ ra ánh sáng như những mảnh bạc vụn lấp lánh trên mặt biển, lập tức đâm trúng cô.

Đường Ôn liếm khô môi khô, nắm chặt tay, dứt quãng giải thích: "Nghe cậu ta nói anh như vậy..... Em cũng không biết sao lại thế này, đại não không kịp điều chỉnh, đã..... vung tay đánh cậu ta rồi."

"Anh tốt như vậy, em không muốn bắt cứ ai nghĩ xấu anh cả."

Giọng cô vừa dịu dàng vừa mềm mại, hòa với âm thanh của đêm hè, nhẹ nhàng tiến vào tai anh.

Hứa Hành Niên trầm mặc một lát, bất động thanh sắc ngăn ý cười giữa mày lại, nhéo tay cô nói: "Anh rất vui."

Cô chóp chóp mắt: "..... Thật không anh?"

Anh gật đầu: "Những người khác đều không quan trọng, anh chỉ để ý em nghĩ thế nào thôi."

Đèn đường tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh, mà con người anh lại tựa hồ nước dịu êm, đầy ắp như sắp tràn ra.

Đường Ôn ngo ngác nhìn anh, như có như không sắp lún sâu vào.

*

Ngày nhà giáo sắp đến rồi, tranh thủ nghỉ giữa giờ lớp trưởng đã tổ chức lớp mỗi người cầm bút cùng đi tới sân thể dục kí lên biểu ngữ "Cảm ơn thầy/cô".

Nhón nháo đứng thành hàng, một anh/chị lớp lớn đứng cùng đội với cô khẽ chọc cô một chút, cô nghi hoặc nhìn qua, phát hiện vậy mà lại là Khâu Nhạc.

Không đợi cô mở miệng, anh ấy liền chỉ chỉ phía sau mình, cô chuyển ánh mắt qua, quả nhiên thấy Hứa Hành Niên.

Lớp bọn họ vậy mà lại kí ngay cạnh lớp Hứa Hành Niên.

Cô cố ý chiến loạn vị trí, rón rén chuẩn ra xếp hàng sau, Tống Tử San đứng bên phải cô thấy con nhóc này cứ lên la lên lút, không khỏi túm chặt cô lại.

"Xuyt ——" tiểu cô nương nheo mắt cười, trộm chỉ chỉ vị trí của Hứa Hành Niên.

Tống Tử San hiểu rõ, trêu ghẹo nói: "Xem tiền đồ của cậu kia."

Hai người rớt cuộc cũng được đứng cùng hàng, thấy anh cứ nhìn chăm chăm phía trước, tiểu cô nương đứng bên trái anh, lặng lẽ đem bàn tay mò qua eo phải của anh, nhẹ nhàng chọc một chút, lại nhanh chóng thu tay lại.

Nghịch một chút cũng làm cô vui vẻ.

"Chen qua cũng không dễ nhì?" Anh đột nhiên vắn đạm phong khinh mở miệng.

"???"Anh thấy.

Cô vừa định phản bác, dư quang trông thấy chủ nhiệm chỉ đạo đột nhiên đi qua từ phía sau mình, sợ tới mức làm cô giật nảy mình, bút mực trong tay rơi xuống đất.

Vừa vịn lẫn đến bên chân Hứa Hành Niên.

Đường Ôn phồng miệng, trong lòng âm thầm tức giận, đến cái bút cũng muốn đối nghịch với cô.

Hứa Hành Niên nén khóe miệng muốn cười lại, cúi người nhặt bút lên đưa cho cô.

Rất nhanh đã đến tổ của họ, hai người vừa lúc dựa gần nhau, chiều cao chênh lệch.

Tiểu cô nương duỗi thẳng cánh tay, muốn kí tên mình cạnh tên anh, nhưng nỗ lực lâu thật lâu cũng trở thành công cốc.

Cô lặng lẽ chọc chọc eo anh, cầu xin nói: "Anh cong lưng xuống rồi hẵng kí được không?"

"Hửm?"

Mặt Đường Ôn đỏ hồng, nhỏ giọng nói: "Em với không tới."

Anh cười cười, nhưng vẫn cong eo xuống.

Phía sau, thầy tổng phụ trách trùng hợp dùng camera chụp được một màn này.

*

Giáo viên Ngữ văn quyết định nhân ngày nhà giáo miễn một tiết tự học, cho các bạn cùng nhau mở tiệc liên hoan nho nhỏ, giao cho đại biểu khối là Đường Ôn và Tống Tử San đi siêu thị mua ít đồ ăn vặt.

Nhân lúc nghỉ trưa, hai người mua thật nhiều đồ về, lúc đang vội vàng đi đến khu dạy học thì Tống Tử San đột nhiên đau bụng, chịu không nổi, đành phải khom lưng cùng Đường Ôn tách ra.

Mà Đường Ôn cũng biết rằng phải đi lấy một kiện chuyển phát nhanh nữa, bèn một mình đi đến phòng thu phát.

*Ở bên Trung, các đơn hàng chuyển phát nhanh được gửi tới (một số) trường học được để ở phòng thu phát (Transceiver room).Trước kia, gửi đồ đến trường học khá lằng nhằng vì nhà trường không cho phép chuyển phát nhanh trực tiếp vào trường, người nhận chỉ có thể ra ngoài lấy đồ. Nhưng 4.0 rồi, có khá nhiều cách để giao dịch chuyển phát nơi trường học như bỏ kiện hàng vào tủ self-reporting (nếu có), gửi mặt khẩu qua sms cho người nhận đến lấy, hoặc gửi tới phòng thu phát của trường. Trường của HHN với ĐỒ khá hịn đây =))

Thời tiết vẫn y cái lò chung như cũ, cả gió cũng một mòi mà ngưng thôi.

Hàng cây rậm rạp kéo dài từ đầu trường đến cuối trường, ánh nắng gay gắt bị những tán lá xanh um cắt thành những đốm sáng nhỏ, vằng dương nhàn nhạt nháy nhót giữa những ngọn cây, loang lổ trên khắp mặt tường.

Cùng với bạn học oi bức, Đường Ôn xách theo một túi đồ ăn vặt to tướng đến phòng thu phát, lê lét đến bậc thang gỗ nhẹ của phòng đang đóng, giọng nói ngọt ngào vang lên: "Sur phụ, đơn đặt hàng hôm nay đã tới chưa ạ?"

Mồ hôi từ sườn mặt chảy xuống, từng giọt lấm tẩm trên cánh mũi, cô thở ra một hơi, đem sức nặng bên tay trái đổi sang tay phải, dùng mu bàn tay tùy ý cọ nhẹ cánh má dính dính, nghiêng đầu nhìn qua khe cửa.

Lúc này của bị người ta "Kít ——" một tiếng kéo ra từ bên trong, một thân ảnh mảnh khảnh thuận thể tựa vào cạnh cửa, khớp xương tay rõ ràng, ánh mắt yên lặng dừng trên người cô.

Cảm nhận được trên đỉnh đầu có một ánh mắt nóng rực, Đường Ôn khẽ liếc nhẹ bờ môi khô khốc, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hứa Hành Niên thân hình thon dài, khuôn mặt như được điêu khắc rất tinh xảo, tay áo bên phải tùy ý xắn lên đút vào túi quần đồng phục, khuôn mặt thâm thúy.

Đường Ôn ngẩn ngơ, như kiểu kinh ngạc lắm khi thấy người trước mắt xuất hiện ở chỗ này, còn chưa mở miệng, liền nghe được ngữ khí lười nhác của anh nhẹ nhàng vang lên ——

"Thê học sinh."

Giọng nói sạch sẽ như dòng nước trong vắt chảy từ trên cao xuống, rơi vào mặt nước, cuối cùng hòa tan giữa mặt hồ tĩnh lặng, tản ra những gợn sóng nhẹ nhẹ.

Đường Ôn ngăn ra chốc lát, lại bình tĩnh "À" một tiếng, khuôn mặt nhỏ bị nắng gắt hun đến mức đỏ ửng, nhủ mi hỏi: "Phải có thê học sinh sao?"

Hứa Hành Niên rũ mắt xuống, lúc này mới chú ý tới túi mua hàng trong tay cô —— giấy đóng gói màu sắc sắc sỡ nhét đầy cả túi, hóa đơn mua hàng tùy tiện nhét vào đáy cũng dài đến nổi nhô đầu ra, khuôn mặt nữ sinh bị mặt trời chói chang nướng thành củ khoai lang chín, ngón tay xách túi tái nhợt như tờ giấy, khớp xương chỗ bị sức nặng thít chặt còn ẩn hiện mấy vết đỏ do tụ máu.

Hứa Hành Niên nhú nhú mày, ngón cái vuốt ve then cửa vớ xuống dưới, chân dài bước xuống bậc thang, cong lưng nhận túi trong tay Đường Ôn ——

"Sao mua nhiều đồ thế?"

Đường Ôn cười hi hi nói: "Tiết tự học chiều mai lớp em mở tiệc liên hoan, đây là em giúp cô giáo mua."

"Sao không gọi anh?"

"Cũng không nặng lắm, mình em cũng xách được mà."

Anh chuyển đề tài: "Mã đơn hàng của em là bao nhiêu, anh mang thẻ học sinh này."

Cho dù không đứng trên bậc thang, anh vẫn cao hơn cô một cái đầu, cô xoa xoa ngón tay có chút tê mỏi, mềm giọng nói: "3475."

Anh gật gật đầu rồi quay về phòng.

Đường Ôn đi theo anh vào phòng thu phát, lễ phép chào hỏi ông cụ mang mắt kính ngồi ở cửa.

Các kiện hàng lớn hơn bé bé được sắp trên kệ để hàng một cách có trật tự, Hứa Hành Niên để đồ xuống cái ghế, chạy ba bước đến mấy mã đơn được đánh dấu số "3" trước kệ hàng, tìm từng cái một, không bao lâu sau đã tìm được một kiện chuyển phát nhanh tên "Đường Ôn", thật cẩn thận lấy xuống.

Rất nặng.

"Em mua gì vậy?" Anh ôm cái hộp xuống, liếc sang cột người gửi, nhẹ nhàng mày.

"Quà tặng cho giáo viên đó."

Hứa Hành Niên móc thẻ học sinh từ trong túi ra đưa cho ông cụ, người kia nâng mắt kính đối chiếu tên được ghi trên chuyển phát nhanh, sau đó xé tờ khai xuống, đưa bút trong tay cho anh.

Đường Ôn cuộn tròn bàn tay lại, ánh mắt liếc người đang nghiêm túc kí tên kia —— ngón tay thon dài cầm bút, đầu ngón tay trắng hơn, xoạt xoạt mấy nét, để lại trên đơn chuyển phát nhanh những nét chữ cứng cáp mạnh mẽ.

—— Hứa Hành Niên.

Kí tên xong gửi ông cụ, Hứa Hành Niên nhẹ nhàng quơ quơ hộp, đưa cho cô, còn mình thì cầm chiếc túi gác ở cửa lên.

"Đi thôi."

"Dạ." Đường Ôn thấy thế, vội vàng xách hộp theo sau anh, bộ dáng nhắm mắt theo đuôi y như người vệ sĩ nhỏ.

Mặt trời lên cao, bụi hoa ven đường bị phơi đến héo úa, cả gió cũng bị nóng đến nỗi ép thành những đường hoa văn.

Đi vào lớp, bên trong chỉ có mấy bạn đang ngồi học, thấy Đường Ôn tiến vào cũng không để ý lắm, nhưng lúc thấy Hứa Hành Niên cũng đi vào thì hơi kinh ngạc.

"Đặt ở trên bục giảng là được rồi." Cô ôm chiếc hộp đứng trên bục giảng, nghiêng người ra, tạo một khe hở cho anh đi qua.

Tô Úy Nhiên bối vì còn đang lẩn cấn mấy đề toán nan giải, ăn cơm trưa xong thì về lớp luôn, lúc này thấy hai người một trước một sau tiến vào, hơi nghi hoặc.

Cậu ta đi lên bục giảng, nhìn nhìn chiếc hộp to trong lòng Đường Ôn, tò mò hỏi: "Cậu mua gì thế?"

Mà cô lại tưởng cậu ta hỏi đồ ăn vặt, bèn nói: "Tiết tự học buổi chiều lớp liên hoan, cô báo tờ đi mua vài thứ cho mọi người ăn."

"Oa, xịn vậy!"

Cậu ta nói như vậy rồi lại nhìn túi mua hàng, lại chậm rãi đem tầm mắt dừng trên người Hứa Hành Niên, ngăn không được mà ngờ vực.

Bốn mắt nhìn nhau, có chút ý tứ soi xét lẫn trong đó.

Tính cách Đường Ôn vốn rất mơ hồ, lúc Hứa Hành Niên bước vào lớp, căn bản cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ đơn giản cho rằng anh để đồ xuống rồi đi luôn, ai ngờ hai người kia lại đưa qua đẩy lại như vậy.....

"..... Sao thế?" Cô nghi hoặc nhìn về phía Hứa Hành Niên, ngón tay dưới bục giảng đuổi ra chọc chọc cánh tay anh.

"Không có gì." anh bất động thanh sắc thu mắt lại, giờ tay nhìn đồng hồ, "Anh đi trước nhé?"

"Vâng vâng." Đường Ôn gật gật đầu, một lòng một dạ để hộp chuyển phát nhanh trong tay xuống, không ngờ Hứa Hành Niên lúc đi xuống bục giảng lại đuổi tay qua, lặng lẽ móc nhẹ ngón út của cô.

Cô dừng một chút, nghiêng mắt đối diện với ánh mắt trong trẻo của anh, khuôn mặt ửng đỏ nửa phần, lúng túng phát phát tay: "Hẹn gặp lại."

Chờ đến khi Hứa Hành Niên thông dong rồi đi, Tô Úy Nhiên nhin không được mở miệng hỏi: "Người kia là ai vậy?"

Đường Ôn tâm tư còn dừng lại nơi độ ấm trên đầu ngón tay, một bên xé băng dán, một bên tâm viên ý mã trả lời: "Hứa Hành Niên đấy."

Cậu ta hơi nhú mi tâm, nuốt nước miếng, hỏi dò: "Anh ấy với cậu....."

"Kìt ——" băng dán trên hộp chuyển phát nhanh bị cô xé ra.....

Hai âm thanh vang lên cùng lúc, tiếng động cô tạo ra dễ như trở bàn tay át đi câu hỏi thiếu tự tin của Tô Úy Nhiên.

Mắt Đường Ôn tràn đầy vui sướng ngó vào trong hộp ——

Tô Úy Nhiên thấy đáng vẻ này của cô, liếm liếm môi, từ bỏ ý nghĩ muốn dò hỏi.

Cậu ta nhớ rõ lần trước ở cửa phòng y tế cũng thấy qua người này rồi, lúc Đường Ôn bị tụt huyết áp ngất xỉu ——

Chẳng lẽ là anh ấy đi thăm cô?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29-2: Tạt dề

Editor: envi

Rốt cuộc cũng đến ngày cuối tuần, không chờ tan học, các bạn học đã kìm nén không nổi nữa rồi, thu gọn các đồ dùng cá nhân, chỉ chờ tiếng chuông vang lên là y như con thỏ vọt nhanh ra khỏi phòng học.

Học sinh nội trú đều sôi nổi kéo hành lý chạy ra ngoài cổng trường, ra cửa lại chẳng khác gì bầy ong bu đầy ở trạm xe buýt.

Đường Ôn đang đeo cặp sách đi xuống lầu, đột nhiên phía sau có người nhắc cặp cô lên, việc di chuyển bị hạn chế, cô ngưng thần quay đầu lại nhìn, là Hứa Hành Niên.

"Hôm nay chú Lý xin nghỉ," anh thả bước, "Muốn ngồi xe buýt."

"Có chuyện gì thế anh?" Cô hỏi.

"Chắc là trong nhà có có việc," anh nói, "Chú ấy bảo bọn mình không cần lo lắng."

Đường Ôn gật gù đầu, nhìn về phía đám người chen chúc ở cổng trường: "Đành vậy."

Trạm xe bị người vây đến mức chật như nêm cối, Hứa Hành Niên đứng sau cô, túm chặt quai cặp của cô, sợ cô bị dòng người đẩy ra. Đường Ôn có chút nhàm chán, mắt đảo khắp nơi, xung quanh thế mà không có người quen nào cả.

Cô làm vệ sinh xong mới ra, chắc những người còn lại đã đi hết rồi.

Như vậy cũng tốt, cô cũng chưa biết nên giải thích việc đi cùng với Hứa Hành Niên như thế nào.

Xe rất nhanh đã tới rồi, ngược mắt nhìn lên, phát hiện bên trong xe cũng đã tắc nghẽn, cũng may hai người họ đứng phía trước nên cửa xe vừa mở ra là leo lên được luôn.

Chờ đến khi Đường Ôn quăng hai đồng tiền xu vào thùng thu ngân, Hứa Hành Niên giữ thật chặt cổ tay cô, tay phải khê kháng vòng qua bả vai nàng, ngăn cách cô với đám người đông nghịt. Hai người chậm rì rì đi vào trong, tìm được một chỗ đứng nho nhỏ, cô vốn lùn, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm tay cầm con thoi, có chút chột dạ.

Lần gần đây nhất ngồi xe buýt với anh cô còn không với tới nổi chiếc tay cầm này..... Nhưng mấy năm qua đi, cuối cùng cô vẫn cao lên không ít.

Hứa Hành Niên nhìn đôi mắt nhỏ như suy tư gì đó của cô nàng, nhìn không được cười khê, tay đang cầm cổ tay cô chậm rãi nâng lên, cho đến khi lướt qua độ cao của tay cầm.

"Ồ?" Cô ngăn người, dễ như trở bàn tay bắt lấy tay cầm, mặt mày bỗng chốc sáng lên, "Em có thể với tới này!"

Hứa Hành Niên mỉm cười, nâng một bàn tay lên bắt lấy lan can phía trên, một tay khác bắt lấy lưng ghế của người bên cạnh cô, thế là thu cô vào khoảng giữa tay mình với lan can, ngăn cách với người khác.

Động tác này chẳng khác gì ôm cô vào ngực.....

Bên tai Đường Ôn có chút khô nóng, cái tay nhàn rỗi kia trộm kéo góc áo anh, lặng lẽ dương nhẹ khóe miệng.

Xe bỗng nhiên lăn bánh, mũi chân đang đứng thẳng của cô theo quán tính đột nhiên chúi về phía trước.

Đường Ôn biến sắc, theo bản năng ôm chặt eo Hứa Hành Niên, đại não cùng lúc ong ong vang lên, quanh hồi thờ tràn đầy hương thơm dễ ngửi trên người anh..... Gương mặt nóng như thiêu như đốt, cô vui đầu vào cổ anh, không dám ngẩng lên.

Một lát sau, bên tai phảng phất hơi thở ấm áp, như lông chim nhẹ gãi cô nàng, giữa những mềm mại ấy, giọng Hứa Hành Niên không giấu nổi sung sướng: "Sao chủ động thế hả?"

Nghe xong lời này, mặt Đường Ôn càng nóng chín như quả cà chua, vui đầu càng sâu.

Rõ ràng ngồi xe buýt là chủ ý của anh!

Để tỏ ý bất mãn, cô phồng mặt, cũng không biết dừng khi lấy đầu ra, nhe răng cắn nhẹ lên xương quai xanh của anh.....

Không nhẹ không nặng, mỗ lên cổ anh, y như bị con mèo nhỏ trong ngực làm nũng cắn một ngụm..... Hứa Hành Niên hít một hơi ——

Bản thân lại không có tiền đồ yêu chiều con mèo con thích làm nũng này.

"Dừng nhúc nhích." Anh lấy tay đang đặt lên ghế phủ lên đầu cô, ấn đầu cô vào ngực mình, làm cô không thể động đậy.

Đường Ôn ngẩng mặt nghỉ hoặc nhìn anh một cái.

"Anh bị dị ứng mèo."

Đường Ôn: "???"

Xe buýt vốn đã chạy chậm, hơn nữa tình trạng kẹt xe ở trung tâm là chuyện như cơm bữa, nếu đi xe riêng chỉ 20 phút là về tới nhà, chứ không bị kéo dài vô thời hạn như này.

Hai người giữa đường đã có chỗ trống để ngồi xuống, dòng người trong xe cũng đã thưa bớt, ngoại trừ đầu xe phía trước còn vài người phải đứng ngoài thì còn đâu đều có chỗ ngồi cả.

Ngoài cửa sổ xe, ánh nắng trời chiều chiếu vào nóng rực, ngồi không một lát, Đường Ôn liền mệt mỏi ngủ thiếp đi. Mái tóc dài như thác nước rũ lên vai Hứa Hành Niên, anh nắm lỏng bàn tay cô, nắm một tí lại bắt đầu nghịch tóc cô.

Anh quán đuôi tóc vào đầu ngón tay, quán mấy vòng lại đột nhiên thả ra, thân nhiên nhìn sợi tóc xoay mấy bận rồi rơi xuống, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Thấy một chiếc xe bên cạnh chưa nhắc chân đi được tí nào, anh nhếch môi, cũng híp mắt lại.

Nhìn những công trình lủi dần về sau qua cửa sổ xe đầy thích thú, để con gió mang theo hương thơm hỗn tạp phá vào mặt.

Đường Ôn từ trong mơ màng tỉnh lại, bởi vì đôi mắt bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào, tầm nhìn mờ lung lúc mới tỉnh bị bao trùm bởi ánh sáng xanh, hơi nhức. Đại khái là do ngủ hơi lâu, cô cảm giác tay chân cứ tê tê nên muốn đổi tư thế, ai ngờ mới vừa cử động cánh tay, Hứa Hành Niên bên cạnh liền mờ bưng mắt.

"Tỉnh rồi à?" Hầu hết mọi người trên xe buýt đều đã ngủ say, anh cố tình dề thấp giọng, giọng tay vén sợi tóc dính vào bên môi của Đường Ôn ra sau tai.

"Chân em tê rồi." Cô ngồi tại chỗ dậm chân vài cái, trong giọng nói mềm ẩm tràn đầy ý vị làm nũng.

Hứa Hành Niên đem bàn tay dựa vào lưng cô, như trấn an mà vuốt ve vài sợi tóc của cô.

Lúc mới tỉnh ngủ cô luôn ngoan ngoãn một cách kỳ lạ.

Một lát sau, cảm giác co rút ở hai chân càng ngày càng nghiêm trọng.

"Không được, em muốn đứng lên." Cô giãy giụa, đỡ lấy ghế dựa, nhẹ nhàng dong đưa hai chân ở lối đi rộng rãi.

Bên kia lối đi là một cặp mẹ con, bé gái nằm trên chỗ ngồi của hai mẹ con ngủ thiếp đi, người mẹ liền ngồi xổm xuống không gian nhỏ hẹp trước ghế, về mặt hiền lành nhìn em bé đã ngủ say.

Đường Ôn dừng một chút, lắc lắc đầu nhỏ để bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Cô nhớ trước khi mình ngủ, em bé kia vẫn đang xem phim hoạt hình, lúc ấy cô mơ mơ màng màng nghe thấy người mẹ bảo bé gái cho nhỏ âm lượng lại để không làm phiền các anh chị xung quanh nghỉ ngơi.

Đường Ôn cúi tay túm ống tay áo Hứa Hành Niên, nhìn thẳng vào mắt của anh.

"Sao thế em?" Anh thấy trong con người cô ánh lên tia sáng mơ hồ, như đom đóm lung linh giữa đêm hè.

Cô dùng ánh mắt ý bảo Hứa Hành Niên nhìn về phía hai mẹ con bên kia, sau đó lại chỉ chỗ ngồi của mình, hạ giọng nói: "Bọn mình ra sau ngồi nhé, để chỗ này cô kia ngồi cho tiện, cách lối đi nhỏ là có thể chăm sóc bé cưng rồi."

Hứa Hành Niên nghe vậy, nghiêng tầm mắt nhìn xuống, lập tức hiểu ý cô, sau khi chắc chắn phía sau còn chỗ ngồi mới dặn dò: "Em đi chậm thôi."

Cũng không biết chán căng cô nhóc kia đã đỡ hơn chút nào chưa mà vừa được anh "phê chuẩn" liền mặc kệ xe đang rung lắc dữ dội, xoay người muốn đi ngó ý với người mẹ.

Đột nhiên gặp đèn đỏ, cô mất trọng tâm, cả người bất chợt ngã về sau, cũng may Hứa Hành Niên nhanh tay lẹ mắt nắm chặt cổ tay cô mới tránh được có sự cố phát sinh.

"Chậm thôi." Anh nhìn cô đứng vững lại, nhin không được trách.

Cô nghịch ngợm lè lưỡi với anh, cúi đầu đi về phía người mẹ nói chuyện.

*

Tắc đường hơn 1 tiếng, hai người cuối cùng cũng về tới nhà.

Đường Ôn hai tay trống trơn nhảy nhót vào cửa lớn, đứng trước cửa nhà sau vườn hoa, Hứa Hành Niên nghiêng người, nhìn cô rồi nhìn về phía cửa.

"Sao ạ?"

"Em mở cửa đi."

Anh vừa lấy một kiện chuyển phát nhanh rất lớn ở phòng thu phát, đang ôm trong ngực nên không còn tay nữa.

Đường Ôn lâu bầu một tiếng, túm lấy balo rồi mở khóa kéo ra, cúi đầu lục lọi bên trong..... tìm trong túi nhỏ để tiền một lát, lại moi ngăn đôi tận sâu trong cặp, cuối cùng là ngăn lớn để sách giáo khoa..... Dừng một chút, đôi đồng tử dần phóng đại, chậm chậm ngẩng đầu lên, tròn tròn mắt nhìn anh.

Hứa Hành Niên nhẹ nhàng mi tâm: "Roi chìa khóa?"

Đường Ôn hơi xấu hổ sờ mũi, nhìn chằm chằm khóa cửa trước mắt, nghiêm trang nói: "Chắc là em để ở nhà, không mang theo rồi."

Anh nheo mắt, nâng tay lên một tí, ý chỉ chiếc áo khoác vắt ở khuỷu tay: "Trong túi."

"Dạ."

Cô bước đến gần, hơi khom lưng, ngón tay trắng trẻo thon dài vói vào túi anh sờ soạng một trận, rất nhanh đã tìm được một chuỗi kim loại lạnh lạnh.

Vào cửa, Đường Ôn còi giầy, vội vàng chạy vào phòng bếp, lấy hai lon Coca trong tủ lạnh ra rồi đưa hết cho anh.

Anh nhận lấy, một lon đặt trên thớt, một lon nắm chặt trong lòng bàn tay bật nắp ra, sau khi đưa cho Đường Ôn mới mở lon kia.

Đường Ôn ung dung nuốt một ngụm Coca, ánh mắt chứa đựng sự chán chừ như cô như không rơi lên người Hứa Hành Niên, người kia thì đang lười nhác dựa vào góc bàn, mặt mày thà lờng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm lên miệng lon nước, phát ra những âm thanh nhẹ nhàng, có tiết tấu.

Như cảm nhận được cái nhìn của cô, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo thẳng tắp lọt vào đáy mắt cô gái. Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí chợt sinh ra luồng hơi thở đầy ái muội.

Mắt tựa sao trời cơ bản chính là để chỉ Hứa Hành Niên.

Đường Ôn bị nhìn chằm chằm đến nỗi hai tai nóng lên, vô thức sờ sờ chóp mũi, lúc cô định nói gì đó, chiếc bụng đói meo của cô đã hăng hái đi trước một bước xướng lên bài ca "trống rỗng".

"Oc——"

.....

Đột nhiên bị sặc Coca, lòng bàn tay Đường Ôn đang chống trên lưng ghế đưa lên miệng, ho khan đến nỗi đỏ bừng cả mặt.

Hứa Hành Niên còn cười, tiện tay để Coca lên bàn, một tay rút túi đi đến, mặt đồng hồ đất tiền dưới ánh đèn càng thêm phản lóa mắt.

Anh mở tủ lạnh ra, nhìn nguyên liệu nấu ăn đã được làm đông trong tủ từ trên xuống dưới: "Mình làm ít đồ ăn nhé?"

"Di Cầm không ở nhà ả?" Cô kinh ngạc.

"Ừ, tối nay có hai bọn mình thôi."

"Hai bọn mình thôi", lại còn cố tình nhấn mạnh nữa.

Nhiệt độ bên tai Đường Ôn tăng lên trong nháy mắt, nghĩ nghĩ, trong ấn tượng của cô, hình ảnh Hứa Hành Niên nấu cơm vẫn vô cùng xa vời, lí nhí hỏi: "Anh nấu hả?"

Người nọ trầm tư, thành thật trả lời: "Không."

"Vậy..... Đặt com hộp?"

Anh lại đi đến cạnh bồn rửa xách một túi cánh gà lên: "Cái này phải làm sao bây giờ?"

Buổi chiều đi Cầm đã nhắn tin cho anh, đi báo trong phòng bếp còn có một túi cánh gà đã được làm sạch rồi, vốn định làm cánh gà chiên Coca mà Đường Ôn thích cho cô ăn.

Đường Ôn xoa xoa vành tai, ngập ngừng nói: "Vậy..... Thử làm đi."

Hoàng hôn ngả nghiêng trên nửa bầu trời, nửa bên kia lại bị ánh trắng nhuộm lên một màu bàng bạc trong trẻo.

Hứa Hành Niên thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ thoải mái, ống tay áo tùy ý xắn lên đến khuỷu tay, cánh tay rắn rỏi dính đầy bọt nước, anh vớt cánh gà từ trong bồn rửa ra, bỏ vào nồi luộc, rồi lại xoay người nhìn Đường Ôn ——

"Sau đó thì sao?"

Đường Ôn vừa nhai bánh mì vừa nhanh chóng search công thức, tìm được bước tiếp theo thì bánh mì cũng đã nghẹn đầy miệng: "Tách ra....."

"Tách ra?"

Cô lắc lắc đầu nhỏ, lại cầm cốc nước bên cạnh uống ừng ực, nhẹ cả miệng, chậm rãi nói: "Chặt, ợ ——"

Tiếng nấc của cô rất vang. Đường Ôn sợ tới mức phải che miệng ngay lại, đồng tử trừng lớn, khuôn mặt đỏ bừng nhìn Hứa Hành Niên, ồm ồm hỏi: "Anh có nghe thấy không?"

Anh nhìn chăm chăm cánh gà, nghiêm trang lắc đầu: "Không nghe thấy."

Đường Ôn: "....."

Không nghe thấy mới là lạ đấy.

Cô âm thầm "Hừ" một tiếng trong lòng, liếm liếm vụn bánh mì dính trên khóe môi, khẽ khàng tặng cho Hứa Hành Niên đang nhìn nguyên liệu nấu ăn một cái nhìn xem thường nho nhỏ.

Tiểu cô nương còn chưa thu lại biểu cảm, Hứa Hành Niên tự nhiên nhặt con dao trên thớt lên, cắt bước đi về phía cô.

Thấy lưỡi dao lóe lên ánh sáng đầy nguy hiểm, Đường Ôn hoảng sợ, dưng hết cả tóc gáy, mồ hôi tủa ra khắp lòng bàn tay —— cô theo bản năng nhảy lên bàn, run run rẩy rẩy: "Anh..... Anh muốn làm gì hả!?"

Anh sẽ không thấy cô đang trợn trắng mắt đâu.....

Cho dù đã ngồi lên bàn rồi nhưng anh vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, cảm giác áp bách do chênh lệch chiều cao làm da đầu cô tê dại, cánh tay run run, vươn tay cầm một cái chậu che trước ngực.

"....."

Hứa Hành Niên rũ mắt nhìn đáy chậu, lại nhìn về phía cô, dần dần nghiêng người dè thấp xuống, một tay chống bên người cô nâng, ý cười nở rộ nơi đáy mắt: "Em nói xem?"

Dưới áp đèn trắng lóa, cặp mắt kia đặc biệt trong trẻo, đôi đồng tử thâm thúy như đốt lên một ngọn lửa, nóng rực.

Mặt Đường Ôn đã nóng lại càng nóng, không nhìn được lại dịch cái chậu về phía trước, chỉ lộ ra một đôi mắt lúng liếng như mắt thỏ, cảnh giác nhìn anh.

"....."

Hứa Hành Niên nhấc mí mắt, lấy điện thoại cô để ở bàn, đưa đến trước mặt cô, bắt đầu đi nói: "Mở khóa, anh xem các bước làm"

"..... Vâng." Cô đứng hình 1 giây, mặt đỏ bừng buông chậu ra, nhảy xuống khỏi bàn gạch, duỗi ngón cái qua chạm vào nút home.

Hứa Hành Niên lướt lướt vài lần, rất nhanh đã trả lại điện thoại cho cô, lúc anh xoay người sang chỗ khác, ánh sáng trên lưỡi dao lại ngung ngẩy lóe lên phát nữa, làm cho tóc trên đầu Đường Ôn cũng phải dưng đứng.

Chặt va chặt vật cho các nguyên liệu nấu ăn sẵn có vào bát loa để tắm ướp, Hứa Hành Niên rửa sạch tay để khử tanh, lúc xoay người muốn đi tới tủ lạnh lấy vài thứ thì thấy bóng lưng của một vật nhỏ đang ngồi chồm hồm cách chân anh không quá 5 mét.

Anh đi qua đó, thấy Đường Ôn miệng ngậm kẹo mút, trước mặt là một bó cải thìa, cô đang dùng sức ngắt một cái ngọn nhỏ tí xíu, nhìn qua là đáng về không biết mệt.

Anh dùng ngón tay chọc chọc bá vai cô, nhẹ giọng hỏi: "Em làm gì đó?"

Cô ngẩng đầu lên, kẹo mút làm hai má căng phồng, giọng khi nói chuyện nghe như làm nũng, líu nha líu nhịu: "Giúp anh nhặt rau."

Anh xóc xóc mí mắt, cong lưng nhặt một ngọn cải thìa còn lại gì chỉ còn lại rễ, "Phụt" một cái bật cười.

Cô lăm bằm giải thích: "..... Đồ ăn tằm này không phải đều phun thuốc sao, nhặt vậy tương đối an toàn."

Hứa Hành Niên ném rễ xuống: "Thế à? Em lợi hại thật."

Tầm mắt Đường Ôn dừng lại trên áo sơ mi của anh, bỏ kẹo mút trong miệng ra, chỉ vào đó rồi nói: "Anh mặc vậy rồi chiến cánh gà sao?"

Anh rũ mi, cũng nhìn thoáng qua. Vẫn chưa cảm thấy có gì không ổn ở đây.

Tiểu cô nương phiền não đứng dậy, tiếp đó lại bỏ kẹo mút vào miệng, đến giá áo bên ngoài phòng bếp, lấy chiếc tạp dề nhỏ của mình xuống, cười run lên: "Anh đeo của em."

Hứa Hành Niên nhìn lướt qua chiếc tạp dề ca rô màu hồng nhạt kia.....

Tương tượng khi bản thân mặc thứ đó.....

Hình ảnh quá sinh động, bỗng thiếu gia không dám tưởng tượng tiếp.

"Không đeo." Anh lập tức cự tuyệt.

"Anh đeo đi....." Cô túm túm tay áo sơ mi của anh, "Quần áo đẹp như này mà để dầu bẩn vào thì tiếc lắm đó....."

Lời Editor: Xin lỗi mọi người hôm qua mình về quê nên không up chương được. Lại được bà tác giả chương này viết liền hơn 6000 từ =)) Hôm nay sẽ lên luôn chương 30 nhé. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lúc ở nhà ăn em gọi anh là gì?

Editor: envi

Hứa Hành Niên nhẹ liếc về mặt Đường Ôn, khóe môi hơi câu lên, bỗng nhiên cúi đầu thu hẹp khoảng cách giữa hai người lại, giọng trầm thấp: "Nếu anh đeo thì có phần thưởng gì không?"

Ánh mắt anh khóa chặt cô lại, một đôi mắt như ánh trăng lọt vào nơi sâu thẳm trong cô, chiếu rọi khắp chốn.

Thần kinh Đường Ôn bắt đầu căng như dây đàn, nhìn không được lại nuốt nước miếng, e dè hỏi: "Anh... Anh muốn thưởng gì?"

Anh lại gần thêm tí nữa, thêm 1 milimet nữa là có thể chạm vào chóp mũi cô rồi, hơi thở ấm áp quét qua má, chọc cho cả mặt cô đều nóng lên.

Anh chậm rãi dời tầm mắt xuống dưới, lông mi run run, cuối cùng dừng lại trên chiếc kẹo mút que màu trắng cô đang ngậm trong miệng.

"Anh muốn cái này." Anh nói.

"Dạ?" Đường Ôn phồng mặt, nói không rõ, "Nhưng em chỉ có một cái này thôi."

"Vậy lấy cái này." Anh nhàn nhạt nói.

Tiểu cô nương nhấm mũi do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhả kẹo mút ra, hơi luyến tiếc đưa cho anh. Anh cười rồi nhận lấy, thẳng eo dậy, sau khi cho kẹo vào miệng lại dùng ánh mắt ý tứ chỉ chiếc tạp dề trên cổ tay cô.

Đường Ôn thu lại cảm xúc vừa rồi, trung thực giúp anh trông tạp dề qua cổ, mới vừa rũ tay xuống đã thấy Hứa Hành Niên hơi giăng tay ra.

Tiểu cô nương ngẩn người, khó hiểu: "Sao nữa anh?"

"Buộc giúp anh." Ý anh là phần dây lưng phía sau.

"Ồ." Mặt Đường Ôn hơi đỏ, cũng không biết đầu óc bị rút gân hay gì, đứng ở trước mặt anh rồi vòng tay qua, tư thế như đang ôm anh, cứ thế buộc dây lưng.

Cô khẽ nhướn đầu, cảm nhẹ chống lên cánh tay anh, ngón tay trắng nõn linh hoạt xoắn mấy vòng, nơ con bướm nhanh chóng thành hình.

"Xong rồi." Cô vừa lòng vỗ nhẹ eo sau của anh, mới vừa ngẩng đầu lên, liền bất gặp đôi mắt cười như không cười của người kia, lúc mở miệng, ngữ khí rất chi là ý tứ ——

"Con gái phải rụt rè một chút."

Cô chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn anh.

"Cứ nhào vào ngực người ta như thế, không tốt."

Đường Ôn lúc này mới phản ứng lại, gương mặt thoát cái đỏ như thiêu, yên lặng rũ mi mắt, túm hai lọn tóc xoắn trên vai lên che mặt lại.

Hứa Hành Niên cười khẽ xoa xoa tóc cô, xoay người, lúc mở tủ lạnh lấy Coca, bất chợt nhìn thấy đáng vẽ đeo tạp dề của mình phản chiếu trên cánh tủ ——

Buồn cười không chịu được.

Bật bếp, chậm rãi đổ dầu ăn vào chảo, để lửa nhỏ.

Đường Ôn đứng một bên, thấy anh nghiêng mặt, ngoan ngoãn đưa bát loa chứa nguyên liệu đã được ướp hồi nãy cho anh, anh cầm lấy rồi đổ vào chảo, theo bản năng dùng cánh tay chắn cho Đường Ôn.

Trong khoảnh khắc cánh gà được cho vào chảo, dầu nóng bắn lên bùng bụp như những đốm lửa nhỏ.

Đường Ôn gác cằm lên cánh tay anh, nghiêng đầu hỏi: "Bước tiếp theo là đổ Coca vào hả anh?"

"Ừ," anh dừng một chút, song lại cầm thìa trên kệ lên đảo cánh gà, dặn dò: "Em đứng xa ra tí đi."

"Dạ." Cô im lặng xoay người đi lấy Coca đặt trên thớt.

Mãi đến khi kẹo mút trong miệng tan bớt đi, cả hai mặt cánh gà mới được chiên vàng, lúc anh chuẩn bị lấy Coca thì nghe thấy mùi Nguyệt Nguyệt từ trong phòng khách, đứng đa đứng đĩnh chậm rãi bước vào.

Đường Ôn thấy nó, sợ nó quấy rầy Hứa Hành Niên, sau khi đưa Coca cho anh liền ôm Nguyệt Nguyệt ra xa.

"Ngoan nào," cô vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhẹ giọng dỗ, "Chờ chín rồi chia cho em ăn nha."

Hứa Hành Niên rót hơn nửa lon Coca vào chảo, sau khi nghe được những lời này của Đường Ôn bèn trả cho cô một câu: "Nhưng anh không định cho nó ăn."

Nguyệt Nguyệt rõ ràng là nghe hiểu, kêu "Meo" một tiếng, nhe răng ra giận dữ trừng anh.

Hứa Hành Niên lạnh lùng thành nét rồi, cũng không phải người thích gây chuyện, bị anh bắt nạt xong còn dám trừng mắt lại, chỉ sợ cũng chỉ có con mèo béo này với Đường Ôn thôi.

Anh lấy nắp úp lên chảo, chỉnh bếp về chế độ hâm luộc, rửa sạch tay một chút.

Đường Ôn kéo tủ giữ đồ ra, lấy chén ăn cho mèo để trước mặt Nguyệt Nguyệt, lại toan lấy thức ăn cho mèo Nguyệt Nguyệt hay ăn từ trong tủ kính.

Cô dùng đầu ngón tay túm lấy một góc túi, đồ thức ăn cho mèo vào bát cho nó, Nguyệt Nguyệt hưng phấn đến mức lỗ tai rung rung, móng vuốt lười biếng rũ lên cánh tay, kêu meo meo.

Ai ngờ mới đổ được nửa chén thì trong túi đã hết đồ, cô nhìn tủ kính thấy cũng không có loại thức ăn nào giống cái này, bèn sờ đầu nó rồi xoay người đến tủ giữ đồ trên giá tìm.

Cô nhón mũi chân, một tay giữ góc bàn để làm điểm tựa, một tay duỗi lên giá túm lấy một góc túi thức ăn cho mèo, sờ soạn nửa giây nhưng cũng không với tới hẳn được. Lúc cô định đi lấy ghế, Hứa Hành Niên đã đi tới, tay lướt qua vai cô, dễ như trở bàn tay lấy cái túi xuống.

Đường Ôn bấu môi, duỗi tay qua lấy, lại bị anh cầm đầu ngón tay.

Đầu ngón tay anh còn vương nước, ướt sũng, cảm giác nhẹ nhẹ lành lạnh dọc theo kinh mạch một đường truyền thẳng vào lòng cô.

Hứa Hành Niên nhìn lướt qua giá đã được dán trên bao bì, nhấc mi mắt, không nhìn được thăm than trong lòng, mèo còn sống sang hơn người.

Tay anh đang giơ lên cao, Đường Ôn cần bản không thể với tới nổi, phồng môi trợn má thở phì phì nói: "Anh làm gì thế!?"

Kẹo mút cho anh, tạp dề cũng buộc giúp anh, anh còn muốn gì nữa?

Vốn dĩ Hứa Hành Niên cũng chỉ muốn nhìn nội dung trên bao bì thôi, nhưng nhìn thấy khoe miệng vênh lên của Đường Ôn, hai mắt trừng to y như con thỏ bị chọc giận, đột nhiên lại nổi hứng ghẹo cô.

Anh lại cố tình giơ tay lên đến một độ cao mà mười Đường Ôn cũng không thể chạm tới, rũ mắt nheo nheo đầu ngón tay đang bị anh nắm chặt, cười nói: "Có nhớ lúc ở nhà ăn em gọi anh là gì không?"

"Dạ?" Cô ngớ ra, liếm môi nghĩ nghĩ.

"Nhớ ra rồi anh đưa."

Tiểu cô nương dùng bàn tay xoa xoa tóc, nhấm mấy thực sự nghiêm túc mà nghĩ, chẳng bao lâu sau, khuôn mặt nhỏ bỗng nhiên đỏ hơn phần nửa ——

Hứa Hành Niên nhường mảy, khí định thần nhân chờ đáp án của cô, ai ngờ cô càng giận, mắt trừng càng to, thậm chí hóa liễu, nhón mũi chân lên cụng một phát vào cằm anh.....

Nguyệt Nguyệt: "....."

Nó vốn dĩ đang ngoan ngoãn ngồi xồm một bên chuẩn bị ăn cầu lương, ai ngờ hai người này một lời không hợp, thế là "choáng" nhau luôn.

Tuy rằng Đường Ôn không dùng nhiều sức, nhưng trong trường hợp này Hứa Hành Niên không hề phòng bị nên vẫn bị cô đụng đến nỗi phải lùi lại một bước, thức ăn cho mèo trên tay lạo xạo rơi xuống đất, tay đang nắm chặt tay cô cũng buông lỏng.

Anh kêu đau một tiếng, nâng mu bàn tay lên cọ cằm.

Thò con luôn luôn dụ ngoan nhà anh giờ đã học được cách đánh trả rồi cơ đấy.

Đường Ôn cũng không biết sao lại thế này, thấy anh bất nạt cô lùn, lại còn nhắc tới chuyện làm cò cáu kinh, đầu óc loạn hết cả lên mới hấp tấp dùng đầu đụng anh một chút..... Ai mà biết lại đụng trúng cằm anh.

Cô không phải người thích gây sự, đụng người ta xong lại hỏi hận muốn chết, thật cẩn thận liếc anh một cái, cũng không biết bị đụng có đau không.

"Em.. Em sai rồi." Thấy anh che cằm lại, tiểu cô nương hơi quẫn, duỗi tay qua kéo tay anh, "Đau không anh?"

Anh nhếch môi không nói lời nào.

Tiểu cô nương run run rẩy rẩy đi đến, nhìn không được lại tự dọa mình, có phải đụng vào đầu óc anh luôn rồi không..

"Em.. Em xoa cho anh." Cô ghénh cao đầu lên, giờ tay, chạm rã, nghiêm túc dùng tay xoa xoa giúp anh, vừa xoa vừa run rẩy nói, "Thực ra trong cặp em còn một hộp thạch trái cây... Ăn còn ngon hơn kẹo mút vừa này cơ."

Cô vừa nói vừa liếm khô miệng như đang mình họa.

Nghe đến đây, Hứa Hành Niên rốt cuộc không nhịn được nữa, "Phụt" một tiếng bật cười.

"Này," Đường Ôn buông tay ra, chớp mắt dò hỏi, "Anh không giận em hả."

"Không."

Cô thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lại có chút không yên tâm nhéo ngón tay, hỏi: "Thật sự không giận?"

Lớn như vậy rồi, cô vẫn là lần đầu tiên động thủ với anh đấy... Nói đúng hơn là động đầu.

*Thủ trong tiếng Hán là tay

Hứa Hành Niên... cũng chưa bao giờ tức giận với cô cả.

Thấy chảo dầu trên bếp sắp được rồi, Hứa Hành Niên thu lại tâm tư vui đùa, nâng tay sờ đầu cô, ngửi khí đầy dịu dàng: "Không giận thật mà."

*

Kim đồng hồ trên tường vẫn nhích không ngừng nghỉ, trong phòng khách tràn ngập mùi thơm của cánh gà chiên Coca, Đường Ôn rửa xong tay là lập tức chạy đến bàn ăn, mắt hạnh trong tròng bị bàn cơm phong phú hấp dẫn đến không rời được.

"Nhìn ngon quá." Cô gấp không chờ nổi cầm dĩa lên, vể mặt tràn đầy chờ mong và hy vọng cắn cắn dĩa.

Hứa Hành Niên tháo tạp dề của cô ra rồi vắt vể chỗ cũ, vừa xắn tay áo vừa đi về phía này, kéo ghế dựa bên cạnh cô ra rồi ngồi xuống.

"Ném thử đi."

Cô gạt đầu, gấp gấp kẹp một miếng cánh gà rồi cho vào miệng, yên lặng nhai mấy miếng, đôi mắt ngay lập tức sáng lên ——

Ngoài giòn trong mềm, nhai kĩ mười phần, nước sốt vừa thơm vừa ngọt từ cổ họng chảy xuôi xuống dạ dày, rất ngon miệng!

"Ngon quá!"

Hứa Hành Niên khẽ cười một tiếng, khuỷu tay chống lên góc bàn, điềm đạm nhìn cô chăm chú.

Cô ăn đến vui vẻ, cánh má hồng nộn theo động tác nhai mà phồng lên, cuối cùng cô dứt khoát buông dĩa, trực tiếp dùng tay bẻ cánh gà, nhắm nháp kĩ càng.

Anh duỗi tay giúp cô gạt sợi tóc không may dính ở khóe miệng ra, thấy cô ăn đến mức mỡ dính đầy miệng, lại đưa tay lấy khăn giấy, ung dung lau cho cô, động tác dịu dàng.

Không chỉ có cánh gà chiên Coca, cả hai món ăn nhẹ còn lại cũng rất ngon, cô vui vẻ vung vẩy đôi chân, đột nhiên nhớ tới những lời Tổng Tư San từng nói "Nhất định phải tìm bạn trai biết nấu ăn", vô thức cắn đầu dĩa, cười ngơ nghe.

Hứa Hành Niên vẫn luôn để ý đến phản ứng của cô: "Cười gì thế?"

Đường Ôn dùng khăn ướt lau tay dính đầy dầu mỡ, vể mặt nghịch ngợm: "Không nói cho anh biết đâu."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nếu anh Hành Niên cao hơn, cũng có thể bảo vệ Ôn Ôn nữa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Ánh trăng đậm đặc treo ngoài cửa sổ, cả căn nhà bị màn đêm bao bọc, ếch kêu inh ỏi dưới bụi cỏ trong vườn hoa.

Sau khi ăn uống no nê, Đường Ôn ngoan ngoãn giúp Hứa Hành Niên dọn bát dĩa bỏ vào bếp, nhân lúc anh đang lau bàn ăn, cô lại buộc chiếc tạp dề nhỏ lên, vịn vòi nước trước bồn để rửa bát.

Nghe thấy tiếng nước chảy "Ào ào", Hứa Hành Niên nghiêng người nhìn qua, tầm mắt dừng lại trên đôi tay trắng nõn của cô. Tay cô thon dài, bàn tay nhỏ xinh, đầu ngón tay hơi cong đang nghiêm túc rửa sạch bát dĩa, ánh đèn chiếu xuống khiến đôi mắt càng thêm rực rỡ lấp lánh.

Hứa Hành Niên nhấc chân đi về phía đó, kéo tay áo sơ mi, cầm đĩa trong bồn rửa lên.

Nước rơi xuống mặt đĩa rồi bắn ngược trở lại, vừa vắn bắn vào mặt Đường Ôn.

Cô hít một hơi "Ồ!" một tiếng, dùng cánh tay khô ráo cọ lưng tung vài cái, vừa mở mắt ra liền phát hiện Hứa Hành Niên cũng đang dùng nước rửa chén cọ đĩa.

"Còn ít chỗ này nữa này." Cô thường xuyên giúp dì Cẩm làm việc nhà, nên việc rửa chén cô rất thành thạo.

Anh gạt đầu, cọ vào trong, ghé mắt dò hỏi ý kiến của cô: "Như vậy đúng không?"

Cô thờ đầu nhìn thoáng qua, mặt cười cong cong, học cách dì Cẩm hay cô vũ cô, tặng Hứa Hành Niên một ngón cái: "Giỏi quá!"

Khỏe mỗi anh lặng lẽ cong lên.

Đóng vòi nước lại, từng giọt nước còn đọng trên vòi rơi xuống bồn, phát ra âm thanh tí tách.

Tiểu cô nương cũng tham gia vào công cuộc rửa bát, đầu ngón tay cầm chắc mép đĩa, lại cẩn thận lau sạch phần đế. Cô nàng rất cao hứng, vô thức ngậm nga bài hát đang thịnh hành gần đây, âm điệu sạch sẽ du dương, như phiền lá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, nổi lên từng gợn sóng lăn tăn.

Tiểu cô nương hát được hai câu rồi dần dần ngừng lại.

"Sao không hát nữa?"

Mặt cô lại đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Quên lời."

"Có sao đâu?" Hứa Hành Niên cười nhẹ, nhìn không được lại trêu cô: "Khi nào em chả thế."

Bài nào cũng chỉ thuộc mỗi điệp khúc.

Đường Ôn nghiêng đầu đi, hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái, thầm nghĩ hôm nay anh đúng là không để người ta bớt quạu mà.

Một lúc sau, như nghĩ ra gì đó, cô nàng rũ mắt xuống quét qua chiếc khay trong tay, đáy mắt đột nhiên sáng ngời.

Thế là cô dùng đầu ngón tay bóp một ít xà phòng trên miếng bọt biển, thừa dịp Hứa Hành Niên không kịp chuẩn bị bèn nâng tay xoẹt một cái cọ lên mặt anh.

Hứa Hành Niên ngẩn ra, ghé mắt, nhìn thẳng vào đôi đồng tử trong tròng đáy ý của tiểu cô nương kia.

Bàn thân tay cô đã lạnh rồi, lại thêm bọt xà phòng trơn trơn, lướt qua da còn gợi lên cảm giác tê dại.

Như có dòng điện xẹt qua.

Hầu kết không tự chủ được lại lần lên trượt xuống.

Thấy Đường Ôn còn đang cười, anh nhường này, quét mắt qua miếng bọt biển đầy xà phòng trong tay mình, đột ngột nâng tay, trực tiếp chùi nhẹ lên vầng trán trơn bóng của cô nàng.

"Ồi."

Nước trên bọt biển dính vào trán tạo nên một thứ cảm giác vừa trơn vừa dích. Cô theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại, ném cái khay xuống, vội vội vàng vàng ra chỗ vòi nước rửa sạch trán.

"Thích nghịch nữa không?" Bên cạnh truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Hứa Hành Niên.

Đường Ôn vừa rửa vừa nhăn mặt lắc đầu, ủy khuất nũng nịu nói: "Không đâu."

Cô sai rồi.

Cô không nên chủ động khiêu khích Hứa Hành Niên.....

*

Sau khi rửa sạch sẽ bát đĩa, cô đi rửa một quả táo to tướng, hai tay ôm lấy, nhảy chân sáo ra khỏi phòng bếp. Còn Hứa Hành Niên vẫn ở trong bếp rửa nho.

Cô đi vào phòng khách, lấy điều khiển từ xa trên bàn, ngồi thẳng tắp trên ghế sofa, một tay khua chiếc gối ôm in hình nhân vật hoạt hình bên cạnh nhét vào ngực, bắt đầu chọn kênh.

Thời điểm này có không ít phim truyền hình đang phát sóng, đầu tiên cô xem một tí phim đô thị tình duyên, song cảm thấy hơi nhạt, nên chuyển qua một bộ cung đấu cổ trang, vừa xem vừa gặm táo.

Đúng lúc này, Hứa Hành Niên bụng rỗng đã rửa sạch tới, thấy cô vui trên sofa xem TV, liền thông thả đi đến trước mặt cô, khom lưng để khay ở góc bàn.

"Sữa bò uống ấm hay lạnh?" Anh cúi đầu hỏi.

Không ai trả lời.

Anh nghi hoặc đứng thẳng dậy, phát hiện tiểu cô nương theo động tác của anh lại vắn người sang hướng khác (ý là lúc HHN đứng thẳng dậy che mắt TV của ĐÔ nên em ấy nghiêng người sang để nhìn TV), cô đi trước thân, ánh mắt căn bản là không thèm đặt lên người anh.

"....."

Anh khoanh tay trước ngực, đứng nguyên ở đó, khí định thần nhân nhìn cô.

Chậm rãi nghiêng người găm hai miếng áo, cô mới bắt tri bất giác phát hiện Hứa Hành Niên cứ chôn chân ở chỗ này y như cây cột vậy, nhìn không được nghi hoặc, dùng đôi mắt to mơ hồ nhìn về phía anh——

"Xem đủ chưa?" "cây cột" nói.

Cái miệng nhỏ nhai táo rộp rộp, gât gât đầu.

Anh nhìn, chớp mắt nhìn quả táo cô đang gặm một cái, lại nâng mắt lên, nhàn nhạt hỏi: "TV đẹp hay anh đẹp?"

".....???"

Đường Ôn ngốc luôn, gắp cổ nuốt táo trong miệng xuống, thật sự quay đầu đi, tỉ mỉ nhìn qua giá trị nhan sắc của tiểu thái giám đang chạy trong TV, lại chuyển sang đối diện với tầm mắt của anh, rất quyết đoán: "Anh đẹp!"

Nếu độ nhan sắc của anh và diễn viên quần chúng, thì chẳng phải diễn viên kia sẽ phát hỏa sao!

Hứa Hành Niên nghe xong, giãn mày ra, khóe miệng hơi nhếch lên, tiếp tục hỏi: "Vậy muốn uống sữa bò ấm hay lạnh?"

Lúc này cô mới nhớ ra vừa nãy hình như đã nghe những lời này rồi, nhưng tại cô xem chú tâm quá, nên không trả lời anh...

Tai nóng lên vài phần, cô lẩm bẩm: ".....Àm ạ."

Hứa Hành Niên gật gù đầu, xoay người đi lấy sữa bò cho cô.

Còn người ngồi lên sô pha lại đang nghĩ, không đúng, chẳng phải là cô theo đuổi anh sao? Thế nào lại thành anh chăm sóc cô vậy.

Thế là cô nâng vôi vàng để tảo lên khay đựng hoa quả, dùng khăn giấy xoa tay, tung ta tung tãng đi theo anh vào phòng bếp.

Anh lấy từ tủ lạnh ra một hộp sữa Đặc Luân Tô, cô cũng lén lút cong eo chui qua khuỷu tay anh, lấy một hộp.

*Sữa Đặc Luân Tô

"..... Em làm gì thế?"

Cô cười tủm tỉm nhìn anh: "Anh cũng uống đi."

Hứa Hành Niên có chút bất đắc dĩ, vậy mà cô vẫn không quên nhắc anh uống sữa bò.

Khí lạnh từ tủ tràn ra ngoài, anh thấy da cô vì lạnh mà gai ốc đã nổi lên rồi, vôi vàng kéo cô lui về sau hai bước, rồi lại đóng cửa tủ lạnh lại.

Anh xoay người lấy kéo trong tủ kính, mới vừa rử mắt xuống thì Đường Ôn đã chen vào: "Đề em đề em."

Cô lấy cây kéo, nhẹ nhàng cắt một góc hộp sữa, nghiêm túc rạch một đường theo dấu được in trên bao bì. Hộp kia cũng thế.

Hứa Hành Niên khi còn nhỏ rất ít khi uống sữa bò, dù là vì gì đi chăng nữa anh cũng đều không thích.

Nhưng Đường Ôn không biết chuyện này.

Nghi hè năm anh lên 8, mẹ Hứa đưa hai người về thị trấn nhỏ thăm bà ngoại. Khi đó khu phố nhỏ bà ngoại ở có mở một siêu thị bé bé, con nít hay tới đó mua đồ ăn vặt.

Có một bạn nam 12 tuổi ở ngay cạnh siêu thị, rất cao, độ bằng mà có khi cao hơn mẹ Hứa một chút.

Đường Ôn đặc biệt hâm mộ cậu ta, không chỉ có thể với tới đồ trên kệ cao nhất dễ như trở bàn tay, lại còn trèo được lên cái cây cao ngắt ngưỡng hái quả ăn, thật sự là quá tiện.

Điều này khiến cô có một đoạn thời gian suốt ngày dính lấy bạn nam kia chơi, chuyên gia bỏ rơi Hứa Hành Niên một mình ở siêu thị, phải cô đơn lẻ bóng chơi game xếp hình Tetris giết thời gian.

Thế là có một ngày Hành Niên của chúng ta buồn bực không chịu được, nhân cơ hội tóm lấy cổ áo cô, lúc anh cosplay đại chú nhỏ cường chế không cho cô đi đâu hết, cô lại nháy mắt, như tên gián điệp tí hon ghé sát vào anh, len lén nói: "Em biết vì sao anh ấy lại cao thế rồi."

"?"Anh khó hiểu.

"Qua mấy ngày quan sát, em phát hiện ra anh ấy đặc biệt thích uống sữa bò." Tiểu cô nương hạ giọng, thận trọng như đang truyền lại chuyện cơ mật rất gì và này nọ.

Hóa ra mấy ngày nay cô nhóc đang "dò xét tình hình quân địch".

"Sữa bò?"

"Đúng vậy," cô nói, song lại bất lấy hai hộp sữa bò trên kệ để hàng gần đó, đưa cho Hứa Hành Niên một hộp, "Trước em cũng không tin đâu, giờ thì tin rồi."

"Uống sữa bò thật sự thúc đẩy chiều cao đó." Cô nói.

Anh nhìn hộp sữa trong tay, hơi nhăn mày. Bởi vì từ nhỏ anh đã không thích uống sữa bò, cho nên mẹ Hứa chưa bao giờ mua, vì thế Đường Ôn trước nay vẫn luôn không biết.

Cô cầm ống hút vào hộp sữa, dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Anh mau uống đi... Em chỉ mong sao mình chóng cao lên, như vậy thì không ai bắt nạt em được nữa."

Dừng một chút, mắt cười nheo lại rồi bèn thêm một câu: "Nếu anh Hành Niên cao hơn, cũng có thể bảo vệ Ôn Ôn nữa."

Khi đó cô mới lên 7, suy nghĩ vừa ấu trĩ lại ngây thơ.

Nhưng sau khi Hứa Hành Niên 8 tuổi nghe được câu nói kia, không nói hai lời bèn vút luôn ống hút, nín thở uống một hơi hết sạch sành sanh.....

Từ đó, anh xé luôn khẩu hiệu nói không với sữa bò, cứ thế cho đến tận hôm nay ——

Lò vì sóng "Đỉnh" một tiếng kéo Hứa Hành Niên đang xuất thần trở lại, anh nâng tay lên nheo nheo ấn đường mệt mỏi, bất động thanh sắc dè dặt cười trong đáy mắt xuống.

Căn bản là từ rất lâu rồi, anh cũng đã nói không với tiền đồ.

Sau khi lấy sữa bò đã được hâm nóng ra, hai người lại vào phòng khách. Phim truyền hình đang chiếu tới đoạn cao trào, Đường Ôn nhanh chóng bị tình tiết trong phim hấp dẫn, chạy chậm đến ngồi ngay ngắn trên sofa, cầm quả táo vừa này lên ăn tiếp.

Hứa Hành Niên ném hộp sữa bò đã uống xong vào thùng rác, nhón hai quả nho để trong khay thủy tinh cho vào miệng, tầm mắt rơi xuống cô nàng đang chăm chú xem phim truyền hình.

Nhìn một lát, anh nghiêng đầu, ánh mắt lại dừng trên đường nét nhu hòa nơi sườn mặt cô gái.

Đường Ôn rõ ràng đã bị tình tiết phim truyền hình hấp dẫn, hé răng ngoạm một miếng táo, cứ cắn dờ dờ giảm giảm như vậy mà không cho vào miệng.

Anh ngồi gần hơn chút, nhìn chăm chăm quả táo bên miệng cô một lát, trầm giọng hỏi: "Nữ chính gặp Hoàng Thượng chưa?"

"Chưa," tiểu cô nương lúc này mới cắn hẳn miếng táo cho vào miệng, nhai nhai, lâu bầu nói: "Nhưng nữ chính quá lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn thấu quỷ kế độc ác của à phi tần."

"Còn trở tay huy luôn nàng ta hahaha."

Nuốt táo xuống, cô lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Quả nhiên có thể được hoàng đế sủng ái đều là giai nhân tài sắc, em cảm thấy nếu mình sinh ra trong thâm cung, chắc sống không nổi....."

Cô vừa lúc nghiêng đầu qua, dừng một chút, hai chữ "hai tập" nghẹn lại trong họng.

Hứa Hành Niên đang nhìn cô, môi mím khẽ lên, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia sáng nhàn nhạt nhìn chăm chăm cô, như đang cọ xát bất lửa trong đêm tối.

Khoảng cách hai người rất gần, gần đến nỗi chỉ cần anh cúi thấp đầu xuống một tẹo nữa thôi là có thể chạm vào lông mày và lông mi của cô rồi.

Trái tim bé nhỏ của Đường Ôn không khỏi đập nhanh, vẩn vẩn nơi chóp mũi không chỉ có hương táo ngọt thanh mà còn tràn đầy hương sữa bò từ người anh nữa, hơi thở vô thức cứng lại.

"Ngọt không?" Ý anh là vị quả táo.

Cô như bị hạ độc, không tự chủ được liếm môi dưới, khẽ gật đầu.

Biểu cảm của anh rất dịu dàng, đột nhiên khẽ cúi người, lòng bàn tay ấm áp nâng mu bàn tay cô lên, cắn một miếng táo.

Nhắm nháp kĩ càng một chút, anh vừa lòng gật gật đầu: "Đúng là không tồi."

"Dạ..." Vành tai Đường Ôn nóng lên, cô điều chỉnh hô hấp, rồi đem tầm mắt trở lại trên TV, nghiêm trang ngồi lại cho ngay ngắn.

Nhưng lần này, làm thế nào cũng không tập trung được.

Hứa Hành Niên nhìn ra được sự hoảng loạn từ ánh mắt cô, cong môi, thu lại tầm mắt rồi đứng dậy, giờ tay xoa xoa đỉnh đầu người kia, dịu dàng nói: "Đi ngủ sớm một chút."

Chờ anh đi rồi, cô mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, dưới đáy lòng lặng lẽ chửi thầm Như này thì ngủ thế nào được.....

Vừa rồi trong khoảnh khắc anh cúi người kia, cô còn tưởng là anh muốn thơm mình..... Khăn trương đến nỗi cả trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giờ không thể dọa em ấy được

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

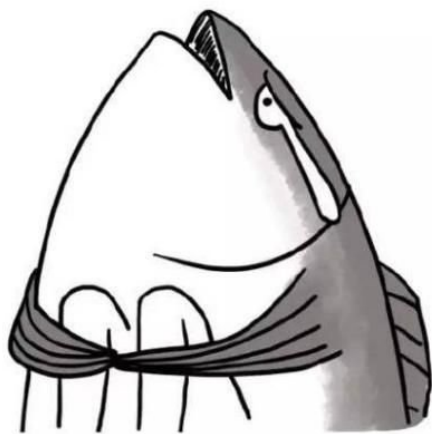
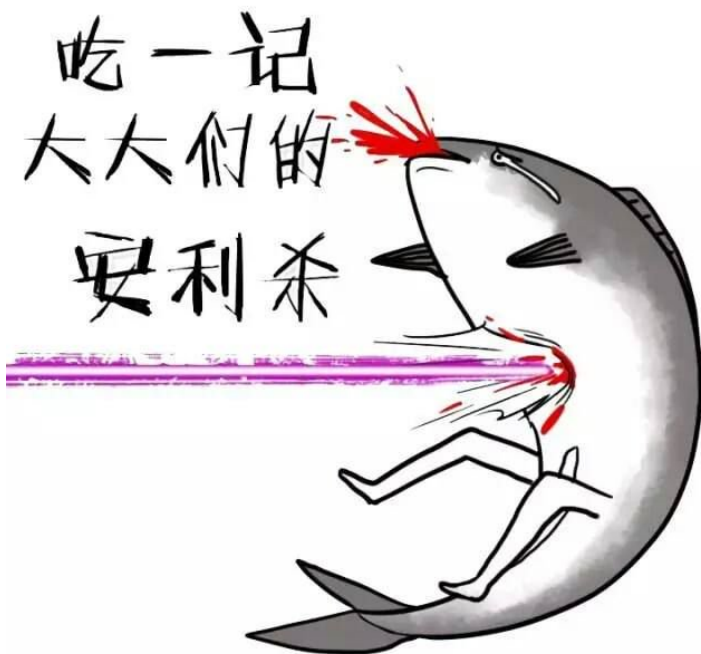
Editor: envi

Sáng sớm thứ bảy, Đường Ôn nhận được điện thoại của mẹ Hứa, bà nói mình với dì Cẩm đang ở thị trấn nhỏ với bà ngoại, thứ hai mới về được, bảo hai người không cần lo lắng. Đường Ôn hiểu chuyện hỏi thăm bà ngoại vài câu, sau khi biết bà vẫn khỏe mới an tâm cúp máy.

Ông nội và bố Hứa đi công tác rồi, tuần này cũng không có nhà.

Hai người tuyệt vọng như cá muối vượt qua ngày cuối tuần, hai ngày này, đồ ăn đều do một tay Hứa Hành Niên làm, cô cũng chỉ đơn giản làm trợ thủ cho anh, thuận tiện khen anh vài câu.

*Bên trung có cái meme cá muối, để thể hiện cảm xúc kiểu đau khổ tuyệt vọng.

讓我孤獨的死去

Thứ hai đầu tuần, hai người đều dậy rất sớm, bàn nhau một chút, cuối cùng quyết định đi xe đạp.

Ăn sáng xong, Đường Ôn vội vàng lấy cốc uống nước, bỏ sách vở vào cặp rồi ra sân trước tìm Hứa Hành Niên.

Hứa Hành Niên đứng dưới bóng cây, một tay giữ ghi đông xe đạp, nghe thấy tiếng bước chạy loạn cào cào của cô bèn nghiêng mặt qua nhìn.

Đường Ôn sửa qua loa mái tóc dài rối loạn, thấy dáng vẻ không định lên xe của anh, ngẩng đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Xe hết hơi rồi." Anh chỉ vào lốp sau xe đạp rồi nói.

"Dạ?" Đường Ôn nghiêng đầu nhìn qua, quả thật là lốp xe bẹp dí rồi, nhăn mày: "Thế làm sao bây giờ?"

Tuy rằng hai người đều có xe đạp riêng, nhưng họ muốn đi chung cơ.

Anh hít hít mắt, đầu ngón tay để trên tay lái gõ nhẹ 2 cái, tầm mắt rơi xuống chiếc xe đạp màu hồng đang đứng yên bên kia.

Đường Ôn thấy dáng vẻ anh như đang suy tư gì đó, gạt mình, nhỏ giọng lầu bầu nói: "Không phải là anh muốn đạp xe của em chứ....."

Đầu nhỏ nghĩ nghĩ, cảm thấy với cá tính của anh thì hoàn toàn không có khả năng anh sẽ cưỡi xe đạp hồng, liền nhanh chóng vứt luôn ý nghĩ này, liếm môi rồi kéo anh: "Không thì mình gọi tắc xi đi anh?"

Kéo nhẹ tay người ta, nhưng người ta không dao động.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Hứa Hành Niên rũ mắt nhìn cô một hồi lâu, mi mắt đảo quanh, lộ ra ý cười hờ hững ——

"Không thì..... Em đeo anh?"

"..... Há???"

Cô nường có chút giật mình rồi trừng to hai mắt, hoài nghi mình có phải nghe lầm rồi không.

"Ừ, em đeo anh." Anh nghiêng người, khẽ tựa vào yên sau xe đạp, nghiêm túc lặp lại lần nữa.

"Cái này....." Cô đảo mắt qua chiếc xe đạp màu hồng nhạt hai vòng, bán tín bán nghi, "Có ổn không anh?"

"Có gì mà không ổn?" Anh nói như một lẽ đương nhiên.

"Nhưng mà....." Cô nhỏ giọng nói thầm, giọng tay cọ cọ mồ hôi trên chóp mũi.

Nhìn ra cô đang rối rắm, anh khoanh tay rồi ghé sát vào nửa phần, tầm mắt thẳng tắp lọt vào đáy mắt cô: "Khó xử à?"

"Không có." Cô nhanh chóng lắc đầu.

Chỉ là cô cảm thấy, cưỡi một chiếc xe màu hồng nhạt đeo một người cao một mét tám....

Nghĩ đã thấy dị rồi!

Trong mắt Hứa Hành Niên ẩn chứa ý cười, nắm chặt đầu ngón tay cô trong lòng bàn tay, lại lấy chìa khóa xe trong túi quần ra rồi trông vào ngón tay cô, nhân cơ hội đó dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, dịu dàng nói: "Anh không nặng đâu."

Ý là, chắc chắn là em đeo được anh.

Đường Ôn bị hành động của anh chọc đến thất điên bát đảo, khẩn trương nín thở, cứ ngỡ ngờ ngác ngác nhìn móc chìa khóa đã được đeo vào ngón tay mình, đôi lông mi dài rậm khẽ run lên.

Từ móc khóa sắt truyền đến cảm giác mát lạnh, dưới ánh nắng chiếu xạ thành một luồng sáng, thẳng tắp lọt vào đáy mắt cô, hơi chói mắt.

Đối lập với lòng bàn tay ấm áp của Hứa Hành Niên.

Cô chậm rãi thu mắt lại, mềm giọng nói: "Vây... Vây được."

Đường Ôn có thể chờ người khi đạp xe được, chỉ là cô sợ Hứa Hành Niên ngại, nhưng nếu anh đã yêu cầu như vậy rồi, cũng không có gì là không thể.

Gỡ móc khóa xuống, cô đi đến đầu xe đạp tháo xích ra, nhẹ nhàng đá chân chống.

Tiểu cô nương chậm rãi đẩy xe đến trước mặt anh, cánh môi mím lại, vẫn hơi do dự: "Nhờ may em làm anh ngại thì sao bây giờ?"

Anh nhún mày, giả vờ ra vẻ suy tư: "Anh ăn vạ bắt đền em nhé?"

Cô nghe thế, xem thường, thấp giọng lầu bầu: "Anh ăn vạ em còn ít đấy?"

Sau khi nói xong, cô lên xe trước, hơi nghiêng thân xe, dùng mũi chân chống đất, nắm chặt ghi đông rồi nghiêng đầu, theo bản năng dựng thẳng đầu vai: "Anh... Anh lên đi."

Anh khẽ cười một tiếng, trực tiếp ngồi ngang qua xe, hai chân chống đất, giương mắt nói: "Đi thôi."

Chân anh vốn đã dài, chỗ ngồi phía sau lại thấp, cho dù đã để chân lên thanh gác nhưng nhìn vẫn cứ từ từ.

"Vây anh ngồi vững nhé....."

Đường Ôn mềm giọng dặn dò một câu rồi mắt nhìn thẳng phía trước, hít sâu một hơi, dùng sức lên bàn đạp.

Ghi đông loạng cha loạng choạng, xích trước truyền lực phát động, sau khi giữ được cân bằng, cô lại đặt chân còn lại bên bàn đạp, chậm rãi di chuyển.

Cánh vật trong vườn hoa lặng lẽ lùi dần về sau, cô tập trung tinh thần nhìn phía trước, chỉ sợ bất cẩn là hai người hôn đất luôn.

Mà Hứa Hành Niên nhân nhả hơn cô nhiều, tay nắm chặt phần sau của yên trước để làm điểm tựa, nhìn lưng cô chăm chú. Những tảng nắng ngã nghiêng chiếu xuống, tiểu cô nương bước cao tốc đuôi ngựa, cần cõ trắng nổi lên ngoài, hơi lóa mắt.

Trong đầu anh đột nhiên hiện ra hình ảnh một chiếc pudding sữa bò thơm ngọt.

Xe đạp chậm rãi ra đến cửa biệt thự, lúc đầu còn hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng rất nhanh đã vững vàng đi xuống.

Cây xanh hai bên đường xòe ra những chiếc ô màu xanh lá mạ, những đốm sáng xuyên qua khe hở giữa các cành cây chiếu vào đỉnh đầu hai người, dát lên đó đôi vầng sáng như thực như ảo. Sáng sớm trong tiểu khu có rất nhiều người đi tản bộ, cứ nhìn thấy hai người họ là phải nghiêng đầu qua tò mò chăm chú nhìn hai giây.

Đường Ôn chậm rãi tìm được cảm giác, cước đạp cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ánh nắng ban mai như được gột rửa, cô hít sâu một hơi tận hưởng bầu không khí trong lành ấy, vui vẻ nghiêng mắt muốn nói chuyện với Hứa Hành Niên, lại phát hiện chân vẫn đang cuộn lại, không nhận được bên hơi: "Chán anh không tề sao?"

"Không tề." Thực ra đã rần rần hết cả lên rồi.

"Hửm? Thật hay giả?" Cô nhỏ giọng nói thầm một câu, rõ ràng đáng về kia khiến cô nhìn qua cũng thấy thương thay cho anh.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, lay lay chiếc đuôi ngựa nghịch ngợm của cô nàng, vì sức gió mà áo đồng phục cũng chậm rãi dán chặt vào người, lộ ra phần eo mảnh khảnh.

Ánh mắt Hứa Hành Niên trùng hợp dừng trên đường cong lá lướt ấy, eo vừa thon vừa nhỏ vừa mềm, có lẽ một cánh tay đã có thể ôm trọn.

Anh nhìn nhìn, liền cảm thấy yết hầu mình căng cứng.

Anh thử thăm dò vươn tay qua, nắm tay thành quyền chậm rãi đưa đến gần chiếc eo thon, gần một chút, lại gần thêm chút nữa.....

Mà khi đầu ngón tay vừa chạm vào vòng eo ấy, anh bỗng nhiên ngừng lại.....

Mím môi, suy trước tính sau, cuối cùng cũng chỉ túm chặt vật áo cô thôi.

Tiểu cô nương cảm nhận được sức lực bên hông mình, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy anh?"

Anh nóng mặt quay đầu sang chỗ khác, ra vẻ đạm nhiên nói: "Không có gì," lại nói thêm một câu, "Em tập trung đi."

Đường Ôn cũng không biết suy nghĩ trong lòng anh, đơn giản "Vâng" một câu, lại cao hứng lắm nhảm hát.

Hứa Hành Niên lười biếng thả lỏng bả vai vì khăn trương mà căng chặt của mình, nâng tay lên che hai mắt lại, nhịn không được hơi thở dài dưới đáy lòng——

Quên đi, giờ không thể dọa em ấy được.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Hứa Hành Niên cậu thật vô sỉ

Editor: envi

Con phố ngoài trường học trồng đầy cây Pháp đồng, che kín cả một vùng trời như núi sông trải dài ra ngút ngàn, cắt ánh dương đầu ngày thành những tia sáng nhỏ vụn rọi lên sương sớm.

Đường phố yên tĩnh, chỉ có vài ba học sinh mặc đồng phục qua lại vội vã, họ chẳng màng đến cảnh sắc xung quanh, chỉ nhanh nhanh mong đến trường cho kịp giờ.

Đường Ôn rẽ vào một góc hẻm, đạp đến bên một gốc cây đại thụ đối diện trường học, thả một chân xuống chống lên bậc thềm, dừng xe lại: "Chúng ta xuống ở đây nhé? Bảo vệ không cho đi xe vào trường."

Huống chỉ, trong trường có rất nhiều người biết anh, hồi nãy đạp xe tới đây đã có không ít người nhìn thấy rồi.

Cô vừa dứt lời, ngừng đầu lên đã thấy Lục Hoài Sâm cũng đang đạp xe đi về phía này, người kia tự nhiên cũng thấy họ, đồng tử mở to, "kít" một tiếng dừng xe lại.

Xe đột nhiên dừng lại khiến Lạc Nhan đang ngồi ở yên sau bị dọa sợ, cô theo bản năng nắm chặt vạt áo Lục Hoài Sâm, dò hỏi: "Sao thế?"

Vừa dứt lời liền nghe thấy cậu ta xuyết xoa một tiếng, dùng loại ngữ khí cực kì khinh thường, mở miệng: "Hứa Hành Niên cậu cũng vô liêm sỉ nó vừa."

Lạc Nhan: "???"

Cô ấy hồ nghi ló đầu ra xem, đúng lúc thấy Hứa Hành Niên từ yên sau xe đạp của Đường Ôn đứng dậy, một bên vai đeo cặp, khí định thần nhàn sửa sang lại chỗ áo đồng phục bị nhàu.

"....."

Hứa Hành Niên cũng lười phản ứng lại Lục Hoài Sâm, giờ tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã sắp tới giờ đọc sách buổi sáng rồi, anh bèn đi lên giữ ghi đồng xe, nói với Đường Ôn: "Em vào trước đi, để anh đi cất xe cho."

Đường Ôn chần chừ xuống xe, đứng trên bậc thềm: "Có ổn không anh?"

Một thanh niên cao mét 8, dắt một chú xe đạp màu hồng nhạt đi trong sân trường, nghĩ thế nào cũng thấy kì quặc.

"Không sao," anh dùng đầu ngón tay gõ nhẹ tay lái, hơi nhướn mày, nhắc cô, "Hôm nay kiểm tra đi học muộn đấy."

Đường Ôn nín thở, nghĩ đến bộ mặt hung thần ác sát của thầy tổng phụ trách liền cảm thấy gió lạnh căm căm quét qua lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại rồi nói: "Vậy được."

Lục Hoài Sâm nhìn về phía Lạc Nhan: "Hai người đi với nhau nhé?"

Cô ấy nhắc dai cặp lên, trả lời: "Được."

Vào cổng trường, Hứa Hành Niên đi song song với Lục Hoài Sâm đến nhà để xe, tâm tình người kia nhìn qua không tồi, đi học đầu tuần vậy mà còn huyết sáo liên miện.

Hứa Hành Niên quét ánh mắt ý vị thăm trường qua là cậu ta lập tức "bất sống" được luôn, vội vàng nói ——

"Cậu đừng có hiểu lầm, hôm qua cậu ấy(Lạc Nhan) để xe ở trường nên tớ mới đưa cậu ấy đi học."

"Ờ?"

Cái gì anh cũng chưa hỏi, nhưng tên chột dạ nào đó lại giải thích rất nhanh.

Sau khi cất xe xong, hai người lại đi về khu dạy học, đang đi thì Lục Hoài Sâm lại đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi: "Sao cậu nữ lòng nào để em gái người ta đeo cậu hả??? Cũng có phải cậu không biết đi xe....."

Anh nhướn mày, mặt không biểu cảm: "Đoán xem?"

Lục Hoài Sâm nghĩ ngợi một lát, thử thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ là cậu.....chơi trò tự xì lốp xe!?"

"....."

Thấy biểu cảm trên mặt anh, Lục Hoài Sâm hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Cậu quá đề tiện, quá vô sỉ, gây rối quá vô lý....."

Lúc đi tới đầu cầu thang, Lục Hoài Sâm đột nhiên dừng bước, lại nghĩ... dù sao xe Lạc Nhan cũng để ở trường, hay là.....

Cậu ta nghĩ như vậy, xoay người quay lại đường cũ.

Hứa Hành Niên nghi hoặc: "... Cậu định làm gì thế."

"Đi xì lốp xe!!!"

*

Tiết toán buổi sáng còn vài chỗ chưa hiểu, ăn cơm trưa với Tống Tử San xong, Đường Ôn một mình quay về lớp.

Trong lớp yên tĩnh không một tiếng động, cô đóng cửa lại trước rồi rót ly nước để ở góc bàn, ngồi tại chỗ nghiêm túc đọc đề.

Sau giờ ngo, không khí như lắng lại, nhìn một lúc, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cô chống tay lên trán ép bản thân tỉnh táo lại, nhưng cũng không ăn thua.

Đường Ôn không biết mình ngủ quên từ lúc nào, bản học rất cứng, hai tay đã tê rần do tì đầu lên, hơn nữa cửa sổ chếch phía trước cô cũng không đóng lại, gió lạnh thổi vào phòng, lướt nhẹ qua gáy cô, hơi lạnh.

Nhưng ý thức của cô như bị cảnh rong biển cuốn xuống tận biển sâu, giữa thế nào cũng không tỉnh được.

Đương lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm nhận được bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân, rất nhẹ, hình như người kia cố tình đi thật khẽ, từng chút từng chút một tới gần cô, giấy tiếp theo, cửa sổ phía trước đã được đóng lại.

Con gió lạnh thổi từng vòng tán loạn cũng dần biến mất.

Cô mơ hồ cảm thấy có một bộ áo khoác được đắp lên người mình, động tác của người kia cũng rất dịu dàng, mũi bột giặt khiến cô thấy vừa quen thuộc lại vừa an tâm, cứ như vậy thiêu thiêu ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, Đường Ôn mơ hồ tỉnh lại, mở đôi mắt nhấp nhem, nghiêng mặt qua lại phát hiện Hứa Hành Niên đang ngồi ngay cạnh mình, trong tay là bộ đề toán cô đang làm dở trước khi ngủ quên mất.

Đường Ôn: "....."

Hình như phát hiện ra, anh nâng mắt lên đối diện với tầm mắt của cô, hồ hững mở miệng: "Tình rồi à?"

Não cô chưa kịp vận hành, liếc liếc áo khoác trên đầu vai mình, híp mắt, giọng ní non: "Đúng là anh này."

Hứa Hành Niên chống cằm, xoay xoay chiếc bút trên đầu ngón tay: "Là sao?"

"Em cảm giác có người đi vào," Đường Ôn nhìn lướt qua chiếc bút cô vẽ hình con thỏ kia, che miệng ngáp một cái, "Còn tưởng mình nằm mơ cơ."

Khướn mặt cô bị cánh tay áp lên mà trở hồng, trong hốc mắt còn chứa ánh nước long lanh, tóc tai bù xù dựng đứng trên đỉnh đầu, nhìn qua trông rất dễ bắt nạt.

Anh đột nhiên khựng lại, mắt rũ xuống nhìn ánh nước trên bờ môi căng mọng của cô, khóe miệng nhếch lên, ngữ khí như cười như không "Chảy nước miếng kia."

"Dạ!?"

Một câu đơn giản trong nháy mắt đã kéo cô ra từ mơ hồ hỗn loạn, không chờ cô đưa tay lên chùi, Hứa Hành Niên đã duỗi tay ra trước rồi. Anh nhẹ nhàng cầm cô lên, dùng ngón cái lau nước miếng ướt ướt trên khóe môi cô năng.

"....."

Anh không lừa cô, lần này vậy mà chảy nước miếng thật.

Đường Ôn rũ mắt xuống, cảm giác mặt mình sắp bị thiêu chín đến nơi rồi.

Mắt mặt quạ đi.....

Đôi lông mày và lông mi như muốn tránh né mà run run, cô nhìn quẹo vờ trong tay anh, muốn chuyển đề tài: "Giấy này?"

Trên đây toàn chữ là chữ, nhìn kĩ lại thì hóa ra là các bước giải đề được trình bày rất kĩ càng, tỉ mỉ.

"Không phải em nói muốn đơn giản hóa cách làm à?" Anh nhắc mi mắt, đưa bút cho cô, "Xem như này có hiểu không?"

Đường Ôn mở to mắt, cầm lấy vở rồi nghiêm túc nhìn vào —— vậy mà anh có thể viết đáp án tỉ mỉ cho hai bài nâng cao cuối đề, còn đánh dấu cẩn thận từng bước giải một.

"Oa," vui sướng nơi đáy mắt chẳng thể nén được, cô nâng mắt lên "Anh lợi hại quá!"

Bỗng nhiên dưới đáy lòng cô sinh ra một loại cảm giác tự hào vô cùng tận về Hứa Hành Niên...

Khóe miệng anh nhiễm ý cười, đầu ngón tay tùy ý gõ lên mặt bàn: "Có thưởng không?"

Lại lại lại thưởng?

Đừng nói là anh lại nghĩ ra phần thưởng cổ quái có một không hai gì đó nhé.....

Sợ anh lại đưa ra chủ ý gì làm người ta mặt đỏ tím đập, Đường Ôn giành trước một bước túm lấy cổ tay người kia: "Chúng ta ra tiệm trà sữa ngoài trường uống nước nhé."

Tiệm trà sữa ngoài trường?

Nhìn về mặt đây mong đợi của tiểu cô nương, Hứa Hành Niên nghĩ lại một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh lần trước cô đứng ngoài cửa nhìn vào trong tiệm——

Anh cầm lại lòng bàn tay của cô gái nhỏ, dịu giọng đồng ý: "Được."

Sau giờ ngo, tiệm trà sữa rất yên tĩnh, mới vừa đẩy cửa đi vào khí lạnh từ điều hòa đã thi nhau úp đến, cô theo bản năng rụt rụt cánh tay còn chưa kịp thích ứng, ấn đường nhăn lại.

Hứa Hành Niên nhìn thấy điều hòa trên đầu cô, kéo cô sát lại gần mình, dùng cơ thể giúp cô chắn khí lạnh.

Trong tiệm đang phát một ca khúc nhạc nhẹ rất chill, hương thơm của sữa phảng phất khắp nơi. Nhân viên cửa hàng thấy hai người bước vào, hiền lành nói câu "Xin chào quý khách!", sau đó đưa menu cho họ.

Tiểu cô nương nhanh chóng xem lướt qua, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Hành Niên: "Anh muốn uống gì?"

Anh ấn đồ một lát, đầu ngón tay với khớp xương rõ ràng chỉ vào một loại trà: "Cái này đi?"

Cô liếm liếm khóe môi: "Nhìn qua cũng không tệ lắm... Vậy cho em một trà xanh hoa nhài nhé ạ!"

Cô ngoan ngoãn trả menu lại cho nhân viên cửa hàng, rồi nói cảm ơn.

Tiệm trà sữa được trang trí rất kì công, trên trần nhà treo đầy kinh khí cầu hình trái tim, còn có một mặt tường dán đầy giấy nhớ. Cô túm tay Hứa Hành Niên hưng phấn chạy tới, phát hiện có rất nhiều tâm tư muốn thổ lộ của thiếu nữ, nhìn tổng thể một lần, còn phát hiện vài tờ viết cho Hứa Hành Niên.

"Cái này, 'L'... Là ai vậy?" Cô chỉ vào một tờ trên đó, liếc nhanh cái tên ký trên giấy.

Hứa Hành Niên theo đầu ngón tay cô nhìn qua, nhấp môi lắc đầu.

Loại vấn đề này làm sao anh biết được?

"Còn cái này nữa....."

Cô lại chuyển sang tờ khác, viết rất dài, chữ lại nắn nót, đại ý là muốn theo kịp bước chân anh, hy vọng tương lai có thể thi vào cùng một trường đại học với anh gì gì đó.

Thấy cô xem nghiêm túc, Hứa Hành Niên buồn buồn thờ dài, có hơi hối hận vì đã đồng ý đến nơi này với cô.

Đúng lúc này, lục lục treo trên cửa đột nhiên "leng keng leng keng" vang lên, anh còn chưa kịp để ý bên đó thì một giọng nữ hơi kinh ngạc đã bỗng bồng lộn vào tai ——

"Hứa Hành Niên?"

Tác giả có lời muốn nói: 【vớ kịch nhỏ nhảm nhí】

Giữa trưa tan học, lục lục Nhan ra nhà xe lấy xe thì phát hiện Lục Hoài Sâm đã sớm chờ ở đó, đang ngồi trên yên sau xe đạp của cô đứng đưa chân.

"..... Cậu làm gì đấy?"

"Xe tớ xịt lốp rồi, cậu đeo tớ về nha."

"Xịt lốp?"

"Đúng vậy," cậu nghiêm túc gật đầu, "Bep dĩ luôn."

Lạc Nhan nghi hoặc nhíu mày, suy tư một lát liền hiểu trong hồ lô của tên này có thuốc gì rồi, cười dùng mũi giấy đá nhẹ mũi giấy của cậu, "Ra ngoài trường rẽ trái đi khoảng 200 mét không phải có nhà sửa xe à?"

"....."

Nữ sinh cổ tình nói dối: "Cậu nhanh lên nha, không thì người ta không chờ cậu đâu."

"??????"

Cậu vậy mà lại quên mất cái người này là tra nhi.

*Tra nhi: đứa trẻ hư (như tra nam).

Lời editor: vì lí do sức khỏe nên 3 bữa trước không update chương mới được, xin lỗi các bạn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chỉ có mình em thôi

Editor: envi

Hai người cùng nhìn về phía tiếng gọi phát ra. Hai nữ sinh đứng ở cửa, bạn nữ phía trước mặc đồng phục giống Đường Ôn, tay cầm chốt cửa, về mặt hơi kinh ngạc nhìn về phía Hứa Hành Niên.

Còn người đứng sau lại mặc một bộ quần áo đang mới, nhìn qua không giống học sinh nhất trung.

Biểu cảm của Hứa Hành Niên vẫn không thay đổi gì, anh chỉ nhẹ quét mắt liếc nữ sinh một cái, lễ phép gật đầu xem như chào hỏi.

Thấy Đường Ôn nghi hoặc, anh nhẹ giọng giải thích một chút: "Bạn cùng lớp."

Đi đến quầy order, Tề Lâm Lâm hơi nghiêng đầu liếc hai người một cái, nhẹ nhàn mỉm cười, nữ sinh bên cạnh cô ấy thấy thế, cười nhạt, chế nhạo: "Sao thế, cọng cái của cậu à?"

Cô ấy quay đầu nhận menu, cắn môi dưới rồi lắc đầu nói: "Không phải, là người mà bạn tốt của tớ thích."

Cô chỉ hơi kinh ngạc thôi, tại sao Hứa Hành Niên lại cùng một cô gái cô không biết xuất hiện ở đây.

Nữ sinh kia sờ sờ hoa tai, nhìn thoáng qua Đường Ôn, khoanh tay lại, hạ giọng trêu ghẹo: "Trông cũng được, hẳn là sẽ khiến bạn cậu có cảm giác nguy cơ đấy."

Tề Lâm Lâm nhún nhún vai, không nói nữa.

Đường Ôn lấy giấy nhớ và bút mực, mở nắp bút ra, hón ha hón hờ vẽ lên giấy một vòng tròn, ai ngờ mới vẽ được một nửa thì tắc mực.

"Hết mực rồi." Cô vẩy vẩy đầu bút rồi lại vẽ thử một chút, nhưng cũng vô dụng.

Hứa Hành Niên thấy thế, xoay người ra quầy hỏi nhân viên cửa hàng: "Chào chị ạ, cho em hỏi còn cái bút nào không ạ?"

Tề Lâm Lâm nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Nhân viên cửa hàng lấy một chiếc từ ngăn kéo dưới quầy đưa cho anh, anh nói cảm ơn rồi nhận lấy, xoay người đưa cho Đường Ôn.

Thế nhưng lúc cô vươn tay ra định lấy, anh đột nhiên lại rụt tay về, ánh mắt sạch sẽ không một hạt bụi nhìn cô, khóe môi chứa vài phần ý cười: "Em muốn vẽ gì đấy?"

Đường Ôn không lấy được đồ, nhún mày lại, có chút không vui nên cố ý nói: "Không nói cho anh."

Hứa Hành Niên cầm cán bút nhẹ gõ vào đầu cô, song lại đưa bút cho cô nài.

Đường Ôn vẽ hai người que, một người tết tóc bím, ôm bó hoa tươi quý một gói xuống đất, còn người kia thì thất cả vạt, dáng đứng thẳng tắp. Cô còn vẽ mũi tên đánh dấu, tết tóc bím là "Ôn Ôn", đeo cà vạt là "Niên Niên".

Ánh mắt Hứa Hành Niên rơi xuống, biểu cảm dần trở nên nhu hòa.

"Bạn học, đồ uống được rồi ——"

Tiếng nhân viên cửa hàng từ quầy truyền tới, Hứa Hành Niên xoay người đi lấy, Đường Ôn nhanh chóng dán giấy nhớ lên tường rồi đứng lên.

Anh lấy hai cái ống hút một trắng một hồng từ thùng nhựa, cắm ống hút màu hồng kia vào ly trà sữa rồi đưa cho cô.

Hai người ra khỏi tiệm trà sữa, cái nóng che trời lấp đất lại quét đến, Đường Ôn hơi nhíu mày, dùng tay che trán, dọc theo các bậc thềm đá bên cạnh đi về phía trước.

"Buổi tối chú Lý sẽ đến đón chúng ta," Hứa Hành Niên thả bước, "Xe của em để vào cốp là được."

Cô gật gật đầu, ừng ực uống trà sữa, ánh mắt dừng trên thềm đá, hơi trầm mặc.

Thấy cô tâm viên ý mã, Hứa Hành Niên dừng chân, vươn tay ra giữ lấy cổ tay đang để không của cô, đợi cô quay đầu sang, anh mới dịu giọng hỏi: "Nghĩ gì đấy?"

Anh sợ cô nghĩ nhiều.

Ánh mắt Đường Ôn hơi nông lung, cắn răng hút thạch trái cây, dần đo cả nửa ngày mới nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Nhiều nữ sinh theo đuổi anh như vậy..... Anh có hơi hơi dè ý ai không?"

Có lẽ trong những nữ sinh đó, lại có một người hợp với anh ấy, quan hệ không tồi, cũng giống như cô, nỗ lực đuổi theo bước chân anh ấy.

Lúc cô nói những lời này, chiếc mũi nhỏ nhắn lại, âm cuối cao lên, như muốn tỏ ra thoải mái.

Nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu đáy lòng hoảng loạn của cô.

Hứa Hành Niên nhìn chăm chăm mắt cô một lát, ánh mắt kia như một con dao sắc bén, nháy mắt đã đâm thủng tâm tư của cô, máu chảy đầm đìa.

Cô nuốt nước miếng, lòng bàn tay bị anh giữ chặt đầy mồ hôi.....

"Có," ngữ điệu của Hứa Hành Niên trầm thấp, trong khi đó tay đang nắm tay cô lại nhẹ nhàng vuốt ve, trước khi cô bày ra vẻ mặt kinh ngạc mới cười khẽ, "Em."

Trái tim vừa mới bị nhắc lên của Đường Ôn vì ý cười trong mắt anh mà buông xuống, mặt cô đỏ lên chỉ trong chớp mắt, nhờ giọng kháng nghị: "Ý em nói là người khác....."

"Không có," anh thản nhiên thừa nhận, ánh mắt trong vắt như hồ nước có thể nhìn xuống tận đáy, ngữ khí chân thành tha thiết, "Chỉ có mình em thôi."

Từ nhỏ đến lớn, dù là người anh để ý hay thích, chỉ có duy nhất Đường Ôn.

Đơn giản một câu vậy mà nghe xong lại làm tai cô nóng lên, cổ họng hơi khô, trái tim như được rót đầy nước ấm, bay lên bay lên.

Ai ngờ giây tiếp theo, Hứa Hành Niên bỗng nhiên kéo gần khoảng cách giữa hai người lại, rũ mắt nhìn cô, ung dung cười: "Em thơm cũng thơm rồi, ôm cũng ôm rồi, không định chịu trách nhiệm với anh à?"

Một câu như nước chảy mây trôi lại chẳng khác gì trái bom nổ cái oành, Đường Ôn trong nháy mắt ngưng, cảm giác huyết mạch toàn thân đều nhanh chóng tập trung lên đại não, gương mặt như bị bóng đỏ bùng cả một mảnh.

Cô mở to mắt, trà sữa trên tay run run rẩy rẩy, suýt nữa là cầm không chắc.

Nhìn thấy khoe mẽ người kia gọi lên nụ cười tà ác, đầu óc Đường Ôn nóng lên, hít một hơi sâu thật sâu, giọng ly trà sữa trong tay lên áp vào má anh ——

Đột nhiên không kịp đề phòng bị lạnh làm anh theo phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại.

Hứa Hành Niên: "....."

Cô hít thở không thông, nhét trà sữa vào ngực anh, lắp bắp nói: "Em.. Em phải về lớp đây."

Sau khi nói xong cũng mặc kệ anh phản ứng gì luôn, không thèm quay đầu lại đã vội vàng chạy đi.

Hứa Hành Niên đứng tại chỗ trầm mặc một lát, giọng trà sữa trong tay lên nhìn nhìn, thở dài một hơi ——

Vẫn cứ nên từ từ thôi vậy.

*

Tề Lâm Lâm sát giờ vào học mới vội vàng chạy vào lớp, cô ấy thở hổn hển ngồi vào chỗ, vội vàng lấy sách giáo khoa ra, coi sách bài tập như chiếc quạt mà phẩy qua phẩy lại.

Đồng Kha ngồi bên cạnh cô ấy đang đọc tiếng Anh nghiêng mắt qua, nhẹ liếc một cái rồi lại quay đầu đi, nhàn nhạt hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

Cô ấy thờ hồng học nói: "Đi chơi với Trần Mặc Nhiên."

Đồng Kha ngừng bút, nhắm mắt lại: "Không phải tờ báo cậu đừng chơi với cậu ta sao?"

"Thôi thôi, đừng nói chuyện này nữa," Tề Lâm Lâm vẫy vẫy tay, thần bí thờ đầu qua, đè thấp giọng, "Hôm nay tớ thấy Hứa Hành Niên trong tiệm trà sữa ngoài trường đấy."

Cô giật mình: "Tiệm trà sữa?"

"Đúng vậy, cậu ấy với một bạn nữ cùng đi mua trà sữa, quan hệ của hai người họ nhìn qua rất thân mật..... Ít nhất là không phải quan hệ bạn học đơn thuần." Tề Lâm Lâm cân nhắc rồi nói.

Đồng Kha mím môi, lại xụ mặt: "Cậu đừng có lôi cậu ấy ra làm bình phong để nói sang chuyện khác."

Tề Lâm Lâm giữ chặt tay Đồng Kha: "Tớ nói thật đấy."

Đồng Kha vẫn không tin, lấy tay ra rồi cảm bút trên bàn lên: "Chắc chắn là cậu nhìn lầm rồi, cậu ấy rất ít khi nói chuyện với nữ sinh, nói gì đến việc dùng đi vào tiệm trà sữa."

"Cái vấn đề là lúc tớ gọi cậu ấy, cậu ấy còn gật đầu với tớ nữa!"

Đồng Kha chần chờ một lát, quay đầu: "... Nữ sinh kia trông như thế nào?"

"Không tồi, rất xinh xắn rất đáng yêu, trước kia chưa gặp qua... Tớ có cảm giác là học sinh mới, nếu không thì sao lại không có ấn tượng được."

Nghe đến đây, Đồng Kha hơi cắn môi dưới, trong lòng âm thầm dâng lên cảm giác buồn bã nói không nên lời.

Cô ấy quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Hành Niên ngồi ở một góc khác của phòng học, anh đang rũ mi nghe Khấu Nhạc nói chuyện, chưa từng để ý tới bên này.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ôm eo anh

Editor: envi

Tết tự học buổi tối diễn ra được một nửa thì bên ngoài mưa to. Từng hạt nặng nề rơi lên bề cửa sổ, kéo Đường Ôn đang xuất thần trong biển đề ra.

Cô ngửa đầu nhìn ra bên ngoài, mưa rất lớn, như trút hết từ trên trời xuống.

Vuốt ve cán bút, cô không khỏi nhăn mày, cô chỉ mang một chiếc ô thôi, không biết Hứa Hành Niên bên kia có mang không nữa.

Lúc này từ chỗ ngồi phía sau truyền đến tiếng người âm ỉ, cô và Tống Tử San cùng nhìn về sau thì phát hiện một đám nam sinh nhỏ đang túm tụm lại một chỗ, không biết bàn tán chuyện gì, mấy bạn nữ ngồi trong lớp cũng cười, tất cả đều tập trung vào một bạn nữ đang đỏ bừng mặt, vui đùa vào sách, rõ ràng là thẹn thùng đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Tống Tử San lập tức xoay người sang chỗ khác, bất quá túm lấy góc áo Tôn Phi Phi: "Có biến gì?"

"Lý Gia Hào viết thư tình tỏ lộ thành công đó!!!" Cô ấy đè thấp giọng, kích động trong lời nói không thể che giấu.

"Oa, nhanh như vậy đã theo đuổi được rồi à!?" Tống Tử San kinh ngạc, cô ấy nhớ rõ trong ký túc xá từng bắt quái về Lý Gia Hào, vừa khai giảng xong cậu ta đã muốn theo đuổi bạn nữ kia, tính đến giờ thì cũng chỉ mới có nửa tháng thôi, đủ tốc độ nha, "Nhưng mà.... Đầu năm nay mà vẫn còn người viết thư tình cơ à!"

Tôn Phi Phi xua tay: "Không chỉ có thể thôi đâu, hai người họ tối nào cũng lên WeChat nói chuyện phiếm, tiết tự học buổi tối còn chơi trò truyền giấy, hôm qua lại cùng đi tản bộ trong sân thể dục, chuyện đã chắc như đinh đóng cột rồi."

Tống Tử San cần mỗi nghĩ nghĩ, kéo cánh tay Đường Ôn đề cô xoay người lại, hạ giọng nói: "Không thì cậu cũng viết thư tình cho Hứa Hành Niên nhà cậu đi.....Nhưng mà chắc là nhiều nữ sinh viết cho anh ấy lắm."

Thư tình? Đường Ôn suy tư chốc lát, cô thực sự chưa từng thấy thư tình của nữ sinh trong phòng anh bao giờ.

"..... Viết thế nào giờ?"

Tống Tử San nhăn mày suy nghĩ một lát, song lại vỗ cánh tay cô: "Cậu về nhà tra Baidu thử xem."

*

Lúc tan học, Đường Ôn đeo cặp đứng ở đầu cầu thang khu dạy học chờ Hứa Hành Niên, gió buốt quét qua xương quai xanh của cô, lạnh thấu xương. Cả người cô như bị đóng băng vậy, co ro run vai, nhìn màn mưa trắng xóa trước mắt.

Bỗng nhiên từ phía sau một bộ áo khoác vừa to vừa rộng được khoác lên, bọc cả người cô kín mít, cô xoay người, Hứa Hành Niên đang đứng phía sau, góc áo kẻ sọc.

Anh hơi khom lưng, thuận thế lấy ô trong tay cô đi rồi bật dù.

Tiếng mưa lộp độp rơi trên mặt đất lọt vào tai, Đường Ôn cố tỉnh cao giọng: "Mai bọn mình đi xe đạp tiếp nhé, mưa to quá."

Hứa Hành Niên gạt đầu, đặt tay lên cặp sách sau lưng Đường Ôn, nửa ôm cô bước vào màn mưa.

Trận mưa này đến bất ngờ nên rất nhiều người không mang theo ô, ôm sách giáo khoa chạy từ khu dạy học ra, chỉ chốc lát sau tất cả đều ướt như chuột lột.

Hai người dầm lên các vũng nước đi về phía trước, Hứa Hành Niên vẫn luôn nghiêng ô sang hướng của Đường Ôn, dọc theo bạt ô, những bọt nước chảy xuống đã thấm ướt bên bả vai.

Phân đất ngoài cổng trường quá thấp, trên đường cái đầu đầu cũng là những vũng nước đọng to tướng chắn đường, không ít bạn nữ chật vật đứng lại, không biết nên bước qua thế nào.

Hôm nay Đường Ôn đi giày trắng, tuy rằng từ khu dạy học ra tới đây đã bị ướt hơn phân nửa rồi, nhưng cô vẫn bị vũng nước trước mắt dọa sợ —— nếu bước vào thì bùn nước sẽ làm ướt hết giày trắng.

Hứa Hành Niên để ý đến sự do dự nơi đây mắt cô, hơi cúi đầu, ghé vào bên tai cô rồi trầm giọng nói: "Ôm eo anh."

Hơi thở ấm áp từ bên tai lướt qua, mang đến cảm giác như tê như dại, Đường Ôn đỏ mặt, thẹn thùng muốn từ chối. Nhưng mưa càng ngày càng to, cô chỉ có thể thỏa hiệp đuổi hai tay qua ôm lấy eo anh, giữ chặt đầu ngón tay.

Cánh tay anh ôm lấy eo cô, dùng sức một chút liền dễ như trở bàn tay nhấc cơ thể nhỏ xinh của cô lên, bước nhanh qua vũng nước.

Xung quanh vang lên một trận tiếng hít thở mang đầy khát khao.

Sau khi đến chỗ đất bằng, anh chậm rãi buông cô ra, dưới ánh mắt thẹn thùng trốn tránh của cô, anh nhẹ ôm lấy một bên vai Đường Ôn, giúp cô chắn hết gió mưa bên ngoài.

Chú Lý dừng xe dưới cột đèn đường cách đó không xa, cửa sổ xe bị màn mưa hắt lên một màu mờ mờ.

*

Hứa Hành Niên vừa tắm xong đi ra liền thấy mẹ Hứa bung một cái khay lên tầng, bên trong để một bát nước gừng.

"Bên ngoài mưa lớn quá, con đưa cái này cho Ôn Ôn nhé, phòng cảm." Mẹ Hứa đưa khay cho anh, lại dặn dò anh phải nhìn cô uống hết.

Anh gạt nhẹ đầu, lấy cái khay, đi đến phòng Đường Ôn gõ cửa, nắm chặt vật bằng kim loại trong tay.

Khoảng 4, 5 giây sau, sau cánh cửa đóng chặt truyền ra giọng nói nhẹ nhàng của cô: "Vào đi ạ."

Hứa Hành Niên đẩy cửa phòng ra, còn chưa tới gần thì cô đang đang ngồi trước bàn học hắt xì một cái, làm đầu cô choáng váng hết cả. Anh nhăn mày, để khay xuống góc bàn, mu bàn tay nhẹ áp lên trán cô.

Không nóng.

"Thấy khó chịu à?"

Đường Ôn lắc đầu, rút khăn giấy ra chùi nước mũi.

Hứa Hành Niên gần đôi lông mày đang nhíu chặt, bụng bát sứ đến trước mặt cô, nhẹ nhàng thổi bớt khí nóng ở trên rồi đưa cho cô, "Uống cái này đi."

Cô hít hít chớp mũi đã tê buốt, miệng nhỏ đưa đến nhấp một hớp, rồi lại dịch ra như bị điện giật, ấn đường nhíu lại.

"Nóng à?" Anh thả chậm thanh âm, rồi lại nhẹ nhàng thổi.

Mặt Đường Ôn nóng lên, đuôi tay lấy bát, ánh mắt trốn tránh: "Đề em tự uống."

Hứa Hành Niên nhăn nhó ừ một tiếng, thuận thế ngồi xuống mép giường của cô, tầm mắt dừng lại trên quyển sách giáo khoa tiếng Anh, dùng một chút, cảm lên giờ qua giờ lại.

Mới vừa tùy ý giờ qua hai bạn, một trang giấy màu hồng nhạt được kẹp bên trong đã rơi ra, liệng xuống tầm thẳm dưới đất cách đó không xa, anh khựng lại, đứng dậy đi nhặt.

Đường Ôn vừa uống xong nước gừng, liếm liếm môi, bỏ bát sứ vào lại khay, dư quang thấy Hứa Hành Niên đang đứng phía sau cô nương theo ánh đèn nghiêm túc nghiền ngẫm vật trong tay, cô nghi hoặc dò mắt qua đó, phát hiện ra tờ giấy kia đặc biệt vô cùng cực kì tốt độ quen mắt——

Cô kinh ngạc trừng to mắt, trong đầu như có hàng vạn bông pháo hoa nổ tung!

Đó đó đó đó đó là.....!!!

Hồ hập Đường Ôn cứng lại, cơ hồ là theo bản năng đứng phắt lên từ trên ghế, đuôi tay đoạt lấy tờ giấy trong tay anh.

Cảm nhận được bên cạnh bất chợt có một bóng đen cực "hung mãnh" vọt tới, Hứa Hành Niên nhanh chóng giờ tay lên cao, hai cô chẳng bắt được gì.

"Hứa Hành Niên!" Cô tức muốn học máu gọi luôn tên cúng cơm của anh, hai chiếc răng nanh lộ ra, kháng nghị, "Sao anh lại lên nhìn đồ riêng tư của người khác hả!"

Anh nghi hoặc "Hửm?" Một tiếng, đột nhiên cong môi, thông thả phe phẩy tờ giấy trong tay, nhìn chăm chăm ánh mắt trong trẻo của cô nàng, "Đồ riêng tư của em sao lại viết tên anh?"

Mặt Đường Ôn như bị thiêu cháy, cần môi nói không nên lời.

Sau khi về đến nhà, cô đang cân nhắc đến việc có nên viết thư tình cho Hứa Hành Niên không, mới vừa nháp qua được một tí thì anh đã tới gõ cửa, cô đành phải vội vàng kẹp đồ vào sách tiếng Anh, ai ngờ vẫn bị anh thấy được!

"Trà cho em!" Cô không chịu nghe, nhón chân lấy tờ giấy bên tay trái anh, thấy mình thật sự với không tới, cô bèn nắm lấy cánh tay anh rồi nhảy tung tung lên.

Cũng không biết là do cô dùng lực quá lớn hay Hứa Hành Niên không kịp chuẩn bị, trong phút chốc, đầu óc cô trở nên hỗn loạn, chỉ cảm thấy hai chân mình bay lên, không có lực chống đỡ..... Cả người đổ nghiêng về phía trước.

Giấy tiếp theo, hai người cùng ngã ụp xuống giường ——

Cô chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, còn đầu mình thì vững vàng nện lên ngực anh.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ vẫn triền miên không dứt, đập lên kính thủy tinh tạo thành những đợt âm thanh lạnh lạnh. Đường Ôn bị ngã đến thất điên bát đảo, "Á" một tiếng, xoa trán rồi ngẩng mặt lên.

Vừa nâng mắt, liền đối diện với hai tròng mắt gần trong gang tấc của Hứa Hành Niên.

Hơi thở của anh trầm thấp, khi mở miệng, ngữ khí cười như không cười: "Lần này em..... lại muốn làm gì?"

Cả người cô đều nhào lên người Hứa Hành Niên, cảm gối trên ngực anh, thậm chí có thể cảm nhận rõ được lồng ngực hơi hơi rung rung của anh khi nói chuyện, cùng với tiếng tim đập hữu lực.

Từng chút từng chút đánh vào màng nhĩ cô, nghe như tiếng sấm bên tai.

Đường Ôn mặt đỏ như muốn nhò ra máu, một bên hờn dỗi kháng nghị "không có đâu", một bên liều mạng giãy giụa muốn ngồi dậy, ai ngờ tay Hứa Hành Niên lại giữ thật bên chặt hông cô, khiến cô không thể động đậy.

Bờ eo thon nhỏ kia y như trong tưởng tượng của anh, mềm mại ngọt ngào.

Đường Ôn dứt khoát từ bỏ luôn công cuộc giãy giụa, ánh mắt rụt rè nhìn anh, căng da đầu hỏi: "Anh... anh muốn làm gì."

Hứa Hành Niên vươn một tay kia đang nhàn rỗi, miết vành tai đỏ rực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Không đợi anh nói chuyện, ngoài cửa sổ bỗng nhiên xẹt qua một tia chớp, chiếu sáng cả căn nhà. Anh nhui mày, vội vàng bỏ bàn tay đang giữ eo cô ra rồi che thật chặt hai tai Đường Ôn lại.

"Đoàng ——"

Một tiếng sấm rền vang như muốn nổ bầu trời, âm thanh đinh tai nhức óc.

Cô theo bản năng chôn mặt vào cổ anh, tìm một vị trí thoải mái, đôi tay phủ lên phần mép mu bàn tay người kia.

Tay nhỏ bọc tay to.

Sấm nổ liên tiếp mấy trận, cửa sổ cũng bị đập đến mức vang lên âm thanh run rẩy. Cô co người lại trong lồng ngực Hứa Hành Niên, gương mặt kẻ sất vào xương quai xanh, quanh hơi thở đều là hương thơm trên người anh.

Khẩn cố an tâm.

Vài tiếng sấm qua đi, ngoài cửa sổ, mưa to tùm tũm lại tiếp tục.

Đường Ôn không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn ôm chặt vòng eo anh, chôn đầu trước ngực anh, giọng ồm ồm: "Nghe nói gần đây ban học sinh muốn kết nạp thành viên mới hả anh?"

"Ừ." Anh giúp cô vuốt mấy sợi tóc lộn xộn cho vào nếp, lòng bàn tay phủ lên đỉnh đầu.

Cô nhỏ giọng nói: "Em thử đi được không?"

Đường Ôn nghe phong thanh rằng có rất nhiều nữ sinh nhỏ trong khối đều vì Hứa Hành Niên nên muốn vào ban kiểm tra kỷ luật, đã tìm người báo danh rồi.

Tuy chưa nghe anh nhắc nhiều về việc này, nhưng nhất định là quan hệ của anh và các thành viên trong ban rất tốt, cho nên cô cũng muốn hiểu thêm về cuộc sống của anh, làm quen thêm với nhiều bạn bè của anh.

"Hả?" Hứa Hành Niên hiển nhiên hơi bất ngờ, "Em có hứng thú à?"

Cô khẽ gật đầu, vành tai lên xuống cứ cọ vào xương quai xanh tinh xảo của anh.

"Làm trong ban kiểm tra kỷ luật rất dễ mất lòng," anh nghĩ nghĩ, "Hơn nữa còn phải qua vòng phỏng vấn, rồi sau khi sàng lọc mới có thể trở thành thành viên chính thức."

"Không sao mà, không phải còn có anh sao....." Cô nghịch ngợm hạ thấp giọng, meo meo nói, "Em đi cửa sau một xíu được không?"

Anh hơi nhướng mày: "Cửa sau?"

Ánh mắt Đường Ôn sáng lên, gật đầu như trống bỏi.

Hứa Hành Niên cau nhẹ khóe môi, xoa xoa mái tóc dài của cô, ý vị thâm trường nói: "Vậy thì phải xem, em lấy lòng anh như nào?"

Lời editor: từ chương này là ôm ấp các thứ thính bay loạn xạ rồi nên chị em chuẩn bị tâm lý bị ngược chết.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tôi qua em ngủ ngon không

Editor: envi

Đánh bơ thật mạnh bằng máy đánh trứng, đổ đường cát vào rồi tiếp tục khuấy đều, ngay sau đó cho 3 lần lòng trắng trứng vào khuấy với hỗn hợp, mỗi lần đều phải đánh cho hỗn hợp hòa quyện vào nhau mới được.

Đường Ôn nheo mắt ngáp một cái, cô vẫn buồn ngủ, trong hốc mắt còn hơi nước mơ màng, hôm nay cô cố ý dậy thật sớm, quần lấy đôi đi Cầm dạy cô làm bánh quy.

Cô nhớ rõ tối qua Hứa Hành Niên đã nói, nếu muốn đi cửa sau thì phải lấy lòng anh, nhưng cô cau mày suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên lấy lòng người ta thế nào, kết quả là còn chưa nghĩ được gì đã mơ

mơ màng màng ngủ thiếp đi..... Sáng dậy mới phát hiện mình đang nằm trong chăn, mà thư tình mới viết được một nửa kia tùy tiện đặt ở góc bàn, bên cạnh còn dán một tờ giấy nhỏ, chữ viết rất quen thuộc: Viết cho xong đi nhé.

Làm bánh quy cho anh ăn... chắc cũng ổn nhì!?

Anh cứ bắt nạt cô như vậy, cô lại còn phải nghĩ cách lấy lòng anh.....

Bơ trong âu nò ra ngày càng nhiều, rất nhanh sẽ được quấy bông lên, di Cẩm đang chuẩn bị bữa sáng một bên thờng qua nhìn, khen cô: "Quấy được đó, thêm ít bột mì với bột vani nữa là được."

Cô ngoan ngoãn gật gù đầu, ngồi xồm xuống tìm bột vani trong tủ dưới kệ bếp. Túi bột để hơi sâu nên lúc cô đứng dậy không để ý bị đụng cái cạch vào cạnh trên tủ.

Trong hốc mắt nổi lên hơi nước, cô "U!" một tiếng, xoa đầu đứng dậy.

Quả nhiên mỗi lần dậy sớm đều không có tỉnh thần, làm gì cũng xui xẻo.

Hứa Hành Niên tới phòng bếp lấy nước ấm, vừa vận thấy màn đêm đầu vào từ cửa cô, hơi nhủu mảy, không nhanh không chậm bỏ cốc nước xuống, đứng phía sau cô.

Trong phòng bếp quanh quẩn tiếng máy nấu sữa đậu nành ong ong, hòa với tiếng trống gà cho vào dầu sôi xèo xèo, Đường Ôn không hề biết Hứa Hành Niên ở gần mình, mũi chân giữ cửa tủ, dùng sức xé túi bột ra.

Hứa Hành Niên khoanh tay trước ngực đứng cách cô một nắm tay, nhìn lướt qua mấy đồ linh tinh bày trên kệ bếp, xốc nhẹ mi mắt, khom lưng hơi ghé sát vào tai cô, trầm giọng nói: "Em làm gì đấy?"

Bởi vì khoảng cách rất gần, cho nên dù trong phòng khá ồn ào thì giọng nói của anh vẫn truyền vào tai cô không sót lấy một chữ.

Đường Ôn bị ám thanh bất thình lình ấy dọa sợ, theo phản xạ giật nảy mình, vội vàng nghiêng mắt nhìn, trùng hợp rơi vào đôi mắt trong vắt của Hứa Hành Niên.

Nơi đáy mắt cô lướt qua một tia hoảng loạn, lắp bắp nói: "Anh anh anh... Sao anh dậy sớm vậy!?"

Vốn đang muốn cho anh một kinh hi, giờ lại bị anh thấy hết rồi.

"Không ngủ được," Hứa Hành Niên nhàn nhạt trả lời một câu, khẽ nhếch cằm, ý chỉ đồ trên bếp, "Giấy này?"

Cô quay đầu, nhanh chóng quét một lượt nguyên liệu nấu ăn trên bàn, dừng một chút, trả lời qua loa: "Em đang tập... quấy, đúng vậy, chính là quấy."

Hứa Hành Niên liếc cô, hơi hơi gật đầu.

Vì gần đây Đường Ôn đang học nấu ăn nên anh cũng không nghĩ nhiều, xoay người cầm cốc nước lại, hơi nhấp một ngụm, dựa vào cánh tủ bên cạnh cô.

Đường Ôn đang quấy bột vani trong bát, thấy anh cứ đứng đó không chịu đi, nghi hoặc chớp chớp mắt: "Anh còn việc sao?"

"Không có." Anh đáp.

Cô bán tín bán nghi cảm phôi lỏng, cánh tay trắng nõn từ từ khuấy tròn, ánh mắt trong veo: "..... Vậy anh đứng đây làm gì?"

Anh nghiêng mắt, bất động thanh sắc vờn tay qua, lau sạch bột mì dính trên má cô, trong mắt chứa ý cười: "Không có chuyện thì không ở đây được hả?"

Nơi bị anh cọ qua còn lưu lại hơi ấm, đột nhiên Đường Ôn sợ tới mức tim nhảy lên tận cổ, nóng tai nhìn về phía đi Cẩm——

Cũng may, bà đang chiêm trúng nên không để ý đến bên này.

Cô nằng chu miệng lên, vờn tay túm góc áo anh, kéo anh ra khỏi bếp: "Không được."

Nhưng sức của cô còn không đủ cho anh giải ngựa, nên không kéo anh đi được nổi nửa bước.

Hứa Hành Niên thấy mặt nhỏ của cô nhăn thành chiếc bánh bao rồi, bèn nhẹ giọng dỗ: "Anh có việc."

Tiểu cô nương buông tay, thờ phỉ phò nhìn anh, nhủu mảy: "Việc gì!?"

"Muốn hỏi em một chút," anh dừng lại, rồi ghé sát vào bên tai cô, giọng trầm thấp nói từng câu từng chữ, "Tối qua em ngủ ngon không."

Đường Ôn: "....."

Lời này sao lại nghe như..... mấy lời các em thiếu nhi không nên nghe vậy.

Hôm qua cô mệt quá, sau đó không cẩn thận rúc trong ngực anh, ôm anh ngủ luôn, mùi hương trên người anh rất dễ chịu, làm cô ngủ rất sâu..... Cũng không biết đã chặn tê tay anh chưa nữa.

Đoán chừng chắc là tê lắm rồi, không thì sao mới bành mắt ra đã tới tìm cô gây "phiền phức".

Khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, cuối cùng vẫn quyết định đuổi anh ra ngoài, chẳng qua lần này từ kéo góc áo biến thành đẩy sau lưng.

Hứa Hành Niên khẽ cười một tiếng, xoay người lại, ngón tay giữa phẩy phẩy bột mì còn dính lại trên chóp mũi cô, dưới ánh nhìn cau kính của cô cong môi ra khỏi phòng bếp.

Đường Ôn ném cho bóng lưng anh một cái nhìn xem thường, như hực hơi mà hừ một tiếng, đầu miệng xoay người tiếp tục vui đầu vào công cuộc làm bánh quy.

*

Hội Học Sinh sắp kết nạp thành viên mới, thành viên của ban kiểm tra kỷ luật sôi nổi ngồi trong phòng hội nghị sửa sang lại các tư liệu liên quan.

Đồng Kha đưa giấy tuyên truyền lấy từ phòng in cho Hứa Hành Niên: "Cậu xem như vậy được không?"

Tráng Hán ngồi một bên nhìn qua, xua tay nói: "Tầm này thì tuyên với truyền gì nữa, chỉ cần hội trường đại nhân ở đây, năm nay nhân số báo danh khẳng định đông như kiến."

Hứa Hành Niên không để ý tới cậu ta, nhìn thời gian và địa chỉ báo danh phía dưới giấy tuyên truyền, hơi gật đầu: "Được, vát và rồi."

Một tiểu cô nương ngịch ngom đáng yêu ngồi xa xa cũng giờ tay: "Tớ cũng làm xong mẫu đăng ký rồi nè."

Hứa Hành Niên nhận lấy rồi nhìn cẩn thận một lần, sau khi ừ một tiếng bèn đưa cho Tráng Hán: "Nhiệm vụ phân phát đến lớp trưởng các lớp giao cho cậu nhé?"

Tráng Hán cười hi hi nói: "Nếu hội trưởng cậu đích thân đi phát, khẳng định ai cũng sút đầu mề trán muốn tham gia."

Anh liếc Tráng Hán một cái, lạnh lùng: "Có đi hay không?"

Cho dù chưa bao giờ thấy Hứa Hành Niên tức giận, nhưng ai cũng biết anh luôn không dễ chọc.

Tráng Hán cũng chỉ đùa tí thôi, đùa xong thì cũng dừng, vỗ đùi đứng lên: "Đi đi đi."

Hứa Hành Niên thu mắt, gửi mấy vấn đề về buổi phỏng vấn và một số báo cáo liên quan đến hòm thư của thầy tổng phụ trách, sau đó đóng máy tính lại, mệt mỏi nhéo mắt đường.

Đồng Kha thấy đầy mắt anh phỉn phỉn đỏ, do dự một lát, vẫn đi lên, nhẹ giọng hỏi: "Tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Anh thu tay lại, nhàn nhạt ừ một tiếng, nghĩ sao lại bổ sung một câu: "Mèo trong nhà nghịch quá."

"Oa," Tráng Hán đang chơi đi động, không chút suy nghĩ liền thuận miệng thêm một câu, "Cái người sợ phiền như cậu mà cũng nuôi mèo á!?"

Anh nhấp môi trầm tư giây lát, nhu hòa nở nụ cười, dịu giọng nói: "Nuôi nhiều năm rồi, bỏ không được."

*

Ăn cơm trưa xong, Đường Ôn đi loang quanh trên hành lang lớp 11, trong tay cầm một hộp quà được gói ghém rất tinh xảo, còn tí mĩ buộc nơ con bướm.

Bên trong tất nhiên là bánh quy làm hồi sáng, nướng xong cô bên cho vào hộp nên cần bàn là anh không biết gì cả.

Tiểu cô nương nhìn chăm chăm hộp rồi nghĩ, dùng cái này lấy lòng anh, đủ tâm ý mà, nhỉ?

Cô nhét hộp vào ngực, nhắm chán xem bảng điểm được dán trên tường. Sau khi lên lớp 11 phân ban tự nhiên-xã hội, trường học dựa vào thành tích cuối kì để chia lớp, thế nên lớp A1 của anh chính là lớp chọn, toàn những nhân vật cầm cờ đi trước của trường.

Hứa Hành Niên hạng nhất, Lạc Nhan hạng hai, chị ấy chỉ kém anh có 6 điểm.

Sự hăm mộ bắt đầu nổi lên trong lòng Đường Ôn..... Người gì đâu, lớn lên đã xinh đẹp thành tích lại còn tốt, nữ sinh như này đúng là không có chỗ nào để chê cả, nhất định có rất nhiều người theo đuổi.

Nghĩ như vậy, cô không nhận được lạng lẽ chấp tay cầu nguyện cho Lục Hoài Sâm bé nhỏ.

Tiếp tục nhìn các thứ tự ở dưới, Đường Ôn ngạc nhiên chớp chớp mắt, nhìn kĩ lần nữa, nghĩ hoặc —— hạng ba là Đồng Kha, có phải là đàn chị cô quen không nhỉ?

Lúc này từ chỗ ngoặt hành lang truyền tới tiếng bước chân, cô nghe tiếng nhìn lại, Hứa Hành Niên đang ung dung đi về phía này, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ dừng lại nơi đầu vai anh, như dát lên áo sơ mi đồng phục một tầng sáng.

"Chờ lâu chưa?" Anh đứng trước mặt cô, ánh mắt dừng lại trên chiếc hộp trong tay Đường Ôn.

"Không lâu lắm" Đường Ôn cười rộ lên, "Có xú à."

Anh nhìn chiếc hộp: "Giấy đây?"

Đường Ôn ngoan ngoãn cười cong mắt, quơ quơ hộp nhỏ trong tay, giọng mềm mại: "Đồ để lấy lòng anh đó."

Sau giờ ngo, nắng gắt nóng nực, Lạc Nhan cùng Lục Hoài Sâm mới đi tới cửa sau liền thấy trong lớp có hai thân ảnh ngồi sát vào nhau, không biết đang làm gì.

Toàn bộ phòng học đều tràn ngập bong bóng màu hồng.

Cô ấy vừa thấy thế, lập tức chặc chặc lắt đầu, vừa xoay người vừa nói: "Quên đi, bọn mình đi thi viện."

Lục Hoài Sâm hồ nghi, cũng thò lại gần liếc mắt một cái, liếc xong liền nhanh chóng quay đầu che kín mắt —— không thấy gì hết không thấy gì hết.

Hai cái người tự cảm thấy không thể làm bóng đèn bên nhón chân rồi đi, tới thi viện.

Đi đến đầu cầu thang, Lục Hoài Sâm thật sự không nhận được nhỏ nước bọt: "Cậu nói Hứa Hành Niên nhiều năm như vậy luôn xoay quanh một người, không thấy chán sao."

Nghe đến đây, Lạc Nhan rất có hứng thú dừng chân lại, dọa Lục Hoài Sâm không kịp đề phòng giật cả mình.

"Nghe cậu nói như vậy....." Cô ấy xoay người lại, đôi con ngươi xinh đẹp không thể bắt bẻ nhìn thẳng vào cậu, khóe môi chậm rãi gọi lên một nụ cười ý vị thâm trường: "Chắc là cậu, xoay quanh rất nhiều người hả?"

Lục Hoài Sâm: "???"

Cậu có nói thế sao? Không hề!

Người này dùng cái logic gì đây!?

Tác giả có lời muốn nói: Bạn học Lục này, đang yên đang lành lại thích đi đùa với lửa, phỏng chừng là chưa ra chương mới đã bị nướng chín ha ha ha ha ha

Bạn học Hứa hôm nay lại đi trêu chọc người ta ~ Đại đao của hiệp hội bảo vệ trẻ vị thành niên đã (run bắn bật) vung ra.

Cảm ơn các bạn nhỏ mỗi ngày đều đọc truyện (khom lung 360 độ)

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Được anh út...

Editor: envi

Nắng vàng ngả nghiêng chiếu vào từ cửa sổ, dừng lại trên những dãy bàn học chính tề ngay ngắn, Đường Ôn ngồi vào chỗ bên cạnh Hứa Hành Niên, tùy ý lật giở sách giáo khoa của anh. Chữ anh rất đẹp, ngồi bứt cũng cấp, nét chữ trên giấy trắng vô cùng sạch sẽ.

Cô lật lại trang đầu nhìn tên anh mới phát hiện ra người này không bao giờ ghi tên lên nhãn vở.

"Sao anh không viết tên vậy?" Cô quay đầu, nghĩ hoặc hỏi.

Anh đang mở chai nước, nhìn lướt qua chỗ cô chỉ, trả lời đơn giản: "Không để ý lắm."

Mặt Đường Ôn sáng ngời, cầm lấy bút mực trong hộp bút của anh, dương cao giọng: "Em viết hộ anh nhé."

Dứt lời, cô thực sự mở nắp bút ra, ghé vào bàn tỉ mỉ viết tên cho anh.

Hứa Hành Niên uống mấy ngụm nước, cụp mắt cúi người xuống đến khi cách bà vai cô đúng một ngón tay, anh chỉ nhìn thoáng qua, đuôi lông mày liền lộ ra ý cười: "Không tồi."

Bất chước rất giống.

"Đúng không," tiêu cô nương vẫn chôn đầu xuống, trong ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo, "Em đây cực cực khó khó luyện rất nhiều năm đó."

Từ nhỏ anh đã bị ông nội bắt luyện viết thư pháp, bởi vậy rất sớm đã luyện được kiểu chữ riêng của mình, cô cũng chỉ là hồ lô họa biểu(*) mà thôi.

*Hồ lô họa biểu (葫芦画瓢) bất chước y nguyên, giống y như đúc.

Hứa Hành Niên bất động thanh sắc tựa cảm lên bà vai Đường Ôn, cánh tay vòng qua bờ vai cô, với được chiếc hộp để ở góc bàn, thanh âm trầm thấp: "Anh mở hộp được không?"

Hơi thở phả qua làm má cô ngưa ngưa, nhẹ mím môi, gương ngừng cười rồi gật đầu.

Cởi từng vòng nơ con bướm quần quanh hộp, anh chậm rãi nhấc nắp ra, đập vào mắt là bánh quy được sắp xếp ngay hàng thẳng lối, màu sắc tươi sáng, từ tạo hình đến sự hài hòa về màu sắc đều không khó để nhìn ra sự tỉ mỉ của chủ nhân làm ra chúng.

Căn bản là cô dậy sớm như vậy không phải để "luyện tập", mà là để chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho anh.

Hứa Hành Niên nhấc mí, ý cười nơi đáy mắt dần lan ra, rồi ngập tràn.

"Thế nào?" Đường Ôn thấy thế, lập tức kích động thò mắt qua, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm anh nôi lên vô số vô hạn tên "Khen em khen em".

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô làm thành công một món ăn nhẹ.....

Anh cảm một miếng lên cắn thử, cẩn thận nhắm nháp một chút, đôi mắt mờ sáng, gật đầu: "Cũng không tệ lắm."

Màu sắc đồng đều, vừa giòn vừa xốp.

So với những tác phẩm trước sau như một đều "khó có thể miêu tả" của cô, cái này thực sự rất đáng khen.

Đường Ôn vừa nghe, vui vẻ đến nổi mặt mày cong tớn. Thấy anh lấy thêm một miếng đưa đến bên miệng mình liền ngoan ngoãn há miệng ra, cắn một ngụm.

Được anh đút, còn ngọt hơn lúc nếm thử khi vừa nướng xong hơi sáng.

Nhìn đôi mắt thỏa mãn của cô cong thành hình trăng non, đáng vẻ rung đùi rất đắc ý, Hứa Hành Niên vươn tay ra, dùng đầu ngón tay nhẹ bóp hai cánh mũi của cô nàng, trong giọng nói mang theo ý vị thâm trường: "Em định... dùng cái này để lấy lòng anh?"

Đường Ôn dừng động tác lại, ánh mắt nheo lại nhìn anh, nửa miếng bánh quy chưa kịp cắn vào miệng ngậm bên môi.

Cô không nhận được nhỏ nước bọt trong lòng: Lấy lòng như này còn không được.....? Anh còn muốn thế nào nữa đây? Chẳng mấy khi cô dậy sớm đâu đấy!

Không chờ cô viết hết mọi ủy khuất lên mặt, Hứa Hành Niên đã cúi người xuống, trong nháy mắt che khuất toàn bộ ánh mặt trời trong tầm mắt cô.

Anh hơi nghiêng đầu ghé sát vào mặt cô, nhanh chóng, quyết đoán, khẽ cắn miếng bánh quy còn thừa ra ngoài, đôi mắt thâm thúy khóa chặt cô lại.

Đường Ôn kinh ngạc trừng to mắt, tiếng "rắc" nhẹ nhàng lại như tiếng pháo nổ bùng đoàng dưới đáy lòng cô, sức nóng sôi trào, khiến cho cả lồng ngực cô bùng phát.

Hai người cách nhau rất gần, tiến lên chút xíu nữa thôi, là anh có thể chạm vào môi cô rồi.

Tưởng tượng đến đây, cô suýt nữa là đã không thờ nổi, huyết Thái Dương gật liên hồi.

Nhưng Hứa Hành Niên lập tức ngồi thẳng dậy, vươn tay ra giúp cô lau sạch vụn bánh quy, nhu hòa nhìn Đường Ôn: "Như này mới tạm được."

Ánh sáng bị anh chặn lại chiếu vào lần nữa, Đường Ôn cảm giác cả người mình đều nóng lên, vội vã nuốt nốt phần bánh quy còn lại, khuôn mặt đỏ bừng chôn xuống, không dám nhìn người.

Hứa Hành Niên cười khê, không trêu cô nữa, để khuỷu tay trên bàn chống lên Thái Dương.

"Lúc phỏng vấn chắc sẽ gặp phải mấy vấn đề kì lạ khác người," anh đột nhiên nghĩ tới đáng vẻ không đứng đắn của Tráng Hán, hơn nữa cậu ta cũng gặp qua cô rồi, anh không khỏi có chút lo lắng, "Nếu em không trả lời được thì im lặng là thượng sách."

Cô hít vào một hơi, trầm giọng nói: "Sẽ ra những vấn đề gì anh nhỉ?"

Anh gờ nhẹ xuống mép hộp quà, thông thả nói: "Giải thích hoặc nêu cảm tưởng về ban chẳng hạn..."

Đường Ôn nghiêm túc nghĩ: "Nếu em không trả lời được vấn đề chính thì sao.....?"

"Ừm..." Anh rũ mí suy nghĩ trong chốc lát, rồi nhìn vào đôi con ngươi của cô, thấp giọng cười rộ lên, "Vậy thì em phải cầu viện.....sự trợ giúp của người thân tại trường quay rồi."

Đường Ôn: "....."

*

Sau khi điền đơn đăng ký vào ban kiểm tra kỉ luật, Đường Ôn cùng Tổng Từ San ở trong ký túc xá chơi, hai người sống đôi trong hành lang đi lấy nước thì tình cờ gặp Đồng Kha đã lâu không thấy.

"Đàn chị." Hai người thân mật chào hỏi với cô ấy.

"Chào buổi trưa." Đồng Kha là kiểu người thân thiện hòa nhã, thấy hai người đều đang cầm cốc nước, bèn đề phích nước của mình xuống, ý bảo các cô lấy trước.

"Cảm ơn chị."

"Đừng rồi Đường Ôn," cô ấy gác phích nước bên chân, "Chị thấy đơn đăng ký vào ban kiểm tra kỉ luật của em, không ngờ em cũng nghĩ tới chỗ bọn chị đấy."

Đường Ôn cười gật gật đầu: "Hy vọng là em được chọn ạ."

Một bên Tổng Từ San nghe thế, cười lớn phớt: "Đừng rồi đàn chị, hội trưởng của mọi người có phải rất hung dữ không?"

Đường Ôn âm thầm nhéo cô ấy một cái.

"Cậu ấy....." Đồng Kha nhéo cằm suy tư một lát, khẽ gật đầu, "Đúng là rất nghiêm khắc."

Tổng Từ San vẫn chưa thôi, lại không nhịn được cười: "Vậy nếu Ôn Ôn nhà em vào ban kiểm tra kỷ luật bị hội trường của mọi người khi dễ thì phải làm sao đây."

Cả mặt Đường Ôn đều đỏ, nâng tay đánh cổ ấy.

Đồng Kha cũng không thấy có gì khác thường, cười nói: "Cậu ấy sẽ không đâu."

Tổng Từ San ngay sau đó lại hỏi: "Có phải thái độ của anh ấy đối với nữ sinh rất lạnh nhạt không ạ?"

"Ừ...Nhưng cậu ấy vẫn luôn thể mà, quen được là tốt rồi, cậu ấy không có ác ý đâu."

Hai người đều đã lấy nước xong, lễ phép nói cảm ơn với Đồng Kha rồi chào tạm biệt.

Đúng lúc này, Tề Lâm Lâm xô dép lê từ kí túc xá đi ra, nhìn thấy bóng dáng Đường Ôn.

"Đó là ai vậy?" Cô ấy ngáp một cái, lười biếng dựa vào lưng Đồng Kha.

"Đàn em lớp dưới tớ quen, sao vậy?" Cô ấy hỏi.

Tề Lâm Lâm xua tay, tùy ý nói: "Không có gì, tớ thấy hơi quen mắt."

Đồng Kha nhăn mi tâm, thấp giọng lầm bầm: "..... Quen mắt?"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Học muội, có phải em thích hội trường của bọn anh không?

Editor: envi

Buổi phỏng vấn của ban kiểm tra kỷ luật đã ấn định vào tiết tự học buổi tối thứ 6, Đường Ôn có chút khẩn trương, lúc ăn cơm hơi thất thần, dưa khấy qua khấy lại trong chén cơm, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu hỏi: "Có nhiều ứng viên phỏng vấn không anh?"

Hứa Hành Niên nhìn lướt qua bát cơm của cô, ngữ khí đạm nhiên: "Ừ, nhiều."

Cô nhào người qua, mềm giọng hỏi: "Sẽ có rất nhiều vấn đề với nhiều người dự thính lắm nhỉ?"

"Chỉ có bốn người thôi."

"Ồ." Khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ, rụt cổ lại, rừ mi tiếp tục và cơm, đột nhiên ngẩng lên hỏi, "Vấn đề có khó không anh?"

Hứa Hành Niên: "....."

Anh gấp một miếng thịt gà bỏ vào khuôn miệng đang khép khép mở mở của cô, thu dưa lại rồi néo néo mặt nhỏ: "Rất bình thường, em cứ phát huy như thường là được."

Biết thế, nhưng cô vẫn khẩn trương, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi lạnh, tình trạng này tiếp tục kéo dài đến khi xếp hàng phỏng vấn.

Tổng cả khối năm nhất có tất cả tám 4, 5 chục người tới phỏng vấn, phóng mắt nhìn qua, nữ sinh có vẻ nhiều hơn một chút, đã vậy trông còn tự tin hơn cô nhiều.

Đường Ôn không tự giác nuốt nước miếng, không ngừng niệm dưới đáy lòng ——

Không sao không sao, mình đi cửa sau mà, lo gì.....

Thả lỏng thả lỏng.....

Tuy rằng đã tự động viên bản thân rồi, nhưng đi cửa sau có trượt lọt hay không, trong lòng cô cũng không chắc chắn.

Cô nghe một đàn chị khối trên nói, Hứa Hành Niên rất không có tình người, ở Hội Học Sinh đã có tiếng rồi, những lớp bị trừ điểm muốn đi nịnh bợ để lấy lại điểm gặp anh đều tắt điện hết.

Chẳng qua là Hứa Hành Niên như vậy, cô chưa bao giờ thấy qua, chưa từng.

Anh trong lòng cô, từ trước đến nay đều là người dịu dàng đến tận xương tủy.

Tiếng bước chân hoảng loạn kéo cô từ dòng suy nghĩ miên man về thực tại, ngược mắt lên nhìn thì phát hiện một bạn nữ nhỏ xinh hốc mắt đỏ ửng loạng choạng chạy từ phòng hội nghị ra, đôi môi run rẩy hơi tím lại, trong tiếng thở dốc còn mang theo vài phần nức nở.

Đường Ôn hoảng sợ, sự run sợ nháy mắt nổi lên ——

Lúc này mấy người đứng sau cô liên bản tán rôm rả, bạn nữ cùng lớp đứng trước cô đi hít drama xong, lập tức quay đầu bát quái với Đường Ôn: "Tớ nghe lên người ta nói, có một bộ viên hung thần ác sát đưa ra toàn mấy vấn đề khó nhằn, trực tiếp dọa sợ em gái người ta luôn rồi."

Hung thần ác sát... Chắc không phải Tráng Hân lần trước cô gặp ở cửa lớp Hứa Hành Niên đâu nhì.

Cô vừa định tiếp lời, cửa phòng họp đột nhiên mở ra, Tráng Hân vội vàng chạy về phía nữ sinh kia.

Quả nhiên là anh ta... Đường Ôn thầm nghĩ.

Lúc Tráng Hân đuổi đến đầu cầu thang, em gái kia không biết đã chạy về hướng nào rồi, Tráng Hân ào vào vò tóc, thờ dãi rồi quay về.

Lúc anh ta đi qua bên này thì thấy Đường Ôn từ trong đám người.

"Ồ," anh ta chỉ vào cô rồi nghi hoặc hỏi, "Em... Sao em cũng tới đây?"

Đường Ôn mím môi, vừa định giải thích, anh ta đột nhiên bày ra dáng vẻ bùng tình đại ngộ: "Ra thế!" Nói xong còn vỗ nhẹ vai cô ra chiều cổ vũ, "Cố lên nha!"

Đường Ôn: "???"

Cái gì vậy... Cô bị anh ta làm cho chẳng hiểu mô tê gì.

Không đợi cô hỏi kĩ, anh ta đã xoay người vội vội vàng vàng đi vào phòng họp.

Trong khoảnh khắc cửa đóng lại, tất cả ứng viên đều nhìn cô với ánh mắt dò xét.

Đường Ôn đỏ mặt, hơi xấu hổ sờ mũi.

Lúc thời gian được khoảng nửa tiết, các ứng viên từng người từng người đi ra, có người mỉm cười, có kẻ bức bối, còn có mấy bạn nữ đặc biệt không phục, trên đường về bèn lên lút nói xấu Đồng Kha.

Đến lượt Đường Ôn thì tiết học đầu tiên cũng đúng lúc kết thúc, trên hành lang hơi ẩm ỉ, cô hít sâu một hơi, dầm lên tiếng chuông chói tai, đẩy cửa phòng ra.

Hứa Hành Niên an tọa ở vị trí chính giữa, một bên hồ hứng xoay bút máy trong tay, một bên lật trang giấy để trước mặt.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, anh trầm ngâm nhìn qua, khuôn mặt thanh tú dưới ánh đèn như một bức tranh sắc nét.

Đường Ôn có chút thấp thòm nhìn anh, nín thở, sống lưng thẳng tắp ngồi vào chỗ đối diện.

Ban giám khảo ngoại trừ Hứa Hành Niên, Tráng Hán và Đồng Kha ra còn có một cô gái cô không quen nữa, trông nhí nhảnh như con cá cảnh, nhìn qua rất dễ cung, từ lúc cô bước vào vẫn luôn cười dịu dàng.

Đường Ôn lễ phép chào các anh chị, sau đó trôi chảy tự giới thiệu.

Tiếp đó, Đồng Kha đặt vấn đề, đều là những câu hỏi về ban kiểm tra kỉ luật, bởi vì cô đã chuẩn bị trước rồi nên vẫn trả lời được.

Đồng Kha cũng tương đối vừa lòng, ôn hòa bật cười, cuối cùng hỏi: "Nếu trong thời gian làm việc, em với hội trưởng này sinh quan điểm bất đồng thì em sẽ làm gì?"

Bất đồng quan điểm?

Làm gì nhỉ?

Đường Ôn dừng một chút, khẽ cắn môi dưới, len lên nhìn Hứa Hành Niên, anh đang chống cằm, thấy ánh mắt cầu cứu đáng thương của cô, khóe miệng cong lên, dùng khẩu hình nói bốn chữ.

Cô nghi hoặc nheo mắt, vô thức nhắm theo anh: "Phu — xướng — phụ — tùy....."

!!!???

Cho đến khi ghép 4 chữ này lại với nhau, cô kinh ngạc trừng to mắt, mặt đỏ hơn phấn nữa, đáy lòng ảm ảm dậy sóng ——

Anh còn nói người khác không đứng đắn, rõ ràng người không đứng đắn nhất chính là anh!

Đường Ôn nhin không được ở trong lòng công khai lên án người nọ.

Vì cô chỉ lảm nhảm khe khẽ thôi nên ba người kia cũng không nghe rõ những gì cô nói, hơi nghi hoặc ——

Đang yên đang lành tự nhiên thẹn thùng gì vậy???

Đồng Kha liếc cô, thử thăm dò: "Vậy thì, câu trả lời của em là...?"

Cô hít sâu, ổn định lại nhịp tim, nhanh chóng đưa ra một đáp án khá hợp tình hợp lý: "Em sẽ chủ động thuyết phục hội trưởng, nếu hội trưởng vẫn kiên trì với ý kiến của mình thì em sẽ nghe theo."

Đồng Kha hiểu rõ gât đầu, cầm bút viết gì đó lên giấy.

Đường Ôn nhẹ nhàng thở ra, tay đang nắm chặt cũng thả lỏng.

Xem ra cũng không khó như trong tưởng tượng, đều tại cô chuyện bé xé ra to.....

Lúc này, Tráng Hán vốn im lặng này gì bỗng liếc nhìn Hứa Hành Niên bên cạnh, nâng mi, bóp cằm như đang suy tư gì đó.

Anh ta phát hiện ra, từ khi em gái này vào phòng, Hứa Hành Niên rất khác.

Suy nghĩ một lát, anh ta mở miệng nói: "Tôi có một vấn đề."

Đường Ôn ngăn ra, dừng ánh mắt trên người anh ta, ngoan ngoãn gât đầu.

Tráng Hán bật cười, đột nhiên dựa người vào ghế, hài hước nâng nhẹ cằm: "Học muội, có phải em thích hội trưởng của bọn anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thích ạ, rất thích

Editor: envi

Lời Tráng Hán vừa nói ra, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía anh ta.

Đồng Kha dừng tay đang viết, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Tuy bình thường Tráng Hán là kiểu người cả lo phát pho, nhưng lúc công tác trong Hội Học Sinh luôn rất nghiêm khắc, chưa bao giờ tùy tiện nói giỡn.

Vừa rồi lúc phỏng vấn anh ta cũng đã đặt ra không ít vấn đề khó nhai liên quan đến ban kiểm tra kỉ luật, không nghĩ giờ lại chuyển đề tài sang người Hứa Hành Niên.

Càng khiến người ta khó hiểu hơn chính là..... Hứa Hành Niên vậy mà không đá cho anh ta một cú???

Mà bên này, Đường Ôn cũng ngốc luôn rồi, thậm chí còn tưởng mình nghe lầm, vấn đề này thì liên quan gì đến ban kiểm tra kỉ luật?

Thấy cô không nói lời nào, Tráng Hán nhướn mày, dùng nắp bút tùy ý gõ bần: "Chẳng lẽ không phải em vì hội trưởng của bọn anh nên mới đến đây sao?"

Đường Ôn mở to mắt, trầm tư một lát, rốt cuộc cũng hiểu cái câu ý vị thâm trường trên hành lang của anh ta "ra thế" là ý gì —— căn bản là anh ta cho rằng cô vì theo đuổi Hứa Hành Niên mới đến đây báo danh.

Cô lập tức cảm thấy tình huống này bắt đầu trở nên khó giải quyết rồi đây.

..... Tuy Tráng Hán nói không sai, nhưng cô nên nói "Phải", hay "Không phải" đây?

Nếu nói "Phải", rất có khả năng cô sẽ vì lí do "chậm trễ công việc" mà không được chọn, tuy Hứa Hành Niên là hội trưởng, nhưng ý kiến của ba người còn lại cũng rất quan trọng.

Nhưng nếu nói "Không phải"...

Bàn tay gác lên đầu gối của Đường Ôn đã chảy đầy mồ hôi, cô nhẹ nhàng nắm chặt tay lại, ánh mắt nhìn thẳng tắp vào Hứa Hành Niên, mắt anh cũng đang khóa chặt cô lại, đôi đồng tử đen nhánh dưới ánh đèn càng thêm sáng ngời.

Cô còn nhớ rõ năm tám tuổi, vì chuyện thu vớ bài tập mà cô có xích mích với một bạn nam. Thế là bạn nam kia gọi mấy anh chị lớp 4, lớp 5 đến, sau khi tan học bèn chặn cô lại trên sân bóng ngoài trường.

Bạn nam kia vốn đã nghịch ngợm, thường xuyên bắt nạt các bạn nữ cùng lớp, thế nên tất nhiên không dễ dàng bỏ qua cho Đường Ôn, vừa chặn cô lại xô đẩy một lúc bèn định giật cặp cô, nhưng cô né được.

Bạn nữ chung lớp đi cùng Đường Ôn thấy thế, sợ tới mức đứng đó khóc luôn, túm chặt tay cô không buông. Đường Ôn cũng bị dọa, căng chân liên tục run lên, nhưng vẫn gắng đứng thẳng, giả vờ tỏ ra bình tĩnh.

Sau này cô có nói, lúc ấy trong đầu đều là hình ảnh những nhân vật lớn không sợ kẻ thù mạnh trong sách giáo khoa, thế nên không thể chịu thua được.

Một thằng oắt lưu manh từ đầu chòi ra lắc lắc đầu xiêu vẹo đi tới, duỗi tay túm lấy đuôi ngựa của cô, cô lui về sau hai bước, kết quả là phát hiện phía sau cũng có người, tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, một cái lon bay tới từ nơi cách đó không xa, không nghiêng không lệch nên lên cái móng heo của tên tiểu lưu manh kia, nó phản xạ có điều kiện run run một chút, rồi lại căm tức nhìn về hướng lon bay qua, ai ngờ còn chưa thấy người cho rõ đã bị một cái lon khác đập trúng mặt.

Coca còn thừa trong lon đổ hết lên cổ nó.

"Đệt——" thằng nhóc chửi nhỏ một tiếng, tay sờ lưng tung lên khuôn mặt dính nhom nhóp của mình, "Đứa nào!"

Lục Hoài Sâm đứng trên bậc thang cách đó 100 mét khen: "Oa Hành ca, cậu thật tàn nhẫn."

Lại còn đem Coca uống thừa ra đập người.

Hứa Hành Niên từ nhỏ đã trầm mặc ít nói, biểu cảm mà nghiêm túc lên lại càng thêm phần lạnh lẽo, cho dù tuổi còn nhỏ, cũng vô hình chung tạo cho người khác cảm giác rất áp lực.

Về mặt của mấy nam sinh kia đầu tiên là kinh ngạc, song lại thấy bọn họ chỉ có hai người, cố làm ra vẻ côn đồ: "Hai người chúng mày, học lớp mấy!?"

Hứa Hành Niên không nói gì, nhàn nhả đi đến trước mặt bọn chúng, trực tiếp dùng thân mình chắn cho Đường Ôn, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm nam sinh lớn hơn anh ít nhất 5 tuổi trước mặt.

Đường Ôn khẩn trương, sợ gặp chuyện, lén lút kéo góc áo Hứa Hành Niên.

Anh hiểu được bản khoăn của cô, hơi nghiêng đầu, duỗi tay ra sau lưng cầm lấy đầu ngón tay lạnh lạnh của cô, khẽ thấp giọng, dịu dàng nói: "Đừng sợ."

Nhiệt độ từ lòng bàn tay theo huyết mạch truyền thẳng vào ngực cô, một câu nói đơn giản mềm mại như lông chim, nháy mắt đã vuốt phẳng bất an trong lòng Đường Ôn.

Một khắc kia, cô cảm thấy Hứa Hành Niên chẳng khác gì siêu nhân tái thế.

Dường như cả người đều phát ra ánh sáng.

Gió đêm từ cửa sổ thổi vào, mang theo mùi đất ngai ngái, lặng lẽ thổi tan dòng hồi ức của cô.

Hứa Hành Niên vẫn luôn để ý phản ứng của cô, thấy vẻ mặt phức tạp của người kia, anh nhìn mây muốn cắt đứt vấn đề này, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, liền nghe thấy âm thanh mềm mại của cô gái nhỏ vang lên trong căn phòng yên tĩnh rộng lớn——

"Thích ạ, rất thích."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chìm đắm

Editor: envi

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt, trong lòng cô, tất cả đều đã bị anh lấp đầy.

Thích đến mức dùng hết khả năng để bản thân trở nên ưu tú hơn, đủ để đuổi kịp bước chân anh.

Ánh đèn nhu hòa khắc họa ngũ quan của người con gái, khiến khuôn mặt kia vừa dịu dàng lại an tĩnh, cô cười nhẹ, không còn sự khẩn trương cùng lo âu như lúc mới bước vào phòng nữa mà thay vào đó là đáng vẻ rất điềm nhiên, giống như đang trả lời một vấn đề hết sức đơn giản.

Khuôn mặt với nụ cười cong cong như tỏa ra muôn ánh sao trời, lại như lốc xoáy cuốn cuộn, cuốn Hứa Hành Niên chìm sâu vào đó.

Hầu hết của anh không tự chủ được trượt lên xuống, đầu ngón tay đang cầm bút máy cũng tê dại, lồng ngực như bị một luồng khí nóng trào lên đến mức khó thở.

Cả trái tim như rơi vào một hồ nước gợn sóng, không ngừng đảo lộn lý trí anh.

Trong giây phút ấy, anh đột nhiên rất muốn đứng dậy, ôm cô vào lòng mình, thăm thẳm nhỏ to bên tai cô tâm tình kích động của mình ngay lúc này.

Thiếu chút nữa là anh đã không nhận được rồi, muốn làm như vậy thật ——

Mãi đến khi Đồng Kha cầm không chắc bút trong tay, chiếc bút rơi xuống chân bàn.

Tiếng bút rơi lạch cạch trong phòng họp yên tĩnh trở nên cực kì rõ ràng, lập tức kéo lực chú ý của anh về.

Anh gần mày, tầm mắt mờ hồ dần tập trung trở về danh sách phòng vấn bên tay, lòng bàn tay hơi nắm lại, thờ dài ——

Trong này còn có camera, không thích hợp.

Mũi mực bút tràn ngập trong không khí, miệng Đồng Kha giật giật, cúi đầu nhặt nắp bút lên, nhìn chữ mới viết được một nửa trên mẫu đăng ký, không biết nên nói gì.

Vốn dĩ Tráng Hán chỉ muốn làm khó cô một chút, ai mà biết được cô nhóc này lại thẳng thắn thừa nhận như thế, trong chốc lát cũng không biết nói gì cho phải nên chỉ xua hồ sơ giấy: "..... Ờ được, tôi không còn

vấn đề gì nữa."

Phản ứng quá khích nhất là bạn nữ tình nghịch kia, trông cô ấy có vẻ khá hưng phấn, điền vào mẫu đăng ký với tốc độ bàn thờ rồi nhếch mày về phía Đường Ôn: "Tôi cũng không còn vấn đề gì nữa, bạn có thể về chờ tin rồi."

Đến đây, Đường Ôn mới hoàn toàn thả lỏng, liếm khô môi khô khốc, lễ phép chào tạm biệt những người đang ngồi ở đó.

Ra cửa, bạn học chờ đợi về chung với Đường Ôn thấy cô ra bèn vội kéo tay áo, tò mò hỏi: "Thế nào rồi thế nào rồi?"

Đường Ôn nhăn mày, hơi chán nản: "Chắc là không trúng tuyển rồi."

Hết cách, thích chính là thích, đó là điều cô không thể lựa gạt bất cứ ai.

Quay lại trong phòng họp, bạn nữ kích động gõ bàn, tràn đầy vui sướng: "Ôi chào hội trường, người ta công khai thổ lộ như thế sao cậu không phản ứng tí nào vậy hả?"

Hứa Hành Niên đang múa bút thành văn, tầm mắt đảo qua tên Đường Ôn trên mẫu đăng ký, nghĩ đến cảm giác mềm mại bờ eo thon ấy mang lại vào cái hôm cô rúc trong lòng mình, cả phòng là mùi thơm ngọt ngào phảng phất nơi chóp mũi.

Tự cảm thấy tai mình bắt đầu nóng lên, anh trầm mặc mím môi, hồi lâu sau mới tìm được giọng nói khàn khàn của bản thân: "... Người tiếp theo."

*

Tâm tình phức tạp trở về lớp làm bài tập một lát, ngẩng đầu lên mới phát hiện cách giờ tan học chỉ còn khoảng 20 phút nữa thôi. Ngày mai là cuối tuần nên cả trường tự học, không cần lo chuyện bài tập bài từng nữa, hơn nữa tối nay là buổi phỏng vấn của ban kiểm tra kỉ luật, không có người quản nên lớp rất loạn, tất cả đều rục rịch chờ tiếng chuông vang.

Tôn Phi Phi ngồi sau chọc lưng cô và Tống Tử San, hỏi các cô có muốn chơi nói thật hay đại mạo hiểm không. Tống Tử San nghĩ thầm dù sao giờ học cũng không vào, thế là dứt khoát mời mọc Đường Ôn, hai người cùng chơi luôn.

Cách chơi rất đơn giản, mọi người ngồi quây thành một vòng tròn, ở giữa để một cái bút, người chơi thay phiên nhau xoay bút, đầu bút xoay tới chỗ ai thì người đó phải chọn một là nói thật hai là đại mạo hiểm, tiếp đó người xoay sẽ đặt câu hỏi.

Mấy bạn nam ngồi sau cũng nhập cuộc, bao gồm Tô Úy Nhiên, cậu ta ngồi đối diện Đường Ôn.

"Tớ xoay trước cho." Tôn Phi Phi đầu tàu gương mẫu, xoay bút bị để trên bàn.

Cán bút quay nhanh mấy vòng, cuối cùng từ từ dừng lại trước mặt một bạn nam.

"Nói thật hay đại mạo hiểm?" Cô ấy hỏi.

"Đại mạo hiểm đi!" Cậu ta thẳng lưng, "Nam tử hán phải dũng cảm chịu chơi."

Thế là cô ấy liền nói: "Vậy cậu thơm đầu bạn nam ngồi sau cậu đi."

Cậu ta quay đầu lại, phát hiện ngồi sau mình là một người có thân hình vạm vỡ to cao, người đó đang ngồi trên bàn học chơi điện thoại, ánh mắt còn hơi hung ác, trong khi bạn nam thua đại mạo hiểm thì vừa lùn vừa gầy, hai người họ đứng cạnh nhau, sự chênh lệch dễ thương lắm nha.

Tống Tử San giục: "Ôi trời, thơm nhanh đi!"

Bạn nam kinh ngạc, run run rẩy rẩy đến nỗi nói không nên lời: "Thơm chỗ nào!?"

Tôn Phi Phi xua tay: "Thơm đầu chứ thơm gì, cậu quên à!? Dám cược dám thua, nam tử hán nói lời giữ lời nhé!"

Cậu chàng vừa nghe, sợ tổn hại đến tôn nghiêm "Nam tử hán" của mình, bèn ưỡn ngực, quay đầu ra gõ bàn của bạn to cao kia.

Đối phương đang tập trung chơi game, hung dữ gào lên: "Làm gì thế, đánh nốt ván đã."

Bạn nam bị dọa đến nỗi run cả chân, thấy bên kia tất cả mọi người đang dùng ánh mắt ngáp tràn trông mong nhìn mình, hạ quyết tâm, ôm mặt bạn nam to cao, nhắm ngay trán "chục" một phát.

Lúc này chữ "WIN" bất ngờ hiện lên màn hình, bạn nam kia vẫn chưa kịp phản ứng, thân hình to con đột nhiên kích động ném đi động đi, đứng dậy vỗ mạnh lên vai bạn nam bé người: "Chù đội! Cuối cùng cũng qua màn rồi!"

Hưng phấn qua đi mới phát hiện nam sinh kia đang run rẩy nhìn mình, nghi hoặc: "Cậu đứng đây làm gì?"

Rất hiển nhiên, vừa rồi lực chú ý của cậu ta đều đặt hết lên trò chơi.

"Không không không không không không có gì," giọng bạn nam run run, đột nhiên cầm tay bạn to con, "Chúc mừng cậu."

Người kia: "....."

Mấy người chơi trò chơi bên này thì cười như được mùa.

Sau khi chờ cậu ta quay về, trò chơi tiếp tục. Vì đã có vết xe đổ của bạn nam kia, mấy người còn lại không dám chơi đại mạo hiểm nữa, đều rợn ràng chọn nói thật.

Lúc đầu vấn đề để nói thật còn bình thường, sau đó mấy người càng chơi càng hăng nên hướng đi bắt đầu lệch sang mấy đề tài vô văn như quần lót rồi nhan sắc các kiểu dả điều..... Nhưng bát quái là bản tính của con người, lúc đầu bút chuyển tới hướng của Tô Úy Nhiên, mấy cô gái nhỏ nhướn mày hỏi cậu ta, cậu cảm thấy bạn nữ nào trong lớp xinh nhất?

Đây vẫn luôn là chủ đề hot từ hồi khai giảng của mấy ông con trai, mấy người quen thân với Tô Úy Nhiên đều biết rõ câu trả lời của cậu ta rồi, trong lúc nhất thời sôi nổi hẳn lên——

"Húuuuuu!!!"

Tô Úy Nhiên ngượng ngùng sờ gáy, trả lời nước đôi hồng tìm đường sống: "Đều xinh, đều xinh hết."

Tôn Phi Phi trợn trắng mắt: "Trả lời chẳng có thành ý gì cả."

Một bạn nam chung kỉ túc xá dùng cùi chỏ ái muội chọc chọc Tô Úy Nhiên, lại hất cằm đầy ý tứ về phía Đường Ôn.

Cả mặt Tô Úy Nhiên đỏ hết cả lên.

Có người ăn cần chỉ dẫn: "Biểu cảm này của cậu rất chi là có vấn đề nhé, không có gì phải ngại hết!"

"Thật, ngại gì mà ngại."

"Ôi trời ơi, tó...!" Cậu ta bị ghẹo đến nỗi mặt đỏ tai hồng, nhìn Đường Ôn trước mắt mình, người kia thì co người ngồi tại chỗ, tò mò nhìn cậu ta.

Cậu ta nắm tay thành quyền, lấy hết can đảm nói: "Tớ thấy Đường Ôn khá xinh đó!"

Ái ngơ vừa dứt lời, cả lớp lặng như tờ trong nháy mắt, ngay sau đó là tiếng dọn đồ và tiếng lật sách loạt xoạt, đám người đang quây thành vòng tròn thì nhanh như chớp về chỗ.

Tô Ủy Nhiên ngăn người, cảm giác không ổn cho lắm, theo bản năng liếc ánh mắt dò xét về phía cửa lớp.

Lịch sử lại lặp lại.

Hứa Hành Niên không biết đã đứng ở cửa lớp từ bao giờ, bất động thanh sắc nhìn mấy người trong lớp.

Tô Ủy Nhiên ù rù, cảm giác như bị ghen vậy, vội vàng cúi đầu, mặt xám xịt nhạt bút lên.

Chờ đến khi trong lớp không còn tiếng ồn nữa, Hứa Hành Niên mới chạy vào, dừng lại trước bàn Đường Ôn. Anh hơi cong lưng, một tay chống ở góc bàn, thấp giọng nói: "Ra đây với anh một chút."

"Dạ?" Tiểu cô nương nhìn đồng hồ treo trong lớp, cũng sắp tan học rồi, đi đâu vậy.

Nhưng dù thế, cô vẫn gật đầu, đi vòng ra từ lối đi nhỏ, theo anh ra khỏi lớp.

Tô Ủy Nhiên: "???"

Không phải chứ, cậu ta khó lắm mới lấy được dùng khí, chẳng lẽ cứ thế bị người khác cắt đứt luôn à!?

Còn chưa tới giờ tan học, sân thể dục ngoài khu dạy học rất yên tĩnh, Đường Ôn đi sau Hứa Hành Niên, từng bước dẫm lên bóng anh.

Ánh trắng dịu dàng như nước, thân hình người con trai được phác họa cực kì đỉnh đặc, nương theo ánh sáng, có thể thấy đường cong cơ bắp sau lớp áo sơ mi như ẩn như hiện.

Tiểu cô nương nhìn đến mức độ cả mặt, hắng giọng, muốn dòi lực chú ý đi: "Cứ ra ngoài như này có được không anh?"

Hứa Hành Niên xoay người lại đứng trước mặt cô, cúi đầu xuống, dùng giọng nửa đùa nửa thật nói: "Không sao, lạm dụng tư quyền."

Nơi đây mất anh là ý cười ôn hòa, cứ nhìn như thế, tìm Đường Ôn đột nhiên lại đập nhanh, cô dịch mắt ra chỗ khác, hít vào một hơi, do dự nói: "Anh có nhớ lúc học tiểu học không, anh với Lục Hoài Sâm vì bảo vệ em mà thiếu chút nữa đã đánh nhau với mấy tên du côn lớn đầu ngoài trường ý."

Hứa Hành Niên dừng một chút, suy nghĩ giây lát rồi gật đầu.

"Em vẫn luôn tò mò, vì sao hôm sau gặp Lục Hoài Sâm thì răng cửa của anh ấy đã bay theo chiều gió mất rồi?"

Học sinh tiểu học đánh nhau cơ bản chỉ là xô qua đẩy lại thôi, Hứa Hành Niên bảo vệ cô xong, ánh mắt anh và Lục Hoài Sâm giao nhau, cùng một lúc đẩy đám người đang vây lại chặt kín ra, hô một câu "Chạy!" sau đó liền chia nhau kéo hai cô gái chạy về hai hướng.

Theo trí nhớ của mình, ấn tượng của Đường Ôn về Lục Hoài Sâm đã khá mơ hồ, hồi này phỏng vấn xong mới nghĩ đến, chẳng lẽ sau đó anh ta bị mấy anh lớn kia đuổi theo?

Hứa Hành Niên nhíu mày, nghi hoặc: "Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?"

Cô tiến lên một bước bắt lấy tay anh như muốn lấy lòng, dùng giọng nũng nịu nói: "Đừng lúc nghĩ ra thôi..... Có phải em hại anh ấy bị đánh không?"

Hứa Hành Niên cười khế, thuận thế nheo lông bàn tay mềm mại của cô: "Em nghĩ nhiều rồi... Hôm đó lúc bỏ chạy cậu ta vấp phải cục đá, vấp luôn em răng cửa."

Một nơi nào đó trong khu dạy học, Lục Hoài Sâm đang vẽ sơ đồ mạch điện ra nhấp đột nhiên quay đầu đi chỗ khác, hắt xì một cái thật kêu.

Lạc Nhan ngồi bên dùng bút, hoài nghi hỏi: "Cảm à?" Dứt lời liền khoác áo trên người mình lên cho cậu.

"Không phải," cậu ta lắc đầu, cọ cọ chóp mũi, cầm cái gương nhỏ trên bàn cô lên, soi vào 8 chiếc răng hàm trắng tinh của mình, "Không hiểu sao tớ lại cảm thấy, cái răng cửa này nó cứ hờ hờ....."

Lạc Nhan: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chỉ có một mình em thôi

Editor: envi

Trong bóng đêm, đôi mắt đen nhánh của Hứa Hành Niên sáng vô cùng, phảng phất như ánh lửa đèn dầu, đầu óc Đường Ôn còn đang dừng lại trên độ ẩm nơi lòng bàn tay anh, giây tiếp theo, đã bị người trước mặt kéo vào ngực.

Cô gầy giữa một lát, tay để trước ngực anh, chôn đầu vào cổ người kia rồi nhỏ giọng kháng nghị: "Đang ở trường đó."

Anh ghé sát vào bên tai cô, âm thanh trầm thấp: "Chỗ này không có ai đâu."

Ok, đúng là không có ai thật.

Nhưng mà anh "lạm dụng chức quyền" gọi cô ra đây chỉ là vì muốn ôm cô thôi há!!!!?

Nghĩ đến đây, mặt lạt đi thêm tí nữa, cô vô thức chôn mặt càng sâu vào ngực anh, đôi tay lặng lẽ vòng ra sau lưng người con trai, mười ngón tay đan lại ôm sát vòng eo ấy, mềm giọng oán giận: "Anh quấy rầy em học tập nhé!"

Anh để tay sau gáy cô, nhẹ "Hửm?" một tiếng, ngón cái vô ý vuốt ve vành tai cô: "Em chắc chưa?"

Lúc anh vào cửa rõ ràng nghe thấy có người nói, rằng Đường Ôn rất xinh.

Anh phát hiện ra cứ mỗi lần mình vào lớp Đường Ôn là y như rằng sẽ gặp người có hảo cảm với cô. Nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút không thoải mái.

"Thì... Em chơi trò chơi với họ, nhưng lần này em không dính chương." Cô ồm ồm nói.

"Lần này?" Anh rất dễ dàng nắm được trọng tâm vấn đề, "Chơi trò gì?"

"Nói thật hay đại mạo hiểm ý..... Anh có nhớ không, hồi tốt nghiệp cấp 2 em cũng chơi đó."

Hứa Hành Niên dừng một chút, lại ôm cô chặt hơn, khẽ cười một tiếng: "Có."

Đương nhiên là anh nhớ rõ.

Hôm đó là chặng vạng trung tuần tháng 6, anh ở nhà đọc sách, đột nhiên có một dây số xa lạ gọi đến. Lúc ấy anh cũng không nghĩ nhiều liền nhận máy luôn, kết quả là từ đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói nghèn nghẹn do ép giọng: "Tiểu ca ca, anh nhớ em không, em là Diễm Diễm (ngọt ngào) nè."

Diễm Diễm?

Anh bỏ sách xuống đi lấy nước, kiên nhẫn mười phần, hỏi: "Diễm Diễm nào?"

Đối phương vừa nghe thế, ngẩn người, ngớ ra vài giây mới mất hứng hỏi: "Rốt cuộc là anh có mấy Diễm Diễm hả?"

Hứa Hành Niên nhẹ nhấp một ngụm nước, bất động thanh sắc tiếp tục nói: "Ừm..... Bây tám gì đó."

Người kia nghiêng răng ken két, cảm xúc hơi đi xuống: "..... Vậy anh thích Diễm Diễm nào nhất?"

Trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt nhỏ phụng phịu ở đầu dây bên kia, anh giờ tay nhìn đồng hồ, hờ hững nói: "Đường Ôn, nhớ về sớm."

Đường Ôn: "....."

Ngay sau đó là tiếng cúp máy tút tút.

Nhớ lại chuyện này, Đường Ôn hít mũi, khuôn mặt nhỏ không an phận cọ lung tung lên ngực anh, cực kì bất mãn: "Anh còn chưa giải thích cho rõ ràng đầu nhé, anh rốt cuộc có bao nhiêu Diễm Diễm hả!?"

Cô anh bị tóc cô cọ qua phát ngứa, không nhịn được bật cười khe khẽ, nhẹ nhàng đề chiếc đầu nhỏ kia lại, dịu dàng nói: "Chi có một mình em thôi."

Giống câu nói kia, từ khi gặp được em, lòng anh không chứa nổi người khác.

Ngực Đường Ôn được ủ đến mức nóng lên, cô an phận trong nháy mắt, quyến luyến sự ấm áp trong lồng ngực đến nỗi chẳng nỡ buông tay ra, nhỏ giọng làm nũng: "Em cũng chỉ có mình anh thôi."

Âm thanh mềm mại lại nghịch ngợm khiến cả trái tim anh như đại đi, cúi đầu hôn lên vành tai cô gái của mình, trầm giọng nói: "Vậy chúc mừng em, em trúng tuyển rồi."

*

Không lâu sau, Đường Ôn quả nhiên thấy tên mình trong danh sách trúng tuyển vào ban, nhất thời có chút cảm khái.

Không biết người trong ban kiểm tra kì luật có dễ chung sống không nữa.

Tổng Từ San thấy thế, lặng lẽ nhỏ giọng bên tai cô: "Có Hứa Hành Niên che chở cho cậu, cậu còn sợ cái gì?"

Chính vì có anh nên cô mới hoảng loạn vô cớ như vậy, hơn nữa cô còn thừa nhận thích anh trong buổi phỏng vấn nữa.....

Nói chung là cô cứ có dự cảm không ổn.

Hôm đi họp ban, vậy mà cô lại gặp được bạn nữ đập cửa xông ra hôm trước, đối phương ngồi bên cạnh cô, thấy Đường Ôn nhìn mình, cô ấy cười thiện chí "Chào cậu, tớ tên An Ninh(yên bình)."

Đúng là người cũng như tên nha.

Hai người trò chuyện câu được câu chăng một lát, trong phòng họp rất nhanh đã ngồi kín người. Lần này có tổng cộng mười ứng viên được chọn, còn có thêm 10 thành viên cũ, Hứa Hành Niên là trưởng ban, Đồng Kha và Tráng Hán là phó ban.

Cuộc họp bắt đầu, Tráng Hán khách sáo mấy câu, nội dung không sai không lệch đều xoay quanh vấn đề "học kì mới cùng nhau nỗ lực", chỉ là Đường Ôn để ý, lúc tầm mắt anh ta quét về phía này liền vô thức tránh đi, chuyển hướng về phía bên kia.

Cô nghi hoặc nhìn An Ninh, phát hiện cô ấy vẫn luôn cúi đầu nhìn tờ thủ tục thành viên trước mặt.

Chẳng lẽ sau hôm phỏng vấn đã xảy ra chuyện gì ư?

Thao thao bất tuyệt xong là tới tiết mục tự giới thiệu, các thành viên theo thứ tự giới thiệu tên và lớp, lúc tới Tráng Hán, khoe miệng anh ta hơi mấp máy, đen mặt nói: "Tôi đi WC chút."

"Ôi cậu đừng đi," Trịnh Mạn Mạn túm lấy áo đồng phục của anh ta, nhướn mày, "Tự giới thiệu một chút!"

Bạn nữ nhí nhảnh ngồi cạnh Đồng Kha hôm phỏng vấn tên là Trịnh Mạn Mạn.

Tráng Hán đỏ mặt, đứng dậy hắng giọng, vất tay sau lưng ra cái vẻ đạo mạo nghiêm túc: "Mọi người gọi tôi là phó hội trưởng hay Tráng Hán là được."

"Vậy phó hội trưởng, tên thật của anh là gì vậy?"

"....."

Đồng Kha nhéo cảm giác: "Dừng cảm nói ra đi người anh em."

Anh ta mím môi, mặt không đổi sắc nói: "..... Tôi tên Tống Mạnh Mạnh."

*Mạnh là đáng yêu cute hột me néh mọi người.

??????

Đường Ôn ghen hợm trần trối nhìn Tráng Hán—— anh ta cao ít nhất cũng tầm mét 9, nước da màu đồng cổ rất khỏe khoắn, cho dù đã mặc đồng phục rồi cũng không khó để nhìn ra cơ bắp cường tráng và hai cánh tay mạnh mẽ qua lớp áo sơ mi.

Một người gầy đét nghiêm túc như vậy, lại có cái tên đáng yêu ngược đời....như vậy.

Thối thua.

Mấy người đang ngồi ở đó nghe xong, cảm xúc đầu tiên là kinh ngạc y như Đường Ôn, sau đó nhìn bộ mặt hung dữ hoàn toàn đối lập của anh ta..... Nhịn không được phì cười.

Tiết mục tự giới thiệu kết thúc trong tiếng cười nắc nẻ.

Tráng Hán có nói, sau khi sinh anh ta ra người nhà con mẹ nó còn tìm người đoán số với chà má, bảo tên anh ta phải vừa dịu nhẹ vừa có từ lấy trong đó cơ, không thì dễ gây họa lắm, và từ đó cái tên Tống Mạnh Mạnh ra đời.

Thực ra ban đầu bố mẹ cũng muốn nuôi anh ta thành tiểu thị tươi tiêu chuẩn đấy chứ... Ai biết sau này lý ngớ thể nào lại đi chệch đường ray.

Tội lỗi tội lỗi.

Tác giả có lời muốn nói: Vào Hội Học Sinh... Quan hệ sắp giấu không được nữa rồi hi hi hi

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Anh chỉ nhận thư em viết thôi

Editor: envi

Ban kiểm tra kì lượt phân các thành viên thành nhiều tổ, buổi đầu đi kiểm tra tiết tự học buổi tối, Đường Ôn và An Ninh phụ trách việc ghi chép, hai người hợp tác rất ổn và cũng không có vấn đề gì với mọi người trong tổ. Kiểm tra xong đúng lúc là giờ nghỉ giải lao, mấy người cùng tổ về lớp, cô sửa lại vài chỗ trên phiếu kiểm tra rồi đến khu lớp 11 đưa cho Hứa Hành Niên.

Vừa đi tới đã thấy Tráng Hán đang ba hoa chích chòe với bạn cùng lớp sau cửa phòng học, Đường Ôn thực sự cảm thấy, sau cái lần biết tên thật của anh ta thì cô không còn cảm thấy về ngoài của Tráng Hán đáng sợ nữa.

Ngược lại còn hơi..... người cũng như tên?

Tráng Hán cũng thấy cô, đi tới, ra cái vẻ người quen mà hỏi: "Em gái, tới tìm hội trưởng của bọn anh phòng?"

Đường Ôn mười phần nghiêm túc gật gật đầu, nghĩ sao lại quơ quơ tờ giấy trong tay, về mặt thành khẩn: "Em tới đưa phiếu kiểm tra ạ."

Ý là, không phải tới tìm hội trưởng của mọi người yêu đương đâu.

Nam sinh bên cạnh lần đầu tiên thấy Đường Ôn, thấy cô khá xinh đẹp, lanh chanh tiếp lời: "Học muội học muội! Anh có thể giúp em đưa cho cậu ấy!" Vừa dứt lời đã vuron tay ra muốn lấy phiếu kiểm tra cô đang cầm

Tráng Hán thấy thế, không ổn không ổn, bèn can móng heo của cậu bạn lại, xả thân mình chắn giữa hai người, sau đó chỉ vào cửa rồi nói với Đường Ôn: "Em trực tiếp đi vào tìm cậu ấy là được."

Tiểu cô nương cảm giác có hơi không ổn cho lắm, sợ tự tiện vào lớp người khác thì vô lễ quá, nháy mắt hỏi: "Có thể không ạ?"

Tráng Hán vung tay: "Không sao hết, thành viên của ban đều là người một nhà."

Nghe xong lời này, cô cực kì tán thành gật gật đầu, cảm ơn anh ta xong liền bước vào lớp từ cửa sau.

Vậy mà chỗ ngồi của Hứa Hành Niên lại trống không, cô nhìn quanh phòng học một vòng nhưng vẫn chẳng thấy anh đâu.

Cô nhớ trong buổi họp Hứa Hành Niên đã yêu cầu thành viên chịu trách nhiệm ghi chép phải nhanh chóng giao phiếu kiểm tra cho anh, vì anh còn phải chỉnh trang lại một số tư liệu mới đưa cho bộ phận quản lí của trường được, không thể chậm trễ.

Đường Ôn phỏng miệng suy nghĩ một lát, liếc mắt nhìn nữ sinh ngồi bên tay trái mình đang vui đùa nghịch điện thoại, bước hai bước qua xem thử rồi cẩn thận gọi: "Chị Lạc Nhan?"

Người được gọi quay đầu qua, chớp chớp mắt, sau khi thấy là Đường Ôn liền vui mừng ra mặt: "Là em hà, tới tìm Hứa Hành Niên? Ồm, cậu ấy với Lạc Hoài Sâm đi căn tin mua đồ uống mất rồi."

"Ra vậy," cô hiểu ý gật đầu, "Chị có giấy nhớ không ạ?"

"Có đó," Lạc Nhan cười cười, cầm chiếc hộp nhỏ xinh xắn lên từ chồng sách, mở nắp lục một hồi rồi lấy một tập giấy nhớ đầu tây hoạt hình ra, "Em muốn mấy tờ?"

"Một tờ thôi ạ."

Cô ấy nhẹ nhàng bóc một tờ ra: "Cho em nè."

"Cảm ơn chị."

Sau khi lấy giấy nhớ, cô về lại bàn Hứa Hành Niên, cầm bút anh viết lên giấy: Phiếu kiểm tra kẹp ở trang thứ 3 sách giáo khoa toán, cuối câu còn vẽ thêm một kí tự bán manh.

Cô sợ kẹp luôn vào sách nhờ may anh lại không thấy, nên đánh dấu một chút cho cẩn thận.

Dán giấy nhớ lên mặt bàn, cô tùy ý mở sách giáo khoa toán để trên bàn ra, vừa định kẹp phiếu kiểm tra vào trong thì đột nhiên phát hiện trang đầu sách có thứ gì đó cộm lên.

Đường Ôn theo bản năng lật một trang, tập trung nhìn vào, phát hiện trong đó là một phong thư màu hồng.

?????

Cô hơi kinh ngạc trừng to mắt, chẳng lẽ đây chính là thư tình trong truyền thuyết sao???

Quả nhiên là bị Tổng Từ San đoán trúng rồi, đúng là có người viết thư tình cho Hứa Hành Niên này.....

Hơn nữa anh còn kẹp trong sách giáo khoa, bảo sao ở nhà cô chả thấy lấy một tờ, có phải là giấu hết ở trường rồi không!?

Đường Ôn nghĩ như vậy, đột nhiên dưới đáy lòng sinh ra cảm giác rất không tốt, muốn tra khảo người kia.

Cô nhăn mũi, neho mắt nhìn phong thư kia trái phải trước sau không sót tí nào, đáng vẽ nghiêm túc như có thể xuyên qua trang giấy nhìn thấy chữ viết bên trong vậy.

Lúc cô nằng còn đang xuất thần, có người lặng lẽ tới gần từ phía sau, cong ngón trỏ chọc chiếc đầu nhỏ của cô.

Đường Ôn như chim non bị dọa, quay phắt đầu lại, đối diện với đôi con người của Hứa Hành Niên.

Q: "Em làm gì đấy?"

A(tiểu nhân không biết nói dối): "Không... Không làm gì hết?"

Lạc Hoài Sâm vào lớp với anh cũng nghiêng đầu qua hóng hót, sau khi nhìn thấy phong thư trong tay Đường Ôn, oa một tiếng, biểu cảm tràn đầy hứng khởi xem nào nhiệt, chỉ sợ chuyện không đủ lớn: "Cậu xong rồi."

Hứa Hành Niên ngồi vào vị trí bên cạnh chỗ mình, nhìn thấy giấy nhớ cô dán trên bàn, lại nhìn qua phong thư trong tay cô, búng tỉnh đại ngộ.

Chỉ thấy anh mặt không dỗi sắc cầm phiếu kiểm tra lên, quét vài lượt, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng: "Ừm...ngày đầu nhận việc, biểu hiện không tồi."

Không hề đề cập đến cái gì gì kia.

Tiểu cô nương thấy thế, anh đây là đang muốn đánh trống lảng đấy hả, cô còn lâu mới mắc lừa nhé, phải lấy khí thế "tra khảo" ra mới được.

Cô rù mi nghiền ngẫm một phen, thấy giờ anh đang ngồi, thấp hơn cô đang đứng, bèn lúi ghé ra đứng trước mặt anh, từ trên cao nhìn xuống trùng mắt với anh hai giây, rồi lại vỗ nhẹ bức thư tình lên mặt bàn, ý tứ gõ mấy cái.

Động tác kia hình như muốn nói: "Tốt nhất là anh nên cho em một lời giải thích hợp tình hợp lý".

Hứa Hành Niên bị dáng vẻ của cô chọc cười, ho nhẹ như muốn dấu ý cười đi, tầm mắt hơi đảo qua phong thư, lại nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ đang nhăn lại của Đường Ôn: "Anh không biết."

Thật sự là anh không biết, cái này rõ ràng là người ta nhét vào, hoặc là nhờ người đưa cho anh.

"Không biết?"

"Ừm" Thấy cô hơi hòa hoãn lại, anh dỗ tiếp: "Trước giờ anh chưa từng nhận."

Nếu người ta trực tiếp đưa cho anh, anh đều sẽ cự tuyệt, không để lại cho các cô ấy bất cứ cơ hội nào.

Nhìn vẻ mặt chân thành của người kia, Đường Ôn cũng không biết nên hạch gì nữa.

Hứa Hành Niên lặng lẽ giữ chặt tay cô dưới bàn, cười khẽ: "Anh chỉ nhận thư em viết thôi."

Tiểu cô nương nghe xong lời này, khí thế hùng hục lúc đầu lập tức như quả bóng xì hơi, cả người mềm oặt, chớp đôi mắt chờ mong hỏi: "Thật không?"

Anh nhìn cô, nghiêm túc gật đầu.

"Vây..." Cô liếm liếm môi, vui vẻ nheo ngón tay anh, khuôn mặt trong trẻo, "Vây về nhà em sẽ viết cho xong bức lần trước."

Hứa Hành Niên cười nhẹ: "Không vội."

Có thể viết cả đời.

Chờ tiểu cô nương như thỏ con nhảy nhót chạy ra cửa, Lục Hoài Sâm hít một hơi rồi ngồi vào chỗ, để túi thạch trái cây to tướng trong tay lên bàn Lạc Nhan, cực kì chân thành hỏi: "Cậu có nhận thư tình không?"

Tất cả sự chú ý của cô ấy đều đặt lên trò chơi, thuận miệng đáp: "Không."

Cậu nuốt nước miếng, thử nói: "Vây cậu cảm thấy...tớ viết thư tình cho cậu có được không?"

Lạc Nhan vẫn không đề ý đến lời của cậu, giọng nói mềm mại dương cao: "Được đó."

.....Đồng ý nhanh như vậy sao?

Lục Hoài Sâm dừng mắt trên màn hình điện thoại, hơi nhú mày, thấy phản ứng của cô ấy như chẳng để tâm chút nào, tức anh ách, một tay giắt luôn điện thoại của cô, hung dữ nói: "Không được chơi! Game với tớ, chỉ có thể chọn một."

Dù sao cũng là điện thoại của cậu, cậu không cho chơi thì không được chơi!

Lục thiếu gia cậu cũng biết giờ chúng đấy!

Lạc Nhan ừm khuất nhìn cậu, chậm rãi chu môi, dùng ngón tay chọc chọc cánh tay Lục Hoài Sâm

Làm nũng? Làm nũng cũng không được!

Lục Hoài Sâm ngao kiêu quay mặt đi, hừ một tiếng

Lạc Nhan dừng một chút, tầm mắt trộm liếc qua tay cậu, thấy lực chú ý của cậu lơ lửng, nhanh chóng cong lưng đoạt lấy điện thoại: "Tớ chọn game."

Nhưng cậu lại kịp phản ứng trước một bước, giờ điện thoại ra xa hơn.

"Giờ à, được rồi được rồi tớ chọn cậu," cô thu tay lại rồi ngồi thẳng, xoa xoa tay nhỏ, nói xong lại ờ một tiếng, "Mà này cậu hỏi tớ gì vậy?"

Lục Hoài Sâm: "....."

"Cậu nói đi."

Đối diện với ánh mắt dò hỏi chân thành của cô ấy, Lục Hoài Sâm nâng tay ấn lên thái dương, đánh mất ý chí chiến đấu: "Không có gì, cậu để tớ hát bài《Lạnh lẽo》đi."

*

Lúc chuông vào học ình ỏi vang lên, Đồng Kha cùng Tề Lâm Lâm mới từ bên ngoài về, trong lớp vẫn còn hơi ồn, cô ấy mới uống được hai miếng nước thì bạn nữ ngồi trước đã quay đầu, gõ gõ bàn cô.

"Cậu nói xem, Hứa Hành Niên có phải đang yêu không?"

"..... Hừm?" Cô nuốt hết nước xuống, nghi hoặc nhìn cô ta.

Trái tim Tề Lâm Lâm như bị nhắc lên, thò đầu qua hỏi: "Làm sao vậy làm sao vậy?"

Bạn học kia tiếp tục nói: "Vừa rồi có một nữ sinh tới tìm Hứa Hành Niên, hai người họ ngồi nói chuyện một lát, cậu ấy còn cười nữa cơ."

Một bạn nữ khác cũng quay đầu lại: "Tớ cũng thấy, nữ sinh kia câu cái gì ý, hình như cậu ấy còn đỏ nữa."

"Đồ?"

"Ừm..... Chắc là," cô ta suy nghĩ rồi nói, "Cậu có biết gì không Đồng Kha? Cậu với Hứa Hành Niên rất thân quen mà?"

Cô ấy nắm chặt bàn tay đã tủa đầy mồ hôi, sững sốt.

Quen..... Cũng tính là quen sao?

Đồng Kha dừng một chút, khóc môi khô khốc cố nặn ra một nụ cười: "Tớ cũng không rõ lắm."

Bạn nữ kia ai một tiếng: "Tớ cứ tưởng cậu biết chứ."

Tê Lâm Lâm thử thăm dò hỏi: "Nữ sinh kia có phải rất nhỏ nhắn xinh xắn không..... Cao khoảng 1m6, trông rất đáng yêu?"

Hai người đồng thời gật đầu như gà mổ thóc.

Cô ấy chọc chọc cánh tay Đồng Kha, hạ giọng hỏi: "Bên cạnh Hứa Hành Niên có ai thể không?"

"....." Đồng Kha cắn môi dưới, rừ đầu ngẫm nghĩ.

Một lát sau, cô ấy đột nhiên nghĩ tới gì đó: "Có."

*

Thứ sáu này tổ chức đại hội thể thao, tất cả tuyển thủ dự thi đều đang tích cực luyện tập để làm nóng người, sân thể dục vào tiết tự học buổi tối là một mảnh náo nhiệt.

Tô Úy Nhiên vừa chạy xong 1000 mét, thấy Đường Ôn và Tổng Từ San ngồi trên khán đài hồng gió, bèn lại hỏi: "Tớ chạy có nhanh không?"

Đường Ôn vỗ tay cổ vũ: "Rất nhanh!"

Cậu ta ngượng ngừng sờ gáy: "Vậy cậu thấy tớ có thể được hạng nhất không?"

Bạn cùng phòng cậu ta đứng bên cạnh tiếp lời: "Hồi học cấp hai thi chạy cậu ấy toàn được hạng nhất thôi đấy! Cậu nói xem có lợi hại không?"

"Oa, lợi hại!" Cô nói xong, vỗ tay càng mạnh.

Tô Úy Nhiên có chút thẹn thùng sờ sờ chóp mũi, tới gần hai bước, nhìn cô, đáng vẻ muốn nói lại thôi: "Cái kia..."

Cậu ta muốn hỏi về chuyện "nói thật" hôm trước.

Tô Úy Nhiên không biết rốt cuộc là cô có nghe thấy hay không.

Nếu nghe thấy thì... cảm thấy như nào.

Ai ngờ đúng lúc này, một bạn nữ đi đến gọi tên Đường Ôn, cắt ngang ý nghĩ của cậu ta.

Mấy người bên này đều quay đầu nhìn lại, phát hiện Đồng Kha đang chậm rãi đi từ bậc thang tới.

Tác giả có lời muốn nói: Tác giả không lời muốn nói.

Lời editor: rất khó chịu với mọi thể loại nam nữ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Đuối Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngọt kinh khủng

Editor: envi

Cô ấy mặc một bộ đồ thể thao, đuôi ngựa buộc cao, hình như vừa chạy xong nên trên trán còn lấp lăm mồ hôi, gò má ửng hồng.

Đường Ôn thấy cô ấy đi tới, chớp mắt cười nhẹ, lắc chai nước lạnh chưa mở trong tay: "Đàn chị, chị muốn uống không?"

Đồng Kha nhìn lướt qua chai nước, cười nhạt: "Cho chị thì em uống gì?"

"Không sao ạ, em còn trà sữa đây." Đường Ôn lại quơ quơ chiếc hộp để trên đầu gối, mi mắt cong cong.

Đồng Kha khựng lại, mỉm cười nhận đồ: "Vây chị không khách khí nữa." Dứt lời, cô ấy bèn ngồi xuống thềm đá bên cạnh Đường Ôn, nhẹ nhàng xoa bóp cẳng chân đau nhức.

Đường Ôn nhéo lỗ tai, lại nhìn Tô Úy Nhiên, nghiêm túc hỏi: "Vừa rồi cậu muốn nói gì thế?"

Đồng Kha cũng tò mò nhìn cậu ta.

"....." Cậu ta vốn đã hay ngại rồi, giờ lại có người ngoài ở đây nữa nên lời muốn càng nói chẳng thể thốt ra, chỉ có thể cúi đầu, "Không có gì, tớ chạy thêm 2 vòng nữa."

Đường Ôn lại vẫy tay hô "Cố lên", chờ cậu ta chạy xa rồi mới quay lại hỏi Đồng Kha: "Đàn chị, chị có đăng ký hạng mục nào không?"

Cô đề ý vừa rồi Đồng Kha có chạy mấy vòng trên sân thể dục.

"Không có," cô ấy vận nắp chai uống mấy ngụm nước, thò ra một hơi, ngửi khí ôn hòa giải thích, "Chỉ là sở thích hàng ngày của chị thôi," nói đến đây, cô ấy đột nhiên nghĩ tới điều gì, nghiêng mặt hỏi: "Ôn Ôn, em có đăng ký không?"

"Em ạ?" Cô vội vàng xua xua bàn tay trắng nõn, lắc đầu nói, "Đây thần kinh vận động của em yếu cực kì, thi thể dục tốt nghiệp cấp 2 suýt thì trượt."

Đồng Kha nhấp môi, đầu ngón tay gõ nhẹ trên thân chai vài cái, thấp giọng thử thăm dò: "Vây... Em có biết hội trường của chúng ta cũng đăng ký không?"

"Em biết chứ," cô nàng cười tím tím trả lời, rừ mắt tím áo đồng phục, "Đàn anh Tổng không phải cũng báo sao, hôm qua em nghe thấy hai người họ nói thể mà."

"Đàn anh Tổng?" Đồng Kha ngẩn người, không phản ứng kịp.

"Chính là... Mạnh Mạnh... đàn anh... ấy ạ." Cô nói từng câu nhát gừng, chậm rãi.

Tại cái tên với khí chất của Tráng Hán quả chỉ là liên quan đi, nên cô chẳng biết xưng hô sao cho phù hợp...

Đồng Kha: "....."

Cô ấy thu lại hắc tuyến trên mặt, ngăn ra một lúc, cũng không phát hiện ra điều gì khác thường trong mấy câu vừa rồi ——

Đường Ôn không chỉ biết Hứa Hành Niên tham gia thi đấu, còn biết cả Tráng Hán cũng tham gia nữa, vậy cũng không có gì đặc biệt cả.

Đồng Kha nghĩ vậy, nâng mi ti mỉ đánh giá Đường Ôn một phen.

Ráng chiều hồng rực động lại trên gương mặt người con gái, vẽ lên ngũ quan tinh tế những đường nét nhu hòa, đôi mắt sáng trong cong thành vầng trăng non, cánh má phần nộn phúng phính như trẻ con, nhìn qua vừa đáng yêu lại vừa ngoan ngoãn.

Không đến mức kinh diễm, nhưng cũng có thể nói là cảnh đẹp ý vui.

Đồng Kha vô thức nắm chặt chai nước trong tay, nhủu mày trầm tư —— Hứa Hành Niên...Sẽ thích kiểu nữ sinh như này sao?

Hứa Hành Niên trong hiểu biết của cô, hẳn sẽ thích những người vừa có đầu óc vừa ưu tú, giống anh vậy, bất kể làm chuyện gì cũng trước sau vẹn toàn, là kiểu nữ sinh bình tĩnh, có chủ kiến.

Nhưng nhìn trước nhìn sau, Đường Ôn đích thị lại là một em gái nhỏ mềm mại.

Có phải cô nhầm rồi không?

Tuy biểu hiện của Đường Ôn ở buổi phỏng vấn đúng là rất xuất sắc, nhưng đánh giá của Hứa Hành Niên cho cô cũng chỉ là hai chữ "thông qua" rất đơn giản, không khen ngợi gì thêm.

Thậm chí khi đối mặt với lời thô lỗ của Đường Ôn, anh cũng không hề có lấy một tia phản ứng.

Thấy Đồng Kha cứ ngây ngốc nhìn mình, Đường Ôn sững sốt, vuron tay nhỏ quơ quơ trước mặt cô ấy: "Chị sao thế ạ?"

Cô ấy hồi thần, hít sâu một hơi, vuốt ve thân chai, ánh mắt đầy mong chờ, dò hỏi: "Chị đột nhiên nhớ ra, hôm phỏng vấn em có thừa nhận là thích hội trường đấy..... Chị hơi tò mò, em thích cậu ấy ở điểm nào?"

Thích Hứa Hành Niên ở điểm nào?

Bàn tay Đường Ôn khựng lại giữa không trung, giật mình, cảm giác như bị hỏi đến nghẹn họng ——

Hình như trước giờ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Giống như việc hỏi nhỏ cô chưa từng thắc mắc vì sao mặt trời mọc đằng đông vậy.

Tiểu cô nương rút tay về, hàng mày thanh tú chậm rãi nhăn lại, lộ ra dáng vẻ suy nghĩ hết sức chăm chú.....

Đồng Kha hơi hơi gật đầu, chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô vắt óc nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được gì, cuối cùng thành thành thật thật lắc đầu: "Em không biết ạ."

Không biết?

Đồng Kha nhìn biểu cảm mờ mịt của cô, bỗng chốc dưới đáy lòng thờ phảo nhẹ nhõm một hơi, không còn băn khoăn gì nữa.

Cô ấy nghĩ, có lẽ thích của Đường Ôn, chỉ là cái thích của một thiếu nữ đầy mơ mộng tuổi trẻ.

Thế thì... Chờ đến khi một người đẹp trai hơn, tốt hơn Hứa Hành Niên xuất hiện, cô liền sẽ "di tình biệt luyện", đặt tình cảm lên người người khác.

Nghĩ vậy, Đồng Kha đứng dậy, lộ ra nụ cười cực kì nhẹ nhõm: "Cảm ơn nước của em nha, chị về lớp trước."

"À... Dạ." Đường Ôn và Tống Tử San đứng dậy, tạm biệt cô ấy.

Nhìn cô ấy đi xa, Tống Tử San nghĩ hoặc nhăn mày, chọc chọc Đường Ôn: "Sao chị ấy lại muốn hỏi cậu chuyện này?"

"..... Chắc là tò mò thôi." Tiểu cô nương quét mắt nhìn sân thể dục lúc đó vắng người, kéo tay bạn, "Chúng ta cũng về đi."

"Ừ."

*

Khí nóng hơi hơi bốc lên trong phòng tắm, mùi sữa tắm thơm ngát tỏa ra từ phía, Đường Ôn ngẩng cổ, chậm rãi xoa xà phòng lên người, kì cọ một lúc lâu rồi đỡ tường thờ dài một tiếng.

Cô phiền não lắc lắc mái đầu ướt rượt nước, ấn đường nhũu chặt như ấn phôi chanh chua, nghĩ trăm lần cũng không ra ——

Rốt cuộc mình thích Hứa Hành Niên ở điểm nào?

Suy nghĩ cả một buổi tối nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Gạch men sứ trên mặt tường dính một tầng hơi nước mờ mịt, cô giũa đầu chớp chớp mắt, di chuyển đầu ngón tay, viết tên Hứa Hành Niên lên đó.

Nghĩ sao lại vẽ thêm biểu cảm phẫn nộ đá bàn vào sau, thờ phỉ phò ngẫm ngợi ——

Hừ, đang yên đang lành lại làm người khác phiền lòng, đúng là quá đáng!

Lúc thu tay về mới thấy lòng bàn tay mình đã ngấm xà phòng đến nỗi thành miếng bọt biển mềm nhũn rồi, cô giật mình phát hiện ra mình ở trong này lâu quá, vội vàng rửa sạch người, đóng vòi hoa sen lại.

Lau khô người xong, Đường Ôn đi dép lê tới chỗ rèm cửa lặng lẽ vuron móng vuốt nhỏ qua khe hở, sờ soạng áo ngủ đặt ở cửa.

Sờ soạng nửa giây, cái gì cũng không sờ được.

Cô nghĩ hoặc ủa ủa ủa, nhủu mày suy tư một lát, đột nhiên nhớ ra lúc vào đây quên lấy quần áo!

Và thế là hết, khăn tắm này lau người giờ ướt đẫm rồi, cô không muốn bọc một cái khăn đang nhỏ nước tong tòng chạy về phòng đâu.....

Lúc cô đang gấp đến nỗi xoắn hết cả quẩy, cửa toilet bỗng nhiên mở ra, bên tai rõ ràng truyền đến tiếng dép lê, từ xa tới gần.

Cô như bắt được cọng cỏ cứu mạng, ánh mắt sáng lên, ngũ khí hưng phấn dương cao: "Di Cầm!?"

Dứt câu, nhưng không có ai đáp lại.

Đường Ôn nuốt nước miếng, mờ mịt ló đầu ra xem thử, hỏi dò: "Là di Cầm ở bên ngoài đúng không ạ?"

Người nọ lại đến gần thêm chút, giọng nói trầm thấp: "Là anh."

Lòng Đường Ôn run lên.

Cho dù mỗi ngày đều nghe thấy giọng nói này, tim cô vẫn không tự chủ được đập lỡ một nhịp, ngón tay run lên, lại rụt về lần nữa.

Hứa Hành Niên đứng ngoài rèm cửa, nhìn bóng dáng nhỏ xinh của cô co lại, nghi hoặc hỏi: "Sao thế em?"

Cô lại nhấc khăn tắm đã ướt lên quấn mấy vòng, dếm lên tận xương quai xanh rồi đuổi đầu nhỏ đáng yêu ra bảo: "Anh gọi đi Cẩm hộ em với."

Anh trả lời: "Đi Cẩm đi ngủ rồi."

Ngủ rồi?

"...Em tắm bao lâu rồi anh?"

"Hai giờ."

"....."

Hóa ra đã lâu đến thế rồi!

Xong, đòi, rồi.

Đường Ôn hai mắt tối sầm, đập vào ót mình cái bộp, hơi tuyệt vọng.

Rũ mi nhìn đôi dép lê giống của cô ngoài phòng tắm, Đường Ôn ngẩng đầu, phì phò oán giận—— nếu không phải vì cứ nghĩ đến anh thì cô cũng không tắm lâu như vậy! Tất cả đều là lỗi của anh!

Tự kỉ đến đây, cô lại chép miệng trừng mắt nhìn thân ảnh thon dài của "kẻ đầu sỏ" ngoài rèm cửa, rầu rĩ lâu bầu một câu: "Hứa Hành Niên, đồ đáng ghét lớn."

*Tư gốc tác giả dùng là đại phôi đàn(大坏蛋). Minh lấy cảm hứng từ câu đồ đáng ghét lớn của con bé Haeri trong gia đình là số 1 phần 2 nhé =))

Thính lực của anh luôn rất nhạy, lười biếng đáp một câu: "Gi cơ?"

Đường Ôn: "....."

Cô nàng vội cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân co rúm của mình, chịu thua: "Không có gì ạ."

Hình như anh còn cười, ngữ khí nâng lên nghe còn ra chút sung sướng, nhện không được lại trêu cô: "Em định ở trong đó bao lâu nữa đây?"

Đường Ôn đỏ mặt trong chớp mắt, nuốt nước miếng, giọng nói mềm mại mang theo chút sợ sệt: "Em vừa trải qua một câu chuyện xưa kinh dị."

Anh nhướn mày, rất hứng thú: "Ừm?"

Cô nàng rụt cổ, đề thấp giọng nói từng câu từng chữ: "Em quên lấy áo ngủ."

"....."

Hứa Hành Niên quay vào phòng lấy áo sơ mi của mình ra cho cho cô, cô nhanh chóng đuổi móng vuốt ra nhận đồ, y như con rùa đen chậm chạp thay quần áo sau rèm cửa.

Hứa Hành Niên rũ mi nhìn đồng hồ trên tay, đã 12 giờ rưỡi rồi, hơi thờ dãi, lười nhác dựa vào bệ nước nhìn hình bóng in lên rèm cửa.

Đa đầu cô tê dại, vừa mới trông qua cổ áo, áo sơ mi liền lông léo buông xuống, dừng lại trên đùi.

Anh nhìn kỹ, vô thức liếm liếm môi.

Đường Ôn vén rèm lên, rón rén bước ra, trong mắt là hơi nước sóng sánh.

Áo sơ mi rất lớn, dài đến đùi cô, một đoạn chân trắng nõn mảnh khảnh lộ ra ngoài, cổ áo hơi nhăn rũ xuống, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Cô chớp đôi mắt to tròn nhìn anh, cổ áo gác như mình mới từ phòng thử đồ bước ra vậy, nắm tóc ngo ngác hỏi một câu: "Đẹp không anh?"

Hứa Hành Niên cảm thấy hô hấp đình đờ, hầu kết không tự chủ được mà lẩn lẩn, trái tim bị nhấc lên như những đợt sóng mãnh liệt.

Cô không thấy phản ứng của anh, đi dép lê bạch bạch tới gần Hứa Hành Niên, đuôi tay lấy máy sấy trên giá xuống, dùng khăn lông lau khô tay.

Tóc cô vẫn còn ướt, giọt nước theo sợi tóc chảy xuống thấm ướt vai áo, vải kẻ sạt vào người, loáng thoáng có thể nhìn thấy phần da thịt non mịn đằng sau.

Hứa Hành Niên hít sâu một hơi, dùng ngón tay thon dài che mắt mình, quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu cô nương ngoảnh đầu lại, không hề biết mình đang phô diễn một màn dụ hoặc hết sức trần trụi, mềm mại hỏi: "Anh buồn ngủ hả?"

Giọng anh khàn khàn, "Ừ" một tiếng, dùng bàn tay chống lên thành bệ, mí mắt giật giật.

Đường Ôn mở từng vòng dây điện, ngón tay non mịn cứ đẩy tới đẩy lui, trắng đến lóa mắt.

Cô cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, nhưng vấn đề đang khẩn khoản vẫn chưa tìm được lời giải, không nhện được có chút phiền muộn.

Cắm dây điện vào ổ xong mà vẫn thấy Hứa Hành Niên còn đang chôn chân ở đây, cô ngửa đầu nhìn anh: "Sao anh vẫn chưa đi ngủ vậy."

"...Chân anh mềm rồi."

Anh, rất vững vàng, nghiêm trang, đoan chính, nói thế.

Đường Ôn không nghe ra ý tại ngôn ngoại, ngửa đầu ngáp một cái, dùng bàn tay mềm nhũn cọ cọ khóe mắt, lâu bầu nói: "Có phải thiếu canxi không?.....đúng là lâu lắm rồi đi Cẩm không hầm canh xương sườn nhĩ."

Nói đến đây, tự nhiên cô thấy hơi đói, cơm chiều ăn không nhiều lắm nên không đủ chiều chiếc miệng nhỏ.

Hứa Hành Niên rũ mắt nhìn cò một lát, đột nhiên đứng thẳng dậy, thông thả đi đến sau cô, nhẹ nhàng lấy máy sấy cô đang cầm, thấp giọng nói: "Sấy khô nhanh còn đi ngủ nữa."

Con người đen nhánh của tiểu cô nương chứa hơi nước mỏng lung, giọng mềm nhũn hỏi: "Chân anh không mềm nữa à?"

Người anh cứng đờ, cổ họng khô khốc: ".....Em đi ngủ là nó hết mềm ngay."

Cô nghe không hiểu, nhưng bị con buồn ngủ quấy đến khó chịu, ngoan ngoãn đứng yên.

Hứa Hành Niên mở máy sấy, nhẹ nhàng chỉnh đến mức khí trung bình.

Đường Ôn nhìn chăm chăm gương, ngón tay Hứa Hành Niên thon dài xuyên qua những sợi tóc của cô, lại cực kỳ dịu dàng xoa xoa đỉnh đầu mình, khớp xương nơi đầu ngón tay anh rất rõ ràng, mu bàn tay hơi nhô lên với những đường gân mờ mờ.

Máy sấy thổi khí ấm áp phả vào cổ, rất thoải mái, sinh ra vài phản biếng nhác.

Tóc rất nhanh đã khô rồi.

Anh tắt máy, dùng ngón tay vuốt xuôi mái đầu lộn xộn của cô nàng rồi nghiêng người rút dây điện ra, để máy sấy lại chỗ cũ.

Bỗng nhiên có một vật mềm như bông kẻ sạt lại, đôi tay nhỏ mốp mốp lạnh lạnh ôm chặt eo anh, mặt chôn vào ngực anh, ngữ khí buồn buồn: "Đồ xấu xa."

Trong lòng Hứa Hành Niên lộp bộp một tiếng, đại não đơ 3 giây, ngờ ngác nói không nên lời.

Trên người tiểu cô nương có mùi sữa bò ngọt ngào, trộn với hương hoa nhài nhàn nhạt, mái tóc mềm oặt cọ lên cánh tay trần của anh, như từng đợt sóng mềm nhẹ đánh vào trêu chọc tâm trí người ta.

Hồ hấp người con trai cứng lại, rừ mi xuống khẽ vuốt ve đỉnh đầu cô, khàn giọng hỏi: "Anh chọc gì em... hửm?"

Lúc nói chuyện, âm cuối còn hơi run rẩy.

Tiểu cô nương cọ loạn trong ngực anh, thấp giọng báo: "Hồi tôi có người hỏi em thích anh ở điểm nào....."

Hứa Hành Niên nhẹ "Ừ" một tiếng, duỗi tay ôm lấy bờ eo thon của người con gái, cúi đầu xuống dịu dàng hôn mấy cái lên đỉnh đầu cô, nhẹ giọng dỗ: "Em trả lời thế nào?"

Cô gầy gù ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước, hơi sợ: "Em nói nhưng anh không được giận nhé..."

"Ừm không giận."

Cô nuốt nước miếng mấy lần, nhìn chăm chăm con người người kia, dè dặt báo: "Em nói là em không biết."

Nhìn thấy đáng sợ sợ đầu sợ đuôi như xảy ra chuyện gì lớn lắm của cô, Hứa Hành Niên đột nhiên bật cười, hơi cong lưng cụng trán với cô, đôi mắt trong trẻo khóa chặt Đường Ôn lại: "Cho nên anh biến thành đồ xấu xa?"

Hơi thở ấm áp quét qua mặt Đường Ôn, y như bị chiếc lông phe phẩy đến phát ngứa.

Hiếm khi nào tiếp xúc gần gũi thế này, cô có cảm giác như tai mình đang nóng lên, nhưng vẫn rất gì là anh dừng nhìn người kia, ngữ khí mềm mại: "Em suy nghĩ cả tối, đến nỗi bài tập cũng làm chưa xong."

Cô đột nhiên đứng thẳng, gắng làm giọng mình cứng rắn hơn một tí: "Anh chẳng làm gì cũng ảnh hưởng đến tâm tình của em, không phải đồ xấu xa thì là gì?"

.....

Hứa Hành Niên hơi nhướn mày, lời nói đến bên miệng vậy mà phải nuốt về trong bất lực.

Nghe nó vô lý, nhưng lại rất thuyết phục.

Dừng một chút, anh duỗi tay ra sau lưng giữ chặt tay cô nàng, dịu giọng xin lỗi: "Là anh không tốt."

Đường Ôn: "....."

Cũng không đúng, rõ ràng là cô đến cả nguyên nhân thích anh cũng không nói được, đang áy náy chết đi được đây, sao người xin lỗi lại biến thành anh rồi.....

Không đợi cô load xong, anh đã nghiêng mặt qua, mỗ lên vành tai người con gái rồi thấp giọng ní non: "Nếu lần sau có người hỏi em như vậy, thì em cứ báo là vì Hứa Hành Niên thích tất cả của Đường Ôn, không chỉ một điểm thôi đâu."

*Chắc ý bạn ấy là Đường Ôn thích HHN vì HHN thích tất cả của Đường Ôn.

Như lá rụng xuống mặt hồ yên ả, từng gợn sóng mơn man nổi lên.

Nghe giọng nói trầm thấp êm tai của anh, cả người Đường Ôn mềm nhũn, xương cốt toàn thân như tê như dại, trái tim nhỏ đập thình thịch, cả người vô lực rúc trong ngực anh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, chính tai cô nghe thấy Hứa Hành Niên nói "thích".

Cho dù nhiều năm như vậy trong lòng cô vẫn luôn hiểu rõ, anh đối xử với cô rất tốt, không hề xuất phát từ giao tình của người lớn hay tình thân.

Nhưng cô vẫn rất vui.

Cô cắn môi dưới, ôm chặt cánh tay anh, đầu nhỏ lại cọ loạn trong ngực anh, giọng rầm rì như làm nũng: "Em cũng thích tất cả những gì thuộc về anh."

"Rất thích, rất thích."

Điều này đã ăn sâu bén rễ vào đầu cô từ lâu.

Không thể tìm được nguyên do.

Tác giả có lời muốn nói: Tác giả không lời muốn nói (nháy một chút)

Bạn đang đọc truyện *Đuối Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ước nguyện

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

editor: envi

Buổi tối, nơi náo nhiệt nhất trong trường chính là nhà ăn.

Đường Ôn chuyển đồng sách đang cầm bên tay trái sang tay phải, sau đó hơi nhón chân nhìn hàng người đứng trước cửa sổ lấy thức ăn, thờ dài.

"Đói à?" Hứa Hành Niên đứng sau cô nhìn đồng hồ trên tay, thuận miệng hỏi.

"Vẫn ổn." Cô hơi thất thần xoay người lại, nhìn chăm chăm anh một lát, lại cúi đầu dùng mũi giày thể thao cọ anh, y như đứa trẻ láo liên nhìn xung quanh.

Anh đeo lại đai áo yếm bị tuột xuống lúc cô vung tay lên, thuận tiện lấy luôn sách giáo khoa cô đang ôm, nhìn tên sách rồi cười nói: "Anh nhớ là hôm qua bọn em làm thí nghiệm vật lý đúng không...?"

Mấy hôm trước cô vừa than thở với anh xong, chương trình vật lý cấp 3 khó hơn cấp 2 không phải chỉ một chút thôi đâu, đi học không tập trung cái là "mất gốc" ngay.....Kiến thức rồi tinh rồi mù hết cả lên.

"Vâng..." Cô bất lực đáp, dùng động tác lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

"Em thấy sao?" Anh buồn cười nhìn cô nàng, đang nghĩ không biết mình có nghe được một đáp án khác trước không.

"Vẫn thế," cô phình phình miệng, cau mày như ngâm chanh chua, "Em với lý bất tự không hợp."

Hứa Hành Niên nhướn mày, như có ý tứ: "Em có thể nhờ anh nè."

"Chờ đến khi kiểm tra giữa kì rồi tính sau," cô xoay người sang chỗ khác rồi tiếp tục nhìn hàng người phía trước, "Lần này chỉ là làm thí nghiệm nhỏ thôi, không có việc gì hết..... Em sẽ cố gắng, lần thi sau thành tích nhất định sẽ tốt."

Khẩu Nhạc đứng sau Hứa Hành Niên cúi đầu qua, dùng ánh mắt cực kì u oán nhìn anh, úy khuất: "Tờ nhờ cậu dạy được không?"

Anh thu lại ý cười trên mặt trong một nốt nhạc, ho nhẹ, nghiêm trang nói: "Không rành."

Khẩu Nhạc: "....."

Lặng nhắng mãi cũng ăn xong bữa cơm chiều, nhân lúc đang còn sớm, hai người lại dắt nhau ra thư viện lớn ngoài trường mua mấy quyển sách. Lúc ra khỏi thư viện, bầu trời đêm đã sẫm tối như màu mực nước, áng mây mờ dần nhường chỗ cho những vì sao lấp lánh, vừa rộng lớn lại vừa thần bí.

Gió nổi lên trên con phố, Đường Ôn bọc người trong chiếc áo khoác mỏng, lặng lẽ nhét một tay mình vào lòng bàn tay Hứa Hành Niên, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi, sau khi người kia phát hiện bèn nắm chặt thật chặt chiếc móng vuốt không an phận kia lại.

Trên phố, ngựa xe như nước, ánh đèn neon chiếu lên cửa sổ xe, tạo thành những vầng sáng lơ mơ, như có như không.

Đường Ôn cúi đầu khẽ khàng đếm bước chân, lại sờ chiếc bụng nhỏ tròn vo của mình, đôi mắt bị đèn xe chiếu vào như hai chiếc bóng đèn sáng ngời: "Hơi no."

Không chờ anh nói chuyện, cô nàng lại chép miệng nói tiếp: "Tối không ăn cơm thì không có sức học tiết tự học, chưa kể nửa đêm có khi còn đói đến mức kêu ùng ục luôn."

Nghe đến đây, anh vui vẻ khẽ cười một tiếng.

Cô nhảy trên trước hai bước, đột nhiên chìa mặt ra, ánh mắt chờ mong nhìn chăm chăm anh: "Nếu em béo thì sao bây giờ?"

Anh cười xoa xoa đỉnh đầu cô gái, dọa: "Thế thì anh không cần em nữa."

Đường Ôn vừa nghe thế, xoạt một cái rút tay mình từ trong tay anh về, về mặt cảnh giác nhìn người kia: "Có phải anh cảm thấy, dù sao anh cũng có Tiểu Hồng Tiểu Lục Tiểu Thảo Tiểu Hoa Tiểu Thạch Đầu(hòn đá nhỏ), nhiều người thích như vậy, có em hay không cũng không sao phải không?"

Anh khựng lại, mí mắt giật giật: "..... Tiểu Thạch Đầu?"

Đây không phải tên con trai à!?

Cô bất bình phản bác: "Con gái cũng tên Tiểu Thạch Đầu được chứ sao! Mẹ em còn muốn đặt tên em là Tiểu Lão Hồ đấy!"

Tiểu Lão Hồ.....???

Anh kinh ngạc rồi đấy ——

Vậy mà có cả chuyện này nữa hả???

Nhìn về mặt "em rất giận" của Đường Ôn, mắt thì trừng trừng nhìn mình, Hứa Hành Niên không thể nhịn được nữa, bật cười—— đáng về kia của cô đúng là y đúc một con hổ nhỏ.....À không, là con hổ con mới mọc răng.

"Anh còn cười!" Cô tức muốn học máu, nói xong còn nhảy tung tung muốn động thù.

Hứa Hành Niên nâng tay che miệng, háng giọng, vẫn dịu dàng dỗ ngọt cô: "Gọi Tiểu Lão Hồ làm gì, gọi Tiểu Đường Bao (bọc đường nhỏ) để nghe hơn."

..... Tiểu Đường Bao???

Đường Ôn giật mình, tay nhỏ khựng lại giữa không trung, hoàn toàn quên luôn chuyện muốn "tấn" anh.

Đó là gọi yêu sao?

Cô còn đang nghĩ với ngời, Hứa Hành Niên đột nhiên cúi tay ôm chặt cô vào lòng, khiến cả người cô đều nghiêng qua dựa trên ngực anh. Đường Ôn kinh ngạc vừa chớp mắt vừa ngẩng đầu lên nhìn qua, thấy một người đàn ông mù đi từ phía đối diện.

Người đó đeo kính râm, cẩn thận dùng gậy mò mẫm dò đường phía trước, tiếng lộc cộc giữa đường phố yên tĩnh càng thêm vang dội.

Đường Ôn thấy thế, lập tức hiểu chuyện dịch sang bên cạnh mấy bước, đứng ngay ngắn.

Hứa Hành Niên cười nhẹ, xoa đầu cô, sau đó ôm cô chặt hơn một chút.

Thoáng nhìn qua bàn tay đang gác trên vai mình, đầu nhỏ liền quay phắt sang gầy giữa: "Chuyện vừa rồi còn chưa nói xong đâu!"

Anh cũng nhớ cô đang ằm ỉm công môi, tâm tình rất tốt nhận sai: "Béo cũng là của anh."

Đường Ôn chép miệng, tính tình nhỏ tiểu tan hết: "Thế còn được."

Đi qua vườn hoa đã tối trực đường chính ở quảng trường lúc nào không hay, tiếng nhạc Âu du dương rót vào tai, khắp nơi là các cặp tình nhân thân mật nắm tay nhau đùa giỡn.

Hai người đứng ở chỗ đài phun nước, mấy đồng xu ước nguyện nổi trên mặt hồ khúc xạ thành những vệt sáng chói mắt cùng ánh đèn chiếu xuống nước đủ màu sắc. Hứa Hành Niên nắm chặt tay cô, rũ mi hỏi: "Lần trước bọn mình tới chỗ này em đã ước gì vậy?"

Lần trước?

Tiểu cô nương hí hóp mắt suy nghĩ một lát, hình như là hồi hè chuyển cấp.

Khi đó, ngày nào cô cũng bị áp lực học tập đè nặng, cả ngày vùi đầu vào làm bài, thường xuyên choáng váng đầu óc đến nỗi cơm cũng quên cả ăn, nửa đêm còn vì thành tích mà lén lút chui vào chăn khóc.

Thi không tốt thì chẳng thể học cùng trường với Hứa Hành Niên rồi.

Có một hôm thứ 6, cô ôm sách giáo khoa vội vội vàng vàng chạy về nhà thì phát hiện Hứa Hành Niên cười xe đạp đang đứng trước cổng trường.

Anh luôn nổi bật trong đám người, cho dù khoảng cách rất xa, cô chỉ cần liếc mắt là có thể tóm được bóng hình anh lại ngay được.

Đường Ôn hưng phấn chạy chậm qua đó, ngoan ngoãn đứng yên trước mặt anh, giọng nói mềm mại: "Sao anh lại tới đây?"

Hứa Hành Niên nhìn quảng thâm trên mắt cô, nhủ cả mây lại, bất động thanh sắc giấu đi sự đau lòng đang trào dậy, ngữ khí nhẹ nhàng lên: "Đưa em đến một nơi."

"Nơi nào ạ?"

"Cứ đi là biết."

Dây xích truyền lực phát động, xe đạp chậm rãi tiến về trước, anh đạp xe đưa cô qua ngõ hẻm, đắm mình trong ánh hoàng hôn, lắng nghe tiếng chân hoàng hôn đang khuất dần sau núi.

Rẽ qua 3, 4 khúc ngoặt, cuối cùng xe dừng lại trước một quảng trường cách không xa trường học, Đường Ôn hưng phấn nhảy xuống xe, ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

Lần đầu tiên cô tới đây, đã bị khung cảnh xinh đẹp ấy hấp dẫn.

Hứa Hành Niên nhìn khuôn mặt trong trẻo của cô, móc một đồng tiền xu từ túi ra, đưa cho cô: "Nghe nói rất nhiều người tới đây ước nguyện, em có muốn thử một lần không?"

Cô nhóc nhủ nhủ mấy: "Có ứng nghiệm không anh?"

Anh cong môi, khẽ cười nói: "Em thử một chút sẽ biết."

Trở lại thực tại, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Hứa Hành Niên, Đường Ôn nhất thời chỉ có thể hậm hờ nói bậy: "Tất nhiên là kiếm được nhiều tiền gì đó rồi.....Làm sao để tiêu sài, chi có nhanh giàu!"

"Thế hả?" Mí mắt anh giật giật, trong nụ cười có thêm vài phần nghiền ngẫm.

Cô đột nhiên cào vào lòng bàn tay anh mấy cái, mặt mày đều là vẻ nghịch ngợm: "Nhiều tiền có thể bao nuôi mấy em tiểu bạch kiểm!"

Còn nhớ hồi học cấp hai, lúc đó cô với bạn nhìn quần áo mới tinh trong tủ kính cảm thán rất lâu, chỉ cần liên tưởng đến hình ảnh nữ chính giàu nứt đổ đổ vách cần quét trung tâm thương mại trên TV, đúng là tục khí, tục khí trần gian.

"Sau này tớ muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền," Đường Ôn đếm trên đầu ngón tay, mắt to trừng lên, "Sau đó mua đồ hiệu không ngại tay luôn."

Tuy rằng điều kiện gia đình cô rất tốt, nhưng mẹ Đường Ôn cứ sợ cô học phái cái thói ăn tiền phung phí, mỗi tháng chỉ cho cô một khoản tiền sinh hoạt nhất định.

Hơn nữa tình Đường Ôn cũng ngoan, chưa bao giờ gây phiền cho nhà họ Hứa nên trước giờ chưa từng ngửa tay xin mẹ Hứa tiền tiêu vặt.

Bạn cô cũng sáng cả mắt, lời kéo cô nói thẳng: "Chuyện bạn trai cũng không còn là vấn đề nữa!"

Đường Ôn hưng phấn chớp chớp mắt, thẳng lưng chống ngực: "Còn có thể bao nuôi rất nhiều rất nhiều tiểu bạch kiểm, công nhận không?"

"Đúng đúng đúng!"

Hai người đạt được sự ăn ý cao độ, sau đó hưng phấn nắm tay đối phương cười ha ha.

Trở lại hiện tại, nghe cô nói thế, Hứa Hành Niên cũng không có biểu cảm gì gọi là phẫn nộ, để kệ cho cô túm lấy ngón trỏ của mình, tán thưởng gật đầu: "Có chí hướng."

"Giữ chứ," cô chui vào ngực anh, rầu rĩ, "Anh nuôi em, em lại đi nuôi bọn họ."

Còn thuận tay với vào túi quần sau của anh, lấy ra mấy đồng tiền xu.

"Có thể." Anh đáp ứng.

Ánh đèn loang lổ khắp mặt nước, Đường Ôn ném tiền xu trong tay vào hồ ước nguyện, chắp tay trước ngực, thành kính nhắm mắt. Người bên cạnh thỏa mãn nhìn cô, giúp cô vén sợi tóc rũ xuống trán ra sau tai, nhẹ ôm lấy vòng eo ấy.

Dù là ước nguyện gì, chắc chắn đều liên quan đến cái người tên Hứa Hành Niên kia.

*

Tiết tự học buổi tối hôm nay, Đường Ôn, Đồng Kha và An Ninh đang ngồi trong phòng họp sắp xếp lại phiếu trực tuần này thì có một cô gái đến gõ cửa, đuôi ngựa buộc cao, nhìn qua rất thanh tú ngay ngắn e dè đứng ở cửa.

Thấy Đồng Kha nhìn mình, cô ấy lễ phép gọi một tiếng đàn chị.

Đồng Kha: "Xin hỏi bạn có chuyện gì sao?"

Trông cô ấy đặc biệt ngược ngược, rũ mi nhỏ giọng nói: "Em muốn tìm đàn anh Hứa Hành Niên ạ."

Lúc này Đường Ôn mới ngẩng đầu lên từ phiếu trực tuần, chớp chớp đôi mắt to đánh giá người kia một chút, phát hiện một bộ áo khoác rất quen thuộc vắt trên tay cô ấy, nhìn kỹ thì chính là áo bóng chày Hứa Hành Niên hay để ở trường.

Hiển nhiên Đồng Kha cũng nhận ra bộ áo khoác kia, cánh gác hẳn lên, mím môi, nét cười trên mặt hơi cứng lại: "Hứa Hành Niên không có ở đây, nếu không thì để chị đưa cậu ấy hộ em."

Nữ sinh do dự một lát, chỉ có thể gật đầu, để đồ lên cái tủ gần với cửa ra vào.

Ba người trong phòng còn để ý thấy, cô gái kia để một hộp socola phía dưới chiếc áo.

An Ninh tò mò hỏi: "Hội trưởng rất hay nhận được socola sao?"

Đồng Kha vừa chỉnh sửa lại tài liệu vừa trả lời, giọng hơi bất đắc dĩ: "Đầu chỉ mình socola, còn cả đồ uống rồi đồ ăn vặt các thứ nữa kia, từ khai giảng đến giờ chưa lúc nào ngưng."

Chưa lúc nào ngưng???

Đường Ôn ngăn người, hàng mày thanh tú cau lại, chu môi.

Tuy cô thừa biết có rất nhiều người tặng socola cho anh, thế nhưng trước giờ cô chưa thấy bóng dáng kẻ cả một mẫu vụn, chẳng lẽ Hứa Hành Niên lên ăn hết sau lưng cô rồi!!!

"Nhưng mà hội trưởng chưa bao giờ nhận cả..."Cô ấy tiến lên trước ngắm nghía hộp socola, tiếp tục nói, "Mấy loại này cậu ấy không hiểu, nói chung đều sẽ bị bọn Tráng Hân cướp sạch."

À.....

Vừa nghe đến đây, Đường Ôn lại hơi ngượng ngùng cúi đầu xuống, cảm bút xoạt xoạt viết chữ..... Cô lại nghĩ nhiều rồi.

Viết được một nửa, cô nằng lại chột ngắc đầu lên, nheo mắt lại chăm chú nhìn bộ áo khoác kia lần nữa, đúng là của Hứa Hành Niên..... Thế vụ áo khoác áo khủng này anh định giải thích sao đây???

Chắc chắn không thể chống chế là áo nó có cánh tự bay đến tay tiểu cô nương người ta đi!

Cô bực bội nghĩ, lực viết trên tay cũng mạnh hơn.

Bên này, An Ninh chống các tập tư liệu có liên quan lên, vừa duyệt vừa ký tên, cô ấy nhìn khắp nơi không thấy cái cặp tài liệu nào trên bàn: "Đường Ôn, cậu giúp tớ lấy cái cặp tài liệu mới được không?"

*Cặp tài liệu

Đúng lúc Đường Ôn cũng vừa viết xong báo cáo, nghe cô ấy nói như vậy, lập tức đứng lên, bím tóc trên đầu vung vẩy như chiếc đuôi nhỏ: "Được chứ!"

Tất cả cặp tài liệu còn trình nguyên đều được đặt trên tủ sách, Đường Ôn ngẩng đầu nhìn độ cao này, tự biết với chiều cao của mình thì việc giờ tay với lên là bất khả thi, đầu nhỏ nhìn quanh quất khắp nơi, lấy một cái ghế từ tủ sách gần đó.

Cô nhớ có một năm, hồi mình còn bé tí, cô ở nhà Hứa Hành Niên nghỉ đông, đang hào hứng giúp di Cầm dán giấy trang trí chuẩn bị cho giao thừa. Khi đó cô cũng chỉ cao hơn cái cửa sổ có tí, cửa sổ nhà họ Hứa đã lớn lại còn cao, muốn dán chữ trang trí lên mặt kính cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

*Giấy trang trí Trung Quốc: là một loại hình nghệ thuật dân gian sử dụng kéo hoặc dao để cắt những mẫu giấy nhỏ thành các hình thù hoặc chữ khác nhau. Dùng để trang trí nhà cửa hoặc trong các dịp lễ truyền thống như tết nhất, cưới hỏi.

Vì thế, thông minh như cô bèn vác theo cái ghế dựa, liều xiêu chạy đến gõ cửa phòng Hứa Hành Niên.

Anh đang ở trong phòng đọc sách, thấy cô cầm ghế đi vào, trong lòng nghi hoặc.

"Em đang giúp dì Cẩm dán chữ!" Cô hưng phấn quơ quơ giấy trang trí đủ loại kiểu dáng trong tay.

Anh hiểu rõ gật gật đầu, nghiêng người nhường đường cho cô.

Tiểu cô nương cầm ghế hơi nặng, nghiêng nghiêng ngã ngã vào cửa, lúc đến bên cửa sổ bị trọng lượng nặng trình trịch của cái ghế khiến tay cầm không chắc, suýt nữa thì rơi.

Cô giờ tay dậm dậm vàng trán mồ hôi, tiện tay để giấy sang bên cạnh, dẫm chân lên ghế.

Chân ghế hơi lung lay, chờ khi cô đứng thẳng rồi nhìn lên cửa sổ bèn lập tức hối hận —— phòng Hứa Hành Niên ở tầng hai, nội tâm tràn đầy sợ hãi kích thích cô ngo đầu nhìn xuống dưới, sợ rồi nha, cô nàng run run rẩy rẩy cắn môi, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi.

Hứa Hành Niên khi đó vẫn còn là một cậu trai nhỏ, giọng nói như dòng suối trong vắt: "Em làm được không?"

"Được, được ạ." Tuy mạnh miệng, nhưng một bàn tay cô thì đang sợ run lên đỡ lấy mặt kính, đầu nhỏ quét khắp nơi tìm giấy dán lên cửa, cuối cùng cũng thấy mục tiêu đang nằm trên bàn.

Hóng rồi, cô không dám cúi đầu cảm nó lên.

"Anh... Anh Hành Niên." Cô lặng lẽ nhìn về sau, ngón tay giữ chắc khung cửa bên cạnh, lúc này dưới chân ghế dựa đột nhiên hơi lung lay, dọa cô đến mức giọng cũng bị biến dạng.

Hứa Hành Niên nhăn mày, tiến lên một bước đứng sau cô, đỡ chiếc ghế dựa què quặt lại cho cô.

Anh đứng gần, tự nhiên cô thấy an toàn hẳn, không còn sợ như vừa rồi nữa.

"Anh đưa giấy cho em được không....." Cô tròn tròn mắt nhìn anh, nơi đáy mắt hình như có hơi nước mông lung.

Anh vẫn đỡ ghế, hơi nghiêng người về trước, nhìn đồng giấy trang trí, hỏi: "Em muốn tờ nào?"

Đường Ôn nuốt nuốt nước miếng, mềm giọng hỏi: "Anh Hành Niên thích tờ nào ạ?"

Anh khựng lại, nâng mắt lên: "Trong này có tờ nào là em cắt không?"

Dưới ánh mặt trời, đôi con ngươi của anh như ánh lên thành màu hổ phách, dường như có ánh sáng lóe lên trong đó.

*Mắt màu hổ phách

"Có đó," Đường Ôn như chìm vào đôi mắt xinh đẹp của anh, liếm liếm môi, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng trả lời: "Nhưng Ôn Ôn vất vả lắm."

Anh trả lời không chút suy nghĩ: "Không sao hết."

Đôi mắt tiểu cô nương sáng lên: "Thật ư?"

"Ừ."

Cô thỏa hiệp nói "Vậy được", nhìn qua có chút vui vẻ, rồi lại dè dặt cẩn thận thả một tay ra, chỉ vào một tờ giấy: "Ờ ở dưới cùng ý... Là em cất."

Sáng sớm cô đã học đi Cầm cất giấy, ai ngờ cố gắng cả nửa ngày, lãng phí bao nhiêu là giấy, cuối cùng chỉ có một "tác phẩm" như này.

Hứa Hành Niên cúi tay lật mấy tờ giấy, thật cẩn thận cầm tờ dưới cùng lên xem, nghiêng ngả nửa ngày, cổ vũ: "Con dê này em cất rất không tồi."

Tiểu cô nương nghiêm túc sửa lại: "Đây là ngựa."

"....."

Thực ra lúc đầu anh định nói chó.

Hứa Hành Niên bóc keo ở mặt sao ra, đưa giấy cất cho cô, cô giữ lấy hai góc giấy như đang làm dấu, thanh âm nhẹ nhàng: "Dần nghiêng hay không nghiêng?"

Hứa Hành Niên suy nghĩ một chút: "Không nghiêng."

Cô nhóc phồng miệng gật gật đầu, dán giấy lên, dùng tay nhỏ múp múp vỗ mấy cái lên chỗ dính keo, dán xong còn lui người về sau thưởng thức một phen —— thực ra nhìn nhiều, thì cũng không đến nỗi nào.....

Lúc quay đầu lại, cô liếc mắt nhìn mặt đất xa xôi phía dưới, đột nhiên thử thách trở lại —— làm thế nào để đi xuống đây?

Đứng là lên thì dễ, xuống mới khó.

Hứa Hành Niên nhìn ra sự quẫn bách trong mắt cô, nói: "Em đứng cho vững, anh thả tay ra trước nhé."

Cô tưởng anh đi, gạt mình, vội vàng nói: "Anh muốn làm gì!?"

"Cổng em đó." Anh nói.

"Dạ?"

Không chờ cho cô kịp phản ứng, anh liền dịch đến bên cạnh cô, quay người đi, rừ tay xuống ý bảo cô trèo lên.

Tiểu cô nương rút cuộc cũng hiểu ý anh, đang định đưa tay qua, đột nhiên nhớ tới cân nặng của mình gần đây, thẹn thùng: "... Mà dạo này, em hơi nặng ý."

Lần trước anh công cô đã lâu lắm rồi, lúc ấy cô thấy anh hình như phải gồng đỡ lắm, hiện tại cô lại béo lên không ít, nhờ may gầy lưng thì.....

Đường Ôn không nhịn được cắn lưỡi.

Nghe đến đây, anh cười nhẹ một chút, nghiêng mắt nhìn về phía cô, dịu dàng nói: "Có thể."

"Anh cũng nặng."

Trên khuôn mặt chàng thiếu niên lộ ra ý cười nhàn nhạt, đôi con ngươi như rắc đầy ánh nắng ban mai, vừa nhu hòa lại tươi đẹp.

Cho đến giờ, anh luôn dịu dàng với cô như vậy.

"Chúng ta phải kiểm tra nhân số và vệ sinh trong đại hội thể thao lần này ——"

Đột nhiên có một giọng nói quen thuộc xuất hiện ở cửa, làm Đường Ôn đang chìm trong hồi ức giật nảy mình, theo bản năng quay đầu lại nhìn——cái ghế dựa vốn đã lỏng la lỏng lẻo, người cô còn vịn vẹo rõ mạnh, thế là chân ghế "tắc" một cái, gãy.

Cô sợ hú vía, vội vàng vung hai tay để lấy lại cân bằng, nhưng cuối cùng cả người và ghế dựa cùng nhau đáp đất.

Hứa Hành Niên đang từ cửa đi vào thì đột nhiên nghe được tiếng vật nặng bị rơi, chờ anh nghỉ hoặc ngừng đầu lên từ tập tài liệu thì đã thấy cả người Đường Ôn sòng soài trên mặt đất ——

Trái tim trong nháy mắt như nhảy lên cô hòng, Hứa Hành Niên nhăn mày, ném đồ trong tay đi rồi bộ vàng chạy qua.

Đồng Kha và An Ninh cũng bị dọa sợ, lo lắng chạy vội về phía đó, Tráng Hán đi sau Hứa Hành Niên cũng thế.

Khuôn mặt nhỏ của Đường Ôn bị dọa đến trắng bệch, thần kinh căng chặt như muốn đứt đến nơi, cắn chặt môi không nói được lời nào —— may là cô dùng khuỷu tay chống sau lưng, nếu không ót bị va chạm mạnh thì hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi.

"Không sao chứ em?" Hứa Hành Niên nhẹ tay, cau chặt mày đỡ cô dậy, để cô nửa dựa lên bả vai mình.

Đường Ôn chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực nhảy lên mãnh liệt, máu nóng toàn thân đều sôi trào, hơn nửa ngày mới tìm được giọng nói của bản thân——

"Vẫn ổn ạ....." Cô áp a ấp úng trả lời, giọng nhỏ như muỗi kêu, "May là hôm nay mặc áo dài tay."

Tuy đã có tay áo nhưng vẫn bị nền đất xi măng sượt qua, vừa nóng vừa rát, cô cau mày, không dám xấn tay áo lên xem.

An Ninh thấy bàn tay cô đã đỏ hết cả lên rồi, có chút không đành lòng, nhủu mày hỏi: "Ngã đau không?"

Cô nhỏ giọng nói: "Không sao mà." Cô cắn chặt môi, cười không nổi.

Mà Hứa Hành Niên bên này vẫn nghĩ ngờ cái sự bao biện "Không sao mà" của Đường Ôn, cẩn thận nắm tay cô, động tác rất khẽ vén tay áo cô lên, sợ làm cô đau.

Dưới ống tay áo, làn da trắng nõn bị nền xi măng làm xước rí máu, miệng vết thương nông sâu đỏ ửng cả mảng, nhìn đã thấy kén.

Da cô rất nhạy cảm, hồi nhỏ bị muỗi cắn đã rộp hết cả lên.

Đặc biệt là mấy năm vừa đến nhà họ Hứa, cứ hè đến là đi Cẩm sẽ đốt nhang muỗi trong nhà, buổi tối bà cũng ít khi cho cô ra ngoài.

Nhẹ giúp cô thả tay áo xuống, Hứa Hành Niên rũ đôi mày liễm, nhẹ giọng nói: "Sao lại không cẩn thận vậy hả?"

Cô nâng cằm cắn môi, giống như đứa trẻ phạm lỗi, trông cực kì vô tội: "... Cái ghế dựa kia, hình như hỏng rồi."

Đồng Kha liếc mắt nhìn cái ghế nằm chỏng chơ đằng kia, nhủu mày: "Không trách Đường Ôn không cẩn thận được, cái ghế kia đúng là hỏng lâu rồi, vốn định vứt đi nhưng dạo này bận quá nên quên khuấy mất."

Thấy đáy mắt Hứa Hành Niên hơi giận, Đường Ôn vội vàng bắt lấy ống tay áo anh giải thích: "Em vốn đang đứng ngay ngắn mà, xong bị anh đi vào dọa sợ....."

Tiếng nói chuyện của cô càng ngày càng nhỏ, có hơi mất tự tin.

editor: chương này khá dài nên mình chưa beta được. Các bạn đọc truyện thấy chỗ nào sai chính tả hay lỗi type thì cmt nhắc mình sửa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đưa em đi xem phim

editor: envi

Lúc mới ngã xuống thì không thấy đau lắm, giờ sau mấy giây ổn định, hai tay cánh tay chẳng khác gì bị kim châm, Đường Ôn nhăn mày, vành mắt dần dần chứa đầy hơi nước óng ánh.

Ánh mắt Hứa Hành Niên hơi trầm xuống, một tay vòng qua nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, một cái tay nhắc đôi chân của cô lên, ôm cả người cô mà không mất tí sức nào.

Bỗng nhiên bị nhắc lên cao làm lòng Đường Ôn trầm xuống, cô hô lên một tiếng, theo bản năng vòng tay qua cổ anh, "Anh muốn làm gì vậy?"

"Đi phòng y tế." Sợ dọa cô, anh cố tình nhẹ giọng.

Tráng Hán đứng sau anh nghe đến đây, lập tức hít vào một hơi, kinh ngạc nói không nên lời ——

Đây vẫn là hội trưởng cao lãnh kiêu lòi mà anh ta quen sao!!!

Đang mê man thì đã thấy Hứa Hành Niên xoay người, anh ta vội vàng tránh sang một bên nhường đường.

Mới vừa đi được hai bước, Hứa Hành Niên phát hiện Đồng Kha vẫn đi theo sau, trầm giọng cất ngang cổ ấy: "Mình tớ đi là được."

Đồng Kha vừa nhắm mắt theo đuôi, vừa giải thích nói: "Có con gái đi theo sẽ tiện hơn."

"Không cần." Anh đi tới cửa bên nghiêng người, ngữ khí lãnh đạm, trên mặt không nhìn ra chút biểu cảm nào.

Đồng Kha mím môi, dần dần dừng bước.

Bây giờ vừa vận là tiết tự học buổi tối, trên hành lang không có một bóng người, Đường Ôn thẹn thùng túm vạt áo anh, đem mặt chôn vào cổ người con trai, nhỏ giọng lầm rầm: "Thà em xuống, em tự đi được."

Đang ở trường đó, nhờ may bị giáo viên thấy được thì ăn nói kiểu gì, chưa kể bị bạn học bắt gặp có khi còn bị đồn lung tung nữa.

Nghe đến đây, Hứa Hành Niên cười nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: "Em đứng được à?"

Lúc giữ chân cô, anh có thể cảm nhận được một cách rõ ràng rằng nó đang run lên.

"....." Đường Ôn bị một câu nhẹ tênh của anh chặn miệng, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nghiêng mặt, không lán cần vấn đề này nữa.

Phòng y tế không có ai, bác sĩ trực ban chắc là có việc đột xuất rồi đi rồi. Anh đặt cô lên giường bệnh, tìm hộp y tế trong tủ thuốc.

"Có mình tay đau thôi à? Chỗ khác có đau không." Anh mở hộp thuốc, nhìn nhãn dán trên các loại chai chai lọ lọ trong đấy theo thứ tự.

Cô cau mày giật giật căng chân, cảm giác phần xương mông bị đụng trúng, đau nhức, nhưng cô ngại mở miệng, ấp úng nói: "Vẫn ổn."

Hứa Hành Niên nhẹ liếc cô, lấy nước muối sinh lý, dùng bông thấm ướt, ánh mắt ý bảo cô vén tay áo lên.

Khi còn nhỏ, anh với Lục Hoài Sâm cùng nhau học đâm bocc thường xuyên bị thương, cho nên cũng biết vài phương pháp xử lý miệng vết thương, chờ cô vén tay áo lên xong, anh bèn nhẹ nhàng chấm bông đã tẩm nước muối lên vết thương.

Cảm giác mát lạnh kia, hơi đau đớn, Hứa Hành Niên vẫn luôn nhẹ nhàng khuy tay cô lên, cực kì nhẫn nại, động tác trên tay nhẹ lại càng nhẹ.

Bởi vì cách ống tay áo nên bụi bẩn không dính vào da.

Anh ngồi trên mép giường, lấy bình cồn ra, nhlau mảy, duỗi tay cầm lấy đầu ngón tay lạnh lẽo của cô, dịu giọng: "Sẽ hơi đau đó."

Cô bất giác cắn chặt răng, chậm rì rì mở miệng: "Không sao."

Hứa Hành Niên thấm chút cồn i-ốt, vừa chấm vào chỗ cạnh miệng vết thương, cô liền phản xạ có điều kiện hơi rụt tay lại, cánh tay nhẹ run rẩy. Anh lại nâng cùi trỏ cô lên lần nữa, dùng ngử khí ôn hòa nhảm dòi lực chú ý của cô đi: "Chiều thứ tư này trường tổng vệ sinh, làm xong rồi nghỉ."

"Á," cảm giác nóng xốt do cồn i-ốt làm da đầu cô gặt gặt, nước mắt trong hốc mắt không chịu được rơi xuống, môi trắng bệch, giọng nói khàn khàn cẩn thận đáp lời anh: "Được nghỉ..."

Hứa Hành Niên hơi cúi người, nhẹ nhàng thổi thổi miệng vết thương giúp cô, muốn cô bớt đau một chút.

Đường Ôn cắn cắn môi, sợ anh lo lắng quá, cố gắng điều chỉnh giọng mình cho bình thường: "Vây... dọn dẹp xong... bọn mình phải về nhà sao?"

"Không về." Anh rướn người về phía trước, nhìn chăm chăm mắt cô.

Đầu nhỏ ngậy ngốc, trên lông mi còn vương vài giọt nước mắt, nhỏ giọng hỏi: "Vậy mình đi đâu anh?"

Hứa Hành Niên gục đầu xuống, hôn lên hàng mi run rẩy của cô, nắm đầu ngón tay cô thật chặt, dịu dàng nói: "Đưa em đi xem phim."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ôn Ôn nhà anh biết ghen rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Anh ghé vào rất gần, trên người còn mang theo hương thơm nhàn nhạt, bờ môi mông như cánh chim nhẹ phủ lên hàng mi người con gái, dịu dàng, mềm mại.

Xúc cảm như thể như đại tựa dòng điện vô hình truyền thẳng đến ngực Đường Ôn, cô thờ chậm lại, giọng không tự chủ được run rẩy: "Phim ạ?"

Thứ năm là đại hội thể thao rồi, anh không đi tập luyện sao?

"Ừm..." Anh ngồi thẳng dậy, lấy băng gạc vô trùng từ trong hòm thuốc rồi xé ra, nhẹ nhàng dán lên miệng vết thương, vẫn luôn để ý đến phản ứng của cô, "Còn đau không em?"

Đường Ôn mím môi lắc đầu.

"Thì đợt trước em bảo muốn đi xem bộ phim gì kia mà." Quán xong một tay, anh lại mở túi băng gạc khác ra, nhẹ cầm lấy tay kia.

Đường Ôn suy tư chốc lát, đứng hình vài giây, hơi bất ngờ: "Phim đấy chiều rồi ạ?"

Lúc đó cô chỉ thuận miệng nhắc tới thôi, không ngờ anh vẫn để trong lòng đến tận giờ.

"Ừ, hôm nay chiều..."Anh xắn tay áo cô lên, nhẹ giữ lấy cô tay cô, đầu ngón tay thon dài lau nước mắt còn đọng lại nơi khóe mắt cho Đường Ôn, "Có xuống dưới đi được không?"

Đường Ôn gật gật đầu, muốn thử đi chuyển đến mép giường, nhưng mới nhích được có tí, mông trái lại tê nóng như muốn mạng người ta vậy, cô không nhịn được kêu lên, khê hít sâu một hơi.

Hứa Hành Niên nhăn mày, ngồi bên mép giường nhẹ ôm lấy eo Đường Ôn: "Đau ở đâu?"

Mặt cô đỏ ửng, ngại nói ra.

Anh lại thơm lên trán cô: "Hửm?"

Đường Ôn đầu hàng trước sự tấn công dịu dàng của người con trai, đầu ngón tay nắm thật chặt vạt áo anh, giọng như muỗi kêu: "Mông... Mông đau."

Anh rử mi: "Đầu anh xem."

"....."

Tiểu cô nương thẹn thùng vùi vào cổ anh, đỏ mặt sượng sùng nói "Không cần", giọng mềm lại càng mềm.

Anh lắc đầu bật cười: "Có phải chưa thấy bao giờ đâu."

Hồi nhỏ Đường Ôn bị bệnh phải đến bệnh viện tiêm, Hứa Hành Niên cũng đi cùng, thấy cô sợ, anh bèn lấy kẹo trong túi ra dỗ ngọt cô nhóc, lần nào cũng thế, có kẹo là cô lại ngoan như cún.

Đường Ôn vẫn nhất quyết nhỏ giọng từ chối: "...Lúc đó còn nhỏ mà."

Cái thời rặng còn chưa mọc hết, nhìn mông thì sao, hồi ở nhà trẻ tổ chức tiêm tập thể cô cũng được diện kiến cặp đào của Hứa Hành Niên rồi nhé! —— đương nhiên cô không dám nói những lời này, chỉ sợ anh lại muốn bắt nạt cô.

Chiếc bao nhỏ sợ hãi.

"Giờ em cũng có lớn đâu, bạn nhỏ," anh duỗi tay nhéo chóp mũi cô, ánh mắt dịu dàng đến mức rồi tỉnh rồi mù, "Hửm?"

"....." Cô đầu miệng không nói lời nào.

Anh lại nhéo nhẹ eo cô, chọc cô ngựa đến nổi ồm một tiếng, đôi mắt đen nhánh mang theo ánh nước sáng sủa trùng anh.

"Không bôi thuốc là nhiễm trùng đó." Anh lại nói.

Đường Ôn khịt mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ, không tình nguyện gật đầu: "Vậy được."

Tiểu cô nương quay người đi, nằm sấp xuống giường, xoắn xuýt kéo quần dài xuống một tí, mặt đỏ như cà chua chín.

"Kéo xuống tí nữa."

Cô chôn mặt, lại nhẹ nhàng kéo thêm một centimet nữa.

Anh không nhịn được bật cười: "Xuống chút nữa thôi."

"....."

Cô lại lặng lẽ xích quần xuống tí tí, động tác còn nhẹ hơn lần trước, miệng vết thương cũng không lộ ra chút nào.

Hứa Hành Niên thở dài, áp người xuống, hơi thở ấm áp vấp bên tai cô, giọng khàn khàn: "Em còn không nghe lời nữa thì đừng trách anh tự mình ra tay nhé....."

Đường Ôn đỏ mặt thờ phỉ phò, thật cẩn thận kéo xuống cả một đoạn—— phần da bị trầy cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là vết thương ngoài da, chủ yếu là bị dập nên thâm tím một mảng.

Hứa Hành Niên tình tứ lấy ga giường che một phần eo cô lại, thấm bông vào nước muối sinh lý để rửa sạch miệng vết thương, ngược mắt nhìn cô: "Lúc này anh đi vào em đang nghĩ gì thế?"

Nếu nói là bị anh dọa, vậy nhất định là do cô nhóc này lại thất thần.

Tâm tư dễ như trở bàn tay bị nhìn thấu, Đường Ôn phồng miệng, lầu bầu nói: "Nghĩ đến anh đấy."

Anh khựng lại, cúi người xuống, tầm mắt song song với mắt cô: "Nghĩ đến anh cái gì?"

Khuôn mặt nhỏ nghiêm lại: "Nghĩ xem anh cho con gái mượn áo khoác hồi nào....."

Áo khoác?

"Áo khoác gì cơ?"

"Cái bộ áo bóng chày anh hay để ở trường ý!" Cô cứng rắn phản bác một câu, song lại rừ đầu, không vui lắm lắm, ".....Cái áo khoác kia còn là em mua cho anh nữa."

Hứa Hành Niên ngẫm lại một lát, ngay sau đó đáy lòng liền hiểu rõ.

Anh vươn tay khảy sợi tóc dính bên khoe miệng cô ra, dịu dàng nói: "Bộ áo kia..... Tráng Hán cũng có một cái rất giống của anh."

"..... Há?" Cô ngăn người.

Lúc này bộ áo kia gấp lại để ở góc bàn, cô chỉ thấy rõ mặt ngoài của nó, chứ chưa nhìn kĩ kích thước và nhãn hiệu.

Nhưng mà cũng không đúng.

"Vậy tại sao bạn nữ kia lại chỉ mặt gọi tên muốn tìm anh chứ??"

"Chắc là nhận nhầm rồi," Anh giờ tay xoa đầu cô nàng, "Em cũng sẽ có lúc nhận nhầm mà không cho người khác nhận nhầm há?"

"....."

Tại sao mỗi lần anh phản bác cô đều á khẩu không trả lời được vậy.....

Đường Ôn bĩu môi như đuôi li, quay đầu sang chỗ khác, không nói nữa.

Hứa Hành Niên nắm tay đặt lên môi ho nhẹ, hơi che dấu ý cười bên môi, nhưng vẫn không khống chế được sự vui vẻ dưới đáy lòng.

Đường Ôn quay mặt sang tỏ mò liếc anh, giọng buồn buồn: "Anh cười cái gì?"

"Vui thì cười."

Cô nghi hoặc chu môi.....Có cái gì vui ở đây chứ!??

Anh nhẹ nhàng nhéo mặt cô: "Ồn Ôn nhà anh biết ghen rồi."

Cô nhóc y như con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, giận dữ trừng anh, xù hết cả lông lên: "Em không có!"

"Chỗ nào cũng có."

Mèo con quay phắt đầu lại, chìa mặt ra, "gặm" đầu ngón tay Hứa Hành Niên như muốn trả thù.

"....."

Mèo con nhà anh bắt đầu cắn cắn người.

*

Chiều thứ tư hôm đó, ngoại trừ các vận động viên thi học sinh toàn trường đều phải tham gia tổng vệ sinh để chuẩn bị cho đại hội thể thao ngày mai. Đường Ôn dùng hết sức bình sinh xách một xô nước, liêu xa liêu xiêu trên hành lang. Tô Ủy Nhiên vừa đi lấy chổi lau sàn về thấy thế, vội vàng lại muốn giúp cô.

Tiểu cô nương hơi ngại phiền người khác, vội vàng lắc đầu: "Không sao, tự tớ làm được, tớ nhìn vậy nhưng cũng không yếu lắm đâu."

Cậu ta không cho là đúng: "Thì tớ cũng có lực điền gì đâu, như vậy đi, tớ xách nước cho cậu, cậu giúp tớ cầm chổi lau nhà!"

"Ôi thực sự không cần đâu, ảnh hưởng đến eo thì không tốt, mai cậu còn thi chạy nữa mà," nói đến đây, tiểu cô nương chợt nghĩ tới gì đó, nghi hoặc, "Đúng rồi, không phải cậu phải đi tập hả, sao lại ở đây làm vệ sinh thế."

Thấy cô đang lơ đãng, cậu ta bèn cúi chổi lau trong tay cho cô, sau đó cong lưng xách thùng nước cô đang cầm, cười nói: "Lát tớ đi, mọi người làm việc với nhau mới có ý nghĩa."

"Ồm," cô gật gù đầu, chờ đến khi phản ứng kịp thì thấy xô nước đã yên vị trên tay cậu ta, hơi giật mình—— "Ố??"

"Được rồi, đừng lè nè nữa." cậu ta một tay xách nước, nhẹ nhàng đẩy lưng cô đi về phía phòng học.

"Tớ nghe nói cậu đăng ký làm tình nguyện viên của lớp hả?" Tô Ủy Nhiên nghiêng đầu qua hỏi cô.

Trong lúc đại hội thể thao diễn ra, mỗi lớp đều sẽ cử ra vài tình nguyện viên phụ trách việc phục vụ vận động viên, kiêm hỗ trợ bùng trà đưa nước truyền tin abcxzy.

"Đúng vậy," cô chớp chớp đôi mắt trong trẻo, "Cậu thích uống gì, đến lúc đó tớ lấy cho!"

Cậu ta hưng phấn nhảy lên làm vài giọt nước trong xô bắn ra ngoài: "Vậy đến lúc đó cậu có đứng ở vạch đích đợi tớ không?"

Cô gật gật đầu, có vẻ cực kì chân thành: "Đương nhiên rồi!"

Chờ cậu ta cũng tiện cho việc chờ Hứa Hành Niên, chắc là không có vấn đề gì đâu.....

Tiểu cô nương rũ mắt suy tư.

Lúc này, Hứa Hành Niên ở trong lớp hỗ trợ xếp bàn ghế bỗng hất xì một cái, xoang mũi nghèn nghẹn, anh hơi híp mắt lại, dùng đầu ngón tay bóp chớp mũi.

Anh đột nhiên nhớ tới Đường Ôn.

Đồng Kha ngừng quét rác, nâng mắt nhìn qua, quan tâm hỏi: "Bị cảm hả?"

Hứa Hành Niên mím môi, giữa hai đầu mày tản ra ý cười nhàn nhạt, ngữ khí nhẹ nhàng: "Chắc là không phải đâu."

Chi sợ là cô nhóc kia cứ ở sau lưng nhắc anh mãi thì có.....

Đồng Kha rất ít khi thấy Hứa Hành Niên cười, giặt mình, cảm giác đầu tiên hiện lên cũng không phải là vui sướng, mà nhất định là anh đang nghĩ đến người quan trọng nào đó.....

Từ cái lần Hứa Hành Niên ôm Đường Ôn đến phòng y tế, trong lòng cô ấy vẫn cứ quẩn quanh một loại cảm giác rất không ổn.

Tạm thời không nói Đường Ôn đối với Hứa Hành Niên là như nào, Hứa Hành Niên đối với Đường Ôn, hẳn là có đề ý.....

Ngay cả Tráng Hán cũng nhìn ra được, Đường Ôn không giống những người khác.

Đồng Kha mím môi, bàn tay cầm chổi ngày một chặt, vẫn quyết định hỏi anh một chút——

"Cái kia....."

"Hành ca, chơi bóng chút không——"

Đồng Kha mới nói được một nửa, đã bị Khâu Nhạc xồng xộc xồng tới cắt ngang, cậu ta như trận gió quét đến trước mặt hai người, đắc ý ôm bà vai Hứa Hành Niên.

Một cách đương nhiên, Hứa Hành Niên không nghe được lời Đồng Kha nói, anh dùng vẻ mặt ghét bỏ hất móng vuốt của Khâu Nhạc xuống dưới, lạnh giọng nói: "Không đi."

"Ôi, vất vả lắm mới trốn được một tiết tự học, cậu muốn làm gì hả."

"Về nhà." Anh xoay người đi qua dãy bàn.

Nếu để Khâu Nhạc biết anh muốn đi xem phim, trăm phần trăm sẽ leo đèo theo đuổi, cho nên cứ lừa cậu ta thì hơn.

Lục Hoài Sâm trùng hợp đi đến, hai mắt Khâu Nhạc lại dính chặt lấy cậu, phát ra ánh sáng y như vừa nãy: "Sâm ca chơi bóng tí không?"

Cậu lắc đầu: "Không đi không đi."

"Thế cậu làm gì?"

"Về nhà." Cậu gạt tay Khâu Nhạc ra, đến bàn học lấy cặp cho Lục Nhan.

?????

Khâu Nhạc bối rối.

Vất vả lắm mới được thả ga một lần, sao cả hai ông này đều phải về nhà thế.

Mãi đến 6 giờ tối, hai thanh niên 1 mét 8 có lẽ đứng trước máy bán vé tự động trong rạp chiếu phim mất to từng mét nhỏ.

"....."

Mặt Lục Nhan bị bắp rang nhồi đến nỗi chả khác gì chú hamster nhỏ, nhìn đôi mắt Đường Ôn cười cong thành một đường, lưng búng nói: "Trùng hợp ghê."

"Đúng là trùng hợp," Đường Ôn cười khanh khách, giọng nói ngọt ngào vui vẻ dương cao, "Hai người cũng tới xem bộ phim thanh xuân mới chiếu kia hả?"

Cô ấy gật gật đầu, cúi đầu ra uống một ngụm Coca trong tay Lục Hoài Sâm.

Đường Ôn phát hiện ra Hứa Hành Niên với Lục Hoài Sâm cứ đứng ngây ra như phỗng, nghi hoặc gãi gãi lòng bàn tay anh: "Sao thế anh?"

"Không sao," Hứa Hành Niên lấy vé ra, ánh mắt cũng chả thêm cho Lục Hoài Sâm lấy một cái, rử mi hỏi Đường Ôn, "Em muốn ăn bắp rang không?"

Cô nàng liếm khoe miệng, gật đầu như trống bỏi.

Sau khi tạm biệt Lục Nhan, hai người đi về khu ăn uống, mua một phần bắp rang bơ với hai ly Coca rồi ngồi nói chuyện phiếm một lát, mãi đến khi phát thanh viên nhắc đi soát vé mới chậm rãi đi về phía cửa vào.

Lúc đưa vé cho nhân viên, Lục Hoài Sâm(*) cứ nhủ mày, trong lòng luôn có dự cảm chẳng lành——

*Chỗ này mình đã sửa lại thành LHS, chắc tác giả type sai thành HHN. Vì đọc đoạn dưới sẽ thấy ở đây là LHS mới hợp lí.

Quả nhiên không trượt phát nào, khi cậu xếp hàng tìm số ghế mới phát hiện ra, chỗ ngồi của họ là ghế ngay cạnh ghế đôi.

Cái chính là, cạnh ghế đôi thì cũng không nói làm gì, hai người họ mỗi người lại ngồi một bên, ở giữa thừa ra hai chỗ, là sao???

Lục Hoài Sâm hiển nhiên là ngớ cả ra, từng mét nhìn Hứa Hành Niên, đầy mặt viết——sao lại là hai cái người này (HHN + Đường Ôn)chứ!?

*Sơ đồ chỗ ngồi cho ai chưa hình dung được. Khó thân LHS =))

Ghế đôi			
LHS	HHN	Đường Ôn	Lạc Nhan

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nếu tớ muốn làm gì thì ở nhà cũng làm được

Editor: envi

Hứa Hành Niên nương theo ánh đèn nhìn cuống vé trong tay: Hàng 6/9, ghế số 7, rồi nhân tiện nhìn luôn số dán trên ghế ngồi—— đúng là không sai, xem ra hai người kia cố ý mua hai vé cách ra.

Lạc Nhan vẫn luôn cúi đầu chơi game, cũng không để ý tới tình hình bên này.

Sợ chắn mắt người đằng sau, Đường Ôn túm tay Hứa Hành Niên: "Mình ngồi xuống trước đã anh."

Thấy phim sắp chiếu rồi, Hứa Hành Niên kéo Đường Ôn ngồi vào chỗ. Ánh đèn trong phòng vụt tắt trong nháy mắt, Lạc Nhan khóa màn hình điện thoại, chờ cho mắt thích ứng với bóng tối xong mới phát hiện ra người ngồi cạnh mình.

"...Ồ, Đường Ôn?"

Đường Ôn lặng lẽ ghé sát vào tai cô ấy, hạ giọng hỏi: "Sao hai người không mua vé ngồi cạnh nhau ấy?"

"À....." Lạc Nhan nhớ tới trò đùa lúc mua vé hôm qua, xấu hổ sờ sờ mũi, ngưng ngừng nói bừa, "Chị không muốn ngồi gần cậu ấy."

Đường Ôn không chút nghi ngờ gật gật đầu, nhân tiện thương thay cho Lục Hoài Sâm một chút.

Hứa Hành Niên lại không tin lắm, liếc nhìn Lục Hoài Sâm ngồi cạnh mình, hỏi: "Sao lại thế này?"

Người kia một tay vuốt cằm, thờ dài thườn thượt, trên mặt là biểu cảm "tôi không còn thiết tha gì cuộc sống này nữa": "Tôi qua lúc lên mạng đặt vé, cô ấy chỉ vào chỗ hai cậu đang ngồi đây này, chém đĩnh chặt sắt bảo "phía trước nhiều ghế như thế thì không mua, cứ nhất quyết chọn hàng cuối, hai người ngồi chỗ này nhất định là một cặp muốn lên lút chìm chuột với nhau", xong bắt tớ mua hai vé hai bên, bao vây cái ghế đôi này, rình xem người ta định làm trò gì."

Khóe miệng Hứa Hành Niên cứng đờ: "...Thế mà cậu cũng đồng ý?"

"Không thì sao! Giờ lòi cô ấy nói với tớ là thánh chỉ, tớ dám không nghe sao?"

Lục Hoài Sâm co người dựa vào ghế, cả người trượt xuống.

Một lát sau, cậu bỗng nhiên ngồi dậy, vô cùng đáng thương nói: "Cậu bảo Đường Ôn đổi chỗ với tớ đi."

Hứa Hành Niên vô cảm uống hai ngụm Coca, mắt nhìn màn chiếu, nhạt giọng nói: "Tớ thấy ngồi vậy là khá ổn rồi."

Lục thiếu gia nóng nảy, nhưn mảy: "Nhưng mà các cậu hai bên còn vương bọn tớ, muốn hú hí cái gì cũng không tiện phòng!?" Nói xong còn ý tứ dưng dưng khuỷu tay anh.

Hứa Hành Niên nhấp môi, cười rất chi là vân đạm phong khinh: "Nếu tớ muốn làm gì thì ở nhà cũng làm được, không cần mắt công như vậy."

"....."

Lại là về mặt không kịp đề phòng bị khoe ân ái, sự biến chất khi ở chung đúng là ghê gớm!

Thế là cậu bèn quay sang muốn kéo tay Đường Ôn, nhỏ nhắn đáng thương: "Ôn Ôn em đổi chỗ với anh đi."

Hứa Hành Niên không chút lưu tình lấy tay đặt lên mặt to của cậu, đẩy cả người cậu về, giọng lạnh như băng: "Ôn Ôn mà cậu cũng được gọi?"

"... Vậy tớ gọi tiểu muội muội (em gái nhỏ) là được chứ gì, tiểu muội muội em..."

Lại bị chặn ngang: "Cũng không được."

Cậu nổi giận: "Hứa Hành Niên cậu muốn gì đây hả!"

Hội con gái thấy hai người đùa giỡn, Đường Ôn nghe được một ít, cười hi hi nhai bắp rang không nói lời nào, nhưng Lạc Nhan thì mang theo vẻ mặt mờ mịt, ló đầu sang hỏi: "Các cậu đang nói gì thế?"

Lục Hoài Sâm lập tức ngồi ngay ngắn, nghiêm trang nói bậy: "Bọn tớ đang bảo bộ đồ của nam chính trông cũng được."

Nam chính? Cô ấy hồ nghi nhìn màn hình, khó hiểu——

Đường Ôn thò đầu nhỏ qua, ánh mắt rất chân thành, nhỏ giọng nhắc nhở Lục Hoài Sâm: "Nam chính còn chưa lên sân đâu."

.....

Cậu cảm thấy em gái này nhất định là theo Hứa Hành Niên học hư rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Hai ông con trai một dài diễn.....

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cuộc đời dài như vậy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Đường Ôn nửa dựa trên ghế đung đưa chân, rất vui sướng khi thấy người gặp họa, vừa nhai bắp rang được hai miếng thì thấy vẻ mặt suy sụp của Lục Hoài Sâm, như có thể biến thành ông cụ non chỉ trong một nốt nhạc.

Tự nhiên cô thấy cũng thương thương, vỗ vỗ tay khảy vụn đồ ăn ra, ghé vào tai Hứa Hành Niên, giọng ní non: "Đề em đổi chỗ với anh ấy đi."

Anh nghiêng đầu quét mắt qua Lục Hoài Sâm, gật đầu.

Vì từ đầu đã không thả tay vịn để đồ uống xuống nên chỗ ngồi của hai người không hề bị ngăn cách. Bàn tay đặt trên lưng ghế của anh từ từ trượt xuống, vòng qua eo cô, dễ dàng ôm Đường Ôn ngồi lên đùi mình, một tay khác cũng vòng qua khóa chặt cô vào ngực, mặt vô ý cọ vào vành tai người con gái.

Sau khi ôm chặt cô, Hứa Hành Niên nghiêng mặt qua, dùng ánh mắt chỉ chiếc ghế trống ra hiệu cho Lục Hoài Sâm.

Người kia mím môi, hít sâu một hơi, thực sự cảm thấy ngực mình tức giận đến mức khó chịu luôn rồi ——

Đổi chỗ mà cũng phải khoe ân ái, hành động không biết xấu hổ như này, cậu phục rồi được chưa?(*)

*Chỗ này bản gốc là: 这波骚操作我服了还不行? Mình không hiểu lắm. Cụm 波骚操作我服了 hình như là ngôn ngữ mạng, thể hiện sự bất lực trước một việc gì đó kiểu gây khó chịu hay bất ngờ. Theo tớ tìm hiểu là thế, không biết có đúng không nên đoạn này edit bừa. Ai hiểu cmt nhắc đề tớ sửa nhé.

*

Tiểu cô nương cũng hơi ngơ ngác, cô vốn đang định đứng lên thì ai ngờ giây tiếp theo đã bị người ta ôm lấy, sợ tới nỗi suýt nữa cảm không chắc bắp rang trong tay, phải cong ngón út giữ tạm hộp giấy.

Chờ Lục Hoài Sâm đi qua lối đi nhỏ, Hứa Hành Niên vẫn ôm cô, đầu ngón tay cách một lớp vải mỏng xoa xoa bụng nhỏ của cô. Tiểu cô nương vội vàng ôm chắc hộp bắp rang ngả nghiêng sắp đổ vào ngực, trừng mắt oán giận nhìn người phía sau.

"Ăn ngon không?" Anh rũ mi nhìn bắp rang chỉ còn một phần ba trong hộp giấy, lại nhẹ nhàng néo vòng eo con kiến của cô, dịu dàng gọi, "Nhóc tham ăn."

"Anh ném thử đi." Tiểu cô nương nhón một hạt bắp rang bỏ, hơi nghiêng người cho vào miệng anh, nhìn anh nhai hai bận, vội vàng hỏi, "Ngọt lắm anh ha."

"Ừ."

Đường Ôn mở to đôi mắt sáng ngời nhìn anh, tay nhỏ nhẹ nhàng túm lấy cánh tay đang khóa bên hông mình, giọng ngọt như bắp rang bơ vừa cho vào miệng: "Thế anh thả em xuống đi."

Lòng bàn tay anh cực kì nóng. Vòng eo được anh ôm chặt cũng vì thế mà hầm hập, y như dán miếng giữ nhiệt.

Hứa Hành Niên nhìn cô chăm chăm: "Nếu anh nói không thì sao?"

"....."

Đường Ôn tỉnh quá dùng tay gỡ ngón tay anh ra, chớp mắt: "Nhiều người nhìn đó."

Anh rũ mắt, nhìn tay nhỏ múp míp đang nắm chặt hai đầu ngón tay mình để gỡ ra, không nhìn được cười: "Không ai nhìn đâu."

Lục Hoài Sâm ngồi một bên không giả ngốc nổi nữa, mặt cứng đờ thấp giọng cất ngang bọn họ: "..... Tôi nhìn đây thấy."

Sau khi yên vị, cậu đẩy mặt ghét bỏ nhìn chăm chăm hai cái người kia, muốn xem xem Hứa Hành Niên khi nào mới thu móng vuốt về, ai mà biết bóng đèn cậu đã phát huy công suất đến mức tối đa rồi mà người nọ vẫn bày ra cái vẻ mặt đắc tai ngạo.

Nãy vừa bảo chuyện tốt gì cũng không làm, vừa dứt mồm!

Mặt mũi đâu rồi??? Còn cần nữa hay không hả???

Bé thò trắng đối diện trừng mắt, ánh mắt như muốn nói "Anh xem đi em đã nói là có người nhìn mà", Hứa Hành Niên khụ một tiếng, vụng vụng lặp lại lần nữa: "Không có "người" nhìn." Còn cố tình nhấn mạnh.

Lục Hoài Sâm tức anh ách, quay đầu đi, dùng mu bàn tay che mắt mình.

.....

Cuối cùng Hứa Hành Niên vẫn để Đường Ôn về chỗ trong sự kháng nghị của cô, còn giúp cô kéo áo bị vén lên xuống.

Phim chiếu được quá nửa, sau khi nam nữ chính ở bên nhau liền cùng bạn bè đi chơi, hai người ăn ý mủi phần chậm rãi đi cuối cùng, cảnh đêm rất đẹp, nam sinh trộm ngắm nữ sinh đang cúi đầu, tay để bên chân khua nửa ngày, không cần thận dụng vào bạn nữ rồi như bị điện giật vội vàng rút về.

Đầu Lục Hoài Sâm tựa vào thành ghế, cánh tay lười nhác gác lên đỉnh đầu, khinh thường nhẹ giọng lầm bầm: "Lẳng nhá lẳng nhăng."

Giọng cậu không lớn, nhưng Lạc Nhan vẫn nghe được rõ ràng, cô ấy quay mặt qua nhìn cậu, đôi mắt nai đen nhánh trong phòng chiếu tối tăm càng thêm sáng ngời: "Chẳng phải mới biết yêu...đều như vậy sao?"

"....."

Đường Ôn chân thành gật gật đầu, cực kì tán thành cách nói của Lạc Nhan.

Nhưng mà..... lần đầu tiên cô với Hứa Hành Niên nắm tay, là khi nào nhỉ?

Đã quá lâu rồi, cô phát hiện ra mình không thể nhớ rõ được.

Hứa Hành Niên từ nhỏ đã lạnh nhạt, muốn nắm tay anh chắc hẳn chẳng dễ dàng gì.

Tiểu cô nương để Coca lên tay vịn, nhích về phía Hứa Hành Niên, miệng vết thương của cô vẫn chưa khép lại nên động tác di chuyển rất chậm, chẳng khác gì bé rùa đen chân ngắn.

Đuôi mắt Hứa Hành Niên vẫn luôn để ý nhất cử nhất động của cô, thấy cô chậm rãi nhích lại gần bèn ghé sát vào, dịu dàng hỏi: "Sao em?"

Đường Ôn dang tay quẩn lấy eo anh, cơ người lại ôm thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhẹ nhàng dán lên cổ anh, người rúc vào thu lu như viên gạo nếp.

Hứa Hành Niên thấy thế, cũng vòng tay qua vai cô, lòng bàn tay dừng lại trên đỉnh đầu cô gái nhỏ, nhẹ xoa: "Hửm?"

Cô gái ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi: "Anh còn nhớ lần đầu mình nắm tay là khi nào không?"

Lục Hoài Sâm "bất hạnh" lại phải nghe tiếng trò chuyện của họ rất vui vẻ, thậm chí loại chuyện xưa xưa xưa như này Hứa Hành Niên chắc chắn không trả lời được, như vậy thì trong lòng cậu cũng cảm thấy cân bằng hơn một ít.

Ai ngờ, không đợi sự vui vẻ của cậu kịp viết lên mặt đã nghe thấy cậu trai kia ung dung nói: "Hồi năm tuổi, cái lần em kéo anh đi tưới hoa trong tiểu khu ấy."

"....."

Lục Hoài Sâm tròn tròn mắt.

Thế mà cũng nhớ???

Vậy cậu có nhớ hồi hai tuổi hai ta đã tắm chung ở nhà trẻ không hả??? Còn ba tuổi thì ngủ chung???

Lục thiếu gia cảm giác được, tâm mình tàn rồi.

Cô gái nhỏ của Hứa Hành Niên từ khi còn bé đã được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, đã sớm thích người ta, thích vô cùng.

Mà cô gái nhỏ của cậu, xinh đẹp như vậy, lại chỉ biết ăn ngủ với chơi game..... lại còn dối cậu.

Trên màn chiếu, nam nữ chính cuối cùng cũng thẹn thẹn thùng thùng nắm tay nhau, Lục Nhan lên lút "Ui cha" một tiếng, dùng khuỷu tay đẩy đẩy cánh tay Lục Hoài Sâm: "Cậu nhìn kia nhìn kia."

Hừ hừ hừ, còn lâu cậu mới nhìn.

Lục Hoài Sâm xóc mí mắt, không nói lời nào.

Cô ấy thấy Lục Hoài Sâm hình như mất hứng, nghiêng đầu qua tò mò hỏi: "Cậu sao thế?"

"Không sao."

Cậu cố sống cố chết giữ vẻ mặt vô cảm, nghĩ thầm nói không chừng như vậy cô ấy sẽ để ý tới sự tức giận của mình, sau đó mềm giọng nũng nịu dỗ mình.

Màn hình đột nhiên chuyển sang một màu trắng toát, chiếu sáng cả căn phòng, mặt Lục Nhan cũng bị ánh sáng hắt lên, trắng như sứ. Cô ấy nghiêm túc nhìn chăm chăm Lục Hoài Sâm hai giây, đột nhiên ghé sát người lại, mặt kề mặt với cậu.

Hơi thở ấm áp của tiểu cô nương phả lên mặt cậu, vừa mềm vừa ngứa, mùi hương nhàn nhạt trên người y như mùi sữa lắc dâu tây, mềm mại, ngọt ngào.

Lần này đến lượt lòng Lục Hoài Sâm rối loạn, hai mắt mờ to, ngây ngốc hỏi: "... Cậu, cậu làm gì làm thế?"

"Cậu đừng nhúc nhích." Cô gái dùng sức ấn cánh tay cậu xuống, hơi nheo mắt như muốn xác nhận điều gì đó.

Cậu mím chặt môi, lồng ngực sắp bị lòng bàn tay nhỏ nhắn ấy hun nóng đến nơi, mông thành thành thật thật dính vào ghế, tim đập bùm bùm, hơi kích động, lại có chút chờ mong.

Chỉ thấy Lục Nhan vươn ngón tay ra, khẽ khàng lau khôe mắt cậu, rồi lại co người lui về sau một chút, nương theo nguồn sáng nhìn đầu ngón tay mình.

Cậu ngẩn người, cảm thấy rất khó hiểu với một loạt hành động của cô.

Mãi đến khi cô ấy dè dặt giọng mềm như bông nói một câu ——

"Đừng là gì mắt nè."

"....."

Vãi linh hồn!!!! Cậu còn tưởng cô xem phim thanh xuân đến nỗi kích động muốn trêu chọc cậu chứ!

Quả nhiên, không nên đặt kỳ vọng quá lớn ở cô gái này...

Lục thiếu gia hoàn toàn Cát Ưu ngồi liệt trên ghế.

*Cát Ưu nằm liệt trên ghế đây

*

Bộ phim kết thúc với một SE, hầu hết nữ sinh xem xong đều khóc, tiếng thút thít nức nở quanh quẩn trong phòng chiếu không dứt.

Lục Nhan cũng khóc, ngời rúm ró như người làm bằng nước mắt vậy, cứ run mãi, đến khi đèn trong phòng bật lên mà vẫn không ngừng.

Lục Hoài Sâm bình tĩnh dùng ánh mắt ý bảo "cậu đi trước đi" ra hiệu cho Hứa Hành Niên, sau đó vươn tay vuốt ve đầu cô ấy, dỗ dành khe khẽ.

Hứa Hành Niên khoác áo khoác lên người Đường Ôn, nắm tay cô rời khỏi phòng chiếu phim.

Trong sảnh chính vẫn tràn ngập mùi thơm của bắp rang bơ, và những cặp đôi lục tục nắm tay nhau ở quầy bán vé.

Đường Ôn hít hít mũi, thực sự cảm thấy hơi khó sở.

Cô cũng vì nam nữ chính phải xa nhau mà rơi lệ, đặc biệt là khúc cuối khi bài hát chủ đề vang lên, nữ sinh giờ đã ra ngoài lẫn lộn với cuộc đời hồi tưởng về những năm tháng cấp ba, thực sự không cảm được nước

mắt.

Quãng đời này quá dài, có một số người, rất dễ dàng chia xa.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim, đêm đã khuya.

Cô dọc theo thềm đá trên đường đi từng bước một về phía trước, tay nhỏ kéo khuỷu tay Hứa Hành Niên, im lặng không nói lời nào.

Anh rũ mắt nhìn hai bóng người chụm lại in trên mặt đất, trên bím tóc đuôi ngựa được buộc cao vĩnh ra vài sợi tóc rối, chiếu dưới bóng trông y như chiếc sừng nhỏ, ngoan ngoãn đáng yêu.

Hứa Hành Niên mặt không đổi sắc ghé sát lại gần cô, dịu giọng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Cô nằng khịt mũi, trầm ngâm nói: "Đang nghĩ.....vì sao những người yêu nhau lại phải chia ly?"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chú Lý ơi, Hứa Hành Niên anh ấy bắt nạt cháu

Editor: envi

Nói đến chuyện chia ly, trong lòng cả hai hẳn rất khó chịu.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, sắc bạc mờ mịt như tấm lụa mỏng phủ lên cánh đêm chốn thành thị, cô đứng dưới ánh đèn đường chói mắt, thỉnh thoảng lại có ánh đèn xe lướt qua, chỉ để lại trên mặt những vết sáng chớp nhoáng.

Hứa Hành Niên nghiêng người, cánh tay nhẹ nhàng đưa vào trong, túm cái người đang đứng trên bậc thềm kia ôm vào ngực.

Ánh đèn đường chao nghiêng tròn lẩn như lòng đỏ trứng gà, tỏa ra những tia sáng như hư như thực, rồi xuống đỉnh đầu hai người.

Chớp mũi Đường Ôn hơi nghèn nghẹn, chôn hơn nửa mặt mình vào vai anh làm ồ như đang nũng nịu, cảm nhận nhiệt độ trên cơ thể anh.

Hứa Hành Niên tăng thêm lực ôm eo cô, tay còn lại thì gió lên xoa xoa mái đầu mềm mại, môi hơi mím lại cân nhắc nửa ngày, cuối cùng vẫn chỉ nói một câu ——

"Anh sẽ không rời xa em."

Âm thanh trầm thấp như tiếng mài lên đá, khàn khàn, lại kiên định.

Thực ra anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, nào là loại kết cục đau thương này sẽ không xảy ra trên người họ, nào là từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ nghĩ tới việc rời xa cô cả.

Nhưng khi lời đến bên miệng thì anh mới nhận ra, rằng có lẽ thiên ngôn vạn ngữ, đều không thắng nổi lời hứa hẹn quan trọng nhất này.

Đường Ôn gỡ một tay anh trên hông mình xuống, lòng bàn tay vừa mềm vừa ấm bao lấy ngón cái của anh, buông xuống bên chân đứng đưa qua lại.

Cô rúc trên đầu vai anh cọ loạn, âm thanh giòn ngọt xen chút nảo nề, trầm giọng bảo: "Em biết mà."

Cô vẫn luôn biết.

Anh sẽ không rời xa cô, cô cũng chẳng nỡ xa anh.

Sợi tóc mềm mại treu chọc nơi cần cổ, y như móng vuốt của mèo con nghịch ngợm gãi vào tim anh, nụ cười anh mang theo sự dịu dàng trong đáy mắt, nhẹ ấn đầu cô xuống, trầm giọng bảo: "Nhưng anh vẫn muốn nói cho em nghe đây."

Hai người dựa vào nhau vô cùng gần, có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở cùng tiếng tim đập của đối phương, tay nhỏ đang dùng đưa của Đường Ôn khựng lại, cựa mình ra khỏi lồng ngực Hứa Hành Niên.

Ánh đèn mờ nhạt tôn lên sự dịu hiền trên gương mặt người con gái, hình như còn lốm đốm ánh sao trời, cô nhón chân vội vàng mở lên sườn mặt anh một cái, giọng vừa ngọt vừa mềm: "Em cảm thấy mình rất rất hạnh phúc."

Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn mãi đứng ở nơi em có thể thấy được.

Cảm giác được một nơi trên mặt chưa gì đã nóng rực, ánh mắt Hứa Hành Niên trầm xuống, ghé sát vào cô nửa phần, nhìn chăm chăm đôi con ngươi cô, chất giọng hơi khàn: "Thật không?"

Đường Ôn không cần nghĩ gì đã trả lời: "Thật ạ."

Mắt cô mang theo hơi nước dập dềnh, như ánh lửa chiếu xuống hồ nước.

Con phố bỗng nhiên yên lặng hẳn, tưởng như ai đó đã điều chỉnh thế giới về chế độ tĩnh âm.

Tầm mắt anh khóa thân ảnh, bàn tay thì khóa tay cô, thật chặt, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên cánh môi căng mọng của cô gái, yết hầu không thể kìm được trượt lên trượt xuống.

Đoán được tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, Đường Ôn cảm giác tim mình như nổi trống, hai hàng mi run rẩy nhắm chặt, bên tai nóng rực như bị đốt cháy.

Năm ngón tay anh giữ chặt đôi tay non mềm ấy, thân ảnh phủ lên người cô không một kẽ hở, hơi thở ấm áp nhẹ phẩy lên gò má cô, đôi môi mỏng chậm rãi tới gần, trái tim trong lồng ngực khẩn trương như sắp nhảy ra đến nơi——

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Hứa Hành Niên đột ngột vang lên, tiếng rung từ di động lẫn nửa xôn xao ngổ phà tịch mịch.

"....."

Đúng lúc thật.

Mặt Đường Ôn đỏ như sắp bốc cháy tới nơi, đột nhiên che hai mắt mình lại, rút tay nhỏ ra hoảng loạn khẽ đẩy anh, hờn dỗi: "Anh nghe máy đi."

Hứa Hành Niên quay mặt đi, hít thở không thông, nhẹ thở gấp, cảm giác như có một cái búa nhét vào đầu mình rồi gõ ỳnh ỏi.

Lấy điện thoại ra nhìn, là chú Lý.

Anh nhận máy, hắng giọng, gắng sức dùng giọng điệu thật vững vàng nói chuyện với đầu dây bên kia, rồi vô thức đi hai bước về phía bên kia khu phố.

Đường Ôn thấy anh xoay người sang chỗ khác, nhanh chóng ngồi xổm xuống co người thành cây nấm nhỏ, bàn tay bé xiu ôm lấy khuôn mặt như muốn nhỏ máu của mình xoa lung tung, muốn làm bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, hình ảnh vừa rồi lại tràn ngập trong óc, vừa khản trương vừa chờ mong.

Còn tí xiu nữa thôi... Nếu hôn lên thì cảm giác sẽ thế nào nhỉ?

Trộm nghĩ vậy, cô nàng lại thẹn thùng nhắm tịt mắt, cả khuôn mặt đều chôn trên gối.

Rất nhanh Hứa Hành Niên đã quay lại, theo sau anh là xe của chú Lý, ánh đèn xe thẳng tắp chiếu sáng con đường phía trước, rất chói mắt.

Chú Lý ló đầu ra từ cửa sổ xe, thấy Đường Ôn thu lu ngồi xổm bên đường, kinh ngạc hai giây, cứ tưởng cô bị ai bắt nạt đến phát khóc nên không nhìn được lo lắng nhìn về phía Hứa Hành Niên: "Đây là..."

Hứa Hành Niên nắm tay lại ho nhẹ, tình bơ nhìn về hướng khác.

Chú Lý ngẩn người, trên mặt là hai chữ ngây ngốc: Hai cái đứa này tối nay có chút bất thường..

Lên xe, vành mắt Đường Ôn vẫn hồng hồng, cứ cụp mi nhìn giày mình, nắm tay thành quyền rồi siết chặt, để hai bên hồng.

Hứa Hành Niên chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, hờ hững nhìn cảnh sắc trên bầu trời, lâu lâu lại hơi liếc sang để ý phản ứng của cô.

Tiểu cô nương trông hơi ủ rũ, không biết là không hôn được nên thấy mất mát, hay là thẹn thùng không biết đồng ý nam bắc luôn rồi.

Thực ra nhiều năm như vậy, tuy rằng cách họ sống với nhau rất thân mật, nhưng hình như không lấy thân phận người yêu để ở chung, cùng lắm là túm góc áo kéo cái tay, lúc cô vui vẻ sẽ ôm cánh tay anh cọ tới cọ lui, lúc mệt sẽ làm nũng đòi anh cồng, ngay cả chuyện ôm ấp cũng là lên cấp 3 mới từ từ có tiến triển.

Nên càng không nói đến việc hôn môi làm người ta mặt đỏ tím đập.

Thật vất vả hai người mới đánh bạo muốn thử một chút, kết quả còn chưa cảm nhận được cấu tạo da môi đối phương thì đã miễn cưỡng bị cắt ngang.

Xấu hổ chết đi được.

Hứa Hành Niên mím môi, bàn tay với những đường nét hài hòa thả xuống, chậm rãi dịch đến bên chân cô, vươn ngón trỏ điểm nhẹ mấy cái lên nắm tay nhỏ của cô.

Chọc chọc một chút, cũng không có phản ứng, anh khựng lại, chọc thêm mấy cái nữa.

Tiểu cô nương cảm nhận được, giật mình, hơi nghiêng mắt liếc anh.

Mặt Hứa Hành Niên cũng đỏ, làm bộ làm tịch chống mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khi đầu ngón tay vẫn ở đó móc ngón tay cô.

Đường Ôn phồng miệng, rút tay về nửa phân.

Vừa rút về, đầu ngón tay Hứa Hành Niên đã lưu luyến không rời lần theo, cứ giữ chặt tay cô vậy.

Ngón tay cô vừa mềm vừa nhỏ, như không có xương, đáng yêu cực kỳ.

Hai người cứ như vậy nắm ngón tay ngây người năm giây, lúc anh tưởng rằng chuyện đã đầu vào đấy, thì Đường Ôn lại đột nhiên mở miệng, giọng nói ngọt ngào mềm oặt, như bị tui thần đến tận cùng——

"Chú Lý ơi, Hứa Hành Niên anh ấy bắt nạt cháu."

"....."

Con gái đôi khi rất kỳ quái, đặc biệt là thiếu nữ đang rơi vào bể tình, thực sự là không nói đạo lý.

Ngay cả Đường Ôn sau đó nhớ lại chuyện này, cũng không biết đầu óc mình trúng phải gió gì nữa.

*

Hôm diễn ra đại hội thể thao, Đường Ôn dậy sớm, chuẩn bị ít điểm tâm ngọt với di Cầm, định chờ lúc nghỉ ngơi sẽ chia cho bạn cùng lớp ăn.

Hứa Hành Niên mặc một bộ đồ thể thao thoải mái khoan khoái, băng số đeo chênh chếch ở trước bụng, ăn vụng một miếng bánh tart trứng cô chưa kịp bỏ vào túi.

*Bánh tart trứng

Tiểu cô nương phát hiện đúng lúc, chu môi thờ phi phi trừng mắt với anh, không nói chuyện.

Hứa Hành Niên giật mình, duỗi tay qua lấy một miếng bánh.

"Anh không lấy nữa, cho em cả."

Cô phũ tay xách túi lên rời khỏi phòng ăn, Hứa Hành Niên nhấc mí, vươn tay ra kéo nhẹ quai cặp của cô.

Tiểu cô nương bị giữ tại chỗ không động đậy được, giật mình, trừng mắt rướn cổ về phía trước, nhưng vô dụng.

Cô lại cúi lên vỗ hai tay phành phạch, nhưng vẫn vô dụng.

Ngay lúc Đường Ôn đang nghĩ kế mới để thoát khỏi sự dầy trời của anh thì Hứa Hành Niên đã nâng tay, không mất chút sức nào đã nhấc cả người cô đến trước mặt mình.

Sau lưng cô vừa vịn là tủ lạnh, một tay anh chống lên cửa tủ, giam cô lại trong khuỷu tay của mình, rừ mắt nhìn.

"Còn giận?"

Nghe đến đây, Đường Ôn chớp chớp đôi mắt to đen nhánh, bình ổn hơi thở rồi nhẹ nhàng đẩy đẩy ngực anh ra, trầm giọng hỏi: "Đang ở nhà đó, anh muốn làm gì hả?"

Anh cúi người càng thấp, ngón cái chuyển đến vành tai cô, vô tình hữu ý nhẹ miết lên đó, ngữ khí ung dung trên chọc cô nàng: "Đương nhiên là.....làm chuyện tối qua chưa làm xong."

"....."

Nhắc tới chuyện này, tiểu cô nương thẹn quá hóa giận, dứt khoát thuận tay lấy một ổ bánh mì trên bàn nhét bừa vào ngực anh, đỏ mặt, giọng mềm nhũn: "Anh đi mà hôn cái này này!"

Vừa dứt lời liền cong eo lùi ra từ dưới khuỷu tay anh.

"....."

Hứa Hành Niên mím mím môi, rồi lại nhìn bánh mì trong tay mình, câu môi cười hết cách.

Sáng sớm đã được thấy đáng về đó mặt loạn tâm của cô, cũng vô cùng thú vị.

*

Sáng hôm qua đã tăng cường tập luyện các tiết mục chuẩn bị cho lễ khai mạc đại hội thể thao, hôm nay tất cả thành viên ban lãnh đạo trường đều ngồi trên ghế chủ trì, Đường Ôn đứng đầu hàng của lớp không nhận được cảm giác khẩn trương —— nhờ may hồ sai khẩu hiệu hay quay nhầm hướng, bị camera chụp được cho lên bản thông báo thì mất mặt lắm.

Lớp 10A1 là lớp đầu tiên lên sân khấu biểu diễn đội hình đội ngũ, xếp trước bọn họ là hàng ngũ vận động viên, hôm qua Hứa Hành Niên không tới tham gia tập luyện nên hôm nay bị xếp đứng cuối hàng.

Tới lúc khai mạc, Đường Ôn xóc lại tinh thần ngẩng đầu ưỡn ngực, ai ngờ mới vừa nâng đầu lên đã thấy bóng dáng quen thuộc ở hàng ngũ phía trước.

Chính là cái người sáng nay ăn vụng bánh tart trứng của cô.

Đường Ôn thở phì phò trừng mắt với anh, lại còn dẫm cò mổ lên đường nhựa thi chạy cho hả giận.

Như có cảm ứng, Hứa Hành Niên bỗng nhiên quay đầu lại, lập tức đối diện với tầm mắt cô, đôi đồng tử trong trẻo.

??????

Người này mọc mắt sau lưng đấy à.

Tại Đường Ôn nóng lên như vừa làm chuyện gì trái với lương tâm vậy, hấp tấp vùi đầu xuống, nhìn chăm chăm mặt đất ——

Anh không phát hiện không phát hiện không phát hiện đâu.

Cô cứ niệm đi niệm lại trong lòng như vậy.

Mà đúng lúc này, cô mới phát hiện ra dây giày của mình bị tuột ra một đoạn, lòng lơ roi xuống chân, có thể dẫm lên bất cứ lúc nào.

Tiếng flycam bay ong ong trên đỉnh đầu, da đầu cô cứng đờ, thực sự cảm thấy có chuyện không ổn sắp xảy ra.

Nhưng hết cách rồi, giờ tất cả thành viên đều đang thực hiện nghi thức khai mạc, chưa kể flycam cũng đang ghi hình nữa, cô không thể chạy sang một bên buộc lại dây giày được.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Mặt tiểu cô nương như đưa đám, chỉ có thể mặc kệ nó, cố gắng không cho nó rơi xuống dưới đế giày.

Mà lúc cô đang nhìn chăm chăm dây giày, người ở đội ngũ trước đi hơi nhanh nên bị quá đà so với các đội khác, phải đi chậm lại điều chỉnh tốc độ.

Đường Ôn rũ mắt, vẫn đi về trước với tốc độ như cũ, không nhận ra nửa phần không thích hợp.

Mãi đến khi cô vung văng va vào lưng Hứa Hành Niên.

Bạn đang đọc truyện *Đuối Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Editor: envi

Do luyện tập lâu năm, cơ lưng người kia tuy gầy nhưng rất rắn chắc, đường cong vòng eo hoàn hảo như ẩn như hiện sau lớp áo thể dục mỏng manh, hơi thở sáng khoái nhẹ nhàng tán ra từ vai vóc, khác hẳn những bạn nam người đầy mỡ hơi nhẽ nhại.

Đường Ôn ngăn người, nhìn đôi giày chơi bóng quen đến không thể quen hơn đập vào mắt, con người trông to, nhanh chóng hiểu được.

Mặt cô xoạt một cái đã đổ ừng cả lên, rụt cổ lại như chú đà điều tí hon, cơ bản là không có gan ngẩng đầu lên, trong lòng lặp đi lặp lại bảy chữ —— trên cao đang có người quay lại.

Tức là bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trên màn hình lớn đó...

Tiếng flycam rầm rì nhiều loạn đầu óc, Đường Ôn cắn môi, thẹn đến nỗi chỉ hận dưới đất không có khe hở cho mình chui xuống.

Các bạn học xung quanh thấy Đường Ôn đụng phải người đi trước, biểu cảm nghiêm trang ban đầu tự nhiên không giữ được nữa, mím môi nhin cười.

Hàng phía trước bị dồn dần dần ra, hàng ngũ của vận động viên đi đầu rất nhanh đã đi đến chính giữa bàn chủ trì.

Hứa Hành Niên nghiêng đầu rũ mắt, háng giọng, trầm giọng gọi tên cô: "Đường Ôn."

Lông mi cô hơi run, đầu ngón tay lúng túng vuốt cổ tay áo, thấp giọng đáp một tiếng, rất nhỏ.

"Đừng hoảng hốt, em lui về sau đi."

Âm thanh ấy trong vắt, tựa khe nước chảy xuôi vào tai cô, vừa rõ ràng lại vừa thanh sạch.

Đường Ôn mím nhẹ môi, trái tim như được lời trấn an của anh làm cho bình ổn lại, chậm rãi lui về sau vài bước.

Hàng ngũ lại ngay ngắn trở lại.

Nghi thức khai mạc vẫn đang tiếp tục, một loạt động tác vừa rồi chỉ diễn ra khoảng 5,6 giây mà thôi nhưng cũng khiến Đường Ôn khẩn trương đến nỗi toát cả mồ hôi.

Cũng may lúc đi ngang qua bàn chủ trì hô khẩu hiệu, cô không bị loạn chút nào, cả lớp đồng thanh như tiếng chuông lớn, vang dội hoàn thành nghi thức khai mạc.

Mãi đến khi đứng vào vị trí chính giữa sân thể dục cô mới vội vàng buộc lại dây giày.

Ngay sau đó là tiết mục phát biểu của lãnh đạo và học sinh tuyên thệ, Tráng Hân đại diện các vận động viên tham gia thi đấu lên tuyên thệ, lúc đi lên cả người đều toát ra hơi thở oai phong凛凛 liệt, khí phách vô cùng tận, nhưng sau khi anh ta hô to "Người tuyên thệ Tổng Mạnh Mạnh!", học sinh phía dưới đã phá ra cười, ngay cả ban lãnh đạo trường cũng thấy hơi tếu, che miệng cười trộm.

Mặt trắng nhỏ của anh ta đỏ lên, không còn khí thế đầu đội trời chân đạp đất như lúc vừa bước lên nữa, có vẻ hơi thẹn thùng, cười nhạt đi xuống.

Đại hội thể thao chính thức bắt đầu, các hạng mục tiến hành theo trình tự, vì Hứa Hành Niên tham gia hạng mục được xếp lịch vào buổi chiều, công việc của ban kiểm tra kỷ luật lần này là kiểm tra vệ sinh và nhân số các lớp, cũng coi như nhân rồi.

Đường Ôn tuy đã đăng ký làm tình nguyện viên cho lớp, nhưng cô chỉ chịu trách nhiệm phụ trách vận động viên thi đấu buổi chiều nên buổi sáng ghép tổ với An Ninh, nhiệm vụ là đi kiểm tra 30 phút một lần tình trạng vệ sinh và nhân số từ 10A1 đến A5.

Hai người kiểm tra nhân số lần 1 xong xuôi bèn dắt nhau đến căn tin mua đồ ăn vặt, đúng lúc gặp Hứa Hành Niên và Tráng Hán ở khu bán đồ uống, Đường Ôn dừng chân, lễ phép nói "chào đàn anh", cũng không biết là đang chào ai.

Tính An Ninh vốn hướng nội, cũng rừ mắt nhẹ giọng kêu "chào đàn anh", lí nha lí nhí.

Ngón tay thon dài của Hứa Hành Niên nắm tay cầm cửa tủ lạnh, động tác ung dung lấy một bình trà hoa nhài mật ong từ trong đó ra rồi đưa đến trước mặt cô, lại còn nhẹ nhàng đặt thân bình vào gương mặt ửng đỏ, xong nhanh chóng rút về.

Hơi lạnh bất ngờ khiến Đường Ôn không nhận được rung cả mình, hơi ngẩn ra, nhìn bao bì bên sườn mặt mình thì hiểu ra ngay, hung dữ trừng mắt với anh: "Anh làm gì thể hả!"

Những lúc cô nổi tính cũng mềm nhũn chả khác bình thường là bao, một tí lực uy hiếp cũng không có, y như chú dê con không ăn được cỏ, thực sự làm cho người ta không kim được muốn nắn bóp khuôn mặt nhỏ móm mốp kia, rồi kéo vào ngực xoa xoa.

Hứa Hành Niên để đồ uống lên bàn thanh toán, lấy lòng: "Cho em đó."

Không biết vì sao, sau việc hồi tối qua, Đường Ôn thấy anh là muốn quạu. Lúc này cũng nhẹ đẩy tay anh ra, dẩu miệng: "Em không cần."

Gan cũng lớn thật.

Hứa Hành Niên nhướn mày, hơi cong lưng khẽ cười: "Không cần?"

Cô nàng lại chẹp miệng nặng nề gật đầu, ánh mắt không hề dao động.

Anh ngồi dậy, không nghe được một tia cảm xúc nào từ trong giọng nói: "Thế anh đi cho người khác."

Đường Ôn trừng mắt giữ anh lại, hai tay ôm chặt cánh tay anh, tức giận: "Anh dám!?"

Đáng vẻ kia đáng yêu cực kỳ, chẳng khác nào cá nóc nhỏ bị chọc giận.

Hứa Hành Niên cười nhẹ một tiếng, duỗi cánh tay để không ra xoa đầu cô, dịu giọng dỗ dành: "Không dám đâu."

Thế còn được...

Đường Ôn buông cánh tay anh ra, không tình nguyện ôm chai nước kia vào ngực, động tác ngắc ngư.

Tráng Hán đứng một bên chứng kiến cảnh tượng này, thực sự cảm thấy không ổn áp cho lắm, cứ có cảm giác mình đang phải ăn một miếng thức ăn chó vậy, nhìn sang An Ninh cũng là biểu cảm giống anh ta.

Hai người kia...có đúng là kiểu quan hệ bạn bè trai gái không thể!?

Chưa kể em gái người ta mới vào trường có mấy ngày, hội trường cậu xuống tay cũng quá nhanh đi..... không cho mấy người anh em khác chút cơ hội nào sao?

Tráng Hán không phục trợn trắng mắt, lấy một lọ trà đen lạnh từ trong tủ lạnh ra, lúc đi ngang qua vai Hứa Hành Niên còn lặng lẽ chửi nhỏ một câu: "Cầm thú."

—— một pha phản nộ đến từ vị trí của cậu độc thân.

Anh ta xoay người thấy An Ninh vẫn luôn ngoan ngoãn đứng đó, tự nhiên thẹn thùng không nhận được, vuốt gáy chần chừ hỏi cô ấy: "Em muốn uống gì không?"

An Ninh "À" một tiếng, ánh mắt hơi sợ sệt nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: "Sao cũng được ạ."

Hôm phỏng vấn, mấy vấn đề dọa người của Tráng Hán trực tiếp dọa con gái người ta phát khóc, khom lưng nói vài câu thật xin lỗi rồi bỏ chạy ra ngoài, chừa anh ta chậm nhịp đuổi theo xin lỗi thì bóng người đã khuất dạng.

Sau lại được Khấu Nhạc tận tình khuyên bảo, anh ta tự giác vác xác đến lớp người ta xin lỗi, kết quả lại bị mấy nữ sinh thích ngồi lê đôi mách trong lớp tưởng là đang theo đuổi An Ninh, nhao nhao cả lên, làm hai người họ đỏ bừng mặt.

Cho nên mỗi lần chạm mặt đều cảm thấy hơi khó xử.

Tráng Hán đuổi tay qua, tìm trong đồng nước có ga cả nửa ngày, cuối cùng lấy một chai sữa chua uống đưa cho cô.

"Cho em cái này," anh ta dừng một chút rồi lại nói tiếp, "Con gái uống nhiều nước có ga không tốt cho cơ thể."

An Ninh nóng mặt, nhỏ giọng nói "cảm ơn" rồi nhận lấy, thẹn thùng không dám nhìn anh ta.

Đường Ôn nghe thấy thế bèn quay mặt qua nhìn, thấy biểu cảm vẫn nghiêm túc trên mặt Tráng Hán, ngạc nhiên chớp chớp mắt.

Không ngờ có thể nghe từ trong miệng anh ta những lời chu đáo như vậy, thật là thần kỳ.

**

Đường Ôn một đường chạy chậm về khu vực lớp bọn họ, thấy Tống Từ San đang ngồi trên ghế vùi đầu viết báo cáo, hưng phấn ghé sát đầu vào, nghịch ngợm chớp chớp mắt: "San nữ thần cậu thấy Tô Úy Nhiên đâu không?"

Người kia dùng cán bút nhẹ nhàng gõ đầu cô, chất vấn: "Cậu về đây không quan tâm tớ làm gì đã đi tìm con trai rồi hả?"

Cô cười hi hi, lắc lắc trà đen lạnh trong tay: "Lúc bọn mình xuống dưới cậu ấy giúp xếp ghế ra còn gì, nên tớ thấy dù sao cũng phải cảm ơn một chút."

Tống Từ San gật gật đầu: "Có lý đó," đang nói thì ánh mắt cô ấy chuyển đến sau lưng Đường Ôn, hơi héch càm, "Kìa, cậu ấy kia."

"Hà?" Nghe thế, tô Úy Nhiên đang tới gần nghỉ hoặc chớp chớp mắt, cười nói: "Các cậu tìm tớ hả?"

Đường Ôn đưa trà đen lạnh cho cậu ta: "Cảm ơn cậu buổi sáng đã giúp đỡ, cái này xem như cổ vũ cậu luôn."

"Ồ, cảm ơn," cậu ta nhận lấy, ngượng ngùng cười, đứng luôn ở đây nói chuyện với hai người, "Tớ thấy thành tích lớp mình cũng không tệ lắm, có mấy hạng mục còn đứng nhất."

Tống Từ San hỏi: "Hạng mục cho nữ lớp mình thế nào?"

"Mấy bạn nữ cũng không tòi, mấy liễu không nhường mấy râu," cậu chàng thuận tay vịn nắp bình uống mấy ngụm, dừng một chút rồi nói, "Tôn Phi Phi hạng nhất nâng tạ đấy."

Đường Ôn ngạc nhiên "Oa" một tiếng, không thể tưởng tượng được một cô gái bình thường nhìn gầy gò như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào lại khỏe đến vậy.

Mấy người đứng dưới tàng cây nói chuyện say sưa, nhánh cây trên đỉnh đầu bị gió thổi đong đưa, làm mấy chiếc lá vàng khô rụng xuống, một phiến rơi lên đỉnh đầu Đường Ôn.

Cô đang nói chuyện thì phát hiện ra Tô Úy Nhiên đã chuyển mắt từ mặt cô sang đầu cô, thấy hơi kỳ quái, tầm mắt Đường Ôn cũng theo ánh nhìn của cậu ta ngo lên dò xét.

"Có phiền lá." Cậu ta nói.

Cô nàng ngo ngắc à một tiếng, nhấc mắt, vừa định vươn tay khảy đi thì Tô Úy Nhiên đã nhanh hơn cô một bước, dễ như trở bàn tay lấy chiếc lá kia xuống.

Cậu ta lại nói: "Hết rồi đó."

Tiểu cô nương thấy thế, nhếch môi đáp lời: "Cảm ơn nhé."

Cậu ta cười hi hi, có chút ngượng ngùng: "Không có gì."

Một màn này vừa vụt vào mắt Hứa Hành Niên và Đồng Kha, hai người họ đang cầm tập tài liệu từ xa đi tới, đứng một bên thấy cảnh này.

Đồng Kha âm thầm liếc nhìn phản ứng của Hứa Hành Niên, chỉ thấy người kia mặt vô cảm nhìn lướt qua chai trà đen lạnh trong tay Tô Úy Nhiên, mím môi.

Đường Ôn theo ánh mắt anh thăm dò qua, trong lòng lộp bộp một tiếng, cảm giác hơi hơi không ổn.

Vừa rồi tất cả đồ uống mua trong căn tin đều là Hứa Hành Niên trả tiền, cô không chỉ lấy bình trà hoa nhài mặt ong anh đưa lúc đầu, lúc chuẩn bị thanh toán còn cầm thêm một chai trà đen lạnh.

Hứa Hành Niên biết cô không thích uống cái này, tiện miệng hỏi, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều, liền nói qua là cho bạn học, không ngờ lại bị anh thấy được.

Cô cảm thấy da đầu mình tê rần, thần kinh căng chặt, hy vọng anh ngăn vạ lần không thấy.

Nghĩ lại, không sao không sao hết, nhiều người mua trà đen lạnh như vậy, chỉ cần không ai nhắc đến thì anh cũng không có lí do gì nói cái này là cô mua nha.

Nghĩ vậy, tiểu cô nương mặt không đổi sắc vịn nắp chai, đứng thẳng lưng để bản thân nhìn có vẻ đứng đắn hơn một chút.

Chỉ thấy Hứa Hành Niên nâng mắt, ánh mắt dò xét từ trên người Đường Ôn đảo qua, cuối cùng cũng chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Phiếu kiểm tra vừa này."

Cô nàng thờ phào nhẹ nhõm dưới đáy lòng, "vàng vằng vằng" gật gật đầu nhỏ, lập tức rũ vai mở nắp cặp để trên ghế.

Mà đúng lúc này, tiếng loa nhắc các vận động viên nam tham gia nhảy xa đến điểm danh vang lên, Tô Úy Nhiên nghe xong, cười hi hi nói với Đường Ôn: "Tớ phải đi cổ vũ bạn cùng phòng đấy, cảm ơn trà đen lạnh của cậu nha."

Đường Ôn: "....."

Tác giả có lời muốn nói: Một chai trà đen lạnh gây ra vụ án đâm máu.

Lời editor: Ôi tình yêu ngây thơ chớm nở sắp chết yêu của em Tô.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chưa gì mà em... Đã muốn giấu anh lén nuôi người khác?

Editor: envi

Tay cầm cặp tài liệu của Đường Ôn run run, run rẩy đứng thẳng người, yên lặng cúi đầu đi tới trước mặt Hứa Hành Niên, đưa cặp cho anh.

Sắc mặt anh vẫn như thường, nhìn cô, duỗi tay nhận đồ, mở ra.

Tiểu cô nương nuốt nước miếng, mười ngón đan xen xoa xoa lòng bàn tay, dè dặt nhìn anh:

"Cái kia... Tự nhiên em nhớ ra có chuyện chưa làm xong.."

Vẫn lại là một lí do đầu tẩu hết sức sứt sọc.

Anh ngược mắt quét qua cô, thuận theo hỏi: "Gấp không?"

Cô chớp mắt ra chiều suy nghĩ: "À... Có ạ!"

"Giờ phải đi làm luôn?"

"Đừng đừng đừng!" Cô nàng mở to mắt gật đầu như gà mổ thóc, lại định tiếp tục nói bậy, "Nếu anh không còn việc gì nữa...thì em đi trước nha."

Vừa dứt lời liền vỗ cánh phành phạch muốn trốn khỏi hiện trường.

Nhưng Hứa Hành Niên cũng không định cho cô cơ hội này, tầm mắt anh vẫn dừng trên phiếu kiểm tra, cánh tay lại duỗi về trước, không tốn chút sức nào đã kéo được cái người muốn chạy kia về.

Hai mắt tiểu cô nương tối sầm, ngira đầu lui về, độc một màu đan lướt qua đỉnh đầu—— xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi.

Cứ thế, giờ sức giờ chứng với anh cô cũng không có.

Lúc cô nàng đang héo ứa chờ anh xử lí, Hứa Hành Niên bỗng đưa cặp tài liệu tới trước mặt cô, chọc cán bút vào chỗ trống trên phiếu kiểm tra, giọng nhàn nhạt: "Tên."

"....."

Vậy mà cô lại quên kí tên người phụ trách.

Đường Ôn vội vàng vén tóc mai ra sau tai, rút bút mực anh đang cầm, hoang mang kí vào chỗ trống.

Tiếng lá cây đùng đưa lao xạo, ánh nắng xuyên qua cành lá đọng lại trên gò má cô, khiến làn da trắng nõn càng thêm phần sạch sẽ, cô hơi cần môi, lông mi cứ rung lên như cây quạt nhỏ, ánh mắt đầy bối rối, biểu cảm mang theo vài phần hoảng loạn.

Đáng vẻ kia đúng là chả khác gì Nguyệt Nguyệt ăn vụng cá khô bị anh phát hiện.

Hứa Hành Niên lẳng lẳng nhìn cô chăm chú, khẽ cười một tiếng, đột nhiên lại nổi hứng trêu cô.

Chỉ thấy anh chậm rãi cong lưng, nhẹ bám vào bên tai Đường Ôn, hờ hững nói: "Cảm ơn trà đen lạnh của cậu..."

Lòng Đường Ôn run lên, hơi trũng lún mắt.

Hơi thở ấm áp nhẹ phả qua khiến vành tai cô gáy nóng lên, âm thanh trầm thấp tiếp tục vang lên như vọng về từ một nơi xa: "Chưa gì mà em... đã muốn giấu anh lên nuôi người khác?"

Đường Ôn: "....."

Cô cảm thấy đầu óc mình như bị một tia sét đánh qua vậy, gió xô biển biển xô sóng mãnh liệt, dọa cô suy tởm thì cảm không chắc kẹp tài liệu trong tay.

Cái gì mà giấu anh trộm nuôi người khác hả???

Người này sao mới sáng ra đã nói hươu nói vượn*...

*Tác giả dùng thành ngữ hồ ngôn loạn ngữ(胡言乱语): nói linh tinh, vớ vẩn.

Một chút xấu hổ trong lòng thực sự không giấu được, cô nằng chột dạ chau mày, xoạt xoạt hai nét trên giấy đã kí xong, hấp tấp trả kẹp tài liệu cho anh.

"Kì... Kì xong rồi." Cô lắp ba lắp bắp, ưỡn ngực để ra vẻ ta đây ngay thẳng, "Giờ em đi được rồi chứ."

Hứa Hành Niên gật đầu.

Tiểu cô nương khịt mũi như trút giận, chạy đi còn không quên kháng nghị lầu bầu một câu: "Em không có đâu."

Hứa Hành Niên nhìn bộ dáng cô kẹp chặt cái đuôi xám xịt chạy trốn, khoe miệng cong lên, liếc mắt nhìn chữ kí của cô trên giấy.

"....."

Vậy mà lại ngớ ngẩn kí thành tên anh.

*

Mãi đến chiều làm tình nguyện, Đường Ôn mới biết Tô Ủy Nhiên đã đăng ký thi chạy tiếp sức 4x100, cả vòng đầu loại và chung kết cậu ta đều phụ trách chạy 100m cuối, gánh trên lưng niềm hy vọng của cả lớp.

Đường Ôn và Tống Tử San đều phụ trách các vận động viên thi đấu buổi chiều, Tô Ủy Nhiên làm nóng người trước, Tống Tử San với Đường Ôn đứng một bên dùng giấy quạt cho cậu ta, Tôn Phi Phi thì sốt hết cả vó, cứ đứng lải nhải "Bình tĩnh bình tĩnh" mãi.

Tô Ủy Nhiên lại rất tự tin, thấy cô ấy nóng nùng đến nổi đầu óc choáng váng thì cười bảo: "Cậu hoảng như vậy làm gì chứ?"

"Không phải đang lo cho cậu sao, tớ thấy người chạy nước rút chẳng cuối ở mấy lớp khác rất trâu bò." Tôn Phi Phi nhìn khắp nơi một phen.

"Không sao, chắc chắn lớp ta có thể làm được!" Cậu chàng lắc lắc tay mấy cái, cúi đầu nhìn về phía Đường Ôn, giọng nhu hòa hơn, "Cậu thấy sao?"

Cô à một tiếng, không ngờ tự nhiên cậu ta lại hỏi mình, chớp mắt nói: "Chắc chắn là được, tất cả mọi người đều rất tuyệt."

Cậu ta đứng thẳng: "Được! Muốn giành được giấy khen thì nhất định không nung tay, quyết không nuốt lời."

Vòng đầu loại, lớp 10A1 chạy xem như khá thuận lợi, mấy bạn khởi đầu rất tốt, tuy bạn tiếp sức thứ ba hơi bị chậm lại nhưng rất nhanh đã chuyển gây cho người thứ tư chạy đua với thời gian, giành hạng nhất.

Nhưng đến trận chung kết, 6 đội mạnh nhất ở vòng đầu loại thực lực và lực lượng ngang nhau, độ khó tăng lên hơn một nửa.

Xác suất giành chiến thắng vốn đã không cao, bạn học tiếp sức thứ 2 còn nhận gây từ bạn thứ nhất không tốt, trong thời gian nhặt gậy đã bị các đội khác bỏ lại khá xa, cả lớp theo dõi mà xoắn hết cả lên.

"Xong rồi xong rồi." Tôn Phi Phi thờ dãi ngẩng đầu.

Roi gậy là điều tối kỵ trong thi chạy tiếp sức, đặc biệt còn là ở trận chung kết, khi tất cả mọi người đang đua nhau từng li một thì khả năng đuổi kịp được ở chặng sau là rất nhỏ.

Tống Tử San quan sát một lát rồi trấn an cô: "Không sao không sao, người cầm gậy thứ ba chạy rất tốt."

Tôn Phi Phi cũng nhìn thứ, ồ thì ồ nhưng khoảng cách bị bỏ lại rất xa, không khỏi nhủ mảy: "Chỉ có thể trông cậy vào Tô Ủy Nhiên thôi."

Tô Ủy Nhiên đứng trên đường chạy ngay cạnh các cô, hơi híp mắt, ánh mắt chuyên chú nhìn từng bước chạy của người số 3.

Tất cả các lớp còn lại đã truyền gậy cho người số 4, đều đang liều mạng lao về đích.

Đường Ôn khẩn trương nắm chặt tay, quơ bình nước còn một nửa, cao giọng hô lên: "Cố lên!"

Cậu ta nghe được tiếng cô, liếc mắt nhìn qua, đôi mày đang nhíu chặt hơi giãn ra.

Dưới sự mở đầu của cô, những người khác cũng vội vàng đồng loạt hô "Cố lên", tiếng hô vang vọng như tiếng chuông đồng.

Bạn cầm gậy số 3 đang đến gần, cậu ta nghiêng đầu tập trung tinh thần, chờ người kia chạy đến nhanh chóng giao xong gậy, sau đó chạy vụt đi như tên lửa.

Tím cả lớp như nẩy lên, sôi sục nhìn bóng người đã chạy xa, tiếng hét cổ lên vang dội không dứt.

Cậu ta cắn chặt răng, đầu như bị nhét cả một quả tim vào, từng tiếng bùm bùm đập vào màng nhĩ, tầm nhìn trước mắt bỗng trở nên hỗn loạn.

Trong lúc mê mẩn, bên tai lại như nghe được tiếng cổ vũ mềm mại kéo dài của Đường Ôn, nghĩ đến lời hứa hẹn "Không thành vấn đề" với cô, cả người bỗng chốc tràn đầy năng lượng.

Một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, phóng về phía trước.

Cậu ta rất am hiểu kĩ năng chạy nước rút, chẳng mấy chốc đã thành công vượt qua vài người phía trước, lúc tới gần vạch đích, cậu ta và người đang tạm thời dẫn đầu không ai chịu nhường ai——

Các bạn học xem thi đấu đều vô thức ngừng thở, đồng tử chậm rãi mở to.....

Một bước, một bước, toàn bộ thế giới như bị điều chỉnh về chế độ slow motion, chỉ còn lại trái tim bùm bùm nhảy lên, cùng dải lụa màu đỏ trước mắt.

Tô Ủy Nhiên cắn chặt khớp hàm, kệ cho mồ hôi chảy vào hốc mắt, dùng hết toàn bộ sức lực cuối cùng——

Về đích!!!!

Phía sau truyền đến tiếng hú hét âm ĩ của các bạn.

Cậu ta đã thành công chuyển bại thành thắng!

Tô Ủy Nhiên cảm giác chân cứng như không còn là của mình nữa, từng hạt mồ hôi dọc theo trán chảy xuôi xuống dưới, nhò lên xương quai xanh, toàn bộ phần lưng cũng đã ướt đầm, bên tai là những tiếng ong ong rối loạn.

Ngay sau đó trên màn hình lớn hiện ra thứ tự thi chạy tiếp sức.

Các bạn học đứng một bên cỏ vũ sỏi rồi chạy chậm đến, Tống Tử San vui sướng giờ ngón cái lên: "Cậu giỏi quá đi mất, lúc lao về đích phải gọi là đẹp trai ngút trời!"

Tất cả mọi người vốn tưởng đã không còn hy vọng nữa.

Cậu ta thở phì phò, thuận tay vuốt mồ hôi trên mặt, đầu óc quay cuồng.

Thấy cậu ta cứ cong eo chống đầu gối, Đường Ôn lo lắng kêu một tiếng, có ý tốt dặn cậu ta: "Cậu đi về trước hai bước đi, mới vừa chạy xong mà đứng yên không tốt cho tim đâu."

Cậu ta đứng thẳng dậy nhìn cô cười, đôi mắt sáng lấp lánh, cổ họng khô khốc khiến giọng nói hơi khàn: "Tớ có giòì không?"

Tiểu cô nương giật mình, thật sự cảm thấy ánh mắt cậu ta cứ kì kì thế nào, chưa kịp nghĩ lại, khen ngợi gật đầu: "Rất tuyệt! Cả lớp cảm thấy rất kiêu ngạo về cậu!"

Cậu ta nhìn biểu cảm trên mặt cô, gãi gãi đầu, cười càng vui vẻ.

Tống Tử San ngờ ngác đứng một bên nhìn Tô Ủy Nhiên, thực sự cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Sao khi nào cậu ta cũng hỏi Đường Ôn mà không hỏi cô?

Cảm giác như kiểu cô là người thừa vậy??

*

Chạy tiếp sức xong, ngay sau đó là hạng mục chạy đua 1000 mét nam, dựa vào tình hình phân tổ được chiếu trên màn hình lớn, Hứa Hành Niên và Tô Ủy Nhiên đều được phân ở tổ C.

Nhân lúc hai tổ khác đang đấu loại, Đường Ôn dành thời gian ra căn tin mua một lọ trà xanh hoa nhài, chuẩn bị tí nữa đưa cho Hứa Hành Niên.

Tô Ủy Nhiên ra vòi nước rửa mặt, bàn tay chống trên bậc thềm, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy thi đấu thật sự hao phí quá nhiều tinh lực, cảm giác căng chân vẫn hơi co rút, không còn tí sức nào.

Không biết lát nữa có thi đấu tốt được không nữa...

Thực ra trong lòng cậu, trận đấu này còn quan trọng hơn trận vừa rồi, bởi vì Hứa Hành Niên cũng tham gia.

Cậu vẫn luôn nghi hoặc, Đường Ôn với anh liệu có quen nhau không?

Không chỉ có mỗi cái lần cậu thấy Hứa Hành Niên giúp cô xách đồ chuyển phát nhanh, mà hôm tiết tự học buổi tối chơi nói thật hay đại mạo hiểm anh gọi cô ra nữa... Tới đó sau khi tan học, cậu cố tình nán lại trong lớp vài phút, lúc Đường Ôn trở về, cả người trông rất vui vẻ, tung tăng nhảy nhót còn lẩm nhẩm hát, so với sự im lặng lúc chơi đại mạo hiểm thì như hai người khác nhau vậy.

Đóng vòi nước lại, Tô Ủy Nhiên nhứ chặt mày, vẫy vẫy bàn tay dính đầy bọt nước.

Hy vọng tất cả đều là do cậu nghĩ quá nhiều.

*Đoạn này Tô Ủy Nhiên đang đọc thoại nội tâm nên mình dùng ngôi 3 là "cậu".

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhưng em ấy có bạn trai

Editor: envi

Dưới sự nhắc nhở của MC, các vận động viên nam tham gia thi chạy 1000 mét đều sôi nổi đứng vào đường băng quy định đã được đánh số.

Vị trí xuất phát của Tô Ủy Nhiên ở vòng trong cùng, cậu ta hít sâu một hơi, buộc chặt dây giày rồi thoáng nhìn về phía Đường Ôn ở sân thể dục ngay cạnh, kết quả người trong lòng không phát hiện, ngược lại bị ánh mắt của Hứa Hành Niên quét về phía mình dọa sợ.

Ánh mắt kia rất lạnh đậm, y như gió lạnh thổi qua thâm sơn cùng cốc mùa đông, khiến cậu ta, trong khoảnh khắc kia, cảm nhận được sự áp lực vô hình, da đầu chợt tê dại.

Từ đây mắt anh còn mang theo ý cảnh cáo.

Sức nóng trên sân thể dục ngày một trào lên, trộn lẫn trong không khí khiến người ta cảm thấy căng thẳng, bức bối.

Trọng tài thấy tuyến thủ trên tất cả đường chạy đều chuẩn bị ổn thoả cả rồi, thời còn đồng thời giờ tay, hét tháy các tuyến thủ đều đã vào tư thế, nhìn chăm chăm đường thi chạy phía trước, mắt sáng như đuốc.

Tô Ủy Nhiên cảm giác căng chân vẫn như rút gân vậy, cảm giác cực kì không ổn chiếm cứ đại não, cơ thể mệt mỏi.

Cậu ta thở ra một hơi, cắn chặt môi dưới, dồn hết sức vào chân sau.

Theo tiếng "Bốp" vang dội, các tuyến thủ y như mũi tên rời cung, phóng vọt đi.

Đường Ôn đứng cách vạch đích không xa, thấy Hứa Hành Niên chạy tới, hưng phấn đứng tại chỗ nhảy căng lên hai cái, giọng nói mềm mại giờ đây dùng hết sức dương cao, hét "Cố lên!"

"Ồi chao, Hứa Hành Niên đúng là lợi hại," Tống Tử San nhin không được cảm khái, "Chưa gì đã vọt lên dẫn đầu, không biết anh ấy tập như nào nhỉ?"

Đường Ôn đan tay chần ánh nắng chói mắt trên trán, mí mắt dưới như nằm tằm cười thành hình trăng khuyết: "Buổi sáng anh ấy hay đi chạy bộ lắm."

Cô ấy nhún mày hóng chuyện: "Thế cậu có hay đi chung với anh ấy không?"

Tiểu cô nương trung thực khai báo: "Có chứ, mà cũng lâu rồi... Cùng lắm là hai ba lần, vì tớ không chạy được."

Mà cho dù có chạy được, cô cũng không theo kịp sức chịu đựng của anh, chạy hai ba vòng đã thở không ra hơi.

Thế nên từ khi lên 10 là cô đã từ bỏ cái thú chạy thể dục buổi sáng rồi.

Trở lại sân thi đấu, trạng thái của Tô Ủy Nhiên hình như không tốt lắm, lúc mới vào trận cũng vọt lên hai lần, kết quả là chạy chưa được 100 mét đã hơi bị chậm nhịp, cần thật chặt bờ môi tái nhợt.

Tổng Từ San phát hiện ra cậu ta không thích hợp trước, kéo tay áo Đường Ôn, thấp giọng nói: "Tô Ủy Nhiên không ổn lắm nhì?"

Tầm mắt Đường Ôn vốn đã theo Hứa Hành Niên đi rất xa, nghe cô ấy nói như vậy mới chuyển về phía bên này, nheo mắt.

Về mặt cậu ta nhìn qua rất khổ sở, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt mê man vô thần hơi rũ xuống, bước chân ngày càng nặng như đổ chì.

"Hình như là thế..." Tiểu cô nương cũng thấy hơi lo.

Rất nhanh, hai chân cậu ta dần dần chậm lại, vậy là mấy người đằng sau rất dễ dàng vượt qua cậu ta.

Do hồi này thi đấu đã mất rất nhiều sức, lại thêm lúc xuất phát lực chạy quá mạnh, Tô Ủy Nhiên cảm thấy tầm mắt mình toàn là mấy bóng tuyết lít nhít giống trên TV, trong óc là sóng cuộn biển gầm, hai chân không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể máy móc tiến về phía trước——

Mà phía trước sớm đã không thấy bóng dáng của tuyến thủ nào...

Tổng Từ San nhủ vậy: "Không được rồi, trạng thái này của cậu ấy quá nguy hiểm, không thể chạy tiếp nữa."

Nói xong, cô ấy toan quay người đi gọi giáo viên phụ trách, còn chưa thấy bóng dáng giáo viên đâu thì đã nghe thấy người bên cạnh kêu lên——

Hai mắt Tô Ủy Nhiên tối sầm, cả người chúi xuống đường chạy, ý thức rơi vào mơ hồ.

Trong nháy mắt đó, thế giới dường như chẳng còn lấy một giọt âm thanh nào nữa.

Trong sự hỗn loạn, cậu ta nhìn thấy rất nhiều người vây đến chỗ mình như bầy ong, miệng bọn họ lúc đóng lúc mở, trên mặt đều là sự lo lắng.

Đương lúc cậu ta mất đi ý thức, giáo viên vỗ lên mặt cũng không cảm giác được, cứ như vậy ngã đi trong sự hỗn loạn.

Mọi người vây quanh đều bị dọa sợ, có một bạn nữ nhát gan sợ đến mức khóc luôn tại trận, cần mồi không dám nói lời nào.

"Mau công bạn đến phòng y tế đi!" Thầy trọng tài lạnh giọng nói.

Bạn cùng phòng Tổng Ích Khang vừa nghe thế, vội vàng quay người đi, hai nam sinh khác đặt cậu ta lên lưng bạn, đỡ cậu ta ra khỏi đường chạy.

Khuôn mặt rũ trên vai Tổng Ích Khang nhìn qua trông hết sức nhợt nhạt, khác hoàn toàn đáng vẻ tòa nắng như ngày thường.

Tổng Từ San với Đường Ôn lo lắng đi trước bọn họ, giải tán đám người lộn xộn.

Hai người các cô thân là tình nguyện viên nên chịu trách nhiệm chăm sóc cho Tô Ủy Nhiên, hướng chỉ còn là bạn cùng lớp.

Lúc đi đến khán đài, người xung quanh đã tản đi bớt. Đường Ôn liếc mắt nhìn trên đường chạy vẫn đang thi đấu, liếm môi, nhỏ giọng do dự nói: "... Các cậu đi trước đi, tớ chờ trận này kết thúc rồi qua xem cậu ấy."

Lý Gia Hào đứng cạnh vội vàng túm chặt cô lại: "Không được không được!"

Bình thường cậu ta thân nhất với Tô Ủy Nhiên nên cũng nghe cậu ta nhắc đến nghỉ hoặc của mình với Hứa Hành Niên rồi, sợ Đường Ôn vì người này mới phải đi, vội vàng bịa một lí do: "Nhờ may phòng y tế không có ai thì sao bây giờ, mấy ông đây không bằng bỏ đâu."

Vừa rồi lúc ngã, đầu gối Tô Ủy Nhiên bị trầy da không nhẹ.

"Nhưng mà....." Đường Ôn khó xử.

Cô muốn ở vạch đích chờ Hứa Hành Niên mà.

"Lúc trước tập quân sự cậu ngắt xiu cũng là Tô Ủy Nhiên công cậu đi đấy," Lý Gia Hào vừa kéo cô đi vừa lái nhai, "Nhờ lát nữa cậu ấy tỉnh mà không thấy cậu thì thất vọng lắm đó."

Một bạn cùng phòng khác tên Tôn Minh Kiện cũng phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, lỡ may cậu ấy đau lòng đến nỗi ngắt xiu tiếp thì sao bây giờ."

"....."

Tiểu cô nương ngó ra, thực sự cảm thấy hai người này một trước một sau đang dụ dỗ mình, nhưng lời bọn họ nói cũng là sự thật, lúc cô tập quân sự ngắt xiu chính Tô Ủy Nhiên đã đưa cô đi phòng y tế, làm người phải biết báo đáp, cô không nên rời đi vào thời điểm này.

Nhưng Hứa Hành Niên bên kia thì phải làm sao đây?

Chân tay cô luống cuống, hoàn toàn không biết nên làm gì mới tốt.

Đúng lúc này, cô chợt thấy Đồng Kha đang đứng trên khán đài xem thi đấu, suy xét một chút, ánh mắt sáng lên, nhẹ tránh tay Lý Gia Hào chạy qua đó.

Đồng Kha thấy trán cô mướt mồ hôi, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy em?"

Cô vuốt xuôi ngực nhỏ, hít thở không thông, giải thích: "Là thế này a, bạn em ngắt xiu nên bọn em muốn đưa cậu ấy đến phòng y tế, nhưng em đã đồng ý với hội trưởng là đứng ở đích đợi anh ấy, giờ chỉ sợ là phải nuốt lời rồi, nên muốn nhờ chị giúp em giải thích với anh ấy một chút, với cả đưa cái này cho anh ấy, được không a?"

Cô đưa chai trà xanh hoa nhài đang nắm chặt trong tay qua, nắp chai cũng chưa mở mà thân chai đã bị tay nhỏ bụ bẫm của cô cầm đến nóng lên.

Đồng Kha hơi trùng to mắt, có chút không phản ứng kịp...

Hứa Hành Niên vậy mà lại đồng ý để Đường Ôn đến vạch đích chờ anh...???

Anh luôn là người sợ phiền phức, chỉ mỗi việc đăng ký tham gia thi đấu thôi đã khiến cô ấy cảm thấy không thể tin nổi rồi, không ngờ còn giao hẹn với nữ sinh loại chuyện này...

Thấy cô ấy sững sờ, Đường Ôn khịt mũi, thật cẩn thận thử hỏi lại: "Có được không chị?"

Đồng Kha lúc này mới hồi hồn, thoáng chần chờ rồi cuối cùng vẫn nhận lấy, ý cười trên mặt hơi cứng: "Đương nhiên là được rồi."

"Vậy em cảm ơn ạ."

Sau khi cô ấy nhận lời, Đường Ôn nhanh chóng nói cảm ơn, lại vội vàng đuổi theo mấy người kia đi về phía phòng y tế.

Đồng Kha nhìn chai nước trong tay, do dự nhần máy.

*

Lúc Tô Ủy Nhiên tỉnh lại, cảm giác đầu óc hỗn hỗn độn độn như sắp nứt ra đến nơi, vài chỗ trên người lại đau nhức không thôi, cậu ta nhúu mày muốn ngồi dậy, lại cảm giác đầu gối mình nóng rát.

Tổng Từ San nhận ra cậu ta tỉnh lại đầu tiên, vui sướng nói: "Cậu tỉnh rồi?"

Lúc này mọi người mới lục tục nhìn về phía cậu ta.

Cậu ta xoa huyết Thái Dương, xuất xoa hít vào một hơi, ấn đường nhúu chặt: "Tớ bị sao vậy?"

Bác sĩ đang thoa thuốc ngẩng đầu lên giải thích: "Chạy bộ quá sức, thiếu đường khí nên bị ngất tạm thời, cậu chạy liều mạng quá."

Cậu ta cẩn thận hỏi tường, ký ức vụn vặt chậm rãi xâu chuỗi lại trong đầu... Lúc ấy mình đang cạnh tranh cùng hạng mục thi đấu với Hứa Hành Niên? Vậy Đường Ôn đâu?

Cậu ta lập tức ngừng đầu nhìn thoáng qua, tiểu cô nương đang đứng ở mép giường nhìn bác sĩ thoa thuốc cho cậu ta, sau khi nhận thấy được tầm mắt cậu chàng, cô nghi hoặc ngẩng đầu lên, hỏi: "Sao thế? Có chỗ nào không thoải mái à?"

Cậu ta nhẹ nhàng thở ra, yên tâm, chậm rãi lắc đầu: "Không sao."

Nếu cô không ở lại đường chạy mà tới chỗ này với mình...Đã nói lên rằng cô và Hứa Hành Niên không có quan hệ gì đúng không?

Cậu ta nghĩ như vậy, tâm tình rộng mở thông suốt rất nhiều, vết thương cũng không còn thấy đau nữa.

Bác sĩ rất nhanh đã thoa thuốc xong, dặn dò: "Trong vòng 3 ngày không được đụng vào nước, sau đó nghỉ ngơi cho tốt là được."

Tổng Ích Khang gật đầu nói: "Cảm ơn bác sĩ ạ."

Chờ bác sĩ dọn đồ nghề sang phòng cách vách, Lý Gia Hào bắn cho Tổng Ích Khang và Tôn Minh Kiện một ánh mắt, hai người kia hiểu ý gật gù đầu, nói: "Nếu bác sĩ nói phải nghỉ ngơi cho tốt, vậy chúng tớ không làm phiền cậu nữa, để Đường Ôn ở đây trông cậu đi." Xong rồi đi lên kéo tay Tổng Từ San.

Đường Ôn lơ mơ, chỉ vào mình hỏi: "Tớ???"

Tổng Từ San kinh ngạc trừng to mắt: "Ồ, các cậu kéo tớ đi làm gì-----?"

"Giời ạ, bọn tớ có chuyện muốn nói với cậu." Tôn Minh Kiện che miệng cô ấy, xô xô đẩy đẩy kéo người đi, trước khi đi còn ném cho Tô Ủy Nhiên vẻ mặt ý vị thâm trường.

Tô Ủy Nhiên: "....."

Chờ bốn người kia ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người họ, tiểu cô nương vẫn luôn đứng ở đuôi giường, chậm rãi dò tầm mắt từ cửa sang người Tô Ủy Nhiên, nửa ngày mới nặn ra được một câu: "Cậu còn đau không?"

Cậu ta ôn hòa cười cười: "Bị thương nhẹ thôi."

Cô dài giọng nói à, vẫn đứng bất động một bên, suy nghĩ đôi chút rồi lại nói: "Không thì cậu ngủ đi, chút nữa mấy người kia về tớ gọi cậu."

"....."

Cô thực sự nghĩ là bọn họ sẽ trở lại à?

Cậu ta cười một cái, nghiêm túc nhìn cô trả lời: "Tớ không muốn ngủ."

Đường Ôn chớp mắt, liếm môi: "Vậy cậu muốn làm gì?"

Cô sẽ không chơi game, cũng sẽ không tìm đề tài để nói chuyện phiếm, hai người chắc sẽ không ở trong phòng y tế lúi búi tập ngữ văn ra truy bài chứ...

Tô Ủy Nhiên hắng giọng, muốn chống người ngồi dậy, nhưng đầu gối quá đau nên không dám vận động mạnh, hơn nữa Đường Ôn cũng không có ý định đi lên giúp cậu ta, nỗ lực nửa ngày cũng chỉ có thể cử động bả vai... Cậu ta xấu hổ khụ khụ hai tiếng, dứt khoát để dựa nửa người như vậy nhìn cô.

"Sao cậu đứng xa vậy?"

Đường Ôn do dự một chút rồi lắc đầu nhỏ giọng: "... Trong phòng này chỉ có hai chúng ta, nếu để người khác hiểu lầm thì không được."

"Không sao đâu."

Cô vẫn một mực từ chối: "Không cần không cần, tớ đứng đây là được."

Tô Ủy Nhiên khẽ cười một tiếng, cảm thấy cô hơi làm quá, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình: "Cậu sợ cái gì, tớ lại không có bạn gái."

Cô nhúu mày, hơi mở miệng, thấp giọng, run run nói: "Nhưng mà..."

"Nhưng em ấy có bạn trai ——"

Âm thanh quen thuộc từ cửa truyền vào, rõ ràng lại sạch sẽ.

Đường Ôn ngừng nói, vội vàng quay đầu nhìn phía sau.

Hứa Hành Niên vừa chạy xong không bao lâu, giọng vẫn hơi khàn khàn, tóc mái bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp dính trên trán, đôi mắt trộn lẫn với ánh nước mênh mang.

Anh lười nhác khoanh tay dựa vào cửa, áo thể thao khiến thân hình đỉnh đặc thêm phần thon dài, cổ áo hơi mở, xương quai xanh rõ ràng mướt mồ hôi càng gọi cảm hơn bao giờ hết.

Nghe được câu nói kia, lưng Tô Ủy Nhiên cứng đờ, kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn Hứa Hành Niên, biểu cảm khó tin.

Bạn trai???

Thật hay giả???

Tác giả có lời muốn nói: suất diễn của nam phụ nhiều là bởi vì... cậu ta lập tức phải đóng máy_(3" ∠)_

Editor: chương sau uớt át.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ghen

Editor: envi

Trong tiếng người ồn ào ầm ĩ, vòng đầu loại chạy 1000 mét nam kết thúc.

Không hề ngoài ý muốn, Hứa Hành Niên giành hạng nhất.

Lượng vận động như này đối với người rèn luyện hàng năm như anh căn bản là không nhằm nhò gì, từ đầu tới cuối tốc độ ổn định chạy xong toàn bộ quãng đường, thậm chí lúc sắp chạm đích còn không cần tăng tốc.

Những người phía sau bị anh bỏ lại một đoạn xa.

Chỉ là lúc chạy về đích, trong đám nữ sinh đang vây đến lại không thấy bóng dáng Đường Ôn đâu cả.

Anh hơi nhăn mày, lễ phép từ chối nước các cô ấy đưa tới, đẩy đám người ra đi về vị trí của lớp.

Khâu Nhạc đang ngồi ba hoa chích chòe với nữ sinh, Hứa Hành Niên tùy ý đi tới rồi rút chai nước khoáng chưa mở cậu ta cầm trong tay, Khâu Nhạc ngăn người, nhìn bàn tay trắng tron, load xong mới ngẩng đầu lên.

Hứa Hành Niên vịn nắp ghế đầu uống hai ngụm, lông mi anh rũ xuống, hầu kết theo động tác uống nước lăn lên trượt xuống, đường cong nơi cần cổ hết sức gợi cảm.

Khâu Nhạc ngăn ra, cổ ý trừng lớn mắt dò xét phía sau anh, thế mà một bạn nữ cũng không có, nghi hoặc hỏi: "Em gái Đường đâu?"

"....."

Anh đóng nắp, tùy tiện ném chai nước cho Khâu Nhạc, người kia giật mình, luống ca luống cuống tiếp được, mờ mịt nhìn bóng người dần đi xa.

Vị trí lớp 11 và lớp 10 cách nhau hơn nửa sân thể dục, chờ đến khi anh đi qua lớp cô, trên màn hình lớn đã hiện ra danh sách thứ hạng 1000 mét, anh cố tình nhìn lướt qua —— không có Tô Ủy Nhiên.

Chưa đến giờ kiểm tra của ban kỷ luật, người còn lại trong lớp 10A1 rất ít, Tôn Phi Phi đang nói chuyện phiếm với một bạn nữ cùng lớp, thấy Hứa Hành Niên đi tới, trừng lớn mắt, liều mạng kéo cánh tay nữ sinh bên cạnh.

"Bạn học," anh đứng trước mặt các cô ấy, mi mắt nhẹ xốc lên, âm thanh trầm thấp vô cảm, "Xin hỏi có thấy Đường Ôn đâu không?"

Tôn Phi Phi kích động không chịu được, hai mắt sáng như sao, liều mạng gật đầu: "Có ạ có ạ!" Tay nữ sinh bên cạnh bị cô ấy nheo đỏ cả máng, mặt nhăn nhó.

"Ồ đâu vậy?"

"Ồ...?" Cô ấy ngăn người, nhanh chóng nghiêng đầu hỏi bạn nữ bên cạnh, "Đường Ôn ở đâu vậy?"

Bạn nữ kia ghen đỏ mặt, rốt cuộc cũng tranh thủ rút được tay ra, thờ phào một hơi, vung tay nói: "Nghe nói cậu ấy đưa Tô Ủy Nhiên đến phòng y tế rồi."

Vừa rồi khi Tô Ủy Nhiên ngắt xi, Hứa Hành Niên đã chạy sang được nửa đường chạy khác rồi nên không chú ý đến tình hình bên này.

Nghe đến đây, anh nhũn mày, nhìn đồng hồ đeo tay, môi mỏng lần nữa khẽ mở: "Cảm ơn." Rồi bình thản rời đi.

Tôn Phi Phi vẫn đang đắm chìm trong giọng nói của anh, say mê xoa xoa lòng bàn tay, biểu cảm hoa si, cảm xúc tăng vọt: "Đẹp trai quá đi mất!"

Nữ sinh kia lại tò mò hỏi: "Anh ấy tìm Đường Ôn làm gì vậy?"

Cô ấy ngây ngốc nhìn theo bóng dáng Hứa Hành Niên, thuận miệng đáp: "Chắc là có việc bên ban kỷ luật."

Nữ sinh yên lặng gật đầu, dài giọng "À ——" một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ tới gì đó bèn ghé sát vào cô ấy: "Có lần buổi tối ý, tớ thấy hai người họ ăn com với nhau ở nhà ăn, đáng vẻ còn rất thân quen nữa kia."

Tôn Phi Phi khựng lại, chậm rãi nghiêng đầu nhìn bạn, trừng mắt: ".....???"

*

Lúc Hứa Hành Niên đi đến cửa phòng y tế, đứng lúc bên trong truyền đến giọng Đường Ôn, nhẹ nhàng, thanh thúy dễ nghe.

Cửa không đóng, từ góc độ này nhìn vào có thể thấy chiếc đuôi ngựa đang đưa theo động tác lắc đầu của cô, cô đứng ở mép giường, cách xa nam sinh kia hơn 1 mét, giọng nói ừ ừ thể hiện sự khó xử.

Sóng mắt anh khẽ động, không hề do dự rào bước về phía cửa phòng, ngửi khí gọn gàng dứt khoát tuyên bố chủ quyền ——

"Nhưng em ấy có bạn trai"

Giọng anh nặng nề, nghe không ra bất cứ cảm xúc khác lạ nào, mà lời nói ấy lại như đập một lỗ thủng lên mặt băng mỏng manh, khiến từng đợt sóng cuộn cuộn nổi lên.

Hứa Hành Niên xuất hiện khiến Tô Ủy Nhiên đang định tò tình sùng sốt, lời anh nói ra, càng làm cho cậu ta ghen hòng nhìn trần trời, nhất thời khó có thể tiêu hóa.

Đường Ôn có... bạn trai?

Tô Ủy Nhiên nhanh chóng chuyển mắt lên người Đường Ôn, đôi đồng tử kinh ngạc hơi phóng đại, muốn xem đáp án của cô.

Tiểu cô nương cảm thấy khó hiểu trước sự biến hóa trên mặt cậu ta, trong lòng không kìm được một chút ngờ vực, nhưng vẫn chần chừ gật gật đầu.

Thực ra giờ cô cũng đang ngốc rồi, đây vẫn là lần đầu tiên từ trong miệng Hứa Hành Niên nghe được xưng hô "bạn trai" này, rõ ràng đã ở chung lâu như vậy nhưng khi nghe anh thẳng thắn thừa nhận với người khác, tim vẫn không tự chủ được đập lỗ một nhịp.

Tô Úy Nhiên: "....."

Giọng cậu ta hơi quẩn: ".....Từ khi nào ạ?"

"Vẫn luôn là thế," Hứa Hành Niên đi lên trước khom lưng cảm tay Đường Ôn, nhìn cậu ta nói từng câu từng chữ, "Em ấy vì tôi mới thi vào trường này... Cậu hiểu chưa?"

Lúc anh hỏi câu nói cùng, ngữ khí lạnh băng, ánh mắt cảnh cáo kia với ánh mắt khiến người ta không rét mà run trên đường chạy giống nhau như đúc.

Tô Úy Nhiên khép môi, không tự chủ được cắn chặt quai hàm đang phát run.

Cậu ta thậm chí còn tưởng Hứa Hành Niên cũng là người theo đuổi mà thôi, không ngờ vẫn luôn là bạn trai cô.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào căn cô, lạnh lẽo từ da thịt một đường thấm vào tận đáy lòng, cậu ta chậm rãi buông bàn tay đang nắm chặt ga giường, trầm mặc một lát, đột nhiên bật cười: "Em biết rồi ạ."

Đường Ôn nhấp môi dưới, nghi kỵ trong lòng hình như trở nên càng ngày càng thật, nhưng hết thảy lời muốn nói đều nghẹn ở cổ họng. Cô rũ hàng mi cong vút, ngoéo lòng bàn tay Hứa Hành Niên.

Có chút cảm giác không biết làm sao.

Hứa Hành Niên không nhìn nữa, khách sáo chào tạm biệt: "Nếu không có việc gì nữa, bọn tôi đi trước." Vừa dứt lời đã kéo Đường Ôn ra khỏi phòng y tế.

Hình như tất cả học sinh đều đang ở sân vận động nên vườn trường cực kì yên tĩnh.

Hứa Hành Niên trầm mặc kéo cô đi về phía trước, môi mím chặt thành một đường, giữa hai đầu mày lộ ra vẻ không vui, đường cong nơi sườn mặt trông lạnh lùng hơn ngày thường.

Cảm nhận được áp suất thấp chưa từng có tàn ra từ người anh, Đường Ôn cắn chặt môi, im lặng không lên tiếng theo sau anh, cảm giác khớp xương nơi đầu ngón tay bị anh nắm chặt đến mức phát đau.

Hứa Hành Niên dẫn Đường Ôn tới chỗ đình ngắm cảnh, đứng cạnh một cái cột gạch.

Hoàng hôn đỏ tía chùng chình từ sau núi, chiếc mâm tròn màu vàng rực rỡ chiếu vào mắt cô, chói lóa.

Cô vốn định nâng tay che bớt ánh sáng, nhưng ai biết chưa kịp đề ý thì Hứa Hành Niên đã trở tay để cô dán vào tường, lập tức che khuất hết thảy ráng chiều sau lưng.

Người Đường Ôn run lên, cảm giác eo nhỏ đụng phải một vật mềm mại, rất nhanh đã biết đó là tay anh lót sau lưng cô, trái tim không kịp được nhảy lên thỉnh thịch.

Tư thế này, y như đang giam cô vào ngực.

Hứa Hành Niên hơi cong lưng, con ngươi đen nhánh trói chặt cô lại, môi mím hé mở, hơi thở rối loạn càng thêm nặng nề.

Ánh mắt kia nóng rực, nóng đến nỗi cả người cô như bị thiêu trụi, ngực thắt lại, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi dính dáp.

Đường Ôn nuốt nước miếng, thần kinh vô thức căng chặt, nhìn chằm chằm vào mắt anh, dè dặt hỏi: "Anh giận ạ?"

Trước giờ cô chưa từng thấy đáng sợ này của anh, trong con ngươi cất giấu giận dữ, như đốm lửa khiến lòng người sợ hãi.

Hứa Hành Niên lại dè thấp người xuống, bàn tay đặt nơi thắt lưng cô giữ càng chặt, lòng bàn tay nóng bỏng.

Thấy anh trầm mặc không nói, đáy lòng Đường Ôn trùng xuống, lòng bàn chân không nhận được phát run, hơi giật mình luống cuống.

Sợ anh tức giận, sợ anh thất vọng về mình.

Cô buông mắt, đôi mắt ướt nước giăng kín một tầng sương mù, âm thanh mềm mại như muốn lấy lòng mang theo sự nức nở: "Em biết sai rồi, anh đừng giận được không."

Cô lại đưa tay túm chặt góc áo người kia, nhỏ giọng giải thích: "Việc xảy ra bất ngờ quá, em..."

Âm thanh giải thích nhỏ vun trong nháy mắt bị nuốt hết, biến thành tiếng nỉ non nức nở.

Hứa Hành Niên đột nhiên cúi đầu, chặn lại hết mấy lời cô muốn nói, bờ môi lạnh lẽo kẻ sát, không cho cô một đường lui.

Đoàng một tiếng, dường như có vô số bom pháo đang nổ tung.

Trong khoảnh khắc ấy, Đường Ôn mở to hai mắt, trong não chỉ còn một màu trắng xóa, hoàn toàn mất đi năng lực tự vấn.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cẩn đi

Editor: envi

Là nụ hôn chưa thành ngày hôm qua...

Môi anh lành lạnh lại mềm mại, quẩn chặt lấy cánh môi cô vừa mát, vừa liếm láp, trong nháy mắt đã đoạt lấy toàn bộ hô hấp nơi cô đi, bá đạo lại cường thế.

Đường Ôn cảm giác cả người mình mềm nhũn thành một vũng nước, lòng bàn tay đang nắm góc áo một đường đưa lên, yếu ớt đặt trước ngực anh, đôi mắt bối rối chớp chớp.

Tay anh chống lên tường đã thu về từ lúc nào chẳng hay, chế trụ sau cổ cô, răng nhọn cắn nhẹ đôi môi mềm mại của người con gái như đang trừng phạt, giọng nói vì động tình mà trở nên khàn khàn: "Nhắm mắt lại."

Lông mi Đường Ôn háp háy, lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hai chân cô run rẩy, ý thức mơ hồ không rõ, bàn tay chỉ có thể vô thức leo lên cổ anh, mặc cho anh đòi lấy.

Đầu lưỡi nóng bỏng của người con trai chạm nhẹ vào môi, từng chút tách hàm răng cô ra, cảm giác hơi tê dại như bị điện giật theo đầu lưỡi truyền đến ngực, cô thấp giọng nức nở, lại bị động tác quẩn quít của anh nuốt vào.

Eo đã bị khóa chặt, Đường Ôn hơi ngẩng đầu, mũi chân bắt giác nhón lên, trong tầm mắt chỉ còn lại một mảnh mơ hồ.

Sau vài giây, không khí vào phổi ngày càng ít ỏi, mặt nhỏ của cô nghẹn đến mức đỏ bừng, dùng nắm tay nhẹ đẩy anh ra.

Hứa Hành Niên dịu dàng buông cô ra, tiếng anh thờ dốc hơi nặng, người kia chống lên trán cô, ánh mắt nóng rực: "Biết sai chưa?"

Trong hốc mắt Đường Ôn là hơi nước sóng sánh, mắt hạnh long lanh, hít từng ngụm khí, cánh môi hồng nhuận bị mút vào như quét mật, căng bóng.

Anh để tay cô lên cổ mình, rồi thò lại gần mở nhẹ lên đôi môi dụ hoặc, từ sâu trong yết hầu phát ra âm thanh trầm khàn: "Hửm?"

Cô bị anh nhìn chằm chằm đến mức xoắn xuýt, lông mi rung không ngừng, gật nhẹ đầu.

Anh lại phủ xuống, nhưng lần này là nụ hôn dịu dàng tí mỉ, dọc theo đường nét cong cong ấy, chậm rãi, từng chút từng chút một xâm chiếm thành trì của cô.

Đường Ôn bị hôn đến ý loạn tình mê, trong đầu chỉ còn lại sự mờ mịt, bắt lực với lên bờ vai anh, mềm oặt rúc vào lồng ngực anh, khuôn mặt trắng nõn xầu hổ nhuộm một màu ửng đỏ.

Anh vươn tay nhéo vành tai cô, rồi lồng bàn tay lại kẻ sát khe khằng vuốt ve, thấy nơi mềm mại ấy đã nóng bừng thì bất giác cười nhẹ, nghiêng đầu qua khe mở lên đó.

Mặt Đường Ôn đỏ bừng, cả người rúc trong cổ anh, khóe mắt còn đọng ánh nước, không dám ngẩng đầu nhìn người ta nữa.

Lúc này, tiếng phát thanh viên từ loa vang lên cách đó không xa: "Xin mời tuyển thủ tham gia chung kết chạy 1000 mét nam đến khu vực điểm danh, xin mời tuyển thủ tham gia chung kết chạy 1000 mét nam đến khu vực điểm danh——"

Cô hơi lùi ra, giọng nói mềm mại đã thấp còn nhỏ, có chút mơ hồ không rõ: "Anh đi điểm danh đi."

Anh lại ôm siết cổ vào ngực, vui đùa xuống, nhẹ nhàng hôn một cái lên sườn cổ trắng nõn bóng loáng của cô, trầm giọng nói: "Không đi đâu."

Hơi thở anh nóng rực, nóng đến mức làm bà vai Đường Ôn run lên, giọng nói cũng lắp bắp: "Vị... Vì sao?"

Hứa Hành Niên câu môi cười, nhẹ gác cằm lên đầu cô: "Đã chiếm được phần thưởng rồi."

"....."

Mất một giây để tự hỏi "phần thưởng" mà anh nói là gì, Đường Ôn cắn môi, rử mỉ.

Cái gì chứ...

Tay cô từ cổ buông xuống dưới, ôm eo anh thật chặt, có cảm giác làm chuyện xấu sinh thẹn.

Anh nghiêng mặt bám vào bên tai cô, nói từng chữ rành mạch: "Về sau không cho phép ở chung một phòng với người khác giới, ai cũng không được."

Mãi đến tận hôm nay Hứa Hành Niên mới biết, thực chất lòng anh cũng sẽ bị ham muốn chiếm hữu chi phối, nhất là khi thấy cô với tên con trai thích cô đứng chung một chỗ, ham muốn ấy lại trào lên cuộn cuộn tự đáy lòng, dường như khiến anh vứt bỏ hết mọi lý trí và bình tĩnh.

Đường Ôn hơi dẩu miệng, chậm rãi bắt bẻ: "Thế ở với anh thì sao?"

Anh nhấc mi, ngón cái vuốt ve phần da thịt sau tai cô: "Em thấy sao?"

Cái ngữ khí ra vẻ rất chi là có hứng thú kia y như đang muốn thị uy—— "Em dám nói không nghe lời thử xem".

"....."

Đường Ôn liếm phiền môi còn hơi đau, nghĩ mà sợ, ngẩng đầu vội hôn lên cổ anh, giọng ngọt ngào: "Em biết rồi."

"Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

*

Đồng Kha ngồi bên rìa khán đài, nhìn cái chai trong tay hãy còn đang xuất thần, mãi đến khi thời gian trôi qua hơn một nửa mới cần môi đứng dậy, biểu cảm rất khó hiểu.

Cô ấy cầm cái chai, đi dọc theo khán đài một lượt nhưng cũng không thấy bóng dáng Hứa Hành Niên đâu nên lại chạy đến khu vực lớp 11A1, vẫn không thấy.

Lục Hoài Sâm với Lạc Nhan đang ngồi dưới bóng cây buồn chuyện, cô ấy do dự đi qua đó, khóe miệng trưng ra một nụ cười nhàn nhạt: "Các cậu thấy Hứa Hành Niên đâu không?"

Lục Hoài Sâm lắc đầu, ngập một cái: "Không phải cậu ấy có hạng mục thi đấu phải tham gia à?"

"Ừ đúng, nhưng mà thi xong rồi," cô nàng vô thức bóp chặt đầu ngón tay, "...giờ lại không thấy cậu ấy đâu cả."

Cậu thuận miệng đáp: "Chắc là đi dạo đâu đó rồi."

Lạc Nhan liếc thấy cái chai cô ấy đang cầm, rồi lại nhìn chăm chú vào mắt Đồng Kha, mím môi không nói lời nào.

Thấy bọn họ đứng là không biết sự tình gì, cô ấy đành phải nói: "Vậy để tớ đi tìm thêm chút nữa."

Chờ cô ấy đi rồi, Lạc Nhan mới chống cằm lẩm bẫm: "Cậu có cảm thấy Đồng Kha thích Hứa Hành Niên không?"

Cậu ngăn ra: "..... Có há?"

"Có."

Từ khai giảng lên lớp 11 cô đã có cảm giác này rồi, lúc Hứa Hành Niên nói chuyện, trong ánh mắt Đồng Kha đều ngập tràn ái mộ.

"..... Ôm"

Lạc Nhan ngồi bó gối, mũi chân nhịp bình bịch trên mặt đất, nhàn nhạt nói: "Với lại tớ thấy ánh mắt trốn tránh vừa nãy của cậu ấy, rất có vấn đề."

"..... Thế à."

"Nam sinh mấy cậu chả có mắt nhìn gì cả."

"....."

*

Mãi đến khi hai người sống vai về sân vận động, mặt Đường Ôn vẫn đỏ au, cô y như bé dã điều con, đầu thì cúi gằm, chân bước chậm rì rì, sợ gặp người quen sẽ bị hỏi linh tinh.

Vừa rồi lúc đi ngang qua khu dạy học cô nhìn môi mình qua khung cửa sổ, cánh môi bị hôn đỏ mọng như đóa hoa kiêu diễm ướt át không có lấy một chỗ nứt nẻ, thậm chí còn hơi sưng đau.

Hồi tưởng lại một loạt chi tiết vừa rồi, cô họng Đường Ôn thít chặt, cảm giác như trái tim trong lồng ngực sắp nhảy ra ngoài đến nơi, bắt gác ôm mặt——

Không đúng... Rõ ràng đều là nụ hôn đầu tiên, trong khi cô căng thẳng đến nỗi lông ngóng tay chân, còn anh thì lại có thể... cảm thú đến vậy?

Tiểu cô nương nuốt nước miếng, hơi bên lên liếc nhẹ anh một cái, cũng không biết hình dung như thế có được không.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh nghiêng đầu hỏi: "Sao vậy em?"

"....." Cô nàng nheo mắt, tưởng như tìm mình giấu một cây súng máy, cứ thỉnh thoảng liền hỏi.

Cô nên nói sao nhỉ???

Hỏi thẳng là sao anh cảm thú thế à???

Không tốt lắm đâu.....

Không biết vì sao, trong đầu cô lại hiện lên một cảnh như vậy—— Hứa Hành Niên lại ấn cô lên tường lần nữa, bật 2 cúc áo trên cổ, liếm môi dưới như muốn trêu ngươi, cười tà mị, khuôn cằm cô rồi hờ hững bảo: "Cảm thú à? Anh có thể cảm thú hơn cơ."

"Em muốn thử chút không?"

.....

Ha ha ha ha ha ha ha ha hình ảnh thật vi diệu.

Đường Ôn cười ngớ ngẩn, song lại vội vàng điên cuồng lắc đầu đá bay cái suy nghĩ không thực tế này đi.

Hứa Hành Niên trông đuôi ngựa nghịch ngợm ngừng nga ngừng nguẩy trong không khí, nhướn mày: "... Lại đang nghĩ linh tinh gì thế hả?"

Đầu tiểu cô nương đột nhiên khựng lại, lắc nhiều quá chóng hết cả mặt, ngu ngơ ngơ lên nhìn anh ra chiều đăm chiêu, nuốt nước miếng, muốn chối: "Không nghĩ gì hết."

Rõ ràng là anh không tin, vươn tay giữ đuôi ngựa của cô, không dùng sức quá lớn: "Hửm?"

"..... Em nói em nói."

Anh buông tay ra.

Đường Ôn ngoái đầu yên lặng nhìn anh, háng giọng, cổ không dò mặt biểu đạt ý tứ của bản thân: "Anh... Cái kia....."

Cô lóng ngga lóng ngóng khua tay giữa không trung để tỏ ý, rồi nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong.

"..... Cái gì?"

"Thì là cái vừa rồi ý....." Tay cô tạo thành hình chữ "Bảy(七)", rồi lại chỉ về phía trước hai cái, giọng non nớt, "Đó(1)..."

"..... Phát(2) á?"

(1),(2): Chữ Đường Ôn dùng là 叻(bō) nó là một dạng thán từ, từ tượng thanh hoặc trợ từ thêm vào cuối câu.... Còn chữ 播(bō) HHN dùng nghĩa là truyền bá; phát; phổ biến; lan truyền,... Còn em Ôn đang có ý gì tôi cũng không hiểu =)))

Cô hơi quần cọ cọ chớp mũi, dùng một chút rồi dứt khoát chu mỏ lên, chỉ tay vào đó, lầu bầu: "Anh hiểu chưa?"

"....."

Hứa Hành Niên khoanh tay trước ngực, cong lưng hôn nhanh lên cái mỏ đang vênh lên kia, cười như không cười nhìn cô gái nhỏ: "Muốn chom chữ gì?"

"....."

Không phải như vậy!!!!!!

Mặt tiểu cô nương còn đang nhiễm sắc đỏ, vừa xấu hổ vừa tức, gấp đến nỗi đứng nhảy loạn cả lên, cuối cùng cũng bất chấp tất cả: "Em muốn hỏi sao anh lại hôn giới như vậy!?"

Nãy tấn công ồ ạt hôn cho cô thờ hồn ha hồn hên, cuối cùng chỉ có thể mềm nhũn giờ tay xin hàng, trái tim nhỏ đập bùm bùm.

"....." Hứa Hành Niên ghen họng một giây, sau đó đứng thẳng, mặt không đổi sắc trả lời, "Học trong mấy quyển sách em mua đó."

"???"

Sách cô mua? Sách gì?

Anh nắm tay đặt lên môi ho nhẹ: "Mấy quyển chỗ mép giá sách ấy..."

Cô vẫn dục ra...Không phải đó là mấy tác phẩm nổi tiếng thế giới sao???

Thấy biểu cảm của cô, Hứa Hành Niên háng giọng, rất ư là kiên nhẫn lấy ví dụ: "Cái gì mà tổng tài cưới thử vợ hiền, tổng tài ác ma dùng tới gần, tổng tài bìm sữa chấm(*) vợ mới cưới..."

*Từ gốc là 奶茶 (Nǎi bà) chỉ mấy ông chồng chấm vợ chấm con từng li từng tí lúc vợ mang thai, từ giai đoạn tiền sản đến sau sinh.

Không đợi anh nói xong, Đường Ôn đột nhiên mở to hai mắt, vội vàng giờ tay ngăn anh lại, tiếng kêu thâm thiết phát ra từ sâu trong tâm hồn: "Đủ rồi đủ rồi!"

Khóc môi anh gọi lên, chơi nhảy lấy tay cô xuống, khuôn mặt ngời ngời tràn đầy ý cười: "Chưa kể bình thường lúc em xem phim thần tượng... anh cũng có mặt."

???????

Đường Ôn cảm thấy hai mắt mình tối sầm, thẹn đến nỗi thấy thờ cũng mặt.

Trước khi lên cấp 3 cô rất thích quần lấy anh, nhất là đợt lớp 7 lớp 8, cứ cuối tuần là lại kéo anh ra trước TV xem phim thần tượng. Mà cô cũng thẹn thật, mỗi lần thấy nam nữ chính nói lời âu yếm hay ôm ấp là mặt đã đỏ bừng, đến cảnh hôn là lấy tay che mắt luôn.

Che một người chưa được, cô còn phải đuổi móng vuốt qua tiện bề che luôn mắt Hứa Hành Niên, chờ cho âm nhạc chuyển cảnh vang lên mới thả ra.

Cô cao giọng chống chế: "Rõ ràng em đã....."

Anh cong lung, mắt cười chói chăt cô lại: "Tay em quá nhỏ, che không hết."

"....."

"Chưa kể khả năng tiếp thu của anh luôn rất mạnh."

"....."

"Thế nên khả năng thực hành....."

Đường Ôn bị người kia nhìn chằm chằm đến nỗi mặt đỏ tai hồng, tức muốn học máu bèn nhảy dựng lên ôm cổ anh, hai chân kẹp bên hông anh, che miệng anh kín mít: "Đủ rồi đủ rồi đủ rồi!!!"

Anh cũng cong eo, tự nhiên cô chẳng khác nào con gấu túi treo trên người anh, cả cơ thể đổ về trước.

Cũng may tạng người cô nhỏ gầy, anh điều chỉnh tư thế một chút, nâng đùi cô, ôm cô đứng thẳng.

Đường Ôn: "?????"

Vốn muốn chơi xấu leo lên người anh làm nũng, ai mà ngờ anh cựa quậy một chút đã bế cô lên luôn rồi, cô giật mình kêu lên, tay đang che miệng anh vội vàng vòng qua cổ——

Hứa Hành Niên thất chăt tay, bám vào mạn tai cô thò thè: "Thích nghịch nữa không?"

Cô nằng vui vào vai anh lắc đầu, mềm giọng cầu hòa: "Không không không nghịch nữa... Anh cho em xuống dưới đi..."

Vừa rồi đã có người đi qua nhìn thấy hai người họ...

Anh làm như không nghe thấy, ôm đùi cô rồi xốc xốc lên mấy bậc, ước lượng một phen, rồi nghiêm trang báo: "Em nặng đó."

Cân nặng mãi mãi là vấn nạn đáng quan tâm của các chị em phụ nữ, cô kinh ngạc kêu lên, đỏ mặt phản bác "Em không có!", Nói xong chân cẳng đã vung vẩy, muốn giầy xuống.

Nhưng tay anh vẫn giữ chặt, căn bản là không thoát ra được.

Cô nằng hung dữ nhe răng, uy hiếp: "Em cắn anh đấy nhé!"

Anh nhin không nổi, bật cười, thuận theo ý cô: "Cắn đi."

Mà vào giây phút cô mèo nhỏ nhe răng muốn gặm vai anh, Đồng Kha đứng lúc chạy ra từ chỗ ngoặt, trùng hợp bắt gặp tầm mắt của Đường Ôn.

"....."

Tác giả có lời muốn nói: Dành cả thanh xuân để viết cảnh hôn... Mà lực eo của bạn học Hứa đúng là không tồi, rất đàn ông..

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Ngọt xỉu

Editor: envi

Vẫn là editor: Một chương dài, hơn 4500 chữ, nên mình chưa beta được. Các bạn đọc thấy có lỗi ở đâu thì cmt để mình sửa nhé.

Đường Ôn dừng động tác lại theo bản năng, bám vào bả vai Hứa Hành Niên, cứ như vậy mắt đối mắt với người đối diện hai giấy.

Khoảng cách không tính là xa, cô có thể thấy rõ sự khiếp sợ và bối rối trong mắt Đồng Kha, những cảm xúc phức tạp đan xen.

Tay nắm chai của cô ấy bắt gác siết chặt, kêu răng rắc, vô cùng chói tai.

Cảm nhận được động tác của mèo con trên người mình cứng lại, Hứa Hành Niên nghiêng nửa người qua, nghi hoặc liếc nhìn Đồng Kha, cũng không có phản ứng gì.

Đường Ôn then thùng rũ mĩ, bàn tay vỗ vỗ bờ vai anh, cẳng chân phụ họa cộng thêm trừng mắt, nhỏ giọng hờn dỗi: "Anh thả em xuống đi ạ."

Lúc này anh mới ung dung buông cô ra, chờ hai chân cô chạm đất bèn thuận tay chỉnh lại áo bị xốc lên của cô.

Sắc môi Đồng Kha đã trắng bệch, sừng sốt hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, lòng bàn tay nắm chặt cái chai đã tủa đầy mồ hôi, hai chân cũng run lên không ngừng.

Tất cả sự thân mật của hai người dù để cô ấy cảm nhận được, rằng bọn họ đã ở bên nhau.

Nhưng vì sao chứ?

"Đàn chị." Tiểu cô nương rề rà đi tới trước mặt Đồng Kha, rũ mắt nhìn đồ uống trong tay cô ấy, mím môi, vẻ như muốn nói lại thôi.

Hỏi này cô cũng đã giải thích nguyên nhân phải đến phòng y tế cho Hứa Hành Niên rồi, nói luôn cả chuyện mình nhờ Đồng Kha cho anh nghe, nhưng không hiểu sao nhìn anh chẳng có vẻ cảm kích chút nào.

Đường Ôn không muốn đoán bừa, so với việc cố tình làm thế, cô tình nguyện tin rằng Đồng Kha có việc đột xuất.

Đồng Kha mở môi, đưa cái chai trong tay cho cô, giải thích: "Xin lỗi em nhé Đường Ôn, này chị bị chủ nhiệm lớp gọi đi, không giúp em được... Không gây phiền toái gì cho em chứ."

Nói đến đây, cô ấy nhắc mắt nhìn Hứa Hành Niên phía sau, ánh mắt anh lạnh nhạt, nhưng lại khiến cô ấy không rét mà run, dường như có thể nhìn thấu hết mọi suy nghĩ trong lòng cô ấy.

Là do cô ấy quá chột dạ...

Nghe xong lời Đồng Kha nói, Đường Ôn âm thầm thờ phào dưới đáy lòng, cười hi hi nhận chai: "Không sao ạ... Dù sao cũng cảm ơn chị, chuyện hỏi này bắt ngờ quá."

"Ừm..." Cô ấy căng thẳng nắm tay thành quyền, ngược mắt nhìn Đường Ôn, dăng về muốn nói lại thôi, "Cái kia....."

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của cô ấy, Đường Ôn cuống lên, bèn đỏ mặt hồng che dấu chuyện vừa rồi: "À đúng rồi đàn chị, tới giờ kiểm tra nhân số rồi, chúng ta đi về trước đi, nhờ may bị nói lười biếng thì không được."

Nói xong còn quay đầu liếc Hứa Hành Niên, ánh mắt trông mong mang theo ý tứ.

Hứa Hành Niên biết cô xấu hổ, im lặng, gật nhẹ đầu rồi đi trước về hướng sân thể dục.

Nhân vật chính đã không có ý muốn trả lời, còn gặng hỏi nữa e là chỉ khiến người ta thấy phiền.

Đồng Kha mím môi, đành phải bỏ qua, nhếch miệng cười: "..... Được."

*

Trò lại khu vực lớp 11A1, Đồng Kha như người mất hồn ngồi trên ghế, ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước.

Tề Lâm Lâm vừa vội vàng chạy về, mồ hôi đầm đìa ngồi xuống, lấy củi trò chọc chọc cánh tay cô ấy: "Nghĩ gì đấy?"

Cô ấy ủ rũ cụp đuôi trả lời: "Hứa Hành Niên với Đường Ôn hình như đang quen nhau."

Tề Lâm Lâm hơi sùng sốt, hỏi: "Đường Ôn.....Có phải cô bé nhỏ xinh đáng yêu kia không?"

"Ừ."

Tề Lâm Lâm ừng ực uống mấy ngụm nước rồi dùng mu bàn tay lau vệt nước dính bên khóe miệng, tùy tiện nói: "Thế thì có gì mà phải đau lòng!?"

Đồng Kha khó hiểu ngẩng đầu lên, nhìn cô ta.

"Yêu đương thời cấp 3 có mấy khi nghiêm túc đâu, đều là kiểu chơi chơi thôi, cậu xem, Hứa Hành Niên cả ngày chơi với Khấu Nhạc, Khấu Nhạc thì ba bảy hai một ngày đổi bạn gái một lần, tốc độ còn nhanh hơn tốc độ tổ đổi thần tượng nữa kia, còn cả Lạc Hoài Sâm nữa, từng thấy cậu ta giờ quần lấy Lạc Nhan 24/7, nếu mà quen nhau thật thì quá lắm là được 1 tuần."

Đồng Kha khựng lại, như bắt được một tia hy vọng, nhìn bạn: "Thật không?"

Tề Lâm Lâm trả lời về đương nhiên: "Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng."

Cô ấy lắc đầu: "Nhưng Hứa Hành Niên không phải kiểu người tam tâm nhị ý(*) đâu."

*Tam tâm nhị ý (三心二意): không có chính kiến, chân trong chân ngoài.

"Cậu chưa nhìn cậu ấy yêu đương thì sao biết cậu ấy là kiểu người gì."

"....."

Quả vậy, năm lớp 10 Hứa Hành Niên rất ít khi tiếp xúc với bạn học nữ, chuyện nói với cô nhiều nhất cũng chỉ liên quan đến hội học sinh.

Nhưng vì sao chưa gì đã hẹn hò với Đường Ôn chứ?

Tề Lâm Lâm ở bên này nói tiếp: "Huống chi hai người họ vốn không cùng cấp bậc, thử thách về sau còn nhiều, lấy đâu ra lắm chuyện trăm năm(*) thế."

(*) Tác giả dùng cụm từ 长长久久(lâu lâu dài dài).

"....."

Cũng không phải là không có lý.

Đồng Kha vuốt ve lòng bàn tay, rơi vào trầm tư.

*

Đại hội thể thao tiếp tục diễn ra vào thứ sáu, lớp 10A1 không còn hạng mục thi đấu nào nữa, ngoại trừ lúc đi kiểm tra nhân số, thời gian còn lại Đường Ôn với Tống Tử San đều nhàn nhã ngồi một chỗ chém gió, bàn chuyện đi đâu nhân dịp nghỉ lễ mừng 1 tháng 10(quốc khánh Trung Quốc).

"Nhà tớ định đi du lịch hải đảo, cậu đi đâu?" Tống Tử San hỏi cô.

Đường Ôn nhìn vận động viên đang lao đi, cắn kem chậm rãi đáp: "Ừm.. chắc là ở nhà làm bài tập thôi."

"Hứa Hành Niên nhà cậu không định đưa cậu ra ngoài chơi hả?"

Cô xé vỏ túi kem ốc quế, khựng lại, thấy kem trong ốc quế sắp chảy ra tay bên vội vàng thè lưỡi liếm bớt, trả lời: "Chắc là anh ấy cũng ở nhà đọc sách luôn."

"À....." Tống Tử San hơi thất vọng thờ dài, "Tớ còn tưởng anh ấy đã sớm hẹn cậu ra ngoài chơi rồi chứ... Lễ Quốc khánh cũng là dịp tốt cho mấy cặp đôi mà, ôi cậu nói xem, nếu bây giờ không gặp anh ấy thì cậu có nhớ không?"

Bây giờ không gặp?

Đường Ôn nhìn chăm chăm bạn đang mờ mịt một lát rồi mới nhớ ra mình chưa nói với cô ấy về vụ "hôn ước", nuốt miếng ốc quế cuối cùng vào bụng, Đường Ôn lặng lẽ kẻ sát vào, thấp giọng nói: "Thực ra, tớ với anh ấy ở chung."

"Ồ chung!?!??" Cô ấy kinh ngạc tròn mắt, hồ lên.

Đường Ôn đỏ mặt, vội vàng che miệng bạn, đặt ngón trỏ lên môi liên tục ra hiệu: "Suyt suyt suyt ——"

Tống Tử San hoảng sợ nhìn tứ phía, thấy cũng không ai chú ý tới bên này mới âm thầm yên lòng, cúi đầu ghé sát vào Đường Ôn: "Giờ các cậu đã ở chung rồi à!? Bỏ mẹ các cậu đâu? Biết không?"

Ồ chung? Tính sao ư?

Cô lấy khăn giấy ra rồi nói tiếp: "Thực ra từ nhỏ bọn tớ đã đính hôn rồi, nên mấy năm nay vẫn luôn ở chung."

"Đính hôn á?????"

Tống Tử San lại một lần nữa phải tròn mắt nhìn hai con mọt, hít hà một hơi, lượng tin tức quá lớn, cô ấy hơi phản ứng không kịp.

Không ngờ rằng hai người họ không phải chỉ là một cặp thanh mai trúc mã bình thường mà còn là một đôi... lại còn là ép duyên.

Chờ tiêu hóa xong cô ấy mới chậm rãi nói: "Hai nhà các cậu chắc là rất nhiều tiền ha."

Tiểu cô nương nghĩ một chút rồi chớp mắt gật đầu: "Coi như là thế đi... Cơ mà sao cậu biết?"

Cô nàng nuốt nuốt nước miếng: "Tớ thấy mấy tiểu thuyết tổng tài đều viết thế mà..."

"....."

Tổng Từ San bỗng nhiên lại hỏi: "... Cậu có em gái không?"

Cô chớp mắt: "..... Có chị gái."

"Vậy thì không thể không đề phòng nhé."

"..... Nhưng chị tớ có bạn trai rồi."

"...Thế thì cũng phải đề cao cảnh giác nhé, loại tình huống này trong sách viết nhan nhản."

"....."

Nói cái quỷ gì vậy???

Đường Ôn cảm thấy Tổng Từ San bị tiểu thuyết tổng tài đầu độc quá nặng rồi.

*

Buổi chiều tổ chức xong vài hạng mục đơn giản, ngay sau đó là tiết mục trao giải và nghi lễ bế mạc. 10A1 dịp này một đường vượt mọi thử thách vươn lên dẫn đầu, quang vinh chiếm hạng nhất, còn cảm thêm mấy cái giấy khen tuyên dương lớp "Xuất sắc nhất".

Sau tuyên bố giải tán, cả lớp nhao nhao về phòng học, lớp trưởng vui vẻ sai người treo giấy khen trong phòng học theo thứ tự, sướng đến nỗi không khép được miệng, đứng trên bục giảng cao giọng hát vang.

Đây là thành quả đầu tiên dành cho những nỗ lực chung của họ.

Đường Ôn ghi các loại bài tập được viết trên bảng rồi lôi cặp với sách vở trong gầm bàn ra, lững thững bỏ sách vào cặp. Động tác của Tổng Từ San nhanh như gió, chưa gì đã dọn sách vở gọn gàng cả rồi. Miệng cô ấy ngậm kẹo mút, lững bững hỏi: "Cậu về thế nào?"

"Có người tới đón tớ." Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Tớ đi xe, về trước nhé." Cô bạn vòng ra trước bàn học cầm túi đồ đặt bên cạnh máy sưởi, vỗ vỗ đầu nhỏ của Đường Ôn.

Đường Ôn gật đầu, quan tâm: "Đi chậm thôi nhé."

"Biết rồi ——" cô nàng dài giọng, lúc đi tới cửa chốt ngoài đầu lại ném cho Đường Ôn một nụ hôn gió, "Ngán vạn lần đừng nhớ tớ ha."

Đường Ôn cười nhẹ, cúi đầu dọn sách tiếp.

Lúc Hứa Hành Niên bước vào, trong lớp vẫn còn nhiều người chưa đi, anh lập tức đi đến trước bàn cô, ngồi vào chỗ của Tổng Từ San, liếc bảng vài lần.

Cô vẫn đang tập trung dọn sách, dư quang cảm giác được có người ngồi xuống cạnh mình, nghiêng đầu qua nhìn, hoảng sợ: "Sao anh vào được thế ạ?"

Anh quay mặt sang, chống tay nghiêng đầu nhìn bạn gái: "Chủ nhiệm lớp các em đi rồi."

"Dạ." Cô gật gù đầu, "Vậy thì không sao cả."

Chỉ chờ dọn xong đồ bỏ vào cặp, chậm rãi đứng dậy, Hứa Hành Niên bèn đuổi tay cầm cặp giúp cô, bảo: "Anh cầm cho."

Cô nàng kêu "Quào" một cái, trên mặt lộ ra biểu cảm rất chi là sùng bái.

Anh hoang mang: "Quào cái gì."

"Cảm ơn sức mạnh của bạn trai trong truyền thuyết một chút."

"....."

Hồi này khi Hứa Hành Niên bước vào đã có mấy bạn nữ trong lớp ngo ngoe rục rịch, ai mà ngờ lại thấy anh đi thẳng về phía bàn của Đường Ôn luôn... Không sao không sao, chắc là có chuyện bên Hội Học Sinh Hội ấy mà.

Còn chưa tự an ủi dưới tận sâu tâm hồn xong thì đã thấy hai người kia vừa nói vừa cười đứng dậy, Hứa Hành Niên còn chủ động cầm cặp cho em gái nhỏ nữa——

Đây là..... đang quen nhau sao???

Vì khoảng thời gian tan học sau đại hội thể thao khá thá cửa nên trên hành lang cũng không đông nghịt người như trước, Đường Ôn chậm rãi theo sau anh đến đầu cầu thang, sau đó ngoái cổ lững lững nhìn khắp nơi.

Hứa Hành Niên đã đi được ba bốn bậc, dư quang không thấy chiếc đầu nhỏ đen nhánh đầu cá, bất giác nghiêng người: "Sao vậy?"

Ánh mắt tiểu cô nương sáng lên, lón nhón bước tới mép cầu thang, dang tay ra quơ quơ: "Anh công em đi."

Giọng điệu vừa mềm vừa ngọt không khác gì kẹo bông gòn, y như đang làm nũng.

Hứa Hành Niên bật cười, nhẹ nhàng vỗ roi móng vuốt của cô, cổ ý trên: "Tự đi."

Cô nàng cau mày dẩu miệng, hai tay đập phành phạch như cánh chim, giọng mềm như bông: "Cổng một chút, một chút thôi ạ."

Anh cong môi, xoay người sang rồi đeo cặp sách sau lưng ra trước, cao giọng "Ủm" một tiếng.

Mặt mày Đường Ôn cong tớn, lập tức vòng lấy cổ anh, nghiêng người về trước, hai đầu cũng kẹp vào hông anh, cả người nhào lên lưng anh như con bạch tuộc.

Cảm giác ôm chặc rồi, cô nghịch ngợm vỗ vỗ vai anh: "Đi thôi con ngựa."

"Con ngựa?" Anh hơi nghiêng đầu qua, lờ lững lặp lại.

"À....." Cô lại quẩn, chôn nửa mặt vào lớp vai trên bà vai anh, hai mắt vô tội chớp chớp, "Em không nói gì hết."

Anh tạm tha cho cô, một tay cầm cặp Đường Ôn, một tay đuổi về sau nâng chân cô lên, đi xuống dưới.

"Về nhà muốn ăn cái gì?" Anh hỏi.

"Sao cũng được ạ." Cô dán sườn mặt lên vai anh, đôi chân đung đưa, có chút lười biếng.

Cả khu dạy học loạn xạ ngẫu, mỗi đầu cầu thang trên hành lang đều âm ỉ như đi mưa thức ăn ngoài chợ, Hứa Hành Niên đang cực kỳ thoải mái công cô đi xuống thì từ tầng dưới có hai người đi lên, Đường Ôn chớp mắt, cảm giác giọng nói này hơi quen tai.

Tôn Phi Phi đang liên miêng chia sẻ kế hoạch cho kì nghỉ này của mình với bạn, ai ngờ vừa đi qua chỗ rẽ thì đúng lúc thấy Hứa Hành Niên đang đi xuống, vui mừng mờ to mắt: "Chào đàn anh ạ!"

Anh cũng không còn ấn tượng gì về việc nói chuyện với cô ấy hồi hôm qua nữa, nhân nhạt gặt đầu nói "ừ".

Giờ Tôn Phi Phi mới phát hiện sau lưng anh còn công một nữ sinh nữa, trông nhỏ nhỏ, đầu thì cúi gằm, không nhận được nheo mắt, rướn cổ lên nhìn phía sau anh.

Cô ấy nghiêng sang trái, cổ Đường Ôn liền quẹo phải, bạn nghiêng sang phải, thì Đường Ôn lại sang trái, hai người cứ giằng co một lúc, mãi đến khi Hứa Hành Niên đi xuống bậc cuối cùng cầu thang thì rốt cuộc Tôn Phi Phi cũng thấy rõ dáng vẻ cô rồi.

Hít sâu một hơi, cô ấy kinh ngạc kêu lên: "Đường Ôn!?"

Mặt tiểu cô nương cứng đờ, ngẩng cổ lên, bắt đầu nói nhảm: "Phi Phi chào buổi sáng!"

"Cậu cậu cậu cậu cậu..." Cô bạn kích động nói không nổi, chỉ Đường Ôn cà lăm hơn nửa ngày.

Đường Ôn nuốt nước miếng, bày ra tuyệt chiêu giả ngu: "Nghỉ lễ vui về nhà! Khắp chốn mừng vui khắp chốn mừng vui, buổi tối nhớ lên mạng chơi đấu địa chủ ba thiếu một nhé!"

Mãi đến khi hai người đi xa, Tôn Phi Phi mới vỗ ốt mình một cái.

Vãi chương!

Búp cải trắng cô nhớ thương cứ như vậy bị tiểu tâm can(trái tim nhỏ) mình thích nhỏ mắt rồi ư???

*

Hề là chuyện đến tai Tôn Phi Phi thì y như rằng không thể giấu được một buổi tối, Đường Ôn giúp đi Cẩm dọn bát đĩa xong, cầm đi động lên ban công hóng gió, mới vừa vào WeChat, trong nhóm "Đảng ngầm A1" đã gửi đến hàng hà sa số tin nhắn rồi, di động rung muốn liệt cả tay.

Vừa nhắn vào, không hề ngoài dự liệu, tất cả đều xoay quanh chuyện của cô với Hứa Hành Niên, thậm chí còn có người nói đã gặp hai người ở ngoài trường học.

Giờ cô mới biết, thực ra trong lớp đã có mấy người nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ rồi, nhưng vì sợ "Dâm uy" của Hứa Hành Niên trong trường nên cũng chưa dám hỏi cô.

Không biết tại sao, Đường Ôn thực sự cảm giác mình như được "chống lưng" vậy, chắc chờ đến lúc đi học lại là có thể trở thành tiểu bá vương ngang ngược mất.

Nghĩ đến đó, Đường Ôn bật cười, vui vẻ gửi một biểu cảm thẹn thùng vào nhóm lớp.

Người trong nhóm vừa thấy, nhao nhao đổ ra spam, có mấy người hay chơi với Đường Ôn còn cả gan muốn Hứa Hành Niên mời khách.

Cô lại rep đơn giản vài câu rồi sau đó quay vào xem tin nhắn trong nhóm của bạn.

Mấy hôm trước cô vừa được thêm vào nhóm bạn, lúc đi học hầu như mọi người đều không mang điện thoại nên rất ít khi nói chuyện trong nhóm đó, được nghỉ mới bắt đầu sôi nổi hẳn lên, Tráng Hán quậy nhất, tiếp đến là Trịnh Mạn Mạn nhí nhảnh như cá cảnh, còn có mấy người khá quen mặt.

Đường Ôn nhắn vào xem thành viên nhóm, tìm được ID WeChat của An Ninh bèn gửi lời mời thêm bạn.

Tiếng nhắc nhở "Leng keng" vang lên, có người thêm bạn tốt với cô, cô thoát ra ngoài nhìn, thấy là Đồng Kha liền thêm bạn luôn.

Tráng Hán ra ngoài chơi bơi, ào ào gửi ảnh ăn nướng vào nhóm, trên bàn còn bày la liệt vỏ bia rỗng.

【Trịnh Mạn Mạn】Ồi cái xã hội này, ời Mạnh ca!

【Đẹp trai nhất nhóm】[nhe răng] Em gái đến chấm mút tí không?

【Trịnh Mạn Mạn】không đâu không đâu tiểu nữ chúng tôi còn lâu mới ra cửa với quái thú thúc.

【Đẹp trai ná thờ】Mạnh ca này tớ thấy cậu dễ biệt hiệu như vậy không ổn lắm đâu.

【Đẹp trai nhất nhóm】lâm sao, anh ngực to(1) có ý kiến à?

Anh, ngực, to...

Đường Ôn xem mà khòe miệng co rút, "đẹp trai ná thờ" này chắc là Lâm Phong trong bạn họ, Tráng Hán luôn rất thân thiết gọi cậu ta là "anh Phong(Phong huynh)(2)", nhưng mà gọi thế thì đúng là không sang, tồn tại đến tác phong của bạn kiểm tra kỉ luật, thế nên dứt khoát thêm vào sau "Phong huynh" một chữ, ca.

(1),(2): "ngực to" là 丰胸(fēng xiōng) đọc giống "anh Phong" là 峰兄(fēng xiōng) nên gọi Phong huynh người nghe dễ hiểu lắm.

【Đẹp trai ná thờ】tớ cảm thấy đẹp trai nhất phải là hội trưởng @Hứa Hành Niên của tui.

【Trịnh Mạn Mạn】đồng ý với Phong ca.

【Đẹp trai nhất nhóm】hội trưởng đẹp trai bằng tớ sao?

【Trịnh Mạn Mạn】U chu choa Mạnh ca cậu to gan gớm, dám ăn nói ngông cuồng(*) thế cơ đấy.

(*) Khẩu xuất cuồng ngôn(口出狂言)

【Đẹp trai nhất nhóm】khỏi lo, giờ hội trưởng không xem điện thoại đâu.

【Đẹp trai ná thờ】Oà, vậy những lúc như này thì hội trưởng đang làm gì ta?

【Đẹp trai nhất nhóm】chắc chắn là đang trêu chọc em gái nhỏ rùi, đêm còn dài, còn rất nhiều thời gian đó ~

【Hứa Hành Niên】gì?

【Đẹp trai nhất nhóm】.....

【 "Đẹp trai nhất nhóm" đã thu hồi tin nhắn 】

.....

Vậy mà anh lại đang online? Hồi nãy báo vào thư phòng chơi cò với ông nội mà?

Đường Ôn quay về trang chủ, mở khung chat trên cùng ra, nhắn tin cho anh.

【 anh đang làm gì thế ạ? 】

Bên kia trả lời rất nhanh: 【 em hy vọng anh đang làm gì? 】

???

Nào có kiểu trả lời như vậy chứ.

Cô lắc lắc cần cổ hơi mỏi, ánh mắt đột nhiên sáng lên, cúi đầu cong môi, đầu ngón tay bấm trên màn hình nhanh như bay, trả lời: 【trêu chọc em gái nhỏ】

Mỗi ngày trêu một chút.

Nhưng lần này cô đợi ngót nghét mười giây rồi mà bên kia vẫn chưa trả lời.

Dầu miệng hừ hừ hai tiếng, cô vào nhóm chat của ban thì thấy mọi người đang nói chuyện đi du lịch dịp quốc khánh, hình như đang bàn chuyện cả ban cùng đi leo núi.

【 Hội trưởng đẹp trai nhất】 có đi hay không đây, núi Bắc Sơn sau trường ý, ngồi trong lớp vừa nhấc đầu lên là thấy.

【 Trịnh Mạn Mạn 】 không phải phải có vé vào cửa sao?

【 đẹp trai ná thờ 】 sáng sớm lên vào thì không cần.

【 Quách Kỳ 】 các cậu đi à, nhà tớ mở một tiệm com ở sườn núi đó, mời mọi người một bữa.

【Hội trưởng đẹp trai nhất】 nghe hội trưởng vậy, chờ hội trưởng tổ chức đi thì bọn mình theo thôi @Hứa Hành Niên

Tráng Hán đổi biệt hiệu lúc nào không biết, có thể thấy khát vọng tìm đường sống rất mãnh liệt.

【 Đồng Kha 】 Mọi người đã đi bao giờ chưa? Có an toàn không?

【 Hội trưởng đẹp trai nhất 】 an toàn mà, cũng là một điểm du lịch thôi, chưa kể còn có Quách Kỳ dẫn mình đi nữa mà.

【 quách kỳ 】 mọi người tới thì tớ dẫn đi, đến sớm nhá, vé vào cửa không rề đâu.

【 Trịnh Mạn Mạn 】 Vậy tớ một slot nha! Chờ hội trưởng lên tiếng nữa, có muốn đi với bọn mình không @Hứa Hành Niên

【 đẹp trai ná thờ 】 sao hội trưởng không nói gì hết vậy, đừng nói là đi trêu chọc em gái nhỏ thật nha.

Độc đến đây, Đường Ôn nhanh chóng quay về trang chủ, thấy Hứa Hành Niên vẫn chưa rep tin nhắn mình, cô mở box chat đánh một hàng chữ: 【 trong nhóm hỏi anh có muốn tổ chức cho mọi người đi leo núi không kia】

Đương lúc cô định nhắn gửi tin nhắn đi, thì cửa sổ sát đất phía sau đột nhiên bị ai đó đẩy ra, xen lẫn với tiếng bước chân.

Cô nghe thấy tiếng động liền nghiêng mắt, chưa kịp nhìn rõ đáng vẻ người đến thì đã bị người ta ôm chặt từ sau lưng.

Hứa Hành Niên mới từ phòng khách ra, trên người còn lưu lại một chút mùi thơm của nước làm mát không khí hương chanh, rất nhạt, là thứ hormone quen thuộc nhiều loạn lòng cô. Tay áo xắn lên, cánh tay với đường nét hài hòa quấn lấy vòng eo cô, ấm áp lại cô lực.

Đường Ôn kinh ngạc trừng mắt: "Anh ra ban công làm gì thế?"

Anh ôm cô, gò má cọ lên vành tai cô, hơi thở vờn quanh mặt cô, trả lời rất đơn giản: "Trêu chọc em gái nhỏ."

Ngữ khí kia như kiểu nói chuyện đương nhiên.

"....."

Nghiêng mặt thấy khoe miệng cô hơi mím, anh cười nhẹ: "Không phải em nói thế à?"

Là lời vừa nói trên WeChat.

Cô phồng miệng, mềm oặt dựa vào người anh, trọng lượng toàn thân đều đặt hết lên cơ thể người con trai, chậm rãi nói: "..... Vậy sao anh biết em ở đây ạ?"

Anh hôn lên vành tai cô mấy cái, lười biếng nói: "Trái tim tự cảm nhận được."

"... Không tin."

Cô không phải cô bé dễ dàng bị mấy lời ngon tiếng ngọt dễ dàng đầu nhé.

Anh nhéo nhéo phần thịt bên hông cô, đang ngắm xem có phải lại nhiều lên không, nhạt giọng: "Dì Cẩm nói với anh."

"Hừ," cô gãy ra, quay mặt lại ôm eo anh, nghênh cằm lên nhìn người kia, "Anh chỉ biết lừa em thôi."

Anh rũ mắt, cười khê: "Anh lừa em cái gì?"

"Thì..." Cô đột nhiên nghẹn lời, tự nhiên chẳng nói được nguyên do, đôi mắt sáng trong chớp chớp nhìn anh, bắt đầu nói hươu nói vượn, "Nhiều lắm, đếm tới sáng mai cũng không hết."

"Không sao, cứ từ từ nói, nói đến sáng mai luôn."

"....."

Mặt cô năng ứng đó, cứ chọc chọc vào ngực anh như cái mũi khoan vậy, nhỏ giọng nỉ non: "Ví dụ như từ nhỏ đã lừa em về nhà anh này..."

Nếu đặt trong bối cảnh tiểu thuyết tổng tài, cô lúc này chính là nữ phụ độc ác không chừng.

Hứa Hành Niên nghe xong, không nhịn được cười, nâng đầu nhỏ đang chôn trong ngực mình lên: "Lừa em hả?"

"....." Cô chỉ muốn làm nũng linh tình thôi chứ cũng không muốn chấp nhất đáp án làm gì cả, cầm gậy lên gậy xuống cọ trên ngực anh, ánh mắt trong trẻo, "Đúng vậy ạ."

Ai ngờ cô vừa dứt lời, hơi thở quen thuộc đã ập đến, nhẹ ngấm lấy cánh môi cô, dịu dàng liếm láp.

Con người Đường Ôn mờ to, ngây người chớp mắt, hàng mi run run nhẹ nhàng khép lại, hơi rướn cổ lên đón nhận nụ hôn của anh.

Tiếng côn trùng kêu lao xao từ bụi cỏ cách đó không xa, lá cây rơi đầy sân bị làn gió cuốn bay nghe xào xạc, ánh đèn từ phòng khách lọt ra ban công, chiếu hai bóng người đang dựa sát vào nhau thành một chập xuống sân nhà.

Hơi thở hai người chồng lên nhau, dây dưa cạnh nhau, làm không khí xung quanh bỗng trở nên ái muội.

Cánh môi cô như miếng thạch trái cây vậy, vừa mềm vừa núng nính, anh dùng đầu lưỡi tỉ mỉ miêu tả dáng môi cô một lần, rồi đưa vào khoang miệng chậm rãi tìm kiếm.

Một lát sau, anh hôn khoe miệng cô, thấp giọng thờ hồn hên: "Là anh lừa em? Hửm?"

Cô bị hôn đến nổi người mềm thành một vũng nước, làm gì còn biết lừa với chẳng không lừa nữa, ôm anh nói ấp úng: "Không.. Không phải ạ."

"Thế sao lại đến nhà anh vậy..."

"....."

Thực sự là không thể nói là tự nguyện đâu!

Cô đỏ mặt, dùng chút lý trí còn sót lại kéo mình ra khỏi sự mơ màng, nhẹ nhàng đẩy anh, thờ phi phò, "À đúng rồi, mọi người trong nhóm đang hỏi anh... có muốn tổ chức đi leo núi không?"

Giờ mà cô vẫn còn tỉnh lực nói sang chuyện khác...?

Anh không kìm được bật cười, chống nhẹ lên trán cô: "Em muốn đi không?"

Đôi mắt cô mang theo hơi nước, như viên ngọc đang phát sáng: "Ừm.. Hơi hơi ạ."

Dừng một chút, cô lại nói tiếp: "Nếu anh không thích, sẽ không đi nữa."

Cô biết anh vẫn luôn là người sợ phiền phức.

Hứa Hành Niên hôn mấy cái lên chóp mũi cô, lấy điện thoại trong tay cô đi, dịu dàng bảo: "Chỉ cần em muốn đi thì đi liền thôi."

Anh buông cô ra, kéo ngón cái cô qua để mở khóa, anh lướt trên màn hình, ngũ quan tuần dật bỗng được tô thêm nét mơ hồ dưới ánh sáng yếu ớt từ điện thoại.

Đường Ôn liếm khoe môi, yên lặng nhìn anh, sự cảm động trong lòng không kìm được, bèn khẽ kháng ôm lấy cánh tay anh.

Trong nhóm sớm đã tám sang chuyện khác rồi, nhưng nói đồng nói tây xong lại có người tag Hứa Hành Niên hỏi chuyện tổ chức đi leo núi, anh trực tiếp mở khung nhập văn bản, đánh một chữ "Đi", nhấn gửi.

Tiểu cô nương tận mắt thấy anh gửi tin, liếm môi, đang định nhắn "em cũng đi", miệng mở ra được nửa, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn——

Anh anh anh.....rõ ràng là dùng nick cô!!!!

Vậy mà anh lại dùng nick cô để trả lời cái tin【hội trường có đi leo núi không @Hứa Hành Niên】một chữ "Đi"!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 56: Đúng vậy

editor: envi

Mất Đường Ôn mờ to, lập tức vươn tay muốn gạt lại điện thoại, mặt đỏ ửng lên: "Thu thu thu hồi tin nhắn đi anh oi!!!!"

Hứa Hành Niên hơi nhấc mắt liếc qua màn hình, bình tĩnh nói "Ừm", trả điện thoại lại cho cô rồi lấy điện thoại của mình trong túi quần ra, mở khóa.

Đường Ôn: "....."

"???????"

Anh anh anh anh anh rõ ràng là cô ý!

Đường Ôn then quá hóa giận, có cảm giác như giờ trên đầu mình lấp một cái ống đang bốc khói xì xì, dữ dần trùng anh, không nói một lời bèn nhấc tay anh lên, há miệng cắn một phát.

Cắn không mạnh lắm, chỉ in dấu răng của cô thôi, dù thế nhưng Hứa Hành Niên vẫn làm bộ làm tịch xuyt với chả xoa, nhăn mày.

Cô phình miệng bảo: "Anh cứ diễn đi, em đâu có dùng sức."

"....."

Tiểu cô nương nhà anh biết chơi gian rồi, không mắc lừa.

Đường Ôn hừ một tiếng rồi lại nhìn vào giao diện WeChat. Quả nhiên, dưới tin nhắn này là một đồng biểu cảm sợ hãi, ngay cả mấy người xem chùa hồi nãy giờ cũng nhao nhao cả lên——

【hội trường đẹp trai nhất】Chuyện gì thế này??? Hội trường đang trêu chọc em gái nhỏ thật đấy à!??

【Trịnh Mạn Mạn】Trừ đời, có biển.

【đẹp trai ná thờ】một chữ "Đi" ngắn gọn như vậy, đích thị là phong cách của hội trường ứ lịch đi đâu được.

【người qua đường Giáp】ú ồ ủa ồ ồ!

【người qua đường Ất】Quả là một tin tức mang tính bùng nổ!!!

【 người qua đường Bình 】 tôi đến muộn à!!!!??

【 người qua đường Đình 】nhấn nhiều quá trời tin mất rồi!!!

.....

Đường Ôn nheo mắt, vội vàng tìm lại tin nhắn anh gửi, run rẩy rút về.

【 "Đường Ôn" đã thu hồi một tin nhắn】

【đẹp trai ná thờ 】 Ở kia đừng thu hồi tin chứ!

【 Quách Kỳ 】lắm thế không vui đâu nha.

【 hội trường đẹp trai nhất】đang yên đang lành, tự nhiên rút về thành ra hoi.....

【 người qua đường Giáp 】 giấu đầu lòi đuôi.

Đường Ôn: "....."

Cô nhìn Hứa Hành Niên bằng ánh mắt cầu cứu, Hứa Hành Niên cười dừng dừng, dùng cái tay vừa bị cô cắn xoa mặt cô, tay kia đánh chữ ——

【 Hứa Hành Niên 】 có thể.

【 Hứa Hành Niên 】 muốn đi khi nào?

【 hội trường đẹp trai nhất 】 Ủi người thật xuất hiện nè.

【 Hứa Hành Niên 】 ai muốn đi báo với tôi, trừ Tráng Hán ra.

【 hội trường đẹp trai nhất 】?????

【 Trịnh Mạn Mạn 】 Đáng đời Manh ca hahahahaha.

Mọi người lại bàn bạc một hồi, xác định thời gian, thảo luận từ a đến z xong xuôi, Hứa Hành Niên rũ mắt thấy Đường Ôn đang tán gẫu với người cô lưu tên là "An Ninh".

Tiểu cô nương liếm mép, lúm đồng tiền trên má ngọt ngào như rót mật.

Anh khóa điện thoại cho vào túi, đứng một bên chống lên hàng rào chờ hai người đùa xong.

Đề tài nói chuyện của mấy cô gái nhỏ luôn bao la vô tận, Đường Ôn bị cuốn vào đó, cười khanh khách, đã sớm quên mất sự tồn tại của Hứa Hành Niên.

Anh ơ hờ khẽ nhẹ hai đầu ngón tay cô, kiên nhẫn dần bị rút hết, thế là đuôi tay ôm chặt lấy eo Đường Ôn, nhắc cô lên.

Đột nhiên mất trọng lực làm Đường Ôn hoảng sợ, theo bản năng vung chân mấy bận đến nỗi rơi cả dép lê, về mặt hốt hoảng ôm anh: "Sao anh còn chưa đi nữa!?"

Anh cup má, nghiêng người đặt cô lên rào chắn phía sau, mắt đối mắt với cô: "Anh nói anh muốn đi lúc nào?"

Tuy đây là tầng thấp nhất, bên ngoài ban công cũng chỉ là một bụi cỏ um tùm nhưng Đường Ôn vẫn sợ bị ngã về sau, cánh tay trụ vững trên vai anh, khăn trương nuốt nước miếng: "Anh muốn làm gì đó?"

Anh thom lên lúm đồng tiền của cô, lại tìm đến khóe miệng, tiếng thờ dốc bị áp chế rất nhẹ: "Muốn ghẹo em."

Hết hơi một lúc, tiểu cô nương đá chân muốn gãy giữa, thanh âm mềm mềm mại mại: "Hứa Hành Niên, mình vào đi anh, ngoài này nhiều muỗi."

Anh nhẹ ấn người vào ngực: "..... Sao này em không thấy có muỗi đi."

Cô chôn đầu cò loạn lên cổ anh, nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Tại anh đẹp trai quá nên dẫn bọn nó tới đây đây."

"....."

*

Mọi người đi leo núi sẽ tập trung vào lúc 6 giờ sáng ngày 10 tháng 3.

Trước khi đi một ngày, Đường Ôn hưng phấn không ngủ nổi, tối cứ đập chăn rồi lăn qua lộn lại đến 1 giờ hơn, thế là lại cọc lọc mở app từ đơn ra học thuộc mấy từ rồi mới mơ màng ngủ mất.

5 giờ sáng hôm sau Hứa Hành Niên qua gõ cửa, bật mắt của cô đã bị kéo xuống chân, mơ mơ màng màng nhìn anh, mắt cứ đui hết cả lại, dứt khoát chui luôn vào lòng anh, ôm siết lấy eo người nọ, tìm một tư thế thoải mái rồi cò loạn.

Hứa Hành Niên ôm cô, bật cười, cong ngón trỏ gõ lên mái đầu nho nhỏ: "Còn muốn đi nữa không?"

Cô nàng chếp miệng, ghé sát vào ngực anh nói "Đi ạ" bằng giọng ngái ngủ, hai tay từ eo anh lần đến vai, làm nũng: "Ôm."

Anh cong lưng nhắc đùi bé cả người cô lên, đi về phía toilet.

Tờ mờ sáng, Hứa Hành Niên bật đèn trong toilet, đặt cô xuống cạnh bồn rửa tay, dịu giọng bảo: "Đứng từ té nào."

Cô ử oái nheo mắt nhìn lên đèn trần, lười nhác ngáp một cái, loạng choạng lui về sau hai bước rồi ôm Hứa Hành Niên từ sau lưng.

Anh lấy cốc đánh răng dán hình đầu thờ của cô từ trên giá, mở vòi lấy nước, bóp kem đánh răng xong rồi kéo cô ra trước mình: "Nào, đánh răng."

Đường Ôn kêu ưm, mặt mũi xoa xoa khóe mắt, chìa mặt khoe bộ nhá nho nhỏ đều tăm tắp, mắt vẫn nhắm, cổ rướn về trước.

Ý là muốn anh đánh cho.

Anh thấy buồn cười: "Đánh răng cũng lười?" Miệng thì nói vậy, nhưng vẫn cho cô uống mấy ngụm nước, vỗ nhẹ đầu: "Súc miệng."

Cô nghe lời phồng má súc miệng, nhổ ra, lại nhe răng.

Anh cầm bàn chải đánh răng màu hồng nhạt nhẹ nhàng chải qua, động tác dịu dàng, còn ấn đầu cô thấp xuống vì sợ nước rót vào áo ngủ.

Đánh răng rửa mặt xong cô tỉnh táo không ít, về phòng thay một bộ đồ thể thao, đến khi cô đeo cặp ra ngoài thì Hứa Hành Niên đã chờ dưới tầng.

Anh mặt một bộ quần áo thể thao màu trắng, trông rất nhẹ nhàng khoan khoái.

"Minh đi xe đạp nhé."

Cô lấy mấy lon nước trong tủ lạnh cho vào ba lô, lúc chạy đến đuôi ngựa không ngừng vung vẩy.

"Ừ, anh chở em."

"Sao thế anh?" Mỗi người một xe cũng được mà, nhân tiện rèn luyện sức khỏe.

Anh cười: "Sợ em chưa tình ngủ đâm vào cây."

"....."

Không khí buổi sớm quần quanh hương bạc hà nhàn nhạt, Đường Ôn nghiêng người ngồi lên yên sau xe Hứa Hành Niên, vươn tay hít sâu rồi thở ra bằng miệng, một tay vòng qua eo anh, gác đầu lên lưng người con trai.

Hương quả sáng từ cửa hàng đối diện khiến cô thêm nhỏ dãi, cô chột ngồi thẳng lưng, liếm môi, nghiêng mặt gác cằm lên cánh tay anh, hỏi "Niên Niên, anh đói không?"

"Không đói."

Cô lại túm áo anh, nói rất ư là chuẩn chỉnh: "Anh đừng có cậy mạnh, mình dừng lại ăn chút gì đi, vẫn còn sớm mà." Nói xong còn vươn tay đặt lên chỗ dạ dày người kia, tay còn lại thì dán vào lưng anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ: "Anh xem, bụng dán hết cả vào lưng rồi đây này."

Anh nhắc mi, biết thừa là cô đói mà không chịu nhận, cố ý trừu cô: "Anh không đói thật mà."

Ai ngờ anh vừa dứt lời, bụng tiểu cô nương đã réo lên bài ca kháng nghị.....

Đường Ôn: "....."

Để xe dưới tàng cây, hai người ngồi bên ngoài cửa hàng bán đồ sáng gọi hai bát mì vẫn thẩn.

Vỏ mỏng bọc nhân thịt được nặn khéo léo, kết hợp với rong biển và hành lá xắt nhỏ xanh mướt, nhìn qua trông rất ngon miệng.

Cô cho mấy giọt sa tế vào, trộn đều, gấp một miếng hoành thánh cho vào miệng, miệng bị nóng thổi khí phù phù.

"Từ từ thôi em." Anh bung bát Đường Ôn lên thổi rồi lại gấp một miếng đưa đến miệng cô.

Cô cắn một miếng.

Ăn xong một bán nhỏ, cô lấy điện thoại trong ba lô ra nhìn giờ, tiện tay vào WeChat đọc tin nhắn.

Vốn chỉ muốn xem xem mọi người đang đầu thời, ai ngờ vừa vào nhóm đã thấy một đồng chấm đỏ ào ào nhảy ra, trong đó vậy mà còn có tin nhắn tag cô nữa.

Cô trực tiếp ấn vào biểu tượng màu xanh lá ở góc bên phải màn hình, lướt xem tin nhắn sáng nay chưa đọc, vừa xem vừa húp canh, xem một lúc, đột nhiên bị sặc.

Trong đó có mấy tin đại loại là như này——

【 đẹp trai ná thờ 】Hội trường rời nhà chưa? @Hứa Hành Niên

【 Hứa Hành Niên 】tầm nửa tiếng nữa đến nơi.

【 Trịnh Mạn Mạn 】tớ cũng tầm đấy! Hôm nay có 4 bạn nữ đi leo núi đó, mọi người đã pack đồ đủ hết chưa, có mang mũ che nắng không, hôm nay chắc là nắng lắm đấy!

【 Đồng Kha 】đang chuẩn bị rời nhà. [mỉm cười]

【 An Ninh 】em cũng thế, còn mang ít đồ ăn nhẹ cho mọi người nữa à.

【 Trịnh Mạn Mạn 】Ừ cảm ơn em nhé! Ôn Ôn em đâu rồi @Đường Ôn

Tin gửi được một lúc vẫn không có ai rep, nhưng 5 phút sau thì có một tin nhắn mới.

【 Hứa Hành Niên 】đang ở với tớ.

.....

Lại là một tin giật gân đánh thẳng vào linh hồn người đọc.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đang ăn sáng ở đối diện, người nọ nhận thấy được ánh nhìn ấy bèn nâng mắt nhìn thẳng vào cô, khóe môi chậm rãi câu nhẹ.

"Mép kia." Anh vươn tay khảy rau thơm dính bên khóe miệng cô ra, lòng bàn tay ấm áp.

Ghế cửa hàng bày ra cực kì thấp, Đường Ôn ôm đùi, cầm gác lên đầu gối, tiếp tục lướt xuống xem tin nhắn.

Ngoại trừ sự kinh ngạc một cách đồng lòng của mọi người, còn một cuộc đối thoại như vậy.

【 Trịnh Mạn Mạn 】Hội trường này, cậu với Ôn Ôn đang yêu nhau à?

Không biết vì sao kéo đến đây tự nhiên cô thấy hơi sốt sắng, như treo ngược trái tim lên vậy.

Đúng lúc đó màn hình bị đơ, cô gần ấn đường, ngay sau đó cuộc gọi đến của An Ninh hiện ra, hình như cô ấy tới nơi rồi, có tiếng người nói chuyện xung quanh.

"Đường Ôn, cậu đến đâu rồi?"

Hứa Hành Niên vừa đi tỉnh tiền về trùng hợp nghe thấy giọng nữ truyền ra từ loa, bèn nói với Đường Ôn: "Đến ngay."

Cô nhanh chóng nói lại với bên kia: "Đến ngay đây."

"Được, tớ chờ cậu, bên này đã có 5, 6 người rồi."

Hứa Hành Niên nắm tay cô đi về phía tàng cây, đẩy xe đạp đến.

"Tớ hỏi này Đường Ôn, cậu đang yêu đương với hội trường thật hả?"

Nghe đến đây, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn người trước mặt, một chân anh đặt lên bàn đạp, một chân chống dưới đất, xe hơi nghiêng về phía cô, đang chờ cô lên xe.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá nhàn đậu lên vai anh, như rắc lên vô số mảnh bạc vụn.

Cô chớp chớp mắt, bỗng nhiên bật cười, xoay người nhảy lên ghế sau, nói với đầu dây bên kia: "Đúng vậy."

Loại chuyện yêu đương này sớm muộn gì cũng không giấu được, nên cô muốn dừng cảm một chút, sánh bước bên anh.

Cúp máy, màn hình lại trở về giao diện WeChat, cô thấy Hứa Hành Niên đã trả lời ——

"Ừ."

Ngắn gọn nhưng đầy mạnh mẽ.

Tác giả có lời muốn nói: Thời gian update đều tầm tối muộn ý, nên mong là mọi người sáng mai hăng vào đọc, không cần thức khuya đâu, yêu cả nhà!

editor: tương tượng được người yêu đánh răng cho đi các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Không ngủ được?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Lúc hai người đến nơi tập trung thì có nhiều người đang chờ ở đó rồi, lần đi chơi này tổng cộng 16 người tham gia, Đường Ôn nhìn một vòng mới phát hiện có vài người chỉ gặp được những lúc họp ban, bình thường không tiếp xúc nhiều.

Hình như ai cũng đang dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, điều đó khiến da đầu Đường Ôn như dại đi, những ánh mắt chẳng dễ khiến cô bối rối, chỉ có thể im lặng nắm chặt quai cặp đứng sát sau lưng Hứa Hành Niên.

Có cậu chàng da đen nhem đứng bên trạm xe buýt thấy Hứa Hành Niên đi tới, miệng cười dâm tà để lộ hàm răng trắng phớt, nom có vài phần giống Tổng Tiểu Bảo.

(*) Tổng Tiểu Bảo

Hứa Hành Niên nhìn đồng hồ đeo tay, thuận miệng hỏi: "Còn ai chưa tới nữa không?"

Bạn nam "Tổng Tiểu Bảo" lại cười: "Hình như là Tráng Hán với Trần Ngang,còn Quách Kỳ nhắn tin báo cậu ta ở tiệm cơm chờ bọn mình."

Hứa Hành Niên nhíu mày, nghiêng người đưa tay về phía Đường Ôn ý bảo: "Điện thoại anh."Lúc sáng đạp xe không tiện nên anh bỏ điện thoại vào cặp.

Tiểu cô nương gật đầu, lập tức kéo cặp ra trước ngực rồi cúi đầu lục trong đó.

Sợ bất ngờ bị tụt huyết áp nên cô đã cố tình bỏ rất nhiều socola với kẹo vào, một đồng đồ tạp nham(*) để trong ba lô, y như cửa hàng nhỏ bán đồ ngọt vậy.

(*) Đồ tạp nham: Thượng vàng hạ cám (杂七杂八)

Chờ đến khi cô tìm được điện thoại đưa cho anh, thanh niên "Tổng Tiểu Bảo" đứng bên cạnh mới hồ hởi giờ tay: "Em gái chào em, anh tên là ——"

Nói được một nửa, Hứa Hành Niên đã ném cho cậu ta một ánh mắt lạnh như băng, như có thể đóng băng sự phấn khích của cậu ta ngay được.

Cậu chàng cứng người một giây, ngắc ngứ rút tay về cạp chớp mũi, giọng bỗng chốc đã ù xù: "... Anh tên Tổng Huy."

Đường Ôn phải à một tiếng cảm thán, cảm xúc hơi phức tạp —— vậy mà họ Tổng thật này.

"Chào đàn anh ạ." Cô thân thiện chào lại.

Tuy khuôn mặt không hề quen mắt nhưng cô đã thấy tư liệu của cậu ta trong danh sách thành viên, nhớ không nhầm thì học lớp 11.

Mãi đến sát giờ khởi hành, Tráng Hán với Trần Ngang mới ồ ồ xuất hiện.

Trần Ngang còn dẫn bạn gái theo, đứng chuẩn mặt mũi khoan trong truyền thuyết, trát cả tán phấn trắng ỏn, môi đỏ gọi cảm, dáng người cao gầy ngực tấn công mộng phòng thủ, Đường Ôn nhìn mà cũng phải oà lên cảm thán.

(*)Mặt mũi khoan.

Tiếng của cô rất nhỏ, thế mà Hứa Hành Niên vẫn nghe được, anh cong eo khoanh tay "Hửm?" một tiếng.

Khỏe mỗi Đường Ôn giật giật, vừa định khen body chị kia đẹp quá, nhưng chưa kịp nói nửa lời thì qua dư quang đã phát hiện mặt mũi khoan đang nhìn về phía hai người họ, cô ta im im nhìn Đường Ôn hai giây rồi lại phồng mắt sang người Hứa Hành Niên.

Miệng nhỏ của Đường Ôn ngậm lại, không định khen nữa.

Hứa Hành Niên thấy cô cứ nhìn chằm chằm nơi nào đó đến nỗi đực cả ra, mắt cũng không chớp, anh lơ mơ nghiêng người nhìn thoáng qua, ai ngờ mặt mũi khoan tự nhiên cười với anh, nụ cười tươi quyen rũ như đóa hoa hồng.

Tiểu cô nương bắt gác trùng to mắt, vội vàng quay sang nhìn Hứa Hành Niên, nghiền cứu biểu cảm trên mặt anh chả khác nào cái máy quét.

Nhưng anh cũng chỉ gật nhẹ đầu, xem như đáp lại.

Mọi người tập trung đông đủ rồi cùng nhau đi về phía ngọn núi sau trường học, Đường Ôn đa mặt mòng nên sợ nhiều người ồn ào lĩnh tinh, nhất quyết không đi cùng Hứa Hành Niên, tung tăng chạy đi tìm mấy người Đồng Kha, trừ mặt mũi khoan đi cạnh bạn trai ra thì 4 nữ sinh một hội với nhau, chuyện trò ríu rít.

Tuy rất ít người tới núi Bắc Sơn nhưng nơi này cũng coi như là một khu danh lam thắng cảnh, đường lát xi măng thì chân núi đến tận cửa vào, rất bằng phẳng.

Đường Ôn đã hứng chí bùng bùng từ tối qua nên giờ tự nhiên nói cũng nhiều hơn, ba nữ sinh đi trước cũng lùi lại nói chuyện với mấy cô.

Leo lên sườn núi chẳng phải chuyện dễ dàng, đi được vài bước Đường Ôn đã thở hổn hển, nhưng miệng vẫn hoạt động rất năng suất, blablabla không ngừng. Đột nhiên một lát sau, chân cô dẫm phải gót chân người đi trước, ba lô cũng đụng vào lưng người nọ.

Cô giữ đuôi ngựa quay đầu nhìn, không ngờ lại là Hứa Hành Niên.

Tầm mắt anh dừng trên chiếc ba lô cô đeo trước ngực: "Cặp nặng không?"

Cô lắc đầu: "Không nặng ạ."

Nói thì nói vậy, nhưng anh vẫn đưa tay gỡ quai cặp đang ngoắc trên hai cánh tay cô xuống, sau đó đeo lên vai mình.

Trịnh Mạn Mạn lại kêu "Quào", lanh chanh báo: "Có bạn trai có khác."

Cơ mà, một nam sinh mét 8 cao dong dỏng, đeo một chiếc ba lô màu hồng trông rất ba chấm.

Đường Ôn đột nhiên nhớ lại hồi nhỏ, chuyện xảy ra khi hai người còn đang đi nhà trẻ.

Năm đó cô lên 4, lớp chồi, Hứa Hành Niên lên 5, lớp lá, hai người lúc đấy cũng chẳng thân lắm, nhưng chơi cùng một sân nên không thể tránh được việc gặp mặt.

Tính Hứa Hành Niên từ nhỏ đã lạnh nhạt, rất ít khi hòa nhập chơi đùa với tập thể lớp, hầu hết thời gian đều ngồi dưới bóng cây đọc sách, lâu lâu lại ngẩng đầu nhìn lũ trẻ đang nô đùa âm ỉ một cái. Mỗi tội cậu bé được cái mã ngoài rất ngon nghề nên nhiều cô bé đều muốn lại gần bắt chuyện với anh.

Đường Ôn là một trong số đó.

Nhưng cô không giống người khác, người khác chỉ hỏi anh trăm câu như một cậu đọc sách gì bình thường hay xem phim hoạt hình gì. Riêng cô, cái gì cũng không nói, chỉ dùng búp măng mướp thịt nâng mặt, ngồi cùng anh dưới tàng cây.

Hồi đó cô thích mặc váy hoa, trên đầu là hai bím tóc được buộc bằng dải lụa tề tởn con bướm màu hồng, hai chiếc "sừng trâu" ngoe nguẩy tới ngày đụng đưa trước mặt Hứa Hành Niên.

Một ngày nọ, hai người đang dựa vào gốc cây hồng gió như một khi, tay anh ôm một quyển sách dày cộm, cô ngoan ngoãn ngồi một bên gập hạc giấy, thì bỗng nhiên một cơn gió to thổi đến, thổi tuột luôn nơ con bướm trên đầu cô, mấy sợi tóc không có vật cố định xoắn xuống bên vai.

Tiểu cô nương vội vàng bỏ giấy màu trong tay xuống, coi nơ con bướm ra đặt lên đùi, sau đó dùng đầu ngón tay tùy ý chải tóc.

May là mẹ Đường Ôn đã sớm dạy cô cách tết nơ con bướm rồi, nên giờ tự cô có thể xoay sở được.

Hứa Hành Niên nghiêng đầu liếc nhìn vật cô để trên váy hoa, hỏi: "Đây là gì vậy?"

"Nơ con bướm đó," cô bẽn lẽn cái kia, lắc lư cái đầu tỉnh nghịch như người ngốc, "Đẹp không?"

Cậu bé chớp chớp mắt, nhẹ nhàng bảo "Ừ".

Tiểu cô nương sửa sang lại đuôi ngựa, đang định buộc tóc lên thì thấy Hứa Hành Niên vẫn đang nhìn mình này giờ, ngờ ngác hỏi: "Sao thế ạ?"

".....Hai cái này giống nhau?"

Cô cười nhẹ: "Đúng đó." Lại nghiêng đầu qua cho anh nhìn nơ con bướm đầu bên kia, ngón tay nghịch ngom gảy mấy cái, "Chúng là một cặp."

"....."

Cô nói xong, đôi mắt Hứa Hành Niên càng sáng.

Đường Ôn liếm môi, trông thấy biểu cảm rất muốn nhưng ngại mở miệng trên mặt anh.

Cô cần môi suy xét một hồi, cảm thấy chắc chắn với cái tính ngại nói chuyện của anh sẽ không chủ động xin đồ, thế là cực kì hào hiệp đưa tay ra: "Tặng anh cái này nè."

"Tặng anh?"

"Đừng ạ," cô nhóc cười rộ lên, trên má là hai lúm đồng tiền ngọt như mật, "Tụi mình mỗi người một cái, không được sao?"

Mãi đến tối về nhà, mẹ Hứa bắt quả tang trên cổ tay Hứa Hành Niên buộc một chiếc nơ con bướm của con gái, kinh ngạc không chịu được.

Lúc hỏi anh, anh bày ra vẻ hết sức ngay thẳng, mặt vô cảm: "Đây là một đôi dỏ ạ."

Mẹ Hứa: "??????"

Quay về thực tại, Tráng Hán vốn đang đi trước bỗng nhiên quay đầu nhìn, anh ta như phát hiện ra một châu lục mới, cột nhà đi tới tùm một bên quai cặp, giọng nói sang sảng mang theo tia khinh bỉ: "Cũng đáng yêu phết nhò."

Hứa Hành Niên hừ lạnh, lườm anh ta cháy cả mắt.

Người đi trước vừa tia được bên vội vàng ngậm miệng.

Đường Ôn đi bên cạnh anh, kéo dây ba lô, ngẩng đầu nhỏ lên báo: "Anh đưa em tự đeo đi."

Anh thử cảm nhận sức nặng của chiếc ba lô, nghiêng mặt hỏi: "Em bỏ gì vào thế?" Với trọng lượng này, chắc chắn không chỉ có đơn giản vài thanh socola và kẹo mút.

Tiểu cô nương vừa nghe, bắt đầu đếm nhẩm trên đầu ngón tay: "Có bánh đồ, là bàn, đèn pin, tinh dầu, kính râm, dầu hoa hồng, băng cá nhân, nước tăng lực, sữa bò Vượng Từ, sữa chua, bánh Snickers....."

(*) Bánh Snickers

"Anh biết rồi." Anh thấp giọng cắt ngang cô.

Nghe đoạn đầu còn thấy tin tưởng được, thế mà càng về sau càng lệch lạc, để cô liệt kê tiếp có khi kẹo cao su Bibabop cũng có mặt.

(*) Kẹo cao su BiBaBop(?)

Đôi mắt sáng lấp lánh chớp chớp: "Tối qua em xem nhiều cảm nang đi leo núi lắm, mấy thứ này toàn vật dụng thiết yếu cả đó."

Hứa Hành Niên lau mồ hôi trên chóp mũi cô, hứng thú hỏi: "Nên sáng nay mới không dậy được hả?"

"Cũng không phải..." Cô lại quệt mũi, hàng mi dài rung lên như cánh bướm.

"Thế vì sao?"

Ngón tay cô nắm chặt cổ tay áo một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên muốn đánh trống lảng: "Anh khát không?"

"Không khát."

Cô liếm môi: "Em thấy mì vẫn thần hồi nãy hơi mặn."

"....."

Anh cũng thuận theo đề tài của cô: "Tại em cho nhiều cay quá đấy."

"Phải không?" Cô nói, vươn tay ra sau lưng anh tìm phéc mơ tuya cặp.

Anh vô cùng kiên nhẫn dừng chân, tay chống gối, nửa cong eo để tiện cho cô tìm.

Mấy người đi sau đã đuổi đến nơi, có vài nam sinh thấy cảnh này bèn huyýt sáo ngả ngớn.

Đồng Kha đang nói nói cười cười với hai nữ sinh khác cũng đúng lúc đi ngang qua, môi mím chặt, sắc mặt hơi cứng quay sang chỗ khác.

Đường Ôn lấy từ bên trong ra một lon sữa bò Vượng Tử, đưa cho Hứa Hành Niên theo thói quen: "Anh mở hộ em với." Rồi quay người kéo khóa ba lô lại.

Anh đứng thẳng bật nắp lon rồi đưa cho cô.

Đường Ôn vừa đi vừa ngẩng cổ uống mấy ngụm, vệt sữa trắng trắng dính bên mép.

Núi rừng tháng mười, tiết trời đã trở lạnh, trên những tán lá còn đọng vài giọt sương sớm, hơi thở mát lạnh tràn ngập trong khoang mũi.

Hai người đã tụt xuống sau cùng, nhưng vẫn thông dong không nhanh không chậm, bước chân tiều cô nương loạng quạng, bỗng nhiên nói thẳng: "Không ngủ được vì lâu lắm rồi không ra ngoài chơi với anh, nên hơi háo hức."

Ngữ khí của cô khi nói câu này mang theo chút rầu rĩ, đuôi ngựa vênh lên trên đỉnh đầu hình như cũng xiu xuống.

Editor: có chuyện này mà quên hỏi mọi người. Vì đây là lần đầu mình edit nên chưa có nhiều kinh nghiệm, mọi người đọc có thấy chỗ nào(vấn phong, từ ngữ,...) không hay và cần sửa không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Du lịch

Editor: envi

Tính ra thì có lẽ lần ra ngoài chơi gần nhất là đợt nghỉ hè năm lớp 8 của Đường Ôn, mấy hôm đấy cô chưa về Mỹ, mẹ Hứa với đi Cẩm cùng đăng ký tham gia vào một đoàn du lịch, mới hỏi Hứa Hành Niên đang ngồi đọc sách cạnh bàn ăn có muốn đi cùng họ không.

Thực ra anh chẳng có lấy nửa tia hứng thú, toan lắc đầu từ chối thì Đường Ôn đột nhiên rời khỏi món điểm tâm, cắn thìa hỏi mẹ Hứa muốn đi đâu vậy.

Anh bỏ sách trong tay xuống, chống cằm nhìn vụn bánh mì bên khóe miệng cô chẳng dời mắt.

Vừa nghe bà bảo đi chơi ở thị trấn, đôi mắt đen nhánh vui vẻ mở to, vội vàng giơ tay điểm danh "Cháu muốn đi ạ, cháu muốn đi ạ", vừa dứt lời đã quả quyết đi gọi điện cho mẹ để đổi chuyến bay.

Đầu nhỏ cúi xuống gặm bàn tim dép lê cả nửa ngày nhưng không thấy, cô khựng lại rồi bỗng nhiên nhớ ra ——

Lúc Di Cẩm đứng trong phòng khách gọi hai người xuống uống trà chiều, cô đang ở trong phòng Hứa Hành Niên nghịch mô hình anh sưu tầm, nghe thấy phái xuống tầng, cô lười biếng làm ỏ trên giường anh không muốn dậy, anh phải bảo sẽ công cô xuống dưới thì mới nhóc mới lru luyến dời tổ.

Nhưng lúc này dép lê của cô bỏ lại trong phòng anh rồi, không thể ra sô pha bên cạnh gọi điện thoại được.

Hứa Hành Niên nhìn ra bản khoăn của cô, ho nhẹ vài tiếng như lấp liếm rồi đá dép lê của mình dưới bàn ăn qua cho cô.

Tiểu cô nương vui mừng reo lên, vội vàng xỏ đôi dép lê quá khổ vào chân, lạch bạch ra phòng khách gọi điện thoại.

Chờ cô đi rồi, mẹ Hứa lại hỏi ý kiến Hứa Hành Niên.

"... Đi ạ." Anh nhàn nhạt đáp rồi lại vùi đầu vào đọc sách.

Đường Ôn đi thì chẳng có lí do gì anh lại không đi.

Quay về hiện tại, nghe thấy lời nói mang theo ý trách cứ của Đường Ôn, Hứa Hành Niên lại cười nhẹ, bàn tay gác đỉnh đầu cô khẽ khàng vỗ: "Nghe có vẻ như là anh sai nhỉ?"

Cũng không phải, từ sau lần đó là Đường Ôn bắt đầu gục lặn trong kì thi cấp 3 nước sôi lửa bỏng, ra sức học tập là lẽ đương nhiên nên cũng không có hứng đi du lịch.

Nhưng dù vậy, tiểu cô nương vẫn liếc xéo anh, nghịch ngợm lắm bả: "Đúng đó, anh xem sao mà chuộc lỗi đi."

Nói xong lại ngửa đầu uống mấy hớp sữa bò, sau khi chiếc lon rời khỏi miệng, trên môi còn dính ít sữa.

Hứa Hành Niên khoanh tay ngắm cô, đột nhiên hỏi: "Sữa bò ngọt không?"

Đường Ôn ngăn người.

Đang nói chuyện chuộc lỗi mà, sao người này lại hỏi sang chuyện sữa bò rồi?

Nhưng cô vẫn đưa chiếc lon ra quơ quơ: "Ngọt à, anh uống không?"

"Có."

Vừa dứt lời, Hứa Hành Niên chọt cúi đầu xuống, không đợi cô phản ứng bèn hút vệt sữa đọng lại trên cánh môi cô đi.

Bóng anh cúi xuống dường như che khuất hơn nửa ánh sáng chói mắt từ mặt trời, hơi thở mát lạnh trên người như giọt sương mai được mẹ thiên nhiên ấp ủ, làm Đường Ôn sợ đến nỗi tim cũng đập nhanh hơn.

Anh xoay một cái đã đứng thẳng dậy, ra vẻ nhăm nháp kĩ càng, nhạt giọng đưa ra kết luận: "Đúng là rất ngọt."

!!!!????

Mỗi lần bị đánh lên là đôi mắt tiểu cô nương lại trừng to như thể không to hơn được nữa: "Cái cái cái..... Cái gì mà ngọt với không ngọt!?"

"Thì em nói mà, chuộc lỗi với em."

Cái này thì chuộc lỗi gì chứ??

Tiểu cô nương tức giận dậm chân, mặt đỏ bừng, hung dữ trừng anh, lấy chính chiêu của người kia dùng để dạy dỗ mình ra, nhéo vào hông anh một phát.

Do rèn luyện đều đặn, eo anh tuy gầy nhưng cơ bắp lại rất rắn chắc, nhéo tới nhéo lui mà chẳng ăn nhằm gì, chà bụ cho cái eo mềm nho nhò của cô.

Nhéo mà không ăn thua thì phải làm gì giờ?

Đường Ôn lâu cá, chẳng do dự bèn nâng tay mình cao hơn tầm vai anh, khẽ véo sườn mặt người nọ.

????????

Cái người bị đụng chạm dờ ra trong chớp mắt, anh phản ứng lại rất nhanh, nhưng cũng không làm gì cả, để cô thích kéo thế nào thì kéo.

Lá gan tiểu cô nương nhà anh đúng là càng ngày càng lớn.

"Tổng Tiểu Bảo" quay đầu lại đang định giục thì đúng lúc chứng kiến cảnh tượng này, mắt kính ngác mờ to, hoảng sợ tới nỗi răng cũng muốn rụng đầy đất, hấp tấp kéo người bên cạnh: "Mau... Mau nhìn kia."

Đôi phương híp mắt nhìn về phía đó, sau khi thấy rõ người kia là hội trưởng thì cũng phải hít ngụm khí lạnh, lời cảm thán bật ra——

"Yêu đương đúng là thần kỳ."

Đường Ôn nhéo nhẹ hai cái, một tí sức cũng chưa dùng, nhưng da Hứa Hành Niên như sứ vậy, cô vừa thả tay ra là trên đó đã xuất hiện một vệt đỏ.

Đường Ôn: "....."

Cô hậu tri hậu giác phát hiện ra hành động này chả khác nào to gan đứng trên bờ vực tìm đường chết.

"Nhéo xong rồi?" Anh khoanh tay trước ngực nhìn cô.

Đường Ôn rụt cổ ngó anh một lát, theo bản năng lùi về sau một bước, thấp giọng nói: "Dạ."

"Cho nên?"

Cho nên gì??

Cho nên ý là muốn cô nêu cảm nghĩ sao??

Đường Ôn nuốt nước miếng, lòng bàn tay vuốt ve lon sữa bò, trong lòng âm thầm chọn lọc từ ngữ: "À thì... Anh... cảm giác cũng không tồi."

Hứa Hành Niên: ".....?"

Đường Ôn: "????"

Đường Ôn vừa thấy biểu cảm của anh không hợp lí cho lắm, trong nháy mắt như được tiêm máu gà vậy, vội vàng nhét lon vào tay anh rồi chạy mất dạng: "Tạm biệt!"

Hứa Hành Niên: "....."

*

Lết được đầu đó khoảng 1 tiếng trên đường núi ngoằn ngoèo, đám người ồn ào đi đến đoạn cầu treo trên sườn núi, cầu treo không dài lắm, dây leo và lá tre uốn lượn dọc theo thành cầu, nhìn kĩ rất có thể đoán được cây cầu này có lẽ đã có tuổi rồi.

Trắng Hân nhìn bản đồ sơ lược trong điện thoại đã chụp hồi nãy dưới chân núi, cao giọng nói: "Bọn mình phải đi qua cây cầu treo này mới đến được quán cơm nhà Quách Kỳ nhé."

"Hả," Trịnh Mạn Mạn lại gần nhìn thoáng qua, "Cầu này cao lắm."

Đồng Kha cũng có chút lo lắng: "Cầu có chắc không vậy?"

"Không sao hết," Trắng Hân cũng đến gần cây cầu ngó nghiêng, "Đừng nhìn xuống dưới thì không sợ đâu."

"Không muốn đâu, sông chảy xiết lắm."

Cứ thế, thấy người một hai bảo không đi vẫn phải đặt chân lên cầu, sau đó lần lần tiến về phía trước.

An Ninh nuốt nước miếng, nghiêng đầu nhìn Đường Ôn, trong giọng nói mang theo chút lo lắng: "Ồn Ôn cậu dám đi không?"

"Vẫn... vẫn ổn mà."

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô vẫn không chắc chắn lắm, tuy cô không mắc chứng sợ độ cao nhưng cầu dây này thực sự cao quá, nhìn thôi đã thấy sợ rồi.

Trịnh Mạn Mạn thấy Hứa Hành Niên cũng đang theo sau Đường Ôn bèn tiến lên giữ chặt tay An Ninh: "Đề chị đi cùng em, chị không sợ."

Cô ấy cười cảm kích: "Dạ, cảm ơn chị."

Lúc hai người đang chuẩn bị tốt tâm lý để đi lên trước, Đường Ôn mới kéo nhẹ cánh tay Trịnh Mạn Mạn: "Em đi cùng hai người nhé à."

Ai ngờ còn chưa kịp nhắc chân thì đã bị Hứa Hành Niên kéo mũ áo thể thao.

"Em đi với anh."

"Sao lại thế ạ?"

Anh ho nhẹ, đầu ngón tay gõ gõ tấm biển bên cạnh.

Tấm biển nhìn hơi cũ, khối gỗ bị nước mưa thấm vào hình như đã mục ròi, Đường Ôn neho mắt, miễn cưỡng nhìn rõ được chữ viết trên đó ——trẻ em qua cầu phải có người lớn theo sát.

Ai là trẻ con?????

"Thế nào hả?"

Đường Ôn liếm môi, nghiêng mặt hiên ngang đối diện với tấm mắt anh, ngữ khí đột nhiên cứng rắn hẳn: "Anh muốn em đi cùng anh sao... anh bạn nhỏ?"

Chẳng phải chỉ là chọc ghẹo một chút thôi sao, ai chẳng biết.

Gi chữ?

Hứa Hành Niên nhắc mũi, trong mắt hình như có cảm xúc kiểu không tin nổi.

Đường Ôn hào sảng vỗ vai anh, vươn tay nhỏ dặt bàn tay to của anh, ra oai: "Được rồi, một khi đã như vậy thì em đành phải làm một người giám hộ xứng chức thôi, dắt bé qua cầu nha..."

"....."

Tiểu cô nương học chỗ nào, cái kiểu này vậy.

Miệng thì cứng lưỡi(*), nhưng lúc làm thật thì Đường Ôn đã bắt đầu sợ. Cô chưa qua cầu treo, chỉ đứng ở đầu cầu thôi cũng đủ khiến bố tỉnh thần rồi, mãi đến khi đi lên thì đúng là thực sự khủng bố.....

(*) Nguyên văn: 牛皮虽然吹出去了. Đại ý là nói khoác, khoe khoang.

Nhất là lúc đi được một nửa, bước chân của mọi người lộn xộn, cảm giác như cả cây cầu đều đang lắc lư chực gãy, cô sợ tới mức môi trắng bệch.

Nắm chặt lấy bàn tay dây rộng của Hứa Hành Niên, cô liếm môi dưới, cả giọng cũng run rẩy: "Niên Niên ơi anh sợ không?"

Anh mặt không đổi sắc đi sau cô, giọng điệu hết sức nghiêm trang: "Sợ chứ, sợ muốn chết."

Nghe đến đây, Đường Ôn càng thấy mất tự tin, run run rẩy rẩy, cảm giác bàn tay đã ướt đầm.

"Cái này này này đúng là sợ thật, nhỉ anh nhỉ, anh xem lòng bàn tay anh... toát toát toát hết cả mồ hôi rồi này."

Hứa Hành Niên: "....."

Rõ ràng là mồ hôi chảy ra từ tay cô mà.

Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, làm lá cây quán trên thành câu xào xạc rơi xuống, xung quanh không biết là tiếng bạn nữ nào kêu lên, dọa Đường Ôn đỏ bừng cả hốc mắt, chân mềm nhũn, xoay người nhào vào lòng ngực Hứa Hành Niên.

Y như bé mèo bị dọa sợ, lông lá dựng cả lên.

Hứa Hành Niên: "....."

Bộ dáng sợ hãi này với dáng vẻ lên cầu hồi nãy đúng là khác một trời một vực.

Anh cúi đầu vuốt tóc cô, dịu giọng dỗ: "Không sao mà, chỉ là một nhánh cây thôi."

"Dạ." vành mắt cô hồng hồng, ôm siết lấy anh như tìm được chỗ dựa, mặt cũng không dám ngẩng lên.

"Sợ hả?"

"..... Anh nói thừa."

"Vậy em ôm chặt anh nhé." Anh nói, khom nửa người nhắc đuôi cô lên.

"Anh anh làm gì thế?" Cô lấp ba lấp bắp, thuận thế ôm lấy cổ anh.

Hứa Hành Niên cười nhẹ một tiếng, ôm cả người cô vào ngực.

Đột nhiên cách xa mặt đất, Đường Ôn cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình đã bay đi một nửa, cả người run lên.

Người này bị sao vậy, nãy nói sợ muốn chết cơ mà!

"Nhắm mắt lại."

Cô mỗi, ngoan ngoãn vùi mặt vào cổ anh.

Trên người anh ngập tràn mùi hương khiến lòng cô bình ổn.

Hứa Hành Niên ôm chặt cô, vừa định nhắc chân thì bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề: "À vừa rồi em nói, ai là người giám hộ của ai cơ?"

"....."

Anh còn sức để nhả nhả hơi vấn đề này nữa hả!?

Cô ôm chặt anh, nhỏ giọng oán giận: "Anh là người giám hộ được chưa."

"Ừ, thế còn được."

Đường Ôn: "....."

Anh ôm người ung dung đi đến đầu cầu bên kia, chân bước rất nhanh, Tráng Hán đang run rẩy co rúm cả chân lại đi ngang qua còn nghe thấy người kia hừ khẽ một tiếng mang đầy khinh thường.

Yêu đương thì ghê gớm lắm đấy?

*

Đến khi đi đến khu đất bằng ở lưng chừng núi, lưng với eo mọi người đã đau nhức, mệt đến nổi thở hồng hộc, Quách Kỳ thì đang ngồi trên một mỏm đá tự sướng, thấy bọn họ đến liền vội vàng nhảy xuống.

"Welcom welcome!"

Trong nhóm có tiếng người oán giận: "Trời nóng dã man, chắc nhiệt độ hôm nay phải hơn 20 độ ý."

Cậu ta cười hi hi đi đến chỗ bà vai người nọ: "Đã bật điều hòa sẵn đợi mọi người rồi, nhanh vào đi thôi."

Quán cơm nhà Quách Kỳ trang trí theo phong cách Trung Quốc, trông rất, trông rất ra dáng, mọi người đi theo cậu ta đến cuối hành lang, rồi dừng lại trước một phòng tên là "Thiên nhiên cư".

"Bổ tở báo mọi người cứ việc đùa nghịch thoải mái, hiệu quả cách âm chỗ này rất tốt, không lo ảnh hưởng đến người khác."

"Ba cậu chu đáo quá." Trắng Hân nói không khách khí.

"Việc nên làm mà, mọi người vào chỗ đi."

Tác giả có lời muốn nói: Sửa nửa ngày vẫn thấy chưa ổn... Ngày mai lại sửa thêm chút nữa hi hi hi

Bạn học Hứa: Yêu đương ghê gớm thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Hạ đẳng

Editor: envi

Tuy phòng bao không nhỏ nhưng mười mấy người chen chúc trong đây cũng đã ngồi kín bàn, Quách Kỳ cầm menu đặt chính giữa bàn ăn lên, cách vài người, cực kì lấy lòng(*) đưa cho Hứa Hành Niên.

(*) Lấy lòng: chân chó(狗腿)

Hứa Hành Niên nói một câu cảm ơn đơn giản, thuận tay đưa cho Trắng Hân ngồi bên trái mình: "Mọi người truyền nhau đi, mỗi người chọn một món."

"Úi chà," cơ bản là ngần năm mới được hội trường ưu ái một lần, Trắng Hân có vẻ cực kì không tin nổi, dùng ngón trỏ chỉ vào bản thân, nói, "Cậu chắc là cho tớ gọi trước chứ?"

"Không thì sao?"

Trắng Hân ngẫm lại, không đứng, em Đường-người duy nhất Hứa Hành Niên luôn bảo vệ đang ngồi ngay cạnh, sao lại không cho cô ấy gọi món trước? Chẳng lẽ trong này còn có âm mưu gì khác?

Hình như nhìn ra được nghi ngờ của anh ta, Hứa Hành Niên liếc nhẹ qua, nhàn nhạt bảo: "Ngoại nhân(người ngoài) trước nội nhân sau, có chỗ nào không đúng à?"

".....Chỗ nào cũng đúng."

Trắng Hân nghĩ xong lại bực, sao mình lại thành người ngoài mắt rồi, nhưng cũng không dám hạch học gì, đánh phải cúi đầu cúi hóm lặt xem menu.

Còn Đường Ôn lại chỉ nghe được ý ngoài lời của Hứa Hành Niên.

Nội nhân...

Đây không phải từ để gọi thê từ người xưa hay dùng sao.

Menu chuyển đi một vòng, lúc đưa đến chỗ cô thì mọi người cũng đã chọn được hòm hòm rồi, cô giờ qua cũng không thấy gì đặc sắc cả, bèn duỗi tay túm tay áo Hứa Hành Niên.

"Anh muốn ăn gì?" Tất cả mọi người đang trò chuyện rôm rả nên xung quanh rất ồn, cô bất giác nghiêng người sang, hỏi ngay bên tai anh.

"Gì cũng được."

"Mực kho trông có vẻ ngon... nhưng mà mực sốt cũng hấp dẫn nữa..... Hay chọn xương sườn anh thích nhé?"

"Em tự quyết đi." Anh chống tay nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười nhàn nhạt, "Dù sao trên phương diện ăn uống thì trình độ của anh cũng không bằng em."

"....."

Nói thẳng là cô ăn nhiều đi, lòng vòng gì chứ.

Cuối cùng tổng cộng chọn được 18 món, người phục vụ vào phòng lấy đơn đặt đi nhân tiện bung một ấm trà đến. Hứa Hành Niên giúp Đường Ôn tráng bộ dụng cụ ăn rồi rót cho cô chén trà.

Cô đang lướt Weibo đọc tin tức thì thấy hơi khát, duỗi tay ra trước, Hứa Hành Niên đưa ngay chén cho cô, còn nói: "Cẩn thận bỏng."

Mấy nam sinh đang ngồi chém gió ngút trời, chỉ có anh luôn để ý từng cử động của Đường Ôn, câu được câu chăng với cô về tin bất quái trong showbiz trên hot search.

Bình thường cô cũng chẳng hứng thú với mấy tin tức kiểu này lắm, giờ đương lúc nhàm chán mới đi hóng, lại còn hóng đến mức hăng say, khuôn mặt nhỏ tíu nghe bảo: "Anh nói xem người này đẹp trai như vậy sao lại đi ngoại tình cơ chứ?"

Hứa Hành Niên: "....."

Miệng nhỏ của cô y như cái súng máy: "Anh xem, vợ đẹp như này mà còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đùa dẫu, em mà cưới được cô vợ xinh vậy chắc chỉ hận không thể chiều người ta mỗi ngày thôi."

"....."

"À ——" cô nghĩ vậy, tư duy đột nhiên nhảy cóc, ghé mắt nhìn chăm chăm người trước mặt, "Hứa Hành Niên, có phải anh cũng giống họ không, ở nhà nuôi hoa hồng trắng hiền dịu nhưng vẫn muốn ra ngoài tán tỉnh hoa hồng đỏ quyền rũ gọi cảm?"

"....."

Biết ngay, mỗi khi nhắc đến loại đề tài này là cô lại ném cho anh mấy vấn đề không thể hiểu nổi, óc tưởng tượng phải gọi là bay đến tận chân trời.

Anh nhủ mày, ra về thờ ơ gõ bàn: "Nếu anh nói phải thì sao?"

Tiểu cô nương nhấp môi nghiêm túc suy nghĩ chập lâu rồi từ từ nói: "Thế thì em sẽ lập tức đưa anh đến ngôi miếu vừa đi qua hồi nãy xuống tóc quy y cửa Phật luôn."

Ngày xưa ngày xưa có một ngọn núi, trên ngọn núi có một tòa miếu, trong miếu có một tiểu ni cô và một tiểu hòa thượng, tiểu ni cô ngày ngày dạy dỗ tiểu hòa thượng. Cho người ngoại tình này cho người ngoại tình này cho người ngoại tình này ——

*

Trà đủ com no xong, Đường Ôn lau khó tay đi toilet, lúc đi ra thì trùng hợp gặp phải cô bạn gái nóng bỏng của Trần Ngang đang đứng trước gương dặm lại son, thấy cô ra, cô ta nhìn vào gương liếc xéo Đường Ôn một cái.

Cô nàng mặt mũi khoan này không phải người của ban kỉ luật nên Đường Ôn chẳng hề biết cô ta, hơn nữa từ lúc lên núi đến giờ vẫn chưa nói với nhau câu nào, tuy bất ngờ đụng mặt cảm thấy hơi xấu hổ nhưng cô vẫn hào hừ cười với đối phương.

Trong khi đó mặt mũi khoan lại lạnh tanh dòi mắt đi, không có thiện ý với cô chút nào.

Đã thấy qua đủ loại người rồi nên Đường Ôn cũng không để ý, thong thả đến bồn rửa để rửa tay.

Vừa rồi lúc ăn cơm Hứa Hành Niên không ngừng gấp thức ăn vào bát cô, ăn đến nỗi cô có cảm giác mình tăng một phát 10 cân vậy, cũng không biết lát nữa có kiên trì bỏ lên đỉnh núi được không.

Người kia chưa gì đã dặm son xong, bặm môi tự thưởng thức nhan sắc của mình trong gương, bất thành linh hế rằng: "Cô tên Đường Ôn?"

Tiểu cô nương khựng lại, thực sự cảm thấy kiểu bắt chuyện này hình như gặp qua ở đâu đó rồi, nhưng cũng không nghĩ nhiều, thoải mái đáp: "Đúng vậy."

"Mới học lớp 10 thôi hả?" Cô ta cắt son vào túi, nhắc mí, đáng vẻ khoan tay trước ngực trông hơi kénh kiệu.

"Vâng." Cô gạt đầu, đóng vòi nước lại, nhấn nước rửa tay để trên bồn.

Mặt mũi khoan nghiêng người đi lướt qua cô, hừ lạnh: "Chà hiểu sao lại thích kiểu này được, trông như học sinh lớp 7."

Tuy lời này cũng không có gì sai cả, nhưng giọng điệu khinh khinh kia nghe thôi cũng khiến người ta không thoải mái.

Đường Ôn đứng yên, liếc nhìn cô ta từ trong gương, trong lòng yên lặng chửi thầm: Cha sinh mẹ đẻ đã nhỏ nhắn thế rồi, trách ai chứ?

Thấy cô im lặng, mặt mũi khoan lại được đá: "Tôi với Hứa Hành Niên quen nhau lâu lắm rồi, không biết loại người tầm thường như cô làm sao lọt được vào mắt cậu ấy, chẳng lẽ là chán ăn son hào hải vị rồi nên muốn đổi gió?"

Quen lâu lắm rồi?

Nghe đến đây, Đường Ôn cuối cùng cũng biết tại sao mình lại thấy quen đến vậy, mấy à nữ phụ trong phim thần tượng toàn dùng cái giọng này để chất vấn nữ chính, nào là "Người như cô mà cũng muốn ở bên anh ấy sao?", rồi cả "Tôi khuyên cô tốt nhất là nên tránh xa anh ấy ra", "Tôi mới là tình yêu đích thực của anh ấy".

Mỗi lần Hứa Hành Niên xem đến mấy cảnh này đều nằm trên sô pha ngáp ngán ngáp dài, nhàm chán cuộn tóc cô chơi.

Mà phản ứng của nữ chính, hoặc là tủi thân khóc sụt sướt, hoặc là mạnh mẽ đáp trả.

Đường Ôn khá thích cách sau.

Nghĩ vậy, tự nhiên cô lại thấy hơi hưng phấn.

Thấy cô chẳng ừ chẳng hừ gì, mặt mũi khoan dựa lên bồn rửa tay, bắt đầu ngắm nghía bộ móng diêm dúa của mình: "Vốn tôi còn đang hứng thú muốn xem bạn gái của Hứa Hành Niên thế nào, giờ xem ra chuyện này đến công cốc rồi."

"....."

Nghe cô ta nói đến đây vì mình, sao cảm xúc đầu tiên của cô lại là cảm động vậy nhỉ?

Đường Ôn chớp mắt, nhìn cô ta bằng vẻ vô tội.

Biểu cảm này cô thường dùng những lúc giả ngu với Hứa Hành Niên, khổ nỗi lần nào cũng bị anh lật tẩy.

"Nghe không hiểu à?"

Mặt mũi khoan đi một đôi giày thể thao độn cao, sơ sơ thì cũng cao hơn Đường Ôn 10cm, cô ta cong eo xuống, nhẹ nhàng túm dài lụa trước cổ áo Đường Ôn, thái độ ngạo mạn: "Chà biết cô dùng thủ đoạn gì mà hoặc cậu ấy nữa, chỉ giỏi diễn cái vẻ thanh thuần thơ ngây, sau lưng thì buông thả vô độ suốt ngày đi chăn trai chứ gì?"

Đường Ôn nghe không nổi nữa... Cô mới buông thả(1) vô độ đấy, tôi là phiêu lãng(2) bay bổng được không!/?

(1),(2): cả hai đều là từ 浪.

Nghĩ xong, cô quyết định phải "chơi" lại mới được.

Vì mặt mũi khoan đứng rất gần Đường Ôn, đến nỗi cô có thể thấy rõ lớp phấn lót dày cộp đắp trên mặt cô ta, khẽ liếm môi dưới, giọng nói mềm mại mang theo ý tốt, nhắc nhở: "Đàn chị, son chị bị lem kìa."

Nhân lúc cô ta đang gạt mình, Đường Ôn nhanh chóng động thủ, chùi bàn tay dính đầy xà phòng của mình lên khóe miệng cô ta.

Mặt mũi khoan: "???"

Tiểu cô nương dùng sức không lớn, nhưng diện tích tiếp xúc lại rất lớn, bị chùi một cái, nửa bên mặt của mũi khoan cô nương đã dính đầy xà phòng, son môi cũng bị nhem ra, lấm tấm dính trên cằm.

Chất son cũng chà ra sao...

Chờ đến khi mặt mũi khoan phản ứng kịp, trên mặt đã dính dính nhom nhóp, cô ta biến sắc trong vòng một nốt nhạc, háp tấp đứng thẳng dậy vội vàng ra trước gương kiểm tra lớp trang điểm của mình.

Không hề ngoài ý muốn, phần nửa bên mặt đã lem luốc.

Vì lớp makeup thần thánh này, cô ra đã rời giường từ sáng sớm, thiếu chút nữa là làm Tráng Hán với Trần Ngang vì đơ mình mà đến muộn, vậy mà lại bị bàn tay của một con nhóc lớp 10 phá hết??

Mặt mũi khoan tức ngửa răng, hung tợn lườm cô, vội vàng lấy đồ trang điểm trong túi ra.

Đường Ôn khoanh tay như kiểu bản thân không hề liên quan đến việc này, ánh mắt vừa ngây thơ vừa vô hại: "Đàn chị, em thấy mắt chị hình như cũng dính cái gì bẩn bẩn ý, em lau giúp chị nha?"

Mặt mũi khoan nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đừng có tưởng giờ Hứa Hành Niên đối tốt với cô, chờ cậu ấy chơi chán rồi sớm muộn cô cũng bị đá sang một bên."

"Vậy á hả." Cô bày ra dáng vẻ dửng dưng rồi lại đến gần bồn rửa, ung dung rửa sạch xà phòng trên tay, không định lảng tránh với cô á nữa.

Mặt mũi khoan soi mói cô một lát, hừ lạnh: "Nhìn cái kiểu dửng dưng này của cô, chắc là không chỉ "ga" một anh thôi đâu nhỉ?"

"Tôi biết ngay, Hứa Hành Niên bình thường nhìn thì thanh cao, vậy mà cũng chỉ lén lút thích loại như cô là hiểu rồi."

"....."

Người này có bệnh à?

Từ đầu Đường Ôn đã không định so đo với cô ta, không chấp việc cô ta chằm chọc mình, nhưng không ngờ cô ta lại dám xúc phạm Hứa Hành Niên, chuyện này Đường Ôn tuyệt đối không thể khoan nhượng.

Bất cứ kẻ nào cũng không được phép nói Hứa Hành Niên có nửa điểm không tốt.

Cô như cây pháo bị châm ngòi, tức giận mở nước đến mức mạnh nhất, một tay hơi nghiêng, một tay nắm lấy vòi.

Trong chốc ấy, vô số bọt nước phun vào mặt làm cô ta sợ tới mức không còn huyết sắc, vội vàng dùng tay chắn nước đang phun về phía mình, nhắm chặt mắt thét chói tai.

Cho dù có giấy giũa, trước ngực cô ta vẫn ướt sũng, lớp trang điểm trên mặt loang lổ, lộ hết cả áo lót bên trong.

Độn dầy thế mà không thấy nóng à.

Đường Ôn buông tay, vẩy bọt nước trên ngón tay, nhìn chằm chằm cô ta, giọng trầm xuống.

Dù chất giọng mềm mại nhưng không làm mất đi ý cảnh cáo trong đó: "Tôi với Hứa Hành Niên quen nhau mười mấy năm, anh ấy là người thế nào, không cần loại người nhảm chán như chị dạy tôi..."

Dáng vẻ ngang ngược này, lại có vài phần giống Hứa Hành Niên.

Chính là gần mực thì đen gần đèn thì rạng trong truyền thuyết đó...

Editor: em Ôn cũng không nào =)))

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Kẻ nào chọc cho bạn nhỏ của anh tử thân như này đây?

Editor: envi

Nhìn thân tàn tật vật của cô ta, Đường Ôn bỗng nhiên cảm thấy mình cứng thực sự, cho dù tóc tai cô cũng bị nước bắn lên nhưng vẫn thấy rất hiền ngang bất khuất.

Chủ yếu là, cô đã có bản lĩnh bảo vệ Hứa Hành Niên rồi.

Nghĩ vậy, cô nghiêng cao chiếc cổ thiên nga, cũng học vè cao ngạo của mặt mũi khoan lờm cô ta một cái rồi nện bước rời đi, trước khi ra cửa còn nghe thấy giọng chọc tiết của cô ta vang lên——

"Đường Ôn cô cứ chờ đó!"

Cô sụng mặt đi tới cửa phòng bao, chưa kịp mở cửa thì Hứa Hành Niên đã đi từ trong ra.

Tay anh khựng lại trên thềm cài, nghiêng người hỏi: "Sao em đi lâu vậy?"

Giọng anh vừa tiến vào tai, sự tử thân ghen ứ như được mở chốt, Đường Ôn cúi đầu, hơi nước tụ đầy trong hốc mắt, chạy lại ôm lấy anh, mặt chôn sâu trong lồng ngực người con trai, cơ thể bé nhỏ run lên.

Cửa phòng hé ra một nửa, mấy người ngồi trong chẳng biết mô tê gì, chỉ thấy Đường Ôn nhào vào lòng Hứa Hành Niên, cả hội kích động gõ bát gõ đĩa inh ỏi, tiếng ồn vang mãi không dứt.

Anh phớt lờ đám người đang loạn cào cào, đóng cửa lại, xoa đầu cô thấp giọng dịu dàng hỏi: "Kẻ nào chọc cho bạn nhỏ của anh tử thân như này đây?"

Cô ngẩng mặt hất cằm, vành mắt hồng hồng: "Một cọng cỏ đuôi chó."

Thực ra ban đầu cô còn nghĩ, rằng mặt mũi khoan sẽ tự nhận mình là "hoa hồng đỏ" của Hứa Hành Niên, kể cô nghe một câu chuyện xưa khác cốt ghi tâm, ai ngờ cô ta có khi một cọng cỏ đuôi chó cũng chẳng bằng.

"Cỏ đuôi chó?"

Đường Ôn nghiêm túc gật đầu rồi loay hoay nhìn tứ phía, kéo tay áo Hứa Hành Niên nói: "Minh ra sân rồi nói."

Cô không muốn đứng ngoài hành lang để tí ti mặt công dụng mặt với mũi khoan.

Sân sau tiệm com giống một nhà trồng rau ngoài trời, giàn nho dựng bằng trúc, do trái mùa nên lá cây quán chẳng chặt ở trên đã khô quắt, nhưng vẫn đang phát phor trong gió.

Bên cạnh còn có một chiếc xích đu làm bằng gỗ, trông rất đơn giản, chắc làm để tụi con nít đến ăn com lại chơi.

Đường Ôn kéo Hứa Hành Niên đến một chiếc xích đu khác còn chỗ trống, kê đầu đuôi chuyện vừa xảy ra hồi nãy, nói câu cuối xong mà vẫn thấy ức.

Trong khi đó, Hứa Hành Niên nghe xong lại không nhịn được, cười khế.

Tiểu cô nương lấy mu bàn tay dùng sức dụi mắt, giọng mũi đặc sệt: "Anh cười gì chứ!?"

Bị người khác xúc phạm như thế vậy mà vẫn cười cho được.

Hứa Hành Niên đuổi tay giúp cô lau sạch ánh nước trên khóe mắt, động tác vừa tỉ mỉ vừa dịu dàng: "Cười Ôn Ôn nhà anh nhanh mồm dẻo miệng chứ sao, không những biết nhào tới cắn anh mà còn biết cắn người khác."

"...Em có cắn anh đâu."

Sao anh lại hay nhớ mấy chuyện râu ria thế nhỉ... Đùng, chính là chuyện râu ria.

Đường Ôn chun mũi, cảm giác uơn ướt trên khoe mắt đã vui đi, nhưng cô vẫn thích chơi xấu kéo tay áo anh lau lung tung lên mặt, chợt nghĩ tới điều gì, cô ngừng đầu hỏi——

"...Anh vẫn chưa nói với em anh với mặt mũi khoan có quen nhau thật không đấy?"

Lúc cô thuật lại chuyện cho anh nghe đã nhớ miệng gọi cái "ngoại hiệu" này, cô vốn thấy việc tự tiện đặt tên cho người lạ không được lịch sự cho lắm, nhưng ai bảo cô à làm cô ghét cay ghét đắng, nên cũng chẳng hỏi đầu mà xét lịch với sự.

Anh giúp cô chỉnh lại mấy sợi tóc dính ướt trên trán, nhàn nhạt nói: "Quen."

Đường Ôn lặng lẽ đưa tay mò xuống tay anh, động tác cầu véo gì cũng đã chuẩn bị xong

"....."

"Cũng không có gì đâu, đơn giản là cô ta với Khâu Nhạc có qua lại một thời gian nên mấy ngày đó anh làm bóng đèn thôi."

Cô tóm được trọng tâm trong lời anh: "Mấy ngày à?"

Anh dừng một chút: "Ừm... Hình như 4, 5 ngày gì đó, Khâu Nhạc yêu đương có bao giờ quá một tuần chẵn đâu."

"....."

Cô không muốn truy cứu loại vấn đề nhảm chán này, bản thân luôn tin tưởng Hứa Hành Niên vô điều kiện, biết thế nhưng trong lòng vẫn không kim được sự khó chịu.

Khi còn bé, việc cô ở bên cạnh Hứa Hành Niên chẳng có ai chỉ tay năm ngón nói linh tinh, vậy làm giờ lại bị người khác xuyên tạc hạ bệ, ngấm lại thấy rất buồn.

Rừng lớn thì muôn loài chim muông, đó là điều đương nhiên.

Hứa Hành Niên thấy mi tâm cô nhũn chặt, khẽ thờ dài, nhéo tay cô hỏi: "Em muốn chơi xích đu không?"

Đường Ôn ngạc nhiên, trừng to mắt: "Chơi xích đu à?"

Hứa Hành Niên gạt đầu, nhàn nhả đi đến giá xích đu, túm chặt giá xích kiểm tra độ chắc rồi lại cẩn thận nhìn chỗ ngồi——

"Vẫn chơi được, chỗ ngồi trông cũng sạch mới chứ không bám bụi, chắc là có người mới ngồi không lâu... Chơi không? Anh đẩy em."

Đường Ôn ngó qua, sắp bị dụ rồi.

Nhưng cô vẫn hơi lo, cau mày lải nhải: "Em sợ em ngồi nó đứt luôn ý, tại hồi trưa em ăn nhiều lắm.. Làm hỏng đồ nhờ đâu ông chủ bắt em với anh ở lại làm cu li thì sao...? Em lại chỉ biết mỗi rửa bát thôi."

"....."

"Không sao, đến lúc đó anh bảo kê, em cứ chạy trước là được."

"...Vậy được."

Lâu lắm rồi cô mới ngồi xích đu, cho dù mỗi năm sân thể dục trong tiểu khu luôn tân trang lại các thiết bị tập thể hình, nhưng họ lớn rồi cũng không để ý tới nữa.

Nhớ rõ hồi còn nhỏ, cô rất hay kéo Hứa Hành Niên ngồi vào cái nôi ở nhà trẻ, cô vẫn nhớ cái nôi kia rất dài, lại còn đung đưa được, mà hồi ấy chiều cao của hai người cũng không chênh lệch lắm nên có thể ngồi ngang tầm với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Editor: envi

Hình như là hồi hai người 4,5 tuổi.

Bên cạnh nôi là một gốc cây Pháp đồng đã có tuổi, cành lá xum xuê vừa vịn rù bóng chum lên chiếc nôi. Cô thích nhất là cầm gối nửa ngồi nửa nằm chộp mắt trên đó sau giờ nghỉ trưa.

Những đốm sáng xuyên qua tán cây rọi lên thân ảnh nhỏ bé, gió thổi hiu hiu, nhẹ nhàng ngấm nga khúc nhạc thiếu nhi, dường như mi mắt cũng nhuộm một tầng dương ấm áp.

Thường thì lúc đó Hứa Hành Niên sẽ cầm một chai nước cô giảo mới phát, khẽ kháng đến gần cô, nhẹ nhàng xỏm bên người cô, dán chai nước lành lạnh vào má cô nâng.

Hơn một nửa trong số những lần đó Đường Ôn đều cảm nhận được anh đang lại gần, Hứa Hành Niên hỏi sao cô biết, cô luôn ấp úng nói không rõ, chẳng biết là do tiếng bước chân, hay do mùi hương trên người anh nữa.

Nhưng cũng có một lần, cô đang ngẩn ngơ nghĩ chuyện khác nên lúc chai nước lạnh dán vào má làm cô sợ hết hồn, cả người rụt lại, không cẩn thận làm chiếc nôi ngã nghiêng, ngã ụcạch xuống dưới.

Xong rồi xong rồi.

Trời đất quay cuồng thế gian xoay vần, cô cam chịu nhắm tịt mắt, đang nghĩ mình sắp được hôn đất rồi thì cảm thấy mình ngã lên một thứ gì đó, mềm mại, nóng ấm.

Đường Ôn len lén mở một mắt thì thấy Hứa Hành Niên cũng đang nằm trên đất giống mình, khẽ cau mày.

Hóa ra lúc cô lần đùng xuống đất đã đẩy ngã cả Hứa Hành Niên còn chưa trở tay kịp.

"Trời à!" Đường Ôn kinh ngạc trừng mắt, ghé vào ngực anh hỏi: "Anh ơi, anh không sao chứ à?"

"..... Không sao."

Giờ cô mới để ý mình còn đang đề lên người anh, vội vàng đứng dậy, chẳng màng đến bụi bẩn bám trên váy, chỉ lo kéo anh dậy.

May là cái nôi không cao lắm nên hai người đều không bị thương.

Hứa Hành Niên nửa ngồi dưới đất, nhặt chai nước đang lăn lông lốc, vặn ra đưa cho cô rồi hỏi: "Vừa nãy bị dọa hả?"

"Dạ, em đang nghĩ chút chuyện."

"Nghĩ gì?"

Cô uống mấy hớp nước, liếm môi nghiêm túc trả lời: "Nghĩ việc anh sắp đi học mẫu giáo rồi, nên Ôn Ôn cũng muốn mau mau được đến trường mẫu giáo, như vậy thì có thể ở bên anh a."

Do tiết trời nóng bức, tóc mai trên trán cô gái nhỏ lòa xòa dính bên gò má, gương mặt phình lên vì nước có ga trong miệng.

Hứa Hành Niên mím môi, nhìn chằm chằm đôi mắt đen nhánh của cô, im lặng.

Mãi đến khi Đường Ôn lên mẫu giáo mới biết lúc này Hứa Hành Niên lại vào tiểu học.

Mấy năm này cô vẫn luôn thấy tiếc, không cùng tuổi với anh, nên không thể cùng anh trải qua cuộc sống mà mình chẳng biết.

Sân sau tiệm com thông với phòng bếp, từ đây có thể nghe thấy tiếng nồi niêu chạm nhau lanh canh cùng tiếng bát đũa vọng lại, xen với giọng hét sang sảng của đầu bếp.

Gió hanh phảng phất bên mặt, tiếng xích đu đong đưa kéo kẹt, Đường Ôn khẽ nhắm mắt, tận hưởng hơi thở của thiên nhiên mùa thu chốn hoang sơ.

Hứa Hành Niên đứng sau Đường Ôn, đỡ bà vai cô nhẹ nhàng đẩy về trước, suy tư vài giây, anh rũ mắt nói: "Sau này gặp người quen, anh sẽ giải thích rõ ràng cho em trước."

Đường Ôn mờ to mắt, giọng tựa xa tựa gần như tiếng gió: "Không phải là em không tin anh mà..."

"Anh biết," ngừng quan người con trai thâm thúy, giọng càng dịu, "Nhưng anh không muốn em phải suy nghĩ nhiều."

"Không muốn em bị tủi thân."

Lúc về hai người đi qua đại sảnh bên ra quầy thanh toán tiền phòng bao. Dù bố Quách Kỳ nhất quyết muốn mời mọi người bữa này nhưng Hứa Hành Niên vẫn uyển chuyển từ chối ý tốt của bác ấy.

Về phòng hai người mới biết Trần Ngang với mặt mũi khoan đã đi rồi, xong còn có người lên nhiều chuyện, vừa nãy lúc mặt mũi khoan về phòng, đáng vẻ nhếch nhác không chịu nổi làm bọn họ suýt nữa thì không nhận ra, cá là đến lúc đi học lại cô ta với Trần Ngang sẽ chia tay.

Quách Kỳ nhận được điện thoại của bố mới biết Hứa Hành Niên đã thanh toán tiền ăn rồi, cậu ta hơi khó xử: "Hội trường này, để tớ đãi mọi người chứ."

Anh đáp: "Hôm nay đông khách, chủ đã bận việc mà còn chu đáo với bọn mình nữa, khỏi cần tẩn."

"Vội lại, coi như bữa này tớ với Đường Ôn mời mọi người, cảm ơn sự chúc phúc của mọi người nhé."

Nghe lời này, không khí lại sôi sinh sịch.

Trịnh Mạn Mạn bị Hứa Hành Niên đẹp trai làm vỡ tim, không nhận được ôm mặt hoa si: "Sức mạnh bạn trai của hội trường đã mạnh thật, Ôn Ôn có phúc ghê."

Tráng Hân cũng bắt chước cô ấy, giọng eo óo: "Đúng đó đúng đó, muốn gả cho hội trường xui luôn á."

Cả một phòng người bị anh ta chọc cười nắc nẻ, Trịnh Mạn Mạn then quá hóa giận, vươn chân đạp đùi Tráng Hân: "Cậu cút ngay!"

Xong xuôi, đoàn người lại tiếp tục công cuộc bò lên đỉnh núi.

Quách Kỳ nói muốn dẫn mọi người đi đường tắt cho nhanh chứ không đi theo đánh dấu trên bản đồ, ban đầu mọi người cũng không tin lời cậu ta lắm, nhưng thấy sắc trời đang tối dần cũng đành đồng ý.

Đi qua đoạn đường lớn, trên núi bụi gai chẳng chịt, lúc Đường Ôn thông tay xuống không may bị đâm đâm phải, hơi đau, nhưng cô cũng không để ý.

Càng lên cao, dốc càng ngày càng đứng, chẳng mấy chốc mọi người đã thở hồng hộc, ngay cả người rèn luyện hàng năm như Hứa Hành Niên cũng đã tóa mồ hôi đầy trán.

"Sao tớ thấy càng đi càng sai vậy, cậu không chỉ nhầm đường chứ Quách Kỳ." "Tổng Tiểu Bảo" đi trước xui lợ đặt móng xuống một tảng đá lớn,áo khoác ngoài cũng đã cởi ra, chỉ mặc một chiếc áo thun tay lửng.

Quách Kỳ híp mắt nhìn quanh, cũng thấy hơi lo mơ, cậu do dự bảo: "Tớ nhớ đúng là đường này mà, trước đi nhiều lắm, nhưng mà năm nay hình như trồng thêm cây lạ hoặc lạ hươ ở đâu ý, nhận không ra luôn."

Tráng Hân nóng đến mức xây xẩm mặt mày, không ngừng tiếp nước rồi lại lau mồ hôi: "Tớ đã nói là đi theo bản đồ đi mà còn, thấy chưa, lại đường rồi đây."

Quách Kỳ nhăn mày, dứt khoát bảo: "Các cậu cứ nghỉ chân ở đây đi, tớ đi trước xem thử!"

Hứa Hành Niên vội vàng túm chặt cậu ta, đôi mắt đen nhánh trong veo dưới ánh mặt trời, dường như có ánh sáng động lại trong đó: "Tớ đi với cậu, đừng đi một mình."

"..... Được."

Nói xong, anh quay đầu nhìn Đường Ôn, tiểu cô nương gật đầu, dặn dò một câu: "Cẩn thận anh nhé."

Hai người đi rồi, những người còn lại đều ngồi xuống đất hóng gió, có người khát không chịu nổi, liên miêng hỏi nước.

Đường Ôn đưa hai hộp sữa bò còn lại trong cặp cho họ, giữ lại cho mình và Hứa Hành Niên một chai nước khoáng rồi ôm cặp trước ngực, nhìn nơi anh vừa đi không rời mắt.

Đội mười mấy phút mà hai người kia vẫn chưa trở về, cả hội cũng nghỉ khá thỏa rồi nên hơi lo lắng, bàn nhau đi tìm họ trong phạm vi hẹp.

Tín hiệu trên núi vẫn luôn không tốt, có người thử dùng điện thoại liên lạc nhưng công cốc.

"Chắc chắn họ chưa đi xa đâu, mọi người cùng nhau tìm, nhớ là tuyệt đối không được tách ra nhé." Tráng Hân nói rồi dẫn đoàn đi trước.

Đường Ôn thấy hơi khẩn trương, đầu ngón tay hơi nẩy bị gai đâm vào tự nhiên nhứt giần giật, không biết là do bị tâm lý tác động hay gì mà cô cảm thấy con đầu có vẻ dữ dội hơn.

Nhóm người tiến về phía trước, An Ninh cùng Trịnh Mạn Mạn một lữ người, đến nỗi phải diu nhau đi, nhưng không ai oán trách nửa lời.

"Hội trường—— Quách Kỳ——"

Có người gọi hai tiếng, giọng to đến mức tiếng vọng lại từ đầu bên kia, nhưng lại không có tiếng trả lời.

Những người khác thấy thế, cũng lo sốt cả vó, tất cả cao giọng gọi tên hai người họ.

Lòng bàn tay Đường Ôn ứa mồ hôi ướt đầm, lạnh lạnh, cổ họng nghẹn ứ.

Tráng Hân thờ dài thườn thượt, nếu biết chuyện thành ra thế này thì ngay từ đầu đã không cãi nhau với Quách Kỳ.

Có người bắt đầu trấn an: "Không sao đâu, mọi người đừng lo, ở đây có báo an nên sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu."

Đúng lúc này, tiếng Quách Kỳ vọng đến từ một chỗ khuất trong núi: "Bọn mình ở đây——"

Mọi người vừa nghe, đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng, nhặng xị: "Ồ đâu ở đâu?"

Vì tốc độ đi của hai người đều rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chỗ họ.

Quách Kỳ tìm lại được sự tự tin, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tráng Hán: "Đường vòng nhiều quá, nhưng may là tó với hội trường tìm được đường lên đỉnh núi rồi, chốc nữa mọi người cứ theo tó là được, nhanh lắm."

Tráng Hán quyết không thừa nhận việc mình lo cho cậu ta hồi nãy, khua tay: "Được rồi đừng khoe khoang nữa, nhanh lên đi, trời sắp tối rồi."

Hứa Hành Niên vòng qua đi đến cạnh Đường Ôn, cô nhìn thấy anh thì vành mắt đã ửng hồng, trông anh mồ hôi đầy đầu, vôi vàng đưa chai nước khoáng trong tay cho anh: "Anh khát không?"

"Vẫn ổn," thấy mặt hạnh của cô đã dâng một tầng sương mờ mịt, anh đưa tay nhéo mặt Đường Ôn, "Lo hả?"

Ngón tay anh vì leo núi mà dính đầy bụi đất, nhéo lên mặt cô để lại một vệt đen, khiến cô trông y như bé mèo hoa.

Cô chu môi, nâng tay đánh mu bàn tay anh một phát, nhưng cũng không dùng nhiều sức.

Hứa Hành Niên khẽ cười, mở lòng bàn tay ra: "Cho em này."

"Quả thông ạ? Nhỏ quá."

Quả thông vừa nhỏ vừa xinh, lại tròn tròn, có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay.

Anh nắm tay cô theo mọi người đi về phía trước, giải thích: "Này anh tiện tay nhặt bên đường. Mỗi lần đi du lịch em đều thích mua quả lưu niệm còn gì? Nên cái này cho em làm kỉ niệm."

Ánh mắt thanh sạch của người con trai một đường tiến vào ánh mắt cô, không một chút tạp chất.

Đường Ôn dờ ra, như bị loạn nên không biết khả năng ngôn ngữ vậy, cô khẽ nhếch môi, không thốt nên lời.

Đúng là hồi nãy leo núi không thấy có hàng quán bày bán đồ lưu niệm nào cả, không ngờ anh vẫn đề tâm chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn hiểu cô như vậy.

Nếu chỉ một hai người thể lực tốt leo lên đỉnh núi chỉ mất tầm 10 phút, nhưng giờ là cả một nhóm người, ngón gần nửa tiếng.

Ráng chiều hoàng hôn từ chiếc mâm vàng tròn lặn rải xuống thế gian, màu đỏ mờ gà quẩn luyến điểm nét phía chân trời, như nhóm lửa trại giữa núi rừng đại ngàn.

Nhìn đỉnh núi trùng điệp đang dần hiện ra trước mắt, ai ai cũng vui mừng khôn xiết, đau nhức mỏi mệt gì cũng quên sạch, nhao nhao đứng trên đỉnh hét to xuống dưới như đang phát tiết tất thấy, trong khoảnh khắc ấy, tiếng vang vọng nối đuôi nhau như những con sóng.

"A ——"

Hoàng hôn quyện lại thành một màu đỏ rực, bồi lên những khuôn mặt đang vui cười thích chí.

Dường như cả một ngày dài và tất cả mệt mỏi, tại thời khắc này, đều đáng giá.

Ngắm cảnh tượng này, Đường Ôn nhẹ thờ dốc, trong lòng cứ vấn vít một loại suy nghĩ chẳng thể nói rõ, cô vôi vàng túm tay áo Hứa Hành Niên.

Anh cúi người ghé tai sát vào cô.

Não có hơi thiếu oxy, vì đang gần anh trong gang tấc mà tim đập loạn nhịp, cô thờ dốc nhẹ rồi tiến lại gần anh, âm thanh mềm mại vừa rõ ràng lại kiên định ——

"Em thích anh."

Dẫu cho muốn thổ lộ thiên ngôn vạn ngữ, chung quy lại, cũng chỉ cần một câu này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Bố nó ời, hai đứa nhỏ nhà ta trưởng thành rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: envi

Đi học lại sau lễ mừng 10 tháng 1, chuyện Hứa Hành Niên với em gái lớp 10 yêu nhau trở nên hot hòn họt, chẳng mấy chốc Đường Ôn đã trở thành đối tượng quan sát trọng điểm của các nữ sinh trong trường, không những thế còn có người tranh thủ giờ giải lao mò đến lớp 10A1 hóng hót.

Cô rụt vai ngồi tại chỗ, dựng sách lên che chiếc đầu nhỏ của mình lại, đến can đảm đi vệ sinh cũng không có.

Tổng Từ San cười hơ hớ, còn vui khi thấy người gặp họa: "Cậu nổi rồi nha."

Da mặt tiểu cô nương mòng, đỏ bừng lên, cầm gác trên bàn học: "Tớ cũng có muốn đâu."

Tổng Từ San cuộn vờ lại giả làm micro, đề lên miệng rồi diễn: "Thân là bạn gái của "người bạn trai nữ sinh Nhất Trung muốn tìm nhất", vì đây có cảm tưởng như thế nào?"

?????

Cô trừng mắt, hỏi trong mơ hồ: "'người bạn trai nữ sinh Nhất Trung muốn tìm nhất" là cái gì cơ???"

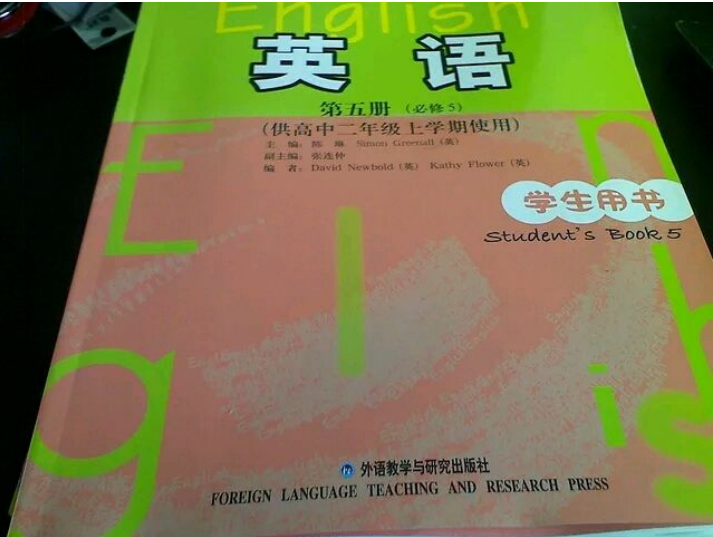
"Tớ tự đặt(1) đó."

"....."

Hai người mới tám năm(2) được một lát thì giáo viên tiếng Anh đã tới rồi, Đường Ôn đang vôi vàng lấy sách trong cặp thì một quyển sách giáo khoa tiếng Anh tập 5(*) chòi ra, trông hơi lạ mắt.

(1),(2): 起的 (Qǐ de) cụm này nghĩa là đặt nickname, trong đó chữ 瞎(Qī) nghĩa là mù, vớ vẩn,...

(*) nguyên văn là 本英语必修五, không biết mình edit có đúng không. Ai biết chỉ mình nhé. Nó là quyển này:

Do hiện tại họ mới đang học chương trình phổ thông lớp 10 thôi, chưa tiếp xúc với các chương trình học khác, cô mở sách ra xem thử thì phát hiện bên trong đều là chữ của Hứa Hành Niên.

"Toi, tớ lấy nhầm sách giáo khoa rồi." Cô thấp giọng nói với Tống Tử San.

Vì nhiều đề toán không giải được nên tối qua cô mang sách bỏ trụ với sách giáo khoa sang phòng Hứa Hành Niên hỏi, mà lúc đó trên bàn học của anh cũng bày mấy quyển, cả lúc dọn đồ đã cầm nhầm.

Tống Tử San vừa thấy là quyển giáo khoa tập 5 đã hiểu ra ngay, nhỏ giọng nói: "Sáng nay anh ấy có tiết Anh không?"

Đường Ôn ngần ngợ suy nghĩ một lát rồi vội vàng lục ngăn đối trong cặp lấy ra một quyển vở nhỏ, cô đã cố ý chép lại thời khóa biểu của Hứa Hành Niên.

Cô kinh ngạc mở to mắt: "Tiết ba đó."

"May là không phải tiết này, thế tiết sau cậu đưa cho anh ấy là được mà."

"Nhưng mà..." Cô do dự mím môi.

"Nhưng cái gì?"

Nhưng đây là thời điểm đặc biệt, nếu giờ cô mà đi tìm anh chẳng phải sẽ bị người khác nhìn như nhìn động vật quý hiếm sao???

Tống Tử San vừa nhìn đã hiểu được nỗi băn khoăn cô viết lên mặt, cô ấy ngăn đầu canh giáo viên đang tìm giáo án điện tử trên bục giảng rồi lại quay sang ân cần chỉ dẫn Đường Ôn: "Thế cậu nghĩ thử xem, nếu không có sách giáo khoa thì chẳng phải Hứa Hành Niên không học được sao, không học được thì sẽ bị thật lùi, quan trọng nhất là nhờ may giáo viên gọi anh ấy lên đọc bài thi sao?"

Rất hợp lý cũng rất thuyết phục...

Thấy cô cứ trầm ngâm mãi, Tống Tử San bóp đùi cô dưới bàn học: "Nên là hết tiết cậu đi luôn đi, tiện thể tuyên bố chủ quyền với mấy người cứ nhớ thương chồng cậu luôn."

"....."

Không biết vì sao trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh này: Cô dùng tư thế người thắng cuộc nắm tay Hứa Hành Niên đứng trước mặt đồng đạo nữ sinh, đã thế còn dán lên người anh bốn chữ to tở chàng rất bắt mắt: người của Đường Ôn.

..... Không dám nghĩ nữa không dám nghĩ nữa.

Thế là, cô nàng lẳng lặng giờ quyển sách giáo khoa tập 5 kia ra, viết 4 chữ đó lên trang đầu tên, ngay cạnh tên anh.

Chuông tan học vừa reo cô đã ôm sách giáo khoa tiếng Anh lạch bạch chạy lên tầng 4, đầu cúi gằm tít ngưu đứng chỗ cửa sau lớp anh, đúng lúc gặp Lục Hoài Sâm cũng đi ra từ đó.

Dáng vẻ cậu như vừa tỉnh ngủ, mắt vẫn đang nhấp nhem, tóc rối bù như hai sợi dây điện quấn chặt vào nhau, nhìn chăm chăm Đường Ôn hai giây rồi lẩm bẩm: "Em gái ở đâu ra đây, đáng đáp còn xinh xắn phết."

"....."

Đường Ôn chắc chắn là Lục Hoài Sâm còn chưa tỉnh ngủ.

Tính ra thì Đường Ôn với Lục Hoài Sâm cũng đã "nổi khổ" từ nhà trẻ rồi lên đến tiểu học, cấp 2, cấp 3, nhưng hai người lại không thân quen cho lắm.

Hồi học nhà trẻ, hai người còn chơi thả khăn rồi trốn tìm linh tinh được, nhưng từ khi lên tiểu học thì chỉ cần Lục Hoài Sâm chủ động nói chuyện với Đường Ôn là Hứa Hành Niên liền sút cho cậu một phát.

Nói một câu là đá một cước.

Thế là về sau Lục Hoài Sâm cũng không dám tìm cô nói chuyện nữa, dù là qua nhà Hứa Hành Niên ăn tiệc hay làm bài tập thì cũng tránh Đường Ôn đi.

Đường Ôn thấy cậu đang uể oải, dứt khoát vào thẳng chủ đề: "Anh kêu Hứa Hành Niên hộ em với."

Nghe thế cậu mới tỉnh táo hơn chút, trừng mắt: "..... Là em hà, anh cứ tưởng Hứa Hành Niên nợ tình bên ngoài bị người tìm tới cửa cơ."

"Nợ tình cái gì?"

Cô vừa hỏi dứt câu thì Hứa Hành Niên đã đá Lục Hoài Sâm một phát từ sau, nhắc mi báo: "Người nợ phong lưu bên ngoài không phải cậu à?"

"....." Lục Hoài Sâm khề cần mồi, không lời nào để nói, chấp hai tay hành lễ, "Xin cáo từ."

Chờ Lục Hoài Sâm đi rồi, Đường Ôn mới trừng lớn mắt hỏi Hứa Hành Niên: "Anh nuôi cún(*) bên ngoài?"

(*) Cún(cẩu-狗) chỉ việc ngoại tình.

"Em tin cậu ta hay tin anh?"

Cô nàng ra chiều ngấm ngời rồi cố ý nói: "..... Anh không trả lời thẳng thắn vấn đề của em, em hơi tin anh ấy rồi đó."

"....."

Ra chơi 2 phút, người trên hành lang ngày càng đông, trong kì nghỉ họ đã hóng được tin Hứa Hành Niên có bạn gái, xong giờ lại thấy có nữ sinh tới tìm anh nên không nhận được lén liếc chấy cả mắt, liên hệ cô với người đã thu phục được học thần trong truyền thuyết.

Giờ giải lao vốn nhiều người ra giãn gân cốt nên lối đi nhỏ đã chật ních, Đường Ôn vừa định đưa sách tiếng Anh đang ôm trong ngực cho anh thì đột nhiên bị ai đó đẩy một cái, cả người mất thăng bằng nghiêng về trước, sách giáo khoa tiếng Anh thì rơi xuống đất.

Hứa Hành Niên phản xạ nhanh vurun tay đỡ cô, tư thế kia hơi giống như đang ôm cô vào ngực.

"Ui chao ——"

Bốn phía nổi lên tiếng xuýt xoa tâm hoa nộ phóng, còn có bạn nữ ưa bắt quái nhanh nhâu kéo tay áo bạn bên cạnh, ý bảo người nọ nhìn bên kia kia.

Đầu thụi vào ngực anh, hơi đau.

Đường Ôn nhăn mày, khóe mắt nổi lên hơi sưng mơn hỏ, rồi cô lại chột nhớ ra xung quanh còn rất nhiều người đang nhìn chăm chăm, mặt chưa gì đã đỏ bừng, lắc lắc vai để tay anh rút xuống.

Hứa Hành Niên cúi đầu nhặt sách bị rơi lên, trùng hợp thay quyển sách lại mở ra đúng trang thứ nhất, anh lo lắng nhìn lướt qua thì phát hiện bốn chữ nho nhỏ bên cạnh tên mình.

Đường Ôn vẫn chưa để ý chuyện này, dịu dàng nói: "Hôm qua em tìm anh học thêm xong không may cầm nhầm luôn sách giáo khoa của anh, tiết vừa rồi mới phát hiện."

"Thế hà——" anh gạt nhẹ đầu, xong rất hứng thú hỏi, "Thế "người của Đường Ôn" là sao cơ?"

"....."

Quả nhiên vẫn bị phát hiện, không ngờ còn nhanh như vậy.

Cô nàng vỗ mặt, nghĩ suy một hồi rồi uốn ngực để làm bản thân trông có vẻ "cây ngay" một chút, nâng giọng: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Hứa Hành Niên khép sách lại, cuộn thành ống tròn rồi vỗ nhẹ lên đầu cô——

"Phải chứ."

Cô vỗ roi tay anh: "Thế còn được."

Hứa Hành Niên vừa nghe thế, cổ ý giờ móng vuốt ra nắm tay cô, vốn chỉ muốn trêu chút thôi nhưng ai ngờ cô lại hít một hơi xuýt xoa rồi theo phản xạ rút tay về.

Anh hơi nhúu mày: "Tay còn đau hà em?"

Hôm trước cô leo núi tay không may bị đâm cây đâm phải, vốn cũng không để ý lắm, đến tối về nhà mới nhờ dì Cầm dùng kim khâu ra.

Vì bị đâm hơi sâu nên khâu ra cũng lâu, phần da ở đầu ngón tay bị rách do kim chọc vào nên sẽ đau một thời gian.

"Không sao ạ, sẽ lành nhanh thôi."

Anh cầm ngón tay kia lên rồi nhìn chăm chăm chăm đó trên đó: "Trách anh không phát hiện sớm."

Cô cười hi hi nói: "Anh cũng có biết lấy gai ra đâu, phát hiện thì làm được gì chứ?"

Anh khẽ cười: "Xem ra anh còn phải học tập thêm."

Hai người lại nhần nha nói hai câu, Đường Ôn đột nhiên nhớ ra còn phải đi phê bài tập cho giáo viên dạy văn nữa nên vội vàng tạm biệt anh.

Aí ngờ cô nàng mới nhắc được hai bước thì bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lùi về tròn tròn mắt hỏi anh:

"Đừng rồi, con cún anh nuôi bên ngoài kia kia, là giống chó gì?"

"....."

*

Trời trở lạnh, vừa tới cuối mười tháng. Đường Ôn lấy áo khoác bò bằng bông ấm áp trong tủ mặc vào, còn cố ý mặc thêm hai cái quần chun thu đông để giữ ấm nên căng thân nhìn hơi thô.

Đường Ôn từ nhỏ đã sợ lạnh, mùa đông ở phương bắc cũng chẳng ấm áp gì cho cam, thời điểm nhiệt độ vừa hạ là lúc cô rất dễ bị cảm rồi phát sốt nên dứt khoát mặc nhiều một chút, ấm là được, không cần đẹp.

Lúc ra khỏi cửa phòng thì đúng lúc thấy Hứa Hành Niên mặc áo khoác liền mũ, hai người nhìn nhau, thực sự cảm thấy như đang sống ở hai mùa khác nhau vậy.

"Chào buổi sáng Niên Niên! Chúc anh một ngày vui vẻ."

"Chào buổi sáng."

Thấy anh bước nhanh đến đầu cầu thang, cô cũng vội vàng theo sau, treo cả lên người anh y như con bạch tuộc, dính nhau cùng xuống tầng.

"Mặc như này ít nhất phải nặng thêm 3 cân." Anh luôn tay ra sau đỡ đầu cô, xong còn xốc xốc người cô áng chừng.

Cô nàng méo miệng, cọ cổ anh bảo: "Tại em sợ lạnh mà."

"Muốn uống trà sữa không?"

Cô gạt đầu: "Muốn ạ."

"Muốn bao nhiêu?" Lúc nói, anh còn nhẹ nhàng đá lỏng nheo, như có ý tứ.

Đường Ôn hiểu ngay tấp lự, không do dự rướn người chụp một phát lên mặt anh, mặt này cong tớn, giọng thì ngọt: "Muốn từng này này!"

Còn khá biết điều.

Hai người ngọt ngào dính nhau xuống tầng, bong bóng màu hồng sắp bay lững lờ khắp cả nhà đến nơi thì bỗng nhiên thấy mẹ Hứa đang bung đồ ăn đứng ở cửa phòng bếp, đang dùng ánh mắt dò xét nhìn kĩ hai người họ.

"....."

Không khí như đình trệ trong chót đó.

Hai giây sau, Đường Ôn bị dọa đến nỗi run lập cập, vội vàng đá chân giầy giữa một phen, gò má đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi.

Hứa Hành Niên thả tay ra, cô lập tức trượt tuột xuống y như bánh xà phòng, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng trên bậc thang đầu, suýt nữa không đứng vững nổi.

"Chào...chào buổi sáng đi ạ." Cô nàng bình ổn lại trái tim đang đập bùm bùm, mặt cúi gằm, mũi chân khép lại ngay ngắn, chẳng khác nào đứa bé phạm lỗi.

Tuy đã sớm có quan hệ dính hôn rành rành ở đây, nhưng bị người lớn bắt tận tay day tận trán thì có phải sẽ thấy họ yêu sớm ảnh hưởng đến việc học tập không..

Mẹ Hứa cũng hoàn hồn, bà dùng một chút rồi bình tĩnh gạt đầu: "Ừ, chào buổi sáng."

Xong rồi xong rồi, là cô chủ động thơm Hứa Hành Niên nên có phải sẽ bị coi thường không..

Trong giây phút đó, trong đầu Đường Ôn đã hiện ra đủ loại tình tiết mẹ chồng nàng dâu trên phim truyền hình, càng nghĩ càng quẩn, cô tuyệt vọng nhắm nghiền mắt.

Ái ngờ trên mặt mẹ Hứa cũng không có vẻ gì là không vui, bà chẳng nói gì thêm, chỉ bung đồ ăn trở về phòng bếp.

Đường Ôn hoang mang ghé mắt nhìn Hứa Hành Niên.

Cho đến hai giây sau, trong phòng bếp truyền tới tiếng người mừng như điên: "Bố nó ơi, hai đứa nhỏ nhà ta trưởng thành rồi!!!"

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn: "....."

Tác giả có lời muốn nói: Lục Hoài Sâm: Tớ dùng tám chân tinh đối xử với cậu, cậu thì ngày nào cũng vì em gái nhỏ đá tớ không ghê chân.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Mất để làm cảnh à? Tớ đây đi cùng người nhà

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: envi

Đường Ôn giúp việc bung đồ ăn để lên bàn, rồi dựa vào khẩu vị của mọi người để phết mứt trái cây lên bánh mì, xong đầu vào đẩy mới về chỗ ngồi của mình, dùng thìa quấy nước com trước mặt.

Cô kẹp một cái bánh bao chiên giòn lên cắn một miếng thì thấy hơi mỡ, đuôi lông mày nhăn lại, thuận tay để phần thừa vào đĩa của Hứa Hành Niên.

Anh đã tập mãi thành quen từ lâu, trực tiếp cầm lên cho vào miệng.

Một lát sau, Đường Ôn cảm thấy không khí xung quanh cứ là lạ, ngẩng đầu lên thì thấy mẹ Hứa đang ôm má ngồi đối diện, mang theo vẻ mặt tâm hoa nộ phóng nhìn hai người.

Đường Ôn: "....."

Dường như những chuyện bình thường như cân đường hộp sữa hằng ngày giờ đều biến thành bong bóng màu hồng bay lên bay lên trong mắt bà.

Bỗng nhiên Đường Ôn cảm thấy com cũng khó ăn, mím môi, trộm đá chân Hứa Hành Niên dưới bàn, người kia ghé mắt liếc cô một cái, rồi lại nhìn về phía cô ra hiệu.

Hứa Hành Niên: "....."

Thực ra anh muốn nói là, cung phản xạ của Đường Ôn quá dài rồi đấy, từ lúc hai người họ ngồi lên bàn ăn mẹ Hứa đã có biểu cảm như vậy rồi.

Thấy anh vẫn bình chân như vại, tiểu cô nương lại đá thêm phát nữa, dùng sức trừng lớn mắt để truyền đạt ý tứ của mình: Anh mau nói gì thay đổi cục diện bế tắc này đi!!!

Hứa Hành Niên cũng học cô đá nhẹ một phát, nói bằng mắt: Em nói đi.

Đường Ôn lại đá lại: Nhưng em không biết phải nói gì hết.

Hứa Hành Niên: Gì cũng được.

Hai người cứ ăn miếng trà miếng đá tới đá lui dưới gầm bàn, mãi đến lúc đi Cầm đến đưa sữa bò nhìn không nổi nữa, bà giả vờ nghiêm túc ho vài tiếng thì Đường Ôn mới dò mắt cúi đầu, yên lặng bung bát nước com lên uống.

Đến giờ mẹ Hứa mới mở miệng: "Ồn Ôn này."

Đôi mắt có thần lộ ra sau thành bát, cô phình miệng "ạ?" một tiếng.

Mẹ Hứa rướn cổ lên, hai tròng mắt đen nhánh sáng lấp lánh: "Về sau đừng gọi đi nữa, gọi mẹ luôn đi."

Tay bung bát của Đường Ôn run lên, nước com trong miệng chưa kịp nuốt xuống đã mắc ở cổ, cô bị sặc đến nỗi mặt nghẹn đỏ, ho khù khụ——

"Khụ! Khụ khụ khụ khụ khụ khụ....."

Ăn đường Hứa Hành Niên chau lại, lập tức vươn tay vỗ lưng cho cô: "Mẹ cứ nói gì đâu không."

Bà kêu một tiếng ngớ ngàng, vội vàng quay mặt qua vách tội với bố Hứa: "Lão Hứa, ông xem con ông đi, giờ còn vì bảo vệ vợ mà hung dữ với tôi nè."

Hứa Hành Niên: "....."

Bố Hứa cũng thấy không ổn, vội nhủ mảy nói: "Mới bánh mất ra đã loạn xì ngầu với con nó gì chứ..."

Đường Ôn xuôi ngực thở dốc, xoa tay bảo: "Cháu không sao đâu chú."

Ho đến nỗi trái tim yếu ớt của cô cũng hơi nghèn nghẹn.

Mẹ Hứa không phục nói lại bố Hứa: "Sớm muộn gì cũng phải gọi thôi, chưa kể tình cảm của hai đứa nó tốt như vậy, bốn bề lên năm là chúng ta sắp được bế cháu rồi."

"....."

"???"

"??????"

Bé bé bé bé bé... cháu???

Mất Đường Ôn lập tức trở thành hình chuông đồng, khuôn mặt be bé đỏ đến nỗi có thể nhò ra máu ngay được.

Cô còn chưa tới mười sáu tuổi, vậy mà đã bị "giục sinh"!!!!!

Nghĩ đến từ này, trong đầu cô liền hiện lên dáng vẻ của heo heo mẹ...

Hồ hấp Đường Ôn cứng lại, hoang mang đứng dậy, run giọng bảo "Cháu cháu cháu cháu ăn xong rồi ạ", ti bản bước ra ngoài hai bước rồi chạy té khói.

Mẹ Hứa: "....."

Bà khó hiểu nhìn Hứa Hành Niên vẫn đang bình tĩnh ăn bánh mì, do dự hỏi: "Mẹ dọa con bé rồi hả?"

Mí mắt anh cũng không buồn nhấc lên, chỉ nhàn nhạt nói: "Mẹ như thế là đang xúi giục con trai mẹ phạm tội."

"?????"

Bà chỉ nói phiến phiến thôi mà...

*

Trung tuần tháng 11, trời nhanh tối, vừa mới ra khỏi nhà ăn thì đã thấy bầu trời choán một màu mực đen đặc, gió đêm cũng dần lạnh lẽo.

Đường Ôn siết chặt áo bông, cùng Tống Tử San về lớp lấy tập kiểm tra của ban kiểm tra kỷ luật để chuẩn bị ra cổng trường theo dõi tình hình ra vào trường học.

Sách bài tập bày la liệt trên bàn, cô lúi cụp trong gầm bàn ra, không may làm mấy quyển sách giáo khoa rơi xuống đất.

Đầu nhỏ buồn bực khịt mũi, lùi lại cong chân đẩy ghế ra, sau đó ngồi xổm xuống nhặt sách.

Mới nhặt được 2 quyển, đang định rướn cổ lên tìm tiếp thì đột nhiên có thứ gì đó gõ lên đầu cô.

"Chờ một chút ——" cô ngồi xổm mất sức, khó khăn đáp lời rồi lại rụt đầu tìm dưới bàn học, toan nhặt vở nháp môn toán dưới đây lên.

Ai ngờ, đầu ngón tay cô còn chưa kịp đụng đến mép vở thì một cánh tay thon dài đã vươn ra, thay cô nhặt đồ lên.

Khớp xương trên đôi tay kia rõ ràng, đường cong hài hòa, tựa như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc.

Đường Ôn co người dưới bàn học, theo bản năng đưa mắt nhìn theo cánh tay ấy, cho đến khi thấy chiếc cằm với độ cong hoàn mỹ kia thì tức khắc hoảng sợ, phản xạ có điều kiện định đứng lên ——

Cột một tiếng, đầu cô văng vẳng đập vào thành dưới làm bằng kim loại của bàn, tầm nhìn quay mòng mòng.

Đường Ôn ôm đầu lùi ra, trong mắt có hơi nước, chân ngồi xổm lâu vẫn hơi bủn rủn, đôi mắt trừng to ối là to, đáng thương nhìn Hứa Hành Niên.

Anh thấy hơi buồn cười, đến gần giúp cô xoa xoa, "Bị đụng đau không?"

Cô nàng liếc xéo anh, nhỏ giọng lầu bầu: "Tại không biết tự nhiên anh từ đâu ra, người xấu."

"Bị dọa hả?"

"Vâng."

Anh cười nhẹ, lấy cốc trà sữa thơm nức mũi đặt bên bệ cửa sổ đưa cho cô: "Chúc lỗi với em này."

"Á," cô buông tay đang che đầu xuống, hai mắt sáng như sao, "Anh mua ạ?"

"Không thì sao?" Anh nhắc mí, đưa cho cô: "Thử xem còn nóng không? Để ngoài lạnh cũng lâu rồi."

"Không nóng ạ." Cô cắn ống hút hút mạnh mấy ngụm, mặt nhỏ căng phình.

"Đừng rồi, anh định hỏi em cái này," anh cầm sách bài tập để ở góc bàn lên, tùy ý lật một tờ, để cô nhìn rõ mồm một nội dung bên trong, giọng điệu cười như không cười: "Bình thường em đi học... khi nào cũng thất thần vậy hả?"

Trên trang sách mờ toang toàn là ba chữ "Hứa Hành Niên" kín giấy, không chỉ có thế, anh lật thêm vài tờ nữa mới phát hiện hình như chỗ nào cũng là tên mình.

Đường Ôn lập tức mở to mắt, vội vàng vươn tay lấy lại vở bài tập, phồng má ậm ừ đôi câu.

"Hửm?"

Cô nuốt ực trà sữa trong miệng xuống, nói dối: "Em luyện chữ cũng không được hả!?"

"Tên anh dễ luyện lắm à?"

"Đừng đó," cô gật đầu qua loa, ôm mưu muốn lườn lách cho qua cửa, "Vội lại anh học giỏi toán nhất khối, đứng chuẩn tám gương sáng ngồi, có đề toán nào không giải được còn đi nhờ và được..... Đó, đàn anh còn vấn đề gì nữa không?"

Lý do chống chế này khiến Tống Tử San bên cạnh phụt cười.

"....."

Đường Ôn bị anh nhìn đến mức chột dạ thì biết ngay chẳng có đường nào đòi lừa anh, dứt khoát để trà sữa xuống, cúi đầu lấy tập kiểm tra để trên bàn định ra ngoài: "Em phải đi trực rồi."

Đi trực?

Không phải anh sắp xếp lịch trực cho cô vào thứ 7 sao?

Thấy anh không hiểu, cô bèn đứng lại, vừa cài lại khuy áo bỏ vừa giải thích: "Chị Đồng Kha báo hôm nay hơi mệt nên xin nghỉ về nhà, buổi trưa chị ý tìm em đổi lịch rồi ạ."

Hứa Hành Niên hơi gật đầu, rút kẹp tài liệu trong tay cô ra rồi cầm cốc trà sữa: "Anh đi với em."

"???" Cô vòng ra từ lối đi nhỏ, thấy anh ăn mặc phong phanh bèn nhăn mặt, "Bên ngoài lạnh lắm."

Khu dạy học với nhà ăn đều lắp máy sưởi, bình thường anh cũng không hay ra ngoài mấy nên mặc khá ít.

"Không sao mà."

"Nhờ may anh nhiễm lạnh rồi bị cảm thì sao?" Cô nàng chau mũi, đi tới túm lấy tập kiểm tra anh đang cầm, "Minh em đi là được rồi, anh không phải mất công đâu."

Thấy cô cứ nhất quyết không cho mình đi theo, Hứa Hành Niên ho nhẹ, đánh phải lối đòn chí mạng ra: "Tuần này mỗi ban trong Hội Học Sinh Hội đều phải tiến hành khảo sát thành viên mới, nghe nói điểm tổng kết sẽ cho hội trưởng quyết định."

"....."

Cô đánh búng kẹp tài liệu trong tay, rầu rĩ nói: "Vậy đi thôi, nếu anh thấy lạnh thì phải nói với em ngay nhé."

"Ừm"

Theo dõi tình hình ra vào trường chủ yếu là kiểm tra có ai đạp xe vào khu vực trường không, có ai đi muộn không, trên giò xe có treo biển số của trường không, nếu trái với những quy định kể trên thì trừ 2 điểm.

Thực ra đây là lần đầu tiên Đường Ôn làm việc này, trước kia chỉ kiểm tra vấn đề kỉ luật trong tiết tự học thôi nên không cần giao thiệp với quá nhiều người, mà giờ phải bắt những bạn vi phạm kỷ luật, còn phải lấy chữ kí của họ nữa, nói chung vẫn là chuyện dễ làm mất lòng người khác.

Nhưng may là có Hứa Hành Niên đứng bên nên mặt mũi cô cũng được nâng lên hẳn, không thể không thừa nhận, bạn trai cô đúng là quá ngẫu.

Nghĩ vậy, tự nhiên trong lòng cô đắc ý không chịu được, đứng một chỗ nhảy nhót như chú thỏ con.

"Cười ngốc cái gì?"

Cô ngẩng mặt, mi mắt cong cong: "Có anh bên cạnh nên rất vui."

"Thế vừa nãy là ai không cho anh đi cùng ấy nhở?"

Đường Ôn chu mỏ, vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, chắc chắn là không có vị giáo viên xuất thần nhập quỷ nào xuất hiện, khe khẽ vươn tay nắm chặt tay anh, giọng rất mềm: "Vi em sợ anh bị lạnh mà..."

Tay tiểu cô nương vẫn luôn đút trong túi này giờ nên lòng bàn tay như miếng giữ ấm cỡ nhỏ(*) vậy, vừa nóng vừa mềm, tựa viên gạo nếp mới vớt ra.

(*)Nguyên gốc là 型暖宝宝 (cv: loại nhỏ ấm bảo bảo), nghĩa là miếng giữ ấm

Hứa Hành Niên nhắc mi, kẹp tập kiểm tra bên dưới cánh tay, duỗi luôn tay kia ra: "Tay này cũng lạnh."

"Thấy chưa, em đã nói là lạnh mà." Tiểu cô nương thấp giọng trách cứ, lại dùng hai bàn tay nhỏ xinh nóng hổi hấp bốc lấy bàn tay to của anh.

Tay cô rất bé, hai bàn chấp lại mới có thể miễn cưỡng bọc được một bàn tay anh.

Hai người đứng dưới đèn đường cách cổng trường không xa, ánh đèn mờ nhạt rơi đầy đất, như chiếu rọi lên hai khuôn mặt trẻ trẻ một tầng kính ghi lại những năm tháng bình yên, tốt lành.

Thời gian buổi tối vốn ngắn nên rất ít học sinh ra ngoài trường, hai người đứng ở đây mười phút mà cũng chẳng mấy người ra vào, hơn nữa cũng không có hiện tượng vi phạm kỉ luật nhà trường.

Lúc Khấu Nhạc cười xe điện đến cổng trường, ngẩng cổ lên thấy bóng dáng hai người đứng đó bèn vội vàng dừng xe xuống dắc dăng hoảng.

Lúc đi ngang qua bọn họ, anh ta nhìn không được sấn lại huyết sáo rất chi là lưu manh, cực kì thiếu đòn mà hỏi Hứa Hành Niên: "Hôm nay cậu cũng đi trực hả?"

Anh nhẹ xốc mi mắt, ngữ khí nhàn nhạt: "Mất đề làm cánh à? Tổ đây đi cùng người nhà."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 64: Mà có tin là tao không thiếu cách đập mày nát bét không

editor: envi

Khấu Nhạc: "....."

Khoe khoe khoe, chỉ có khoe là giỏi!

Tiểu cô nương cũng không kè tung người hứng khoe ân ái với anh mà vô cùng chuyên nghiệp lượn vòng lên nhìn đầu xe điện của Khấu Nhạc, hỏi: "Biển số xe của anh đầu ạ?"

"Không có hả???" Cậu ta trừng mắt, cũng lên trước xem thử, đôi con ngươi đảo quanh, "... Thôi xong, chắc là rơi ở đâu mất rồi."

Đường Ôn rút giấy phạt từ trong ngực Hứa Hành Niên ra, vẻ mặt nghiêm túc: "Đàn anh, dựa theo quy định, không có biên số xe trừ 2 điểm."

Lớp 11A1 luôn là tập thể ưu tú nhất khối, chưa kể chủ nhiệm lớp họ còn có tiếng nghiêm khắc, từ thành tích học tập đến chất lượng nề nếp đều phải giành đứng nhất, nếu bị trừ 2 điểm thì trăm phần trăm sẽ bị gọi xuống văn phòng uống trà.

Nghĩ đến ông thầy Địa Trung Hải nói nhảm số hai không ai số một là tại cậu ta đã muốn nổi tung.

Khẩu Nhạc đứng thẳng, nhìn về mặt hết sức cương trực công chính của Đường Ôn, nuốt nước miếng rồi lại lập tức nheo mắt không ngừng bắn tin hiệu cho Hứa Hành Niên.

Tinh anh em có bền lâu không phụ thuộc hết vào một câu của cậu thôi đó.

Thế mà người kia vẫn đứng đưng trước tín hiệu của cậu ta, lười nhác đứng một bên, tay đặt dưới mũ len áo của tiểu cô nương, mí mắt cũng nhắm buồn nhác.

Khẩu Nhạc: "....."

Cậu ta liếm môi, cười hề hề rồi quyết tâm gây giữa tìm đường sống: "Anh bảo, anh với Hứa Hành Niên học chung lớp, em trừ điểm anh khác nào trừ điểm cậu ấy không.. Thế thì ảnh hưởng đến đóng góp của bọn anh cho tập thể lớp!"

Quả nhiên sau câu này, trên mặt Đường Ôn liền hiện lên sự rối rắm, quay đầu nhìn Hứa Hành Niên.

Đối phương không nói một lời, chỉ nhẹ nhàng đặt bàn tay khoả ra lên đỉnh đầu cô, lẳng lặng rũ mắt nhìn cô chăm chú.

Tiểu cô nương lại gãi tai quay đầu, suy nghĩ một lát song vẫn giờ tập kiểm tra ra trước mặt cậu ta, kiên định nói: "Anh cứ kí tên đi ạ, đây là quy định nhà trường, không có chuyện thiên vị đâu ạ."

Hứa Hành Niên nhẹ cong môi, có vẻ rất hài lòng với quyết định này.

Khẩu Nhạc xịu miệng, trong lòng lại không nhịn được nghĩ —— xét trên phương diện công tư phân minh, hai người này giống nhau thật.

Bà vai cậu ta trùng xuống, chỉ đành nhận quyền vờ đưa tới, chậm chạp kí tên mình lên đó rồi đưa cho cô: "Đây."

"Cảm ơn anh ạ." Tiểu cô nương cười sung sướng, tất cung tất kính nhận vờ, sáng mắt ngăm ngửa một phen.

"....."

Về mặt Khẩu Nhạc rơi vào mơ hồ.

Sao cậu cứ có cảm giác như thần tượng kí tên cho fan vậy?

Chờ Khẩu Nhạc đi xa, chuông vào học cũng ình ỏi vang lên, sân trường lặng như tờ, người gác cổng trong phòng bảo vệ hấp tấp chạy vội vào toilet trong khu dạy học.

Hứa Hành Niên đề cốc trà sữa lên môi cô, nhẹ bảo một tiếng, tiểu cô nương lập tức ngoan ngoãn chia cốc ra uống trà sữa, đến khi ông hút vang lên tiếng khịt khịt mới nhả ra.

Vị trà sữa thơm ngọt tràn ngập trong khoang miệng, cô nuốt ngum cuối cùng, liếm mép, toét miệng cười: "Ngọt quá đi."

Xong còn vỗ chiếc bụng nhỏ của mình: "Dạ dày cũng ấm hẳn lên."

Hứa Hành Niên cũng cúi tay sờ bụng nhỏ của cô, câu môi cười khê: "Phải là tròn vo mới đúng."

Đường Ôn tròn trĩnh mắt, không chút khách khí vỗ rớt tay anh.

Trà sữa đã uống hết, anh cầm cốc giấy trong tay nhìn khắp một lượt, ánh mắt dừng lại trên chiếc thùng rác xa xa, tay dứt túi đi qua đó.

Gió đêm nổi lên, thổi nhẹ qua xương quai xanh mang theo hơi lạnh ập đến. Đường Ôn rút ngón tay đã đông cứng, nhón chân nhìn đồng hồ, chỉ mong kim giây có thể nhích nhanh thêm chút nữa.

Trong ban đã quy định, đứng trực thêm khoảng 10 phút sau giờ đánh chuông là có thể về.

Lúc cô đang nghĩ vậy, từ phía cổng trường cách đó không xa có một đám người ồn ào đi vào, đi đầu là hai nam sinh treo trên miệng toàn lời rầm thoít, theo sau là 3 nữ sinh, ai cũng lớn giọng, năm người nghênh ngang tiến vào.

Đường Ôn tập trung nhìn kĩ, hơi giật mình, trong đám người này có cả mặt mũi khoan nữa, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Sau hôm đi leo núi cô cũng chưa gặp lại mặt mũi khoan lần nào, đột trước có nghe Trịnh Mạn Mạn nói cô ta với Trần Ngang đã sớm chia tay rồi, giờ ở Nhất Trung không ai "kê" cô ta nữa, chắc đang tìm người mới(*) đây.

(*) Từ gốc là 下家, theo mình tìm hiểu từ này chỉ lượt của người tiếp theo trong trò chơi hay ván bài,... Ai có cách dịch hay hơn thì cmt nhé.

Đường Ôn xoa xoa chóp mũi đồ ủng vì lạnh, nhàm chán thăm nghĩ không biết cô ta đã đổi sang dùng hãng son khác chưa...

Thấy bọn họ ngang nhiên đi thẳng đến khu dạy học, Đường Ôn bất giác nuốt nước bọt, ôm cặp kẹp bước nhanh qua đó, chắn trước mặt họ.

"Bạn học," giọng cô vốn nhỏ nhẹ và mềm mại, y như kẹo bông gòn xoắn tròn từng vòng, giọng điệu ôn hòa nhưng nghiêm túc, "Bây giờ là 6 giờ 54 phút, các bạn đến muộn bốn phút, phải kí tên lên giấy phạt."

Dứt lời, cô đưa bút về phía người đứng đầu.

Bọn họ dừng chân, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Thực ra Đường Ôn cũng hơi sợ sệt, vì tên nam sinh mồm ngậm cô đang đứng trước mặt cô đây trông quá dọa người.

Sự dữ tợn toát ra từ người tên đó khác hoàn toàn với Tráng Hán, đúng là ban đầu Đường Ôn cũng cảm thấy Tráng Hán đáng sợ thật, nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian cô lại thấy anh ta rất đáng yêu.

Trong khi đó, trong mắt tên này tràn đầy sự táo tợn, chưa kể cái dáng vẻ khinh khỉnh(*) kia như kiểu không xem người khác ra cái đĩnh gì gì, đúng chuẩn kiểu cách của một tên chaoi chaoi bản tính.

(*) Từ gốc là 睥睨 thiên (睥睨天): là một từ lưu hành trên mạng TQ, có ý hình dung người kia rất lợi hại ở phương diện nào đó hoặc là một sự kiện nào đó khiến người ta kinh ngạc.(cre: editor Sahara)

"Ký tên cái gì?" Tên kia khinh thường hừ mũi, liếc nhìn mặt mũi khoan, mặt mũi khoan cũng hơi kinh ngạc, cứ tưởng người trong Hội Học Sinh không có gan chắn đường đâu, cô ta nhìn kĩ rồi bỗng nhiên nở một nụ cười âm dương quái khí ——

"Ủi giới, tưởng ai, chẳng phải bạn gái của Hứa Hành Niên đây thấy?"

Trời tối quá nên Đường Ôn cũng nhìn không thấy rõ cô ta lại đập lên mặt mấy tán phẩn, chỉ cảm thấy mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng vào mũi, nồng đến mức cô phải nhăn cả mày.

Tên cầm đầu tên Triệu Cường, tay đui túi "khụ" một tiếng kiểu cách, thuận mồm khạc đờm xuống đất: "Hứa Hành Niên? Là cái tên thành tích xuất sắc nhất trường mấy người hả?"

Tên này không phải học sinh Nhất Trung?

Mặt mũi khoan tiếp lời: "Cường ca, cậu quen hả?"

"Nghe qua rồi..." Mồm thì nói, đầu thì ghé sát vào sẫm soi Đường Ôn, vẻ mặt rất lưu manh, "Không nhờ một thằng một sách mà cũng kiếm được con ghê(*) ngon nghề phết."

(*) Từ gốc là 馬子 là tiếng lóng dùng để chỉ bạn gái(người yêu) nhưng mang sắc thái thiếu tôn trọng, xúc phạm

Mũi thuốc lá hơi rình lăm cô không kim được ho khan vài tiếng, che mặt thoáng lui về sau hai bước.

Mặt mũi khoan rất biết chớp thời cơ, nhìn quanh quất rồi nín lấy cánh tay tên kia nũng nịu: "Cường ca, con mắt nết này trước nó có ý gây sự với em, làm em bực chết đi được. Nhân lúc không có ai tại mình lôi nó ra ngoài dạy dỗ cho ra trò đi, giờ bảo vệ cũng không có đây, tránh công giám sát ra là được."

Bạo..... Bạo lực học đường???

Đường Ôn lén vậy rồi nhưng chưa từng chứng kiến chuyện bạo lực học đường bao giờ, tuy ở trường cấp 2 cũng có mấy thanh niên ất ơ cả ngày chỉ thích đi gây gổ, nhưng tính cô luôn an phận thủ thường, chưa từng chọc đến ai bao giờ.

Vừa nghe mặt mũi khoan nói "lôi nó ra ngoài dạy dỗ cho ra trò", trong đầu cô lại nhớ đến vụ ẩu đả của học sinh cấp 3 được đưa lên bản tin, lưng cô lạnh buốt, chân cũng mềm nhũn.

Trong đám người này còn có cả Tề Lâm Lâm học chung lớp với Hứa Hành Niên, nghe thế, cô ta vội vàng rướn người lên túm lấy tay áo Triệu Cường: "Không tốt lắm đâu Cường ca."

"Làm sao?"

"Hứa Hành Niên là thành viên của Hội Học Sinh, không phải người dễ chọc đâu."

Triệu cường nghe xong lập tức không vui, cực kỳ khinh thường văng mồm chửi tục: "Cùng lắm cũng chỉ là thứ đồ bỏ chi biết vui đầu đọc sách, có gì ghê gớm chứ?"

Thằng nhãi vừa dứt lời, từ cột cờ phía sau liền truyền đến một tiếng cười lạnh cực thấp, ngay sau đó là một giọng nói lạnh lẽo——

"Có gì ghê gớm hả?"

Mọi người ngẩn ra, theo bản năng cùng nhìn về phía giọng nói phát ra ——

Hứa Hành Niên mím chặt môi, đôi mắt trong mẩn đêm tĩnh mịch sâu như mực, như ẩn chứa những cơn sóng đang cuộn trào.

Anh lờn thững đi tới, chắn Đường Ôn phía sau mình.

Ánh mắt thăm thẳm nhìn Triệu Cường chằm chặp, trong giọng nói mang theo uy hiếp, tựa như đống lửa lan ra khắp đồng cỏ, gần từng câu từng chữ: "Mày cứ thử xem——"

"....."

Cái liếc mắt kia lạnh như băng, y như lưỡi dao sắc lẹm đâm trúng ngực Triệu Cường, cái nhìn gắt gao khiến sự chột dạ dâng lên từ tận dưới lòng bàn chân.

Những người khác cũng bị dọa rùng cả mình, im thin thít. Đường Ôn thì ngẩn ra, dường như trước giờ chưa từng nghe qua ngữ khí này ở anh.

Nhưng gì thì gì Triệu Cường cũng là dân côn đồ, hần mím môi, lá gan lại to ra, hùng hùng hổ hổ: "Mẹ mày, biết bố mày là ai không!?"

Hắn ta học trường nghề phía đối diện, rành rỏi không có gì làm là lại mò sang Nhất Trung kiếm chuyện, mấy vụ choảng nhau trong Nhất Trung chẳng vụ này là vắng mặt hắn cả, cơ bản là chưa nghe qua cái gì mà Hứa Hành với chả Niên.

Vậy mà người kia nhìn cái điệu bộ ảo tưởng tuổi dậy thì(*) giai đoạn cuối của hắn lại chẳng thêm quan tâm, duỗi tay rút giấy phạt Đường Ôn đang cầm, phong khinh vân đạm nói: "Là học sinh trong trường thì kí tên, không phải thi cút."

(*) Chūnibyō (中二病(trung nhị bệnh) hay chuunibyou là một từ lóng xuất phát từ, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay "sơ trung" theo cách dịch của tiếng Việt, chính xác là "trung học" theo hệ thống giáo dục Nhật Bản). Cách nói "bệnh" trong "Trung nhị bệnh" thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này.Tại Việt Nam, Chūnibyō còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì" (Wikipedia)

Vẫn dám ngang ả?

Triệu Cường giận sôi máu, cũng chẳng màng đây là trường Nhất Trung quản lí nghiêm ngặt gì nữa, nắm tay định nện lên mặt anh một quyền.

Nắm đấm giận dữ vung lên, nhưng còn chưa đụng được đến một cọng lông của Hứa Hành Niên thì đã bị anh nhanh tay lẹ mắt chế trụ.

Một trận giằng co.

Hứa Hành Niên nhứ chặt mày, sự tức giận hiện rõ trong đôi mắt, gân xanh trên mu bàn tay trắng nõn nổi lên, anh dùng thêm sức, vặn xương Triệu Cường kêu răng rắc.

Mãi đến khi hần xuyết xoa kêu đau, anh mới buông ra.

Mặt Triệu Cường nghẹn đỏ, chửi nhỏ một tiếng, thông tay xuống gối cơ.

Ngược lại, mặt Hứa Hành Niên vẫn không đổi sắc, cảm bút khẽ nhìn lướt qua Tề Lâm Lâm trong năm người, đưa giấy phạt cho cô ta, giọng lạnh lẽo: "Ký tên, về lớp học."

Tề Lâm Lâm hơi thảng thốt, cô ta biết, nếu động tay động chân thật thì Hứa Hành Niên có thể tấn cho Triệu Cường nằm liệt dưới đất đến mẹ đẻ cũng không nhận ra, lập tức cầm lấy giấy phạt ký tên dang hoàng rồi chạy vào khu dạy học.

Mặt mũi khoan vẫn còn không phục, hừ một tiếng, đóng đánh kí tên.

Cô ta không ngờ Triệu Cường lại nhát cáy như vậy, cứ tưởng sẽ giúp cô ta đòi lại thể diện cơ.

Nam sinh đáng người loắt choắt đứng sau Triệu Cường cũng chỉ là cái thùng rỗng, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Còn một nữ sinh Hứa Hành Niên không quen, chỉ nhớ mang máng là có gặp qua ở quán trà sữa, từ cách ăn vận và trang điểm có thể nhìn ra cô ta không phải học sinh Nhất Trung nên anh chỉ hờ hững liếc qua, không nói chuyện.

Cuối cùng, tầm mắt anh lại rơi lên người Triệu Cường, giọng nói lạnh băng không mang chút độ ấm——

"Không cần phun mấy lời bố láo bố toét, tao không rành chơi với mày, còn nếu mày thích ném đá giấu tay thì... Mày có tin là tao không thiếu cách đập mày nát bét không."

Với sản nghiệp đồ sộ của nhà họ Hứa, căn bản là anh chẳng cần dùng đến nắm đầm để giải quyết vấn đề.

Tác giả có lời muốn nói: Khả năng bảo vệ vợ của bạn học Hứa

Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện ~ moah moah

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thưởng cho anh nè

editor: envi

Tuy những lời này là nói với Triệu Cường, nhưng khi anh nói đến câu cuối cùng, ánh mắt ấy như vô tình liếc qua mặt mũi khoan.

Cô ta bị ánh mắt tràn ngập hàn khí của anh dọa sợ, kinh ngạc một giây rồi đánh mắt sang hướng khác, im bật.

Sắc mặt của Triệu Cường càng méo mó, hần cần chặt răng rồi hậm hực báo với hai người khác: "Đi ——"

Chờ đám người cay cú rồi đi, Đường Ôn mới ngơ ngác lấy lại tinh thần, ngửa đầu nhìn Hứa Hành Niên, nuốt ngụm nước miếng, có bao nhiêu mồ mẩn đều bày ra hết: "Anh ngầu quá đi."

Hứa Hành Niên rũ mắt nhìn cô: "Có bị bắt nạt không?"

"Không ạ," nhìn cô còn vui vẻ vô cùng, "Mặt mũi khoan vừa dọa lời em ra ngoài dạy dỗ thì anh tới luôn."

Anh nhủ mày: "Lời ra ngoài dạy dỗ?"

Cô vội nói: "Không sao đâu, anh yên tâm đi, hồi nãy em cũng định la lên gọi người rồi, cũng không ngốc, biết anh đang ở đây mà."

"Vội lại," cô nâng nắm chặt tay múa may trong không trung mấy bận, bày ra vẻ mặt rất ư là hung dữ, "Nếu cô ta dám động vào em, em không thiếu cách dạy cô ta đạo lý làm người đâu nhé."

Hứa Hành Niên: "....."

Học theo cũng nhanh lắm.

Gió lạnh lại thổi đến, tiểu cô nương thấy chân mình buốt run lên, che nửa mặt hất xi một cái, mấy sợi tóc dài lỏng lẻo trên bả vai bị thổi rối tung.

Hứa Hành Niên vươn đầu ngón tay thon dài giúp cô vén sợi tóc dính bên miệng ra sau tay, giương mắt nhìn thấp đồng hồ: "Minh về đi."

Tiểu cô nương nhìn xung quanh rồi ngoắc ngoắc ngón tay với anh, ánh mắt trong trẻo như chứa đựng cả dài ngắn hà mệnh mộng: "Anh cúi xuống đi, em có bí mật này muốn nói cho anh."

Anh nhác mi rồi hơi cong eo.

"Xuống tí nữa đi ạ."

Eo anh lại cong thêm chút nữa, để ngang tầm với mắt cô.

Tiểu cô nương dùng hai tay ôm mặt anh, lạnh lẽ "chục" một cái lên trán anh, khuôn mặt tươi trẻ(*) cong cong: "Thưởng cho anh nè."

(*) Tác giả dùng từ 苹果肌 có nghĩa là làn da trái táo, bên trung thường dùng cụm từ này để khen ngợi những người có làn da đẹp(cre: facebook HÀ LÊ <https://www.facebook.com/notes/h%C3%A0-L%C3%AA/ph%C3%A2n-%C3%ADch-body-language-c%E1%BB%A7a-joonyoung/707248559607700/>)

Môi cô lạnh lạnh man mát, thom lên trán tựa như bông tuyết mềm nhẹ khê khàng sượt qua, ngửa ngửa.

Hứa Hành Niên khựng lại, đoạn hỏi: "Thưởng cái gì?"

Về mặt tiểu cô nương hoang mang nhẹ, nháy mắt nói hết sức đương nhiên: "Thưởng anh xuống dưới đi trực với em đó."

Anh vẫn cong eo như cũ, lại còn đi sát vào mấy phần, giọng khôi hài: "Thế vừa nãy giúp em đuổi người xấu thì không thưởng à?"

Hả??

Chẳng lẽ không tính là một sao?

Đường Ôn gãi gãi vành tai, giọng mềm mại: "Vậy anh còn muốn gì nữa?"

Nghe đến đây, bỗng nhiên anh nở nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng khều cằm cô, lòng bàn tay khê cọ xát môi dưới mềm mại của người con gái, ánh mắt mang theo ý tứ.

Đường Ôn: "....."

Muốn chủ động thom anh một cái còn phải lên lút lút tránh người khác đi, chẳng lẽ anh còn muốn đứng dưới cờ tổ quốc triền triền miên miên???

Cho cô 10 ngàn lá gan cô cũng không dám đâu.

Tiểu cô nương làm như không thấy ý tứ của anh, hai tay lục lọi trong túi áo một hồi rồi lấy ra hai quả cà chua bí, nhét vào tay anh.

"Vây...vây cho anh cái này nè, vừa rửa tới qua đó, ngon lắm, cả ngày nay em ăn không dùng được luôn, anh thử xem có ngọt không "

.....

"Anh ăn nhanh đi." Cô cầm một quả rồi để bên miệng anh, nói "A" ra hiệu anh há miệng.

Anh ngoan ngoãn hé miệng.

Tiểu cô nương cho cà chua bí vào.

"Ngọt anh nhì."

"..... Ừ."

"Vậy anh ăn quả này luôn đi..."

Lòng Hứa Hành Niên ngũ vị tạp trần.

Anh mà biết sẽ bị hai quả cà chua thổi hăm hại thì tối qua còn lâu mới cho cô rửa.

*

Tối thứ năm bất chợt tuyết rơi, hôm sau mở rèm cửa sổ ra, một màu trắng xóa tràn vào khiến tầm nhìn như vỡ thành nhiều mảnh, đến nỗi không mở nổi mắt.

Sáng dậy Hứa Hành Niên thấy đầu hơi choáng, trong trí nhớ của anh, bị cảm đã là chuyện từ lâu lắm rồi, anh khịt mũi, lấy áo lông trong tủ ra thay.

Phòng khách ngập tràn hương thơm quả sáng, anh đến kệ bếp lấy cốc uống nước.

Đường Ôn dụi khòe mắt chưa tỉnh ngủ bước xuống cầu thang, thấy người mặc áo lông bèn lưng phẫn lặc bạch chạy tới, bỏ nhào lên lưng anh, hai chân khóa chặt khuỷu chân anh, suýt nữa thì làm nước trong cốc tràn ra ngoài.

"Em cũng muốn uống." Cô ôm cánh tay người con trai, nói xong định sát lại gần, vậy mà Hứa Hành Niên lại tránh cốc nước đi.

"Anh ghét bỏ em sao!?" Tiểu cô nương trừng mắt rồi rướn chân lên cao hơn, cầm gác trên đầu vai anh.

"Anh bị cảm." Anh dùng một tay đang để không vỗ đầu cô, rồi cầm một chiếc cốc ở bên cạnh lên.

Đường Ôn vừa nghe thế bèn vội vàng trượt xuống, đi dép lê đứng ngay ngắn, mày nhăn thành chữ "Xuyên(川)": "Có nặng lắm không anh? Có phải tại hôm bữa xuống đi trực với em nên bị nhiễm lạnh không? Em đã bảo là không được xuống với em rồi, anh lại cứ nhất quyết phải đi cùng cơ, anh xem, bị cảm rồi đây....."

Cô nàng lo sốt vó, tựa như con chim sẽ nhỏ rú rít không ngừng, anh chỉ đánh vuron tay ra bóp khuôn miệng nho nhỏ của cô, miết hai cánh môi lại như mở ra.

"Anh ổn mà, không phải lo." Anh khẽ cười, đưa cốc nước trong tay cho cô.

Tiểu cô nương nhìn anh xoay người sang chỗ khác pha thuốc trị cảm, tựa vào bàn ngắm đầu nhìn anh: "Vậy hôm nay anh ra ngoài phải mặc ấm chút nhé."

Anh gật đầu: "Được."

"Vội cả, nhớ quàng cái khăn hôm nọ em mua cho anh nữa."

"Ừ."

"Bao tay nữa, mua hôm đi dạo siêu thị ý, ầm lăm, anh không được quên mang đầu đấy."

Thấy cô y như bà cụ non thích đông dài, anh không nhịn được bật cười, rủ mắt nhìn cô: "Thế có muốn treo em lên người luôn không, càng ấm."

Tiểu cô nương nhếch mày, nhấc chân đá nhanh, phồng miệng lăm bằn: "Đã bệnh rồi còn thích chơi xấu."

Mùa đông tuyết rơi rất lạnh, cả khu trường như bị chôn vùi trong sắc trắng.

Vừa đến giờ ra chơi là ai ai cũng nhao nhao xuống chơi ném tuyết, cả sân thể dục tấp nập người.

Đường Ôn vốn không muốn cho Hứa Hành Niên xuống tầng, nhưng anh cứ một hai phải xuống chơi với cô, còn đảm bảo sẽ không cảm nặng thêm cô mới miễn cưỡng đồng ý.

Ai ngờ mới đi đến nơi nhiều người thì Hứa Hành Niên đã bị ai đó ném cầu tuyết tập kích từ phía sau, tuyết lạnh đập lên vai làm khăn quàng cổ tuột ra gần nửa vòng.

Đường Ôn kêu ôi, vội vàng dém ki khăn quàng cho anh, hùng hỏ quay đầu tìm kẻ gây sự.

Tráng Hán vừa nện xong một quả cầu tuyết, đang định ném tiếp thì thấy ánh mắt Đường Ôn vèo vèo bắn về phía mình, động tác lập tức cứng lại.

Cô nàng y như chú chim cánh cụt nhỏ chần trước mặt Hứa Hành Niên, ấn đường cau lại thật chặt: "Anh này, anh đừng ném hội trường được không, anh ấy đang bị cảm."

Tráng Hán nghe xong mà thấy trái tim mình tan vỡ, sống đến giờ mà chưa từng có ai nguyện ý đứng trước mặt giúp anh ta che mưa chắn gió đâu.

Khó chịu, muốn khóc.

"Em ơi, cơ thể hội trường tốt lắm, cảm này thì nhắm nhỏ gì đâu, em cứ kệ cậu ấy."

Ai ngờ anh ta vừa dứt lời, Hứa Hân Niên liền nắm tay để bên miệng ho khan vài tiếng, mày nhú lại, giọng còn hơi khàn.

Đường Ôn mang theo vẻ mặt đau lòng vội xoa lưng cho anh, rồi lại ném cho Tráng Hán ánh mắt kiêu "Đấy anh nhìn đi".

Tráng Hán: "....."

Hình như cuối cùng anh ta cũng biết lí do vì sao mình lại cô đơn lẻ bóng từ trong bụng mẹ rồi.

*

Dù hôm qua đã được Đường Ôn nâng niu lòng bàn tay mà "che chở", hôm sau Hứa Hành Niên vẫn phát sốt, ba mươi tám độ, trán nóng đến mức làm tay Đường Ôn cũng nóng lên, cô buồn bã thờ dãi.

"Em đi xin nghỉ hộ anh nhé." Hôm nay là thứ bảy, tuy không có tiết nhưng theo quy định của trường thì vẫn phải tự học, nên nghỉ học phải xin phép giáo viên.

Anh sốt đến nỗi đầu óc cũng mơ màng, chỉ "Ừ" một tiếng, sau đó gác mu bàn tay lên trán, nặng nề nhắm mắt lại.

Tối qua mẹ Hứa với đi Cầm đã nói sau khi ăn sáng xong sẽ đi thăm họ hàng xa, đến chạng vạng mới trở về, giờ trong nhà chỉ hai người họ thôi, lúc này Đường Ôn đang nắm chặt đi động đứng trên hành lang, có chút khó xử.

Cô thực sự không biết nên dùng thân phận gì để xin nghỉ giúp Hứa Hành Niên nữa.

Giúp việc trong nhà? Nhưng mà giọng cô lại hơi con nít.

Em gái? Nhưng chủ nhiệm lớp Hứa Hành Niên hẳn đã biết anh là con một rồi.

Rối rắm hồi lâu, đến khi Lục Hoài Sâm gửi phương thức liên hệ của giáo viên chủ nhiệm qua WeChat cho cô mà Đường Ôn vẫn chưa nghĩ ra được một lí do hợp lí.

【 Sao thế, không phải là em định lấy tư cách người nhà để hỏi Vũ Đại Lang tình hình học tập của Hứa Hành Niên gần đây chứ? 】

Vũ Đại Lang chính là chủ nhiệm lớp đầu Địa Trung Hải của bọn họ, đáng người không cao lại họ Vũ(*), thế là đám học sinh liền đặt cho thầy cái ngoại hiệu như vậy.

(*) Đại Lang(大郎-cao, lớn).

Đường Ôn nhìn tin nhắn anh ta gửi đến, suy nghĩ giây lát rồi đánh chữ nhanh như bay:

【 Hứa Hành Niên bị sốt... Anh giúp anh ấy xin nghỉ một ngày được không ạ? 】【

Bên kia rep khá nhanh:

【 Đại Lang nghiêm khắc cực, chỉ có người nhà gọi điện mới xin nghỉ được, để người khác xin thì còn lâu, cơ mà em cũng coi như là người nhà rồi, chỉ cần em trình bày rõ ràng với Đại Lang tình huống nhà các em biết đầu thầy ấy lại đồng ý. 】【

????

Cái gì mà người nhà với không người nhà cơ... Anh ta đang chọc cô mua vui đấy hả?

Đường Ôn cũng lười để ý anh ta, sao chép số điện thoại rồi thoát khỏi giao diện, dán lên chỗ quay số, nhìn chăm chăm dãy số ấy hồi lâu...

Vẫn còn ngượng lắm——

Ngon cái của cô để trên nút gọi chán chừ cả nửa ngày mà vẫn không thể nhấn xuống.

Lúc này phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng mở chốt cửa, cô trầm ngâm nhìn lại thì thấy Hứa Hành Niên đang nhún nhả đi tới, rồi đứng trước mặt cô, còn thuận tay lấy điện thoại trong tay cô đi.

"Sao lâu vậy?"

Anh mơ mơ màng màng nằm trên giường đợi nửa ngày vẫn chẳng thấy cô đâu nên hơi lo.

Tiểu cô nương cúi đầu, ăn ngay nói thật: "... Vì em không biết nên nói thế nào mới được, rồi rầm rầy giờ vẫn chưa gọi."

Hứa Hành Niên thoáng nhìn giờ, còn 5,6 phút nữa là vào học rồi, lập tức tìm một dãy số trong điện thoại của cô, thản nhiên nói: "Thế xin cho em trước vậy."

"??????"

Đứng là sáng nay cô có bảo muốn nghỉ học để chăm anh thật, nhưng cũng có bảo anh xin nghỉ hộ đâu!?

Ai ngờ, không chờ cho cô kịp phản ứng, anh đã gọi đi mất rồi——

Tác giả có lời muốn nói: Chúng sinh toàn khổ, mà em lại có vị cà chua pi~

Nếu tôi đổi văn án thì các bạn thấy sao?...

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chăm bệnh

Editor: envi

Nhìn tên danh bạ hiện trên màn hình cuộc gọi, Đường Ôn sợ hù vía(*), sốt ruột muốn lấy lại điện thoại trong tay anh, vừa vội vừa tức: "Hứa Hành Niên, trả máy cho em mau!!!"

(*) Gốc: 心惊胆战 (kinh hồn bạt vía)

Một bên tay anh giữ chặt móng vuốt đang vung loạn của cô, tay cầm di động thì giờ lên cao, không rành rang gì nhưng vẫn ung dung: "Em gọi anh là gì cơ?"

Tay Đường Ôn bị giữ chắc mà chẳng cách nào gỡ ra được, cô tức anh ách trừng mắt với anh, muốn nhe răng cắn tay anh một phát nhưng lại không nỡ.

Đỏ bệnh mà vẫn khỏe như vậy, người này ăn gì lớn lên không biết!?

Thấy máy sắp thông, cô điều chỉnh lại nhịp tim rồi loạn, vành mắt ửng hồng trừng to, tỏ vẻ tui thân lác tay anh, chịu thua: "Anh(*), anh trả máy cho em đi ——"

(*) 哥哥 (ca ca)

Ầm cuối giường lên, giọng vừa mềm mại vừa mang theo ý trêu chọc, đúng kiểu làm nũng tiêu chuẩn.

Hứa Hành Niên nghe mà nóng cả tai, cảm bạnh ra, đầu ngón tay đang nắm di động chẳng hiểu sao lại mềm đi nửa phần.

Tiếng "tút" từ điện thoại bị cắt đứt, ngay sau đó một giọng nữ ôn hòa vang lên: "A lô? ——"

Đường Ôn vừa nghe đã nhanh nhẩu rút móng vuốt khỏi xích trời của anh, vừa rướn người kéo tay anh xuống vừa nói vào ống nghe: "Em chào cô, em là Đường Ôn ạ."

"Là Ôn Ôn hả, sao thế em?"

Cô dừng một chút, nhăn mày, gãi gãi chóp mũi ra chiều khó xử, cuộc gọi đến bất ngờ quá nên cô vẫn chưa chuẩn bị một lí do xin nghỉ hợp lí.

Hứa Hành Niên đưa điện thoại cho cô, dựa người lên tường, vuốt ve mái tóc dài của cô gái.

Suy nghĩ giây lát, cô vẫn chọn thành thật: "Cô... Cô ạ, nhà em có người bị bệnh nên em muốn xin nghỉ ở nhà chăm ạ."

"Ai bệnh vậy em? Có nặng lắm không."

Ai bệnh ư?

Mặt Đường Ôn đỏ lên trong chớp mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Hành Niên, anh đang dựa vào tường cười lười biếng, còn nắm tay họ nhẹ một tiếng.

Cô giật nảy mình, vội vàng nhào tới che miệng anh lại.

"Là... Là..."

Nhiệt độ trên người Hứa Hành Niên khá cao, chạm vào anh làm cơ thể cô dường như cũng nóng lên, cô nằng thở gấp cả nửa ngày mà vẫn không nói được nửa chữ.

Đầu dây bên kia vẫn cực kì kiên nhẫn: "Là gì em?"

Trong sự hoảng loạn, cô bắn cho Hứa Hành Niên một ánh mắt cầu cứu, còn anh thì khoanh tay trước ngực, dùng khẩu hình dẫn dắt cô nói từng chữ, từng chữ một: "Người —— giám —— hộ."

?????

Anh lại bắt cô!? Lần thứ hai rồi đó!

Buổi phỏng vấn của Hội Học Sinh lần trước anh cũng bắt cô như vậy!

Nhưng lần này thần may mắn không mỉm cười với cô nữa, vì giọng cô đã thẳng tưng truyền vào lỗ tai cô giáo mất rồi, đối phương khựng lại, hơi khó hiểu——

"Người giám hộ???"

Xung hô này bình thường cũng không hay dùng mấy...

Đường Ôn nheo mắt lườm người nọ, lên chọc mấy cái lên cánh tay anh, thấp giọng trả lời: "Dạ... Đúng thế ạ."

Bên kia dùng một chút rồi ôn hòa cười bảo: "À được, mai nhớ đi học đầy đủ, có chuyện gì thì phải gọi cho cô ngay nhé."

Thấy cô giáo không hỏi đến cùng, Đường Ôn rốt cuộc cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, cao giọng: "Dạ, em cảm ơn cô."

Cúp máy, cô hử một tiếng, y chang con cá nóc nhỏ phồng mang trợn má với anh.

Anh dùng ánh mắt chỉ chiếc điện thoại trong tay cô, cà lờ phát phor: "Tiếp tục đi."

Đường Ôn nhét bừa điện thoại vào ngực anh, chu môi lên bảo: "Còn lâu còn lâu nhé, anh tự gọi đi."

Nói xong còn hất tóc một cái cho nó kiêu kì, nhịp dép lê xuống đất mấy bận như đang trút giận, bỏ đi không quay đầu.

Cô cũng biết nóng nảy đó, được không?

Hứa Hành Niên buồn cười nhìn bóng dáng cô dần khuất, khẽ lắc đầu rồi gọi cho chủ nhiệm lớp mình.

Anh là học sinh gương mẫu hiếm có khó tìm, bất kể là thành tích học tập hay các mặt khác đều hết sức xuất sắc, trong mắt thầy cô giáo chính là niềm kiêu hãnh của trường học, rường cột tương lai của tổ quốc.

Thế nên là, cho dù là giáo viên nghiêm khắc đi chăng nữa, nghe anh nói xin nghỉ bệnh cũng gật gù đồng ý ngay: "Nghỉ cho khỏe, nghỉ cho khỏe nhé."

Hứa Hành Niên: "....."

Vừa kết thúc cuộc trò chuyện thì điện thoại Đường Ôn bỗng rung lên, anh nhìn thử, là Tống Từ San gửi tin WeChat cho cô.

【 Sao cậu không đi học thế? 】

Hứa Hành Niên ngẩng đầu liếc xuống phòng khách dưới tầng, Đường Ôn không biết đã chạy đi đâu mất, phòng khách trống huơ, bèn rũ mắt trả lời tin nhắn giúp cô.

【 xin nghỉ 】

Kiểu trả lời ngắn gọn nhưng rõ ràng này, đích thị là phong cách của anh.

Nhưng Tống Từ San bên kia dường như vẫn chưa nhận ra được gì, rep rất nhanh ——

【 Sao thế, không có việc gì chứ, cần tớ giúp gì không? 】

Vài giây sau ——

【 là anh bị bệnh 】

【 em ấy nghỉ để chăm anh 】

.....

Tống Từ San đang lên chơi điện thoại trong tiết tự học, ngón tay bỗng cứng lại, ngẩn ra, hơn nửa ngày mới tiêu hóa được nội dung của hai đoạn tin nhắn này...

Đây đây đây đây đây... Là Hứa Hành Niên sao???

Anh ấy cầm điện thoại Đường Ôn trả lời tin nhắn của mình!!!

Hồ hập cô nằng cứng lại vì khó tin, rồi lại nhìn màn hình mấy lần để chắc chắn là không nhìn lầm ——

Bốn bỏ lên năm thì tỉnh ra cô cũng là người được nói chuyện với học thần rồi đó!?

*

Hứa Hành Niên uống thuốc xong rồi mơ mơ màng màng thiếp đi không biết bao lâu, trong lúc đó chỉ nghe được tiếng Đường Ôn ra vào phòng rất nhiều lần, bước chân rón rén như chú mèo đang ăn vụng.

Anh mơ một giấc mơ rất dài, về kỉ nghỉ hè năm anh học lớp 9, mang Đường Ôn sang chơi nhà bà ngoại.

Điều kiện Internet ở nhà bà ngoại rất kém, cũng không có máy tính, chỉ có một cái quạt trần cũ kĩ kêu kéo kẹt trên đỉnh đầu. Cô thấy nóng nên chỉ mặc một cái quần đùi dài đến bắp chân, ngồi xếp bằng trên sàn liến với ban công, tay ôm nửa quả dưa hấu to tròn, dùng thìa xúc từng miếng một.

Tiếng ve râm ran không dứt, sợi tóc cô dính bên gò má, khuôn mặt trắng nõn như bị hun nóng dưới ánh mặt trời.

Trong sân có một hồ nước nhỏ trong vắn vắt, có mấy chú cá tung tăng quẫy đuôi, thỉnh thoảng cô lại rướn cổ dòm xuống, lúc bọt nước bắn lên lại theo phản xạ rút người về.

Ký ức như bị ngăn cách bởi một tầng thời gian, anh mê man trong cơn sốt, chẳng nhớ nổi những lời ê a riu rít của cô, chỉ nhớ như in đôi bờ má phồng lên do miệng đầy dưa hấu, y như chú hamster háu ăn.

Nhưng lúc ấy, cô... đang nói gì nhỉ?

Lúc ánh bình tĩnh, cảm giác man mát kẻ bên mặt, tầm nhìn trở nên nhòe nhoẹt, Hứa Hành Niên nhăn mày, nhẹ nhàng xoắn mí, trong mông lung, một đôi mắt sáng rỡ kẻ ngay trước mặt.

Đường Ôn đang dùng trán mình kiểm tra nhiệt độ trên người anh, thấy anh bỗng nhiên tỉnh lại cũng giật mình, chậm rãi lùi ra một chút, nhưng vẫn còn rất gần.

"Đánh thức anh à? Em thấy anh ra nhiều mồ hôi quá nên nghĩ nhiệt độ chắc sẽ hạ xuống, nên mới thử xem một chút..."

Giọng cô be bé, như sợ làm phiền anh.

Hơi thở ấm áp vẩn vương bên mặt, anh nhíu mày, vươn tay đẩy chiếc đầu nhỏ kia ra rồi hơi quay mặt sang chỗ khác, ho khan mấy tiếng, khàn giọng ——

"Đừng dựa gần thế, lây bệnh cho em mất."

"Không sao mà," cô đặt mông ngồi xuống chiếc ghế để bên mép giường, dùng hai tay chống cằm, âm thanh ngọt dịu dễ nghe vang lên: "Vậy bị cảm cùng nhau là được."

Hứa Hành Niên ngẩn ngơ, nghiêng mắt nhìn cô.

Cô bê ngón tay liệt kê: "Cùng nhau uống thuốc, cùng nhau đi tiêm, cùng nhau xin nghỉ bệnh... À đúng rồi, hồi này anh nằm mơ à?"

"...Gi cơ?"

"Em nghe thấy anh gọi tên em... Mỗi tội không nghe được rõ nội dung, nhưng em thấy hẳn là mơ đẹp rồi, vì sau đó anh còn cười nữa."

Hứa Hành Niên: "....."

Đường Ôn ôm má, sự vui sướng trên mặt chẳng thể che giấu: "Em rất vui, có thể nhìn anh vì mơ thấy em mà cười như vậy... Thực sự là quá may mắn."

Cô nói vậy, ánh mắt trong trẻo kia và hình ảnh hồ nước thăm xanh trong giấc mộng như hòa vào nhau, tiến thẳng vào đáy mắt anh không chút trở ngại.

Hứa Hành Niên nhìn chằm chằm cô hai giây rồi im lặng nhắm mắt, nâng mu bàn tay lên che mắt mình lại, cảm giác nhiệt độ cơ thể lại bắt đầu tăng lên, làm ngực anh cũng râm ran nóng rát.

Đúng là muốn mạng ——

Anh luôn bình tĩnh tự tin, chỉ duy nhất khi đứng trước cô, là lòng khó giữ được thản nhiên như thường.

*

Đại khái là tới giữa trưa nhiệt độ mới hạ bớt, ý thức của Hứa Hành Niên đã tỉnh táo hơn phần nửa, mí nóng lên do ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, trong mắt là những tầng sáng chói lóa.

Anh chống người dậy, dùng mu bàn tay kiểm tra nhiệt độ trên trán —— đã bình thường trở lại.

Anh luôn đắp lễ xuống giường.

Trên bàn bày ít nước với mấy viên thuốc, có cả sách giáo khoa và sách bài tập của cô, có lẽ này giờ cô vẫn luôn ngồi đây trông anh, vậy mà giờ lại chẳng thấy đâu.

Anh rời phòng chậm rãi xuống lầu, tới tầng 1 liền ngửi ngay thấy hương thơm bay ra từ phòng bếp, làm người ta thêm nhỏ dãi.

Cô đang làm cơm trưa.

Anh lặng lẽ đứng im ở cửa hồi lâu, nhìn Đường Ôn đang đứng bên bếp đưa lưng về phía mình, nhàn nhã ngâm nga một giai đoạn nào đó, điệu bộ cảm môi cũng rất ra dáng.

Anh nhẹ chân bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Tất cả bỗng bật của anh đều dành cho em

editor: envi

Anh vốn định ôm từ sau lưng dọa cô chơi, nhưng sợ cô hấp tấp chúi đầu vào nôi thì toi, ngấm lại cũng đành thôi, chỉ thấp giọng ho nhẹ hai tiếng.

Cô nghe thấy bèn quay đầu, vui mừng ra mặt: "Anh tỉnh rồi à?"

"Ừ." Anh chậm rãi bước tới, nhìn thoáng qua bếp nấu rồi tầm mắt từ từ rơi lên mặt cô nàng.

Cô cười ngốc, trên chóp mũi còn dính chút bột trắng, chẳng khác nào bé mèo hoa vừa mới ăn vụng.

"Nấu gì đó?" Anh nghiêng người dựa vào bệ đá, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lau bột mì trên mặt cô đi.

"Cháo thần tiên ạ."

Lần đầu tiên nghe cái tên kì quái này, vẻ mặt anh hiện lên sự ngờ vực: "Hả?"

"Em tra trên mạng đấy, nghe bảo rất hữu hiệu trong việc chữa phong hàn cảm cúm nên làm theo các bước hướng dẫn để nấu một nôi, ném thử thấy cũng không tệ lắm, anh muốn thử không?"

"Có."

"Vậy anh ngồi đi, em múc cho anh một bát." Cô kéo anh vào phòng ăn, dọn ghế ra bảo anh ngồi xuống rồi lại nhanh chân chạy vào bếp.

Nhìn dáng vẻ cô đeo chiếc tạp dề nhỏ tất bật không ngại tay, anh cười hỏi: "Cần anh giúp gì không?"

"Không ạ."

Chẳng bao lâu, cô bung một cái mâm đi tới, trên đó không chỉ có cháo mà còn mấy món ăn sáng thanh đạm.

"Anh mau ném thử đi," Đường Ôn bung bát lên rồi cầm thìa quấy một lát, đặt bên mồi thổi nhẹ nhẹ, cuối cùng mới đưa cho anh bằng cả hai tay, "Anh cẩn thận bỏng nhé."

Cháo loãng dưới ngọn đèn như được rắc thêm một tầng sáng óng ánh ngon mắt, nhìn thôi cũng khiến người ta thêm nhỏ dãi. Anh rừ mi nhìn người con gái, đôi mắt trong trẻo: "Anh đang bị bệnh."

Cô nàng lại không nghe ra ý tứ trong lời anh nói, bèn an ủi: "Ăn xong là khoẻ mà."

Đầu mày anh cau lại, cố ý rũ vai xuống để bàn thân trông thật yếu ớt, giọng trầm thấp: "Em dứt cho anh đi."

"Dạ?" Tay bung bát của Đường Ôn khựng lại, còn tưởng mình nghe nhầm.

Giọng điệu này, sao nghe chứ như đang làm nũng vậy nhỉ...

Nhìn Hứa Hành Niên đứng là vẫn còn nhột nhạt thật, sắc mặt xanh xao như tờ giấy, giữa hai đầu mày hiện lên sự uể oải, Đường Ôn đứng đối mặt với anh, thấy đáng về hữu khí vô lực của anh thì không khỏi đau lòng.

Rõ ràng hồi sáng gọi điện thoại vẫn còn có tinh thần vậy mà... Sao càng ngủ càng "héo úa" thế này?

Cô đành phải thỏa hiệp: "Dạ được."

Cô múc một thìa cháo đưa lên miệng thổi, hơi cong lưng để ngang tầm mắt với anh, đưa thìa qua, miệng nói "A ——".

Anh lười biếng khẽ tựa vào ghế dựa, hé miệng, cái đáng về chờ được cho ăn này phải gọi là giống Nguyệt Nguyệt như đúc.

Chỉ là Nguyệt Nguyệt đáng yêu hơn anh một tẹo.

Đường Ôn nghĩ vậy.

"Mùi vị thế nào anh?"

"Cũng được."

Sao với trình độ nấu cháo hồi trước của cô thì tay nghề đúng là tiết bộ hơn rất nhiều, ít nhất thì không còn là "thảm họa ẩm thực" nữa.

Điều này không phải đồng nghĩa với việc về sau anh sẽ không phải đeo danh hiệu "ông chồng nội trợ" sao?

Cô khom người dứt mấy miếng cháo, cảm thấy tư thế này hơi mệt, đang muốn xoay người tìm ghế ngồi xuống thì Hứa Hành Niên bỗng nhiên duỗi tay qua, ôm ngang eo đặt cô lên đùi.

Cô kinh ngạc kêu lên, suýt nữa thì cảm không chắc bắt cháo trên tay, ngẩng đầu bất mãn trừng anh: "Anh làm gì thế!?"

Anh nói rất có tình có lý: "Sợ em mệt mà."

.....

Không đúng! Không phải anh đang đồ bệnh nên rất yếu sao!

Ngon ngọt ngầy ngầy một hồi rồi cũng dứt xong hết cháo, Đường Ôn để bát xuống, thay đổi một tư thế thật thoải mái ngồi đối mặt với Hứa Hành Niên rồi thò trán qua thử nhiệt độ trên trán anh.

"Không nóng nữa rồi," cô nàng vui vẻ đung đưa chân, ngồi ngất ngưỡng trên đùi anh, "Thấy không, mình em vẫn chăm sóc cho anh được rất ổn mà nhỉ."

Thực ra sức miễn dịch của anh vốn rất tốt, bình thường chỉ cần uống thuốc rồi ngủ một giấc là không còn vấn đề gì nữa, nhưng nếu cô đã nói vậy thì anh cũng thuận nước đẩy thuyền gặt đầu, cổ vừ: "Đúng là không tệ... Có muốn thưởng gì không?"

Đường Ôn lấy lại tinh thần từ trong sự đắc chí, theo bản năng hỏi lại: "Thưởng gì ạ?"

Biểu cảm của Hứa Hành Niên trở nên dịu dàng, một tay đưa ra trước, vòng qua eo cô kéo người về phía mình thêm nửa phần, một tay khác đan chặt vào búp măng nho nhỏ của cô, khoảng cách gần đến nỗi chớp mũi cũng sắp cọ vào mặt cô rồi.

Chụt chụt hà...

Cô hơi khản trương ngừng thở, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chu miệng lên.

Một giây, hai giây...

Nhưng khi nụ hôn chuẩn bị rơi xuống, bụng Đường Ôn bụng bỗng réo lên ừng ực, tấu một khúc dài như đang kháng nghị, lập tức phá vỡ bầu không khí đang hết sức ái muội.

Hai người đều ngẩn ra.

Mặt Đường Ôn đỏ lên, xích ra một chút, xoa chiếc bụng nhỏ của mình, lí nhí: "... Hình như em... Đói bụng rồi."

Chỉ lo nấu cơm cho Hứa Hành Niên, còn mình thì vẫn chưa ăn gì...

Hứa Hành Niên: "....."

Lần sau nhất định phải cho ai đó ăn no rồi mới thưởng.

*

Tháng mười hai đổ xuống những trận tuyết lạnh thấu xương.

Nhánh cây gầy gò chẳng chịu nổi sức nặng gãy lìa khỏi thân, theo sau là những bông tuyết ào ào rơi xuống.

Đường Ôn bọc mình trong lớp áo bông dày cộm, đeo bao tay và khăn quàng cổ chắn hơi cả nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cặp mắt lúng liếng như nai con ra ngoài, long lanh tựa ánh sao rực rỡ trên bầu trời đêm.

Giờ tan tiết tự học buổi tối, cô với 4,5 hạn học nữa lại căn tin mua đồ, trong căn tin mở máy sưởi nên vào đó cả người thấy ấm áp dễ chịu hẳn lên.

Cô đứng trước kệ đồ hàng, khuôn mặt nhỏ ngẩng cao, ánh mắt lưu luyến giữa sữa bò Vượng Tử và Yakult hồi lâu, do dự lưỡng lự.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ kệ đồ hàng đối diện, cô theo bản năng nhìn về phía đó, sau khi thấy hai khuôn mặt quen đến chẳng thể quen hơn, cô lập tức kinh ngạc tròn tròn mắt.

Cảnh tượng kia đúng là cay mắt.

Đường Ôn nuốt nước bọt, bỗng nhiên cực kì muốn lên Zhihu(*) hỏi: Tận mắt nhìn thấy bạn trai ngoại tình là trải nghiệm như thế nào?

(*)Zhihu là một website đặt câu hỏi và trả lời ở của Trung Quốc được ra mắt ngày 26/1/2011.

..... Hoặc là đổi "ngoại tình"(1) thành "come out"(2) có vẻ hợp hơn nhỉ?

(1),(2): Ngoại tình (出轨-chūguī) đồng âm với từ bực lộ (出柜-Chū guì, từ này để chỉ việc công khai mình là LGBT với gia đình, bạn bè)

Ở kệ đồ hàng bên kia, cánh tay Lục Hoài Sâm đang ôm rịt lấy bà vai Hứa Hành Niên, đáng vẻ thể sống chết không chịu buông tay, giọng thì nhào nhào dính dính: "Mách cho tớ đi mà, tớ phải chuộc lỗi làm sao đây, cậu ấy đã bỏ tớ một tiếng rồi... Một tiếng đây cậu biết không hả! Trước cậu ấy trừ lúc ăn cơm đi ngủ đi học hổng phím ra thì chưa bao giờ bỏ tớ những 1 tiếng cả, muốn mạng tớ hay gì."

Đến ánh mắt Hứa Hành Niên cũng chẳng buồn cho cậu, vẻ mặt viết rõ hai chữ "đáng đời", tiếp tục chọn đồ uống.

Đang chọn, bỗng nhiên anh thấy Đường Ôn đang đứng bên kia, mặt tròn tròn như quả nho.

Lục Hoài Sâm vẫn đang dính trên người anh thao thao bất tuyệt: "Coi như tớ xin cậu đấy, vụ cuộc hôn trước xem như tớ thua, BBQ hay hải sản cậu thích gì tớ cũng chiều, mang em gái nhà cậu theo cũng được... Không thì cậu rùi cả ban cũng ok luôn, cậu chỉ cần nói tớ biết lúc Đường Ôn tức giận cậu dỗ em ấy như thế nào thôi."

Bị điểm danh trong cuộc trò chuyện của hai người kia, cô kêu lên, biểu cảm rất ngốc nghếch, sắp xếp lại nội dung trong lời Lục Hoài Sâm nói.

Anh ấy chọc giận Lạc Nhan sao?

"Không cứu được cậu đâu," Hứa Hành Niên hất tay cậu ra, lười biếng nâng mí mắt, nhàn nhạt bảo, "Tớ đâu bạn gái cũ."

Anh nói xong cũng không đợi Lục Hoài Sâm kịp phản ứng đã vòng qua kệ đồ để hàng đi đến cạnh Đường Ôn, nắm chặt bàn tay bé xinh mang bao tay của cô rồi xoa xoa, giọng nói dịu dàng thấp xuống vài độ: "Lạnh không em?"

Đường Ôn lắc đầu, nửa bên mặt cọ tới lui sau lớp khăn quàng cổ, giọng mũi nghèn nghẹn: "Em mặc ấm lắm."

Lục Hoài Sâm mang về mặt như vừa tìm ra châu lục mới nhìn Đường Ôn, duỗi tay túm lấy nhúm lông tròn trên chiếc mũ len áo của cô, hỏi: "Em gái nhà cậu đây à?"

Hứa Hành Niên liếc cậu một cái, ném cho cậu một ánh mắt ý bảo "bỏ cái tay ra", giọng lạnh lạnh: "Làm sao?"

"À không... Tại tớ sợ em ấy bực kín mít như này đến cậu cũng không nhận ra luôn."

Dứt lời, cậu chẳng thèm le nhìn em gái nhỏ như sói xám dụ dỗ cô bé quảng khăn đó: "Đường Ôn nè, em nói anh nghe xem, bình thường Hứa Hành Niên có hay chọc giận em không?"

Đường Ôn phớt lờ cái liếc mắt của Hứa Hành Niên, ngấm ngời rồi nặng nề gật đầu.

Hứa Hành Niên nhắc mí.

Lục Hoài Sâm vui vẻ, tiếp tục xoa tay dẫn dụ: "Thế cậu ấy dỗ em thế nào???"

Dễ thế nào ư?

Vấn đề này làm Đường Ôn ngấy ngấy, suy nghĩ nửa ngày vẫn chẳng nói được gì, chỉ ngơ ngác nói: "... Cứ như vậy thôi ạ, dễ đó."

Nói đến đây, Hứa Hành Niên chẳng do dự ôm chầm lấy vai Đường Ôn, hững hờ khoe ân ái: "Ôn Ôn nhà tớ dễ dỗ lắm."

?????

Đột nhiên không kịp chuẩn bị đã bị tọng một miếng thức ăn chó.

Lục Hoài Sâm khinh thường khịt mũi, tui hờn thờ dài: "Lần này tớ đụng vào họng súng thật rồi..."

Đang nói dở thì Lạc Nhan đứng lúc đi tới chỗ ngọt của kệ đồ hàng với bạn nói khó(*), đụng mặt ba người bên này. Ai cũng sững sốt, mặt to tròn mắt nhỏ.

(*) Góc: Tiểu hũa bạn(小伙伴): Chỉ bạn cùng chơi đùa thời nhỏ

Lạc Nhan cũng không nhận ra Đường Ôn, nhưng nhìn động tác ôm vai của Hứa Hành Niên thì cũng rõ rồi, cười chào hỏi: "Buổi tối tốt lành nhé Ôn Ôn."

Đường Ôn ngẩng cằm lên, cố gắng chia mặt ra: "Buổi tối tốt lành ạ."

Tất nhiên là Lục Hoài Sâm sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội thể hiện nào, lấy hai chai đồ uống trên kệ đồ hàng rồi lắc lư trước mặt cô ấy: "Lạc Nhan à, cậu muốn uống sữa bò Vương Tử hay là Yakult?" Nghĩ sao lại nói tiếp, "À quên, hỏi chiều cậu uống Yakult rồi nhì, uống Vương Tử nhé, được không?"

Lạc Nhan hỏi cái đầu nhìn kệ hàng dưới cùng, xem xét chốc lát rồi ngồi xổm xuống cầm một quyển vở ghi bia rất văn nghệ hoa lá cành lên, hỏi người bạn đi cùng: "Cậu nói quyển này à?"

Đúng là hoàn toàn không muốn để ý đến cậu.

Bạn nói khó của Lạc Nhan vẫn luôn nhìn Lục Hoài Sâm, sâu trong lòng cảm thấy đáng vẻ này của cậu trông thật đáng thương, ngăn cả ra, mãi đến khi Lạc Nhan hỏi lần nữa mới hoàn hồn: "À... Là quyển này."

Cô ấy gật đầu: "Vây tớ cũng lấy một quyển giống như này luôn."

Lục Hoài Sâm: "....."

Thấy hai người chọn xong vở toan rồi đi, cậu vội chạy theo sau, dài giọng vô cùng đáng thương:

"Trái tim tớ sắp cần cỗi như sa mạc rồi, cậu còn không để ý đến tớ nữa là tớ chết khô luôn đấy——"

Đường Ôn: "....."

Cô nghiêng mặt nhìn Hứa Hành Niên: "Anh ấy làm sao thế ạ?"

Hứa Hành Niên cười khế, ngón tay thon dài rút một lọ đồ uống ra từ kệ hàng, ung dung trả lời: "Tuổi trẻ bồng bột."

Dựa vào nội dung cuộc trò chuyện ban nãy của họ, tiểu cô nương dễ dàng nghe ra ý ở ngoài lời của anh, "Ồ" một tiếng.

Trước kia tạo nghiệp, trước sau gì cũng bị nghiệp quật.

"Muốn uống gì nào?" Anh ghé mắt nhìn cô, giúp cô quảng lại đoạn khăn bị rơi xuống.

Cô không hề rời rắm, chép miệng nói: "Muốn uống hết."

Nhìn anh lấy đồ giúp mình, tiểu cô nương dùng bao tay cọ chớp mũi ngựa ngựa, nghĩ đi nghĩ lại thấy tò mò, bèn nghiêng khuôn mặt nhỏ qua hỏi: "Vây anh đã từng bồng bột chưa?"

Anh khựng lại, nhét sữa bò Vương Tử với sữa chua vào ngực cô, nắm tay cô đi về phía quầy thu ngân, vừa đi vừa dụ dỗ bảo——

"Tất cả bồng bột của anh đều dành cho em."

Chương 68: Ví dụ như... Anh nhớ em ý

editor: envi

Gần tới cuối kỳ, vì muốn đạt thành tích xuất sắc trong lần thi đầu tiên năm lớp 10 nên Đường Ôn cả ngày ngập đầu trong biển sách, kể cả lúc trên xe về nhà sau tiết tự học buổi tối cũng ôn đạ li lịch sử linh tinh với Hứa Hành Niên.

Tối về, thay áo ngủ xong, cô nàng lại lạch ba lạch bạch chạy sang phòng anh, gỡ sách bài tập môn tự nhiên ra, hỏi anh một đề bài đã được đánh dấu.

Hứa Hành Niên quét mắt nhìn đề bài, hai ngón tay kẹp bút xoay mấy vòng rồi dừng lại: "Em nhìn nhé, đề cho miền xác định của hàm là từ 0 đến dương vô cực, mà vì miền xác định tăng dần nên....."

Anh vừa nói vừa đánh dấu đơn giản trên tờ nháp, đôi mắt sáng ngời như những vì sao được ánh đèn tô màu điểm nét, giọng nói trầm thấp dễ nghe.

Đường Ôn nghe mà ngẩn ngơ, chống tay gác cằm lên bàn, nhấc mắt lên nhìn trộm anh.

Ánh sáng từ đèn bàn vung vãi rơi xuống, khắc họa những đường nét thâm thúy trên khuôn mặt chàng trai trẻ, ngũ quan tinh xảo như một bản phác thảo được thường thức dưới con mắt của người yêu cái đẹp, tỉ mỉ đến từng nét vẽ.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, đầu anh cũng chẳng nâng, chỉ xoay bút gỗ lên đầu người kia một cái xong bình thản hỏi: "Nhìn anh hay nhìn đề?"

Cô xuyt xoa che đầu lại, nhún mũi, nhỏ giọng nói: "Nhìn đề, nhìn đề ạ."

Tối nào cũng cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy thì đề mới giảng xong, và lần nào cũng thế, trước khi rời đi là cô lại mơ màng sắp ngủ, có khi còn ngáp ngắn ngáp dài làm nũng, hip nửa mắt đưa tay về phía anh——

"Anh ôm em đi."

Hứa Hành Niên nhẹ cúi người xuống, nắn mặt cô nàng: "Có mấy bước cũng không chịu đi hả?"

Cô lắc tay nặng nề gạt đầu: "Không muốn đi ạ."

"Con sâu lười."

Anh vòng tay qua eo cô ôm người thật chặt vào ngực, còn ấn chiếc đầu nhỏ kia vào cổ mình mặc cho cô ôm rồi cọ loạn, đưa ai đó về phòng.

Đôi khi anh thấy mình như đang nuôi một em bé vậy.

May là mọi nỗ lực đã không hề uổng phí, lúc công bố thành tích cuối kì, cô đứng thứ 5 trong lớp, thậm chí còn lọt vào top30 của khối.

Tuy không thể năm nào cũng chắc chắn ở hạng 1 như Hứa Hành Niên, nhưng phát huy cũng coi như vượt xa người khác.

Tất cả mọi người nhón nháo vây quanh trước bảng thông báo xem điểm, thế là Đường Ôn với Tổng Từ San bị đám người chen lấn đẩy qua chỗ lớp 11.

"Cậu muốn xem điểm của Hứa Hành Niên không? Dù sao cũng bị đẩy qua đây rồi, nhìn tí cũng không sao."

"Thành tích của anh ấy... Chắc không cần phải lo đâu."

Từ khi anh chọn ban tự nhiên, hình như ở nhà Đường Ôn chưa thấy anh mở sách giáo khoa bao giờ, thậm chí là sát ngày thi cuối kỳ mà bản học vẫn trống huơ, lâu lâu mới có vài ba quyển bài tập cô vô tình để quên.

Tổng Từ San mang theo dáng vẻ tìm chuyện vui nhón chân lên, rướn cả cổ ra: "Chờ tí tìm rồi đọc cho cậu nghe nha..."

"Hứa Hành Niên hạng nhất, 737 điểm... Ghê thật, có mỗi Văn với Anh bị trừ điểm thôi, các môn khoa học tự nhiên đều đạt điểm tuyệt đối... Để tớ xem hạng 2 nào... Vãi chùng!"

"Sao vậy?" Cô nghi hoặc đánh mắt qua, thấy mắt Tổng Từ San đang nhìn đắm đắm vào bảng điểm.

"Cậu đoán xem hạng 2 là ai?"

"...Chị Lạc Nhan." Không cần nghĩ cũng biết.

Chính vì hai người họ năm nào cũng một chín một mười, còn là học trò giỏi được các thầy cô đánh giá cao nên mới bị mọi người đồn là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ của Nhất Trung.

Lúc còn chưa quen Lạc Nhan, Đường Ôn vẫn luôn nghĩ nếu có thể học cùng khối với họ thì tốt rồi, nếu thế thì cô sẽ ra sức học tập để tên mình chen vào giữa hai cái tên đó, trông có đáng giận không chứ.

"Là Lạc Hoài Sâm đó."

Đường Ôn: "....."

May thật, cũng có người nghĩ giống cô.

Không đúng... Lúc trước cô xem thứ tự xếp hạng khối bọn họ, anh ấy toàn đứng hạng hai từ dưới đếm lên mà.

Chẳng lẽ gian lận?

*

Sau khi nhận được kết quả học tập và bài tập cho kì nghỉ đông ở trường, Đường Ôn muốn bay về Mỹ với bố mẹ một thời gian.

Đêm trước ngày bay, cô nàng lại tắt bật trong phòng xếp hành lý, Hứa Hành Niên đứng chỗ tủ sách bên cạnh cô, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô không rời.

Có vẻ như càng lớn, anh càng chẳng nỡ để Đường Ôn rời khỏi tầm mắt mình nửa bước. Trước kia, cách họ chung sống cũng chỉ đơn thuần giống người nhà chăm sóc lẫn nhau, những bận rộn khi chia xa cũng chỉ lặng lẽ giấu vào lòng chẳng dám thể hiện ra ngoài, nhưng nửa năm này mọi thứ đã khác trước rồi.

Cứ có cảm giác như yêu xa vậy.

Nhìn có đang băn khoăn không biết có nên mang theo món đồ gì đó trong tay theo không, Hứa Hành Niên thờ dãi thườn thượt, tiến lên một bước ôm cô từ phía sau, cầm nhẹ gác trên đỉnh đầu, nhìn bầu trời đầy

sao chói sáng phía ngoài khung cửa sổ.

"Nhớ phải gọi điện thoại cho anh, nhắn tin hay call video cũng được, anh sẽ trả lời ngay. Ngày nào làm gì cũng phải nói với anh, chuyện còn con gì cũng không được giấu, lúc không vui cũng có thể tìm anh làm bao cát, không được dề trong lòng. Trời bên đó lạnh, không được ăn nhiều kem, mặc váy ngắn thì phải mặc đồ lót thật dày, khăn quàng cổ với bao tay cũng phải chuẩn bị đầy đủ, còn nữa, ra ngoài chơi nhất định phải về nhà sớm."

Nghe anh nói không ngừng một đồng chuyện, Đường Ôn chu miệng lên, ngón tay câu lấy đầu ngón tay anh, khẽ nhè nhẹ: "Sao tự nhiên anh lại dài dòng vậy."

Trong ấn tượng của cô, hình như chẳng mấy kìa anh nói nhiều như thế.

Anh ghẹo: "Anh sợ em đi Mỹ rồi xa mặt cách lòng(*)."

(*) Gốc: 移情别恋(di tình biệt luyện)

Đường Ôn: "....."

Làm gì có chuyện xa mặt cách lòng nhanh thế!

Cô đặt quần áo trong tay lên bàn, xoay người sang dính vào ngực anh, cọ lưng tung: "Không đâu... Em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Cô nhu thuận làm nũng khiến anh rất vừa lòng, lòng bàn tay dề trên đầu cô cứ xoa mãi.

"Còn một điều tối quan trọng," Hứa Hành Niên nhẹ nhàng nghịch vành tai cô rồi ghé sát vào đó, bảo, "Phải nhớ anh."

Giọng nói trầm thấp nơi anh còn mang theo hơi thở nóng vội vờn quanh, tai Đường Ôn nóng lên, túm góc áo anh dỗi tư thế tựa sát vào, cổ tình nói: "Còn lâu mới nhớ nhé."

Hứa Hành Niên biết cô sợ nhột, bèn cố ý nheo thật bên hông cô một phát, giọng khiêu khích: "Không nhớ á?"

"Nghĩ lại rồi, nhớ à!" Eo cô sợ nhột, bị anh đụng vào là lại theo bản năng muốn trốn, vội vàng cười khanh khách xin tha, "Sẽ nhớ anh mà, mỗi phút nhớ một lần, nhưng giờ em muốn soạn đồ, không ngủ sớm sẽ bị lỡ chuyến bay đấy."

Nghe cô nói như vậy anh mới lưu luyến buông ra, nhìn chăm chăm chiếc vali đang mở ra một nửa, trầm mặc.

Một tháng tới đây, chắc sẽ không ớn áp lắm.

*

Bay khoảng mười mấy tiếng, lúc đến sân bay quốc tế Los Angeles đã hơn 7 giờ tối.

Sân bay kín đặc người, Đường Ôn theo bảng chỉ dẫn đã lấy được hành lý, mới vừa đến lối ra đã thấy bố mẹ với chị đến đón, cô nàng cười tươi rói, kéo va li chạy chậm qua đó, bánh xe ma sát với nền đất vang lên tiếng ken két.

"Bố, mẹ!" Cô nhào đến ôm chầm lấy mẹ Đường, vali cũng vứt một bên.

Bố Đường đứng cạnh xoa đầu Đường Ôn, hỏi: "Lâu lắm không gặp con gái yêu, có nhớ bố mẹ không?"

Cô lại chạy tới rúc trong ngực bố Đường, ngoan ngoãn gật đầu: "Nhớ chứ ạ, ngày nào cũng nhớ."

"Nhớ thế nào?"

Cô nàng ngẩng đầu lên, lời ngon tiếng ngọt nói vanh vách như đọc thuộc 《 Tam Tự Kinh 》: "Đi học nhớ, tan học nhớ, ăn cơm nhớ, ngủ cũng nhớ nốt....."

Bố Đường nghe mà sướng ron, đáng về đặc ý đào dật, còn định cúi xuống bế Đường Ôn lên.

Cô bối rối lui về sau mấy bước, đỏ mặt kháng nghị: "Bố ơi, con lớn rồi, hai tháng nữa là 16 tuổi rồi đó."

Ông không phục: "Mười sáu tuổi thì làm sao, con đến 60 vẫn là con gái nọu của bố!"

Trong công ty, bố Đường luôn là một sự tồn tại hết sức uy phong lẫm liệt, nhưng về nhà cũng chỉ là một ông bố cuồng con gái(*) không hơn không kém, mỗi dịp Đường Ôn về là ông lại dành ra một kì nghỉ dài hạn để chơi với cô, làm trò con bò các thứ vô cùng thành thạo, rất hay chọc cho người ta cười sấp ngã.

(*) Gốc 女儿奴(con gái nô)

Thấy họ bên này người "muốn ôm" kẻ "không cho ôm" cứ giằng nhau mãi, mẹ Đường vội chạy tới giảng hòa: "Được rồi, sân bay đông người như vậy, hai bố con về nhà uốn éo không được sao."

Bố Đường thỏa hiệp, vung tay lên: "Về nhà trước đã, bảo bối của bố chắc đói lắm rồi."

Đường Cửu Niệm cúi tay kéo hành lý Đường Ôn để một bên, nhẹ ôm vai cô: "Đi trong nhà làm một bàn cơm đãi em đấy, chị với mẹ cũng xuống bếp luôn."

"Ghê," Đường Ôn nghe đã thấy thèm, "Vậy em phải ăn no căng bụng rồi."

Người một nhà nói nói cười cười ra khỏi sân bay, sau khi lên xe, Đường Ôn mượn di động của chị, mới vừa đăng nhập vào WeChat của mình đã nhận được tin nhắn của Hứa Hành Niên——

【 tới chưa em? 】

Anh đã căn chuẩn giờ chuyến bay đáp đất, muốn biết tình hình của cô mọi lúc mọi nơi.

Đường Ôn vui về, đầu ngón tay hồi tin nhanh như bay: 【 tới rồi ạ 】

Trong kho biếu cảm của cô có rất nhiều gói biếu cảm, bèn thuận tay tìm một cái sticker thỏ con đáng yêu rồi gửi đi.

Thỏ con nhú mày ngà ụcch xuống gối, lỗ tai cũng cụp xuống.

【 mệt hả? 】

【 vẫn ổn ạ, mỗi tội có chú kia ngồi cạnh em ngủ gáy nên ngủ không ngon lắm, còn đầu thì vẫn tốt. 】

【 vậy em mau đi nghỉ đi. 】

【 mau điều chỉnh lịch ngủ giờ đi nhé, biến đổi nhiệt độ cũng sớm làm quen đi, đừng thức đêm. 】

【 em biết rồi ạ, anh không còn gì muốn nói với em à? 】

【 Ví dụ? 】

【 Ví dụ như... Anh nhớ em ý. 】

Cô nàng gửi mấy chữ tiếng Trung mang đầy ý trêu chọc ấy đi rồi ôm điện thoại cười khúc khích, như trong người có 500 vạn đồ ngốc chạy qua vậy.

Bố Đường vẫn luôn quan sát Đường Ôn qua kính chiếu hậu, thấy cô vui vẻ, tay ông gác trên đầu gối nhịp hai bận rồi bỗng nhiên hỏi: "Ôn Ôn này, nửa năm nay con ở nhà họ Hứa thấy sao?"

Trước kia để Đường Ôn ở lại nhà họ Hứa, trong lòng ông cực kì cực kì không muốn, chẳng ngờ để cô bé phải sống xa mình từ nhỏ.

Đường Ôn bị gọi tên bèn ngẩng đầu lên, ngẩn người, hoang mang không hiểu sao lần nào về ông cũng hỏi chuyện này: "Tốt lắm ạ, người nhà họ Hứa đối xử với con vô cùng tốt, không để con chịu thua thiệt bao giờ."

Bố Đường trầm ngâm, ngồi trên ghế phụ quay đầu lại, biểu cảm nghiêm túc hơn trước hẳn: "Thế Hứa Hành Niên... đối xử với con thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thấy nhớ anh quá

editor: envi

Hứa Hành Niên đối xử với cô thế nào ư?

Trước kia bố Đường chưa từng hỏi cô điều này, chỉ đơn giản là hỏi chuyện nhà họ Hứa xong sẽ chuyển sang các vấn đề ở trường, thêm vài chuyện lật vật hàng ngày hoặc hỏi han suy nghĩ trong quá trình trưởng thành của cô.

Như bao kẻ yêu sớm khác, Đường Ôn cũng không dám nói chuyện của mình với Hứa Hành Niên trước mặt bố, lần nào gọi điện cũng chỉ đáp qua loa, chẳng ngờ ông lại tự túc hỏi luôn.

Không hiểu sao cô lại thấy hơi cuống, lòng bàn tay cầm điện thoại rịn mồ hôi, đầu ngón tay co rồi lại duỗi, đắn đo mở miệng: "Anh ấy cũng tốt với con lắm ạ."

Ông ngồi thẳng, vẻ mặt nghiêm túc hơn: "Thật không?"

Đường Ôn nuốt nước bọt, sợ bố có ý kiến gì với Hứa Hành Niên nên bắt đầu ra sức thổi phồng anh: "Thật ạ, anh ấy tốt với con lắm luôn, quan tâm chăm sóc con mọi lúc mọi nơi, đã chu đáo lại còn dịu dàng, như kiểu chỉ hận không thể ôm con trong lòng bàn tay để yêu thương ý."

Tốc độ nói của cô rất chậm, đôi mắt sáng ngời chớp chớp, trông đến là chân thành.

Nhìn con gái vui vẻ tăng bốc cậu trai khác hết lời trước mặt mình, bố Đường đau lòng ghê gớm, cả mặt xụ xuống như khinh khí cầu hết hơi, phiền muộn vô cùng ——

"Ôn Ôn lớn rồi, có bạn trai rồi nên không thích bố nữa."

Đường Ôn nghe xong lắc đầu nguầy nguậy: "Không không không, trong lòng Ôn Ôn bố vẫn tốt nhất ạ!"

Bố Đường hơi cụt hứng, nghiêm túc bảo: "Tức là cái thằng nhóc họ Hứa kia đối xử với con còn không tốt bằng bố đúng không? Thế thì con không cần ở bên nó nữa!"

Đường Ôn: "....."

Cô cũng cạn lời, lẳng lặng lấy một lọ Yakult từ trong cặp, xé miếng nắp ra rồi làm mấy ngụm.

Bố Đường thấy cô im lìm, thế là lại hỏi một vấn đề muôn thuở: "Ôn Ôn này, nếu bố với Hứa Hành Niên cùng rơi xuống nước thì con sẽ cứu ai?"

Tiểu cô nương liếm môi, suy tư đôi chốc rồi nghiêm túc đáp: "Cứu bố ạ."

Bố Đường há hê, xoa tay hứng chí hỏi: "Vì sao?"

Cô đáp không do dự: "Vì từ nhỏ Hứa Hành Niên đã học bơi rồi, trong khi bố chỉ là vẹt cạn, lại còn sợ nước."

Mẹ Đường với Đường Cửu Niệm ngồi một bên không nhin nổi nữa, bật cười ha ha.

Bố Đường: "....."

Ông nhất định phải gặp cái tên đã cướp con gái của mình từ hồi tám bé mới được.

*

Mấy ngày làm tổ trong nhà rất thoải mái, bố Đường cũng gác công việc qua một bên, cùng Đường Ôn vui trên sofa xem phim truyền hình nội địa.

Một già một trẻ cuộn chân nhìn TV không rời mắt, lâu lâu bố Đường còn lên trộm khoai tây chiên của Đường Ôn ăn, vừa ăn vừa tức giận: "Cái cô đen thùi lùi này sao xấu xa thế, suốt ngày hãm hại cô bé kia."

Đường Ôn kiên nhẫn giải thích: "Vi cô ta là nữ phụ ạ, lại còn thích nam chính nên tất nhiên là không vừa mắt cô kia rồi, vậy mới suốt ngày gây sự với người ta."

"Ừ," Bố Đường nghiêm túc gật gù, một lát sau lại nghĩ tới chuyện gì đó, bèn hỏi, "Trong trường có ai gây sự với con không?"

Cô lắc đầu: "Không ạ."

"Bố thấy Hứa Hành Niên đáng đáp cũng đẹp trai phết, chẳng lẽ không có ai thích nó à? Bố con đây này, ngày xưa nhiều người theo lắm."

Đường Ôn: "....."

Vừa nói đến Hứa Hành Niên là mặt cô lại đỏ bừng, thuận tay lấy gối ôm trong ngực nện ông một cái: "Bố!"

"Đây là bố đang suy nghĩ cho hạnh phúc của cô đấy nhé, thế có hay không?"

Cô vẫn một mực lắc đầu, nhai khoai tây chiên rôm rộp: "Không có ạ."

"Còn lâu bố tin."

"....."

"Con cứ nói với bố đi, xong bố về trút giận cho con, tấn cho thằng nhóc một trận."

Tiểu cô nương thành thật nói: "..... Nhưng mà bố cũng đâu có sức tấn được anh ấy đâu."

Bố Đường cúi đầu nhìn bụng bìa của mình, chột dạ sờ mũi: "Không lo, nhà ta đầy vệ sĩ cơ mà... À đúng rồi, bình thường nó có hay động tay động chân với con không, hai đứa đến bước nào rồi?"

Đường Ôn: "???????"

Mấy người độ trung niên bấy giờ toàn nói chuyện trắng trợn như này sao!?

Đường Ôn nóng hết cả mặt, vùi đầu vào gối: "Mình xem TV tiếp đi bố."

Thấy cô không trả lời, bố Đường thờ dãi buồn bã: "Haiz, ta nói nó buồn, Ôn Ôn giờ còn giữ bí mật với tôi nữa..."

Đường Ôn: "....."

Người già và trung niên nên nịnh thế nào, online chờ, rất gấp.

*

Trước khi Hứa Hành Niên đưa Đường Ôn lên máy bay, hai người đã "nhốt" nhau ở sân bay ngoéo tay, mỗi ngày đều phải nấu cháo điện thoại 2 tiếng mới được, lịch mùi giờ nhưng bên này không quên chúc bên kia ngủ ngon, bên kia chào buổi sáng bên này.

Cơ mà chưa đầy 2 ngày Hứa Hành Niên đã nhận ra rằng, tiểu cô nương chơi hăng quá nên bỏ quên anh từ đời nào đời nào rồi.

Hai người ở hai nơi chênh lệch nhau 15 tiếng đồng hồ, 6 giờ sáng Hứa Hành Niên lên lướt vòng bạn bè của cô thấy ảnh gia đình họ đi du ngoạn quanh đồi Beverly, đại lộ Danh Vọng, đài thiên văn Griffith và ảnh chụp ở các địa điểm khác của Los Angeles nữa.

Cô mặc áo phao màu hồng phấn trẻ trung, khăn quần từng vòng trên cổ, trên đầu còn búi một nhúm tròn đáng yêu, cả người nom rất "xù xì".

Còn có cả ảnh cô nắm tay một anh bạn nhỏ.

Đôi mắt cô nàng cong thành hình trăng non, nét ngài nở nang, lúm đồng tiền sâu hoắm, sống động trên màn hình.

Hứa Hành Niên đứng dậy mở rèm cửa, ánh nắng chói chang tràn vào phòng, anh lười nhác dựa người bên cửa sổ lưu từng bức ảnh một.

Vượt màn hình điện thoại, tự nhiên anh lại thấy hơi ghen tị, rõ ràng là anh với cô còn chưa có tâm nào chụp chung cả.

Xuống tầng ăn sáng xong anh lại rúc vào phòng lật sách trong sự nhàm chán, lòng anh rục rịch, cứ cách hai phút là lại mò lấy điện thoại xem cô có update gì không, lướt một lần là hết tong nửa tiếng, lướt mãi mà chẳng được gì thể là lại hậm hực vứt điện thoại ra.

Đây là lần đầu tiên Hứa Hành Niên phải cảm khái, vòng bạn bè đúng là một thứ có ích.

Nếu là lúc trước thì cuối tuần ở nhà có thể trâu cô chơi, còn giờ trừ đọc sách ra thì chẳng có gì để làm, anh bỗng nhận ra hoạt động xã giao của mình đúng là quá nhạt nhẽo.

Nghĩ suy một hồi, anh tìm đến một dãy số hay gọi trong danh bạ, ít ra thì mấy năm trước những lúc rảnh rỗi đều là cậu chơi với anh giết thời gian.

Lục Hoài Sâm còn chưa tỉnh ngủ, mò tìm điện thoại để bên giường, đôi mắt nhấp nhem nhìn tên người gọi, nhấm mỳ: "Có việc gì?"

Cái kiểu người không có vợ bên cạnh mới nhớ đến người khác này, cậu không muốn để ý chút nào.

"Dậy, chơi game đi, bây giờ luôn."

Cậu lăm bằm " Mơ đi, hôm nay tớ muốn đi dạo phố với Lạc Nhan."

"....."

"Thế ngày mai."

"Mai đi công viên trò chơi với cô ấy rồi....." Cậu dừng một chút rồi nói tiếp, "Ngày kia cậu cũng không cần hỏi đâu, gần đây tớ bận lắm, nếu mà cậu chán quá thì ngồi đếm xem mình còn mấy cọng tóc đi, tớ nghe bảo thanh niên mắc bệnh tương tư tóc rụng ——"

Không đợi cậu nói xong, Hứa Hành Niên đã cúp máy trước, gợn găng dứt khoát.

*

Vất vả lắm mới nhận được đến 11 giờ trưa, anh mải bên kia chắc đã hơn 9 giờ rồi, có lẽ cô đã về khách sạn, thế là anh bên gửi chat voice qua.

Tiếng chuông chờ vang lên hồi lâu mới có người nhận, chất giọng mềm mại thuộc về Đường Ôn truyền tới, y như mèo con vừa tỉnh ngủ: "Anh ——"

Hồ hấp của anh cứng lại, cổ họng như bị ai đó nhét bông vào, tâm trạng mù khói dường như đã bị tiếng gọi khê khàng này mềm hóa, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Anh đằng hắng một tiếng, giọng nói mang theo nét trầm khàn: "Đang làm gì đấy?"

Tiểu cô nương mặc áo ngủ, nằm trườn ườn hình chữ đại (大) trên giường lớn, cô vò tóc bảo: "Em vừa tắm xong... Hôm nay đi chơi mệt quá, anh xem vòng bạn bè của Ôn Ôn chưa?"

" Rồi."

"Bố đưa cả nhà đi nhiều nơi lắm, mua được rất nhiều thứ trên phố Rodell, còn đi tham quan triển lãm tranh nữa, đồi Beverly ngợp thôi rồi, đâu đâu cũng là đồ hiệu với trang sức xa xỉ, em với chị chụp nhiều ảnh lắm, còn gặp cả mình tinh Hollywood nữa cơ, em nhớ là đã thấy trên phim rồi mà mỗi tội không nhớ tên..." Cô huyền thuyên một hồi rồi hỏi: "Hôm nay anh làm gì thế?"

Anh trả lời đơn giản: "Ăn cơm, ngủ, đọc sách."

Tiểu cô nương dùng chân kẹp một góc chăn rồi lăn người, tự cuốn bản thân thành một chiếc com nầm, tò mò hỏi: "Không hẹn ai ra ngoài chơi à?"

"Anh không, ai cũng bận cả."

"Dạ."

Cô thấy chăn cuốn hơi bí nên lại lộn người lại, đầu chân ra đoàng hoàng rồi đắp lên.

Hứa Hành Niên đứng bên cửa sổ, lòng bàn tay nhàn tản chống lên bệ, ngón trỏ thông dong gõ nhịp: "Nay đi chơi vui không?"

"Vui ạ..." Không biết là do ăn cơm chiều hơi no hay sao, cô nàng nắc nhẽ, xoay người rồi lại cất giọng nhẹ nhàng, "Chỉ là thỉnh thoảng lại nghĩ, nếu có cả anh nữa thì tốt biết mấy..."

Động tác trên tay anh bỗng dừng lại, mí mắt nhíu, đầu ngón tay run rẩy.

"Nếu có anh ở đây thì sẽ vui hơn nhiều."

"....."

Một lát sau, ông nghe bên kia lặng hẳn, nhưng vẫn nghe được loáng thoáng tiếng thở vội của cô, rầu rĩ, hơi trầm, lại nghe như đang trộm sụt sùi.

Tím anh như bị nhắc lên, gọi: "Ôn Ôn?"

"Em đây ạ..."

Giọng Hứa Hành Niên càng dục: "... Sao thế em?"

"Không sao ạ, chỉ là em thấy..." Tiếng kêu của mèo con pha chút buồn bã, xen với giọng mũi nghèn nghẹn, như mơ như hồ thờ thán ——

"Thấy nhớ anh quá."

Tiếng đồng hồ trong phòng như ngưng trệ.

Ánh dương chói chang đẩy đưa từ ngoài khung cửa sổ, Hứa Hành Niên cảm giác trái tim mình như bị túm chặt, ngực lại chẳng khác nào có chiếc búa đập vào từng hồi, bức bối đến mức không thở nổi.

Cô khóc.

Tay nắm điện thoại của anh tăng thêm lực, bàn tay mướt mồ hôi, môi mím hơi mím.

Anh sao có thể không nhớ cô chứ.

editor: yo, tôi đã đổi tên truyện thành Chiếc đuôi nhỏ ngọt ngào rồi. Nghe hay hơn hẳn. Hôm nọ cũng định đổi nhưng bận quá nên quên luôn. Cảm ơn bạn 10ve05 đã gợi ý nhan đề này.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 70: Em ngẩng đầu lên đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

editor: envi

Đương hoàng hôn, nắng chiều màu quyết dịu dàng choán đầy trên đường phố, hiếm khi nào hai chị em mới được dịp nhàn rỗi, chuẩn em ra ngoài đi dạo.

Đường Cửu Niệm sản một miếng bánh mousse, nhắm nháp kĩ càng rồi nhiu mảy: "Ngọt quá."

Thấy chị phê bình nghiêm túc như vậy, Đường Ôn cười bảo: "Sau chị muốn mở quán bán đồ ngọt à?"

"Vẫn chưa nghĩ kỹ cơ", chị buông nĩa, một tay nâng cằm, ánh mắt mang theo bất đắc dĩ: "Vẫn chưa biết nên định cư ở đâu nữa..... Mấy cũng biết rồi đấy, bố không muốn chị em mình sống quá xa ông."

Nghe đến đây, Đường Ôn vô thức rướn người lên, đan hai tay vào nhau rồi chớp mắt hỏi: "Thế khi nào anh rẽ tính cầu hôn chị đấy?"

Cái điệu bộ hóng hớt kia nghiêm túc y hệt học sinh tiểu học nghe giáo viên giảng bài.

Đường Cửu Niệm đỏ mặt ngay tắp lự, tay khuấy cà phê cũng không giấu nổi sự bối rối: "Chuyện đấy... chuyện đấy chị sao biết được."

Chị với bạn trai đã quen nhau mười mấy năm rồi, vòn nhau mãi, lên đại học mới chính thức yêu đương, tính tới giờ có lẽ đã tầm hơn 1 năm có lẻ.

"Thế anh ấy thực tập xong định ở lại Mỹ luôn hay về nước khởi nghiệp ạ?"

"Chị cũng chưa hỏi," động tác cầm thìa của Đường Cửu Niệm khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Đường Ôn, về mặt tròn đầy dịu hiền, "Chỉ là chị với anh ý đã luân quản nhiều năm thế rồi, thực sự không muốn lỡ dở thêm nữa."

"Ôn Ôn này, lần lúc chị hăm mộ mấy lần, từ nhỏ đã có thể ở bên cạnh người mình thích nên có thể chứng kiến từng bước trưởng thành của thằng bé..... Nhìn cái cách hai đứa mấy ngày nào ươn ẹo gọi điện cho nhau là chị biết mấy hạnh phúc thật."

"Chó chề mèo lấm lũng, thế năm lên lớp 8 chị chả một hai đôi bồ đưa về nước để học chung trường với anh ấy còn gì, lại chả không mê người ta chết đi," Đường Ôn cười lớ phớ nâng chén nhấp mấy ngụm trà sữa, đang uống dở thì bỗng ngộ ra, "Nói thế thì bố nhà mình đáng thương thật, được hai đứa con gái đứa nào cũng chạy theo trai..... Bảo sao bố có ý kiến với Hứa Hành Niên ghê gớm"

Đường Cửu Niệm phì cười, vươn ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi em gái: "Bố tuyển con rể gắt lắm."

"Thế ạ?" Cô đặt chén trà xuống rồi hỏi, "Nhờ may bố không duyệt Hứa Hành Niên thì làm sao bây giờ?"

"Khỏi lo," tầm mắt Đường Cửu Niệm rơi lên bảng hiệu ngoài cửa sổ, giọng nói dịu ngọt khẽ khàng vang lên, "Chị tin người có thể khiến Ôn Ôn đồ rap nhất định rất ưu tú."

Màn đêm dần buông, nhiệt độ cũng hạ xuống, Đường Ôn quần chật từng vòng khăn quàng cổ, siết lấy áo bông, theo Đường Cửu Niệm rời khỏi quán cà phê.

Trên đường không quá đông người, hơn một nửa là các cặp đôi dắt tay nhau đi dạo phố, còn có cả hình ảnh một nhà ba người đi tản bộ trông rất ấm áp.

Hương thơm nồng nàn vẫn vút bay ra từ tiệm trà sữa ngay cạnh, cô bắt gặp thà chậm bước chân. Trong tầm mắt, ánh đèn nê ông điểm tô ngõ phố biêng nhác tỏa ra những vầng sáng tin hin.

Trên chiếc ghế dài cách đó không xa, có anh chàng khoảng độ 20 đang ôm ghi-ta ngâm nga khe khẽ.

Giọng hát từ tốn trong veo hấp dẫn sự chú ý của Đường Ôn, cô dùng chân, đứng cách đó mấy mét, lặng người thưởng thức ——

Chẳng hiểu sao rõ ràng là một lần điệu dân ca rất vui tươi, mà cô lại nghe ra đôi phần nhớ nhung ở trong đó.

Lúc đi đến trung tâm quảng trường, Đường Cửu Niệm chợt nhớ ra mình để quên găng tay ở tiệm cà phê ban nãy, thế là cuống hết cả lên.

Đường Ôn nhìn đáng vẻ khăn trương của chị, thăm nghĩ đó hẳn là quà của một người quan trọng, cô giữ khăn quàng rồi toan xoay người: "Thế giờ mình quay lại lấy đi, vẫn kịp mà."

Đường Cửu Niệm vội vàng giữ cô lại: "Hôm nay đi dạo cả ngày chắc mày cũng mệt rồi, mình chị quay lại lấy là được, mày chịu khó đứng đây chờ chị tí."

"Có ổn không?"

"Ổn mà, chán thì đi dạo loanh quanh ngắm nghĩa đi, cảnh phố chỗ này đẹp vậy cơ mà."

Đường Ôn ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ, chị cẩn thận nhé."

"Ok!"

Chờ đến khi Đường Cửu Niệm xoay người rồi đi, Đường Ôn lẻ rề đi tới bậc thềm ven đường, ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, đếm từng ngôi, từng ngôi một.

Chắc giờ bên Hứa Hành Niên là buổi sáng nhỉ..... Không biết anh đang làm gì, nằm trên giường đọc sách hay ngồi trước máy tính chơi game?

Nghĩ đoạn, cô móc điện thoại trong túi rồi tháo bao tay lông làm bằng nhung ra, tìm WeChat của anh rồi gửi cuộc gọi.

Bên kia nhận máy rất nhanh, hình như anh đang ở ngoài đường, hô hấp không đều, anh nhẹ thở gấp, giọng trầm ấm: "Ôn Ôn hả?"

"Em đây ạ."

Ánh đèn đường trong trẻo mờ sáng nghiêng nghiêng phía góc đường, kéo bóng dáng mảnh khảnh của cô ra tít tắp.

"Cả ngày nay em đi dạo phố với chị, lúc trưa đi ăn còn gặp một cặp vợ chồng già kỉ niệm 50 năm ngày cưới nữa, bọn em nghe họ kể rất nhiều chuyện hồi trẻ, thỉnh lúc của ông lão không tốt nhưng chẳng hiểu sao cứ là giọng vợ thì nghe rõ mồn một, hăm mộ chết đi được."

"Đến chiều hai đứa lại đóng cọc trong tiệm cà phê của bạn chị em, chị còn dạy em làm mấy món điểm tâm ngọt nữa, anh còn nhớ món bánh ngàn lớp(*) lần trước anh ăn bảo ngon không, em cũng học rồi, yên tâm là vị không dị đâu nhé, chờ em về làm cho anh ăn."

(*)Bánh mille feuille, hay còn gọi là bánh Napoleon, món bánh ngàn lớp độc đáo đến từ nước Pháp. Hương vị thơm ngon, vẻ ngoài đẹp đến mê mẩn, bánh mille feuille thường xuyên xuất hiện trong các bữa tiệc của giới sành ăn.

Tay cô cầm di động, cúi đầu nhìn mũi chân, còn ngáy thò dầm lên chiếc bóng dưới đất y như con nít.

"Chị em còn bảo hăm mộ hai đứa mình được ở bên nhau từ nhỏ... Cơ mà chị cũng sắp tốt nghiệp rồi, tuy bà ý ngại cứ lấp la lấp lừng nhưng em đoán là tốt nghiệp xong cái là cưới luôn, chắc em phải làm phù dâu, với lại em thấy váy phù dâu cũng đẹp lắm."

"À quên, em còn thấy một con mèo hoang phía sau tiệm bánh nữa, lông xù, người bé tí, cổ đeo một cái lục lạc nho nhỏ, em với chị còn đút bánh kem cho nó ăn cơ, mà bé này tham ăn y chang Nguyệt Nguyệt luôn, cả 2 con đều thích đồ ngọt Pháp."

"Không biết sao chủ lại bỏ nó đi nữa..."

Nói thế nào nhỉ, thích một người, là sẽ chẳng thể nhịn được kể việc mình làm từng lí từng tí cho người ấy nghe, dẫu cho chỉ là những chuyện con con đi nữa.

Hứa Hành Niên suy tư giây lát rồi dịu giọng trả lời: "Chắc là không may đi lạc thôi, biết đâu giờ chủ lại tìm được nó rồi."

Đường Ôn cười rộ lên, dễ dàng tin lời anh nói: "Nói cũng đúng."

Tầm mắt cô bị ánh sáng nơi chỗ ngoặt con phố hấp dẫn, thoáng thả bước về phía trước, rẽ vào nơi đó——

"Ồi chào ——"

"Sao thế em?"

"Đẹp ghê."

Cô đứng một góc trên con phố dài ngoằng, trong mắt ngập tràn hình ảnh những cành cây được trang trí đèn màu muôn hình đủ sắc, lại thêm ánh đèn cam cam điểm xuyết lên như chúm chim những nụ hoa vàng rực, từ đầu đường chấp chùng đến cuối phố, màn đêm đen đặc bỗng bùng sáng như cách cả mấy đời.

Cảnh tượng lung linh nhường này, thực sự muốn cùng anh thưởng thức.

Đường Ôn thấy hơi mắt mát, cô cọ cọ gầy xuống đất, giọng mang theo ý làm nũng: "Anh đang ở ngoài đường ă? Em thấy xung quanh toàn tiếng xe cộ, anh có hện ả?"

Nói xong những lời ấy, lòng cô hân hoan đợi anh hồi đáp, nhưng ổng nghe bên kia mãi không có động tĩnh gì.

Đường Ôn hoang mang nhìn màn hình để chắc chắn rằng cuộc gọi chưa bị ngắt, không hiểu sao lại im lặng thế, cô nhăn mày, e là tín hiệu không tốt, bèn nhón chân giờ điện thoại lên cao.

Tiếng hít thở vốn vững vàng trong ông nghe bỗng trở nên dồn dập hơn một chút.

Cô nghi hoặc nhìn mây, dài giọng gọi: "A lô?"

"Ôn Ôn," giọng Hứa Hành Niên trầm thấp ôn hòa, như hương thơm nồng quấn quanh lúc dạo ngang quán trà sữa, khiến người ta mê đắm.

"Sao thế anh?"

Cô thấy hơi lạnh, rụt cổ, vùi cả nửa mặt vào lớp khăn quàng.

"Em ngừng đầu lên đi."

Anh nhẹ giọng nói.

Đường Ôn ngăn ra, chưa kịp tiêu hóa ý tứ trong lời anh nói đã ngừng đầu lên theo bản năng ——

Hứa Hành Niên đang đứng nơi chính giữa con phố cách cô chẳng xa, anh mặc áo khoác lông màu trà, khuôn mặt sắc nét, dáng người cao lớn đỉnh đặc che khuất toàn bộ ánh sáng đằng sau.

Trong khoảnh khắc đó, Đường Ôn cảm giác mình như chìm vào một giấc mơ không chân thực, sự vui mừng trong lòng không kim nổi, như muốn nở bung thành những đóa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kim ốc tàng kiều

editor: envi

"Hứa... Hứa Hành Niên?" đầu ngón tay cầm di động của Đường Ôn bắt đầu run lên, dây thần kinh khắp người căng chặt.

Không thể tưởng tượng nổi, cái người cách một Thái Bình Dương nơi đầu kia điện thoại giờ phút này đang đứng trước mặt cô.

Thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

"Không phải nhớ anh à?" giọng Hứa Hành Niên trầm đến mức hơi khàn, xuyên qua ống nghe, rõ ràng lọt vào tai cô: "Sao còn không qua đây?"

Khuôn mặt anh chìm trong vắng sáng nhu hòa, khí chất vốn lạnh lùng đã bị sự dịu dàng che lấp.

Đường Ôn chậm rãi rũ tay xuống, cảm giác như có ngọn lửa đang âm ỉ trong lồng ngực, sức nóng hừng hực theo mạch máu truyền đi khắp thân, nóng đến mức muốn chảy nước mắt.

Cô lao đi như bay, chạy ngược chiều gió khiến dây buộc tóc bật ra, mái tóc dài xỏa bung trên vai, như đoạn phim được chỉnh về chế độ quay chậm, sống động và lãng mạn vô cùng.

Tiếng xe cộ qua lại xung quanh được chỉnh về chế độ tĩnh âm.

Vui mất mặt sâu vào chiếc áo lông mềm mại của Hứa Hành Niên, cô có thể cảm nhận được mùi thơm riêng biệt trên người anh, cùng nhịp đập nơi ngực trái vì cô mà tăng nhanh.

"Sao anh lại tới đây?" Tiểu cô nương nhét tay vào áo khoác anh rồi ôm chặt vòng eo người con trai, nâng cằm để lên ngực anh, ánh nước rung rung trong hốc mắt, dùng giọng mũi thì thầm.

"Vì có một cái bao nhỏ khóc nhè trong điện thoại nói nhớ anh," Anh vươn tay捏 má cô, giọng yêu chiều, "Có phải em không hả?"

Ngón giữa của Đường Ôn chui vào lòng bàn tay để bên dưới của anh, gai nhẹ nhẹ, làm kiều chối đầy đầy: "Không phải đâu nhé."

Thấy cô không chịu nhận, Hứa Hành Niên thả tay ra rồi cạy cái móng heo để bên hông mình xuống: "Thế anh đi."

Biết thừa là anh lừa mình nhưng cô vẫn thắt chặt vòng ôm, đầu miệng: "Không được đi không được đi!"

Trọng lượng cơ thể Đường Ôn đặt hết lên người Hứa Hành Niên, như chỉ ước được dán cả người lên đó, giọng nói nghẹn ngào thò thè: "Là em, là em mà."

Đôi mắt cô sáng rỡ dưới đèn đường, tựa như đèn chiếu dưới nước, xuôi theo chiều gió chảy một mạch vào đáy lòng anh.

Yết hầu Hứa Hành Niên trượt lên xuống, ngực nóng ran.

Anh chậm rãi ôm cô thật chặt, nhẹ khom lưng, khẽ đặt một nụ hôn lên hàng mi khẽ động của cô, giọng khàn khàn --

"Anh cũng nhớ em lắm."

Như có thứ gì đó nổ tung bên tai, người Đường Ôn bỗng chốc cứng đờ, trong não chỉ còn tiếng ù ù.

Một lát sau, tay nhỏ đang nắm chặt áo lông của anh từ từ buông ra, cánh tay nhanh chóng rút ra khỏi áo khoác rồi vòng qua cổ anh, nhón chân lên.

Hứa Hành Niên ngăn ra, còn chưa phản ứng kịp thì làn môi mềm mại ấy đã phủ lên.

Anh hoàn toàn sững sốt.

Ánh đèn chiếu sáng cả con đường, tiểu cô nương nhắm chặt mắt, hàng mi không ngừng hấp háy, bàn tay bám vào cổ anh còn hơi run.

Đôi môi thoa son mùi dâu tây, anh nếm được vị quả thanh ngọt, còn cả hương trà sữa thơm ngậy.

Cô trức trắc ngẩng cổ, mặt nghẹn đỏ ung ung, vừa định lui ra thì lại bị đầu lưỡi anh quấn lấy đoạt quyền chủ động.

Anh dùng sức giữ chặt cổ cô, ngậm mút cánh môi cô, hung hăng xâm chiếm thành trì, không cho cô lấy nửa cơ hội để thở dốc.

Đường như tất thảy nhớ thương trong nửa tháng đều hóa thành nụ hôn đẳng đẳng này.

Đường Ôn cảm thấy cả người mình được anh giam vào ngực, hoàn toàn không dùng được một chút sức nào, chỉ có thể dựa sát vào để mình không khuyu xuống.

Chẳng mấy chốc không khí trong phổi đã hoàn toàn bị rút cạn, cô gầy gụa um hai tiếng, nhẹ đẩy ngực anh.

Anh buông cô ra một tẹo, nhìn sâu vào cặp mắt ướt át kia, ngẫm đáng về cô hít từng ngụm khí rồi khẽ cười, vô loạn mái tóc dài: "Khá hơn chút nào chưa?"

Gió lạnh chùng chình thổi tới, phất quanh cổ chân Đường Ôn, mắt cô đọng nét mơ màng, gật nhẹ đầu, thẹn đỏ cả mặt vui vào cổ anh, so vai lại: "Lạnh quá."

Hứa Hành Niên dùng áo khoác bọc kín người cô, ôm khít cô vào ngực mình, cảm giác trên đỉnh đầu người con gái: "Ấm chưa?"

Cô khẽ kêu một tiếng như mèo con, ngoan ngoãn cọ vào bả vai anh.

Tiếng gió im bặt.

*

Đường Ôn kéo Hứa Hành Niên lên vào sân nhà họ Đường như ăn trộm, ngó vào từ cửa sổ sắt đất mờ toang, cô thấy bố Đường đang ngồi trong phòng khách xem TV.

Cô nàng khom lưng rón rén đi đến ban công, rụt cổ, đang tự hỏi phải đi lên bằng cách nào mới không bị bắt quả tang thì ngược lại, nghiêng đầu qua mới phát hiện Hứa Hành Niên đang đứng thẳng tắp trước cửa, nhìn cô bằng vẻ mặt hết sức khó hiểu.

Muốn tăng xông mắt, Đường Ôn lập tức túm anh đến bên cạnh, để ngón trỏ lên miệng làm động tác "xuyt" cả nửa ngày.

"Sao thế?" Anh cũng ngồi xồm xuống, ôm đầu gối để mắt ngang tầm với mắt cô.

Cơ bản là hiếm khi được thấy tư thế này của Hứa Hành Niên, Đường Ôn quan sát anh từ trên xuống dưới một lượt, tự nhiên cảm thấy hơi đáng yêu tí tẹo, thế là phụt cả cười.

Hứa Hành Niên: "....."

Anh vươn tay ra cổ đầu cô, không nhẹ không nặng.

Cô nàng méo miệng sờ soạng nơi bị cốc, giọng nho nhò: "Không thể để bố biết anh đến đây được."

"Vì sao thế?"

Cô há to miệng, bày ra dáng vẻ hung thần ác sát, còn cong móng vuốt lên phụ họa: "Bố em ăn thịt anh bây giờ."

Đáng vẻ này với cái điệu các bậc phụ huynh miêu tả tính tiết sói xám ăn thịt khăn đỏ để dọa con trẻ hồi còn nhỏ phải gọi là giống nhau như đúc.

Anh lại còn hí hửng hỏi tiếp: "Ăn kiểu gì cơ."

"Thì..." Cô nhất thời nghẹn lời, nghẹn cảm lên suy nghĩ chốc lát, nhưng lại không trả lời được.

Cô chỉ biết là nửa tháng này hễ nhắc tới Hứa Hành Niên là bố Đường lại xi khói ngay, nên tuyệt đối không thể để ông biết anh cũng tới Mỹ được, không thì cô chết chắc.

Vậy mà Hứa Hành Niên lại không thấu cảm suy nghĩ trong lòng cô, nắm tay cô đứng dậy: "Thế đi thôi."

"Không được không được --" cô cuồng quít giữ chặt cánh tay anh, volume cũng bắt gặp cao lên nửa phần.

Nhưng một câu đơn giản như vậy lại lọt ngay vào tai bố Đường đang định ra ngoài hít thở không khí, ông thò đầu ra từ ban công: "Ôn Ôn về rồi đấy à?"

Đường Ôn bị dọa giật nảy mình, vội vàng dúm dúm Hứa Hành Niên ra sau bụi hoa, ngồi dậy lấp bấp trả lời: "Vâng.. Vâng ạ."

Bố Đường nghi ngờ nướn người ra xem thử: "Con làm cái gì dưới đây đây?"

"Con ạ? Trời lạnh quá, con ra xem bụi hoa có bị kết băng không ấy mà..." Cô nhích lên phía trước một chút, dùng bấp chân chắn phía sau.

Ông vẫn bán tín bán nghi, nhưng cũng không hỏi kĩ, lắc lắc cổ: "Chị con đâu?"

"Chị con ạ, chị con..."

Cô vừa định trả lời thì chợt sững người, bỗng nhiên nhớ tới chuyện trước khi gặp Hứa Hành Niên, mắt trừng to --

Cô cô cô cô vậy mà lại quên mất Đường Cửu Niệm!!!

Tiếng động mạnh truyền tới từ sau bụi hoa làm cô hết hồn, sắp ngã lúi lúi lại vài bước, vì căng thẳng nên bắt đầu nói nhăng nói cuội: "Chiều nay con với chị đến một quán cà phê..."

Đúng lúc này, Đường Cửu Niệm nhô đầu ra từ cửa sổ phòng bếp: "Bố tìm con ạ?"

Đường Ôn: "?????"

Bố Đường ngó ra: "Lâu Niệm về lúc nào đấy con."

"Mới thôi ạ, Ôn Ôn muốn ở lại xem hoa hiếc trong sân nên con vào trước, chắc tại bố xem TV kĩ quá nên không thấy con đấy." Chị vừa nói vừa đánh mắt ra hiệu cho Đường Ôn.

Đường Ôn bắt sóng ngay, gật đầu như trống bỏi: "Đúng thế đấy ạ."

"Vậy há." Bố Đường gật gù, cũng không nghi ngờ gì nữa.

"À đúng rồi, bọn con mua bánh kem ít béo cho bố đấy, ăn ngon lắm, bố lại nếm thử đi ạ."

Cứ thế, bố Đường đã bị Đường đã bị Niệm đánh lạc hướng, Đường Ôn nhẹ nhàng thờ ra, kéo Hứa Hành Niên ra từ bụi hoa.

"Anh có sao không." Cô giữ tay Hứa Hành Niên nhìn khắp người anh một lượt, đầu rũ xuống, giọng xiu một nhúm.

Anh khẽ nhẹ cảm cô, hơi cúi xuống rồi nhìn thẳng vào đôi mắt cô: "Đây là em định... kim ốc tàng kiều đấy há?"

Đường Ôn: "....."

Cô nhét bàn tay bé xinh của mình vào tay anh, ngoắc ngón tay người nọ làm nũng, "Anh cũng biết bố em dính em lắm mà, để ông biết lúc này con gái ông "thân tại Tào doanh tâm tại Hán" thì kiểu gì cũng xừ em."

"Với cả chị em bảo bố tuyển con rể gắt lắm, em sợ ông làm khó anh....."

Thấy cô hết thấy điều vì suy nghĩ cho mình, anh ngấm ngời hồi lâu rồi gật đầu hiểu ý.

Tuy đây chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng nếu cô vẫn chưa chuẩn bị tốt thì theo ý cô vậy.

Đường Ôn vui vẻ, ôm tay anh dụi rồi lại cọ, chốc sau mới nhớ ra gì đó, thế là vội vội vàng vàng kéo anh vào nhà: "Nhân lúc chị dẫn bố ra chỗ khác thì bọn mình mau lên vào thôi."

Hai người rón rén từ huyền quan lướt qua phòng khác, Đường Ôn nín thở cả đoạn đường, mãi tới khi mờ được đến đầu cầu thang mới dám thả lỏng, còn ló đầu ra nhìn trộm Đường Cửu Niệm và bố Đường ngồi trong phòng bếp.

Hai người họ đang nói quên trời đất mấy chuyện khôi ngô với mờ cửa hàng này nọ, không hề phát hiện ra động tĩnh bên này.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, mới buông lỏng được hai giây thì đột nhiên ý thức được một vấn đề --

Sao trông chị cô như kiểu biết tông chuyện Hứa Hành Niên tới đây vậy???

Tác giả có lời muốn nói: bạn học Hứa bị Ôn Ôn kim ốc tàng kiều.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Thế thì lớn nhanh lên, rồi gả cho anh sớm chút

editor: envi

Đường Ôn kéo tay Hứa Hành Niên chạy một mạch về phòng, khóa trái rồi quay người dán sát vào khung cửa, thờ phào vỗ ngực: "May là chị em xuất hiện đúng lúc, không thì chẳng biết giải thích sao nữa."

Nói đoạn, cô còi quá phao và khăn quàng ra vắt lên giá áo.

Hứa Hành Niên đứng trong phòng cô ngấm ngấm một lượt, nắm tay ho nhẹ, bỗng thấy hơi buồn cười.

Thấy vai anh cứ rung lên khe khẽ, Đường Ôn ngăn ra, ngờ vực đi tới trước mặt anh, vươn ngón trỏ ra chất vấn: "Có phải chị em biết chuyện anh muốn tới đây không hả?"

Dưới ánh đèn vàng vọt ấm áp, Hứa Hành Niên nhìn cô chăm chú, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn mấy phần, rồi anh đưa tay bao trọn nắm tay cô gái, nhẹ nhàng tách ra những đầu ngón tay đang cuộn tròn, vẽ một dấu tích trong lòng bàn tay cô.

Lòng bàn tay cô rất trắng, mềm như thạch trái cây vậy, lại thêm những đường vân rõ ràng lại sạch sẽ.

Tối hôm cô đi du lịch, hai người gọi điện, Đường Ôn mệt nên ngủ thiếp đi, Hứa Hành Niên cảm đi động lặng nghe tiếng cô hít thở cả nửa ngày mà chẳng nở cúp máy, mãi đến khi điện thoại cô được ai đó lấy đi, sau mấy tiếng sột soạt, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ mềm mại.

"A lô, em vẫn đang giữ máy à... Ôn Ôn ngủ rồi."

Do ở khách sạn nên chẳng cần nghĩ anh cũng biết người đang ở với cô là Đường Cửu Niệm.

"Vâng, em biết." Hứa Hành Niên trầm giọng bảo.

Đường Cửu Niệm đứng trên ban công, gió lạnh phe phẩy qua mái tóc dài chấm eo, chị tùy tiện vén tóc ra sau tai cho gọn, nghiêng người nhìn thoáng qua Đường Ôn đang nằm trên giường.

Cô chép miệng trở mình, cuộn chặt chăn, thấp giọng lầm bầm: "Niên Niên, bánh ngàn lớp ở Los Angeles ăn ngon lắm."

Đường Cửu Niệm cười khẽ, tựa lên thành lan can: "Con nhóc đấy, ngủ mà cũng cứ nhắc tên cậu suốt, hôm nay lúc đi dạo phố cũng toàn đi tìm xem quà nào tốt để tặng cậu."

Hứa Hành Niên khựng lại, nhũn mảy: "Chắc em ấy mệt lắm, nếu buổi sáng Đường Ôn chơi mệt quá thì buổi tối ngủ chắc sẽ đá chân đấy ạ."

"Thế à?" Gió đêm lạnh quá, chị dùng hõm vai kẹp di động, kéo dây buộc tóc đeo trên cổ tay ra cột lại mái tóc dài, "Đêm nay chị sẽ xem chừng em nó."

Chị nhìn lên đồng hồ treo tường qua cửa sổ sát đất, bảo: "Đừng rồi, chị nhớ cậu có phương thức liên hệ của chị rồi nhì, nhờ mà không liên lạc được với con bé thì cứ tìm chị nhé... Cậu cũng biết rồi đấy, con nhóc này lâu lâu lại như người trên mây vậy(*)."

Gốc là 小迷糊 (tiểu mơ hồ)

Nghe thấy cách gọi này, trong đầu anh bất giác hiện lên dáng vẻ mơ mơ màng màng của Đường Ôn, bật cười khe khẽ.

"Được ạ, anh nói, "Cảm ơn chị."

Đường Ôn nghe xong đầu đuôi, mày khẽ nhăn, cứ có cảm giác mình bị bán đi vậy: "Thế là sau đó anh... nhờ chị em đặt vé máy bay hộ, còn hỏi em đang ở đâu nữa?"

"Ừm," anh thẳng thắn thừa nhận, vươn tay nheo mắt cô, "Vui mừng ngạc nhiên không?"

Đường Ôn liếc qua tay anh, cuống quýt lùi về sau hai bước: "Đừng nhéo mà, nhờ là mơ thì em không muốn tỉnh lại đâu."

Hứa Hành Niên cười khẽ, không nói chuyện.

Cô nàng liếm cánh môi, ngẩng mặt nhỏ lên hỏi: "Hôm nào anh về?"

"Ngày kia."

"Sớm thế à?"

Anh cho tay vào túi: "Sắp 30 tháng chạp rồi, phải về nhà ăn cơm tất niên."

Nhà họ Hứa hai trai một gái, cứ đến dịp Tết Âm Lịch là mọi người lại từ tứ xứ về đoàn tụ.

"À..." Cô gục đầu xuống, iu xù đáp lời, tính ra thì lâu lắm rồi cô không ăn tết với nhà họ Hứa nên thấy có hơi tiếc nuối.

Anh đã nhìn ra được tâm trạng cô thay đổi, nhắc mĩ hỏi: "Muốn ăn cơm tất niên cùng nhau hả?"

Cô thành thật gật đầu.

Hứa Hành Niên vươn tay xoa xoa đỉnh đầu cô, giọng điệu dịu dàng: "Thế thì lớn nhanh lên, rồi gả cho anh sớm chút."

Lần đầu tiên nghe anh nói những lời kiểu này, vành tai cô phấp phồng, thẹn thùng đưa mắt lảng tránh: "Cái đấy... cái đấy còn chưa chắc đâu."

"Gi?"

Cô nàng lại bắt đầu nói hươu nói vượn: "Hôm qua bố còn hỏi em có muốn suy xét cho kĩ không đấy, giờ hối hận vẫn còn kịp..."

Nghe xong những lời này, Hứa Hành Niên lập tức xoay người, chạy mấy bước ra mở chốt cửa, động tác liền mạch lưu loát như nước chảy mây trôi.

Nghiêm nhiên là điệu bộ muốn đi tìm bố Đường tỉnh sở.

Đường Ôn hết hồn, nhanh như chớp nhào tới ôm chặt eo anh, dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể để giữ anh lại, sốt sắng báo: "Em em em em đùa anh thôi mà."

Anh không nói nửa lời, vẫn tiếp tục mở cửa.

Thấy cửa đã dõn ra được 10 cm, Đường Ôn cuống tới mức vron cả đùi phải ra cuốn lấy đầu gối anh không cho nhúc nhích, chân trái giữ cửa, sốt ruột kêu lên——

"Em sai rồi em sai rồi em sai rồi mà....."

Không uống công hồi nhỏ tập múa, độ dẻo ở hai chân lúc này được dịp phát huy tác dụng.

Nhưng động tác này lại quá mất sức, chẳng bao lâu sau cô đã thờ hồn ha hồn hển, bộ ngực theo hô hấp phập phồng lên xuống.

Không biết vì sao, cô tình ý nhận ra lưng Hứa Hành Niên chợt cứng đờ, lực tay đang mở cửa cũng hơi buông lỏng.

Không đợi Đường Ôn kịp phản ứng, anh đã ôm eo cô, nhấc cả người cô lên, đóng cửa lại, để cô dựa lên ván cửa, một tay chống cửa, cong lưng nhìn chăm chăm vào mắt cô, khe khẽ thở gấp.

Đường Ôn mở to mắt nhìn anh, không hiểu nổi, rõ ràng là cô một mà, anh thở gấp gì thế.

Nhưng ánh mắt anh lại nóng rực hơn bao giờ hết, dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô cảm giác cả trái tim mình loạn nhịp, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao.

Bàn tay cô khẽ sát trên cạnh cửa, ngón tay bỗng rời cuộn chặt đến nỗi bệch ra.

Thế là Hứa Hành Niên ghé đầu, môi mông như vô ý cọ qua tai cô, chỉ dừng lại trong một chớp mắt rồi lui ra ngay, đột nhiên anh bật cười, hơi thở nóng rực: "Vây em có hối hận không?"

Giọng anh vốn đã dễ nghe, giờ phút này lại gần cô đến thế, khiến Đường Ôn cảm tưởng cả người mình như muốn nhũn ra, trong óc rối tinh rối mù, cuống quýt lắc đầu: "Không đâu."

Vừa dứt lời, eo anh lại cong thêm, cúi đầu hôn lên một bên cằm cổ thon dài của cô, dùng sức mút vào.

Đường Ôn trùng to mắt, cả người như bị điện giật, đến lồng bàn chân cũng mềm ra.

Nhiệt độ trong phòng bỗng chốc tăng cao, nóng đến nỗi cô suýt thì không thở nổi.

Đúng lúc này, dưới tầng truyền đến tiếng gào thán thốt như chuông lớn của bố Đường, xuyên qua ván cửa rành rọt rót vào tai cô: "Ôn Ôn ——"

Tim cô lập tức nhảy lên có hạng, run rẩy khẽ đẩy anh ra một chút, giọng nói cũng mềm thành nước: "Bố... Bố gọi em."

Hứa Hành Niên khựng lại, chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn không ra biểu cảm.

Đường Ôn đỏ mặt xoay người mở cửa rồi đóng lại cái bụp như đang chạy trốn, hít vào từng ngụm không khí, ôm mặt để bình ổn lại nhịp tim của mình.

"Ôn Ôn?" bố Đường không nghe thấy tiếng cô đáp lại nên thử gọi lần nữa.

"Con đây ạ!" Cô nàng vỗ vỗ mặt, vội vàng bước từng bước xuống lầu, đi vào phòng khách.

Bố Đường vẫy tay với cô, dắt cô vào phòng bếp.

"Nay lúc hai đứa ra ngoài chơi bố xem công thức rồi làm bánh ngọt cho mấy đứa đấy, lại nếm thử xem ngon không."

Chiếc bánh kem được trang trí khá đơn giản, chỉ có một lớp bơ và ít trái cây, nhưng không khó để nhìn ra sự dụng tâm của người tạo ra nó.

Đường Ôn xuýt xoa nịnh nọt: "Bố con giỏi ghê nhỉ."

Tim cô vẫn đang đập bùm bùm, nhịp thở cũng không đều, tuy đã tận sức che dấu nhưng vẫn bị bố Đường nhìn ra.

Ông nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đường Ôn rồi lưỡng lự hỏi: "Con nóng lắm à?" Dứt lời, ông lại tự nhẩm thêm hai câu: "Mấy tuổi trong phòng mở vừa phải mà nhỉ..."

Đường Ôn cuống quýt xua tay: "Không phải không phải đâu, tại con vừa chạy bộ trong phòng nên thấy hơi nóng thôi ạ."

Vừa nói vừa lấy tay quạt quạt mấy cái phụ họa.

Bố Đường hơi nheo mắt, rồi lại dí sát vào nửa phần: "Thế cái vết đỏ trên cổ con là sao đấy?"

Đường Ôn: "?????"

Một loại dự cảm không lành nổi lên trong lòng, cô rè rết nghiêng đầu, nhìn lên cửa tủ lạnh, một lát sau, trở mặt...

*

Hứa Hành Niên cởi áo lông ba-đờ-xuy ra, treo cạnh áo phao màu hồng phấn của cô, rồi lại giúp cô vuốt lại nếp uốn trên khăn quàng cổ, sau đó xoay người.

Đây vẫn là lần đầu tiên anh vào phòng của Đường Ôn ở Mỹ.

Trên bàn sách đặt một bức ảnh của hai người họ, là hình hồi Hứa Hành Niên tốt nghiệp mẫu giáo, anh mặc quần yếm màu đen, sơ mi trắng, còn thất cả vạt nữa.

Anh vẫn không quên, cả vạt hôm đó là Đường Ôn thất cho anh.

Hôm đó có rất nhiều bạn nhỏ phải rời trường mẫu giáo, cô nhóc buồn bã ngồi bên gốc cây lau nước mắt, cầm nhánh cây vẽ lung tung lên mặt đất.

Hứa Hành Niên vừa ra khỏi lớp đã thấy hình bóng quen thuộc kia lui thúi nơi góc phòng, bả vai run lên từng đợt, đầu nhỏ như sắp chúi xuống đất tới nơi.

Cậu nhóc nhủ vậy, cúi đầu nhìn cả vạt đã được thất gọn gàng của mình, đưa tay tháo ra rồi nhàn nhả đi tới trước mặt cô bé.

Trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày da nhỏ đen bóng, Đường Ôn nâng mắt lên, nhìn mặt cậu một giây rồi lại đưa mắt sang chiếc cả vạt cậu cầm theo.

Cậu hỏi: "Cái này thất thế nào vậy?"

"Anh không biết thất ạ?" Cô bé phùi tay đứng dậy, chau mũi, cầm lấy cà vạt trong tay cậu.

May là dạo gần đây cô mới được mẹ dạy thất cả vạt, hôm nay lúc ra ngoài còn chủ động thất hộ bố nữa.

Đường Ôn tùm nhe hai đầu cà vạt, khuôn mặt nhỏ sáp lại rất gần, đầu ngón tay giữ chặt mảnh vải quấn từng vòng một, nghiêm túc thất lại.

"Được rồi đây." Cô khẽ nâng tông, giọng nói mang theo chút thỏa mãn.

Cậu nhìn hốc mắt ửng đỏ của cô, bỗng nhiên nói: "Em muốn chụp ảnh không?"

"À... Không phải anh phải chụp với mọi người sao?"

Vừa rồi cô có hỏi riêng giáo viên rồi, chỉ có học sinh tốt nghiệp ăn vận trang trọng mới được chụp ảnh.

Hứa Hành Niên nhàn nhạt nói: "Bọn mình có thể chụp riêng."

Nói xong, anh kéo cô đến trước mặt thợ chụp đang chỉnh máy: "Chủ ơi, chú chụp cho hai bọn con một tấm được không ạ?"

Đường Ôn cũng rất thành khẩn: "Đi mà chú."

Nhiếp ảnh gia thấy hai nhóc nắm tay nhau, xem chừng quan hệ rất tốt, chú cười cười, cố ý làm khó bọn họ: "Khó đây, vừa nãy nhiều bạn nhỏ cũng tới xin chú chụp ảnh cho lắm, nhưng chú đều từ chối hết."

Đường Ôn quỳnh lên, lại bắt đầu nói hươu nói vượn: "Bọn con không giống thế đâu ạ, sau này con phải gả cho anh ấy!"

editor: xin lỗi các bạn vì ngâm truyện tận hơn 1 tháng. Từ giờ mình sẽ đẩy nhanh tiến độ để sớm hoàn truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ngủ ngon anh nhé

editor: envi

Tính ra thì lúc đó bọn họ vẫn chưa đính hôn, cũng không biết vì sao Đường Ôn lại buột miệng thốt ra như vậy, lúc đó đến cả Hứa Hành Niên cũng bị dọa sợ.

May là chú thợ chụp chỉ lừa bọn họ chơi thôi, cuối cùng vẫn chụp ảnh cho hai người, nữa ra hai tấm rồi đưa cho họ. Anh cứ tưởng cô làm mất rồi, không ngờ lại để ở đây, còn lồng cả khung nữa.

Anh lật khung ảnh qua, đột nhiên phát hiện mặt sau có viết một câu, hẳn là cô đã viết lúc đó, vì nét chữ vẫn còn xiêu xiêu vẹo vẹo, không đồng đều ——

Ôn Ôn không muốn xa anh Hành Niên.

Rõ ràng mới chỉ bốn năm tuổi, không ngờ đã viết được tên anh rồi.

*

Đường Ôn thấy cả người mình sắp bị nấu chín rồi.

Cái vết hồng hồng trên cổ cô... Không phải là do nụ hôn vừa nãy của Hứa Hành Niên đấy chứ...

Đối diện với ánh mắt soi xét của bố Đường, cô cảm giác như có con gió lạnh đang thổi phàn phật quanh mình, lấp bấp không nói nổi nữa câu.

Chuyện này thực sự rất đáng thẹn...

Đường Cửu Niệm cũng giật mình, theo mắt nhìn một chút rồi vội vàng giải vây giúp cô: "Đây có phải là do con mèo cứ quần lấy em ở tiệm cà phê chiều nay mút không?"

Mất thấy có một cọng cỏ cứu mạng chia ra, cô vội vàng gật đầu: "Vâng ạ... Hình như thế."

Bố Đường chưa nuôi mèo bao giờ nên cũng không biết mèo có cắn người không, nhăn mày, bán tín bán nghi hỏi: "Mèo gì đấy? Có sạch không con?"

Đường Cửu Niệm kéo Đường Ôn sang bên cạnh mình, nói: "Của bạn con đó, tiêm vắc-xin phòng bệnh rồi nên không sao đâu ạ..... Ôn Ôn, mau ném thử bánh kem bố làm đi em." Nửa câu sau rõ ràng là đang đánh trống lảng.

"À vâng!" Đường Ôn sượng sùng rụt cổ, vội vàng ném một miếng bánh kem đã được cắt sẵn, sau đó gật đầu điên cuồng: "Bố làm ăn ngon lắm ạ!"

Trong khi đó, suy nghĩ của bố Đường hiển nhiên là đang còn dừng lại ở nửa câu trước, nhỏ giọng lầm bầm: "Sao mèo không những cào mà còn cắn người nữa nhì?"

Đường Ôn: "....."

*

Đường Ôn bê mấy miếng bánh lên tầng, sau khi đóng cửa phòng thì thấy Hứa Hành Niên đang dựa trước cửa sổ xem album ảnh của cô, ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay để bên cạnh cuốn album, gõ nhịp nhè nhẹ.

"Anh này," cô đi dép lê qua đó, đề đĩa lên góc bàn rồi trừng mắt với anh, "Ai cho xem album của em thế hả?"

Anh nhác mi, đảo mắt qua mặt cô: "Có bí mật gì à?"

"Không có đâu, anh hiểu em như thế mà, em ở trước mặt anh chỉ là một tờ giấy trắng thôi có được không, đâu có gì để giấu anh chứ."

Anh dựng thẳng cuốn album để trước mặt cô, chỉ vào cậu bé cô đang nắm tay trong một tấm hình: "Cậu này là ai đây?"

Đường Ôn thò lại gần nhìn tấm ảnh kia, thành thật trả lời: "Con trai nhà bác hàng xóm ạ."

Vợ bác Smith nhà bên là người thích lưu giữ những chuyện trong cuộc sống thường ngày, bức này chụp hôm Đường Ôn đi dự tiệc sinh nhật con bác ấy, vì quan hệ láng giềng giữa hai nhà không tòi nên bác vợ đã rửa 1 tấm rồi đưa cho Đường Ôn, nên cô cũng cất kĩ.

Nhìn ảnh đường Hứa Hành Niên nhủ lại, cô mới thanh minh: "Anh nghĩ gì đấy hả? Người ta mới 8 tuổi thôi!"

Đứa bé mười tuổi cầm tay cô mà anh cũng muốn so đo nữa ư? Em họ(*) anh mỗi lần sang chơi toàn quần rịt lấy đòi anh ôm đấy!

(*) Góc là biểu muội(tức em gái con cô, cậu hoặc dì)

"Bọn trẻ bây giờ không đùa được," Anh đặt quyển album lên bệ cửa sổ, khoanh tay nhìn cô, bất đắc dĩ bật cười, "Có người mới 4, 5 tuổi đã muốn gả cho anh rồi đấy thôi."

Cô hơi sùng sốt, vẫn chưa vỡ ra: "Ai cơ à?"

Khi đó Đường Ôn còn nhỏ, cái chuyện "gả cho anh ấy" cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi, căn bản là không hiểu hàm nghĩa ẩn trong đó nên lâu dần cũng quên.

Hứa Hành Niên cau nhẹ khóe môi, chẳng có ý định trả lời. Anh đứng dậy đi tới trước bàn học, ném một miếng bánh quy cô bung lên, nhắm nhĩ một chút mới hỏi: "Ai làm cái này đây?"

"Em đấy."

Rõ ràng là anh không tin: "Hừm?"

Biết không lừa được anh, Đường Ôn thật thà thừa nhận: "... Chi em làm, ngon không anh?"

Hứa Hành Niên hơi gật đầu, hiếm thấy là anh lại nhón thêm hai miếng.

Đường Ôn nhăn mày, nhẹ túm lấy góc áo khoác lông của anh: "Anh vẫn chưa nói với em người kia là ai đâu?"

Thấy sự mong đợi trong mắt cùng dáng vẻ tò mò muốn chết của cô, anh nháu mày, không biến sắc dẫn lại ý cười nơi đáy mắt: "Bí mật."

Tiểu cô nương chu môi, tỏ rõ một mặt không vui, ừ rừ cụp đuôi: "Anh còn giữ bí mật với em nữa," nói đoạn, cô chần chี้cĩa đĩa trên bàn lại, "Không cho ăn nữa."

Anh khẽ cười một tiếng, nhìn đồng hồ đeo tay, xong lại nhìn lướt qua đồ gĩa dụng trong phòng, sau đó mới hỏi:

"Anh ngủ đâu đấy?"

Ngủ ở đâu ư...

Đường Ôn ngẩn ra một hồi, có chút phiền não.

Phòng trống cho khách trong biệt thự nhà họ Đường đúng là không thiếu, nhưng Hứa Hành Niên là cô lên đưa vào, không có chuyện để anh ở phòng cho khách mà thần không biết quỷ không hay được.

Cô nuốt nước bọt, ngón tay chỉ xuống sàn nhà, hỏi thừ: "Em lấy chăn bông với nệm sạch cho anh nhé?"

Ý là, anh chịu khó ngủ dưới đất vậy.

Hứa Hành Niên gõ nhẹ lên mặt bài dăm cái, gật đầu ngẫm đồng ý.

Dưới sự trợ giúp của Đường Cửu Niệm, Đường Ôn cũng sang bên phòng khách cách vách vụng được nệm với chăn, cô như cô chủ vậy, trải chăn ra sàn nhà xong lại cúi người vuốt phẳng mếp chăn.

"Được rồi." Cô vỗ lên chiếc gối mềm xóp mấy cái, đá dép lê ra rồi nằm xuống cảm nhận một chút.

Cô chưa từng trải chăn nằm dưới đất bao giờ, giờ mới thấy trần nhà cao hơn bình thường rất nhiều, sàn thì hơi cứng, cộm lưng, rất khó chịu.

Chưa kể là trời lạnh như vậy, ngủ dưới sàn nhà thực sự không phải một biện pháp tốt.

Đường Ôn có chút do dự, ngó sang cái người đang rũ mắt nhìn cô chăm chú, cau mày, nhỏ giọng hỏi: "Anh có chắc là muốn ngủ dưới đất không?"

"Không thì sao?"

Đầu ngón tay cô đặt trên nệm giường, hơi co lại, nhìn anh, giọng lí nhí mà mềm mại: "...Thực ra giường của em... cũng không nhỏ lắm đâu."

.....

Bóng tối mênh mang ngoài ô cửa sổ, hai tay Đường Ôn nắm chặt góc chăn, mắt chớp chớp nhìn trần nhà, không thấy buồn ngủ chút nào.

Từ khi ở lại nhà họ Hứa, cô nhớ mình chưa từng "chung chăn chung gối" với ai cả, giờ đột nhiên bên cạnh lại có thêm một nhân vật "cực quan trọng" khiến cô không kịp thích ứng trong một khoảng thời gian ngắn.

Cô nghiêng đầu, lén lút nhìn qua Hứa Hành Niên, ánh trắng chao nghiêng rơi vào từ ngoài cửa sổ khiến khuôn mặt anh trở nên dịu dàng, ngũ quan tinh xảo được khắc hoạ hoàn mỹ tựa như một vị thần trong thần thoại Hy Lạp.

Bỗng nhiên cô nổi hứng, liếm môi dưới, sấn người lại gần một chút rồi mắt mở to nhìn anh, khẽ hỏi: "Anh, anh ngủ chưa?"

Mắt anh khép hờ, nhẹ bảo "Rời".

Đường Ôn: "....."

Lừa quý đây à.

Đường Ôn khẽ khàng nghiêng mình, đan hai tay vào nhau, nhìn anh đắm đuối.

Nhìn một lúc, tự nhiên cô thấy chân tê lạnh, mất hết cảm giác, bèn ti hai chân nhẹ nhàng chà xát.

Có lẽ động tác của cô khiến chân bị dịch ra quá nhiều Hứa Hành Niên, anh đột nhiên nghiêng người, con ngươi đen nhánh bắt chợt đối diện với tầm mắt cô.

Đường Ôn bị dọa sợ, tim đập lờ một nhịp, ngơ ngác hỏi: "Sao... Sao thế anh?"

"Chân em sao thế?" Anh khẽ nhướn mày, duỗi chân ra ngoài lớp chăn xem thử.

Ai ngờ mới vừa chạm vào một chút, anh đã thấy lạnh đến mức theo bản năng rụt chân lại.

Hồ hập Hứa Hành Niên trầm xuống, mày nhíu thật chặt.

Tiểu cô nương thấy thế, vội vàng co chân về sau, nhỏ giọng nói: "... Chân em lạnh."

"Lạnh á?" Nói xong, anh dịch người về phía cô một chút, hơi thở gần càng thêm gần.

"Không phải... Lúc nào chân em cũng vậy hết." Cứ đông đến là tay chân cô lại tê cứng.

Hứa Hành Niên hơi cau mày, bàn tay đưa vào chăn, trầm giọng nói: "Xích lại đây đi."

"Anh định làm gì?" Cô hoang mang hỏi.

"Nghe lời."

Đường Ôn ngoan ngoãn dịch người qua, cánh tay anh đưa xuống dưới tim chân cô, gấp lại rồi đặt lên bụng mình.

Cảm giác ấm áp theo mạch máu truyền từ lòng bàn chân đến ngực, Đường Ôn giắt nãy mình, muốt rút chân về theo phản xạ, nhưng không độ nổi với sức anh nên chẳng thể cự quậy được gì nào.

"Thế này thì mai anh bị đau bụng mất...!"

Anh cười nhẹ: "Anh mong manh yếu đuối thế à?"

"Không phải..." Trời lạnh thế này, chắc chắn rất dễ dính cảm.

Anh hơi mím môi, gợn gờng cắt ngang cô: "Có thấy ấm hơn chút nào không?"

"Dạ..." Cô nhỏ giọng trả lời, nhìn về mặt dịu dàng của anh, không giầy giữa nữa, dụi đầu vào ngực anh mấy bận: "Rất ấm."

Đèn đường ngoài cửa sổ vụt tắt, cả gian phòng tối hắt đi trong chỗ lắt, trong màn đêm, đôi mắt anh rực màu sáng rỡ như suối nguồn thăm thẳm.

Chờ cho chân cô ấm hơn một chút, anh mới buông ra, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn: "Ngủ sớm chút đi."

Anh ngồi máy bay cả ngày, vừa xuống máy bay lại ngựa không ngừng vó đi tìm cô, thật sự là có hơi mệt.

Nghe được tia mệt mỏi trong giọng anh, Đường Ôn có chút đau lòng, tay nhỏ với qua nắm lấy lòng bàn tay anh: "Ngủ ngon anh nhé."

Anh xoa đầu cô, dịu dàng bảo: "Ngủ ngon."

*

Không biết có phải vì cô Hứa Hành Niên bên cạnh không mà cô ngủ rất ngon, hôm sau mặt trời chiếu tới mộng rồi mà vẫn chưa muốn tỉnh, cuối cùng vẫn là bụng kháng nghị réo ùng ục mới đánh thức được cô.

Cô dụi đôi mắt nhap nhèm, mơ màng giắt tay nấy cái mới phát hiện một cánh tay của Hứa Hành Niên còn đang khóa chặt lấy mình, nhưng anh đã dậy rồi, nằm bất động, đôi mắt đen nhánh nhìn cô không rời.

Đường Ôn ngáp khẽ, đầu cọ vào cánh tay anh, mềm giọng hỏi: "Anh dậy lúc nào thế?"

Anh ung dung trả lời: "Nửa tiếng trước."

"Cả đêm anh nằm thế này, tay có tê không?"

Mới Hứa Hành Niên gọi nhẹ, trán chống lên trán cô: "Vẫn ổn, thế lực anh khá là dư thừa."

"....."

Chuyện này thì liên quan gì đến thế lực chứ!

Bụng nhỏ réo rất bài ca kháng nghị, mặt cô đỏ lên, hỏi: "Anh đói không?"

"Ừm..." Anh ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, lười nhác xốc mí, "10 giờ rồi đấy."

Cô giắt mình, xoay cái đã ngồi dậy: "Muộn thế này rồi á!? Sao mẹ không lên gọi em dậy?"

Tác giả có lời muốn nói: Nếu trong tương lai có viết ngọt văn nữa thì vai chính sẽ là chị gái.

Mèo sẽ không cần người thành hình đầu tây đầu hahahaha hai chị em nhà này đều tính bơ nói nhảm.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Tính sổ

editor: envi

Hôm nay trời quang mây tạnh, là dịp cực kì thích hợp để ra ngoài hò hẹn.

Đường Ôn rửa mặt xong quay về phòng, Hứa Hành Niên đã thay áo lông, những tảng nắng ủa vào từ ngoài cửa sổ loang lổ trên người anh, khiến dáng hình người con trai nom vô cùng dịu dàng.

Đường Ôn đi dép lê lạch bạch đến trước mặt anh, mắt cười cong cong: "Nhanh lên anh, kem đánh răng với bàn chải chuẩn bị xong cả rồi!"

Ngón tay trắng trẻo thon dài hững hờ đặt trên dây đồng hồ, thấy cô bước tới, anh hơi hạ tay xuống hông ngăn cho mặt đồng hồ phản chiếu làm chói mắt cô.

Đeo đồng hồ xong, anh ngẩng đầu lên, trông thấy kem đánh răng còn sót lại bên khốe môi cô, bèn mím cười: "Chuẩn bị cho anh ra ngoài đấy à?"

Dứt lời, anh dùng lòng bàn tay giúp cô chùi chút bọt kem còn vương lại đi.

"Hình như hôm nay bố em phải tiếp khách hàng quan trọng, đã đến công ty từ sớm rồi, trước khi chị kéo mẹ ra ngoài đi dạo phố đã nhắn tin cho em báo là trước xế chiều sẽ không ai làm phiền chúng ta hết."

"Nên?" Trông cô có vẻ như đã lên kế hoạch cả rồi.

"Nên hai bọn mình đi dạo siêu thị đi, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh hình như hơi ít, em muốn ăn đồ anh làm, được không?"

Đường Ôn chớp mắt, cằm cô trắng nõn nhướn cao, chẳng khác gì chú mèo con kêu khóc đòi ăn.

Hứa Hành Niên đặt tay lên đỉnh đầu cô: "Muốn bao nhiêu?"

Cô điên cuồng giắt đầu: "Cực kì muốn—— Thế có đi không đây?"

"Đi chứ."

Mắt Đường Ôn sáng lên, nhanh chóng vòng ra sau lưng anh, dùng móng vuốt anh về phía cửa: "Vậy anh mau đi rửa mặt đi."

Chờ Hứa Hành Niên ra khỏi phòng, cô vội vàng mở tủ quần áo lục lọi hết mấy bộ đồ mùa đông, mãi mới tìm thấy một bộ áo bông có màu lông giống áo anh.

Cô kéo rèm cửa xuống, nhanh chóng cúi áo ngủ, mở ngăn đựng đồ ra tìm một chiếc áo con rồi lại vội vàng đeo dây vai, sau đó với tay ra sau cái móc.

Móc nội y hơi khó gài, cô kéo hai đầu móc mãi mà vẫn không cài hết được.

Lúc Hứa Hành Niên đi vào, Đường Ôn đang đưa lưng về phía anh, tóc dài vắt sang một bên để lộ chiếc cổ bóng loáng cùng vòng eo thon, bờ lưng nõn nà gọn ghẽ, da thịt nhẵn nhụi như sứ, hai chân thẳng tắp, ren hoa trên chiếc quần con trông thật đáng yêu.

Anh sững sờ trong nháy mắt, đại não trống rỗng, tay cầm then cửa dần dần bịch ra.

Đường Ôn nghe thấy tiếng chốt cửa bị kéo ra, cả người cứng lại, máu toàn thân trong khoảnh khắc ấy xông lên tận đỉnh đầu, trái tim trong lồng ngực nhảy lên mạnh mẽ, mạnh đến nỗi đầu óc cô cũng hóa mơ hồ

Anh anh anh anh anh quay lại rồi sao???

Tay chân cô vì căng thẳng mà toát mồ hôi lạnh, cứ duy trì tư thế cài móc áo con như vậy, không nhúc nhích.

Không khí trong phòng ngột ngạt đến mức không thở nổi, hầu kết Hứa Hành Niên nhấp nhò, khàn giọng hỏi: "... Cần anh giúp không?"

Nghe đến đây, não cô đoảng một phát nổ tung, luống cuống tay chân trốn vào ổ chăn, dùng chăn bông bọc bản thân lại kín mít, cứ ú ớ như kẻ khờ vậy.

Tình huống này thực sự quá xấu hổ rồi!

Hứa Hành Niên đóng cửa lại, lững thững bước tới mép giường, khoanh tay trước ngực ngó xem cái đầu nhỏ đang chôn trong chăn kia: "Em thẹn với thùng gì thế?"

Bị nhìn cả rồi, không thẹn sao được!!!

Tuy chỉ nhìn thấy đằng sau thôi... Nhưng cô là người tư tưởng bảo thủ lắm đó...

Đường Ôn bọc chăn như con sâu róm, nhích tới mép giường, cách một lớp chăn đập vào chân anh một phát, "mạnh" như mèo cào vậy.

Anh rũ mắt nhìn bó chân kia nhোảng cái đã rụt về, cười khẽ, thông thả bảo: "Rõ ràng là bọn mình còn tắm chung rồi mà."

Cô ù ột đáp: "Đó là khi còn nhỏ được không? Lúc đấy rằng em còn chưa mọc đâu!"

Anh còn có ý trêu: "Khác gì nhau?"

"....."

Khác to luôn có được không!

Mặt cô đỏ đến nỗi sắp sung huyết đến nơi, hung dữ dậm chân làm ván giường rung lên ỳnh ỳnh: "Anh mau đi ra đi!"

Anh cong lưng sát lại gần: "Không cần giúp thật hả?"

"Không! Cần!"

Anh cười xòa, ngồi dậy, không làm khó cô nữa.

Nghe được tiếng đóng cửa, Đường Ôn lặng lẽ lo đầu ra từ trong chăn, đôi mắt đảo quanh quét qua cả căn phòng một lượt, sau khi chắc chắn rằng anh đã ra ngoài mới thở nhẹ ra một hơi, loay hoay xốc chăn lên.

Cô chu môi, trở tay mặc lại áo con, phải tốn không ít sức mới cài xong móc khóa.

Đúng là thứ áo lót trời đánh, sau này có đánh chết cũng không mua hiệu này nữa!

Do không phải ngày nghỉ lễ, người trong siêu thị ít hơn phân nửa so với những đợt cao điểm, Hứa Hành Niên đẩy xe mua sắm xuyên qua lối đi giữa các gian hàng, Đường Ôn kéo cánh tay anh ngoan ngoãn đi theo.

Trong xe mua sắm chất đầy đồ, có cánh gà, cá, chọn ở khu thực phẩm sống, lại thêm rau xanh vò và tím lấy ở khu rau củ, mua cả sữa chua, Yakult các loại chỗ tủ mát... Đều là những thứ cô thích cả.

Hai người đi tới kệ đồ hộp ở khu ăn vặt, hai mắt Đường Ôn lập tức sáng lấp lánh, buông anh ra với tay vào trong lấy khoai chiên và kẹo mềm.

"Đây là gì anh nhỉ?" Cô cầm một hộp quà vật được đóng gói kín kẽ lên, nhẹ lắc mấy cái, nghe thấy tiếng lột xột lên trong, bên ngoài chỉ in hình hoạt họa mà không có bất cứ chữ giới thiệu nào trên bao bì.

Hứa Hành Niên đi tới cầm xem thử, một cánh tay khoác qua vai cô, sườn mặt ghé sát vào tai cô, tư thế có chút biếng nhác: "Chắc là bánh quy."

"Có thấy viết gì đâu nhỉ?" Cô cũng kệ lại liếc qua.

Anh chỉ: "Mặt sau dán giới thiệu này."

Hai người đang nói thì Hứa Hành Niên bỗng cảm giác sau eo bị thứ gì đó khẽ đụng vào, nghi hoặc quay đầu lại, Hứa Hành Niên thấy một cậu nhóc chỉ cao đến chân mình, đang giận dưng dưng trừng mắt với anh, trong tay đẩy một chiếc xe mua sắm.

Tóc vàng mắt xanh... Nhìn qua còn khá quen mắt.

Lúc này, Đường Ôn cũng quay đầu lại, nhìn thấy cậu bé kia liền vui vẻ cười tí mắt: "Y Ân đấy à?"

À, nhớ ra rồi.

Sắc mặt Hứa Hành Niên bất giác trầm xuống.

Nhóc này chính là người chụp hình chung với Đường Ôn đây mà.

Y Ân nghe tiếng Đường Ôn gọi mình, biểu cảm giận dữ thu bớt lại, thẹn thùng kêu một tiếng: "Chị Ôn Ôn."

Hứa Hành Niên nhắc mi mắt, thấy rất gì là hứng thú, nhóc con này vậy mà biết nói tiếng Trung.

Đường Ôn hơi cong lưng sờ đầu Y Ân, giới thiệu nhóc với Hứa Hành Niên: "Em ấy là Y Ân, hàng xóm nhà bên cạnh nhà em... Anh đã thấy trong ảnh rồi đấy, em ấy là con lai, bố cũng là người Trung Quốc nên hai

nhà qua lại rất thân thiết, người nhà cậu bé đều rất tốt."

Anh khoanh tay, ngo từ trên xuống đánh giá cậu bé nhỏ, lạnh lùng "Ờ" một tiếng.

Đường Ôn: "....."

Hiển nhiên, Y Ân rất bất mãn với cái người thân phận đã không rõ lại còn ôm Đường Ôn này, lờm anh một cái rồi bỏ xe mua sắm lại chạy tới quán lấy eo Đường Ôn, giọng mềm như bông: "Chị ơi chị, anh này là ai thế? Sao lại ôm chị chứ?"

Cô ngơ ngác nói "Hà", nghiêng đầu nhìn qua Hứa Hành Niên, không biết phải giải thích thế nào cho một cậu nhóc.

Không đợi cô nói chuyện, Hứa Hành Niên đã cong lưng, nhìn thẳng vào cậu bé, nói từng câu từng chữ: "Anh là bạn trai của chị."

Y Ân hét trợn mắt lại trừng mắt, rồi lập tức quay đầu sang phía Đường Ôn, vội vã hỏi: "Thật hả chị?"

Đường Ôn gật đầu.

Y Ân nhủ mày, vội vàng kéo Đường Ôn sang đứng cạnh mình, hung dữ ngược nhìn Hứa Hành Niên: "Không đúng, anh không phải bạn trai chị ấy, chị Ôn Ôn đã sớm định là sau này phải gả cho em rồi."

Đường Ôn: "....."

Nhân tiện thì, chính cô cũng không nhớ là có vụ này.

Cô nuốt nước miếng, liếc nhìn Hứa Hành Niên, quả nhiên, đối phương cười như không cười nhìn cô, nhìn kỹ thì có thể thấy dao trong mắt đang phóng vèo vèo.

"Chị không nhớ sao à, ăn ngoài chị sang ăn sinh nhật em đã hỏi em ước gì còn gì, em nói mong sao sau này lớn lên chị có thể gả cho em đó..." Cậu nhóc tội nghiệp túm góc áo cô, "Chị còn bảo em lớn mau lên nữa, năm nay em lại thêm một tuổi rồi, sao chị lại không giữ lời, đi tìm bạn trai mất rồi?"

Đường Ôn ngẩng đầu ngẫm nghĩ, hình như là thế thật.

Nhưng rõ ràng là cô chỉ đồ ngọt con nít thôi mà, vì sao ánh mắt Hứa Hành Niên nhìn cô như thể cô "ngoại tình" vậy chứ.

Người này bao lớn rồi, sao lại ăn dấm với một cậu nhóc không biết.

Đương lúc cô đang không biết phải giải thích sao với Y Ân thì một giọng nói quen thuộc vang lên ở chỗ ngoặt kệ đồ hàng, kịp lúc cứu cô: "Y Ân ơ? Y Ân?"

Cậu bé thừa to bằng tiếng Anh: "Mẹ ơi, con ở đây ạ!"

Mrs. Smith xách theo giỏ đồ hàng đi tới, thấy Y Ân cứ dính lấy Đường Ôn bèn tiến lên, nhẹ kéo bé ra: "Sao lại chạy tới đây tìm chị? Mới sên ra tí mà con đã chạy lung tung rồi."

Bác nắm tay Y Ân, cười hiền với Đường Ôn: "Ngại quá Ôn Ôn, có làm phiền cháu không."

Cô vội vàng xua tay: "Không đâu ạ, Y Ân rất đáng yêu."

Cậu bé nhỏ tủi thân lắm, dai giọng nũng nịu: "Mẹ ơi——"

Mrs. Smith sờ đầu bé như đang dỗ dành: "Không phải con muốn mua đồ chơi hả? Mẹ con mình mau đi thôi."

Vừa nghe đến mua đồ chơi, mắt cậu bé liền sáng quắc, "Dạ được!"

Đường Ôn âm thầm thở phào một hơi, ai ngờ câu "Hẹn gặp lại" còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy giọng Y Ân nói với theo, để lại cho Hứa Hành Niên một câu như hạ chiến thư: "Anh cứ chờ đó!"

Hứa Hành Niên mắt cũng không buồn nâng: "OK."

Đường Ôn: "....."

Về đến nhà, Đường Ôn đặt tất cả nguyên liệu nấu nướng lên chiếc thớt trên kệ bếp, cầm túi cánh gà chuẩn bị đồ ra bồn rửa để làm sạch.

Hứa Hành Niên xắn tay áo lên, đứng sau lấy chiếc túi to sụ cô đang cầm đi, hai tay giam cô vào giữa bệ đá, trầm giọng nói: "Tĩnh sở trước đã."

Cô lại gả đồ ngây thơ, chớp mắt: "Tĩnh sở gì ạ?"

"Thằng nhóc kia là sao?" Tay anh giữ chặt eo cô, bóp nhẹ phần da thịt mềm mịn, "Muốn ôm em là em cho ôm luôn hả?"

Cô lên trợn trắng, kháng nghị: "Anh thì sao, lần nào em họ anh đến chà quần lấy tay anh không chịu buông, lại còn cứ anh anh anh ời ngọt xót."

Tĩnh sở thôi mà, ai chẳng biết.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Dầu đổ đã đóng, em muốn chối cũng muộn rồi

editor: envi

Đề trừng phạt, anh luôn tay vào vật áo lông của cô, bàn tay lạnh lạnh khẽ chạm vào da thịt bên hông. Con buốt lạnh đột ngột khiến Đường Ôn không nhịn được phải hít hà, giương mắt trừng anh.

Anh hỏi: "Em để ý chuyện này à?"

Sống lưng Đường Ôn bắt gác thẳng tắp, cảm nhận như hạt đào: "Để ý sao không."

Hứa Hành Niên hơi nheo mắt, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Cô nâng rít cổ, sự tự tin vắt và lăm mới duy trì được bị sút bay trong nháy mắt, chỉ biết rè rặt rừ rừ.

"Gọi 'anh'..." Anh cúi đầu, phũ lên tai cô, giọng nói trầm vang như tiếng đàn, "Ai gọi cũng không ngọt bằng em."

Tai cô vốn đã miễn cảm, nay lại nghe những lời khiến người ta mặt đỏ tai hồng ấy, thế là toàn thân đều tê dại.

Khi nào cũng vậy, đầu cho cô có tìm được cơ gì để gây với anh đi chăng nữa thì luôn bị hai ba lời ngon tiếng ngọt của người kia dỗ dành đến mức quên lối về.

Sao lại để anh nắm thóp mãi được, chẳng lẽ anh không có cái chuỗi nào để cô cầm sao?

Đường Ôn nghĩ miễn man rồi bỗng nhiên khựng lại như nhớ ra gì đó, bất chợt nâng đầu lên, ra vẻ cường thế: "À phải, tối qua anh còn nói có người mới 4,5 tuổi đã muốn gả cho anh."

Hơn nữa, về mặt anh lúc đó hình như còn... rất đặc ý?

Hứa Hành Niên: "....."

Nhận ra biểu cảm thay đổi trên mặt anh, cô túm ngay lấy cổ áo lỏng người nọ, hỏi tội: "Em có quen người kia không?"

Anh dừng một chút rồi bật cười: "Quen."

Cô cũng quen?

Quay lại thời điểm học nhà trẻ, từ nhỏ anh đã cao ngạo vô cùng, dường như cũng chỉ đám ba bạn gái nhỏ có thể nói chuyện với anh được mấy câu.

Mà đám người đó giờ không biết đang ở phương trời nào nữa, vậy nên cô sớm đã chẳng nhớ trông họ ra sao.

Đường Ôn nghĩ một thời rồi lại dò hỏi: "Vậy giờ hai người còn liên lạc không?"

Hứa Hành Niên trả lời đến là dứt khoát: "Có."

Cô không khỏi tròn lớn mắt.

Vấn đề cuối cùng: "Thế giờ cô ấy còn muốn gả cho anh nữa không?"

Thấy hàng mày cô nhú chặt như ăn phải chanh chua, vành mắt đỏ quạch như thể một giây sau sẽ rơi nước mắt ngay được, Hứa Hành Niên xót, không lừa cô nữa: "Muốn chứ, em ấy không chỉ muốn gả cho anh mà còn thích dính anh nữa, nửa tháng không gặp là ù rú khóc nhè."

Đường Ôn ngớ ra.

Gì vậy...

Hồi 4, 5 tuổi cô nói mấy lời phải gả cho anh khi nào chứ.

"Em quên rồi à? Lúc chụp ảnh ở nhà trẻ đấy, chính là bức hình trong phòng em đó, anh vừa thấy hôm qua xong."

Đường Ôn: "....."

Trí nhớ cô không tốt như anh, sao mà nhớ chuyện từ mười mấy năm trước được, với cả là cô cũng không biết hồi 4,5 tuổi mình nghĩ thế nào mà lại...

Đường Ôn chậm chậm buông cổ áo đang nắm chặt trong tay, gục đầu xuống, vành tai đã ửng đỏ.

Hứa Hành Niên cười khế, ngón tay gõ hai nhịp trên kệ đá: "Thế có tính sỏ với anh nữa không đây?"

Không dám tính nữa...

Ai mà biết anh lại lấy chuyện từ xưa xưa xưa xưa ra để chọc cô.

Thấy cô không nói lời nào, Hứa Hành Niên nhếch môi, nhẹ nhàng ôm cô thật chặt.

Đường Ôn dờ ra.

Anh cong eo, vùi đầu vào cổ cô, cắn nhẹ lên xương quai xanh bạn gái xem như trừng phạt, ngửi khí trầm thấp: "Dầu dỏ đã đóng, em muốn chối cũng muộn rồi."

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người anh, Đường Ôn thấy cả trái tim mình được sự dịu dàng lấp đầy, ôm rịt lấy eo anh chẳng muốn buông.

Bất ngờ thay, đương lúc đôi tình thân đang thân mật thì tiếng ho khan nặng nề truyền tới từng đợt từ cửa phòng bếp, nghe chao ôi là nghiêm túc hồn hậu.

Cả người Đường Ôn cứng đờ, cảm giác rét lạnh chạy dọc từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, dường như có ụ mây đen sì đang xoay vần phía trên không tài nào xua được. Mí mắt cô hấp háy, run rẩy nhìn về phía cửa——

Bố Đường với tây trang và giày da đứng đó, hình tượng uy nghiêm thường thấy ở công ty rõ ràng rành, như chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến người ta không rét mà run.

Đường Ôn: "....."

*

Giữa trưa, mùi thơm của đồ ăn tỏa ra khắp phòng dùng bữa, trong khi đó bầu không khí lúc này lại như có ai đang bít chặt miệng bóng bay vậy, nặng nề như giếng cạn.

Bố Đường ngồi chính giữa bàn ăn, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị, tư thái uy nghiêm như pho tượng Phật.

Mẹ Đường đang đi dạo phố với Đường Cửu Niệm thì nhận được điện thoại của Đường Ôn, nghe cô kể đại khái xong là hiểu ngay nguyên nhân kết quả sự việc, thế là lập tức lái xe về nhà.

Ai ngờ về đến nhà, thức ăn đã nấu xong, bày biện một canh, sắc hương vị đều đầy đủ.

Nhắc thấy đáng về nghiêm minh chính tề của ông chồng nhà mình, mẹ Đường bèn cầm đũa lên trước, nhìn lướt qua đồ ăn thức uống trên bàn, hơi giật mình: "Những thứ này... đều do mình Hành Niên làm sao?"

Không khí ngưng trọng bị phá vỡ, Hứa Hành Niên hơi mỉm môi, trả lời bằng giọng điệu hiền lành: "Ôn Ôn cũng giúp cháu nhiều lắm ạ."

Nghe đến đây, Đường Ôn vội vàng ngồi thẳng: "Con chỉ giúp anh ấy rửa rau với lấy gia vị linh tinh thôi ạ, đạo diễn vẫn là anh ấy."

Đây hình như chính là cái điệu bộ lúc mang bạn trai về ra mắt phụ huynh, cực lực giữ gìn vẻ tán dương hết lòng.

Quả nhiên, Bố Đường nghe đến đó, sắc mặt lại chìm xuống nửa phần.

Đường Ôn nhìn ra, âm thầm cắn lưỡi, e dè cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Bố Đường khẽ nhếch miệng, ánh mắt xét nét như tên bắn rơi lên người Hứa Hành Niên, trầm giọng mở miệng: "Đến đây lúc nào?"

Anh điềm đạm trả lời: "Chiều qua ạ."

Sắc mặt bố Đường cứng lại, bỗng nhiên nhớ tới một loạt hành động bất thường của Đường Ôn hồi hôm qua, ông nhủ mảy: "Sao tới mà chẳng thấy chào hỏi gì thế?"

Nghe đến đây, tim Đường Ôn không nhịn được nảy lên, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve mép ghế dựa, có chút khấn trương.

Hứa Hành Niên liếc thấy phản ứng của cô, nhấp môi, lặng lẽ bao lấy mu bàn tay cô trong bàn tay mình.

Anh ung dung, anh bình đạm, như cánh bướm no gió giữa biển khơi, vô hình truyền cho cô sự kiên định.

Độ ẩm nơi lòng bàn tay theo mạch máu truyền thẳng tới đáy lòng, như nói cho cô biết, rằng không phải sợ gì cả, vì anh luôn ở đây.

"Cháu biết bác là một người cha nghiêm khắc, lần này cháu đến thăm vội vàng quá, sợ quá rầy cả nhà khiến bác không hài lòng... Nói đến cùng thì, vẫn là do cháu không đủ tự tin mình có thể làm được gì để nhận được cái gật đầu của bác, nên tạm thời mới chọn trốn tránh, nhưng xin bác hãy tin cháu, sẽ có một ngày khi cháu đủ năng lực, nhất định sẽ cho bác một lời hứa hẹn."

Anh nói rất chân thành, trong đôi mắt sáng rỡ như có ánh sáng phát ra, như thấp lên ánh đèn rực rỡ giữa màn đêm đen kịt.

Đường Ôn mê mẩn nhìn người trước mắt, nhẹ khép môi, trong lòng như bị một rễ cây vô hình cuốn chặt, phức tạp đến mức khó nói.

Bố Đường hơi híp mắt, ngón tay gác lên đầu gối gỗ từng nhịp, trầm mặc không nói.

Không khí lại một lần nữa rơi vào yên lặng.

Mẹ Đường thật sự không chịu nổi bầu không khí như đi hội cung này nữa, vội hoà giải: "Bọn nhỏ còn trẻ, tương lai còn cả một đoạn đường dài phải đi mà, nói nhiều vậy làm gì."

"Đừng đấy ạ," Đường Cửu Niệm cũng nói, "Đồ ăn cũng sắp nguội tới nơi rồi này, mọi người không muốn ăn nhưng con muốn."

Bố Đường dang hắng, chậm rãi thu mắt, cầm đũa: "Ăn đi."

Hai mẹ con gờ môi âm thầm thở ra, bà vai cũng buông lỏng.

Đường Ôn gấp một miếng sườn chua ngọt để vào bát bố Đường, ông giương mắt nhìn con gái một cái rồi gấp lên nếm thử.

Dây cung trong lòng Đường Ôn cuối cùng cũng lơ lửng vài phần, mi tâm nhú chặt cũng giãn ra.

*

Tờ mờ sáng, cửa phòng cho khách bị gõ vang, Hứa Hành Niên mơ màng trở mình đứng dậy ra mở cửa, thấy bố Đường mặc đồ thể thao đứng bên ngoài, điệu bộ nghiêm nghị ——

"Đi chạy bộ với bác, giờ luôn."

Ông trầm giọng bảo.

Sáng sớm, mặt trời chỉ mới lấp ló phía chân trời, những tia sáng xô nhau nhường chỗ cho những tầng mây nhỏ đầu xuất hiện, sương sớm lượn lờ, cảm giác âm ẩm vương đầy trong không khí.

Hai người chạy chậm từ phía ngoài tiểu khu xung quanh biệt thự đến bãi biển gần đó, cả đường đều im lặng, chỉ có tiếng thở dốc phập phồng đan xen.

Mãi đến khi gió biển xô những con sóng đánh vào mắt cá, bố Đường mới nghỉ chân, cong eo, hai tay chống lên đầu gối, khẽ khàng thở gấp.

Hứa Hành Niên cũng dừng lại, nghiêng người xem ông, lưng dựng thẳng tắp.

Bố Đường thấy dáng vẻ anh chẳng có gì là mệt mỏi, phất tay, trầm giọng cảm thán: "Tuổi trẻ đúng là tốt thật."

Anh khẽ cười, xem như thừa nhận.

"Nếu bác nhớ không nhầm thì hình như là sang năm cháu tốt nghiệp rồi."

"Dạ."

Bố Đường ngắt ra một lúc, lấy khăn vắt trên cổ lau mồ hôi, đứng thẳng dậy rồi đi tới tảng đá bên cạnh, xoay người ngồi xuống: "Nghe báo thành tích học tập của cháu tốt lắm, đã chọn được trường nào ưng ý chưa."

Anh bước tới đứng cạnh ông: "Tạm thời chưa có ạ."

Khuỷu tay bố Đường chống gối, cân nhắc một lát rồi nhìn anh chuyên chú: "Thế cháu có nghĩ tới chuyện... tới Mỹ học không?"

Tới Mỹ?

Những con sóng xô nhau đánh vào bờ, chiếc mâm tròn rực rỡ ánh vàng nơi phương xa dần dần nhô lên từ mặt nước, môi mông của Hứa Hành Niên hơi mấp máy, lẳng lặng nhìn khoảng không trước mắt, tóc ngắn bị gió biển thổi loạn.

Một hồi lâu sau, anh thành thật trả lời: "Có ạ."

Bố Đường hơi híp mắt, chép miệng, nhìn sâu vào đáy mắt anh.

Ánh mắt Hứa Hành Niên chói lóa, đủ để sánh với tầng sáng phía chân trời: "Nhưng cháu muốn hỏi ý kiến Đường Ôn đã."

Giọng điệu anh tuy bình tĩnh nhưng mỗi chữ nói ra đều mang sức nặng không thể xem nhẹ ——

"Cháu không muốn xa em ấy, bốn năm."

*

Ăn trưa xong, Hứa Hành Niên sửa soạn để lên máy bay về nước.

Bố Đường không gọi lái xe đến đưa anh đi, anh cũng chưa hề bụng, tự dùng phần mềm gọi xe, đứng trong hoa viên tạm biệt họ.

Đường Ôn biết sớm nay Hứa Hành Niên đi chạy bộ bên bờ biển với bố, nhưng cô cũng không biết hai người nói chuyện gì, trong lòng cô rất hoang mang trước thái độ lấp lửng của ông bố nhà mình.

Nghĩ đến chuyện lại nửa tháng nữa không được gặp Hứa Hành Niên, hốc mắt cô bỗng nóng lên, cứ túm lấy tay áo anh mãi không chịu buông ra.

Sắc mặt anh ôn hòa, cũng nắm chặt ngón cái của cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Ngoan, sắp khai giảng rồi mà, chờ em làm xong hết bài tập là bọn mình được gặp nhau rồi."

Cô hơi cong môi, tủi thân: "Nhưng mà em lại không muốn làm bài tập."

Anh bị câu trả lời sai trọng tâm của cô chọc cười, buông tay vỗ nhẹ lưng cô: "Được rồi, em vào nhanh đi, ngoài này lạnh."

Cô nâng gang rộng hai tay, chẳng buồn quan tâm bố mẹ với chị đang nhìn, đập cánh làm nũng: "Anh ôm em đi đã."

Hứa Hành Niên ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía sau cô.

Quả nhiên, bố Đường tức đến mức mắt long sông sọc, gương nanh múa vuốt định lao ra từ phía huyền quan, mẹ Đường với Đường Cửu Niệm thấy thế, một trái một phải, vội vàng giữ lấy cánh tay ông.

"Ôi, bố bố, con có chuyện này muốn nói với bố chút ——"

"Đừng rồi ông xã, em thấy tủi lạnh nhà mình có phải nên thay cái mới không, hôm qua có túi sữa chua để trong đây bị ôi rồi ——"

Hai người kéo rồi tùm, cuối cùng cũng lôi được ông vào nhà, cửa đóng lại cái rầm, đến mặt tường hình như còn rung lên.

"....."

Không có bóng đèn, Hứa Hành Niên cong lưng ôm Đường Ôn, xoa xoa đỉnh đầu cô: "Vừa lòng chưa?"

Cô chép miệng, ôm lại anh: "Cũng vừa lòng, nhưng lại không nở buông ra thì làm sao giờ."

Anh dịu giọng bảo: "Bị muộn mấy bay rồi."

"Thế thì đổi chuyển."

"Không về kịp giao thừa ông nội sẽ tức giận."

Đường Ôn hết cách, mặt chôn trên cổ anh cọ loạn: "Vậy anh ngoan ngoan về nhà chờ em nhé... Với lại không cần nhớ em quá đâu."

"Vì sao?"

"Vi em không muốn ngày nào cũng phải hắt xì đó."

Hành Niên bật cười, ôm cơ thể mềm mại ấy thêm chặt.

*

Thấy xe taxi chờ Hứa Hành Niên dần đi xa, mẹ Đường găm tảo đến cạnh bố Đường, hỏi dò: "Thế nào, có vừa lòng cậu con rể này không?"

Hứa gia và Đường gia tuy là bạn trên thương trường, nhưng từ sau khi Đường gia dọn đến Mỹ thì lần về thăm Hứa gia gần đây nhất đã là hai năm trước rồi, với cả lần đó Hứa Hành Niên đại diện trường tham gia cuộc thi biện luận nên không gặp được.

Đường phụ khinh thường hừ mũi: "Em có vẻ thích thằng bé nhì."

Mẹ Đường vỗ vỗ vào ông: "Lại chà, ngày trước em đã rất vừa lòng về mọi mặt của thằng bé rồi, giờ càng thấy đúng là không thể không thích."

Ông nghiêm túc nói: "Nếu không phải anh bắt quả tang thì phen này đến mặt nó em cũng không thấy được đâu."

"Thì tại anh suốt ngày dọa Ôn Ôn đấy chứ, chứ không con nó lại để Hành Niên trốn anh làm gì."

Bố Đường thờ dài, nhấp một ngụm trà, ánh mắt trầm tĩnh: "Hai đứa con gái em đúng là có tiền đồ... Không chỉ thằng nhóc này, còn cả thằng nhóc họ Cố nữa —— đứa nào cũng khiến anh phải rửa mắt nhìn."

Mắt mẹ Đường sáng lên, chống cằm hỏi: "Nói thế tức là... anh không phản đối nữa hả?"

Ông háng giọng: "Em đấy, từ nhỏ đã đưa con mình đi, giờ anh phản đối thì ích gì?"

"Thế anh cũng mau nói với Ôn Ôn đi, để con nó lo trước lo sau như thế cũng không dễ chịu."

Ánh mắt ông trầm xuống, suy nghĩ một lát, cảm báo lên rồi bảo: "Giờ đã, vẫn chưa đến lúc."

Mẹ Đường gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Thực ra hôm qua, từ ánh mắt đầu tiên nhìn Hứa Hành Niên là bố Đường đã có thể nhìn ra sự thành thực và vững vàng không hợp tuổi toát ra từ anh, cặp mắt kia tựa như ẩn giấu lưỡi dao sắc bén, sát thương có thể thấy rõ, đủ để xuyên thấu lòng người.

Tiền đồ nhân định vô lượng.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Yêu sớm

editor: envì

Đảo mất đã tới tháng năm, một mùa tốt nghiệp nữa lại đến, rất nhiều học sinh lớp 12 sắp phải rời xa mái trường, xông xáo tới những phương trời mới.

Đường Ôn khề tựa vào cửa sổ, trầm ngâm nhìn các anh chị lớp trên đang chụp kỉ yếu ngoài sân thể dục, ngắm những khuôn mặt hoặc hân hoan tươi cười, hoặc phiền muộn ảo não.

Tổng Từ San cắn ống hút Coca châu đầu vào nhìn, khó hiểu: "Cậu thờ dài cái gì, có phải Hứa Hành Niên ở ngoài đấy đâu, bây giờ cậu vẫn chưa cần lo chuyện tốt nghiệp xong chia tay mà... Và lại cậu cũng chẳng cần lo, hai người thiếu mỗi nước chờ đủ tuổi rồi đi lính chứng thôi."

"Nhưng cứ nghĩ đến cảnh năm sau anh ấy cũng sẽ đứng ở đó," mặt cô nàng như đưa đám, chống tay lên mặt kính rồi từ từ trượt xuống, "Tớ đã thấy buồn rồi."

"À đúng rồi, cậu biết gì chưa? Đêm qua có một cặp lớp 12 chim chuột trên sân thượng bị tổng phụ trách nè nếp bắt được đấy, với cả thành tích của bạn nữ kia gần đây tuyệt đối không phanh nên thầy tổng phụ trách nhất quyết cho rằng là do tình yêu tình báo gây họa, thế là gọi ngay phụ huynh đến đón con về, bảo là phải cấm cửa."

Vì Tổng Từ San trọ ở trường nên ban đêm tám chuyện trong kí túc hóng được không ít drama bỏ phôi.

Đường Ôn giật mình: "Nghiêm trọng thế cơ á?"

"Ừ, cá là hai ngày nay nhà trường sẽ thật chặt kiểm tra mấy chuyện yêu đương đấy," cô bạn lắc mấy viên đá trong cốc Coca, xong lại dặn dò một câu, "Cậu với vị kia nhà cậu phải đề ý chút."

Đường Ôn như suy tư gì đó rồi gật đầu.

Quả nhiên, chuông tiết tự học buổi tối vừa vang lên, tất cả thành viên ban kiểm tra kỉ luật đã bị thầy tổng phụ trách nề nếp gọi vào phòng họp.

Đêm qua Đường Ôn không nghỉ ngơi đủ, chỗ ngồi thoải mái khiến cô thấy thêm ngủ, đang định quay đầu nói mấy câu với An Ninh thì cảm thấy có một thứ lạnh lạnh dán vào má mình, cô hết hồn, vội vàng quay đầu --

Hứa Hành Niên đang cầm một lon Coca đứng cạnh cô, trên thân lấm tẩm nước, gập nhiệt rồi nhỏ xuống.

Anh nhướn mày: "Muốn uống không?"

Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt người con trai được ánh đèn rọi vào, sáng như sao trời: "Muốn ạ."

Ngón tay thon dài giữ chặt lon nước, sau tiếng "tách", nắp lon bật mở, Hứa Hành Niên ném nó vào thùng rác rồi để luôn lon Coca lên đầu Đường Ôn mà không bỏ tay ra.

Cảm nhận được đáy lon lạnh lạnh, Đường Ôn kêu khẽ, giờ tay lên đầu giữ lấy lon nước, anh cũng thuận thế thả tay ra.

Tráng Hán ngồi đối diện ghé vào bàn thờ ngẩn than dài, hậm hực báo: "Bao giờ ông già mới đến đây? Bài tập còn chưa xong đây này."

Quách Kỳ vỗ vai anh ta: "Đêm nay thức mà làm, vấn của lão ấy cậu cũng đâu có lạ gì, tự cậu phúc đi vậy."

Trịnh Mạn Mạn ưỡ ể oai chống cằm: "Nhưng các cậu ngẫm lại xem, đây chắc là lần họp cuối thấy ý mờ với bọn mình rồi, thi cuối kì xong là bọn mình hết 11 còn đâu."

Dựa theo quy định của Nhất Trung, học sinh năm cuối phải tập trung toàn lực vào việc học, không ai được tham gia vào các hoạt động của Hội Học Sinh Hội Nữ.

Nghe cô ấy nói vậy, những người sắp tốt nghiệp đều cúi đầu thờ dài, chột thấy mắt mát.

Đồng Kha bỗng nhiên đề nghị: "Hay là cuối tuần tự mình đi hát đi, lâu lắm rồi không liên hoan, nhân lúc này đi giải ngố chút."

Trịnh Mạn Mạn đứng bật dậy, hứng chí bùng bùng: "Được đó, tớ đồng ý!"

Những người khác cũng sôi nổi phát biểu ý kiến: "Đồng ý hai tay hai chân luôn!" "Quyết định thế đi!"

"Hội trường có ý kiến gì không?"

Lời vừa dứt, tầm mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Hứa Hành Niên, dường như có chút chờ mong.

Anh nhếch môi, hơi cong lưng, một tay chống bàn, tay kia để trên lưng ghế Đường Ôn, nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, chất giọng trong trẻo như như làn nước mát trong khe suối: "Em thấy sao?"

Ý là, quyền quyết định đều phụ thuộc vào Đường Ôn, cô muốn sao thì là thế.

Hiểu được ý của Hứa Hành Niên, mọi người lại nhao nhao nhìn về phía cô.

Tiểu cô nương còn đang tu Coca, bị anh hồ cho một vỏ suốt nửa thì sặc, then thùng đến nổi mặt cũng đỏ lựng, khăn trương nói lắp: "Được.. được ạ."

"Địa điểm mọi người chọn nhé," Hứa Hành Niên chậm rãi ngồi thẳng, trong ánh mắt còn đọng nét cười ngời sáng, "Tớ mời."

Nghe đến đây, mọi người vui sướng hoan hô: "Ú tà tà! Hội trường muôn năm!"

"Mau lên mau lên, chọn chỗ nào xa hoa quyền quý nhất ấy! Phải làm thật hội trường một trận mới được."

"Các câu có hát được với tớ không, tớ đây là chúa tể của những chiếc mic(*) đấy."

(*) Gốc là 麦霸(mạch bá): chỉ người chuyên gia độc chiếm mic khi đi hát karaoke.

"Tráng Hán, phen này tôi với ông phải so xem từ lượng ai hơn ai mới được."

"Choi luôn, ai sợ ai chút."

.....

Lúc mọi người đang bàn sôi nổi thì không biết tổng phụ trách nề nếp đã đứng ngoài cửa phòng họp từ bao giờ, thầy háng giọng, vẻ mặt uy nghiêm

Như bị ấn nút dừng đột ngột, căn phòng lặng im trong phút chốc, Đường Ôn cũng bất giác ngồi nghiêm chỉnh, tu mảy ngum uống hết Coca rồi lại vội vàng vứt vỏ lon vào thùng rác.

Thầy tổng phụ trách đẩy mắt kính, chấp tay sau lưng thững thờ bước tới, lúc ngang qua Đường Ôn còn rử mắt coi xét cô một trận.

Không biết có phải do có tật giật mình hay không mà cô cảm thấy ánh mắt ấy sao mà lạnh lẽo, cứ nhìn chòng chọc làm gai ốc cô rơi là tà.

"Cần đây, hiện tượng yêu đương trong trường ta rất đáng quan ngại," giọng thầy sang sảng, như tiếng trống vang dội, "Nên chắc các em cũng nghe chuyện của hai em khối 12 rồi -- có suy nghĩ gì về việc này không?"

Vừa vào cửa, vị hiền tài đây đã ném ra một quả bom nặng kị, vào thẳng luôn chủ đề, bom nổ mạnh đến mức khiến cả bọn phải chết trân.

Đường Ôn cuộn chặt tay, nghĩ, Tổng Từ San đoán trúng rồi.

Thực ra cô cũng không hiểu nổi tại sao nhà trường cứ luôn một mực cho rằng thành tích giảm sút là do yêu đương, cũng có thể là do bạn nữ đó phải chịu áp lực quá lớn, tâm lí suy sụp mới thành ra như vậy mà.

Nhưng dù hầu hết mọi người đang ngồi đây đều có chung suy nghĩ như vậy thì cũng không ai dám hé răng, cúi đầu im thin thít.

Hứa Hành Niên ngồi cạnh cô, một tay chống cằm, thờ ơ xoay bút.

Mất thầy tổng phụ trách ra qua mặt họ một vòng rồi gõ bàn, trầm giọng báo: "Bản thân việc yêu sớm đã là không đúng rồi."

Kể đó chính là một bài sở dài để bảo vệ luận điểm: phản đối chuyện yêu sớm

Nghe chẳng được lâu, Đường Ôn bắt đầu cảm thấy ông Chu Công đang làm phép với mình, buồn ngủ rũ đầu, lông mi hấp háy, đầu từ từ, dần dần gục xuống, hai gậy sau lại giật mình ngồi thẳng.

Cô vừa choáng tỉnh, mắt hơi hé, vội vàng điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, tay gác lên gối.

Nhưng hai mí cứ díp vào nhau như nam châm vậy.

"Giờ các em còn nhỏ, tâm lí chưa ổn định, trong tình yêu lại rất dễ nảy sinh mâu thuẫn, cách suy nghĩ chưa vững vàng và còn non nớt..."

Thấy trán cô sắp đụng vào bàn, Hứa Hành Niên lặng lẽ duỗi tay sang, bao lấy mu bàn tay cô.

Đường Ôn bị dọa sợ, tỉnh táo lại ngay tức khắc, trở mắt nhìn anh.

"Thậm chí còn có người thường xuyên gặp chuyện không suôn sẻ khi yêu sớm mà sinh ra uế oái, thiếu sức sống..."

Lòng bàn tay ấm áp điểm nhẹ lên mu bàn tay cô mấy nhịp, sau đó lại chui xuống dưới lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng gỡ ra những ngón tay đang cuộn chặt, cùng cô mười ngón đan xen, vô cùng ấm áp.

Cô kinh ngạc nhìn vào đôi mắt gian xảo của người nọ, tim nảy lên bình bịch--

Thầy tổng phụ trách đang ngồi ngay trước mặt phóng đại một đồng tác hại của việc yêu sớm, vậy mà dưới bàn, anh lại đang trắng trợn vi phạm nội quy trường học...

Đường Ôn căng thẳng nuốt nước bọt, định rút tay ra, nhưng cô chỉ hơi dừng một chút lực thôi thì ngón tay sẽ bị anh giữ thật chặt, chuẩn không nỡ.

Người này muốn gì nữa đây...

Vào giây phút cô còn đang lờm lờm trái lờm phải với Hứa Hành Niên, định khẽ nhắc anh thì giọng nói của thầy tổng phụ trách đột nhiên im bất, cả căn phòng như chìm xuống đáy biển trong phút chốc.

Hồ hập Đường Ôn cứng lại, động tác giằng tay cũng ngừng lại ngay.

Nhắc thấy ánh mắt thầy ấy liếc về phía này, cô sốt ruột đến nỗi hai tai chuyển hồng, đánh phải thà lòng cơ mặt, giả vờ tỏ ra như chẳng có chuyện gì.

Trong khi đó, ngón cái của Hứa Hành Niên vẫn còn đang vẽ vòng vòng trong lòng bàn tay cô, nhăm chán vuốt ve những đường vân trên đó.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Vì em muốn hôn anh

editor: envi

Máy là thầy tổng phụ trách đã thu mất về ngay sau đó, hình như không phát hiện ra sự kì lạ ở bên họ: "Thế cho nên, ban kiểm tra kỉ luật các em phải theo dõi thật nghiêm ngặt các hiện tượng yêu sớm trong nhà trường, phải chặt đứt hành vi này đến tận ngọn."

Đường Ôn thờ phũ một hơi, nhưng vừa mới thả lỏng quá lắm một giây thì đã nghe tổng phụ trách gọi tên Hứa Hành Niên, giọng sang sảng như tiếng chuông đồng.

Tim cô nảy lên thình thịch, lòng bàn tay túa lúa mồ hôi, cả người cứng đờ.

Hứa Hành Niên thần nhiên quay sang, thu lại nét lơ đãng trong đôi mắt, thay bằng sự nghiêm túc.

Chỉ là tay đang trộm nắm tay cô dưới bàn thì vẫn chưa buông ra.

Thầy tổng phụ trách nheo mắt nhìn anh, trầm giọng báo: "Phần việc cho các thành viên trong ban nhé, vạch ra chỉ tiết các quy tắc kiểm tra lại một lần nữa, cứ bắt được nam nữ qua lại bất thường thì phải trừ ngay điểm để răn đe, em hiểu chưa?"

Anh đáp: "Hiểu ạ."

"Còn nữa," thầy nhìn học sinh ngồi quanh phòng, chỉ tay dặn, "Về vụ việc của hai em khối 12 lần này, mỗi người các em về viết một bản kiến nghị rồi nộp cho tôi, phải trung thực vào! Hiểu chưa?"

"Hiểu ạ --"

"Rồi, tan học đi-- tôi cũng biết có mấy anh mấy chị không thích tôi mở học," ánh mắt thầy làm như vô tình lướt qua mặt Tráng Hán, "Mới bước chân vào phòng đã nhìn ra rồi, có bao nhiêu mắt kiên nhẫn viết hết cả lên mặt."

Tráng Hán vẫn ngồi thẳng tắp, bày ra vẻ ngoảnh mặt làm ngơ.

Chờ đến khi tổng phụ trách ra khỏi phòng họp, anh ta mới thở phào một hơi rũ vai, không nhận được chữ thề: "Sao lần nào ông ý cũng phải kháy tớ mới chịu được thế."

Trịnh Mạn Mạn cười là già chọc ngoáy: "Vì ông ngay thẳng quá mà, đàn anh Mạnh Mạnh ạ."

Quách Kỳ thờ dãi: "Còn phải viết báo với chả cáo... Rõ là đã xử lí xong xuôi cả rồi mà còn bắt bọn mình viết kiến nghị, rành rành là muốn bọn mình tung hô mấy lão còn gì?"

"So ra thì tớ còn ức vụ bắt tội mình đi theo dõi hơn," Trần Ngang là kiểu người ba ngày hai bữa không yêu đương không đối bạn gái là ngứa ngứa lòng mề, cậu ta xoa tay nhìn Hứa Hành Niên đầy ám chỉ, "Hội trường, thế bọn mình nên theo dõi nghiêm túc hay là..."

Hồi này, bóng thầy tổng phụ trách nề nếp vừa khuất là Hứa Hành Niên buông tay Đường Ôn ra ngay, chống cằm nhìn cô cười hờ hững.

Cô nàng vừa bị dọa mất mặt, trong khi đó anh lại làm ra cái vẻ chẳng có việc gì sất, khiến cô tức đến mức mài răng muốn cắn người.

Trần Ngang đen mặt nhìn hai con người kia mất qua mây lại, mặt đành lại rồi lặng lẽ khép miệng.

.....

Anh ta quyết định cứ ghim Hứa Hành Niên trước đã.

*

Đêm lạnh như nước.

Lúc Hứa Hành Niên nắm tay Đường Ôn đẩy cửa đi vào phòng KTV, bên trong đã vô cùng náo nhiệt.

Ánh đèn chông chéo chiếu lên giấy dán tường màu đỏ, in lên trần nhà là những bóng người đu đưa, ánh sáng mờ ảo hắt ra từ phía làm cả căn phòng trông như một cảnh trong mơ.

Vừa vào cửa, khí lạnh điều hòa lập tức phả vào cánh tay để trần của Đường Ôn, cô cau mày, vô thức nâng tay trái lên xoa cánh tay, theo sát phía sau Hứa Hành Niên.

Thấy bọn họ tiến vào, âm thanh gào rú trong phòng đột nhiên im bật, chỉ còn lại tiếng nhạc đệm âm ỉ đập vào tai, Tráng Hán cầm mic hô to: "Hội trường, sao giờ mới đến?"

"Tắc đường."

Anh vừa đáp vừa dắt Đường Ôn tới góc sofa ngồi xuống. Điều hòa trong phòng đúng là bật hơi thấp, lúc anh lơ đãng chạm vào cánh tay cô, thấy lạnh lạnh, bèn cởi áo khoác của mình ra khoác cho Đường Ôn.

Đường Ôn ngoan ngoãn nâng tay để tự anh sắp xếp, lẩm bẩm hỏi: "Anh không lạnh à?"

Anh xấn từng vòng tay áo lên, sau đó ôm trọn bàn tay cô, trầm giọng trả lời: "Không lạnh."

Không khí huyền ảo xung quanh vẫn đang sôi sục, chỗ họ ngồi hơi tối, dường như chẳng ai chú ý đến. Cô ngửa đầu nhìn đắm đắm đôi mắt ngời sáng của Hứa Hành Niên chập lấu, đoạn ôm lấy cánh tay anh, co người như viên tròn bé xiu rồi rúc vào lòng anh, giọng mềm mại: "Anh tốt quá đi."

Hứa Hành Niên rũ mi, phết nhẹ lên chóp mũi mình, thanh âm dịu dàng như nước: "Trước khi ra ngoài đã bảo em mặc thêm áo khoác rồi, thế mà không chịu nghe lời."

"Nhưng sắp sang hè rồi mà." Cô hơi lơ đãng, dùng đầu ngón tay sờ bàn tay anh ra, sau đó áp lòng bàn tay mình lên tay anh, so to sánh nhỏ hai bàn tay đang kề sát.

Ngón tay anh gọn ghẽ, khớp xương thon, dài hơn cô, lòng bàn tay cũng lớn hơn cô một cỡ, có thể dễ dàng bao trọn tay cô trong đó.

So đi so lại, tiểu cô nương hơi chu môi, đầu ngón tay lần lên trước như đánh đàn piano cho tới khi dài hơn đầu ngón anh một đoạn thì dừng lại, chốt: "Tay em lớn hơn anh nhé."

Hứa Hành Niên trông hành động trẻ con của Đường Ôn, khước môi khẽ nhếch, nghiêng mặt hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Bỗng nhiên cô nằng lại nổi hứng "chơi nhảy", ngón tay lại thật xuống, gãi mấy đường như mèo cào lên lòng bàn tay dày rộng của người nọ.

Bị cào vừa buồn vừa ngứa, anh chỉ giữ lấy đầu ngón tay cô không cho nghịch nữa, tay còn lại thì luồn ra sau ôm chặt eo cô, kéo cô lại gần mình hơn một chút.

Trên người Hứa Hành Niên luôn có một mùi hương riêng biệt, tựa như chiếc thom thoang thoảng được hun nồng dưới ánh mặt trời, sạch sẽ và mát lạnh.

Đường Ôn chôn đầu vào cổ anh, ôm nghiền lấy eo bạn trai.

Không biết ai đã chọn một ca khúc kinh điển, vì sợ lạc tông nên có ý mở bản gốc, giai điệu day dứt nhẹ nhàng, kết hợp với ánh đèn mờ tối càng dễ khiến lòng người ta nổi sầu.

Đường Ôn ghé vào đầu vai anh, ý thức đang dần mờ hồ thì loáng thoáng nghe được một câu ca truyền cảm, chẳng hiểu sao lại thấy cảm động, cô ngửa đầu mở nhẹ vào tai Hứa Hành Niên.

Giọng cô rất nhỏ, rất nhẹ, Hứa Hành Niên suy thì nghe không rõ, anh ghé sát lại.

"Em may mắn lắm mới gặp được anh."

Nếu không gặp Hứa Hành Niên, có lẽ giờ cô đang ngồi trong một góc phòng học nào đó trên đất Mỹ, học bài, lên lớp nghe giảng như bao kẻ khác, kết vài người bạn, ngày qua ngày đối mặt với những nỗ lực và cơ hội khác nhau.

Có lẽ cũng sẽ có một người bạn trai ngoại quốc, cùng cô thả bước trên đường phố Los Angeles, cùng cô đếm sao trời, ngắm trăng xa.

Biết đâu người đó cũng sẽ như anh vậy, hiểu mọi thứ về cô, bao dung khuyết điểm của cô, dung túng những khi cô tùy hứng, quý trọng mọi điều, mọi điều của cô.

Cũng không chắc nữa.

Nhưng may sao, cô đã gặp Hứa Hành Niên --

Người có thể cho cô một đời vui vẻ.

.....

Động tác lẳng lẳng "đẩy đưa" của họ lọt ngay vào mắt Quách Kỳ đang chuẩn bị "khoe giọng", cậu ta cầm mic hô nhẹ vài tiếng, cả gan lẩm miệng: "Cái đôi ngồi trong góc sofa kia, ban ngày ban mặt giữ kễ chút nha."

Vừa dứt lời, tầm mắt tất cả mọi người nhao nhao đổ về phía họ.

Đường Ôn da mặt mồng, bật phắt lên từ trên vai anh như cái lò xo, đồ mặt quay sang chỗ khác, tóm chặt áo khoác như muốn trốn tránh.

Mọi Hứa Hành Niên gọi nhẹ, kéo cô vào ngực mình lần nữa như muốn phân bua, nhướn mày khiêu khích Quách Kỳ: "Sao? Ghen à?"

Mặt tiểu cô nương sắp bị thiêu chín tới nơi, vội vàng lấy tay che kín lại.

Quách Kỳ trở mặt, đột nhiên ôm ngực, ra lệnh cho Tráng Hán bên cạnh: "Mau mau, mau mang com chó của ngon thức bấu lên cho trầm."

"Bẩm, có ngay đây ạ." Tráng Hán hiểu ngay tắp lự, vội lấy cái gạt tàn để trên bàn, cung kính dâng bằng hai tay.

Hai người họ đùa giỡn làm cả phòng cười vang.

Chỉ mình Đồng Kha hơi nhếch miệng, vẻ mặt khá mất tự nhiên.

Không biết ai đã để mấy chai bia lên bàn, tiếng bọt sủi khi bật nắp chai trào lên nóng rực bên tai.

Tráng Hán lần lượt rót đầy ly trước mặt mọi người: "Bọn mình chơi trò chơi đi."

"Chơi gì? Nói thật hay đại mạo hiểm quê lắm rồi."

"Chơi" bội số của 7 đi (*)." "

(*)Gốc là 拍七令(phách thất lệnh). Ở Việt Nam trò này gọi là "Bội số của bảy" nên mình để tên thế luôn.

"Chơi kiểu gì?"

"Bắt đầu đếm từ 1, đếm tới số có chứa số 7 hoặc những số chia hết cho 7 thì không được hô số mà phải đập lên bàn, người sau tiếp tục đọc số liền kề. Nếu ai đếm sai hay không đập bàn thì bị phạt rượu."

Trò này đòi hỏi khả năng phản xạ nhanh nhạy của người chơi, Đường Ôn biết mình vốn lơ ngơ, nhưng ngại nổi không tham gia thì không được, cô nhủ mảy mĩn nhìn Hứa Hành Niên.

Người nọ cầm tay cô trấn an: "Không sao đâu, sai thì anh uống hộ em."

Cô bật cười đồng ý.

Qua hết một vòng, đã có vài người trúng đạn vì đủ lí do, Đường Ôn may mắn thoát chết 3 lần, nhưng tới lượt của cô ở lần thứ 4 thì bị hăng ở số 84.

Thấy Hứa Hành Niên toan cầm ly bia trước mặt mình, cô vron tay cản lại, lồng bàn tay ấm áp giữ cổ tay anh, nhỏ giọng nói: "Đề em tự uống trước đi, anh uống thay em mãi thì không công bằng với người khác."

Vừa rồi Trịnh Mạn Mạn chơi thua cũng tự uống, cô không thể tỏ vẻ đồng đánh để Hứa Hành Niên chống lưng cho mình mãi được.

"Có ổn không em?"

Anh biết nhỏ tới giờ cô chỉ mới uống bia vị dưa hay Cocktail thôi, chưa uống bia hàng thật giá thật bao giờ.

Đường Ôn cười xòa, che miệng ghé vào tai anh, hạ giọng: "Em mà uống say thì chẳng phải vẫn còn có anh đưa về sao."

Người bên cạnh nhìn không nổi nữa, tùy tiện nói: "Này này này nhanh lên hai cái người này, chịu phạt mà còn thảm với thì gì đấy hả."

Đường Ôn cười ngại, bụng ly chậm rãi đưa thứ chất lỏng ấy xuống bụng, mấy ngụm cuối cùng, cô ngửa đầu làm một hơi cạn sạch.

"Được em!" Mọi người xung quanh rôm rả vỗ tay.

Đường Ôn hơi nhăn mày, thấy vị vừa cay vừa đắng, uống cũng không ngon như cô tưởng.

Chơi thêm mấy vòng, cô uống sang ly thứ ba là bắt đầu thấy người lâng lâng, đầu óc choáng váng thành một núi.

Lúc mới uống còn chưa thấy xi nhê gì, ai ngờ con say từ từ ngã vào càng lúc càng rõ rệt, đến khi tàn cuộc thì cả người cô đã choáng choáng không phân biệt nổi bắc nam, đầu nhỏ tựa vào vai Hứa Hành Niên luyên luyên nói mớ.

"Ôn Ôn?" Anh gọi khẽ bên tai cô.

Tiếng cô nhỏ như muỗi: "Bỏ ơi, Hứa Hành Niên tốt với con lắm, bỏ đừng có thành kiến với anh ấy mà..."

Hứa Hành Niên nhủ mảy, một tay đưa ra sau ôm eo cô, tay kia đặt lên bắp đùi rồi bồng hai chân cô lên, ôm cô tới một góc sô pha.

Tay phải của Đường Ôn cứ nắm rịt lấy vạt áo anh, cảm thấy cả người mình khô nóng nên không nhịn được muốn cởi áo khoác ra. Hứa Hành Niên ngăn đôi tay đang quậy loạn của cô, ấn chiếc đầu nhỏ lộn xộn vào cổ mình, thấp giọng dõ: "Ngao nào."

Cô nằng lại gầy ra, mê man mờ mắt, trong hốc mắt dường như còn lơ mờ hơi nước, "Hứa Hành Niên?"

Anh khóa chặt tầm mắt cô lại: "Anh đây."

"Em nóng."

Cô nằng không an phận nằm trong ngực anh cọ tới cọ lui, đôi mắt đen nhánh tựa như ánh sao sáng ngời, cứ thế nhìn thẳng vào anh, không biết định làm gì nữa.

Hứa Hành Niên hít sâu một hơi, che mắt cô lại, trầm giọng hỏi: "Đi rửa mặt nhé?"

Tiểu cô nương khựng lại rồi chậm rãi gạt đầu.

Anh giúp cô khoác lại áo bị tuột xuống đầu vai, nắm tay cô định đứng dậy, ai ngờ móng cô vẫn dính chặt lấy sô pha không xê dịch chút nào, duỗi hai tay về phía anh: "Ôm em."

Đúng là say thật rồi, giờ không biết thẹn thùng là gì luôn.

Anh bị đáng về trẻ mới dậy bắt mần của cô chọc cười, cúi người nhẹ nhàng ôm cô nằng dính như bạch tuộc kia vào người mình, cứ thế bế cô lên đi về phía cửa.

Mọi người trong phòng đưa nhau nhìn về phía anh.

Trịnh Mạn Mạn ợ chưa một cái, dựa vào sô pha nói với Đồng Kha ngồi cạnh: "Về mặt hội trường trông yêu chiều thật, quen cậu ấy hai năm mà chưa thấy cậu ấy đối xử với ai như vậy bao giờ, hẳn là cậu ấy thích Ôn Ôn lắm."

Người nghe cô ấy nói trầm hẳn, cắn môi không nói gì.

Ra khỏi phòng, ánh đèn trên hành lang rất chói, Đường Ôn nhắm nghiền mắt, hai chân thì kẹp chặt hông Hứa Hành Niên, đầu không an phận cọ vào cổ anh.

Anh vuốt xuôi mái tóc dài của người con gái: "Ôn Ôn ngoan nào, đừng nghịch."

Tiểu cô nương chẳng để lời anh vào đâu, ôm cổ anh càng thêm chặt, hăm răng thì gặm lung tung lên đó, cuối cùng lần theo sườn mặt day nhẹ vành tai anh.

Cả người Hứa Hành Niên đặng lại, cảm giác như bị điện giật từ nơi làn môi cô chạm vào truyền một mạch tới lồng bàn chân, cả ngực cũng nóng đến mức tê dại.

Hô hấp anh trầm xuống, xoay người bước tới căn phòng tối om ngay bên cạnh, áp lưng cô lên mặt tường, ti vào trán cô, cả giọng cũng hóa khàn: "Em muốn làm gì hả?"

Mắt cô sáng trong rạng rỡ, tựa con lốc vũ trụ cuốn xoay giữa ngân hà rộng lớn, hút hết mọi sự chú ý của anh đi, khiến người ta phải chìm sâu vào đó một cách không thể khống chế.

Chưa để anh kịp phản ứng, phiến môi nóng bỏng của cô gái đã dán lên, cứ mờ lung tung lên bờ môi mỏng của anh, đầu lưỡi liếm láp từng chút từng chút một.

Hứa Hành Niên đỡ đầu.

Cảm giác rất khác lần cô chủ động hôn anh ở Mỹ, lúc ấy là cái chạm môi đầy e dè, ngây ngô như trái táo còn xanh, còn lúc này đây, hình như nhờ tác dụng của cồn mà cô nằng nhân cơ hội làm xằng làm bậy.

Môi cô rất mềm, mùi son môi hòa vào hương rượu, hơi thở ấm áp đưa tới từng chút một, làm anh tưởng như mình cũng chìm vào con say mê mê mắt rồi.

Tiếng Hứa Hành Niên thờ dốc thêm nặng, cảm giác như thần kinh mình sắp bị cô hành chết đến nơi, nhân lúc cô chưa ra để thở, anh chớp thời cơ đoạt lại quyền chủ động.

Răng môi quắn quít, Đường Ôn thấy đầu mình chỉ còn lại một mớ hỗn độn, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì khụy dần từ trên mặt tường xuống, may là anh đã ôm lấy eo cô kịp lúc.

Cô khẽ giằng ra khỏi chiếc hôn của anh, đưa tay sờ sau lưng mình, nói lí nhí: "Cộm người em... đau quá."

Anh bật cười, khẽ cắn môi dưới của cô, chống trán: "Mình ra ngoài nhé?"

Mặt cô đã nóng đến mức mê man, môi cũng đau, vội vàng dùng sức lắc đầu.

Hứa Hành Niên ôm cô ngồi lên sô pha, cô thì yên vị trên đùi anh, đầu gác lên vai anh, hít sâu từng ngụm khí.

Anh thất chặt vòng ôm: "Tĩnh chưa?"

Cô không nói chuyện.

"Còn nhận ra anh không?"

Cô lại rướn lên trên rồi cúi dúi, vành mắt phỉếm nước, giọng còn vương chút run rẩy: "Hứa...Hứa Hành Niên."

May đấy, đùa giỡn lưu manh đúng người rồi.

Suy nghĩ của cô vẫn còn hơi loạn, giọng líu nhíu: "Em vẫn biết là anh mà, trên người anh có mùi hương rất dễ chịu, dễ chịu vô cùng, độc nhất vô nhị, nghe là biết anh ngay."

Hứa Hành Niên cười rộ lên, cong ngón tay quệt chớp mũi cô, "Mũi em là mũi cúm đấy à?"

Cô ngòai thẳng, đôi mắt đượm nét mơ màng chớp chớp: "Mũi cúm là gì anh?"

"Là mũi em đấy."

Cô đáp ồ, ngoan ngoan gật đầu.

Tay áo vốn được xắn lên giờ đã buông xuống, tay cô lọt thòim trong đấy rất bất tiện, đang nóng sần rồi giờ lại có cảm giác như bị thứ gì đó siết chặt lấy mình, khó chịu bức bối.

Hứa Hành Niên ghim tay cô lại: "Em ngồi đằng hoàng chút được không hả?"

Đường Ôn nhăn mặt, không nhíp được phải nói lại: "Nhưng em nóng lắm."

Nhưng ra mồ hôi càng nhiều thì càng không được cởi quần áo, không thì nhất định sẽ bị cảm.

Anh vỗ lưng cô, âu yếm dỗ dành: "Minh đi rửa mặt em nhé?"

Cô lắc cụt, từ chối thẳng thừng: "Không đi."

"Sao thế?"

Tiểu cô nương liếm môi, đánh bạo sấn lại gần anh thêm chút, khuôn mặt cong thành vầng trăng non: "Vì em muốn hôn anh."

Hứa Hành Niên ngớ người, khẽ nâng mí lên.

"Muốn phi lễ với anh nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Say

editor: envi

Cô ấn cả người Hứa Hành Niên lên lưng ghế sofa, đôi mắt khóa chặt anh lại, chớp mũi chạm chớp mũi, trong hơi thở lồng vào nhau còn tràn ngập mùi rượu, làm người ta mê đắm.

Hứa Hành Niên bị cuốn vào ánh nước sóng sánh trên người trong mắt cô, giọng khàn đặc và gọi cảm: "Cái kiểu phi lễ gì đấy?"

"Thì là..."

Tầm mắt tiểu cô nương nhắm đến vạt áo somi của anh, ngón tay chậm rãi gỡ phần mép áo ra ngoài, rút hết từng thớ vải, động tác trông rất thông thả, ung dung.

Đáy mắt Hứa Hành Niên dạt dào ý cười, vừa định mở miệng chọc cô "chỉ có thể này thôi à" thì Đường Ôn đột nhiên luồn tay vào từ vạt áo, lòng bàn tay ấm áp dán lên cơ bụng của anh.

Anh sững người, cơ thể cứng đờ trong nháy mắt.

Ngón tay Đường Ôn dọc theo vùng eo thon chắc của anh chu du không nghĩ, ngả ngón nói: "Đáng người anh đẹp thật."

Mỗi nơi được bàn tay cô lướt qua đều nóng rực như nhóm lên ngọn lửa, yểu hầu anh căng chặt, giữ chặt cổ tay cô, giọng vì phải kiềm chế mà nghe thật trầm thấp: "Minh không chơi nữa, nhé?"

"Không được." Trông cô có vẻ bất mãn, đầu cúi xuống, mặt thì chậm rãi đảo đưa loạn xạ trên cổ anh, cuối cùng là cắn một ngum lên xương quai xanh người nọ.

Anh "xuy" một tiếng, nhúm mày.

Nhưng mà Đường Ôn vẫn chưa định tha cho anh, chớp mũi sượt qua cổ anh, vuron đầu lưỡi ẩm mềm ra liếm liếm hầu kết anh, từng tí từng tí một, giống như thăm dò, y như một con vật vô hại đang làm nũng.

Hứa Hành Niên thờ đốc càng nặng, đan vào tiếng thở của cô.

Muốn chết với cô mất.

Ban đầu chỉ là chạm nhẹ chút xíu, nhưng sau đó, tựa như chú mèo thích chỉ vuốt được cuộn len, cô nâng đưa tay ra khỏi thắt lưng anh, rồi kéo cổ áo, cời cúc ra.

Một cúc, hai cúc, ba cúc...

Lòng Hứa Hành Niên giờ đây như được nối liền với những chiếc nút áo kia, căng chặt rồi bật phăng ra theo từng động tác của cô.

Nếu cứ tiếp tục thế này, sợ là sẽ phạm phải trọng tội mất.

"Đường Ôn..."

Anh dùng chút lí trí còn sót lại để kéo giãn khoảng cách với Đường Ôn, ghì chặt cổ tay cô, giọng lạnh như băng: "Nghịch nữa là anh vứt em ở chỗ này đấy."

Quả nhiên, nghe được những lời này, Đường Ôn dờ người, ngòai dậy, đôi mắt to ngơ ngác nhìn anh.

Lòng ngực anh vẫn hơi phập phồng, bèn thờ gấp để dịu lại đôi chút, ngòai thẳng dậy cài lại cúc áo bị cô tháo ra, tay còn lại thì vuốt ve đỉnh đầu cô gái, mềm giọng: "Ng Sloan, mình đi rửa mặt."

Cô vẫn ngồi lì trên đùi anh, anh muốn nắm tay cô, cô bèn tránh đi.

Hứa Hành Niên sững sốt, môi mím lại, cảm thấy tình hình không được ổn cho lắm..

Đôi mắt Đường Ôn dần đỏ quạch, nước mắt chảy xuôi xuống gò má một cách không thể kiềm lại, giọng nói mềm mại còn mang theo sự nức nở: "Anh không cần em nữa..."

Bình thường nữ sinh đã không nói đạo lí rồi, huống chi là nữ sinh uống say.

"Không phải mà..." Nhìn đáng vẻ tủi thân khóc rầm rức của cô, cả trái tim anh đều mềm lại, vội vàng ôm cô.

Sau này nhất định không cho cô uống say nữa.

"Rõ ràng." Cô táp lên cánh tay anh một cái, giọng khàn khàn, sùt sùi, "Em nghe rõ mà, anh bảo muốn bỏ mặc em."

"Anh lừa em thôi," anh lau nước mắt lòa nhòa trên mặt cô, thom lên khoe mắt người con gái, yêu thương dễ đánh, "Em ngoan ngoan đi rửa mặt nhé, xong mình về nhà, được không?"

Đường Ôn chớp mắt, chớp mũi ửng đỏ, người nâng giật theo nhịp nấc, trên hàng mi còn treo nước mắt: "Thật ạ?"

"Ừm." Anh đặt cô xuống nền rồi đưa tay ra cho cô nắm, vừa đỡ vừa lừa, "Này em bảo buồn ngủ mà?"

Cô nâng chun mũi, gạt đầu rồi đặt tay vào lòng bàn tay dày rộng của anh.

"Đi thôi."

Anh dắt cô ra khỏi phòng, đóng cửa lại, đi về phía toilet.

*

Nắng sớm ngả nghiêng rải rác khắp chốn, len qua kẽ hở của tấm rèm lụa phát phơ, đọng lại trên khuôn mặt xinh xắn của cô gái.

Đường Ôn mơ màng tỉnh lại từ trong giấc ngủ, đầu truyền tới từng cơn đau nhức như giằng như xé kích thích vào thần kinh. Cô cau mày thật chặt, dụi dụi hai mắt nhập nhèm, theo bản năng nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối qua.

Làn gió dịu từ bên ngoài đưa tới, thổi qua chiếc chuông gió cô treo trước ô cửa sổ, tiếng reo đung đuềng như tiếng đồng xu va vào nhau, lạnh lạnh truyền vào tai cô.

Mất cô đại đi, nhìn chăm chăm lên trần nhà quen thuộc, ngỡ người ba giây.

Tối qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Đường Ôn chỉ nhớ rõ rằng mình đã đi KTV với các thành viên trong ban kỉ luật, sau đó là chơi bội số của 7, cô thua, bị phạt mấy chén rượu... Sau đó thì uống say?

Sau đó nữa thì sao?

Ký ức như hạt châu đứt đoạn, mắt cô trừng lớn, cảm giác bất an đầy lạnh lẽo từ gan bàn chân leo lên đỉnh đầu.

Chắc cô sẽ không gây ra chuyện gì đủ để "làm rạng danh dòng dõi" đâu nhỉ.

Khó khăn nuốt nước bọt, cô xoa huyết thái dương ngồi dậy, luồn vào đôi dép lê để bên mép giường rồi mở cửa chạy xuống lầu.

Phòng khách im ắng, trên sofa không có một bóng người, thậm chí là trong phòng bếp, nhà ăn, tất cả chỉ độc một sự tĩnh lặng.

Đi đâu hết cả rồi?

Đường Ôn thấy miệng đắng lưỡi khô, chạy đến bồn ăn rót một cốc nước uống lấy uống để, mở cửa sổ sát đất ra đi vào vườn hoa.

Ánh dương rạng rỡ, trời cao xanh, trong vãn vất như mới được gột rửa.

Cô thoải mái duỗi tứ chi, lắc tay làm mấy bài thể dục khởi động đã được dạy, lưỡi biếng ngáp dài, nâng hai vai lên.

Hít sâu một hơi, có thể cảm nhận được cả hương bùn đất nhàn nhạt thoang thoảng trong không khí, vô cùng khoan khoái.

Đương lúc Đường Ôn lơ đãng thư giãn với không gian đất trời, đột nhiên những tia nước từ đâu đến thi nhau tưới vào người cô, cô giật mình kêu lên, theo bản năng đưa tay chắn, híp mắt nhìn về hướng nước phun đến.

Hứa Hành Niên đang cầm bình tưới đứng cách cô không xa để tưới hoa, sau khi cảm nhận được tầm mắt cô, anh bèn nhìn về phía đó.

"Anh, anh làm gì thế..." Cô cụt hứng nhăn mày, vùng áo nơi đầu vai đang rung lên đã ướt đẫm.

Anh nâng vòi tưới lên "chăm chút" cho đám hoa có cách mình khá xa, hờ hững mở miệng: "Giúp em tỉnh rượu đấy."

Nói đến đây, Đường Ôn lại nhớ tới đoạn kí ức lộn xộn kia, sự căng thẳng không kim được tràn ra từ trung khu thần kinh, cô mím môi, chậm chậm bước qua đó.

Ngón trò câu lấy vạt áo anh như muốn lấy lòng, giọng nói mềm mại: "Hứa Hành Niên."

"Hửm?"

"Đêm qua..." Cô bắt giác cuộn chặt tay, lời muốn nói ngập ngừng bên miệng cả nửa ngày, cuối cùng vẫn hỏi, "Hai mình về kiểu gì thế anh?"

Môi anh khẽ cong lên, mắt vẫn không rời bụi hoa trước mặt: "Chú Lý đưa về."

"À." Cô xụ miệng, véo lòng bàn tay mình như kiểu hận sắt không thành thép.

Vấn đề đơn giản vậy mà còn phải hỏi sao? Dừng đầu gối nghĩ cũng thừa biết là thế rồi.

"Vậy... Chú Lý có nhìn ra em uống rượu không?"

Anh nheo mắt, khẽ gạt đầu: "Có."

Cô lặng lẽ nghiêng hàm, áo nào đưa tay vò tóc, bỗng nhiên nhớ ra: "Vậy còn dì, không phải cũng biết rồi chứ?"

"Anh đưa thẳng em về phòng luôn nên không đụng phải bà."

Đường Ôn yên tâm thở phào, may quá may quá, ít nhất vẫn chưa mất sạch mặt mũi trước mặt người lớn..

Nhưng điều cô thực sự muốn hỏi không phải chuyện này.

Đường Ôn liếm môi, đầu nhỏ lại sản đến, ngón trỏ chỉ vào mình: "Em..."

"Em dói chưa?"

Không để cô kịp nói xong, anh đóng vòi lại, nghiêng người, rử mắt hỏi

Đường Ôn vốn đang sốt ruột, chuyện muốn hỏi lại bị anh cắt ngang giữa chừng, suýt chút nữa là cô không theo kịp, ngây ngốc gật đầu: "Hoi hoi."

Anh để bình tưới lên bệ, đi tới đỡ lấy vai cô, khẽ khàng đề lên huyết thái dương: "Còn đau đầu không?"

"Có ạ... Cảm giác như nhét cả quả bom vào ấy."

Hình như nghĩ đến chuyện nào đó xảy ra hồi tối qua, Hứa Hành Niên tự nhiên cười rộ lên, nắm tay hùng hăng nẩy tiếng rồi vò rối mái tóc dài của cô: "Anh đi hâm sữa bò cho em."

Dứt lời, anh xoay người vào phòng khách, Đường Ôn nhắm mắt theo đuôi anh, rào bước cùng anh vào phòng bếp, lấy sữa bò và một lát bánh mì từ tủ lạnh, rồi lại qua bệ đá, đôi dép lê nhỏ nhỏ kêu bành bạch trên sàn nhà.

Cho sữa bò vào lò vi sóng, kẹp bánh mì vào máy nướng bánh, đoạn, anh xoay người, ôm tay dựa vào bệ đá bên cạnh, quan sát chiếc đầu nhỏ đang trông mong nhìn mình: "Rất cuộc là em muốn hỏi gì?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, khoe môi mấp máy, mặt hơi đỏ: "Quần áo em... là anh thay cho ạ?"

Đường Ôn nhớ, tối qua khi ra ngoài rõ ràng mình mặc áo cộc tay và quần bò, vậy mà giờ lại biến thành áo mặc nhà rộng thùng thình, tuy nội y thì vẫn chưa may bị động vào, nhưng mà...

Thấy cô năng cuối cùng cũng hỏi được vấn đề khá là mấu chốt, Hứa Hành Niên cười khê, vân đạm phong khinh đáp "ừ".

Đường Ôn: "........"

"Thế anh..." Cô ngượng ngập gục đầu xuống, cảm ỉ lên ngực, giọng ngày một nhỏ, "Nhìn thấy hết của em rồi sao?"

Thấy hết rồi?

Anh khó hiểu: "Cũng từng nhìn một lần rồi mà?"

Là cái lần cô trốn trong phòng thay quần áo hồi ở Mỹ đó.

Mặt Đường Ôn thoáng cái đã đỏ au au, tức hộc máu gào lên: "Không giống nhau có được không!?"

"Hửm?" Anh nhắc mắt liếc cô, suy tư một lát rồi gật gù như kiểu đồng tình với thứ gì đó, sau cùng, anh kết luận: "Ông nhận, bộ này đẹp hơn bộ bữa trước."

Đường Ôn: "??????"

Sao trước cô không cảm thấy Hứa Hành Niên có tiềm chất lưu manh như vậy nhỉ?

Đường Ôn then quá hóa giận, bèn tai đã nóng đỏ, bỏ dép lê ra rồi đập một phát lên chân anh: "Anh... Anh im miệng!"

Cả mặt Hứa Hành Niên nhuộm đầy ý cười, anh cũng không trốn, tự cho là cô đang làm nũng: "Còn muốn hỏi gì nữa không?"

"Không còn!"

Ai mà biết anh lại định nói gì để trêu cô nữa!?

Nếu hôm qua có làm gì mất mặt ở buổi tụ tập, có muốn quăng đi thì cũng là người của anh thôi, dẫu sao thì cô cũng sẽ bám anh cả đời, ai sợ ai chứ.

Cô đi lại dép lê, chân gãi thềm thụp xuống đất cho hả giận, tưởng như đến mái nhà cũng rung lên dưới cái dậm của cô.

"Đi đâu thế?"

Vừa dứt lời, một giọng nói đầy tức giận truyền tới từ phòng khách: "Đi đánh răng rửa mặt!"

editor: Ôn Ôn tấu hài vl=)))

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Khoe ân ái

editor: envi

Khuôn viên trường giờ tự học buổi tối vô cùng yên tĩnh, gió nhẹ hiu hiu thổi vào mang theo hương thơm tiết đầu hạ thoang thoảng trong không khí.

Đường Ôn chống cằm ngồi trên bục giảng chán ngán lật sách giáo khoa, chỉ thấy mí mắt mình trĩu nặng đến mức sắp không nhấc nổi.

Khối 10 áp dụng hình thức thay lớp trưởng luân phiên, mỗi tối đều phải có một người ngồi trên bục giảng giám sát cả lớp trong tiết tự học, hôm nay trùng hợp đến lượt Đường Ôn.

Ngày thường, ngồi dưới có thể trộm nằm nhoài ra bàn nghỉ ngơi một lát, nhưng ngồi trên này thì cô lại không dám, vì sợ giáo viên trực ban tập kích bất ngờ từ cửa sau và cũng không ai kịp đánh thức cô cả.

Cô ngáp dài, lau sạch nước mắt đọng trên khóe mắt, rề rà lúi cuồn vờ nháp đã đầy những nét vẽ lộn xộn từ dưới quyển sách giáo khoa ra.

Ban đầu vì thấy chán nên mới nguệch ngoạc mấy hình người que mặt tròn vớ vẩn, vậy mà sau khi sửa lại mấy nét, đột nhiên trong đầu lại hiện ra dáng vẻ của Hứa Hành Niên, thế là khuôn mặt được họa ra dưới ngòi bút ngày càng giống anh.

Kiểu như, chan chán lại vẽ anh chơi, cũng không tồi chút nào.

Cô năng nhử mảy, chọc chọc đầu bút lên mặt, ngược nhìn trần nhà suy tư phút chốc rồi đột nhiên nẩy ra một ý--

Nhỏ tới lớn Hứa Hành Niên luôn y vào ưu thế chiều cao để vồ tóc cô, trong khi đó, cứ mỗi lần cô muốn bắt nạt anh, tay mới vừa vươn ra đã bị anh lạnh lẽ bắt được, cơ bản là không còn đường chống chế.

Trên WeChat cô hay dùng một gói biểu cảm vỗ đầu, hai người đứng một trước một sau, người đứng sau với vóc dáng cao lớn đang vỗ đầu người thấp lùn đứng trước.

Giờ đây, cô chính là người cao lớn đứng sau kia, còn Hứa Hành Niên đương nhiên chính là kẻ thấp bé nhẹ cân rồi.

Đường Ôn liếm môi, nghiêm túc phác họa ngũ quan của anh, từ đôi mắt thâm thúy đến sống mũi cao thẳng, những nét vẽ vô cùng tinh tế, lại còn điểm lên khóe mắt vài giọt lệ trong suốt.

Khi cô nàng còn đang tập trung tinh thần vào đầu khổ họa thì bỗng nhiên có một quyển sách giáo khoa đề lên đầu, lực không nhẹ cũng không nặng.

Cô cứ tưởng hết giờ nên Tống Tử San ra đùa mình, nhả nài: "Đừng nghịch nữa, tớ đang có việc."

Hứa Hành Niên nhấc mi, gác tay lên bực, thờ ơ háng giọng: "Vẽ đẹp nhì."

Nghe thấy âm thanh và giọng điệu quen thuộc ấy, Đường Ôn đỡ người rồi vội vàng ngẩng đầu.

Chẳng biết anh đến từ bao giờ, đang đứng phía dưới đối diện với bực cô đang ngồi, tay cầm danh sách phân ca trực, tầm mắt dừng lại nơi hình vẽ trước mặt, ngắm nghía thật tỉ mỉ.

Có lẽ là do âm lượng khi nói câu vừa rồi hơi lớn nên bạn học ngồi trong phòng đều ngẩng đầu lên nhìn cô, khuôn mặt mang theo vẻ xem kịch vui nhìn hai con người đang mắt đối mắt trên kia.

Đường Ôn từ từ đưa tay che nửa sườn mặt, mím chặt môi, tuyệt vọng đến cùng cực.

Sao khi nào cô làm chuyện xấu cũng bị anh phát hiện thế này...

"Vẽ cái này... em muốn thể hiện điều gì đây?" Anh hơi cúi người, nâng giọng nói "hửm", ánh mắt kim chặt cô lại.

Vừa rồi còn đang tràn đầy sĩ khí muốn trả đũa, bây giờ bị anh phát hiện cô lại hóa túng, cứng ngắt sờ cổ: "Không... Không có gì hết."

Dứt lời, cô xé trang giấy nháp kia cái roạt, vo lại, không cả dám nhìn anh: "Em sợ ngủ gật nên vẽ chơi thôi."

Thấy cô định vứt nó vào thùng rác, Hứa Hành Niên bèn giữ tay cô lại, lấy nhúm giấy nhàu nhĩ đi, nói sâu xa: "Không tệ thật mà -- poster học kì này của lớp bọn anh hình như chưa vẽ đâu, nhờ em vẽ nhé."

Dáng anh cao ngất, dù đã đứng dưới bực nhưng cảm giác mạnh mẽ vẫn không thể xem nhẹ.

Đường Ôn nuốt nước miếng, thật sự không rõ giọng điệu ấy của anh có phải đang chọc cô không: "Không ổn lắm đâu, trường mình đâu có cho người ngoài làm hộ..."

"Em đâu phải người ngoài," Anh khom lưng tới gần, đôi mắt sáng trong như có thể nhìn thấy tận đáy, giọng cười dừng dừng, "Em là người nhà mà."

Dù giọng anh không lớn nhưng vẫn bị mấy bạn học ngồi hàng đầu nghe rõ mồn một, cả bọn đại giọng "ồ" lên ý tứ, giờ cánh tay đang nổi đầy da gà.

Lại bị đút cho một miếng cầu lương.

Biết anh trêu mình, Đường Ôn tức tối rút đứt tay ra, tiếng ồn xung quanh làm tai cô nóng đỏ, cô nàng bực bội nói: "Trời ạ, anh -- mau kiểm tra của anh đi!"

Đã nói là phải làm tròn nhiệm vụ tận tâm tận trách cơ mà! Sao hờ ra là lại trêu cô thế này?

Thấy Đường Ôn xì khói gục đầu xuống bàn, Hứa Hành Niên cười khẽ rồi cũng không trêu cô nữa, rũ mắt mờ mắt kiểm tra ra.

Sau khi đối chiếu sĩ số viết trên bảng với sĩ số được sao lại trong bản kiểm tra, anh xoay người, tầm mắt nhanh chóng đảo quanh lớp học một vòng.

Thấy thế, Đường Ôn lặng lẽ nhồm đậy tủ bao giờ không vui đầu miệng, ghé đầu ra bảo: "Đến em mà anh cũng không tin à, lại còn phải tự kiểm tra lại sĩ số nữa cơ?"

Anh vừa nhắm đếm vừa đáp lời: "Anh sợ em không biết đếm."

"Em không biết đếm chỗ nào?"

Anh thu mắt, dùng cán bút gõ lên chiếc đầu nhỏ đang đưa lại: "Thế lần trước không phải có người nào đó quên cả tính mình vào "sĩ số thực" của lớp đấy à?"

Cô nàng méo miệng sờ soạn nơi bị anh gõ, lẩm bẩm: "Nên lần này em đã tính toán cẩn thận rồi được không, có ngã thì mới có khôn chứ."

Anh "ừ" một tiếng đầy ý vị, tay gõ nhịp lên kẹp tài liệu bên cạnh, cười nói: "Đáng khen."

Bạn nam ngồi dãy đầu thực sự không chịu nổi hai người họ mất đưa mảy lại nữa, bèn gọi bài thi lên: "Đàn anh ơi, hai người đừng khoe ân ái nữa, câu cuối đề kiểm tra toán lần này lớp em khó quá, anh giảng cho bọn em với."

Mọi người nghe xong mới chợt nhớ ra điểm vật lý của Hứa Hành Niên luôn đạt tối đa, bèn nhao nhao phụ họa: "Đúng đấy đúng đấy, giảng cho bọn em tí đi ạ, giáo viên dạy toán giảng lê thê quá."

Trước sự nhồn nháo của cả lớp, Hứa Hành Niên nghiêng đầu nhìn Đường Ôn bằng ánh mắt mang ý dò hỏi.

Mặt Đường Ôn nóng lên, cảm giác tràn đầy hạnh diện bỗng chốc lên lời, ôm mặt gật đầu.

"Đưa anh xem thử." Anh nhận lấy bài thi, suy nghĩ chốc lát rồi đưa tay về phía cô, "Bút."

Đường Ôn lập tức nhét bút mình vào tay anh, nhấp cũng đặt ngay ngắn trước mặt anh, tiếp tục nâng mặt ngắm người nọ.

Tôn Phi Phi chọt lưng Tống Tử San, ghé vào tai cô bạn nói khẽ: "Cậu nhìn kia, mắt Đường Ôn bắn hết cả sao luôn."

Người kia bĩu môi, hạ giọng: "Nói nhảm, cho tớ một anh bạn trai như thế thì có mà tớ bay lên trời luôn ý chứ."

"... Đồng ý."

Hứa Hành Niên tính sơ qua các bước giải trên nháp trước, sau khi chắc chắn kết quả trùng khớp với đáp án, anh bèn nhét một viên phấn trên bàn lên: "Thực ra các phép tính của đề bài này khá là đơn giản..." Anh thông dong bước lên bực, vừa kiên nhẫn giảng bài vừa viết các bước giải lên bảng.

Tống Tử San không nhịn được phải tặc lưỡi tẩm tặc: "Học thần đúng là khác bọt,"

"Giờ tay nhắc chân đều đẹp trai ngồi luôn..." Tôn Phi Phi lại nổi máu hoa sĩ, lắc lắc bả vai Tống Tử San, "Thực ra tớ vẫn luôn muốn biết, nếu lúc trước tham gia ban kiểm tra kì luật là tớ, thổ lộ cùng là tớ, thì người ở bên cạnh anh ấy bây giờ có thể nào là tớ không?"

"..... Còn khuya."

"Vì sao?"

Cô nàng dừng lại chút, rồi cười nói: "Trừ khi cậu có thể dụ được Hứa Hành Niên ngoại tình."

"..... Hả?"

*

Đào mất đã tới trung tuần tháng 7, hơi nóng che trời lấp đất quét qua cả thành phố, bài thi cuối kì vào chiều nay vừa mới kết thúc.

Lục Hoài Sâm bụng khay đồ ăn ngồi xuống cạnh Lạc Nhan, cầm ống hút vào cốc Coca rồi đưa cho cô ấy, tiếp đó là xé túi sốt cà chua rồi nặn ra hộp khoai chiên, gấp một miếng rồi đưa tận miệng cô nàng, ý bảo cô ấy há miệng: "A nào --"

Lạc Nhan thò lại gần cắn một miếng, vừa nhai vừa nói với người đối diện: "Tớ cứ thấy cái bài chứng minh trong đề toán sao sao ý, như kiểu làm thiếu bước nào vậy." Nói đoạn, cô nàng lại nháp một ngụm Coca.

Đường Ôn đang ăn kem ốc quế: "Hai người họ đối chiếu đáp án với chị rồi mà, đừng nghĩ nhiều quá."

Lục Hoài Sâm quậy đá trong cốc Coca, mắt cũng không buồn nâng: "Lần nào thi xong cô ấy chà dờ hơi thế, em cứ kệ đi."

Dưới bàn, Lạc Nhan đá cho cậu một cú.

Hứa Hành Niên cũng bụng khay đồ ăn tới, đặt trước mặt Đường Ôn: "Gà chiên giòn bị hết mất rồi, mua gà viên cho em này."

Đường Ôn cười tí: "Được ạ, em thích hết."

Chờ anh ngồi xuống, cô bèn đưa cây kem ốc quế qua: " ị đưa Hami ngon lắm, anh thử đi."

Hứa Hành Niên quét mắt nhìn cô, nhếch môi, vươn tay giúp cô chùi vết kem dính trên mặt: "Ngon đến mức muốn ăn trên mặt luôn à?"

Đường Ôn phình miệng, lăm bằm phân bác: "Không may trầy ra thôi mà."

Lục Hoài Sâm ngồi đối diện ra vẻ ghét bỏ kêu "xùy xùy", bĩu môi: "Đừng khoe nữa đi, buồn nôn muốn chết."

Học sinh ưa ra từ cổng trường rẽ về mọi ngã như dòng sông chia nhánh, Lạc Nhan chống cằm, tầm mắt lướt qua cửa sổ, thấy một bạn nam theo sau trộm kéo bím tóc bạn nữ đằng trước, cô nàng không kim được áo nào thờ dài.

Đường Ôn cắn một miếng gà, lúng búng hỏi: "Sao thế chị?"

Cô nàng ù rử cúi đầu: "Khai giảng tới là bọn chị sang năm cuối rồi, nhanh thật, cảm giác như bước vào cổng trường chỉ mới hôm qua thôi."

"Chịu khó thêm một năm nữa thôi, sắp được sổ lỏng rồi mà."

Lục Hoài Sâm bỗng nhiên nhớ ra gì đó, chen miệng: "Sau khai giảng kiểu gì bọn mình cũng thành đối tượng quan sát trọng điểm của Nhất Trung, lúc đấy thế nào cũng thất thất vụ vụ yêu sớm, em hết đường đi tìm Hứa Hành Niên rồi nhé."

Đường Ôn lau sạch ngón tay dính dầu, uống một ngụm Coca: "Chà lo, dù sao thì ngày nào về nhà cũng gặp mà."

Nội quy trường học gì gì đấy hoàn toàn không tạo thành tí uy hiếp nào với họ.

Lục Hoài Sâm dớ ra, nhếch miệng: "..... Ở nhí, hai người vốn đâu phải yêu sớm đâu, là tào hôn mới đúng."

Đường Ôn: "....."

*

Bước chân thời gian đã rào sang cuối tháng tám tự lúc nào chẳng hay, ngày khai giảng đến gần, sinh nhật mười tám tuổi của Hứa Hành Niên cũng lặng lẽ tới.

Hừng sáng, Đường Ôn đã để báo thức 6 giờ kêm, cô ngái ngủ bò dậy từ ổ chăn, đánh răng rửa mặt, sau đó lại tiếp tục sờ sẫm với chiếc bánh kem tối qua đang làm đang dở.

Mấy hôm trước bay về từ Mỹ, mặc cho bị lệch múi giờ hai ngày, cô nàng vẫn hứng chí bù đắp làm món điểm tâm ngọt đã được Đường Cửu Niệm "truyền thụ" cho mọi người trong nhà họ Hứa ăn.

Nhưng cô vẫn chưa thực sự làm bánh sinh nhật bao giờ.

Sinh nhật những năm qua của thành viên trong nhà bánh kem đều đặt làm bên ngoài, nhưng năm nay anh 18 tuổi rồi, ngày trưởng thành đầu tiên có ý nghĩa rất đặc biệt, thế nên cô muốn tự tay làm một chiếc tặng anh.

Di Cẩm cũng đã rời giường, đang chuẩn bị bữa sáng, thấy cô lúi húi trong phòng bếp, khó hiểu hỏi: "Cháu làm gì đấy?"

Cô đập trứng gà và cho đường vào âu, dùng máy đánh trứng quấy liên tay: "Cháu làm bánh sinh nhật ạ."

Di Cẩm vỗ ra: "À, hôm nay sinh nhật Hành Niên nh? Mười tám tuổi đúng không?"

"Dạ!" Đường Ôn gật đầu, "Cháu định làm một cái lớn luôn, cả nhà ăn với nhau."

Di Cẩm bật cười hiền từ, vuốt ve đầu cô: "Cần gì giúp không?"

"Có gì cháu sẽ nhờ ạ, cảm ơn dì Cẩm!"

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Sinh nhật

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

editor: envi

Lúc Hứa Hành Niên xuống lầu, nắng hạt đã rơi đầy phòng khách.

Hương thơm ngọt của bánh ngọt ngập tràn trong không khí ấm mát, tấm rèm màu be bị gió thổi tung nhấp nhô uốn lượn như dòng khí, hơi nóng ngọt ngào của ngày giữa hạ phá khắp mặt.

Anh xoa đỉnh đầu bù xù biếng nhác, nhẹ chân đi vào phòng bếp, ngắm nhìn thân ảnh đang tất bật trước mặt.

Đường Ôn đứng bên bệ đá làm bờ, đuôi ngựa buộc cao, phần da sau cổ được ánh nắng bên ngoài chiếu vào trắng nõn như sắp phát sáng đến nơi.

Bông lan đã chín, tiếng"Đinh——" từ lò nướng xao động không gian yên tĩnh, không khí vốn đang nhàn tản trong căn bếp bị cô thiếu nữ luống cuống tay chân kia phá vỡ.

Cô dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên mặt, để âu đựng đầy bơ xuống, lê dép tới phía lò nướng, ấn mở chốt chặn.

Mở cửa lò bằng thủy tinh ra, lõi bánh ngậy hương bơ sữa thơm nức đưa thẳng vào mặt, tỏa khắp như một tấm lưới kín chặt. Cô thờ phào, đeo găng tay bắc bếp rồi cẩn thận lấy khuôn bánh ra, nhẹ tay đặt lên kệ bếp.

Ngắm thử thấy phần hình thức cũng khá ổn, cô ịn tay xuống mặt bánh, độ mềm xốp vừa phải, xem như thành công.

Đường Ôn vừa lòng chấp tay, bị hương vị thơm ngọt nồng đậm hấp dẫn, thòm thèm liếm môi.

Hứa Hành Niên đứng sau cô, im ỉm kéo dây tạp dề của người nọ, cô bị hù, giật mình quay phắt người lại, thần kinh lập tức căng chặt.

Anh cúi người, một tay chống lên bệ, dễ dàng khóa cô lại trong khuỷu tay mình: "Làm gì thế?"

Đường Ôn vẫn chưa hết giật mình, vỗ ngực thờ vói mấy bạn, nhìn anh chăm chăm, cổ họng khô khốc không thốt nổi một câu.

Hứa Hành Niên khựng lại, vòng hồ qua eo cô giúp cô buộc lại dây tạp dề, giọng nói mang theo sự áy náy: "Dạ em à?"

Cô thờ gập chút nữa mới bình tĩnh lại, tức giận lừ mắt với anh: "Làm em sợ muốn chết luôn ấy, anh đi gì mà nhẹ như gián thế ——"

Anh cười nhẹ, thả tay ra đứng thẳng: "Tại em tập trung quá."

Sau khi nhịp tím hòa hoãn, lúc này nào bộ mới bắt nhịp được với vấn đề anh vừa hỏi, cặp má lúm lỏm xuống, giọng điệu hân hoan: "Em tự làm bánh sinh nhật tặng anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ nhé."

"Tối qua chúc rồi mà?" Hứa Hành Niên cười khê, ghé mắt nhìn máy đánh trứng đang nằm lặng im phía bên kia bàn.

Tối qua anh làm tổ trong phòng chơi game, cô thấy chán, bọc người trong chăn đùi mùa hè(1) của anh lăn qua rồi lộn lại, y như chiếc sushi cuộn mấy lớp. 12 giờ kém, cô dán mắt vào chiếc đồng hồ treo tường, đến khi kim giây chỉ đúng vào số 12, cô nâng soạn một cái lộn người bật dậy.

"Chúc mừng sinh nhật 18 tuổi!"

Đề là người đầu tiên đứng trước mặt chúc sinh nhật anh, cô đã gắng hết sức để thức tới giờ này.

Lúc này đây, cô râm rì khê đây anh ra, đi tới bên kia bàn tiếp tục lọ mọ với nào bơ nào kem: "Vi em muốn chúc thêm nhiều lần nữa."

Đồ đường vào tô được lắp sẵn trên máy đánh trứng(2), hẹn giờ rồi nhấn nút.

Tiếng máy móc ong ong đình tai nhức óc, Đường Ôn trở lại với một con dao răng cưa(3), cẩn thận đưa dao cắt ngang lõi bánh thành 3 phần bằng nhau.

Xong xuôi, cô chỉ tay vào chiếc giò tre đựng đầy hoa quả trên bàn, cao giọng hỏi anh: "Anh muốn cho quả gì ở tầng dưới cùng?"

Hứa Hành Niên nhìn qua giò tre lộn nhộn hoa quả đủ loại, đủ sắc: "Em thích quả gì?"

"Hừm.." Cô rừ mắt nhìn chúng, cần mẫn lựa một lát, cuối cùng quyết định: "Không thì dâu tây đi, cho dâu tây anh nhé."

"Sao lại thế?"

Đường Ôn lấy dâu tây, trả lời bằng dáng vẻ hết sức nghiêm túc: "Vì trong hướng dẫn người ta dùng dâu tây đấy."

Hứa Hành Niên: "....."

Sau khi bơ quện lại, cô lẳng đều kem lên tầng gatô dưới cùng, tiếp đó là cẩn thận rải dâu đã cắt lên trên.

Hứa Hành Niên dựa người vào tủ bát bên cạnh, liếc qua âu đựng bơ sền sệt, đột nhiên vươn tay ra quệt một cái, nhanh như chớp bôi lên mặt Đường Ôn.

Cô ngẩn ra, sau khi load kịp, bèn vội vàng lấy mu bàn tay lau sạch, mảy cau lại như ăn phải chanh chua: "Anh làm gì thế!"

Vừa dứt lời, cô cũng không vừa phết một phết kem, đang định quệt lên mặt anh thì đầu ngón lại bị người kia nhanh tay lẹ mắt bắt lại.

Anh giữ tay cô, người hơi cúi, ung dung liếm sạch bơ trên đầu ngón tay cô đi, đoạn trầm giọng bảo: "Lăng phí."

Cô bị chọc cho mặt chuyển đỏ tai hóa hồng, rút tay về, nhấc chiếc dao răng cưa lên nạt: "Anh... Anh ra ngoài mau."

Anh mà cứ nần ná ở đây mãi thì e là đến tối cũng không có bánh mà ăn.

Hứa Hành Niên dần thu lại ý cười, quét mắt qua hàng răng cưa trên con dao nhỏ, dặn: "Vậy em phải cẩn thận một chút."

Nhìn anh đi về phía cửa, cô nghi hoặc hỏi: "Cẩn thận gì ạ?"

Giọng nói nhẹ tênh của anh truyền thẳng vào tai: "Đừng phá tanh bành cái bếp."

Đường Ôn: "....."

Cô hít sâu một hơi, gác "dao" xuống.

Chị đây không tức giận, thật sự.

*

Chưa gì đã tới giữa trưa, Đường Ôn trang trí socola và trái cây đã chuẩn bị trước lên mặt trên để hoàn thành chiếc bánh, sắp 11 giờ rồi mà đi Cẩm vẫn chưa vào bếp nấu cơm.

Cô đặt chiếc bánh ngọt lên một nơi an toàn, tháo tạp dề rồi chạy ra vườn hoa, mẹ Hứa đang ngồi dưới ô che nắng uống cà phê, thấy cô ra, bà bèn vẫy tay gọi cô lại.

"Di ạ." Đường Ôn chạy vội tới dưới tán ô, dây áo ngủ bằng lụa hơi buột ra, cô vén tóc khoan thai buộc lại cho chặt, tò mò nhìn qua đi Cẩm đang tưới hoa, "Hôm nay mình ra ngoài ăn hà đi?"

Mẹ Hứa để ly cà phê xuống, cười ôn hòa: "Lát nữa sẽ có người bên khách sạn tới đưa cơm—— bánh kem của con xong rồi à?"

"Dạ!" Cô cười gật đầu, để lộ hàm răng trắng tinh tăm tắp, "Không biết có hợp miệng mọi người không."

"Đi nghỉ Hành Niên kiểu gì cũng thích," bà bảo, "Bọn đi cũng thế."

"Cảm ơn đi."

"Con vào phòng khách ngồi nghỉ trước đi" mẹ Hứa nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, "Tối trưa sẽ có một niềm vui bất ngờ."

Niềm vui bất ngờ?

Đường Ôn ngơ ngác, thăm nghĩ chắc là có quà gì đấy tặng Hứa Hành Niên nên cũng không quá để ý, quệt mũi nói: "VẬY con vào trước nhé ạ."

"Ừ."

Hứa Hành Niên đang ngồi trong phòng khách xem TV, nhác thấy cô đi dép lê bạch chạy tới bèn nghiêng đầu qua nhìn, cố ý trừu cô: "Muốn xem Teletubbies(*) không?"

(*) *Teletubbies*: tại Việt Nam còn được gọi là *Các em bé rỗi Teletubbies*, là một loạt chương trình dành cho trẻ em, chủ yếu cho trẻ em mầm non trước tuổi đi học, sản xuất từ năm 1997 đến 2001 của *Ragdoll Productions* (thực hiện bởi Anne Wood và Andrew Davenport) theo đơn đặt hàng của Đài, được giải thưởng năm 1998 và nhiều giải thưởng khác. Phim này rất nổi bên Trung.

Đường Ôn tròn trắng mắt, nhón một quả nho trong khay đựng hoa quả lên ăn, ánh mắt lơ đãng nhìn màn hình Tv, sau khi thấy rõ chương trình đang chiếu, cô đột nhiên ngớ ra.

Đường Ôn: "....."

Vậy mà anh... đang xem Teletubbies thật.

Nhân lúc Đường Ôn ngây người, Hứa Hành Niên túm tay cô kéo người tới ngồi bên cạnh mình, bọc bàn tay nhỏ bé của cô lại trong lòng bàn tay mình, đầu ngón tay siết chặt: "Anh cũng muốn ăn."

"Dạ?" Ăn gì? Ăn tay á?

"Nho ấy."

Cô vô cảm nói "à", nhăn mũi, cong eo với một quả nho trong khay rồi cho vào miệng anh, tò mò hỏi: "Nay anh làm trầu tre đấy à?"

Anh dựa lưng vào ghế sofa, trên mặt là vẻ biếng nhác: "Mở cho em mà."

"Nhưng em có xem 'em bé rỗi' đâu," cô quệt miệng, nhắm vào cái tay đang cầm điều khiển của anh toan cướp: "Em muốn xem phim truyền hình."

Ngờ đâu, anh như đã đoán trước được, thấy tay cô mò đến, anh lập tức đưa cái điều khiển TV ra xa hơn, hại cô chẳng tóm được gì.

Bàn tay mềm mại của cô nắm chặt áo anh, lực cướp điều khiển cũng vô hình chung đẩy người anh xuống, chờ đến khi cô phản ứng kịp thì cả người đã chạ lên người anh, trán còn tí lên cằm anh nữa.

Ngẩng đầu lên, anh như một tấm đệm thịt lót dưới người cô, hơi thở ấm nóng gần trong gang tấc.

Cô xoa nơi bị cụng, thấy hơi đau thật, khóe mắt mờ nước, yếu ớt trách: "Đau quá... Cầm anh làm bằng sắt đấy à."

Anh bật cười hết cách, rút tay ra xoa hộ cô: "Vậy phải làm sao bây giờ? Tùy em xử lí."

Cô khịt mũi, lừ mắt nhìn anh chốc lát rồi đột nhiên duỗi người ra cắn một ngụm lên cổ anh, không dùng nhiều sức lắm, chỉ là để lại trên đấy một dấu vết nhàn nhạt.

Chẳng khác gì gãi ngứa, không có tí lực công kích nào.

"Thế thôi à?"

Cô nghe thế, lờm anh, không cam lòng cắn thêm phát nữa, lần này cô dùng sức ác hơn vừa nãy nhiều, mắt nhắm nghiền, y như con hổ con giận dữ nóng vội, móng vuốt nằm gọn trong tay anh, đầu ngón tay gai gai rồi cào cào như muốn trút giận.

Anh không nói lấy nửa câu, để mặc cô nghịch ngợm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Ôn lặng lẽ đếm, căn sao cho mình "gặm" khoảng 6 giây rồi bắt chọt nhà răng.

Cắn lâu cô cũng không nỡ.

Thấy cô nâng đầu, Hứa Hành Niên cười khê: "Chơi đủ rồi à?"

Cô trừng mắt với anh, đôi mắt như lấp lánh ánh nước trong suốt, hai người cứ mắt đối mắt khoảng 3, 4 giây như vậy, rồi cô đột ngột cụng trán mình vào trán anh.

Hứa Hành Niên: "....."

"...Em thấy hết rồi." Cô đột nhiên nói một câu lạc quẻ như thế, trong giọng nói mang theo chút rầu rĩ.

Anh chẳng hiểu gì, ấn đầu cô vào ngực mình: "Thấy gì cơ?"

"WeChat, của anh ấy."

Khoảng 12 giờ đêm qua, lúc đây điện thoại đang sạc pin nên cô cầm máy anh nghe nhạc, cô chúc sinh nhật xong, anh lấy lại điện thoại, WeChat lại có thêm mấy bạn nữ căn đúng 12 giờ gửi tin chúc anh, tuy không ấn vào xem nội dung cụ thể nhưng tên những người gửi tin cô đều nhớ kĩ.

Dù anh có còn độc thân hay không thì vẫn luôn được người ta chào đón như vậy.

Nhớ lại những tin nhắn ấy, Hứa Hành Niên nhấc mắt, nhéo mặt cô: "Giận à?"

Cô phình miệng không muốn nói chuyện.

Thực ra, trong lòng Đường Ôn hiểu rõ rằng chuyện này không liên quan gì tới anh cả, nhưng vẫn không nhịn được muốn làm nũng để nghe anh dỗ mình.

Con gái rơi vào lưới tình mà...không hề biết nói đạo lí chút nào.

Một bàn tay Hứa Hành Niên lần tới sau lưng cô: "Em muốn như này à?"

Cô cựa đầu ra khỏi ngực anh, đầu môi lờm anh mấy cái, rồi lại cúi đầu, day miết môi anh như chú mèo con.

Từ cảm rồi tới môi, e là hôm nay phải đòi lại hết nợ mấy lần bị anh bắt nạt mới được.

Lần này cô lại càng dùng nhiều sức hơn, Hứa Hành Niên không phản ứng kịp, "um" một tiếng theo bản năng, nhũu mảy.

Tiểu cô nương của anh hôm nay hơi chủ động một chút.

Đường Ôn hơi xót anh, vừa rồi hạ miệng không cẩn sức, không biết có nhay rách môi anh không. Cô nhắc đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trong mắt Hứa Hành Niên đựng một tầng sương mờ, cánh môi bị cô mứt đỏ bầm, đáng vẻ hếch mí nhìn cô trông đến là yếu nghiệt.

Cô nuốt nước bọt, lại cúi đầu xuống, đầu lưỡi mềm như bông nhẹ nhàng, chậm rãi liếm láp nơi anh vừa bị cắn, rồi lại vụng về cạy mở khớp hàm người con trai ra, hồ hấp như nghẹn lại.

Hơi thở của Đường Ôn ngọt thơm, có lẽ do vừa thử bơ nên giờ đây đầu lưỡi cô còn mang theo vị béo ngậy của kem sữa.

Hứa Hành Niên buộc chặt tay bên eo cô, dần lại suy nghĩ muốn đoạt quyền chủ động, thông thả phối hợp với thể tấn công của cô.

Chợt, có tiếng ồn truyền vào tai, nghe như bảy miệng tám mũi đang ầm ĩ đi về phía này vậy, Đường Ôn cứ tưởng là tiếng trên TV nên cũng không để ý.

Nhưng tiếng ồn ngày càng gần, đại não cô hơi thiếu oxy, cánh môi từng đợt tê dại, hai mắt híp lại, mãi đến khi nghe được một giọng nói nghe sao mà y hệt cái giọng sang sảng của Tráng Hán——

"Ủầy, nhà đi lớn thật đấy, cháu mê kinh..... Vãi chương!?"

(1) Chăn đũi mùa hè

(2) máy đánh trứng có tô

editor: chưa thấy anh Niên dỗ em Ôn tí nào chỉ thấy em Ôn hôn cho anh Niên sưng tím người =)))

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Sinh nhật (2)

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, Đường Ôn cảm tưởng máu toàn thân mình như đông lại, đầu óc nổ đùng đùng, cả thế giới như hóa thành những chùm pháo hoa.

Cái...cái tình huống gì đây?

Cả người cô choáng váng, đôi đồng tử dần phóng đại, khuôn mặt tức khắc đỏ ửng ửng.

Tráng Hán không phải người đầu tiên chứng kiến đôi bạn trẻ đang tình tứ trên sô pha, người đi trước cậu đã sớm chết trận từ lâu, thậm chí còn không thể liên tưởng cô nữ sinh to gan lớn mật kia với em gái Đường Ôn ngọt ngào mềm mại thường ngày.

Máu chột chính là, cô vậy mà đang mặc áo ngủ.

"Cậu... Hai người?" Khâu Nhạc khó tin chỉ vào họ, rồi lại quay sang cho mẹ Hứa đang đưa bọn họ vào nhà một ánh nhìn khó tin.

Ngờ đâu, mẹ Hứa cũng trở cá mặt, không tin được người đang bị ép xuống sô pha kia là con trai mình, bà kinh ngạc kêu khẽ.

Khẩu Nhạc: "....."

Hứa Hành Niên đã kịp phản ứng trước, ấn đầu Đường Ôn vào ngực mình, nhủu mảy, giọng nói trở nên trầm khàn do vừa động tình: "Sao mọi người lại tới đây?"

Mười mấy con người chen chúc trong phòng khách, tất cả đều là bạn học của anh, giờ đây đang dùng một vẻ mặt y hệt nhau nhìn hai người họ.

Lục Hoài Sâm - cái người đã biết rõ tình thi không lấy làm bất ngờ cho lắm, cậu giải thích: "Di nhờ tớ mời mấy bạn trong lớp tới ăn sinh nhật cậu... Cơ mà," cậu nhướn mày, vuốt cằm cười sâu xa, "Quà gấp mặt của cậu đúng là hoành tráng thật."

Hứa Hành Niên xoa bóp ấn đường mệt mỏi để bản thân tỉnh táo phần nào, anh rũ mắt nhìn cơ thể Đường Ôn đang run khẽ, vành tai đỏ như thể sắp nở ra máu.

Cô gái nhỏ xấu hổ chết đi được.

Hứa Hành Niên giúp cô kéo đai an toàn bị tuột xuống lên vai, ghé vào tai cô dịu giọng: "Em đi thay quần áo trước đi."

Cầm Tráng Hán hãy còn đang bạnh ra, cảm giác như khớp hàm sắp trật tới nơi, vừa chỉ vào hai người họ vừa lắp bắp: "Hai người thế này là.... ở chung ư?"

Hứa Hành Niên liếc Tráng Hán một cái, quệt đi ánh nước nơi khóe mắt Đường Ôn, dùng chân đi đôi dép lê của Đường Ôn tới, thản nhiên bảo: "Bọn tôi đính hôn từ nhỏ."

Mọi người: "....."

Vãi chường vãi chường vãi vãi chường???

Đính hôn là sao????

Bọn tôi mẹ nó không hiểu được ý nghĩa sâu xa của cái từ này là sao chứ???

Tráng Hán cảm thấy cảm mình không thể khép lại được.

Đường Ôn rời mặt ra khỏi ngực anh, rốt cuộc cũng thấy dễ thở hơn, cô nâng lưng ca lưng cuống luôn dép lê vào, ai ngờ hai chân lại nhũn ra, suýt nữa thì bổ nhào vào người Hứa Hành Niên lần nữa, may là anh phản ứng nhanh dưới tay ôm eo cô, giúp cô đứng vững.

Đường Ôn: "....."

Cô gỡ tay anh ra khỏi người, sắp ngửa lê dép khỏi phòng khách, chạy một mạch lên cầu thang mà chẳng ngoái đầu lại một lần, y như một con gió vút qua.

Lúc cô thi chạy 800 mét cũng không tốc độ được như vậy.

Nghe được tiếng sập cửa cái rầm, Hứa Hành Niên cào tóc đứng dậy khỏi sô pha, ánh mắt mang theo nét mệt mỏi, nhạ giọng nói: "Hoan nghênh tới chơi."

Mọi người: "....."

Cái vẻ mặt kia, thật sự nhìn không ra tí hân hoan chào mừng nào.

Hương cà phê và trà sữa nồng nàn trong phòng ăn, rót xong ly trà sữa cuối cùng, anh đẩy bình giữ nhiệt lại rồi đặt ở chính giữa bàn ăn.

Mọi người ngồi quanh bàn, Tráng Hán vẫn chưa kịp hồi hồn khỏi cú sốc tâm lý, cậu lù khù tự "thông nảo" mình: "Vậy nên..... hai người là thanh mai trúc mã à?"

Hứa Hành Niên: "Ồ."

Khẩu Nhạc vỗ đùi: "Vãi thật, tớ đang bảo lạ sao tự nhiên cậu lại gần gũi với con gái thế... Không đúng, phải nói là cuối cùng cũng hiểu vì sao trước giờ cậu không có hứng thú với mấy bạn nữ, tớ còn tưởng cậu thích con trai, yêu thầm anh Sâm mấy năm trời cơ...."

Lục Hoài Sâm: "....."

Lục Hoài Sâm cười khan: "Tính ra thì tớ quen cậu ấy còn sớm hơn Đường Ôn, cậu ấy mà thích tớ thì đã ra tay lâu rồi... cơ mà mới 7 tuổi đầu mà đã có ý đồ với con gái nhà người ta là đã thấy có máu cảm thú rồi."

Khẩu Nhạc hiếm khi to gan hùa theo cậu "diss" Hứa Hành Niên: "..... Phải là rất cảm thú mới đúng."

Hứa Hành Niên: "....."

Tề Lâm Lâm và Đồng Kha cũng có mặt, từ lúc bước vào tới giờ sắc mặt Đồng Kha vẫn trắng bệch, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh, chóp mũi chua xót, đầu cứ cúi gằm xuống.

Cô thực sự không nghĩ tới chuyện... hai người họ không chỉ đơn thuần là quan hệ yêu đương, mà đã sớm có hôn ước.

Tề Lâm Lâm thấy thế, nhẩn mảy, lên giữ tay cô bạn dưới gầm bàn: "Cậu không sao chứ?"

Cô lắc đầu, nước mắt doanh tròn.

Tráng Hán ngồi đối diện cũng nhận ra cảm xúc của cô ấy không ổn lắm, tính cậu vốn thẳng nên buột miệng hỏi luôn: "Đồng Kha, sao mắt cậu đỏ thế?"

Một lời nói dấy lên ngàn đợt sóng, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía cô ấy.

Tề Lâm Lâm thấy gương, vội vàng lấy khăn tay huých Đồng Kha, giải vây giúp cô: "Đã bảo đừng ăn cái kem đấy rồi mà cậu cứ không nghe, lại đau dạ dày rồi đấy."

Đồng Kha nhìn bạn một lúc mới kịp phản ứng, cô nâng từ từ đưa tay ôm bụng, khẽ cau mày: "Ừm."

Hứa Hành Niên đẩy cái ly trước mặt tới chỗ Tráng Hán, ý bảo cậu đưa cho Đồng Kha, còn nhạ giọng bồi thêm một câu: "Trà sữa ấm đấy."

Nhìn hơi nóng vẩn vơ trên thành cốc, Đồng Kha mím môi, nói không nên lời.

Đúng lúc này, mẹ Hứa bung một mâm đồ ngọt tới, bà quét mắt khắp bàn một lượt nhưng không thấy bóng dáng Đường Ôn: "Ôn Ôn đâu? Không phải là giận đi đấy chứ... Vốn là muốn tặng cho mấy đứa một niềm vui bất ngờ mà."

Lục Hoài Sâm lẩm nhệng: "Niềm vui bất ngờ đâu ạ, là cú sốc bất ngờ ấy chứ."

Mẹ Hứa đứng sau Hứa Hành Niên, giọng đầy áy náy: "Xin lỗi Hành Niên, để mẹ lên xem con bé như nào."

Vừa dứt lời thì bóng dáng Đường Ôn chậm rì rì xuất hiện nơi cửa phòng, giọng lí nhí: "Không sao đâu ạ, di không cần lo cho cháu."

Cô diện một chiếc váy liền bằng lụa mỏng dài đến đầu gối, cánh tay trắng nõn và bấp chần lợ ra ngoài, dải lụa thắt bên vòng eo tuốt tha như cành liễu, dưới chân là một đôi giày xăng-đan đế bằng.

Mặt cô vẫn râm ran, rắng hồng bên tai hãy còn ửng ửng, lúc đứng ngoài cửa phòng ăn đầu cũng không dám nâng.

"ỒnỒn, lại đây ngồi đi cháu," mẹ Hứa lập tức kéo cô tới, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hứa Hành Niên, rồi lại thuận tay lấy cho cô một chiếc bánh tart trứng mà cô thích ăn nhất.

Lạc Nhan ngồi một bên chống cằm xuýt xoa, thấp giọng cảm thán: "Quan hệ mẹ chồng nàng dâu tốt thật."

Lục Hoài Sâm cũng lấy một chiếc bánh tart trứng cho cô nàng, giọng nói mang theo tủi hờn: "Mẹ tớ đối với cậu không tốt à?"

Lạc Nhan: "....."

Cô quýt mắt xem thường, nhét chiếc tart trứng đã ăn được một nửa vào miệng cậu: "Cậu bớt chiêm hời của tớ đi."

Mẹ Hứa nghe thấy hai người cục cựa nhau, nghiêng đầu qua nhìn Lạc Nhan bằng ánh mắt nghiền ngẫm.

Lục Hoài Sâm thấy vậy, mặc cho đồ ăn trong miệng còn chưa nuốt đã vội lời kéo con gái nhà người ta hỏi ra mắt mẹ Hứa: "Mẹ nuôi, để con giới thiệu với mẹ, đây là Lạc Nhan." Dứt lời, cậu quay sang bảo Lạc Nhan: "Mau gọi mẹ nuôi đi--"

Lạc Nhan: "?????"

Rõ ràng lúc này vào nhà cậu còn gọi đi cơ mà!!!!

Thấy vẻ mặt cô ra chiều không tin, cậu nuốt sạch bích tart trứng trong miệng rồi thẳng lưng ngồi nghiêm chỉnh, kéo tay cô ấy nói: "Mẹ nuôi tớ thật mà, nhìn tớ lớn lên từ hồi bé tí, không tin thì cậu hỏi đi thử xem."

Mẹ Hứa liền nói đỡ: "Đúng vậy, đi còn giữ ảnh cưới trường của nó nữa cơ."

Tráng Hán không kìm được cười phì ra tiếng, nghe y chàng tiếng xì hơi.

Lục Hoài Sâm: "....."

Đường Ôn thì cười không nổi, hiển nhiên là do chưa lấy lại được tinh thần sau "niềm vui bất ngờ" vừa rồi, cô dè dặt nghiêng đầu nhìn Hứa Hành Niên, khuôn mặt anh vẫn giữ nét thản nhiên như gió thoảng mây trôi ngàn năm không đổi, còn thông thả thêm chút đường vào cà phê.

Cô rũ mắt, tay vẫn luôn nắm chặt góc váy, mãi đến khi Hứa Hành Niên đặt một phần pudding sữa hai tầng trước mặt cô, vuốt tóc cô, ghé sát vào tai cô nói lời âu yếm: "Váy đẹp lắm."

Thì Đường Ôn mới ngẩn ra, nâng mắt: "Thật à?... Cái này em đi mua với mẹ hồi bên Mỹ."

Anh mỉm cười, một tay chống má, tay kia thì với qua nắm lấy tay cô.

Lòng bàn tay ấm áp nơi anh, có thể dễ dàng ủi an những phấp phỏm và bất an trong lòng cô.

Mẹ Hứa giữ lưng ghế cô, cúi người xuống bảo: "ỒnỒn, bánh kem con làm để tối nay ăn cùng bố thằng bé với ông nội nhé, đi đặt bánh tiệm rồi, chắc cũng sắp đưa tới rồi đấy, cháu không phiền chứ."

Cô cười xòa: "Có sao đâu ạ, vốn cháu cũng không nói với mọi người cháu có làm bánh mà."

Mẹ Hứa đứng dậy, nói với mọi người trong phòng: "Đi đặt đồ ăn ở khách sạn rồi, chờ lát nữa sẽ đưa đến, để phòng ăn cho mấy đứa quậy tanh bành đấy."

"Cảm ơn đi ạ!"

*

Bữa tiệc náo nhiệt đến 2, 3 giờ mới gần xong, tất cả mọi người đều quấy hết mình, bánh kem trét đầy ra mặt bàn, may là Hứa Hành Niên đã kịp dành cho Đường Ôn một miếng trước khi "khai chiến", không thì chắc cô chẳng có gì để bỏ bụng mất.

Mẹ Hứa đã chuẩn bị bia và rượu cocktail, lúc Hứa Hành Niên lần lượt rót rượu vào cốc, Khâu Nhac vậy mà dám to gan đề nghị anh với Đường Ôn uống giao bôi, Đường Ôn ngại, lắc đầu nguầy nguậy cả nửa ngày nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý trong tiếng ồn ào oanh tạc của mọi người.

Hầu hết mọi người hôm nay đều chơi rất sung, chỉ có một người là ôm khư khư đáng vẻ rầu rĩ không vui từ đầu tới cuối, trong khi mọi người đang quây quanh mâm trái cây giành nhau thì cô nàng lặng lẽ rời khỏi phòng ăn.

Nhìn cô ấy khuất bóng sau cửa, Đường Ôn khựng lại, đặt miếng dưa hấu trong tay xuống.

"Sao thế em?" Hứa Hành Niên hỏi cô.

Cô cào tóc, nói: "Em ra ngoài lát rồi về."

Rời khỏi phòng ăn, cô thấy Đồng Kha đang đứng ngoài ban công, bả vai run lên không ngừng, bóng dáng đượm vẻ cô đơn.

Đường Ôn đẩy cửa sổ sát đất ra, chạm rãi tới gần cô nàng, cô liếm môi, xoa xoa lòng bàn tay, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Phát hiện ra cô tới gần, Đồng Kha luống cuống lau khô ánh nước bên khóe mắt, hít sâu một hơi, giọng nói nghẹn ngào: "Sao em lại ra đây?"

Sợ cô ấy thấy khó xử, Đường Ôn bèn lùi lại một chút giữ khoảng cách, không tiến lên nữa, cô thận trọng hỏi: "Đàn chị, chị ổn không?"

Cô nàng chun mũi, giọng mũi hơi nặng: "..... Chị không sao."

Người đàn kia gật đầu, rũ mắt không nói gì nữa.

Nắng gắt chan chứa khắp ban công, hai người cứ lặng im như thế một lúc, cho đến khi Đồng Kha lên tiếng trước--

"Thật ra, kể từ khi quen cậu ấy, chị luôn chúc sinh nhật cậu ấy, không lệch một giờ, năm nào cũng vậy."

Sự thẳng thắn của cô ấy khiến Đường Ôn ngẩn ra một lát, cô cuộn tay lại, chớp mũi nhỏ xinh tủa mồ hôi dưới ánh mặt trời, ấn đường bất giác nhú lại.

Đồng Kha đột nhiên bật ra tiếng cười giễu, đôi tay nắm chặt lan can ban công: "Chắc em thấy rồi nhì."

Đường Ôn cắn môi dưới, ngẩng đầu lên, ăn ngay nói thật: "Em mới thấy đêm qua thôi."

Tác giả có lời muốn nói: Đồng Kha không phải con giáp thứ 13, thực ra cô ấy cũng không phải người xấu..... Chỉ đơn giản là yêu thầm thôi, để cô ấy giải bày xong sẽ cho xuống sân.

Bạn đang đọc truyện *Đuôi Nhỏ Thật Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

